MARTINA COLE

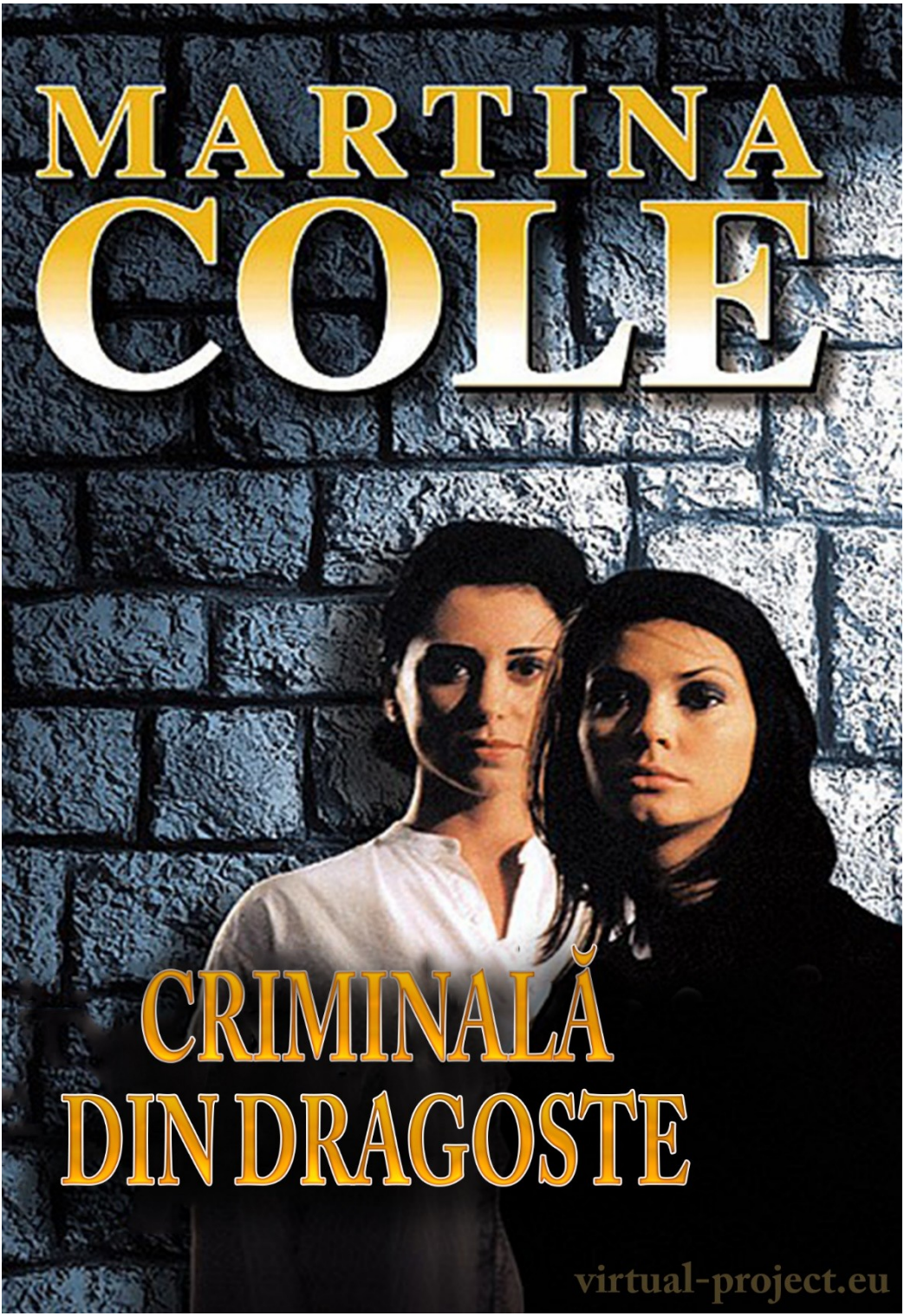

CRIMINALĂ DIN DRAGOSTE

virtual-project.eu

MARTINA COLE

CRMINALĂ DIN DRAGOSTE

Original: *Two Women* (2000)

Traducere de:
MIHNEA COLUMBEANU

virtual-project.eu

EDITURA MIRON
2014

PROLOG

Aerul din dubă era umed. Arșița zilei de vară părea să fie amplificată de carcasa metalică. Susan Dalston simți un fir de sudoare prelingându-i-se printre sâni și ridică mâinile în dreptul feței, cu un gest obosit.

— Am vreo șansă să beau ceva rece?

Gardiana clătină din cap.

— Aproape am ajuns, trebuie să mai aștepți.

Susan o privi cum trăgea o dușcă prelungă dintr-o cutie de Pepsi, plescăind apoi din buze, deliberat. Cu un efort de a privi în podea, își înghiți imboldul de a-i trage o palmă în obraz boarfei ăleia încrezute. Asta voia individa, s-o încalece pe Susan Dalston cu o acuzație, o singură mișcare greșită și cacarisea tot apelul. În schimb, o privi pe gardiană în ochi și zâmbi.

— Ce-ai găsit de râs?

Susan clătină din cap cu tristețe;

— Mă gândeam și eu, săraca de dumneata, să stai blocată aici într-o zi ca asta. Zău că-i nedrept, nu-i așa? Și-acum, mai ai de făcut iarăși și tot drumul înapoi până la Durham. A naibii zi, nu?

Femeia încuviință:

— Mdea, da’ io, diseară, o să mă tolănesc la mine-n pat, uitându-mă la teveu și jucându-mă cu scula lu’ bărbată-miu. Pe când matale, ce-ai să faci? Pe mine, cel puțin, mă așteaptă ceva mișto.

Cu o smucitură, duba se opri. Pe Susan o dureau îngrozitor încheieturile încătușate. Știa că gardiana i le-ar fi putut scoate, dar la fel de bine știa că n-avea s-o facă. Danby era o gaboriță a dracului, toată lumea o spunea, iar Susan nu i-ar fi dat în veci ocazia s-o refuze. Ca viețașă, condamnată pentru crimă, se resemnase demult cu toanele de care erau în stare unele ca Danby.

Parcă s-ar fi distrat enorm să le domine pe deținute. Într-un fel, Sue o înțelegea. Știa din bârfe că bibicul lui Danby umbla cu altele, că plozii ei aveau mereu belele la școală și că era încontinuu pe punctul de a-și pierde casa.

Gaborițele bârfeau și ele, mai ceva ca deținutele.

Și înțelegea nevoia femeii de a-i umili pe toți cei din jur. La urma urmei, stătea în firea omului. Așa ținea piept Danby unei vieți căcăcioase și unei slujbe și mai căcăcioase.

Duba se puse din nou în mișcare, iar Susan oftă ușurată. Traficul londonez era înfiorător, mai ales imediat după prânz. Stătea înghesuită în mașină de dimineață de la cinci jumate și numai o dată se opriseră, ca să meargă la toaletă și să îmbuce ceva. Danby își adusese cu ea un picnic în toată regula, mâncase și băuse după pofta inimii, știind că Susan, înțepenită și cu cătușe, nu avea ce face.

Vizeta se deschise și un glas bărbătesc bubui:

— Hai c-ajungem, fetelor. Încă vreo zece minute și-o să ne putem întinde picioarele.

Omul lăsă vizeta deschisă, iar Susan auzi acordurile lui David Bowie, cântând *Life on Mars.* Închise iarăși ochii, oftând adânc.

Danby o privea, cu o expresie cruntă.

— Dalston!

Era o șoaptă insistentă.

Susan deschise ochii și reuși să-și aplece capul într-o parte tocmai la timp pentru a evita ultimii stropi din Pepsi-ul lui Danby, care țâșneau drept spre ea. Lichidul maroniu îi împroșcă uniforma albă de deținută.

— Ăștia n-o să-ți deie drumu', cucoană, dac-am și eu ceva de zis la treaba asta.

Era o amenințare în gol și o știau amândouă.

Lăsă capul în piept, privind din nou podeaua. Își continuară drumul în liniște, până când duba intră pe poarta principală a închisorii Holloway. Ușa se deschise în sfârșit, la cincisprezece minute după sosire. Susan coborî, aproape târâtă afară de Danby și, în timp ce stătea în lumina orbitoare a zilei, simțind pe față o briză răcoroasă, o cuprinse un sentiment de zădărnicie.

Fațada sumbră a închisorii îi amintea cu brutalitate ceea ce-i rezerva viața acolo: închiderea ușilor, zăngănitul porților, sunetul cheilor în încuietori, tot ce putea aștepta din acel moment.

Chiar dacă trăia în asemenea condiții de doi ani, abia drumul spre judecarea apelului îi limpezise în sfârșit totul; această scurtă întrezărire a libertății îi ascuțise conștiința vieții de închisoare.

Susan știa că, dacă nu coopera, n-avea să scape în veci și, de

asemenea, n-ar fi putut declara ceea ce i se întâmplase, nu putea spune nimănui adevărul. Era prea înspăimântător, prea real încă, pentru a vorbi despre așa ceva. Unele lucruri se păstrează în suflet.

Ironia situației o făcu să zâmbească.

Fu înregistrată, iar predarea și luarea în primire decurseră ca pe roate. Danby nu mai contenea cu un șuvoi de invective, dar gardiana de la Holloway nu se deranjă să-i răspundă. Le mai auzise pe toate și înainte.

Întrerupând-o la jumătatea unei fraze, îi spuse încet:

— Întoarce-te la punctul de control și-au să te ia celelalte cu ele la cantină. Mai departe de-aici nu poți merge.

Susan își îngădui un ușor zâmbet, când ușa se trânti zgomotos în fața lui Danby. Privind printre gratiile bine distanțate, îi făcu celeilalte cu ochiul.

— Las' că ne mai vedem noi, Dalston.

— Nu și dacă te văd eu mai întâi, doamnă Danby.

Gaborița îi descuie cătușele, iar Susan o urmă pe un coridor prăfuit, frecându-și încheieturile.

— Vacă din nord! Se cred că-s mai grozave ca toate gardiencele fincă ele trag greul acolo. Ei, da' ia să-ncerce ele și căcăstoarea asta, o vreme. Dooștrei de ore cu zăvoru' tras, la retrimitere – păi până și pe alea de fură din magazine le-apucă amocu', ce să mai zici de ocnașele pe bune.

Polițista mai descuie o ușă.

— Mâncași?

Susan clătină din cap:

— De azi-dimineață, nu, doar un strop de Pepsi am căpătat.

Râse, dar gaborița nu-i răspunse la zâmbet. Nu pricepea bancul.

— Vezi cum te porți aici, Dalston, știm cu toatele de tine și ce cafteală i-ai tras ăleia. Ei, auzii și eu, la șanț, că gagica o căutase cu luminarea, și-i destul de corect, da' să n-o-ncerci și-aici. Avem și-așa destule pe cap și fără să te cocoloșim pe tine, e clar? Ai chef să-i tragi cuiva cu șutu', fă-o cuminte și la fereală, la tine-n celulă. Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ți miroase. Înțelegi ce-ți zic, ai?

Susan dădu din cap, devenind serioasă.

— Ține mine, aici vin și lesbience de pe interval și nu toate-s deținute. Să ai grijă de tine. La o treabă, fă-o discret – ăsta-i

singuru’ sfat ce ți-l pot da. Ți s-a dus buhu’, da’ atâta lucru cred că ghiciși și tu. Felu’ cum i-ai făcut de petrecanie la babacu’ tău pică din start contra ta. Urmează-mi sfatu’, scumpete, ține capu’ la cutie, și fără muci la nas, și la toate o să ne fie mai bine.

Tăcură până când ajunseră spre aripă. Zarva stârnită de sutele de femei era asurzitoare, tot mai zgomotoasă pe măsură ce se apropiau.

După ce intră în secție, Susan fu asaltată de mirosuri, ca și de sunete. Duhoarea intensă de varză arsă de la prânz se simțea pretutindeni, printre mirosurile mai iuți, de sudoare, săpun ieftin și deodorant. Megafoanele urlau, iar deținutele răcneau și mai tare, ca să se facă auzite. Susan știa că stăteau cu ochii pe noua sosită și mergea ținându-și capul sus și balotul strâns la piept. Femeile alcătuiau obișnuita amestecătură a închisorilor: prostituate cu păr țipător și machiaj strident; zmeioaice – hoațe de cărți de credit; veterane ale pușcăriilor, cu fețe dure. Altă închisoare, aceleași mutre.

Atât de deprimant, totul…

În timp ce urca scara spre primul palier, auzi un râs sonor și întoarse capul, spre a se pomeni față în față cu o pereche de fermecători ochi verzi ce păreau să se fi dilatat la maximum. Posesoarea ochilor era mignonă, cu o înfățișare de păpușă. Îi zâmbi larg lui Susan, care fu cât pe ce să-i răspundă tot cu un surâs.

Gardianca o îmbrânci pe fată.

— Una din ucigașele de copii, Dalston. Fii atentă la ea. Zici că-i un înger, dă-i mai sonată ca o cățea turbată. Și-a aruncat țâncu’ pe pietriș de la fereastra garsonierei – da’ stătea la etaju’ șaișpe. Depresie post-partum. O să iasă bine-mersi. Da’ pân-atuncea, ne stă nouă pe cap.

Susan o urmă până la ușa deschisă a unei celule. Gardianca intră, iar Susan o însoți, simțind cum o cuprinde o teamă nelămurită. Niciodată n-aveai de unde ști cu cine te nimereai în celulă și, până aflai, le puneai la punct și știai că poți să te relaxezi, treaba era foarte grea.

Pe patul de sus, cu părul aranjat impecabil și machiajul perfect, stătea întinsă Matilda Enderby. Cu ochii ei negri, cu cascada de păr castaniu, se ridică în capul oaselor și o măsură pe Susan din creștet până-n tălpi. Apoi, întorcându-se spre gardiancă, întrebă încet:

— O băgați pe asta cu mine?

Avea o voce profundă și senzuală, cu accent de clasă mijlocie.

Susan o privi în ochi, încercând un zâmbet scurt.

Paznica n-o luă în seamă și spuse răspicat:

— Ascultă, Enderby, să nu te-apuci să-mi alegi de aici, scumpo. La dreptu' ăsta ai renunțat în noaptea când l-omorâși pe babacu' tău. Și de vreme ce amândouă ați intrat pentru același lucru, cred că s-ar putea s-aveți mai multe în comun decât credeți.

Ieși din celulă, trăgând ușa după ea.

Susan își puse balotul pe patul de jos și îl desfăcu. Primul lucru pe care-l făcu fu să scoată fotografiile și scrisorile de la copiii ei. Apoi, desfășură repede cele câteva lucruri pe care le avea la ea și le puse în sertarul gol al unui mic birou.

Matilda Enderby îi urmărea fiecare mișcare.

După ce termină de aranjat, Susan se culcă pe burtă, cu privirea spre fețele copiilor. Mai ales a celui mic.

Matilda ieși din celulă, pentru a reveni cu două căni mari de ceai. Deschise un pachet de *Digestives* și puse câteva pe pat, lângă Susan.

— Chiar i-ai tras-o bătrânului…

Susan o întrerupse, cu voce acidă:

— De-o sută cinzeșdouă de ori cu ciocanul? Da, i-am tras-o, și am numărat loviturile, ca să am ceva pe ce să mă concentrez.

Matilda dădu din cap. Acum, până și fața ei părea să fi rămas nemișcată. Se terminase cu necontenitele mișcări de ochi ale cuiva care observă cu atenție tot ceea ce se întâmplă în jur. O vreme, cele două femei tăcură.

— Și pe urmă ce ți s-a întâmplat?

Matilda zâmbi pe jumătate.

— Nu mă recunoști? În faza asta, toată presa stă cu ochii pe mine. Nu mai am mult și-o să ies de-aici. Eu n-am făcut decât să-l înjunghii în inimă, o dată, iar canalia a meritat-o, după câte-mi făcuse.

Cu vocea plină de înverșunare, întrebă:

— De ce-ai făcut-o?

Susan ridică din umeri.

— Cine știe?

— Păi, tu, cu siguranță, chiar dacă nu spui.

Susan nu-i răspunse.

În schimb, se răsuci pe spate, încercând să-și golească mintea de gânduri. Niciodată nu spusese nimănui ce anume o împinsese la crimă și nici nu credea că avea s-o facă vreodată. Erau implicați prea mulți oameni, prea multe secrete.

Dar, în fond, așa își trăise întreaga viață: o minciună peste altă minciună, secrete peste secrete.

În aceeași zi, când zgomotele din închisoare se mai potoliră și ușa celulei fu în sfârșit încuiată până dimineața, Susan rămase singură cu gândurile ei. Aceleași gânduri pe care le avea noapte de noapte. Numai în capul său, în bezna nopții, își putea îngădui să se gândească la ceea ce făcuse și, mai important, la motivul pentru care o făcuse.

Știa că, pentru a-și înțelege propriile fapte, trebuia să se întoarcă până la începuturile vieții ei. Acolo se ascundea cheia tuturor celor ce i se întâmplaseră mai târziu. După ultimul an, în care îi ascultase pe psihiatri încercând iar și iar să afle motivul crimei, Susan înțelegea în sfârșit de ce îi făcuse lui Barry ceea ce îi făcuse.

CARTEA ÎNTÂI

1960

„Nimic nu începe, nimic nu ia sfârșit
Fără ca să fie cu geamăt plătit;
Căci din durerea altcuiva ne ivim,
Și într-a noastră proprie pierim”.

Francis Thompson,
(Daisy, 1913), 1859-1907

„O! Ce multe chinuri se ascund în cerculețul unei verighete.”

Colley Cibber,
(The Double Gallant, 1707), 1671-1757

1.

Fata deschise ochii. Îi erau încleiați de somn și și-i șterse cu mânuța. Auzea respirația regulată a surorii sale, mici sforăieli înăbușite care-i aminteau de ale unui cățeluș. Patul o învăluia, cald. Se cuibări la spatele surorii ei, cele două trupuri mici potrivindu-se ca o pereche de linguri, și adormi la loc.

Bufnitura le trezi pe amândouă.

Susan știa că nu adormise de mult, fiindcă brațul încă nu-i amorțise, cum se întâmpla de obicei, atunci când dormea toată noaptea ghemuită lângă spinarea osoasă a surorii sale.

Strigătele tatălui lor se întețeau în crescendo.

Debbie chicoti.

— Prostu’ dracu’! mai bine s-ar culca.

Susan râse și ea.

Cearta, care dura de două zile, începuse fiindcă mama ei se angajase la cârciuma din apropiere. Tatăl lor nu se îndoia că lucra acolo numai fiindcă se întâmpla ceva necurat între ea și

patron.

Tot timpul era convins că mama lor avea câte o aventură și, de obicei, nu se înșela.

Asta le făcea pe cele două fete să zâmbească. Nu aveau decât opt și, respectiv, nouă ani, dar știau scorul și erau uimite că tatăl lor încă nu se lămurise. Râsetele li se opriră când auziră o plesnitură puternică, urmată repede de bocănitul grăbit al tocurilor mamei lor pe linoleumul de pe culoar.

— Dobitoc umflat! Te-njunghii-n mă-ta, dacă nu azi, mâine.

— Mă-njunghii, hai? Ție tot mereu îți arde de-njunghiat. Nu ești bună decât să te-njunghii singură cu cariciul bulangiului ăluia, femeie.

Încăierarea începea de-a binelea. Auziră trosnetul, când capul mamei lor lovi peretele, și ambele fete tresăriră.

— Scoală, Sue, data trecută eu m-am dus.

Susan se ridică în șezut, clătinând din cap.

— Nici nu mă gândesc. Nu mă poate suferi, știi și tu că așa-i.

Un zdrăngănit sonor le anunță pe fete că scandalul se mutase în odăița din față.

— S-a zis cu lampa cea nouă – asta zău c-o s-o zboare pe mami de pe fix.

Debbie avea dreptate. June McNamara zbieră din răsputeri:

— Căcănarule! Lăbar împuțit! De ce-i musai să faci totul praf mereu?

Bătaia se pornise din plin și știau că mama lor se ținea tare. Își auziră tatăl spunând:

— Hai, fă, dracului, vacă bătrână, lasă-te, ce futu-i maica mă-sii!

Acum râdea, iar hohotele lui îi înfuriau soția și mai mult. Adică exact ceea ce dorea.

Fetele stăteau în șezut în pat, cu ochii mari.

Știau că, în faza următoare, Joey McNamara avea să-nceapă bumbăceala serioasă, învinețindu-i soției sale ochii și, eventual, rupându-i și câteva oase.

Debbie sări din pat. La nouă ani, era înaltă pentru vârsta ei și foarte drăguță. În decorul acela răpciugos, arăta mult prea frumoasă pentru viața pe care o ducea. Deschizând ușor ușa dormitorului, ieși în hol.

June zăcea pe podeaua salonului, cu fața ca o ruină însângerată. Soțul ei stătea aplecat deasupra, respirând cu

gâfâieli adânci, pe când îi smulgea smocuri de păr din cap. Neliniștită, Susan își urmă sora. Oftară amândouă ușurate, când la ușa din față se auziră bătăile poliției.

— Haide, Joey. Deschide, colega. Știm că ești aici.

Susan o luă la fugă pe coridor și deschise ușa. Sergentul Simpson năvăli înăuntru, împreună, cu alți doi agenți în uniforme, îmbrâncind din drum fetița. Îi privi cum îl smulgeau pe Joey de pe mama lor, în timp ce acesta încerca fără succes să-i ardă un șut în cap.

— Calmează-te, omule. Te-ai și încălțat cu o vătămare corporală. Ce, vrei să mai adaugi pe deasupra și ultraj la adresa unui ofițer de poliție?

— I-o târfă… o boarfă bătrână! Acu o zgâlțâie cu-mputitu' de cârciumar de la *Victory,* de nu vi-i cu supărare. Și-ăla-i negru ca boașele lu' Dracu'. Ia laba!

Și iarăși încercă să-și atace soția.

— Mă face de râsu' lumii asta, toată lumea știe.

June vomă pe covorul mițos, portocaliu cu verde, făcându-l pe unul dintre polițiștii mai tineri să se zguduie odată cu ea.

— Haide, Joey, că ne-apucă dimineața aici. Până mâine, toate-au să se lămurească. Noaptea e un sfetnic bun, băiete, hai, fii cuminte.

Joey dădu din cap, dar, în timp ce-l conduceau afară din cameră, își ridică piciorul și strivi mâna soției sale sub tocul bocancului.

June urlă. Ridicându-se imediat de la podea, se repezi iarăși la el.

Cele două fete priveau totul, cu ochi rotunzi.

Sergentul Simpson se uită la Susan și ridică din umeri.

— Mișcă-ți fundu' la bună-ta. Povestește-i ce și cum și vino-aici cu ea. Trebuie s-o ducă pe maică-ta la Old London, a lăsat-o lată ăsta.

Susan dădu din cap și reveni în dormitor. Își luă pe ea o haină veche și cizmele de cauciuc. Întrucât era mai voinică decât Debbie și mai puțin drăguță, ea se alegea cu toate treburile căcăcioase. Toți presupuneau mereu că ea era cea mai mare.

Când ieși din dormitor, mama ei stătea pe canapea, oblojindu-și mâna rănită, iar Debbie o cuprinsese cu un braț pe după umeri, într-o încercare de a o mângâia. Susan își văzu mama dând brațul fetei la o parte și oftă.

Debbie nu se mai învăța odată minte să lase necazurile să se rezolve de la sine.

Se strecură afară pe ușa din față, în frigul nopții de iarnă, pornind pe Commercial Road, spre casa bunicii sale.

Era ora patru dimineața, iar Ivy McNamara n-avea să se bucure deloc că o scula din patul ei cald. Cu toată sinceritatea, Susan nu putea s-o învinuiască.

Îi amorțiseră picioarele, la vremea când ajunse la bunica ei și ciocăni încet în ușă. Săltând de pe un picior pe altul, așteptă inevitabilul chirăit.

— Care bați acolo la ora asta?

Lui Susan nu-i plăcea deloc bunica McNamara. Nimănui nu-i plăcea. Ivy era o cotoroanță ranchiunoasă și rea de gură, iar oamenii spuneau asta atunci când vorbeau frumos despre ea.

Ușa din față zbură de perete, iar bătrâna apăru în toată splendoarea. Bigudiurile de un galben viu îi înconjurau capul ca o cască, iar în colțurile gurii știrbe lucea saliva. Avea o puzderie de riduri, ale bătrâneții și ale somnului, iar mâinile îi erau ca două gheare jegoase, igiena nenumărându-se niciodată printre virtuțile ei.

Și nu avea decât cincizeci și șapte de ani.

— Ei, acuma intră, dracului, se duce toată căldura din casă!

Susan o urmă în dormitor, unde Ivy scoase din dulap o haină veche de blană și și-o luă pe umeri.

— Găsește-mi dantura, că fără ea nu pot să merg.

Fetița privi prin jur, până văzu proteza dentară într-un pahar, lângă pat.

— Poftim, bunico.

Ivy își vârî dantura în gură și, imediat, de pe fața ei suptă anii zburară ca prin farmec.

— Acu’ ce s-a mai întâmplat?

— L-a luat poliția pe tata. O luase la trosneală pe mama.

Ivy râse zgomotos, trăgând și un vânt totodată.

— A aflat de ea și macaronaru’ de la *Victory,* așa-i?

Susan dădu din cap.

— Fut-o-n cur s-o fut, ce curvă mai e! Zău că nu-ș’ de ce s-a-nsurat cu ea, da’ n-a vrut să m-asculte, este? Da’ el, nu și nu. Trebuia el musai s-o aibă – p-asta, a mai mare borfelină din partea ast-a gârlii. O să-ți blestemi zilele când ai pus-o cu asta, i-am zis eu – și zău c-așa a fost.

Susan trecu pe pilot automat. Bunică-sa își făcea nora ferfeniță cu regularitate, iar ea le auzise pe toate de nenumărate ori. În timp ce bătrâna turuia înainte, fata rămase lângă ușa dormitorului, privind-o.

Ivy își luă ciorapii, apoi o pereche de șosete și botinele până la glezne, îmblănite. O pălărie mare, tricotată, completa ansamblul. Luând o enormă geantă de piele neagră, plină cu de toate, de la carnete de rație vechi până la certificatele de naștere ale copiilor ei și bonuri de ofertă specială, Ivy o anunță dintr-o mișcare a capului că era gata.

Și, fără să fi primit măcar o ceașcă de băutură caldă, un pulover civilizat sau un fular, Susan făcu tot drumul până înapoi acasă, în gerul amarnic al înghețatei ierni londoneze.

Acasă, Debbie făcea ceaiul. Mama lor era desfigurată complet și ambele fete evitau s-o privească. Bunica McNamara luă imediat inițiativa, ceea ce le făcu să se simtă și mai rău. Apucă strâns fața nurorii sale, mișcând-o dintr-o parte în alta.

— Hai că nu mori. Deși azi-mâine o să ți-o facă-n mă-ta de petrecanie, și ce, poți să-l condamni? Toată lumea vorbește de tine și cioroiul ăla de la crâșmă.

Cele două fete se priviră, făcând mutre. Domnul Omomuru, cum îl numeau ele, era drăguț. Le dădea limonadă și uscătele și le făcea să zâmbească, povestindu-le despre Africa și familia lui.

După ce fu spălată de sânge, fața lui June nu mai arătă la fel de rău, dar continua să poarte urmele bătăii. Ridicându-se, nesigură pe picioare, porni spre oglinda rezemată pe pervaz și gemu.

— Animal împuțit! Ia uite ce mi-a făcut.

Ivy râse cu voce răgușită.

— O vreme, n-ai să-l mai poți vedea pe smolitu’ ăla – cu moaca asta. Oricum, când se-ntoarce Joey, o să termine treaba.

Acest gând părea s-o încânte, iar June, căreia îi mai venise inima la loc, cu ceai și brandy, se răsuci spre ea, răcnind:

— Mai du-te-n moaș-ta, hoașcă bătrână!

Avea mâna umflată de trei ori cât mărimea normală. Golind ligheanul, Susan îl umplu cu apă rece ca gheața. Mama ei își cufundă mâna înăuntru, oftând.

— Așa, e mai bine. Ar cam fi vremea să te cari, ce zici, Ivy? Sau ai de gând s-o freci p-aici până-i dau ăia drumu’ scumpului tău fiu, ca să vezi sfârșitul circului?

Ivy tăcu. Știa când întrecea măsura. June era absolut capabilă s-o dea afară-n șuturi, așa că Ivy își ținu gura, o vreme. Nici moartă nu voia să piardă întoarcerea fiului ei din închisoare; avea să-i dea un subiect de conversație la bingo.

∴

— Ești aici, Junie? întrebă cu voce sonoră Maud Granger, intrând în micul apartament, dimineața.

Păși în bucătărie și, văzând-o pe Ivy, dădu din cap spre ea.

— Am văzut când l-a săltat Moș Bill – mai mare rușinea, cum se poartă cu tine căcănaru' ăsta. Uite-n ce hal te-a adus.

June puse din nou ibricul pe aragaz, strâmbându-se de durerea care-i pulsa prin mână.

— O să vie curând acasă, ăia-n mod normal îl dau afară pe la ora mesei, și, pe urmă, iar o s-o ia de la-nceput. I-a intrat în cap că am o aventură. Ca de obicei.

— Și, ca de obicei, ai, se amestecă Ivy.

June se întoarse spre ea, cu un oftat greu, străduindu-se să-și păstreze calmul.

— N-am nicio aventură. Dacă ții musai să știi, mă plătește, Ivy, și fără banii ăia n-aș putea să trăiesc, de vreme ce iubitul tău fiu bea tot ce intră-n casa asta. Așa c-acuma știi, în mă-ta, da?

Imediat, își dori să nu fi vorbit atât de deschis, căci prietena ei Maud făcuse o gură cât tunelul Blackwall, iar până spre orele două proaspătul comentariu avea să ajungă la urechile întregului cartier.

Ochii lui Maud erau ca două farfurii, când șopti:

— Aoleu, Junie, că mare figură mai ești.

— Mdea, alta nu-i ca ea, mm, Junie? o maimuțări Ivy. Băiatu' meu o să-ți fiarbă ochii la foc mic, iubito, când i-oi spune-o p-asta.

June se așeză la masa din bucătărie, simțind usturimea lacrimilor. Avea fața măcelărită, vânătă și umflată. Aveau să treacă săptămâni întregi până să arate din nou măcar pe departe normal. Mâna o omora, iar spatele îi dădea senzația că stătea să se rupă. Tot trupul o durea. Însă se obișnuise cu toate astea. Ceea ce o deranja cu adevărat era conștiința faptului că soțul ei îi întrerupsese șusta pentru o bună bucată de vreme. Noul ibovnic îi plăcea. Era iubitor, blând și bun, și o trata cu respect. Și mai era și generos.

June făcuse trotuarul ani de zile, la fel ca majoritatea vecinelor ei. Era o parte integrantă a vieții lor. Aveau nevoie copiii de pantofi noi? La produs cu tine și cine să zică ceva?

Ceea ce nu se făcea era să dai din gură pe tema asta și, cu siguranță, nu trăgeai cu clanța când era Maud prin preajmă. Asta știa să găsească subiecte de bârfă până și la întrunirile de rugăciune.

Susan și Debbie intrară în bucătărie, tocmai când bunica lor își începea din nou tirada. După câte zicea ea, June nu era nici de cel mai mic folos. Susan își întrebă mama dacă puteau ieși la joacă.

Înainte ca June să-i răspundă, ușa mai-mai că sări din țâțâni, sub o serie de lovituri puternice.

Femeia oftă.

— Răspunde tu, vrei?

Susan deschise și îl văzu în prag pe cel mai mătăhălos negru care apăruse vreodată în fața ochilor ei.

Omul îi zâmbi cu blândețe.

— Mama ta e acasă?

Susan era descumpănită. Îi plăcea omul acela, era drăguț. Dar știa că, în ceea ce-o privea pe bunica McNamara, prezența lui avea să fie ca o cârpă roșie în ochii unui taur.

Debbie năvăli în bucătărie, chițăind:

— E negrul, mami, e la ușă.

June își dădu ochii peste cap, înăbușindu-și imboldul de a urla la adresa nedreptății întregii situații. Ridicându-se de pe scaun, spuse sarcastic:

— Închide gura, Maudie, s-ar putea să pierzi ceva suculent.

În timp ce ieșea din bucătărie, inima îi bătea cu putere. Jacob Omomuru era în esență un om foarte cumsecade, cum bine știa. Tocmai de-asta, totul era cu atât mai greu. Existau toate șansele ca bărbatu-său s-o omoare pentru Jacob, iar June știa că, dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi fugit cu el. Dar mai știa și că nu avea s-o facă. Nu putea ține piept realității, n-ar fi rezistat cu Joey pe urmele ei, pentru că asta ar fi fost urmarea.

Jacob stătea pe prag, în fața tuturor vecinilor ei, într-un costum bleumarin elegant, cu cămașă și cravată asortate. Seducătorul său păr creț-sârmos, care-i plăcea lui June atât de mult, era tuns scurt; ochii negri și mari, migdalați, o priveau rugători. Jacob Omomuru o iubea și, în secret, faptul de a ști

acest lucru o făcea pe June foarte fericită. Dar viața ei era hotărâtă și nimic n-avea să i-o schimbe.

Jacob o cuprinse în brațe, exclamând la adresa vătămărilor de pe față. Strâmbându-se, June se desprinse, îi simțea mirosul aparte, săpun de santal și cigarillos. Îl împinse la o parte tocmai când în ușă apăru soacră-sa, cu fața ca o mască albă și gura căscată în forma unui O mare și hâd.

— Las-o-n pace, negrotei nenorocit! Băiatu' meu o să-ți taie gâtu', când o afla de chestia asta.

Jacob rămase pe loc, înalt, impresionant, printre femei și fete. Maud era gata-gata să facă pe ea de atâta emoție. Era mai ceva ca la televizor, după cum avea să informeze ea oamenii mai târziu, când trecea pe la oricine-i putea trăsni prin minte, la un ceai și-o pipă. În viața ei nu auzise de expresia „să-ți ții gura".

— Haide, June. Vino cu mine acum, iubito. Lasă-mă să am eu grijă de tine și de fete.

Privindu-i fața chipeșă, June clătină din cap.

— Mai bine ai pleca, Jacob. Joey vine curând acasă și, dacă te găsește aici, o să iasă cu scandal.

Vocea îi era scăzută, fără nicio undă de emoție.

Încă o vecină trecu prin față, o tânără de douăzeci și trei de ani, mamă a patru copii, cu destule vertici ca să-i poți folosi burta drept mersul trenurilor și mai multe guri de hrănit decât sfârcurile unui uger de vacă.

— Ie-te-te, Junie, acum îți aduci de lucru și acasă, sau ce?

June n-o băgă în seamă.

Jacob privea fața pe care o iubea atât de mult. Cunoștea reputația lui June Dalston, toată lumea o știa. Era o „poamă", cum se spunea în East End. Singura avere a lui June era ea însăși. Pe alte femei le auzise spunând despre trupurile lor că „stau pe o mină de aur". Și totuși, Jacob se îndrăgostise de sânii ei mari și moi și de comoda umezeală dintre picioare.

Era căzut în limbă după păsărică și o știa.

Mai știa și că șansele ca o relație mixtă să iasă bine erau, în 1967, practic imposibile. Mai ales în fundul lor de lume.

Dar June îi dăruise un lucru pe care Jacob nu se așteptase niciodată să-l găsească în frigul Londrei. Îi dăduse un dram de fericire. Înghițea atâtea, muncind la *Victory* – le lua insultele în glumă și le vâra banii în buzunar –, însă știa că zi de zi mergea pe muchie de cuțit. Numai proporțiile lui și factorul fricii îl țineau

viu și nevătămat în estul Londrei.

În cârciumă, Jacob își folosea cu succes aspectul înnegurat și meditativ și știa că acesta era avantajul pe care-l avea față de albi. Femeile îl plăceau. La Londra, mai ales în East End, bărbații puternici aveau multă căutare. Ca niște trofee. „Omu' meu poa' să-i împrăștie pe pereți creierii lu' omu' tău". Era o stare aproape tribală. La acest gând, își îngădui un zâmbet secret, în sinea lui.

June îl împingea spre scară, în timp ce soacra ei urla din toți bojocii, asigurându-se că scotea vecinii în uși.

Întorcându-se dinspre Jacob, June țipă la ea:

— Mai tacă-ți gura, baborniță afurisită! Ai de gând să-ți ții fleanca aia, sau te-alegi c-un șut de nu te vezi!

Apoi, revenind către Jacob, îi rugă:

— Nu vrei să pleci odată? Înrăutățești și mai mult situația. O să dea cu mine de pământ, când află că ai trecut pe-aici. Du-te și lasă-mă-n pace!

Vocea îi era răgușită de emoție, iar Jacob avu senzația de gol în stomac a unui om care își dă seama că a pierdut nu numai o luptă, ci tot războiul. Îi privi fața zdrobită.

— Ești o proastă, June. Eu îți ofer o scăpare. O viață.

June râse cu răutate.

— Am o viață, Jacob, și numai alde tu și neamul tău mi-ați pizdit-o.

Știu că-l lezase și, cu mai multă blândețe, îi șopti:

— Las-o moartă, amice, las-o și gata.

Jacob încercă s-o cuprindă cu o mână pe după talie. I-o dădu la o parte.

— Uită-te la mine, Jacob. Asta-i soarta mea. Altcumva, nu se poate. Dacă bărbatu-meu vine acasă și te găsește aici, unul din voi sigur o s-ajungă la pârnaie, e clar? Și, sincer îți spun, nu merită. Acum pleci odată?

Înainte de a apuca să-i răspundă, pe amândoi îi lovi o găleată de apă.

Ivy era în elementul ei. Toți vecinii ieșiseră, iar fiul său urma să sosească acasă, așa că-și putea da în petec de-a binelea. Dacă June o zbura afară din casă, știa că vreunul dintre vecini avea s-o primească bucuros, garantându-i o ceașcă de ceai și un loc lângă ring, în așteptarea lui Joey.

June se răsuci spre soacră-sa ca o mâță turbată.

— Ștoarfă nenorocită! Asta la ce-a trebuit s-o mai faci?

O fugări înapoi în micul apartament, auzind râsetele vecinilor, în timp ce Ivy zbiera de spaimă și surescitare. Dacă soacra ei pica moartă, atunci pe loc, mult i s-ar mai fi ușurat viața. Susan și Debbie se uitau cu ochi cât cepele cum mama lor le alerga bunica. Ajungând-o din urmă, June îi croi câteva palme răsunătoare peste gură și cap. Ivy își înfipse degetele în părul nurorii sale.

— Curvo! O să umple toată casa cu tine-n paștele mă-tii când i-oi spune ce mi-ai făcut! Cu cioroii, așa? Acuma și cu ăștia ți-o tragi, da? Pe toți sfinții, ai ajuns mai jos ca boarfele din port – de oricare te iei. Până ș-alea stau pe gânduri când e vorba de-un negrotei.

Târându-și soacra de păr, pentru a o trânti pe un scaun de lângă televizor, June mugi:

— E un-om de treabă! Un om al naibii de cumsecade. Prea bun pentru alde mine. Juma de creier să fi avut, o luam la trap cu el, uite-acuș! Da’ știu că pe urmă, de la tine și mizerabilu-ăla-l meu, o clipă de liniște n-aș mai avea. Fi-tu mi-a luat totu’ – totu’! Uită-te-n jur, uită-te ce-am ajuns, și zi-ți bravo, Ivy. Grozavă treabă ai mai făcut cu băieții tăi. Grozavă de futu-i mă-sa. Nimic nu avem, nici măcar cât tine.

Ambele femei erau sleite de-atâtea urlete și bătăi. În cameră se lăsă tăcerea, cele două protagoniste privindu-se ca niște vulpi prinse în aceeași capcană.

— Să mai fac un ceai?

Întorcându-se spre prietena și vecina ei, June lătră:

— La mai du-te-n pizda mă-tii, Maudie. Ce, n-ai văzut destul pe ziua de azi? Marș acasă și vezi-ți de plozii tăi. O s-auzi totu’ prin zid, iubito, ca de-obicei.

— Fac eu ceaiul, mami.

Vocea lui Susan era scăzută, iar mama sa își privi față în față, cu tristețe.

— Pun în el și-un strop de scotch, da? Îți limpezește capul.

Închise ușa în urma lui Maud, apoi puse ibricul pe aragaz. Peste cinci minute, aduse două căni mari, aburinde, pentru mama și bunica ei.

Ajunseseră la capătul puterilor, dar niciuna nu voia s-o recunoască. Acum, când Joey urma să sosească, până și mama lui tăcuse. Nimeni nu știa vreodată cu ce chef venea. Era în

stare să treacă de la hohote de râs la cea mai neagră furie, într-o clipă.

În apartament se lăsase o asemenea liniște, încât puteau auzi ticăitul ceasului de pe aragazul *Belling* din bucătărie.

2.

O oră mai târziu, Joey vârî cheia în broasca ușii din față. În timp ce-l auzeau bâjbâind, Ivy își privi nora și-i șopti:

— Acuma, să nu-l întăriți, da? Dă-i dreptate în tot ce zice. Orice-ar spune, fii de acord cu el și atât.

June nici măcar nu se osteni să-i răspundă.

Joey intră pe ușă încet, cu chipul său îngust și oacheș de nepătruns, închis. Luând-o pe Debbie în brațe, o sărută pe buze:

— Ce face cea mai grozavă fată a mea, mm?

Debbie se cuibări la pieptul lui, sărutându-l și ea.

Susan îi privea. Joey îi făcu cu ochiul, apoi intră în bucătărie. Se uită la mama lui și oftă.

— Bună, mamă. Am venit să mai turnăm și noi nițel gaz peste foc, așa-i?

Ivy rămase nemișcată, cu gura închisă strâns. Atunci, Joey se întoarse spre June, observându-i fața și mâna maltratate. Clipi de câteva ori din ochi, ca și cum n-ar fi fost sigur că vedea bine.

— Da’ tu ce-ai pățit, June? Te-ai luat la harță cu un autobuz, scumpo, sau ce? Nasol mai arăți, fetițo.

Nimeni nu răspunse.

Așa ceva era firesc din partea lui Joey. Putea s-o ia în oricare direcție și-i plăcea să le facă pe femeile din viața lui să aștepte până vedeau încotro o apuca. Pe June o aștepta cumva o chelfăneală, sau avea s-o ierte și să uite, începând cu interminabile declarații de dragoste? Era un joc nemaipomenit, care-i plăcea la nebunie.

Ochii lui Ivy străluceau de emoție și nerăbdare. Așa mai mergea. Exact asta așteptase. Dintr-odată, redevenise tânără, iar Joey era unul și același cu tatăl lui.

Ce mai om! Tizul soțului ei era aidoma acestuia.

Susan puse iarăși ibricul pe foc, de astă dată în tăcere. Un zgomot puternic putea cauza tot felul de necazuri, când tatăl ei

era în toane ca astea.

Joey îi zâmbi:

— Bravo, fetițo, ia fă-i tu babacului un ceiuț. Să se liniștească, după ce mămică-ta l-a băgat la zdup.

Nici acum, nimeni nu scoase o vorbă.

Joey le privi pe rând, observând frica, surescitarea și tensiunea. Se așeză la masa de bucătărie și își aprinse o țigară, trăgând cu sete.

— Cred c-o ceașcă de ceai și-un sandviș cu ou o să mă pună iarăși pe picioare.

Cele două fete scoaseră un oftat de încântare, la auzul glasului său calm. Dezastrul fusese evitat, tati avea să uite totul și puteau să se relaxeze.

— Și p-ormă, după gustărică, mă duc să-l împușc pe cioroi. Am trecut pe la Johnny Braithwaite, în drum spre casă, și mi-am luat un pistolaș drăgălaș. Îi zbor boașele și vin acasă până-i gata masa.

Joey scoase din buzunarul canadienei un revolver din fostele stocuri ale armatei. Era mare, lucios și al naibii de amenințător.

Fetele făcură ochii mari. Ivy păli, iar June se moleși pe scaun.

— Nu mai fi așa de prost, Joey. Au să te înfunde cu vârf și-ndesat de data asta, și-atunci ce-ai să mai faci, mm?

Joey, care până în acel moment nu analizase posibilele consecințe, tăcu. Ochii săi mici, de porc, sclipiră.

— Cu asta îmi fac eu griji pe urmă. Smolitu-i ca și mort, frățiе.

Nimeni din bucătărie nu scotea un cuvânt.

— Multe ți-am înghițit eu ție, June, da să te cordești cu negroteii e prea mult. Ți-a venit acuma chefu' de-un cioroi cu curu' mare și păros, așa? Da' la ăilanții ce nu-ți convine, mm? Ce, ți-ai făcut plinu' de gagii albi? Ți s-a făcut poftă și de-un piculeț de untuleț negru?

Mângâie țeava pistolului, apoi o propti sub bărbia soției sale. Metalul era rece, rece ca gheața. June închise ochii.

Tensiunea din bucătărie era palpabilă.

Joey era absolut capabil s-o împușте pe loc, pentru ca apoi să izbucnească în lacrimi de remușcare. Avea s-o facă pe omul înșelat, bărbatul încornorat de o nevastă dezmățată căreia îi plăceau negrii.

Ca de obicei, trăia în lumea propriilor lui fantezii.

Toată lumea din încăpere aștepta, ținându-și respirația, cu

ochii ațintiți asupra pistolului.

Susan se apropie de tatăl ei și îl cuprinse în brațe, cu blândețe.

— N-o împușca pe mămica mea, miercuri avem serbare la școală și eu îl joc pe Arhanghelul Gavriil.

Joey își privi fiica în față.

Dar era oare fiica lui? Era vreuna dintre fete a lui?

Categoric, pe calea aceea nu dorea s-o apuce.

Își privi fetița de aur, pe Deborah lui, fata cea mare, față de care simțise întotdeauna o afinitate deosebită. Mai mult pentru că avea aceeași undă de egoism ca el, același mod leneș de a se purta cu ea însăși.

Oricui îi place să se vadă pe sine în copiii săi și, cu cât aceștia moștenesc mai mult din defectele părinților, cu atât sunt mai iubiți.

Stă în firea omenească.

Deborah era bucățică ruptă tatăl ei.

Drăguță într-un stil năzuros, se asigura întotdeauna că-i revenea partea leului din tot ce se întâmpla. Întindea mâna și lua totul de la viață, fără să dea niciodată ceva în schimb.

Pe Deborah, la fel ca pe tatăl ei, o aștepta o maturitate foarte singuratică.

Chiar și acum, mai mult o îngrijora ceea ce i s-ar fi întâmplat ei, dacă tatăl său îi împușca mama, decât faptul că June era în pericol de moarte din partea unui om care nu înțelegea că viața omenească e făcută pentru bucurie, pentru a dărui și a iubi. Nu pentru a-i sili pe toți să facă numai ceea ce dorea el.

Fiind un om slab, Joey își formase obiceiul de a amenința, a bate și a urî, pentru că, după părerea lui, toate acestea îl făceau să devină puternic. În unele momente, le ura pe June și pe Susan, fiindcă știa că îi puteau vedea adevărata față. Îl citeau exact așa cum era: un bătăuș cu gură mare.

Și de-asta erau toate atât de îngrijorate.

N-avea să-l împuște pe negru. Dacă urma să fie împușcat cineva, June era aceea, pentru că era o țintă ușoară, iar evenimentele din acea zi aveau să-l ridice în ochii vecinilor, oamenii pe care îi considera cei mai importanți.

Lui Joey nu-i trecea niciun moment prin minte că, dincolo de piața Roman Road, se întindea o lume mare, iar oamenilor din afara acelei zone puțin le păsa dacă el trăia sau murea.

Voia să fie un pește mare într-o băltoacă.

Oamenii aveau să se teamă de prezența lui în apropierea caselor lor. La cârciumă, urma să i se facă cinste cu rânduri-rânduri de băutură. Târfele bătrâne și matracucile locale aveau să-i dăruiască toată adorația la care râvnea. Dar June, June a lui, tot cu ochii aceia goi urma să-l privească, râzând de el pe la spate. Fiindcă ea îl știa așa cum era în realitate – un laș, un flecar, un mincinos.

În adâncul lui, Joey era un nimic. O știa și, cel mai rău lucru din toate, o știa și soția lui. Ea era pentru el călcâiul lui Ahile, pentru că în străfundul sufletului o iubea, o iubea cu adevărat și știa că, odată, îl iubise și ea. Îl adorase chiar. Până când începuse să-l înșele.

Trase cocoșul pistolului, zgomotul răsunând ca un șoc prin tăcerea ce se lăsase. June înghiți zgomotos.

Cu o voce lipsită de viață, spuse:

— Fă-o, Joey! Să terminăm odată-n mă-sa, m-am săturat.

Joey îi privi fața răvășită, văzu umflăturile și vânătăile care pe o femeie normală ar fi băgat-o pentru o săptămână în spitalul Old London, și simți usturimea lacrimilor. Își imagină cum i-ar fi spulberat fața odată pentru totdeauna. Cum i-ar fi zburat creștetul capului. Dar momentul trecu.

June se ridicase și făcea încă unul din ceaiurile ei împuțite.

— Îți pregătesc micul dejun și pe urmă poți să faci baie.

O privi lung, continuând s-o ochească, numai că acum pistolul coborâse spre piept.

Femeia zâmbi cu tristețe:

— Hai odată, Joey. Tot ai s-o faci, într-o bună zi. Mai bine acum, când mă doare-n cur.

Susan îi luă pistolul din mână, ușor, în timp ce Debbie se refugia în brațele bunicii ei. Fața lui Ivy era ca o mască albă. Nu pentru că fiul ei era cât pe ce să-și ucidă soția, ci la gândul nenorocirii lui. Joey era cel care îi dădea dreptul să fie scorpia bătrână și dușmănoasă care era. Oamenii o primeau în casele și în viețile lor pentru că se temeau prea tare să n-o facă.

Încet, Susan duse pistolul la baie și îl aruncă în toaletă. Văzuse odată un film în care un pistol căzuse în apă și nu mai funcționa.

Spera să fie adevărat.

În timp ce aluneca în toaletă, cocoșul percută. Nu scoase

niciun zgomot. Fata oftă din greu.

Nici măcar nu era încărcat. Tatăl ei îi făcuse să treacă prin tot acel calvar degeaba.

După ce lăsă capacul toaletei, reveni în bucătărie. Acum Debbie stătea pe genunchii tatălui ei, iar bunica lor îi turna un scotch mare. Blana de pe câine, cum îi ziceau ei.

După risipirea tensiunii, în bucătărie domnea o bună dispoziție camaraderească. Luându-și haina veche și cizmele de cauciuc, Susan se furișă afară din casă. În piesa din acea săptămână, trebuia să-l joace pe Arhanghelul Gavriil și nu avea nici costum, nici nimic. Profesoara îi făcuse niște aripi, iar ea promisese să-și procure un costum de înger.

De fapt, nu avea nevoie decât de un cearșaf…

În timp ce cobora treptele spre stradă, văzu sârmele cu rufe întinse la uscat, chiar și într-o dimineață geroasă ca aceea. Și acolo, în fața ei, se afla un splendid cearșaf alb, imaculat și strălucitor.

Susan zâmbi în sinea ei.

Rămase afară toată după-amiaza, privind cearșaful, pentru a se asigura că nu-l lua nimeni în casă. De cum se întunecă, îl smulse de pe sârmă, ascunzându-l sub haină. O ultimă privire, pentru a vedea dacă n-o zărise nimeni, după care fugi ca vântul înapoi în casă.

Înăuntru, totul era trandafiriu. Mama ei stătea pe genunchii tatălui, pe canapea, bunica plecase, iar Debbie se afla în grațiile tuturor, pentru că ea fusese principala preparatoare a ceaiurilor și sandvișurilor de după-amiază.

— Ce-ai sub haină?

Vocea surorii sale răsuna puternic. Încercă să-i tragă cearșaful lui Susan, care îi dădu un brânci zdravăn.

— La cară-te, Debbie, i-al meu.

Debbie alergă în salon, țipând ascuțit cu vocea ei răzgâiată:

— Mami, tati, Sue a noastră a furat niște rufe ale cuiva. Le are sub haină. Am văzut-o și nu vrea să mi le dea.

Joey își privi fiicele.

— Ce-ai acolo, Sue?

Glasul său suna plictisit.

— Am șutit un cearșaf, tati, ca să-mi fac costum de înger pentru piesa de la școală. Ți-am spus, sunt Arhanghelul Gavriil.

— Păi eu parcă știam că îngerii trebuie s-arate frumoși! Ce-au

pățit, li s-au terminat copiii, la școala aia? Nu mai au niciunul? Vorbește!

Nu-i răspunse.

— Al cui futu-i mama mă-sii era și cearșaful ăsta?

Fata ridică din umeri.

— Nu știu, da' nu m-a văzut nimeni, nici că l-am luat, nici nimic.

June oftă.

— Las-o-n pace, l-a săltat și gata. E al ei.

Îi zâmbi fiicei sale:

— Tu du-te-n camera ta, și vin eu să-ți fac o togă, cum purtau romanii. O s-arate exact ca un costum de înger, colega.

Susan zâmbi.

— Mersi, mami.

Culcată pe pat, se pierdu în visul de a fi înger – fie și un înger urât.

Dar, judecă ea în sinea ei, nu le puteai avea pe toate.

Ceea ce avea în acel moment îi era de ajuns.

3.

Susan McNamara râdea, râdea cu adevărat, iar fosta ei profesoară, Miss Castleton, o privea, uimită de schimbarea produsă în făptura acelei fete de treisprezece ani posomorâtă și închisă în sine cu care se obișnuise.

Era Crăciunul, iar elevii se uitau la desene animate, începuseră cu *Albă ca zăpada,* iar acum tocmai se terminau filmele cu Tom și Jerry. Toți copiii râdeau, dar fața lui Susan, ca prin miracol luminoasă și plină de bucurie, atrăgea atenția tinerei profesoare. Părea radioasă sau, cel puțin, atât de radioasă pe cât putea arăta o fată ca Susan.

Deși bine îmbrăcată, fata avea tot timpul un aer melancolic, ca și cum ar fi așteptat încontinuu ceva anume. Ce anume aștepta, nu era clar, dar arăta de parcă în fiecare dimineață, după ce se îmbrăca și se pieptăna, și-ar fi început cea mai importantă muncă a zilei: așteptarea.

Ce anume? se întreba la nesfârșit Karen Castleton.

De fiecare dată când se deschidea o ușă, Susan întorcea într-

acolo o față atentă, parte speriată, parte plină de dorință.

Mai ales în ultima vreme.

În ultimele câteva săptămâni, fusese mai tăcută ca de obicei, iar Susan McNamara era chiar și în mod normal o taciturnă. Numai azi se însuflețise cât de cât.

Miss Castleton punea acest fapt pe seama apropierii sărbătorilor de Crăciun și a schimbării de program. Singuratică, fata obișnuia să se închidă în lumea ei, cufundată în bibliotecă, în cărți și muzică. Bibliotecara, o femeie cam masculină la înfățișare, pe nume Gloria Dangerfield, o considera o intelectuală frustrată, suferind de un soi de daltonism la adresa lumii.

Toți ceilalți presupuneau că-i plăcea la bibliotecă, fiindcă niciun alt elev nu putea fi adus în apropierea acesteia decât cu amenințări, sau ca pedeapsă. Pentru ea, nu era decât încă o ascunzătoare, unde să-și umple timpul până când trebuia să plece acasă.

Karen Castleton era o femeie între două vârste, drăguță într-un stil sever și stânjenită de educația ei privilegiată. Școala Secundară St. Jude reprezentase un șoc pentru ea. Un mare șoc. Până atunci, fusese conștientă că era posibil ca niște copii să înjure și în limbajul lor de zi cu zi, că observația făcută unui elev se putea solda cu apariția unei mamei mătăhăloase care te amenința că-ți rupe picioarele, sau că ortografia corectă a unui cuvânt simplu se putea compara cu escaladarea unui munte, pentru majoritatea elevilor ei.

Pe scurt, Miss Castleton învăța ea însăși, ceea ce-i făcea un pustiu de bine. Lucru pe care îl și recunoștea. Faptul de a vedea cu ochii ei toate acele lucruri fusese un mare câștig. Într-o bună zi, avea să scrie despre toate, își spunea ea, închipuindu-se mare romancieră. Dar, până atunci, până la cuveniții doi copii și jumătate, vila elegantă și câinele mare și lățos, se hotărâse să observe și să cunoască acea stranie lume din East End, unde fetelor nu li se spunea decât să tragă de timp până la nuntă sau la naștere (care se nimerea să vină prima), iar băieții erau învățați că puteau munci fie în fabrici, fie în antrepozite.

Totul era atât de deprimant.

Miss Castleton își privea clasa cu elevi de treisprezece ani și știa, instinctiv, că majoritatea fetelor aveau într-un fel sau altul experiențe sexuale. Se tencuiau cu farduri, fumau și beau de

parcă și-ar fi putut permite o sticlă de cidru – ceea ce, în orice caz, majoritatea puteau.

În timp ce-și strângeau puținele lucruri în gențile roase și uzate, profesoara o văzu pe Susan McNamara luându-și de pe pupitru felicitările de Crăciun. Ea, una, nu oferise nicio felicitare, trecând cu vederea și cutia de pe catedră.

Știa că viața de familie a lui Susan era considerată nevoiașă chiar și după standardele din East End. Mama ei trăia cu un bandit notoriu, iar tatăl își creștea cele două fiice cu ajutorul cotoroanței de maică-sa și cu bani de la noul ibovnic al mamei.

În timp ce clasa se golea, Miss Castleton o văzu pe Susan prefăcându-se că își face ordine în geantă, pe când le ura tuturor sărbători fericite.

Când sala se goli, îi strigă fetei:

— Crăciun fericit, Susan.

— Crăciun fericit, domnișoară Castleton.

Vocea ei era joasă și răgușită.

— Arzi de nerăbdare? Abia aștepți petrecerile și voia bună?

Susan McNamara o privi de parcă tocmai ar fi apărut dintr-un nor de fum verde.

— Da’ dumneavoastră?

Această replică o descumpăni, iar profesoara făcu un efort să-și găsească răspunsul.

În sfârșit, zâmbind, spuse cu sinceritate:

— De fapt, nu prea.

Cuvintele ei părură s-o înveselească pe fată. Așezându-se pe marginea biroului, Miss Castleton îi spuse:

— Trebuie să bat drumul tocmai până la St. Ives, unde s-au retras părinții mei, acum câțiva ani. Amândoi pictează, e un fel de paradis al pictorilor. Niciunul dintre ei nu e prea talentat, dar le face plăcere. Eu, una, găsesc locul ăla cam plicticos și plin de moși. Tu ce-ai să faci?

Susan stătu un moment pe gânduri, înainte de a răspunde:

— Eu am să mă duc la mama și la unchiu’ Jimmy în seara de Crăciun, câteva ore, și pe urmă mă-ntorc acasă, că trebuie să-ncep cu toate pregătirile pentru ziua de Crăciun. Eu fac toate treburile. Mam’-mare zice că-i prea bătrână ca să se țină după noi amândouă.

— Și cum va fi ziua de Crăciun?

— Păi, am să mă duc la biserică noaptea, iar la-ntoarcere am

să văd ca totul să fie cum trebuie. Știți, curcanu-n cuptor, să se coacă toată noaptea, păstârnacii puși la-nmuiat în brandy, să fie un pic mai parfumați. Pe urmă, în dimineața de Crăciun, am să mă scol, îmi desfac cadourile și-o să citesc, cred. Sper să primesc *Hobbit*-ul. Mami mi-a promis că-mi face rost de-un exemplar. Mor după cartea aia. Mereu o împrumut de la bibliotecă. Și dumneavoastră?

— Eu voi fi servită la pat de-a binelea. Părinților mei le e atât de dor de mine. Să-ți dezvălui un mic secret: nu suportă gândul că lucrez aici. În schimb, ei mă vedeau ca pe una din jupânițele din *Bunty.* Știi, numai crose de hockey vesele și bălăceli în bere de ghimbir!

Susan nu-i răspunse la zâmbet, ci doar dădu din cap, solemn.

— Și nici nu poți să-i condamni, nu-i așa? Aici e o adevărată cocină. Dar, în fond, nu ești aici fiindcă ai vrut, nu-i așa? Niciuna dintre noi n-a avut de ales. Deși, tare mi-ar mai plăcea să trăiesc ca fetele din *Bunty.* Mi-ar conveni de minune.

— Crăciun fericit, domnișoară profesoară. Vă urez călătorie plăcută până la părinți.

Karen Castleton își dădu seama că tocmai i se închisese gura, ceea ce o cam irita. O privi pe fetița jerpelită, cu sâni enormi, ieșind din clasă. Domnul Reynaldo, care urmărise din ușă dialogul, intră râzând.

— N-ai să te-apropii niciodată de ei, iubito, toți văd în noi numai niște dușmani. De zece ani le vâr pe gât copiilor ăstora cunoștințele mele și nu-i decât o pierdere de vreme. Știu mai multe despre viață decât vom ști noi vreodată. N-ai ce face, toată existența omenească e în jurul lor, de când au deschis ochii. Oricine deține autoritatea e un inamic, fie că suntem noi, poliția sau vreun patron de magazin. Așa au fost crescuți. Te-a pus la punct. Ai descris genul de părinți pentru care ea și-ar da o mână și-un picior, și ți-ai râs de ei. În ochii ei, nu ești decât o iapă răsfățată, cum se zice prin părțile-astea. Vezi, până și argoul mi l-am însușit.

Părul negru și ochii albaștri, veseli, ai lui Karen, îl atrăseseră, la fel ca pe majoritatea profesorilor bărbați, dar firea ei rezervată și neputința de a ști de glumă îi descurajaseră până la urmă pe toți. Reynaldo se bucura de umilirea ei iar Karen o știa.

Se simțea învinsă și mai deplasată decât oricând. Profesorul ieși din clasă fără a-și lua rămas bun.

Deschizând catedra, văzu un plic. Deschizându-l, găsi înăuntru o felicitare de Crăciun scumpă, numai sclipiciuri și prigorii. Era de la Susan McNamara. Cu caligrafia ei rondă și muncită, declara: *„Numai bine de Crăciun și în 1966 Susan, McNamara și familia”.*

Privind felicitarea, Karen simți că i se punea în gât un nod enorm.

Domnul Reynaldo avea dreptate, ridiculizase un lucru pentru care Susan McNamara și-ar fi dat și ochii din cap ca să-l aibă: o familie normală.

Presimțea că n-avea să se întoarcă de Anul Nou. Dintr-odată, St. Ives i se părea un loc fermecător.

Salvarea lumii muncind într-un mediu de mahala își pierduse toată strălucirea.

Închizând catedra, puse felicitarea în poșetă și ieși. N-avea să se mai întoarcă niciodată.

∴

Boarfă încrezută! Numai aceste cuvinte se învârteau prin capul lui Susan. O plăcuse cu-adevărat pe Miss Castleton, îi plăcea modul cum se purta, cum se îmbrăca. O crezuse aliată, prietenă.

Și când colo, era la fel ca toți ceilalți. Vedea în Susan o fetișcană trăind în lipsuri, cu țâțe mari și niciun pic de creier. Mai ducă-se-n mă-sa și ea și toți.

Șaptezeci de pence costase felicitarea aia. Șaptezeci de pence afurisiți. Vânzătoarea numărase cu grijă banii, de parcă ar fi știut că oamenii ca Susan nu cumpărau o felicitare de calibrul ăsta decât o dată în viață.

Ei bine, să se ducă-n pizda mă-sii și baba aia.

Înjurăturile din mintea ei se înrăutățeau din ce în ce mai mult și știa că trebuia să înceteze, dar îi eliberau aburii din creier, îi descărcau mânia într-un mod mărunt.

Știa prea bine cine era, dar lecturile îi dezvăluiseră și o altă lume, iar Susan își dorea atât de mult o parte din lumea aceea… însă știa că nu era decât un vis.

— Un penny pe ele?

Întoarse capul, la auzul accentului scoțian aspru, și îl văzu pe Barry Dalston. Era un copil nou în oraș. Mama lui sosise recent, cu el și frații săi, din Scoția. Acolo, o bandă îl asasinase pe tatăl lui Barry; săptămâni de zile, tot cartierul numai despre asta

vorbise.

Toate fetele îl plăceau pe Barry, fiindcă era un tip dur, cu reputație de sonat. Susan îl plăcea pentru că îi zâmbea de fiecare dată. Acum, îi vorbea de-a binelea, ceea ce aproape că o făcu să leșine șocată, de jenă și recunoștință.

— Tocmai i-am tras vreo două gogoși lu' baba Castleton, la asta mă gândeam.

Barry zâmbi, impresionat.

— Nici mie nu mi-ar fi greu să i-o trag la aia, da' mai întâi ar trebui să-i pun scotch pe gură. Ar putea să-mi strice starea, la cât turuie.

Imaginea pe care i-o inspirase o făcu pe Susan să râdă. El și Miss Castleton? Oamenii ca ea nu făceau sex, ci dragoste. Susan nu era sigură în ce consta diferența dintre cele două, știa numai că *exista* o diferență.

Și mai știa că nu era ceea ce-i făcea ei taică-său. Apucările transpirate ale sânilor, mușcăturile și șoaptele: „Ce fetiță bună. Fetița lu' tăticu' știe ce vrea ei", nu se prea potriveau cu fustele și bluzele domnișoarei Castleton. Nici cu pantofii ei eleganți de tot căcatu'.

Susan își abătu gândurile dinspre profesoară, mergând un timp în tăcere alături de Barry.

— Te tentează o pungă de cartofi prăjiți? o întrebă el.

Fata dădu din cap, încântată:

— Tare mi-ar mai plăcea, mor de foame.

Barry zâmbi, cu un mic rânjet feroce care-l făcea să arate și mai chipeș. Iar Barry Dalston arăta oricum bine, toată lumea o știa. Înălțându-și sprâncenele, spuse încet:

— Ai ceva bani?

Susan dădu din cap. Avea bani întotdeauna, grație mamei sale.

Băiatul râse.

— Ei, atunci, pune-i bine, cu asta fac eu cinste. Și cred că am putea s-adunăm destul și pentru un cârnăcior bun, poate, hmm?

Încuviință; în seara aceea, avea noroc cu nemiluita. În timp ce mergeau spre strada mare, începură să sporovăiască despre viețile lor. De fapt, își dădu ea seama, vorbea mai mult Barry dar asta-i convenea de minune. Din când în când, ochii lui stăruiau asupra sânilor ei, iar Susan își strângea mai tare paltonul pe trup, ca pentru a-l ține la distanță. Gestul ei îl făcu

să râdă.

— N-ai cum să-i ascunzi, iubițico. Că tot veni vorba, câți ani ai?

Susan îl privi drept în față.

— Aproape paișpe.

Nu era adevărat, abia împlinise treisprezece, cu câteva săptămâni în urmă, dar știa că era o minciună pe care ar fi spus-o orice femeie, ca să nu piardă interesul unora ca Barry Dalston.

— Eu am optișpe... fac nouășpe, de Anu' Nou. Mereu îmi zic că-i mai bine ca bărbatu' să fie mai mare decât fata, tu ce zici?

Susan dădu din cap. Inima îi bătea în piept ca un baros. Barry vorbea ca și cum ar fi fost doi îndrăgostiți. Îi mulțumi lui Dumnezeu, Sfintei Fecioare și tuturor sfinților care-i treceau prin minte că i-l scosese în cale pe băiatul acela.

Barry, din partea lui, privea lung fața aceea simplă, pe care n-o reabilitau decât dinții frumoși. Arăta curățică, destul de coaptă, dar de fapt era doar un copil, știa asta înăuntrul lui. Totuși, îl intriga, cu apucăturile ei de mucoasă și cărțile din care tot citea. Auzise de la ceilalți puști despre situația din familia ei, iar adevăratul lui interes într-acolo se îndrepta. Unchiul ei, Jimmy, și sânii aceia cât toate zilele, erau farurile care îl atrăgeau spre ea.

Era în cârd cu adevărații bandiți, iar pe el asta îl interesa. Să răzbească printre gangsterii pe bune.

Îi zâmbi, iar Susan surâse și ea. De fapt, chiar o plăcea, într-un mod ciudat. Îl privea cu totală adorație și cine ar fi putut să reziste la așa ceva?

∴

June era în al nouălea cer, să-și vadă fiica zâmbind și râzând în seara de Crăciun. Deși Debbie era întotdeauna o fată mai veselă, Susan avea, în felul ei, un umor calm și știa să aprecieze bine glumele.

În ultimii câțiva ani, aceste calități păreau s-o fi părăsit, iar June dădea vina pe faptul că fata n-o prea avea prin preajmă pe mama ei. Acum, părea să-și fi revenit complet.

Nici June nu se simțea nemaipomenit de bine, cum crezuse la început. Jimmy, amicul ei scoțian, se stricase în ultima vreme, luându-se mereu de ea, criticându-i îmbrăcămintea, părul, totul. June bătea la treizeci și avea impresia clară că Jimmy miza pe ceva mai tânăr, pe altceva.

Aștepta vestea proastă, dar, până o primea, avea să se mulțumească și cu atât.

În timp ce mergea prin piața East Ham, în obișnuita ei hoinăreală de sâmbăta cu fetele, văzu o veche prietenă, Bella Tambling. Bella era grasă, guralivă și necioplită, dar atât de comică, încât nu-i puteai rezista. În ziua aceea, purta o mantou largă de pled și o pălărie de lână. Arăta de treizeci de ani, vorbea ca un marinar și avea un râs care putea răzbate prin cele mai dese hățișuri.

— Ura, Junie fată, demult nu te-am mai văzut.

Salutul ei plin de efuziune o făcu pe June să zâmbească.

— Hai să bem o ceșcuță la plăcintărie. Mă omoară căcaturile astea de picioare și-mi simt gura ca și fundu' unei cuști de iepuroi.

Cele două fete râseră, în timp ce-și urmau mama și pe Bella în localul încins. Susan nu suporta să vadă țiparii vii din bolul de pe tejghea, deși obișnuia să-i mănânce. Așezându-se, o lăsă pe Debbie să dea comanda, în timp ce le asculta pe mama sa și pe Bella cum își deșertau sacii.

— Doamne șapte plozi în cap, da' am făcut și două domnișorici. Ăst-a fost Domnia Sa și cizmele lui de șapte poște. Da-ntr-un fel, e mai bine așa – a ieșit o șleahtă de japițe. Le-am dat toți banii azi-dimineață și i-am lăsat pe Crisp Street. Dar-ar Domnu' ca până diseară să dea vreun autobuz peste toată liota.

June râse, știind că prietena ei își iubea de fapt copiii, dar nu făcea decât să se poarte ca-n East End. În timp ce-și scotea mantoul lung de piele, văzu doi bărbați privind-o cu admirație, ceea ce o mai înveseli.

Știa că trebuia să lămurească problema cu Jimmy, și cât mai repede. Tipul nici măcar nu se mai ostenea să vină noaptea acasă.

Pe când în fața lor erau aduse două cești aburinde, Bella își dădu drumul la gură și, câteva secunde, June nici nu-și dădu seama că vorbea despre Jimmy al ei.

Ștergându-se la gură cu un șervețel, îi ceru, politicoasă, să repete ceea ce spusese.

Bella își privi tristă prietena.

— Habar n-ai, așa, fată? se șterse ea la nas cu o batistă folosită din plin, luând-o iar de la început. S-a-ncurcat cu una șic – tot târgu' vorbește. Deși, ce-o fi șic la o caroserie mișto și

câteva taioare bune, să mă fut, dacă știu. E șefă la Dynamo Club. Fute-m-aș June, că tare rău îmi mai pare. Credeam că știai. Pe-aici, o știe toată lumea. Iar m-a dat de gol clanța asta a mea desferecată, nu-așa? Mi-oi căsca fleanca și-am să-mi bag picioru-n ea, cu cizmă cu tot. Pe cuvântu' meu că nu trebuia să te iau așa de repede…

June zâmbi:

— Aveam și eu o bănuială, Bel. Spune-mi numai atât cât știi – și vreau să zic, spune-mi doar mie. N-am chef s-audă tot localul.

— E Maureen Carter, aia care stătea mai în spate de noi, când eram mici.

Ochii lui June se dilatară.

— Dar e mai bătrână ca mine. Ești sigură?

Bella plescăi sonor din buze:

— Normal că-s sigură. Și, pe bunelea, arată bine de tot, Junie. Tre' să aibă ca la patruzeci, dacă nu mai mult, da-i ca un bărbat, în multe privințe. Câștigă bine și face numai ce vrea ea. Cel mai probabil cu asta-i atrage. Bărbaților le plac păsăricile astea cu gheare noi, nu-i așa? Până și a mai mare dintr-ale mele, Marie, zicea mai deunăzi că vrea să-și facă o carieră. Am cârpit-o peste moaca de nu s-a văzut, curvișstina. I-am zis, la-nceput: „Bravo ție, fată, fă-ți și tu un rost în viață". Da' la asta, ea știi ce mi-a zis, iute ca fulgeru'? „E, mama, io ca tine n-am s-ajung, mai mulți plozi decât sacoșe și să nu pun în viața mea mâna pe volan." „Am tras și eu de volan", zic, „într-o mașină pe care-a furat-o tac-tu, odată când eram pușți. Praf am făcut rabla aia, și tac-tu nu mi-a mai dat voie-n veci să conduc altceva decât țoacla mea veche".

Hohotul de râs al Bellei răsună exploziv, făcând-o să râdă chiar și pe June, deși în sinea ei tremura. Ticălos împuțit și murdar! Cu Maureen Carter…

Maureen, care era o forță respectabilă, cu drepturi depline. Maureen, care cunoștea pe toată lumea și trăia numai în legea ei.

Maureen, care în fiecare sâmbătă aducea încasările de la curse, ca favoare pentru Jimmy.

Maureen, care venea să bea cafea cu June… care June habar n-avea că se dădea-n bărci cu bibicul ei.

Închizând ochii, simți cum se prăbușea totul în jur. O apucase cu adevărat spre ieșire.

Jimmy mai avusese o trampă și-nainte, iar ea se făcuse că nu vedea, știind că stătea în firea bărbaților să alerge după tot ce mișcă și arată măcar pe departe bun de cordit. Dar mai știa și că Maureen era o concurentă serioasă.

Maureen stătea de vorbă cu el, făcea conversații despre afaceri și viață. Asta-i sufla pe bărbați de lângă femeile lor, nu sexul.

Sexul era ceva relativ. Bărbații regulau, se ștergeau, îi cumpărau babei un buchet de flori și-i făceau cinste c-un rând, ca să se achite. Dar dacă apărea una ca Maureen, iar el rămânea nopțile pe-afară, atunci treaba era serioasă.

Jimmy simțea că urca pe scara lumii și își dorea o parteneră pe care s-o poată lua cu el, una pe care s-o respecte. Una care să merite banii. Iar Maureen era în stare și de asta; putea să se lupte ca un bărbat, când îi venea cheful. Deja vorbea și gândea la fel ca ei.

Abia de câteva zile spusese cum își cumpărase încă o casă, iar June, amica permanentă a lui Jimmy, o felicitase ca o proastă.

Cu siguranță, se prăpădise de râs, pe la spatele ei.

June își bău ultimele înghițituri de ceai și se ridică.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Bell. Toată recunoștința, colega.

Bella îi apucă mâna:

— Ce-ai de gând, să-i faci capu’ mare? Am auzit că și-a și dus la ea hainele și toate alea. Bătrâna Cathy Davies mi-a spus. Ea îi face lui Maureen curățenia, așa că-ți dai seama că de-acum toată lumea o știe. Mereu afli ultima, nu-așa, fată? Ce mă mai bucur că babacu’ meu i-o pocitanie bătrână – nimeni alta nu l-ar mai vrea. Cu răsuflarea lui, până și curvele de trei lulele fug mâncând pământu’, necum o persoană normală!

Încă o dată, Bella izbucni în râs, iar June, privindu-i gura căscată, cu dinți lipsă și limbă îngălbenită, simți în acel moment că-și invidia prietena.

Viața Bellei erau copiii ei și nimic mai mult. De ce nu se putea mulțumi și June cu atâta lucru? De ce își dorea mereu și altceva?

Debbie și Susan ascultaseră totul în tăcere. În timp ce ieșeau din plăcintăria caldă, Susan își strecură mâna într-a mamei sale.

June i-o strânse cu putere, înghițindu-și lacrimile de neputință și furie care-i umpleau ochii.

Oprind un taxi, le sărută pe fete și le spuse să se ducă acasă, că avea să le dea cadourile a doua zi. Mașina plecă, iar June le privi cum se îndepărtau, cu inima grea. Trebuia să rezolve problema și, fiind Crăciunul, era cazul să procedeze cu delicatețe.

În timp ce stătea pe trotuar, ieși și Bella, pufnind și gâfâind în timp ce-și încheia mantoul și-și punea pălăria.

— Dacă te consolează cu ceva, fată, am la mine oricând un pat pentru tine, în caz c-ai nevoie.

Generozitatea ei era prea mare, iar acum lacrimile se porniră de-a binelea.

Bella, râzând de obicei, începu să plângă împreună cu June.

∴

Jimmy o privea pe June punându-i mâncarea pe masă. Oftă.

— Mie nu, puică. Am îmbucat ceva mai-nainte. Ascultă, ce-ar fi să ieși și tu-n seara asta, hai? Eu sunt ocupat, nu-mi mai văd capu'…

Ridicându-și ochii spre el, June zâmbi.

— Mincinos nenorocit ce ești. Ocupat, ba bine că nu, da' nu cu munca – deși smotoceala cu Maureen poate fi considerată lucru manual, cred… Ei, ce e, ți-a mâncat pisica limba?

Jimmy avu bunul simț să se arate rușinat.

— Cine ți-a zis?

June oftă.

— Deci, nu negi?

— Nici chiar eu nu poci să neg adevăru'.

— De ce nu? Înainte, nu te codeai niciodată.

— Hai, mă, June, știi și tu cum e. Nicio clipă n-am crezut să fie ceva serios. Da' uite că e – o iubesc.

Așezându-se la masă, June clătină din cap:

— Și eu cu ce m-aleg din treaba asta, hmm? O iubești pe ea și trăiești cu mine. Sau, mai bine zis, eu trăiesc cu tine. Mi-am părăsit soțul și copiii…

Jimmy își fâlfâi o mână spre ea:

— Cu tot respectul, Junie, pe bărbată-tu l-ai fi părăsit pentru oricine. Iar cât despre fătucile-alea, săracele… Christoase, cred că le-ai fi lăsat și la azilu' de câini din Battersea, dacă le primeau, așa că hai să nu-ntrecem măsura.

— Îmi iubeam fetele.

Jimmy trase adânc aer în piept, înainte de a continua.

— Ascultă-te ce vorbești, June. Le-ai iubit, cică. Și-acuma, nu le mai iubești, asta-i? Cândva, te-am crezut cea mai bună bucătică, și nu te mint. Da' nu mai e cazu', scumpo. În ultima vreme, mi s-au mai schimbat și mie gusturile, ceva mai sus de nivelu' tău. Christoase atotputernice, abia dacă mai faci curat prin casă, tot timpul nu gătești decât borâtura asta și n-ai pic de conversație. Te rog, June, nu complica și mai mult lucrurile, întrebându-mă ce-ai greșit și toate celelalte. Să zicem doar că între tine și mine totul s-a terminat, puică, și-ți urez drum bun. Oricum voiam să ți-o spun, după sărbători.

— Grozav din partea ta, dar tot mai vreau să știu un lucru. De ce Maureen Carter? Ce are ea și eu nu am?

Jimmy se șterse cu o mână pe față, iritat. Îl luase pe nepregătite și nu-i convenea deloc. Nemulțumit, ripostă:

— Creier, în mă-sa, Junie, și mai are haz, o minte care-i a ei și nu cere mereu să-i porți de grijă. Cum ți se pare, pentru început, sau vrei să mai continui?

June avea senzația că primise un pumn în plex.

— Nu, acum încep să înțeleg, mulțumesc.

Luându-i din față farfuria cu friptură și cartofi prăjiți, o deșertă în coșul de gunoi.

— Și-atunci, eu când mă duc? Sau, mai bine zis, unde să mă duc?

Jimmy regreta din toată inima, dar sentimentul pe care-l nutrea pentru Maureen era ca un cancer, rozându-l încontinuu pe dinăuntru.

Voia să stea cu ea tot timpul, voia s-o privească, să vadă ce făcea. Știa că bărbații o plăceau, că îi atrăgea, mai ales pe cei cu dare de mână, afaceri și cariere.

Nici nu-i venea să creadă că-l alesese pe el. Iar acum, că o făcuse, Jimmy intenționa s-o păstreze numai pentru sine.

O admira, o respecta, o iubea.

O iubea cu adevărat.

Biata June nu se putea luă la întrecere cu așa ceva.

— Plec eu, scumpo. Tu poți rămâne aici, până îți aranjăm și ție ceva, O.K?

June dădu din cap cu tristețe, incapabilă să vorbească, de atâta necaz.

— Te iubesc, Jimmy.

Cuvintele îi ieșiră pe gură fără voia ei.

— Știu, Junie, și crede-mă că mă doare inima, fătuco. Zău că da.

— Aș putea să mă schimb, să-ncerc să fiu altfel…

Jimmy clătină din cap:

— Farmecul tău e ăsta pe care-l ai, Junie, și o să te iubească cineva pentru asta, ai să vezi.

Femeia zâmbi cu tristețe:

— Ca tine, vrei să zici? Ce gând fascinant.

Jimmy ieși din încăpere. Auzind ușa din față deschizându-se, June o luă la fugă după el, strigându-l pe nume. În timp ce întorcea capul spre ea, îi spuse, cu un zâmbet:

— Crăciun fericit, Jimmy.

Fără să-i răspundă, ieși. June se prăbuși pe prețul din fața ușii, începând să plângă până o duru tot trupul.

Cel mai tragic era că spusese adevărul.

Îl iubea. Încă.

.·.

Debbie era plecată, bunica ei era plecată, taică-său era plecat și el. Susan savura plăcerea de a avea apartamentul la dispoziție. Când mama ei intră, cu cheia sa, inima i se opri în piept.

— Bună, mami. Ce te-a adus aici?

Știa deja, însă n-ar fi spus-o niciodată. Mamei sale îi revenea rolul de a lămuri totul, pentru a-i spune apoi lui Susan atâta cât dorea să știe.

— Mă gândisem să mai trec și eu să-mi văd fetele, să le îmbrățișez puțin.

Susan o cuprinse strâns.

Dacă tot ceea ce spusese Bella era adevărat, atunci ar fi putut merge să locuiască undeva cu mama ei. De când îi intrase în cap, acest gând nu-i mai dădea pace o clipă. Perspectiva de a pleca de lângă tatăl ei era atât de minunată, încât avea senzația că primise toate cadourile de Crăciun și de ziua ei la un loc.

În timp ce mama ei sorbea dintr-un scotch, Susan pregăti legumele și începură să stea de vorbă, fără niciun subiect precis. Peste o oră, apăru Joey.

Văzând-o pe Junie a lui așezată la masa din bucătărie, tresări. Privi în jur grăbit, pentru cazul că-l adusese cu ea și pe Jimmy, ceea ce ar fi fost semn rău.

Strecurându-i lui Susan o hârtie de cinci, June îi ceru să se

ducă după țigări. Fata ieși, cu inima grea. Știa deja ce avea să facă mama ei, ceea ce o întrista. O întrista și-i nimicea orice speranță avusese de a scăpa de omul din bucătărie. June voia să încerce o revenire în viața soțului ei și, dacă reușea, toate visurile lui Susan urmau să zboare pe fereastră.

În timp ce se îndepărta de casă, auzi în vocea mamei sale acea intonație aparte care însemna că urmărea ceva. Nu era tocmai un smiorcăit, mai mult un soi de gâlgâit gros, care o făcea să pară ca o fată, dacă nu chiar ca o fetiță mică.

Închizând ușa de la intrare, Susan oftă din nou.

Viața nu era niciodată așa cum o doreai, Susan McNamara știa deja atâta lucru.

∴

Joey o măsură cu privirea, zâmbind. Era June a lui, nici vorbă, ar fi trebuit să știe; nu avea pereche, în multe privințe.

În ultima vreme, nicio altă femeie nu părea să-l mai dorească; băutul lui, accesele de furie sau lipsa de bani păreau să le pună pe fugă pe toate cu care intra în vorbă. Accepta ideea că June a lui trebuia să fi ținut la el, ca să le înghită pe toate astea. Ipoteza, alimentată de alcool, părea pe cât de logică, pe atât de romantică.

De când o avusese prima oară înaintea ochilor, îl afectase ca nicio altă femeie. Știa că era o târfă, iar asta îl deranja, dar îl și atrăgea. Într-un mod straniu, făcea parte din farmecul ei.

Personalitatea și trupul lui June erau sexuale de-a binelea, ceea ce reprezenta esența tuturor problemelor ei cu bărbații. Același lucru îl atrăsese și pe Jimmy, până se lămurise cu cine avea de-a face. Bandiții nu mai aveau nevoie de manechine agățate la brațul lor. Erau în anii ’70, iar oamenii ca Johnny Binden și alții de teapa lui puteau obține orice femeie voiau. Jimmy Vincent dorea și el același lucru.

June știa că și ea era pe ducă și trebuia să mai salveze atâta cât putea. Dacă asta însemna să-și ia soțul înapoi, atunci cu atât mai bine, serios. Cel puțin, avea să trăiască într-un mediu pe care-l cunoștea, cu oameni care o cunoșteau și o acceptau așa cum era ea: June McNamara, boarfă *extraordinaire.* Nevastă cotonogită, mamă împrăștiată și fostă păsărică a lui Jimmy Vincent.

În timp ce soțul ei făcea pentru amândoi ceai și pâine prăjită, stând de vorbă despre fete, June simți că se relaxa. Când Joey

era așa, îl iubea. Acesta era bărbatul de care se îndrăgostise, era omul pe care-l dorise mai mult decât orice altceva.

Acum, știa că dacă o primea înapoi avea să se producă o ușoară schimbare a relațiilor. La urma urmei, trecuse hotarul în lumea reală a banditismului, iar soțul ei era conștient de acest lucru.

Avea să-i dea impresia că ea îl părăsise pe Jimmy. Că se săturase de el. Joey urma s-o creadă, voia s-o creadă.

Începu să-i vorbească, încet, cu ochii umezi. În timp ce el îi răspundea, cu zâmbete timide și gesturi mărunte, aprinzându-i țigările, turnându-i iarăși ceai, June simți că se destindea.

Avea să meargă mai ușor decât crezuse. Dar urma să-i fie dor de Jimmy al ei, foarte dor avea să-i fie. La urma urmei, el îi arătase un alt mod de viață și, fie și numai pentru acest lucru, June urma să-i poarte recunoștință veșnică.

∴

Jimmy ieși din casa noii sale amante fără să-și mai încapă în piele de fericire. Se bucura că Junie primise vestea atât de ușor. Detestase gândul de a-i pricinui suferințe, dar ce să-i faci?

Era învechită, ca un ziar citit din scoarță-n scoarță. La ce-i mai trebuia?

Avea să-i îndese-n mână două miare și promisiunea de a sta cu ochii pe ea. Și, din când în când, dacă-i venea cheful de puțintică ciudățenie, avea s-o cheme.

Așa era Junie.

Acum își dădea seama că era la fel de fomistă după bani ca el. Din Junele lumii ăsteia nu se pot face femei respectabile.

Le tăvălești, le folosești, râzi cu ele și pe urmă le arunci la gunoi, când apare următoarea pe interval.

Dar o iubise, cel puțin un timp, până când întrezărise un alt mod de viață, unul mai bun.

Când își dăduse seama că femeile puteau și să gândească, nu doar să se cordească. Când bâta de baseball îl lovi înapoia genunchilor, Jimmy rămase nedumerit câteva secunde.

Un moment, crezu că se împiedicase. În clipa când lovi asfaltul și simți pistolul înfipt în ceafă, înțelese că i se întinsese o cursă.

Și cine ar fi putut-o face mai bine, dacă nu noua lui femeie? Ultimul său gând conștient fu acela că, dacă scăpa cu viață, avea să ia o bâtă de baseball și s-o croiască pe Maureen cu ea

în cap până i-l făcea zob.

∴

Maureen Carter privea ciocnirea de la fereastra dormitorului, zâmbind în sinea ei. Chiar crezuse Jimmy că l-ar fi vrut pe el? Era de râsul lumii.

Telefonul sună. Ridică receptorul, cu unghiile lăcuite gros lucind în lumina scăzută.

— Mhm, adineaori. S-a terminat.

Închise telefonul. Apoi, întinzându-și cu deliberare rimelul, coborî cu pas somnoros scara, ieșind în stradă. Zbieretele ei și tot tărăboiul scoaseră puzderie de vecini la ferestre. Într-un cartier respectabil, nu se mai auzise să fie asasinați bandiți. Maureen era complet isterizată, poliția o lăsă în pace și, mai târziu, fiul ei îi turnă o porție mare și tare. Una peste alta, o zi de lucru cu folos.

Moartea lui Jimmy îi adusese treizeci de bătrâne.

Maureen sorbi din pahar, planificându-și o vacanță frumoasă cu banii promiși de frații Davidson pentru capcana întinsă noului ei iubit. Se părea că 1966 avea să fie anul ei.

4.

June era în stare de șoc, un șoc complet și total. Chiar dacă o părăsise, nu-i venea să creadă că Jimmy murise cu adevărat. În sinea ei, se bucura, ceea ce o speria și mai rău.

Polițiștii bătuseră la ușă imediat după ce ajunsese acasă, plină de scotch-ul și camaraderia lui Joey, însuflețită de a ști că, una peste alta, se împăcase cu soțul ei. Îl lăsase să-i tragă o pipăială scurtă, în timp ce se prefăcea că încă îi mai era fidelă lui Jimmy. Îi amintise că nu era ușor lucru să-i dai papucii unui ditamai mafiotul, până și Joey fiind nevoit să-i dea dreptate. În cele din urmă, făcuse o aluzie că Jimmy o înșela și, probabil, comisese o mare greșeală... Cu o ultimă replică despre cât o chinuia dorul de copii, plecase.

Cu toate că știau amândoi că partea cu fetele era o invenție pură, atâta vreme cât erau nu termeni de prietenie, Joey n-avea să i-o scoată pe nas. În total, June o considera o seară reușită.

Iar acum, Jimmy era mort, asasinat în stradă. Iar ea putea ține

capul sus, spunându-le tuturor că Jimmy o tratase pe Maureen cu refuz și continua să fie iubitul ei. După plecarea polițiștilor, June se apucă de treaba serioasă din noaptea aceea.

Căutatul banilor.

Jimmy ținea întotdeauna sume mari în casă, iar June știa unde se găseau majoritatea acestora. Stabilise să se ducă dimineață la identificarea cadavrului, spunând că acum era prea răscolită. Spera să-i poată lua lucrurile cu aceeași ocazie, astfel punând mâna și pe cheia de la seif, ceea ce urmărea cu adevărat. Acolo își ținea el agendele, registrele, totul. Aveau să valoreze bani frumoși, predate cui trebuia.

Zâmbind, June își turnă un scotch mare, ca să-i calmeze nervii, iar apoi, după o lungă baie fierbinte, începu să scotocească prin toată casa.

Până în dimineața de Crăciun, găsise peste două mii de lire sterline, legate în teancuri și îndesate prin șifoniere, sertare, chiar și în dulapul electric. Le puse pe toate pe pat, privindu-le timp îndelungat.

Era o mică avere. Întinzându-se ca o mâță cu membre lungi, June se studie în oglindă. I-ar fi prins bine să se machieze, dar asta trebuia să mai aștepte.

Se duse la seif și, euforizată de uimire, constată că acea cheie pe care o găsise în sertarul dormitorului se potrivea perfect.

Șocul îi provocă un nou acces de tremurături. Înăuntru se aflau și mai mulți bani, câteva bijuterii pe care știa că nu le-ar fi putut amaneta în modul obișnuit și agendele lui cu adrese, registrele de socoteli și un pistol…

Așezând pe pat peste trei mii de lire, June începu să-i citească hârtiile. Sistemul lui simplu era atât de ușor de înțeles, încât își dădu seama că l-ar fi putut aplica până și ea însăși, dacă voia.

Jimmy dădea bani cu împrumut, apoi îi smulgea înapoi prin intimidări și amenințări violente. Ținuse un caiet cu toate adresele debitorilor, numerele de telefon și detalii despre membrii lor de familie.

În timp ce aranja banii, începu să viseze la ceea ce putea face cu ei. Iar Joey intrase de-acum și el în ecuație, numai că nu așa cum ar fi vrut el. Problema asta avea s-o rezolve cu timpul.

Lucrul de care avea cu adevărat nevoie acum era reputația de violență a lui Joey. La urma urmei, în împrejurări normale, niciun alt om în afara lui Jimmy n-ar fi îndrăznit s-o ia sub aripa lui.

Totul era doar o chestie de fațadă, iar June o știa.

Dacă Joey ar fi avut măcar un strop de minte, ar fi putut deveni el însuși un Jimmy. Dumnezeu îi era martor că avea celelalte calități. Dar defectul lui Joey consta în totala lui lipsă de ambiție și de creier. Era o brută, nimic mai mult. Oamenii îl plăteau ca să le spele rufele murdare.

Ca hoț înarmat, fusese un dezastru. Ajunsese chiar să intre în biroul unui agent local de pariuri ca să-l jefuiască, în toiul verii. Își legase o basma peste mutră, dar uitase să-și ascundă tatuajele, așa că-l recunoscuse toată lumea.

Îmbrăcat doar cu o pereche de nădragi și o vestă decoltată, își etalase tatuajele de pe brațe, care spuneau „June și Joey” într-o inimă roșie cât toate zilele, și „A.C.A.B.”, ceea ce însemna *All Coppers Are Bastards*[1]. Pe lângă astea, mai avea un dragon mare pe burtă, pe care-i plăcea să-l facă să danseze la petreceri, mișcându-și mușchii abdominali.

Toți îl bunghiseră imediat, în frunte cu agentul, care îi dăduse cinci sute, spunându-i să se cărăbănească de-acolo.

Joey luase banii, dar în aceeași noapte fusese vizitat de Davidsoni, care erau plătiți pentru protecția acelei zone, și fusese nevoit să-și înghită orgoliul și să circule pe la toți, scuzându-se.

Până și Davey Davidson râsese de el. Săptămâni în șir, după aceea, ori de câte ori intra să parieze, toți se trânteau pe burtă ca și cum ar fi vrut să-i jefuiască, prăpădindu-se de râs. Joey ajunsese să vadă chiar și el partea comică a lucrurilor, ceea ce spunea totul despre el, în ceea ce-o privea pe June.

Era la fel de folositor ca un ceainic de ciocolată.

Și totuși, avea să-l pună la punct, pentru că acum avea banii, ea era șefa, iar dacă se ocupa de el, avea ea se ocupe și el de ea.

Într-un târziu, ascunse banii și se culcă.

∴

La slujba de noapte, Susan se împărtăși și i se rugă din nou Sfintei Fecioare să facă așa încât tatăl ei să doarmă când ajungea acasă. Dacă era posibil, se mai rugă fata, să fie și leșinat, și paralizat pe viață.

Nu-i ceru să fie și mort, căci așa ceva ar fi putut să fie prea mult pentru Doamna Veșnicelor Alinări.

[1] „Cine-i caraliu, e un bulangiu“ (n.tr.).

După liturghie, se duse să se uite la icoana cu Nașterea Domnului. Era fermecătoare. În timp ce o admira, pe umăr i se depuse o mână, și, întorcând capul, îl văzu pe Campbell zâmbindu-i.

— Știi, te-ai făcut mare. Nu lipsești niciodată de la slujbă, așa-i?

Cu un zâmbet radios, Susan dădu din cap.

— Numai dacă sunt foarte bolnavă. Îmi place să vin aici.

— Și mama ta ce mai face? Probabil că-i o noapte cumplită pentru ea, Dumnezeu s-o aibă în pază, cu crima asta…

Susan îl privi în ochi, șocată.

Murise în sfârșit tatăl ei? Inima i se strânse în piept.

Își auzea pulsul bubuindu-i în urechi.

— Ce crimă?

În timp ce privea chipul preotului, iar acesta o informa că unchiu' Jimmy fusese împușcat pe stradă, Susan oftă.

Viața era a dracului de nedreaptă.

Bietul unchiu' Jimmy. Întotdeauna îl plăcuse, fusese bun cu ea și cu Deb. Le acorda câteva minute din timpul lui, le întreba despre școală, despre viața lor. Întrebări care lui June în veci nu i-ar fi trecut prin minte.

Iar acum murise și era inevitabil ca mama ei să se mute cu locuința înapoi acasă. Ceea ce Susan nu voia.

N-o voia nici în ruptul capului.

Resemnându-se în fața inevitabilului, ca de obicei, zâmbi trist.

— A fost un om de treabă, unchiu-meu Jimmy. Acum mai bine m-aș duce acasă, să văd dacă mami n-are nevoie de mine.

— Așa să faci, copilă. Negreșit, ești o comoară pentru mama ta, o adevărată comoară.

Preotul o privi cum ieșea grăbită din biserică, pe picioarele ei scurte și groase, și zâmbi trist. Era o mărunțică așa de drăgălașă, simplă cât încape, dar cu o inimă uriașă, care striga după un dram de afecțiune.

Iar acum, când omul acela murise, Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, poate că târfa de maică-sa avea să se întoarcă acasă și să aibă grijă de copiii ei, așa cum era voia naturii.

∴

David Davidson era într-al nouălea cer. Știa că principalul său rival ieșise în sfârșit din scenă, ceea ce-l mulțumea enorm.

Mai puțin mulțumitoare era conștiința faptului că, acum, o

mulțime de oameni aveau să-i poarte sâmbetele.

Urma să rezolve și problema asta, când se ivea. Ceea ce dorea acum erau caietele și registrele celui pe care-l omorâse. Pentru a pune mâna pe ele, trebuia să aibă acces în casă, iar aici începea rolul lui Joey. La urma urmei, muierea lui era pasărea din combinație, după cum le explicase când pusese totul la punct.

Aici, Joey era viclean, foarte viclean. Voia să scape de tipă și pusese împreună cu frații Davidson bazele acțiunii din acea noapte. Davey se întreba într-o doară dacă Joey avea să-i spună nevesti-sii că el era motivul pentru care noul ei iubit zăcea acum pe-o lespede la morgă.

Dorise să comită el crima propriu-zisă, dar avusese să-și dea seama că urma să fie principalul suspect. Așa că aranjase să se afle acasă, împreună cu fetele lui, în momentul când se săvârșea omorul.

Acolo unde stătea orice om civilizat în noaptea de Ajun.

O mai plătise și pe o gură-spartă numită Bella să-i îmbrobodească nevasta în piața East Ham, unde știa că avea să se ducă în sâmbăta aceea, împreună cu cele două fete. Practic, premeditase un asasinat din care se alegea cu tot ceea ce-și dorise. Nevastă-sa avea să renunțe la bărbatul visurilor ei, iar el urma să capete înapoi o femeie pe care cei mai mulți ar fi spânzurat-o, ar fi tras-o pe roată și ar fi tăiat-o în bucăți.

Davey clătină din cap, trist, la adresa modului cum își trăiau viața unii.

∴

În dimineața de Crăciun, Maureen Carter se sculă și ieși din casă cu noaptea-n cap. Se îmbrăcase cu un costum *Oscar de la Renta* albastru, cu poșetă și pantofi asortați, și avea părul aranjat cu multă artă. Cu o înfățișare calmă și stăpânită, ciocăni la ușa casei lui Jimmy.

Când îi deschise, June fu cât pe ce să moară, șocată.

— Dă-i ora șase dimineața, ce futu-i mama mă-sii!

Maureen se înghesui pe lângă ea, zâmbind.

— O știu prea bine, dar trebuie să iau câteva dintre lucrurile lui Jimmy.

June, nemulțumită și încă somnoroasă, își dezveli colții:

— Și cam ce lucruri ar fi alea?

Dintr-odată, în minte i se făcu lumină ca ziua. Știa la perfecție

ce anume căuta femeia aia și, de asemenea, începea să bănuiască de ce murise Jimmy.

Maureen o privi cu tristețe. Schimbând tactica, spuse calmă:

— Am câteva obiecte personale aici. Știi, lucruri pe care mi le ținea Jimmy. La urma urmei, făceam afaceri împreună.

La asta, June râse pe față, apoi replică sarcastică:

— Vă culcați împreună, atâta lucru știu și eu. Ia zi, după ce-ai venit? Dacă-mi stă în putere, am să-ți dau exact ceea ce vrei, cucoană.

Cuvintele ei erau încărcate de ură, iar Maureen simți. O măsură cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva, la un moment dat, avea să izbucnească o încăierare. Maureen se putea lupta ca un bărbat. Era una dintre calitățile ei și o știa. Mai știa și că, în acel moment anume, June era înfuriată și avea toate șansele să-i poată arde lui Maureen o mamă de bătaie.

Întoarse din nou foaia. Stând în salon, își privi adversară drept în ochi și-i spuse cu sinceritate:

— Haide, June, era doar un labagiu. Un lăbar scoțian arătos, care se ținea cu noi amândouă de luni de zile. Și, de tine nu știu, da' Moș Bill își va băga curând nasul și nu vreau să mă trezesc implicată în nimic. Așa că hai să bem o ceașcă de *Rosie Lee* și pe urmă să ne-apucăm de făcut ordine prin toate lucrurile lui.

June dădu din cap, fără o vorbă. Făcu ceaiul. În timp ce se așezau la masa din bucătărie, Maureen își aprinse o țigară, cu o brichetă de aur. Avea unghiile lungi și lăcuite într-o nuanță delicată de roz, la fel ca buzele.

Arăta trăsnet.

Studiindu-i părul și hainele, June își putea da seama cu ce îl atrăsese pe Jimmy, dar asta n-o făcea să sufere mai puțin. De fapt, nu reușea decât s-o deprime, căci știa că întotdeauna avea să iasă pe locul doi în orice comparație cu Maureen, iar conștiința acestui lucru nu-i ușura cu nimic viața.

Dar mai avea un atu, și o știa, chiar dacă Maureen mare-sculă Carter încă nu se prinsese. Aprinzându-și un *Number Six,* oftă adânc.

— Deci, după ce-ai venit?

Maureen gesticulă cu o mână impecabil manichiurată.

— Doar după agendele lui cu adrese, chestii de-asta. Lucruri care ar putea să ne incrimineze serios.

Dând din cap, cu o expresie solemnă și indescifrabilă, June

continuă să fumeze.

— Carnețelul negru, hm? zâmbi ea. Întotdeauna am vrut să-i spun asta cuiva. Sună ca-n filmele alea vechi, nu-i așa?

Nervoasă, Maureen își stinse țigara.

— Ba bine că nu. Și, unde și-l ține?

— În cur, din câte știu eu. Nu se despărțea niciodată de carnetul ăla. O clipă nu-l scăpa din ochi.

Suna convingătoare și o știa.

Maureen oftă din greu.

— Nu te ține de cioace cu mine, June. Te previn, carnetul ăla îl vor unii grei de tot și am de gând să li-l obțin. De chestia asta atârnă o grămadă de bani și n-ai să-mi stai în cale, nici tu, nici altcineva. Am vorbit destul de clar?

— Clar și tare. Dar, fii sinceră, ce-aș putea eu să știu despre așa ceva, hm? Spre deosebire de tine, pe mine mă ținea numai pentru regulat. Câtă vreme tu, din câte înțeleg, stăteai și de vorbă cu el. Pariez că era nemaipomenit de interesant, după sex – o trăncăneală bună despre afacerile lui! E mai tare decât o descriere pitorească a ceea ce-avea să-mi facă mie data viitoare când ne-o trăgeam. Eu nu mă apropiam niciodată de afaceri mai mult decât să-mi ceară să-i dau telefonul. Așa că, asta e. Carnetul trebuie să fie cu lucrurile lui, la spital, doar dacă nu cumva curcanii sau altcineva a pus mâna pe el pân-acum.

Fața lui Maureen se goli de culoare.

— Am înțeles de la Jimmy că-și ținea caietul aici, în seif, tot timpul. În afaceri, nu e deloc un bun obicei să porți mereu totul asupra ta…

June râse, întrerupând-o:

— Ce spunea Jimmy și ce făcea erau două lucruri total diferite, cum știm *amândouă.* Așa că eu nu pot zice decât atât, aruncă o privire, dacă vrei. Seiful e închis, încuiat, iar cheile erau la el. Spre deosebire de tine, eu în jumate din timp habar n-aveam de ce treburi se ținea.

Maureen era lividă și nici măcar nu încerca s-o ascundă.

— Davidsonii vor porni pe urmele tale, Junie, îți dai seama de asta, nu? Iar pe ei, spre deosebire de mine, nimic nu-i va opri să afle tot ce știi. Nu te amenințe, surioară, afirm doar un fapt.

June o privi în ochi.

— Deci, de la el a pornit totul, așa-i? De la Davey Davidson, prietenul bietului om, colegul și viitorul partener de afaceri al lui

Jimmy, din câte înțeleg. Tu i-ai întins cursa lui Jimmy, este? Niciodată nu l-ai vrut, mi-ai distrus doar mie viața, la un capriciu. Fiindcă tu, Maureen Carter cea mare și puternică de futu-i mă-sa, voiai un lucru pe care el nu era dispus să-l dea nimănui. Voiai să pui mâna pe afacerile lui. Bietul Jimmy. După el, ție-ți strălucea soarele-n cur. Și eu? Ei bine, eu nu eram decât June cea bună și de demult. Uzează și abuzează de ea dă-i două miare și pe urmă uită că a existat vreodată. Ei bine fetițo, se pare că de data asta ai pizdit-o. Trebuia să pui labele pe hârtiile lui înainte să-l dai cu roatele-n sus.

Fața lui Maureen se înăsprise, cu pometii reliefându-se ca două faruri pe albeața obrajilor.

— Se pare că te-ai căcat la semnal, fetițo.

Stânjeneala celeilalte o amuza nespus pe June.

— Pariez că Davey Davidson o să moară după tine, nu-i așa? Crima gata făcută, Moș Bill cu-ai lui peste tot, și nimeni n-are habar de relațiile lui Jimmy. Aș zice că a ieșit o chestie de căcarea lumii. Ei bine, uite-aici seiful și, dacă vrei, n-ai decât să întorci casa pe dos, dă-ți spun eu încă de pe-acuma că n-ai să găsești nimic.

— Pari foarte sigură de asta, Junie. Nu cumva îmi ascunzi ceva?

June ridică din umeri.

— Ce-ar fi de ascuns? Tot ce știu e că, după câte se pare, Jimmy te-a tras în piept. Și mă bucur. Deoarece, chiar dacă mi-a dat papucii, Maureen, merita totuși ceva mai de soi decât *tine.*

Peste un sfert de oră, Maureen întorsese toată casa cu fundu-n sus. June o privise, bând ceai și fumând încontinuu. Își îngăduise unul sau două mici zâmbete, pe măsură ce o vedea pe Maureen devenind tot mai disperată, odată cu trecerea timpului.

— Tot n-ai găsit nimic?

Maureen își împinse o mână asudată prin părul deja răvășit.

— Nu. Tot nimic.

June zâmbi.

— Mă rog, eu am încercat să te previn. Jimmy obișnuia să spună: „Poți avea încredere-n toată lumea, dar totuși să n-ai încredere în nimeni, June. Numai așa poți răzbi, în lumea asta”. Zău că n-am înțeles ce voia să spună, până acum.

— Să nu care cumva să mă minți, June, c-am să aflu și atunci

ai să-ți dorești să fi venit Davidsonii după tine, fiindcă eu când mă supăr pot face oricui zile fripte. Fă bine și-ascultă ce se spune despre mine, și bagă la cap, surioară. Am să-ți smulg din piept căcatul ăla de inimă, stricându-mă de râs.

June ridică din umeri, nonșalantă.

Aplecându-se peste masă, Maureen oftă.

— Ascultă-mă, June. Pe jumătate, te cred, dar îți spun de pe-acum – dacă mă minți, o să-ți pară rău. Și să știi că nu-i o vorbă-n vânt. Aici e rost ție bani grași și trebuie să-i primesc cât mai curând, pricepi? Frații Davidson își vor partea, și eu la fel. Nimic din lucrurile lui Jimmy n-o să se vândă la licitație, fiindcă le-am plătit noi deja, scump. Să ții minte, o clipă să n-o uiți. Dacă tăinuiești informații, n-o să fie doar un pontator nemulțumit care să se țină după tine, June.

După o clipă, continuă:

— Și-n povestea asta nu suntem implicați numai Davidsonii și cu mine, ci și familia Bannerman. Iar Jack Bannerman vrea ceea ce avea Jimmy, și Davidsonii la fel. Să te gândești bine la asta, dacă și când îți va veni chef de-o șuetă, treci pe la mine, da? Fiindcă cu știu care e scorul și zi de zi mă-nvârt prin cercurile astea. Mă respectă, mă înțeleg și vor să lucreze cu mine, la fel cum vrea și Davey Davidson. Dacă-i duci ceva lui Jack Bannerman, fie doar și o vorbuliță dacă-i scapi, ești ca și moartă, June. Așa că stai un pic și gândește-te, iar dacă îți vine vreo idee, sună la ușa mea.

Și ieși, închizând încet ușa în urma ei. Îi venea să plângă.

Povestea era complicată rău acum, mult prea complicată. Până și ei i se făcuse frică.

June se uită la ceas. Era trecut de nouă, în dimineața de Crăciun. Dar asta n-avea să-i deranjeze pe Bannermani, nici pe Davidsoni. Pentru ei, era o zi lucrătoare normală. Intrând în baie, se urcă pe toaletă și săltă capacul greu al bazinului de la W.C. Scoțând punga de plastic udă leoarcă, luă documentele dinăuntru și le vârî în elasticul chiloților.

După ce se îmbrăcă, își aplică farduri pe toată fața. Luă restul de cadouri pentru copii și porni pe lungul drum spre vechea ei casă. Pe dinăuntru, tremura. Familia Bannerman era cea mai înfricoșătoare din Londra, iar ea avea un lucru pe care-l doreau ei.

În geantă se afla o sumă uriașă de bani, iar June știa că, dacă

îi mai rămăsese un dram de minte, avea să se ducă la gară și să dispară.

Dar mai știa că asta nu era o soluție. Oriunde s-ar fi dus, aveau s-o găsească. Ceea ce trebuia să facă acum era să judece limpede și să decidă mișcarea următoare. În acest moment, se gândea la limitarea pagubelor, nu la bani.

Jack Bannerman aproape că omorâse în bătaie un om care se plânsese de lătrăturile câinelui său. Jack locuia pe o stradă elegantă din nordul Londrei, iar victima lui era un bancher.

Ieșise de la Old Bailey, cu acuzația de tentativă de omor, fiindcă victima refuzase să depună plângere.

Până și un bancher uns cu toate alifiile își înțelesese greșeala, așa că lui June McNamara ce-i mai rămânea? Doar drumul spre hazna, asta era decizia finală, și știa că alta mai bună nu avea. Avea să discute cu Joey, să afle ce știa el. Lucra pentru Davidsoni, poate reușea el s-o rezolve.

De-a lungul drumului, prin toate ferestrele se vedeau brazi de Crăciun, beculețele lor colorate strălucind vesele în întunericul dimineții friguroase de iarnă. Copiii despachetau daruri, iar femeile pregăteau micul dejun și cina de Crăciun.

June se simțea rău de-atâta îngrijorare, o chinuia o greață fizică, întrucât își dădea seama că se apucase de-o treabă pe care nu putea spera s-o scoată la capăt.

Nu avea scăpare și nici unde să se ascundă.

∴

Susan se bucură atât de tare că-și vedea mama, încât nu lipsi mult să izbucnească în plâns. După două ore petrecute cu tatăl ei, era gata să urle. Joey se afla încă în pat, iar duhoarea din camera lui, de alcool și sudoare învechită, o făcea să-i vină rău.

Când în sfârșit îl furase somnul, fata încercase să coboare din pat, dar un braț ca o menghină de oțel o trăsese înapoi. Culcată acolo, în lumina zorilor, se întreba ce i se întâmplase de-i făcea ei asemenea lucruri.

Reușise să reziste până dimineața, concentrându-se asupra lui Barry Dalston, a temelor pentru școală și, în cele din urmă, golindu-și creierul de orice gânduri. Cu ochii minții, îl tot vedea pe bietul Jimmy, cum fusese împușcat, iar imaginea o afecta profund, făcând-o să plângă. Fusese bun cu ea, Unchiu' Jimmy. Mereu îi acordase câte puțin din timpul lui.

Nu-i cerea să se așeze pe genunchii săi, nici să-l sărute

împotriva voinței ei. O tratase așa cum se cuvine să se poarte un bărbat mai în vârstă cu o fată.

La cinci și jumătate, când în sfârșit reușise să scape din pat, avea o poftă nebună să se închidă în baie, să umple cada și să-și taie venele, în timp ce stătea cufundată în apa caldă. Apoi se trezise Debbie, începând cu obișnuitele ei gemete de dimineață, iar Susan trebuise să facă un mare efort de voință pentru a nu-i trânti un pumn în mutră. Iar odată cu sosirea bunicii sale, avusese senzația că însuși Dumnezeu îi întorsese spatele.

Bătrâna vrăjitoare o canonise ore-ntregi: să pregătească mai multe legume, să facă o gustare, ceaiuri peste ceaiuri... O spirală de trudă care nu se mai sfârșea.

Lui Debbie, ca de obicei, nu i se cerea nimic altceva decât să arate drăgălaș și să sporovăiască despre viața ei măruntă. Când sosi June, Susan avu impresia că bătuse la ușă infanteria ușoară, venită s-o salveze. Își îmbrățișă și-și sărută mama o veșnicie, până când June, râzând, îi spuse:

— În regulă, Susan. Liniștește-te, iubito. Acum sunt aici așa că nu te mai ambala.

În adâncul sufletului, îi plăcea, se bucura de atâta atenție, după o noapte întreagă de griji.

— Îmi pare rău pentru Jimmy, mami, foarte rău îmi pare. Era un om de treabă.

Joey, care tocmai ieșea din camera lui, auzi aceste cuvinte.

— Mai dă-l în mă-sa pe Jimmy. Ducă-se pe pustie de jeg, eu atâta zic.

Intră în bucătărie, strigând:

— Crăciun fericit la toată lumea!

Își sărută mama și fiicele, după care, cuprinzându-și soția în brațe, strigă încântat:

— Deci te-ai întors acasă, fetițo?

În bucătărie se lăsă liniștea, pe când celelalte trei ocupante îi așteptau cu sufletul la gură răspunsul.

— Sigur că m-am întors, încă de-aseară ți-am spus.

Bunica Ivy chiră în derâdere:

— I-ai dat papucii la tăntălău' ăla scoțian? Era și cazu', nu? Ce futu-ți mama mă-tii o fi cu tine, Joey, nu știu. Oricare alt bărbat o lăsa pe boarfa asta fără dinți în gură, după câte i-a făcut de-a lungu' anilor.

June lăsă capul în piept. Avea părul ciufulit, machiajul întins.

Arăta ca un portret mânjit, gata să se dizolve sub ochii celorlalți.

Întorcându-se spre soacră-sa, mugi:

— Gata, pân-aici! Afară! Vreau să te cari – în clipa asta.

Apoi îl privi pe Joey, cu o expresie dură, iar acesta își dădu seama de schimbarea produsă cu soția lui. Vechea June nu mai era. Avea de-a face cu un caracter mult mai puternic.

— Să n-o mai prind *pe-asta* în bucătăria mea, dacă nu-i în stare să vorbească civilizat cu gura aia a ei de babă știrbă.

Privindu-și mama, Joey își stăpâni un zâmbet. În sinea lui, știa că demult era timpul s-o pună cineva la punct pe hoașca bătrână, iar dacă June o făcea, cu atât mai bine.

Mai știa și că întoarcerea soției sale acasă, după toate câte se întâmplaseră, avea să devină în cartier o minune de trei zile, iar el trebuia să-i facă față. Dar o dorea înapoi; cumva, o avea pe Junie în sângele lui. Orice-ar fi făcut, încă o mai dorea.

Privi fața distrusă a lui Susan și se simți năpădit de rușine. Dacă June afla despre ei, avea să se lase cu moarte de om.

Sufletul îi spunea că făcuse un lucru rău, dar fiica lui era la îndemână, era disponibilă. Putea s-o domine.

Debbie ar fi dărâmat casa cu urletele ei. Era prea răzgâiată, prea sigură pe sine, câtă vreme Susan se născuse spre a fi folosită și folosită avea să fie, toată viața. Joey era la fel de convins de asta ca și de propriul lui nume.

Cu o mutră și o ținută ca a ei, soarta nu prea avea ce altceva să-i rezerve. Nu prin partea locului, cel puțin. Făcea ce i se spunea, asta era Susan. Nicio clipă nu-i trecea prin minte să refuze. Încercă să-i zâmbească, iar fata îngheță.

Bătrâna continua să stea pe scaun, albă la față de furie și incredulitate. Fiul ei îi ținea partea nevesti-sii în toată povestea, iar acest lucru o făcea pe Ivy să fie de două ori mai conștientă de precaritatea pe care o dobândise propria sa poziție în casa aceea.

Își săltă bustul în sus cu antebrațele, mârâind spre amândoi:

— După tot ce-am făcut pentru voi, așa vă purtați cu mine?

June râse cu blândețe:

— Stai jos, baborniță, n-ai decât să rămâi. Da ține-ți gura-nchisă și capu-n piept, m-auzi ce-ți spun? O vorbă nelalocul ei, și zbori pe ușa aia ca nimica, ai priceput aluzia? Dacă – și zic numai dacă – mă întorc, aici au să aibă loc multe schimbări. Iar matale, cucoană, te numeri printre primele. N-ai să mai dai

târcoale pe-aici cu limba ta veninoasă. N-ai să te mai bagi nici în treburile mele, nici într-ale fetelor, e clar?

Joey urmărea încântat expresiile schimbătoare de pe fața maică-sii. Dacă această nouă Junie avea să-i închidă fleanca, el era sută la sută pentru.

Susan și Debbie se uitau și ele atente, la fel de interesate ca tatăl lor să afle dacă bunica avea să înghită săpuneala, mai ales pentru că, prin cine știe ce minune, de data asta avusese dreptate.

Mama lor le abandonase, iar bunica avusese grijă de ele atâta cât putea. Sau, cel puțin, câtă grijă putea să aibă de cineva o femeie cu răutatea și limba ei spurcată. Avuseseră mâncare pe masă și haine curate. Chiar dacă partea leului din muncă îi revenise lui Susan.

Ochii lui Debbie străluceau de curiozitate să vadă dacă mama ei urmă să învingă sau nu. Spera că da, bunică-sa o călca pe nervi. Spre deosebire de Susan, când bătrâna se lua de ea, Debbie o trimitea înapoi la origini, în termeni fără echivoc, și reușea. Susan era altfel, ea era în stare să facă literalmente orice, numai să aibă liniște.

Ivy se afla în dilemă. Nu voia să se întoarcă în apartamentul ei. Tot ceea ce-și dorea ea se găsea aici. Companie, mâncare și băutură și, în primul rând, neprețuitul ei fiu. Joey al ei, pe care, în felul său propriu, îl iubea mai mult decât însăși viața.

Nu voia ca June să-i stea în cale, pentru a putea prelua din nou supremația, dar bănuia, pe bună dreptate, că fiul ei ar fi dat-o pe ușă afară fără a sta un moment pe gânduri, dacă i-o cerea June.

Așa că Ivy își înghiți mândria și se așeză la loc. Avea ochii posomorâți, colțurile gurii arcuite în jos și poziția unui boxer profesionist care tocmai a aflat că a câștigat meciul, dar nu va primi niciun ban.

Înfrângându-și agresivitatea înnăscută, lăsă ochii în podea și tăcu.

Se părea că toți încremeniseră, atât de profundă era tăcerea ce se lăsase, pe când își dădeau seama că se produsese o schimbare importantă de putere și, ca prin farmec, aceasta era în favoarea lui June. În sfârșit, ea învinsese.

Înțelegând că trebuia să destindă atmosfera și simțind o mică undă de regret pentru soacră-sa, June strigă cu voce puternică:

— Ai auzit totul, Maud, sau ți-a alunecat paharul de pe perete de-atâta uimire?

Toți râseră, până și bătrâna.

Apoi, June puse ibricul pe foc și, întorcându-se spre fete, spuse veselă:

— E Crăciunul și, orice altceva s-ar mai fi întâmplat, o să ne simțim bine, da?

Cele două fete dădură din capete.

Le oferi pungile cu cadourile.

— Mergeți în camera din față și bucurați-vă de ce v-am adus, hm? Eu iau startul de-aici și vom avea cel mai fericit Crăciun din viața noastră.

Același gest. Văzu cearcănele de sub ochii lui Susan și-și înghiți propria vinovăție.

Cu fiica ei se întâmpla ceva îngrozitor de rău, iar June nu știa ce putea fi. Mai târziu, avea să discute cu ea, dar pe moment îi stăteau prea multe pe cap.

∴

Peste o jumătate de oră, era în dormitor cu soțul său. Joey arăta ca trăsnit de dezvăluirile ei.

— Ce futu-ți mama mă-tii ai făcut, June? Vacă proastă și tâmpită ce ești!

June își înghiți panica tot mai intensă din piept, spunând calmă:

— Tot ceea ce vor ei e la mine. Ne putem căpătui, din povestea asta, Joey. Pentru prima oară, putem și noi să cădem în picioare. Nu-ți dai seama?

Vocea îi era răgușită de exasperare și nemulțumire. Niciodată nu era în stare să vadă ansamblul, ăsta era cel mai mare defect al lui. Joey părea uluit, speriat și îngrețoșat. Asta o speria atât de rău pe June. Își dădea seama că se putea să fi făcut o prostie, dar despre bani nu-i spusese nimic. Nu era chia*r atât* de proastă.

— Bannermanii și Davey Davidson au să-ți taie gâtul, Junie, când or afla ce-ai făcut. Pentru ceea ce ai tu la tine, Jimmy a fost lichidat, iar el era unu greu de doborât. Ce te face să crezi că pe tine au să te trateze altfel? Vor ghici că ai luat marfa și-au să se ia după tine. Și-asta-nseamnă că și după mine or să se ia. La urma urmei, sunt soțul tău, deși uiți treaba asta, când îți convine, mm?

June înțelegea logica spuselor lui, dar încă mai considera că avantajul era de partea lor. Avea și ea dreptul la o compensație. Ăsta era termenul folosit când era eliminat soțul sau partenerul unei femei. Făptașul avea întotdeauna grijă ca femeii să nu-i lipsească nimic, o dicta codul bandiților. Dacă-i luai pâinea, o despăgubeai pe văduvă. Nu era decât o chestie de bun simț.

— Am dreptul la compensație, Joey, o știi și tu.

Bărbatul clătină din cap, consternat.

— N-ai niciun drept la nimic. Au să-ți poarte de grijă numai dacă le faci împuțitul ăsta de joc. Ce-i cu tine, June, ești sonată sau ce? Aici e vorba de Bannermani, nu de căcănarii de gemeni Kray! Frații Bannerman sunt niște demenți de futu-i mă-sa. Ăștia nu aplică buna cuviință de modă veche, ca restu' lumii. Sunt niște lăbari violenți. I-au spus lu' Maureen Carter că i-au programat vizită la un chirurg plastic. De ce crezi tu că s-a încurcat cu Jimmy, în primu' rând? Fiindc-așa i s-a spus. Știu totul despre povestea asta. E și cazul, nu? Davey a trebuit să-mi spună, din cauza ta. A procedat corect. Dacă Bannerman află ce-a făcut, o să-i taie urechile. Acum vezi în ce ne-ai băgat? De parcă n-aveam destule necazuri, ne-ai adus și altele pe cap.

— Dar știam că Davidsonii și Bannermanii erau dușmani…

Joey oftă.

— Sunt, iubito. L-au lichidat pe Jimmy, iar acum Davey va face rost de ceea ce vor ei. Maureen a intrat în combinație cu Davidsonii din cauza amenințărilor pe care le primea de la Bannermani. Și n-o să se dea la fund, e o femeie periculoasă. Știi cine-i tatăl lui fiu-său, nu?

June clătină din cap. Din câte aflase ea, n-o știa nimeni, și nu pentru că nu s-ar fi încercat să se descopere.

— Ta-su-i unu pe nume Willie Dixon.

Rămase cu gura căscată:

— Îți arde de glume?

Joey clătină din cap:

— E vorba să iasă în vreo două săptămâni. A făcut șaișpe ani pe insulă. Acum iese și vrea ce i se cuvine. Asta-nseamnă că Bannermanii vor avea de-a face nu numai cu Davidsonii, de care-i doare-n șpiț, ci și cu Dixonii, deși pe-asta încă n-o știu. Când vor afla, au să se retragă elegant din grămadă. Iar tu ai acum ceea ce vor toți, inclusiv Dixon. Așa că poate-ți dai și tu seama de ce mă cac cărămizi fierbinți la ora asta.

June clătină din cap, cu uimire.

— Cum de nu știe nimeni despre Maureen Carter și Dixon?

— Fiindcă, râse Joey cu dispreț, spre deosebire de tine, ea și-a ținut gura-n mă-sa. De-asta se-nvârte cu ăia marii. Maureen are o reputație bună, își ține clanța închisă și ochii larg deschiși. Pe când tu, dai din ea ca din meliță și-ți desfaci crăcii la semnal. Acum te-ai prins ce-a găsit Jimmy la ea?

— Știa de Dixon?

— N-am idee și, pe bune, puțin îmi pasă. Nu mă interesează decât să-ncerc o ieșire din căcatu' ăsta-n care ne-ai băgat, e bine? Și-acum, ar fi căzu să mă-mbrac și să-l caut pe Davey, să văd dacă mai pot să dreg ceva.

Își înfipse un deget în fața ei:

— Aș putea să te-omor într-o veselie, Junie, și nu te mint. N-ai cap de afaceri. N-ai creier, punct. Pe viitor, nu te mai băga în jocurile ălora marii, e clar?

June dădu din cap.

O bătaie zgomotoasă în ușă îi făcu pe amândoi să tresară, speriați.

— A-nceput, June, Crăciun, necrăciun. Lasă-mă pe mine să vorbesc, da?

Ușa dormitorului se dădu de perete și apărură doi bărbați. Atât June cât și Joey răsuflară ușurați să vadă că nu erau doi haidamaci înarmați cu bâte de baseball. Până când cei doi deschiseră gura.

— Sunt detectiv inspector Harry Knapp și te arestez sub suspiciunea de asasinare a lui James Vincent. Nu ești obligat să spui nimic. Tot ce spui se va consemna în scris și poate fi folosit ca probă împotriva dumitale.

— Ce v-a apucat?

Glasul lui Joey răsună puternic în micul dormitor.

Cele două fete își priviră tatăl escortat afară din casă.

5.

— Nu tata l-a omorât pe Jimmy, așa-i?

Vocea lui Debbie era scăzută, de spaimă.

June dădu din cap, nervoasă:

— Sigur că nu el l-a omorât.

Le privi pe cele două fete cum se uitau una la alta. Știa că își credeau tatăl vinovat de asasinarea iubitului mamei lor. Așa ar fi părut în ochii oricui.

Ivy tăcea de când îi scoseseră fiul pe ușă.

— Tu ești de vină, spuse ea, băiatul meu o să se-aleagă c-un cucui cât toate zilele și numai din vina ta. Cel mai trist e că nu meriți. N-ai făcut altceva decât să iei numele fiului meu și să-l târâi prin noroi.

Înverșunarea din vocea bătrânei era ca o pânză roșie în fața unui taur, iar June se răsuci spre ea.

— Și de-al cui nume vorbești, hm? Numele unei familii care e văzută în cartierul ăsta mai jos decât cei mai de jos, mai jos chiar și decât ai lu' Clancy, care toți sunt împerecheați între ei. Fi-tu-i un frecangiu prost și fără minte, da cu toate astea, l-am iubit cândva. Dacă eram lăsați de capul nostru, ne descurcam noi. Da, nu! A trebuit s-o am pe soacră-mea din iad să-și bage nasul, să dea din fleanca aia a ei desferecată. Vezi că ți-am mai spus odată – ține-ți gura sau cară-te. N-am chef de tine, e clar?

Spre uimirea tuturor, din ochii bătrânei căzură două lacrimi mari.

— Ce-am să mă fac eu fără el, Junie? El e viața mea.

June o strânse în brațe, temătoare și ea, acum când văzuse adevărata spaimă pe fața mamei soțului ei.

— Nu-i pot pune nimic în cârcă lui Joey, n-a *făcut* nimic.

— Mai bine unge curcanul, mami, altfel se scorojește.

Vocea lui Susan era calmă, iar June o privi cu recunoștință. Luând o cârpă de vase, scoase din cuptor uriașa pasăre și începu să toarne peste ea grăsime, cu lingura.

Toți ochii o urmăreau, ca și cum ar fi fost cel mai fascinant lucru pe care-l văzuseră în viața lor.

— Duceți-vă să vă jucați cu cadourile, am nevoie de liniște ca să mă gândesc.

Cele două fete ieșiră, iar June își privi soacra, dărâmată.

— Nu el i-a făcut felul lui Jimmy. L-o fi amenințat, poate, da' atât de departe n-ar fi ajuns. Joey nu îndrăznea să se ia de Jimmy, o știm amândouă. Oricum, trebuie să aibă dovezi c-a fost acolo, nu?

Ivy râse fără chef.

— Moș Bill n-are nevoie de nicio dovadă. Voi trebuie să

dovediți că nu-i așa, cum știți foarte bine. Dacă-l vor pe băiatu' meu, pun ei mâna pe el, June. Uită-te ce le-au făcut bieților Kray, și pe urmă să-mi vorbești despre justiție.

June nu se osteni să-i răspundă. Deținea toate faptele, dar ce putea face cu ele?

Cu siguranță, nu să-i vorbească soacră-sii. Dacă o făcea, în câteva ore avea să umple tot târgul.

∴

Joey stătea jos într-o celulă de arest. Era livid. Când ușa se deschise, se ridică, iar mânia i se potoli văzând cine intra.

Detectivul inspector Harold Hitchin era scund, abia reușind să aibă statura necesară pentru a lucra în poliție. Avea un trup subțire și vânjos, și păr sârmos și rar. Ochii îi erau stranii, aproape fără culoare. Arăta ușor distant, nu tocmai prezent, ținuta și atitudinea sa ascunzând vicleanul creier analitic și caracterul vindicativ de dedesubt.

Zâmbi încet, dezvăluindu-și dinții decolorați, peste măsură de mari. Printre colegi și infractori, avea porecla de T.U.

Ticălosul Urât.

Soția lui era o femeie foarte atrăgătoare, pe care o adora. Umbla vorba că făcea parte dintre gradele superioare, de când își făcuse el stagiul la Vicii, și era singura femeie din viața lui.

Ajunsese la gradul de D.I. Cu șpăgi mari și pile și mai mari. Dacă se lua după tine T.U., trebuia să ungi pe oricine-ți putea trece prin minte, până și pe propria-ți mamă, fiindcă se știa că nu lăsa să-i scape nimic până nu obținea ceea ce voia. Deși n-avea nimic împotrivă să bage câte ceva în buzunar pe deasupra, din când în când, ca să-i lase pe anumiți oameni în pace.

Se îmbătase adeseori cu Jimmy, iar Joey, văzându-l în fața lui, știa că-l aștepta o perioadă grea, urâtă a dracului. T.U. avea să se îngrijească personal de asta.

— Salut, Joey, demult nu ne-am mai văzut. Cum mai merge treaba, în ultima vreme?

Joey își linse nervos buzele.

— N-am făcut nimica, domnu' Hitchin, totu-i o greșeală. Nu știu nimic de moartea lu' Jimmy, vă jur că nu.

— Să moară mă-ta?

Glasul lui Hitchin era ascuțit, femeiesc chiar, dar nimeni nu îndrăznea să-l ia în râs.

— Să moară mama, să-mi crape fetele-n pușcărie, dacă vă

mint.

Hitchin îl privi lung, aproape cinci minute, timp în care lui Joey i se păru că nu clipi nici măcar o dată. Era o privire înfricoșătoare, pe sub pleoape grele, care-i amintea de un șarpe gata să atace.

Apoi, cu o mișcare rapidă, Hitchin deveni prietenos:

— Nevastă-mea e foarte supărată pe mine. A trebuit să las baltă cea mai gustoasă cină, ca să vin aici să te văd, așa că-ți dai seama că sunt cam necăjit. Mie-mi place Crăciunul, ție nu? Numai fericire tuturor, așa și pe dincolo. Dar, vezi tu, toată bunăvoința mea a zburat deja pe fereastră. Din cauza ta, nu mai am sentimente bune pentru nimeni, numai nervi și draci. Pricepi unde bat?

Joey dădu din cap.

Îngrețoșat de groază, îl văzu pe cel din fața lui scoțând din buzunar o țeavă lungă de metal. Era acoperită cu izolier, iar Hitchin începu să se bată cu ea peste palmă.

— Am luat hotărârea, Joey, după ce am chibzuit îndelung și temeinic, să-ți crăp capul. N-o lua ca pe ceva personal. Deși nu mi-ai plăcut niciodată, nu sunt un om răzbunător. În locul tău, azi putea fi aici oricine. Înțelegi asta, nu-i așa?

Joey simți că i se umpleau ochii de lacrimi. Numai asta-i mai trebuia, să se ocupe Hitchin de cazul lui. Își luase misiunea de a juca rolul arhanghelului răzbunării. Smulgea mărturisirile de la oameni cu pumnii și șuturile. Uneori, însă, îi bătea cu câte o armă, în mod normal fiindcă altcineva voia să se facă treaba.

În East End, asta se numea „să ai spate”.

Joey era gata să parieze că Hitchin avea la spate câteva miare, sau de la Davidsoni, sau de la Bannermani, ca să se asigure că Joey rămânea rece și în nesimțire. Practic, erau două avertismente într-unul singur.

Polițiștii își făceau datoria și, în același timp, îl înștiințau că era însemnat.

Pe obraji îi șiroiau lacrimile. Joey era înspăimântat de-a binelea.

— Ai ceva de spus, înainte să încep? Fiindcă, după ce termin cu tine, o să-mi crească pofta de mâncare, înțelegi, și voi dori să mă duc acasă și să mănânc de cină, ca oamenii normali.

Joey privi chipul reptilian din fața lui și-și lăsă capul în piept. Oricât de tolomac era, știa că pierduse.

O fracțiune de secundă, de uită în ochii lui Hitchin.

— Pentru cine-i treaba asta, pentru Bannermani sau pentru Davidsoni?

Auzindu-l, Hitchin râse. Un zgomot scăzut, simțit din adâncul inimii.

— Pentru tine, Joey, numai pentru tine.

∴

Maureen Carter era îngrijorată. Fiul ei se uita la televizor și, în timp ce punea pe un platou curcanul tranșat, fu readusă cu picioarele pe pământ de clopoțelul soneriei. Instinctiv, se uită la ceasul de pe peretele din bucătărie. Era aproape cinci și jumătate. Ducându-se la ușă, își dezlegă șorțul și-și aranjă părul. Fu mai mult decât surprinsă s-o vadă în prag pe June.

— Ce pot face pentru tine?

June zâmbi cu tristețe:

— Mai bine ai întreba ce pot face eu pentru tine.

O urmă în bucătărie, salutându-l din mers pe fiul lui Maureen, cu un zâmbet.

— Frumușel băiat. Seamănă cu taică-său?

Maureen o privi câteva secunde, înainte de a spune cu severitate:

— Lasă palavrele, June, și zi ce ai de zis. Tu și bărbatu-tău ați cauzat destule dureri de cap pe ziua de azi și, crede-mă, oamenii pe care i-ai încurcat n-au să uite deloc ușor.

Trăgând adânc aer în piept, June începu:

— Mi l-au arestat pe Joey.

Maureen râse încetișor.

— Pe Joey? De ce, pentru omorul lui Jimmy al *tău,* cred?

Își împinse prin păr o mână manichiurată cu grijă.

— Doamne, da mare pramatie mai ești, June. Mai amorală chiar și decât mine. *Ție* ți l-au arestat pe Joey? N-ai pic de rușine, este?

— Nu e nimic de râs, Maureen, replică June, iritată. E tatăl copiilor mei…

Maureen o întrerupse:

— Hai s-o spunem pe-a dreaptă, June, în povestea asta n-avem decât cuvântul tău de onoare. Acum, fă-ți numărul și întinde-o. Dacă ai venit la o rundă de plânsete pe umăr, poți să te duci încă de pe-acum. Nu mă interesează. Și nici pe Davey Davidson care, întâmplător, știa despre săltarea lui Joey „al tău”

încă înaintea poliției. Pricepi unde bat?

June își stăpâni imboldul de a o lua la bătaie. Oricât de amorală era, nu însemna nimic pe lângă comportamentul lui Maureen Carter.

Se consolă cu gândul că, indiferent ce făcuse, nu-i întinsese lui Jimmy nicio cursă, ca să fie omorât, cum procedase cealaltă femeie. Jimmy se încurcase cu Maureen și o plătise scump.

Oricât o fi fost de rea June în ochii lumii, niciodată nu s-ar fi coborât atât de jos.

— Să zicem că aș putea să te-ajut în expediția pe urmele agendelor lui Jimmy și ale celorlalte.

La asta, Maureen o privi fix, cu pleoapele coborâte peste ochii strălucitori.

— Ăsta nu-i Sfântul Graal, scumpo, nu vrem decât ceea ce ne aparține.

June râse, cu un tril profund.

— Vrei să zici, vreți ce-i aparține lui Jimmy? Hai să n-o mai dăm cotită, bine? Zi odată, vrei lucrurile lui sau nu, și dacă da, ce preț oferi?

— Cred că prețul îl stabilești tu, iar eu voi vedea dacă mi se pare cinstit sau nu. Acum stai jos, până merg eu să aduc ceva de băut ca să putem discuta. Te previn, totuși, să nu fii prea ambițioasă cu ceea ce-i al meu, June. Pot fi o adversară foarte dură.

June privi în ochii reci din fața ei, fără a încerca s-o contrazică. În schimb, zâmbi și se așeză la masa din bucătărie, cu ochii atrași spre platoul cu curcan suculent și șuncă bine friptă.

Știa, în adâncul inimii, că avea să rateze o ocazie de-o viață, dar n-avea încotro. Cu toate cusururile lui Joey, nu-l putea lăsa să tragă ponoasele în locul tuturor celorlalți. Fiindcă așa ar fi pățit, June nu putea să *ungă.* Joey avea s-o încaseze din plin, probabil cincisprezece ani, cu cele mai agravante circumstanțe posibil.

Stătea în firea lui. Davidsonii aveau să se ocupe de bunăstarea ei, după care îi dădeau pe amândoi uitării. June o știa prea bine, știa ce se putea întâmpla cu atâta ușurință.

Trebuia să încheie un târg cât mai avantajos, un târg de-o viață.

Viața soțului ei.

∴

Ivy avea o mutră care, în cele mai bune faze ale ei, putea să covăsească laptele. Astăzi, nepoatelor le părea rău pentru ea, de vreme ce, prin cine știe ce minune, avea toate motivele să fie îngrijorată.

Susan împăturea hârtia în care fuseseră împachetate cadourile, punând-o cu grijă în sertarul din dormitor. Era atât de frumoasă, încât voia s-o păstreze numai pentru a se uita din când în când la ea. Îi plăceau lucrurile frumoase, îi plăcea să le aibă.

Debbie își făcuse griji pentru tatăl său cam o oră, apoi se săturase. Nu se întâmpla nimic, așa că hotărî să se ducă în vizită la o prietenă. Rămasă numai cu Ivy, Susan făcu ordine, îi prepară bunicii sale un grog fierbinte din lapte și *Bushmill's,* după care se retrase în camera ei, unde începu să viseze. În timp ce strângea mizeria lăsată de Debbie, spera și se ruga ca tatăl ei să primească douăzeci de ani.

La un moment dat, și-l imagină spânzurat dar, întrucât știa că spânzurătoarea nu se mai practica, reîncepu să și-l închipuie închis în celulă ani și ani de-a rândul.

O făcea să se simtă mult mai bine.

Niciodată n-avea să mai îndure mâinile acelui om pe trup și, la vremea când îi dădeau drumul, ea va fi mare și capabilă de a-i spune unde să se ducă.

Oftă fericită.

„Doamne, te rog, fă ca poliția să se fi săturat de el. Te rog, Doamne, să rămână în picioare capetele de acuzare".

Un ciocănit în ușă o smulse din reverie și se duse să deschidă, așteptându-se să fie vreo vecină. Când colo, se pomeni față în față cu Barry Dalston.

Inima începu să-i bată atât de tare, încât nu se îndoia că Barry o putea auzi. Avea senzația că i se umpluse capul cu aer foarte cald, iar brațele și picioarele i se îngreunaseră ca plumbul, atât de conștientă de sine devenise.

Acum se bucură că luase haine noi pe ea și se aranjase. Știa că arăta cât de frumoasă putea ea să arate.

Barry era îmbrăcat ca de obicei, șleampăt, și avea pe buze rânjetul său strâmb, răutăcios.

— Sărbători fericite, iubițel. Ce zici, aș putea să intru sau poți tu să ieși – cum vrei?

Susan deschise larg ușa, iar Barry intră în apartament. Îi puse

în mâini un pachețel, făcând-o să zâmbească încântată.

— Pentru mine?

Barry zâmbi.

— Nu, e pentru soră-ta.

Văzând că-i cade fața, o strânse la piept.

— Normal că e pentru tine, pentru cine credeai?

Susan îl conduse până în salon, bucuroasă că făcuse ordine. Bunica ei adormise în fotoliul de lângă soba cu gaze, cu o țigară *Capstan* lipită pe buză.

— Mai bine vino în bucătărie, bunică-mea sforăie de se zguduie pereții.

Zâmbind, Barry o urmă în bucătărie. Ducându-se la aragaz, Susan puse ibricul pe foc. Simțea cum îi tremurau mâinile. Apoi, întorcându-se spre el, îl privi în față.

Pentru ea, Barry era frumos în toate privințele. Totul la ei îi plăcea.

Îi interpreta privirea disprețuitoare ca pe expresia unui om de lume. Gura lui crudă era pentru ea un obiect de intensă dorință. Îi venea să-l sărute până-l lua cu leșin. Pentru ea, ochii lui duri erau jucăuși și visători.

Susan vedea ceea ce voia să vadă și, la fel ca majoritatea femeilor îndrăgostite, îl vedea pe bărbatul visurilor ei.

Barry o strânse în brațe și o sărută apăsat pe gură. Îi răspunse, știind că avea nevoie de brațele lui în juru-i ca să se simtă în siguranță. Barry Dalston o făcea să se simtă apărată. Apărată de tatăl ei. De toate.

În timp ce limba lui îi explora gura, se desprinse de el. Sărutul o înspăimânta la fel de mult pe cât o și înfiora.

— Ai ceva serios de băut?

Susan era încă pe jumătate ametită.

— Cum adică, o bere?

Barry rânji:

— Nu, whiskey. Sunt scoțian și noi bem whiskey la toate ocaziile deosebite, deși adevărata noastră sărbătoare e Anul Nou, nu Crăciunul. Crăciunul e pentru pici.

Deschise dulapul din bucătărie și scoase sticla de *Bushmill's.* Știa că, dacă o prindea bunica ei, avea s-o jupoaie de vie, dar nu-i mai păsa. Nu-i păsa de nimic, numai de viziunea din fața ei. Barry Dalston, la ea în casă, în ziua de Crăciun, cu un cadou pentru ea, tatăl ei închis pentru tentativă de crimă, iar mama sa

urmând să se întoarcă acasă. Era mai fericită decât fusese vreodată în viața ei. Ce-și putea dori o fată mai mult de-atât?

După ce turnă o porție generoasă, Barry luă un pahar de pe planșeta de uscat și mai turnă una. Adăugă limonadă și-i dădu ei paharul. Apoi, închinând, spuse în glumă:

— Dă-l pe gât, ăsta să fie toastul nostru de Crăciun, hai?

Susan își turnă băutura pe gât și fu cât pe ce să se înece. O podidiră lacrimile, făcând rimelul aplicat cu grijă s-o usture. Barry râdea și încerca s-o cuprindă la piept, pentru a n-o trezi cu zgomotul pe bătrâna din *living room.*

— Liniște, Susan, că ne trezim cu baba pe cap.

Fata își stăpâni chicotitul și se rezemă de el. Alcoolul i se urcase direct la cap. O văpaie caldă o străbătea prin tot trupul și avea impresia că a devenit cu două degete mai înaltă și mult mai atrăgătoare, în doar câteva minute.

Îl privi lung.

Barry o privea și el, cu mintea desprinsă de ceea ce făcea. Îi studie fața. Era simplă, dar avea ochi frumoși și, îmbujorată de băutură, părea să fi ajuns aproape drăguță. Îi putea distinge expresia de adorație totală și trase concluzia că-i plăcea.

Spre deosebire de fetele mai frumușele, care se țineau de jocuri și-l făceau să alerge după ele, Susan era docilă ca o păpușă flexibilă, așteptându-l s-o scoată din cutie și să se joace cu ea. Sânii ei enormi îi trezeau pofta de joacă mai mult chiar decât bănuia fata. Reprezentau un punct central al atracției sale. Dar nu la fel de mult ca taică-său și reputația lui.

— Am auzit de taică-tău, îmi pare rău. Nimeni nu putea face mai mult.

Susan simți entuziasmul scurgându-i-se din trup. Se desprinse de el. Luându-și cadoul, îl deschise și, cu dispoziția schimbându-i-se iarăși, se întoarse spre el, încântată.

— O, ce frumoși sunt. Sunt superbi.

Cerceii aveau forma unor inele de aur, cercei țigănești, cum li se spunea în East End. Partea de jos a inelelor era mai grea decât cea de sus și-i străluceau în palmă, tăindu-i respirația. Probabil Barry avea intenții serioase, dacă-i cumpăra asemenea cadouri.

Plăcerea ei vizibilă îl făcu să zâmbească și să spere, împotriva oricărei speranțe, că erau o investiție bună. Îi furase cu ocazia unei spargeri, în urmă cu câteva nopți, îi despachetase și

trăsese concluzia că i-ar fi stat bine lui Susan.

Ba chiar, îi împachetase la loc în aceeași hârtie. Barry nu-și făcea niciun scrupul din de a lua lucrurile altora, nici măcar de sub pomul de Crăciun.

Știuse că valorau câteva sterline și se considera un individ foarte generos, pentru că îi dăruia lui Susan, fără să scoată niciun ban de pe urma lor.

O sărută din nou pe gură, tandru, iar Susan lunecă în brațele lui. În timp ce o împingea peste scândura de uscat, îl lăsă să-i ridice puloverul și s-o apuce de sâni. Începu să-i frământe cu mâinile lui aspre, simțindu-le finețea pielii și greutatea care într-o zi avea să-i tragă până pe burtă.

Împingându-i unul lângă altul, îi privi. Se erectase mai tare ca oricând și știa că fata aceea avea să joace un rol important în viața lui, dacă nu de altceva, măcar pentru sânii aceia enormi din mâinile lui.

— Sunt formidabili, Susan, fantastici de futu-i mă-sa.

Nu-l asculta, trecuse pe pilot automat. Știa că, pentru a-l păstra, trebuia să-l lase să-ți facă lucrul acela, iar Barry, la fel ca tatăl ei înaintea lui, era un om pe care nu-l interesa decât ceea ce voia el. Nicio clipă nu le-ar fi trecut prin minte că poate ar fi vrut și ea să aibă parte de plăcerea actului sexual. Avea să fie posedată și se lăsa să fie posedată atunci, pe loc, în bucătăria mamei sale, cu bunica adormită în camera de alături.

În momentul când Barry o penetră, era uscată. Se înfipse în ea cu forța, făcând-o să țipe ușurel la pieptul lui. Credea că era primul, chiar o credea, ceea ce-i provoca lui Susan o deprimare stranie. Conștiința faptului că tatăl său îi făcuse același lucru de atâtea ori era în mintea ei ca o rană vie.

Se concentră asupra cerceilor și a ceea ce însemnau aceștia. Erau un semnal care-i spunea că Barry ține la ea. Îi cumpărase aur – în lumea ei, așa ceva însemna mult. Aurul simboliza un angajament, anunța o verighetă. Cerceii o înștiințau că avea gânduri serioase cu ea, că dorea mai mult decât o simplă prietenie. Astfel, pentru modul ei de a gândi, era absolut acceptabil să-i dăruiască propriul său trup. La urma urmei, acum era, mai mult sau mai puțin, a lui.

Faptul că nu era încă decât un copil nici nu-i trecu prin minte – și, cu siguranță, nici lui Barry. În ceea ce-l privea pe el, cu niște țâțe ca alea, merita tot ceea ce avea să-i dăruiască. Se

călăuzea după maturitatea trupului ei, nu după a minții. În timp ce se lăsa peste ea, cu sămânța umedă pe partea dinăuntru a coapselor ei, Susan oftă adânc.

Cel puțin, cu Barry avea o oarecare putere asupra a ceea ce făcea el, ceea ce în sine era un sentiment îmbătător. O sărută pe frunte și îi zâmbi – și, numai cu acea faptă blândă, o legă de el pentru toată viața.

∴

Joey se trezi în Old London. Îl durea toată fața, câțiva dinți îi lipseau și avea senzația că i se amputaseră picioarele fără anestezie.

Dar se bucura de durere, aceasta însemnând, cel puțin, că se mai afla printre cei vii.

O soră cu față crispată îl privea, iar Joey mai-mai că țipă de frică. Era și mai urâtă decât Hitchin, după părerea lui. Însă albastrul închis al uniformei sale îi spunea că se afla la adăpost, iar asta îl făcea să se simtă mai bine.

Cea mai mare spaimă a lui, când văzuse bara de metal prăvălindu-i-se peste frunte, fusese aceea că n-avea să mai apuce niciun alt Crăciun.

Închizând ochii, Joey oftă în sinea lui.

Era viu și, deocamdată, afară din închisoare, dar în loc de a se zbengui cu June, aducând-o înapoi sub aripa lui, zăcea în pat cu o durere de cap feroce, și conștiința faptului că încă mai risca să poarte cucuiul timp de cincisprezece, douăzeci de ani.

Nedreaptă mai era viața uneori, pe bune că da!

Deschizând din nou ochii, îl văzu pe Davey Davidson stând lângă pat, în picioare, cu o expresie veselă și un coș cu fructe.

Joey nu știu dacă să râdă sau să plângă.

— Pariez că-ți urlă scăfârlia, este, colega?

Glasul lui Davey era scăzut și plin de compasiune. Joey îl privi și spuse cu jale:

— Ei, Davey, m-am simțit eu și mai bine la viața mea, înțelegi ce vreau să zic?

∴

Mickey Bannerman zâmbea.

Avea opt copii cu soția sa, Layla, o fată pieptoasă cu dinți frumoși, păr roșu, bogat, și un nas care ar fi încăput ușor pe patru fețe în loc de una. Tatăl ei era un infractor notoriu din East End, numit Billy Tarmey. Mickey se însurase cu ea ca să pună

mâna pe conacul bătrânului. Se strecurase cu ușurință sub mantia celui mai temut om din Londra și prosperase din gloria socrului său în nordul și sudul Londrei, lăsând zona din East End în seama ciomăgarilor.

Acum, însă, dorea prada cea mare.

În timp ce-și privea soția și copiii, îi părea bine că se căsătorise cu ea. Layla era o mamă extraordinară; fetele învățau dansul și toți băieții cântau la instrumente muzicale. Vorbeau corect și aveau maniere exemplare la masă.

Mickey se mai ținea și cu o fostă stripteusă, numită Monet, pe care o vizita insistent și simțitor cam de cincisprezece ori pe săptămână. Layla știa despre ea și o accepta. Mickey Bannerman era cunoscut drept cel mai focos bărbat din Londra. Virilitatea lui devenise legendară și, în tinerețe, se știa că toate chelneriței plecau când îl vedeau intrând pe ușile cluburilor. Le obosea, lăsându-le incapabile de muncă zile în șir.

Un bătrân gangster, auzind odată că Bannerman îi purta sâmbetele, spusese: „Bă, fute-m-aș sper că vrea să mă cotonogească. Mai bine așa, decât să mă reguleze până mor”.

Auzind aceasta, Mickey găsise că-i atât de nostim, încât îl lăsase să scape doar cu-o mamă de bătaie. Asta era mentalitatea lui Michael Bannerman.

Azi era fericit, delirant de fericit. Așezat în salonul mare al casei, cu fiica lui cea mai mică pe genunchi, le zâmbea binevoitor tuturor celor de față. În câteva ore, urma să aibă în posesia sa tot ceea ce-i trebuia ca să ajungă Ăl Mai Tare Din Parcare. Asta urmărise, de când o luase de nevastă pe iapa aia cu dinți mișto, cum o numise pe Layla întotdeauna, înainte de însurătoare.

Când auzi soneria, se ridică și le primi în casă pe Maureen Carter și June McNamara.

O plăcea pe June. Dintotdeauna o plăcuse. Cu cele câteva ocazii când o văzuse în compania lui Jimmy, fusese întru totul așa cum se cuvine să fie o femeie. Liniștită, cuminte și cu Bristolii la vedere. O târfă de gangster tipică.

Spre deosebire de Maureen, îi prevedea un viitor strălucit.

Le instală în cabinetul său și le turnă amândurora de băut, legă o conversație convențională, după care le făcu cunoștință cu copiii săi. Nici familia von Trapp n-ar fi putut găsi vreun cusur curtoaziei lui.

Apoi, expediind copiii din cameră, sorbi din pahar, zâmbindu-i lui June cu răutate.

— Mi-ai dat bătăi de cap, să știi. Dar am s-o trec cu vederea, în cinstea prieteniei care m-a legat de Jimmy.

Nimeni nu-i răspunse, deși cele două femei se întrebau în sinea lor cum se putea declara prieten cu un om pe care l-ar fi împușcat, dacă nu i-o luau Davidsonii înainte.

June se uită în paharul ei cu Potro, încercând să-și înăbușe teama din suflet.

— Iertați-mă, domnule Bannerman, dar mi-a fost frică. Știam că Jimmy era pe ducă și am încercat să-mi salvez pielea. Am două fete de crescut și un soț care-i de tot atâta folos ca un carici în plus la balul de ziua Reginei Mame.

Mickey râse, așa cum June se și așteptase. Dacă-l puteai face pe Mickey Bannerman să râdă, problema era pe jumătate rezolvată.

— Babacu' tău i-un lăbar, este? Dar, mulțumită ție, acum e-n Old London, cu un cap mai umflat decât un sfârc de fată mare. Dar să n-o luăm pe arătură. Ai la tine hârtiile importante, și dacă da, care-i prețul, păpușă? E Crăciunul și sunt bine dispus. Ce noroc mai mare ca ăsta ți-ai dori, hai, fetițo? În orice altă zi a anului, îți smulgeam țâțele și pe urmă-mi râdeam de tine. Dar mie-mi place la Crăciun, mă aduce în toate mai bune. Anul Nou e-aproape, sunt noi târguri de încheiat, noi oameni de călcat pe bătătură. Un sezon foarte plăcut, zic eu întotdeauna.

Maureen văzu sângele fugind din obrajii lui June și-și înfrână pornirea de a râde. Mickey își cunoștea publicul și juca bine rolul.

Tuși, pentru a risipi tensiunea, și spuse încet:

— I-am zis că poate păstra cele câteva miare pe care le-a luat, în compensație pentru pierderea lui Jimmy, dar trebuie să ne dea caietele. Le am în geantă, așa că azi, cred, nu mai avem de făcut decât o formalitate.

Mickey o privi pe singura femeie despre care putuse spune vreodată că o respecta și o plăcea cu adevărat. Din multe puncte de vedere, Maureen era o comoară, ia uite ce făcuse acum pentru el. Luase registrele, fără să-l coste un ban.

June își spunea că scăpase ușor și, cu toată sinceritatea, așa era.

— I-am spus că l-am retras pe Hitchin, de vreme ce bărbatu-

său a ajuns în spital. Zicem că suntem chit și dăm uitării grava eroare de judecată pe care au comis-o amândoi.

Mickey habar n-avea la ce se referea Maureen. Nici June nu înțelegea mare lucru.

— Deci, ce vrei să spui? întrebă ea, cu teamă.

Maureen zâmbi:

— Concluzia, scumpo, e că tu ții banii lui Jimmy, iar noi luăm restul. Nimic mai simplu.

June zâmbi larg:

— Mulțumesc. Amândoi sunteți mai mult decât generoși.

Încântat, Mickey se ridică în picioare. Avea ceea ce-și dorise, își putea permite să fie mărinimos.

— Încă un păhărel, doamnelor? După aceea, va trebui să mă scuzați. Mi-a venit familia în vizită și nu-i pot lăsa să aștepte prea mult ceaiul. Layla mea nu-l servește până nu vin și eu. Știe că locul bărbatului e în capul mesei.

Maureen zâmbi.

— Personal, aș zice că mai degrabă capul bărbatului trebuie să fie *pe* masă, dar cred că înțeleg ce vrei să zid.

June îi privea cum glumeau unul pe seama celuilalt, dorindu-și să fi tăcut și s-o lase să plece. Dar știa că trebuia să suporte până-i dădeau ei drumul. Așa se proceda în acele cercuri și n-avea de gând să schimbe ea sistemul.

∴

Ivy era impresionată de Barry Dalston. I-l alungase din minte pentru o vreme pe fiul ei bolnav, lucru pentru care-i era recunoscătoare. În timp ce Susan fierbea un ibric de ceai, bătrâna turuia încontinuu.

— Ce tânăr fermecător, și așa de chipeș! Cum futu-ți mama mă-tii oi fi reușit să-ți faci rost de el, nu știu. A, dacă venea Debbie cu el, nu m-aș fi mirat – da' tocmai tu! E, tot ce pot zice e că tot ce-o fi văzând el la tine e o chestie invizibilă, de vreme ce nimeni n-o s-o mai vadă vreodată, fătuco. Ține-te bine de el.

Susan n-o lua în seamă. Era recunoscătoare că Barry plecase, astfel încât se putea desfăta cu gândul la generosul cadou pe care i-l adusese. Pe celelalte le împingea în fundul minții, ca întotdeauna când avea de-a face cu ceva tulburător sau neplăcut.

Ivy nu mai înceta s-o gratifice cu opiniile ei. Susan asculta doar pe jumătate atentă, până auzi ceva care făcu s-o cuprindă

o ceață de furie roșie ca sângele.

— Exact ca taică-tău la vârsta lui. Aceeași postură, aceeași privire, același stil nepăsător…

Bătrâna tresări, când Susan răcni la ea prin bucătărie:

— Barry nici nu se compară cu taică-miu! Să nu-ndrăznești să-mi vii cu chestii din astea, vacă bătrână! Nu te mai cari odată acasă? De ce trebuie să fii mereu aici, să distrugi totul? Nu seamănă cu așa-zisu' meu tată. Ba încă, nu scapi nicio ocazie să amintești că Joey nici nu-i taică-meu de-adevăratelea și, crede-mă, îmi convine uite pân-aici!

Ivy amuți de uimire, dar nu pentru multă vreme. Săltându-se de pe scaun, ridică mâna și o plesni pe Susan peste gură.

— Să nu vorbești așa cu mine, secătură mică. După tot ce-am făcut pentru tine, să-mi spui vorbe d-astea!

Când mâna i se ridică din nou, Susan i-o prinse, apoi o îmbrânci pe bătrână, nu prea blând, prin încăpere.

— Ia mai tacă-ți fleanca, babă împuțită. O dată să mai zici că Barry al meu e ca *ăla* și te omor, auzi ce-ți spun? Nici nu se *compară* cu taică-meu. E drăguț, fermecător chiar. Nici pe departe nu seamănă cu fi-tu, așa că nu mai tot încerca să zici că da.

Ivy intrase într-o asemenea stare de șoc, încât îi era greu să mai respire. Inima îi bătea aiurea, în timp ce o privea pe fata din fața ei. Înainte, Susan nu mai sfidase pe nimeni, înghițind întotdeauna tot ceea ce căpăta.

Dintr-odată, pe Ivy o cuprinse teama. Susan, însă, nu terminase.

— Vii aici în fiecare zi și ne faci viața un iad. Încontinuu provoci necazuri cu maică-mea și pretinzi să primim tot ce ne servești. Ei bine, eu m-am săturat. Nu ești decât o scorpie bătrână, rea și cu gură spurcată și tare-aș mai vrea să picați morți, și tu și fi-tu. Nu ești nimic pentru mine. Îți zic bunică fiindcă n-am încotro, dar abia aștept să cresc destul de mare ca să-mi schimb numele în Smith sau Jones – oricum, numai să scap de împuțitul de McNamara!

∴

June stătea lângă ușa de la intrare, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Susan striga. Susan cea tăcută, fata cuminte, fiica despre care știa că era stâlpul acelei case. Măturătoarea, bucătăreasa, cenușăreasa.

Își stăpâni un zâmbet. Deși era șocată, tare i-ar mai fi plăcut să vadă mutra soacră-sii. Așteptă câteva secunde, înainte de a face un zgomot ca și cum tocmai ar fi intrat pe ușă, după care păși în bucătărie, zâmbind cu gura până la urechi.

— Toată lumea-i bine?

Ivy era albă la față de furie și teroare.

— M-a lovit! Așteaptă numai s-audă Joey. A ridicat mâna la mine să mor de nu, June, mi-a dat o palmă și-un picior…

Bătrânei nici nu-i trecea prin minte să spună adevărul. Susan însă era prea enervată ca să-i pese.

— Îți spun clar, mami, am înghițit de la ea cât am putut, de câțiva ani încoace. M-am săturat s-o tot ascult. Trimite-o acasă. Te rog, mami, trimite-o de-aici, că de nu, s-ar putea să-i dau sângele, pe bune, de data asta.

Făcu un pas spre bătrână, iar June se intercală între ele. Era îngrijorată de-a binelea. În mod normal, fiica ei nu era o ființă violentă și, din multe puncte de vedere, aceasta era problema ei. Cum trăia într-o asemenea casă, i-ar fi prins bine să fie mai agresivă, cum era Debbie. Aceasta se făcuse auzită de cum se născuse, dar așa ceva nu-i stătuse niciodată în fire sărmanei Susan. Ceea ce o scosese din fire acum trebuia să fi fost ceva serios și, cel mai probabil, fata avea dreptate.

June se hotărî pe loc să înceapă chiar din acel moment noua viață pe care și-o dorea. Era o ocazie ideală ca să scape de bătrână odată pentru totdeauna.

— Cred că ar fi mai bine să-ți iei paltonul, Ivy, și să te duci acasă.

Ivy o privi de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară în viața ei.

În timp ce fața i se schimonosea într-o mască enervată, June continuă încet:

— Nu e momentul să ne certăm, Ivy. Joey e internat în spital, cu niște răni îngrozitoare la cap. Am reușit să-l scot din prăvălia lui Moș Bill și să pun capăt nebuniei din ultimele câteva zile. Numai să te ascult pe tine n-am chef. Cât despre Susan, probabil e îngrijorată de ceea ce se întâmplă și, după cum te cunosc pe tine, precis ai scos-o din pepeni. Asta-i casa *mea* și, dacă vrei să mai intri aici vreodată, te sfătuiesc să faci ce ți-a spus și s-o ștergi.

— Fiul meu nu m-ar refuza niciodată…

— Ei bine, strigă Susan, fiu-tău nu-i aici, este? Iar mama mea

e. Până vine el acasă, n-ai decât să te duci să sugi pula la scafandri morți!

De data asta, până și June fu șocată.

— Susan, pentru numele lui Dumnezeu, iubito, calmează-te. Ce naiba s-a-ntâmplat aici?

Fata aproape că plângea, de frustrare și furie.

— Vorbesc serios, mami. Sau pleacă ea, sau eu. Mi-a ajuns până-n gât. Jumate din problemele de pân-acum, din vina ei au fost. Îl întărâtă când e beat, îi turuie bârfe și nenorocește viețile tuturor. O urăsc aproape la fel de mult ca pe el. Ei și acuma știi, așa-i?

Și ieși din bucătărie ca o furtună, lăsându-le pe June și Ivy singure. În sinea ei, bătrâna știa când era învinsă. Mai știa și că fata avea dreptate. Acest lucru o durea cel mai tare din toate, conștiința faptului că o fată atât de tânără putea s-o descifreze așa de limpede.

— După tot ce-am făcut pentru copilul ăsta…

June clătină din cap, cu tristețe:

— Du-te-acasă, Ivy. Ei drăcia dracului, ai de gând ca măcar o dată să speli puțina înapoi la tine-acasă? Are dreptate și o știi foarte bine. Te-ai luat de ea de când a deschis prima oară gura să vorbească. Și vrei să-ți mai spun ceva? Când Joey va veni acasă, fă bine și schimbă tonu', cucoană, fiindcă și el, la fel ca Susan, s-a săturat de tine până peste cap. Un lucru pe care nu l-ai înghițit niciodată e faptul că Joey nu e-n stare de nimic fără mine. Orice-aș face, mereu mă trage în urmă. Fă bine și ține minte asta, fiindcă dacă te dau acum pe ușă afară, nu va mișca un deget ca să mă oprească. Și dacă am eu chef, să știi c-am s-o fac.

Peste câteva minute, Ivy ieși din apartament – o bătrână învinsă. Susan rămase în camera ei, în timp ce June număra banii, plănuind cum să-i folosească.

Una peste alta, judeca ea, ziua nu ieșise deloc rău.

6.

Joey se bucură s-o vadă pe June lângă patul lui. Era îmbrăcată într-o rochie roșie, frumoasă, și nu se prea machiase prea

bătător la ochi; avea unghiile de un roz pal, în locul lacului stacojiu, și nici parfumul nu-i mirosea prea tare.

— Arăți bine, June.

Femeia zâmbi cu tandrețe.

— Ei, colega, aș vrea să pot spune același lucru despre tine, dar n-am cum.

Joey rânji.

— Mi-am văzut moaca azi-dimineață, așa că nu prea te pot contrazice, este?

Nu-i răspunse.

— Îți mulțumesc că m-ai scos din căcat, știu că nu erai obligată.

Așezându-se pe pat, June îi luă mâna într-a ei.

— Ascultă, Joey, am făcut-o fiindcă țin la tine, zău așa. Dar nu mai pot trăi la fel ca înainte. E o corvoadă prea grea. Dacă vrem să mai avem o șansă, atunci lucrurile trebuie să se schimbe. Jimmy știa cum să se poarte cu mine; mi-a oferit o nouă perspectivă asupra vieții. Oricum o fi fost el, mi-a dăruit mai mult decât oricine înainte. Înțelegi ce-ți spun?

Joey dădu din cap.

Mintea îi alerga cu viteza a patra. Scosese toată povestea de la Davey Davidson. Știa că Jimmy o lăsase pe June cu buzele umflate, dar între timp aflase totul. Ca de pildă, faptul că nevastă-sa mai pusese la păstrare și două bătrâne.

— Știu, iubito, și-am să mă schimb, îți promit. Până și pe maică-mea am s-o scot din combinație, știu ce calvar a fost pentru voi, de-a lungul anilor…

June râse.

— N-o să-ți vină să crezi. Susan a noastră a smotocit-o bine.

O privi intrigat:

— Cum adică, a croit-o pe maică-mea?

June dădu din cap.

Câteva clipe, peste chipul lui Joey trecu o umbră a individului răzbunător dinainte, apoi zâmbi.

— Cine-ar fi crezut, hmm?

— Și-a tras un gagiu, iar Ivy, cum o știi, n-a putut să n-o insulte.

— Cum adică, și-a tras un gagiu? Sue e prea tânără pentru futangii, se săltă Joey în capul oaselor, mișcare ce-l făcu să se strâmbe. Îl dureau picioarele și era încă sensibil, sau cel puțin

atât de sensibil pe cât putea fi vreodată un om ca Joey McNamara.

— O dau afară-n pizdele mă-sii de curvă!

June îl privi nedumerită:

— Ia liniștește-te, Joey, ce te-a apucat? E-un băiat drăguț.

Trăgând adânc aer în piept, Joey oftă.

— E prea mică, June, și n-are destulă minte-ntr-ale vieții ca să se lipească de unu. Aici trag linie și poți să i-o și spui, din partea mea. Și mai poți să-i spui că-n curând am să vin acasă și lucrurile o să revină la normal. Așa să-i spui, e clar?

Reacția lui o surprindea pe June. Debbie vorbea despre amorezi de la zece ani, iar Joey nu făcuse decât să râdă, spunându-i să-i țină pe jar, să-i asude, să le toace banii.

Iar acum, când biata Susan își făcuse și ea rost de unul, și simpatic pe deasupra – June nu s-ar fi dat nici ea în lături de la el, cu câțiva ani în urmă – Joey se comporta ca soțul încornorat. Era ceva putred la mijloc.

— Pari gelos, Joey, care-i treaba?

Joey avea o poftă nebună s-o altoiască, dar știa că trebuia să tragă de timp. O dorea înapoi și, o vreme, nu-și putea forța norocul. Pe moment, ea avea toate atuurile. Așa că mai oftă o dată, afișând masca tatălui îngrijorat.

— Ascultă, June, Debbie e fată de fată, da? Știe scoru'. Pe când Susan, sărăcuța… hai să fim cinstiți, are o mutră ca un cur de autobuz și niște Bristoli care și pe-un căcănar de călugăr l-ar duce-n ispită. Înțelegi ce vreau să zic. Probabil că puștiulache ăsta i s-a urcat la cap și e vulnerabilă. Adică, ai auzit-o tu vreodată să se plângă că toți o invită la șuste, ca pe Debs, hmm? Să-ți spui eu când ai auzit-o? Niciodată. Și-n ultimii ani am văzut-o mult mai des ca tine. Noi doi ne-am apropiat destul de mult, la o adică, și știu că habar n-are de bărbați și apucăturile lor. Dacă se-ncurcă acum cu cine știe ce șmecher, până să deschidem, ochii ne trezim cu ea-n club și-atunci să te văd ce faci. Am mari speranțe pentru fata asta, are creier, în capu' ăl-al ei. Ba încă și citește, ce ceara mă-sii. Câți pe care-i cunoaștem noi fac una ca asta, mm? Cărți pe bune și toate alea, nu doar căcaturile cu care se îndoapă Debbie, zdrențe pocroșele și mai știu eu ce. Susan a noastră citește cărți de-adevăratelea, am văzut-o cu ochii mei.

June leșina efectiv din cauza șocului.

— Rău trebuie să te mai fi pocnit în cap Hitchin – nu-mi vine să cred ce spui. Băiatul ăsta e o adevărată partidă pentru Susan și pare destul de cinstit. I-a cumpărat cercei de aur de Crăciun și vine pe la noi tot timpul.

Joey închise ochii, încercând să-și țină enervarea sub obroc.

— Ascultă aici, femeie, vreau ca Susan să aibă și ea măcar o șansă în viață, atâta tot. Vreau să învețe. Dacă aveam bani, o sfătuiam să se ducă la colegiu sau unde s-or mai fi ducând oamenii când termină secundara. N-o să facă niciodată avere cu fața aia, da' cu creieru', precis. Ar putea ajunge orice, absolut orice. Avocată… sau altceva…

— Futu-i mama mă-sii, Joey! Îmi îndrugi tu toate astea, iubitule? Dacă nu știam mai bine, ziceam c-ai pățit un transplant de cap, nu doar o comoție și ambele picioare rupte.

Joey clătină din cap, cu tristețe.

— Am avut timp să mă gândesc, June, și m-am schimbat, ascultă-mă pe mine. Fii cinstită, nu ți-ar plăcea să vezi că se-ntâmplă și minunea să pună cineva numele McNamara acolo unde-i e locul? Trăim într-o lume nouă acum și femeile pot face fel de fel de lucruri. Se cade să lucreze, până se-așază la casa lor să toarnă câțiva țânci. Unele muncesc chiar și după aia, deși personal cred că asta-i cam trasă de păr. Da, prinzi esența la ce-ți zic, nu?

June părea din ce în ce mai descumpănită.

— O prind și n-o prind. Susan a noastră are minte, nu zic nu. Dar numai în comparație cu cei pe care-i cunoaștem noi. Vreau să spun, în afara lumii noastre cred. Că-i puțin cam nătăfleață, și vorbesc în sensul bun al cuvântului. O iubesc pe făta asta, dintotdeauna am iubit-o mult. Dar nu vreau să-și pună speranțele în ceva ce n-o să poată căpăta niciodată. Doi copii, peste câțiva ani, și-o să fie fericită cât încape. Nu-i croită cu-adevărat pentru toată lumea aia a învățăturii, în adâncul ei, nu e. Iar dacă ar urma studii superioare, ar cunoaște oameni de altă categorie și atunci ar începe să ne privească de sus. Îți spun eu, am văzut la televizor. Copiii care au ajuns la un nivel mai înalt, ăștia-și lasă restul familiei în urmă, colega. Altfel n-au cum.

— Greșești, June…

Nu mai înțelegea nimic și de fapt nici nu știa de ce. Dintr-odată, interesul lui atât de viu față de Susan o deranja, făcând-o

să se simtă foarte neliniștită.

— Adu-mi-o diseară s-o văd, îi ceru Joey.

June râse cu blândețe.

— Sucit mai ești, Joey. Acu te-arăți într-un fel și peste o clipă te schimbi de tot.

— De-asta-s așa de interesant.

Îl privi în față. Era bătut și învinețit, dar încă mai vedea ceea ce o atrăsese la el, cu atâția ani în urmă.

Încercă să judece de ce se întorcea la el. Avea câteva sterline și putea să fugă, dacă voia.

Dar, în multe privințe, Joey era viața ei. O accepta așa cum era și cine să mai facă una ca asta? Jimmy îi prilejuise o diversiune plăcută, care acum luase sfârșit.

Cu Joey, ce vedeai, aia primeai, și numai o proastă ar fi crezut că putea fi rost și de altceva. Deși se găseau destule femei de teapa ei care nu l-ar fi zburat jos din pat.

În lumea lor, reputația de tip dur era respectată. Iar acum, când se credea că el îl ucisese pe Jimmy, prestigiul local avea să-i crească și mai mult.

Se întrebă dacă aflase totul. Știa că Davey îl vizitase.

— Davey ce ți-a spus?

Joey râse:

— Se vorbește că eu aș fi la baza asasinării lui Jimmy. Grozav șut ar trebui să-mi dea-n reputație povestea asta! Pentru treburile cu rupt de picioare, la care am să primesc și-un ban în plus fiindcă se adaugă și frica-n combinație. Îți zic eu, June, Davey ăsta a bunghit-o pe bune, fetițo. Ăsta-i efectul după ce s-a-nvârtit cu Bannermanii. Tot timpu-nvață, iar acum am să urc și eu împreună cu el. Frumos câștig, ce zici?

Dădu din cap, întrebându-se dacă Joey era într-adevăr atât de tembel pe cât părea. Doar nu credea că dacă trăgea pe turta lui spuza pentru faptele altcuiva avea ceva de câștigat.

— Dar Moș Bill, ai lui ce zic de chestia asta?

Joey ridică din umeri:

— Zic ce vor Davey și Bannerman să zică, normal. Ancheta e încă în curs.

— Și dacă apar represalii din partea familiei lui Jimmy, sau ceva?

Ridică iarăși din umeri, deși de data asta părea mai puțin sigur, iar Joey își dădu seama că acel gând nici nu-i trecuse prin

minte.

— Trec eu și puntea asta când oi ajunge la ea, da’ cred că totu-i lămurit. Davey nu-i un bou, iar Bannerman are clar mingea la picior. O să-mi asum riscurile ca-ntotdeauna, fetițo. Da’ un zvon în plus nu poate să-mi facă decât bine.

Auzind asta, June râse.

— La ce, la taxele pentru universitatea lui Susan? Parc-o și văd, când am să-i spun ce-ai zis, o să moară.

June se prăpădea de râs, iar Joey zâmbi, privind-o. N-avea de gând s-o lase pe Susan să plece nicăieri.

∴

Susan era un ghem de nervi. Tatăl ei urma să vină acasă de la spital și știa că ar fi trebuit să pară bucuroasă că-l vedea.

Mama ei făcuse curățenie în apartament, din podea până-n tavan, și-i pregătise mâncarea favorită, o cină copioasă cu friptură de vită și budincă de Yorkshire, care stăteau în cuptor ca niște grăsani în saună. Susan urma să facă șarlotele, iar Debbie tortul cu inscripția „Bun venit acasă”. Ivy avea din nou voie în casă și bine măcar că se purta cuviincios, lăsându-i lui Susan puțin timp să mai respire.

Dar știa că, odată ce Joey ajungea acasă, totul avea să revină la normal în nu mai mult de câteva săptămâni. Nu-și dorea decât ca mama ei să fi înțeles din vreme asta.

De fapt, în ultimul timp, June începuse s-o cam calce pe nervi, Se purta de parcă ea și Joey n-ar fi fost despărțiți nicio clipă și, ori de câte ori Susan aducea vorba de Jimmy, ieșea scandal, maică-sa spunându-i să nu mai dezgroape morții…

Parcă Jimmy nici n-ar fi existat, ceea ce o deranja pe Susan mai mult decât orice. June îi mai spusese și că taică-său nu se bucura deloc că avea un prieten serios.

O considera prea tânără și, cu ocazia vizitelor la spital, îi interzisese să se întâlnească măcar cu Barry.

Dar Susan se întâlnea cu el și avea să continue, orice-ar fi zis mama sau tatăl ei.

Maud, vecina, năvăli în apartament cu un buchet de flori și niște struguri.

— Pentru invalid, June. Sper să se înzdrăvenească repede.

Susan își stăpâni un zâmbet. Maud ar fi dat orice ca să fie de față. Voia să vadă cu ochii ei care era situația între June și Joey. De două săptămâni, tot cartierul vorbea cum îl omorâse Joey pe

Jimmy și-și luase nevasta înapoi.

Fusese arestat și snopit în bătaie, în prăvălia lui Moș Bill, o știa toată lumea. Bănuiau că încasase cafteala și nu cedase, devenind astfel de două ori mai bărbat în ochii tuturor.

Jimmy fusese un tăntălău de treabă dar, una peste alta, suflase o nevastă de lângă bărbatul și copiii ei. Toți preferau să uite deocamdată trecutul lui June și să fie din toată inima de partea lui Joey.

Ajunsese un adevărat erou.

June murea de plăcere. Debbie nu-și mai încăpea în piele. Mama lui era într-al nouălea cer. Susan ar fi dat orice să le vadă pe toate trei crăpând.

Maud avu senzația că-i veniseră toate Crăciunurile în aceeași clipă, când în apartament intră Joey, cu Davey Davidson, care îl luase de la spital, dar nu trecu mult și June o expedie acasă.

Davey era bine dispus, iar June se îmbrăcase mortal, cu un tricou decoltat, fustă mini și cizme de piele.

Se aplecă să ia un taburet pe care să-și întindă Joey picioarele. Politicos, Davey acceptă o ceașcă de ceai.

În sinea lui, Joey se strica de râs. Știa cum era June de fapt și, cu toată sinceritatea, îi fusese dor de ea. Se bucura că o avea din nou și-i plăcea să fie văzut ca un maniac care trimisese pe lumea cealaltă un barosan din Glasgow ca să-și ia înapoi nevasta.

Primea deja oferte de lucru de la încasatorii locali de datorii, legale și ilegale. Următorul său pas important urma să fie mutarea în West, prin cluburi.

În ritmul ăsta, avea să împuște o mie pe săptămână și era hotărât să se asigure că primea ce i se cuvenea.

Le zâmbi celor două fete, iar Debbie se aruncă în brațele lui. Totul îi plăcea la fel de mult ca lui Joey și, știind aceasta, se bucura și el pentru ea.

Se pricepea să joace după reguli Debs a lui. Celeilalte boarfe nenorocite trebuia să-i dea nasul mai jos și era hotărât s-o facă.

Desfăcând brațele, o chemă jovial:

— Ei, haide, Sue. Nu-i dai un pupic lui babacu'?

Susan veni spre el, ascultătoare, și-l sărută pe obraz. June, care sosise cu tava, privea scena cu interes. Susan fu strânsă la piept și ridicată pe genunchii tatălui său. Țipătul ei sonor îl făcu pe Davey să râdă.

Apoi, răsucind-o în brațe, Joey o apucă de sâni. Îi strânse cu putere în mâini, strigând:

— Îi vezi, Davey, băiete? Nu găsești pe piață mulți ca ăștia.

Până și Davey fu șocat, deși nu spuse nimic. Știa că soția lui i-ar fi smuls inima din piept, dacă încerca una ca asta cu vreunul dintre copiii săi.

Nu că ar fi făcut-o vreodată, se încredință el, nu avea asemenea înclinații.

June îi dădu o palmă nu tocmai ușoară peste cap și o trase pe Susan din brațele lui. Fata ieși în fugă, cu obrajii arzându-i de rușine.

— Ești o canalie, Joey. Știi ce sensibilă e în legătură cu pieptul ei. Pe viitor, s-o lași în pace.

În cuvintele ei se simțea un avertisment și îl percepură cu toții, chiar și Joey. În mica încăpere se lăsă liniștea, iar Ivy trase concluzia că era momentul să vorbească.

— Ciudată iepșoară mai e și asta, nu seamănă deloc cu Debbie. Da sângele apă nu se face, cred.

Privindu-și tăios mama, Joey se răsti:

— La mai pune-ți lacăt la gură, mamă, avem musafiri.

Fața bătrânei deveni o imagine a indignării.

— Fiule, eu nu ziceam decât...

Joey se răsuci în scaun, cu privirea drept în ochii ei:

— Ei bine, să nu zici. Nu mă interesează părerea ta și nici a altcuiva, e clar?

June turnă ceaiul, apoi se duse în dormitorul fiicei sale. Susan zăcea pe pat, strânsă ghem.

June se așeză alături, mângâindu-i părul.

— N-a vorbit serios, iubito, îl știi cum e. Ăsta-i modul lui de a fi afectuos.

Susan își privi mama în față.

— Îl urăsc, mami. Îl urăsc, și pe el, și tot ce reprezintă.

Vocea îi era scăzută, dar sentimentele i se deslușeau limpede. June zâmbi cu tristețe.

— E din cauza vârstei, Susan, la vârsta asta urăști pe toată lumea...

Susan o întrerupse:

— Nu urăsc lumea, mami, pe el îl urăsc și numai pe el.

June nu știa de ce, dar nu dorea deloc să înceapă o conversație despre Joey cu fiica ei. Cumva, simțea că, dacă o

făcea, toți ar fi avut de suferit.

— Nu vorbi așa despre el, Susan. E tatăl tău.

Fata pufni cu dispreț:

— Serios? Nu asta am auzit toată viața. Cred că ai face bine să stai la o șuetă cu maică-sa. După ea, ar trebui să-mi schimb numele în Heinz – cinzeșapte de variante așa și pe dincolo. Sunt o corcitură, zice ea, și el la fel, când a băut. Până și tu te-ai întrebat cine mi-o fi tatăl, de-a lungul anilor. Încerci să-ți amintești cu ce bărbat care semăna cu mine te-ai futut, nu? Să unești o față și un nume, este?

Palma lipită pe obrazul ei răsună ca o împușcătură în tăcerea din cameră.

— Târfă mică! Mereu trebuie să bagi zâzanie, așa-i, Susan? Mereu să ai tu ultimul cuvânt. De la atâtea cărți, ți s-a sucit naibii capu'. Ei, ascultă aici și ascultă-mă bine, azi n-am chef de tine și de istericalele tale căcăcioase. O vorbă să mai scoți, și-ți zbor capu' de pe umeri, ai priceput?

— Am priceput. Cred că de atâta lucru ne dăm seama amândouă, ce zici, mami? Dacă nu vorbești despre unele lucruri, înseamnă că nici măcar nu s-au întâmplat, așa-i?

— Acum ce te-a mai apucat?

Fata clătină din cap tristă, cu urma roșie a palmei arzându-i obrazul.

— Gândește-te la asta, mami. Doar gândește-te.

June privi fața fiicei sale. Regreta deja că o lovise, dar acest lucru era preferabil celeilalte variante. La care nici măcar nu voia să se gândească.

∴

Joey privi cina de pe masă și oftă fericit; zâmbindu-le celor două fete, culese un cartof copt și și-l împinse întreg în gură. Era prea fierbinte, iar Joey începu o pantomimă grozavă a încercărilor de a-l răci. Toți râseră, cu excepția lui Susan, dar nimeni nu menționă acest lucru.

Ivy era în elementul ei. Băiatul său de aur venise acasă și se simțea bine. Asta o bucura mai mult decât orice. Joey era tot ce avea pe lume și se îngrozea că l-ar fi putut pierde.

Privi gura căscată a lui June, care râdea de o vorbă de-a lui, și conchise arțăgoasă că la urma urmei nora ei nu era chiar atât de rea.

Dacă Joey s-ar fi însurat cu o altfel de femeie, Ivy avea

destulă minte să știe că ar fi zburat pe ușă cu ani în urmă. Spre deosebire de majoritatea femeilor din East End, June avea o atitudine dezinvoltă și relaxată față de tot ceea ce privea casa și copiii, câtă vreme majoritatea femeilor pe care le cunoștea Ivy își conduceau familiile și soții cu varga de fier.

A, bărbații puteau fi îndărătnici, iar femeile puteau părea oropsite, dar adevărul era adeseori cu totul altul. Acele femei își foloseau pozițiile de soții și mame pentru a-și pune bărbații la punct.

June nu se ostenea niciodată. Asocierea dintre ea și Joey era o încâlcitură stranie. June făcea ceea ce făceau majoritatea bărbaților: se culca prin paturile altora, toca toți banii și-și petrecea timpul în cârciumi și prin jurul lor. Joey proceda la fel, dar pe o scară mai redusă.

Ivy zâmbi, bucuroasă să știe că, după ce trecea noua lună de miere, avea să-și poată băga din nou nasul în toate și viața urma să revină la normal.

O privi pe Susan și zâmbetul i se șterse de pe buze.

Iepșoara aia nici nu bănuia ce-avea să pățească după ce-și înfigea Ivy ghearele în ea. Auzi, să ridice mâna la bunică-sa, și se mai aștepta să-i meargă? Ei bine, bun era Dumnezeu, cum obișnuia să spună propria ei mamă. Aștepta până venea momentul potrivit, iar atunci avea grijă ca oamenii să-și ispășească păcatele.

Ivy urma să ia măsuri ca vaca aia mică să plătească scump.

— La ce te gândești, mamă? Ai o mutră ca un weekend ploios în Brighton.

Ivy privi ochii vicleni ai fiului ei și zâmbi.

— Mă gândeam ce bine e că te avem din nou acasă, băiete. Mi-a fost dor de tine.

Și două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji, după care începu să orăcăie cât o ținea gura.

Joey ridică ochii spre tavan, nevenindu-i să creadă. Ivy plângea sincer și până și lui Susan îi era milă de ea. Se vedea clar că bătrâna era zguduită de calvarul fiului ei, ceea ce posomorâse atmosfera de petrecere. Instinctiv, fata întinse mâna peste masă, apucând-o pe a bunicii sale.

— Haide, zi-ne unul din cântecele tale.

Avea inima destul de simțitoare pentru a încerca s-o facă pe Ivy să se simtă mai bine. Ivy, însă, avea alte gânduri.

— N-o face pe cloșca mărinimoasă cu mine, iapă mică și stricată. Lui taică-tu i-ar îngheța sângele în vene dacă ar afla ce-a trebuit să înghit de la tine.

June închise ochii. Trăgând adânc aer în piept, strigă:

— Ei futu-i mama mă-sii, nu putem și noi să stăm o dată la masă fără să iasă cu scandal? Dacă provoci gâlceavă, Ivy, zbori pe ușă-afară, și să știi că nu glumesc.

Arătă cu furculița spre Susan:

— Iar ție, domnișoară, să-ți dispară aerul ăla nesuferit de pe mutră până nu ți-l șterg eu, ai înțeles?

Joey o privi pe Debbie, care își dădu ochii peste cap.

— Mi-e până-n gât să mai stau aici. Numai certuri și urlete, dimineața, la prânz și seara. Pe tine nu te-apucă durerea de cap, mami?

June se strâmbă:

— Ba să știi că da, Debbie, întâmplător, da. Așa că-ți spun de pe-acum: dacă iar începe, eu ies pe ușă și-n veci nu mă mai întorc, jur în pizda mă-sii c-o fac. Să ții minte, Ivy, și tu, Susan. În ultimele săptămâni, am înghițit cât am putut și nu mai ține. Vreau să am și eu măcar o dată liniște în împuțita asta de viață, să iau o masă omenească, să stau în casa mea fără să mă bată nimeni la cap. Să vorbesc cu nenorocitul meu de soț în liniște, fără ca voi două să vă săriți în gât una alteia. Înțelegeți naibii ce vreau să zic, hai? Credeți că se sunteți în stare, ce ziceți?

Ivy lăsă capul în piept. Știa că, în acel moment, se afla pe un teren cum nu se putea mai alunecos. Susan își înghiți nodul din gât și se concentră asupra mâncării din fața ei.

Cinci minute, nimeni nu scoase o vorbă; atmosfera din încăpere era grea de ostilitate. Ivy se tot uita la Susan, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu îndrăznea. Susan se uita în farfurie, oriunde, numai la mama, tatăl sau sora ei nu. La Ivy nici măcar nu se gândea.

Joey le privea pe toate în timp ce mânca.

Maică-sa era nebună de legat, serios. Oricare alt bărbat ar fi băgat-o de mult la azil, dar știa că el era toată viața ei și, uneori, îi era recunoscător pentru asta. Una peste alta, mama e numai una.

— La ce oră trebuie să-ți iei medicamentele pentru dureri, Joey?

Ridică din umeri, bucuros că tăcerea se risipise.

— Nu știu. Oricum, am unele mai tari, de la amicul lui Davey, Georgie Dixon. Zice că-n materie de alungat durerea sunt ca fuduliile de câine și te mai bagă și-n extaz. Tre' să fie mai bune ca alea pe care mi le-au împins la spital. Alea nu-ți taie durerea nici de la o mușcătură de țânțar!

June zâmbi.

— Când ești gata, colega, toarnă-ți două pastile-n *Gregory,* și pe urmă te vâr în pat, mm?

Debbie își ridică iarăși ochii spre plafon. Gimnastica sexuală continuă a părinților ei o făcea să-i vină grețurile. La toate orele din zi și din noapte putea să-i audă și-i venea rău de la stomac. Dar îi plăcea să le povestească prietenelor, care se prăpădeau de râs.

— Totuși, vezi să nu le uiți, fiule. Un medicament contra durerilor e un lucru minunat. Cea mai bună invenție după alcool, dacă vrei să știi părerea mea. Cu ani în urmă, ăsta-i alunga durerile săracului, să știi. O sticlă de scotch și pe urmă îți tăiau împuțitul de picior cu fierăstrăul, și-ți ungeau ciotul cu smoală să-ți oprească sângele. Și ăla, da, sânge. Țâșnea prin aer ca un…

Debbie o întrerupse, aproape strigând:

— Gata, buni, am priceput ideea.

Joey râse și-și goli paharul cu vin.

— De tine putem fi siguri, mamă, dacă avem și noi o dată o friptură de soi, sigur aduci vorba de-o chestie din asta. Dacă nu ți-e cu supărare, adu-ți aminte și de ăla, cum îl cheamă? Care tortura pentru alde Daley. Le tăia oamenilor degetele de la picioare cu foarfecă de grădină.

Îndreptă vârful cuțitului spre soția lui:

— Era un fanatic al trandafirilor, frumoasă grădină mai avea. Oricum, acum e la Broadmoor și îngrijește grădinile de-acolo, din câte-am auzit. Ei, și mi-a zis el odată că le tăia degetele ca să nu-și mai poată ține echilibrul, înțelegeți. Dacă rămâi fără degetul mare, cazi tot timpul, cam așa ceva. Da zicea că le lua degetele mai mult fiindcă ideea-i speria așa de rău, încât când apărea la ușa lor îi dădeau efectiv orice, ca să-i lase în pace. Chestie de psihologie. Gândul la ceva mult mai rău decât ce-o să se-ntâmple de fapt. Sau cam așa ceva. Oricum, era un gagiu mișto, pe bune.

Ivy rânji. Îi plăceau conversațiile de acest gen, o fascinau.

— Până nu-l supărai.

La asta, râseră chiar și June și Debbie.

— Sigur, lui Alfie Archer i-a tăiat urechile cu o sticlă spartă fiindcă îl turnase pe Harry Petersen. Îl mai ții minte, mamă? Harry, docherul scandinav?

— Așa-așa, nevastă-sa era o femeie de treabă, tare rău mi-a mai părut pentru ea. Harry ăla era un tip arătos, nici pomeneală. A ajuns să ia opșpe ani pentru jaf cu mână armată, după ce l-a turnat Archie. Așa că ăsta s-a ales fără urechi. Așa-i preveneau pe-atunci, prin ’40-’50, cam, să nu dea pe gură ce-auzeau. Era un fel de mesaj pentru alții, când îl vedeau mergând pe ici, pe colo făr’ de urechi. Mai știu și cum îl cheamă – Jacob Daniels. Ăsta era, nu, fiule?

Joey dădu din cap, visător.

— Mhm, Jacob Daniels. Christoase, mamă, da știu c-ai o memorie…

Complimentul o făcu pe Ivy să se îmbățoșeze.

— Ei, asta era pe vremuri, nu? Azi, e altă lume. Bandiții nu mai au pic de clasă. Vreau să zic, nici chiar Davidsonii și Bannermanii nu fac parte cu-adevărat din eșaloanele de sus, ca boșii din conacele de modă veche. Ăia știu că le purtau de grijă la ai lor. Țiu minte, în timpul războiului, se-asigurau s-avem și noi parte de ce se găsea, înțelegi. O șunculiță, câteva ouă, ceva. Nu ca-n zilele noastre, când vezi numai puștime cu droguri și alte alea. Ca Barry ăla. Vinde droguri, am auzit.

Privi cu subînțeles la Susan, care-i răspunse scrâșnind printre dinți:

— Fă bine și bagă-ți în cap, Ivy, că nu vinde niciun fel de droguri. Pe-astea le lasă pentru alde Georgie Dixon, de la care și le-a tras și tata.

Încercările celor două de a se întrece la scor îl făceau pe Joey să râdă. Ivy, însă, nu era impresionată.

— Asta-i altceva. Sunt pe motiv medical, nu. Fiule?

Joey dădu din cap.

— Da’ ea nu mai umblă cu Barry, nu-i așa, iubito? Ai urmat sfatul tatălui tău, așa-i, Susan? Și dacă maică-mea are dreptate, l-ai lăsat tocmai la timp. P-ăi traficanți de droguri îi așteaptă o moarte sigură, i-a luat la ochi Davey, și Bannerman.

Susan își privi tatăl în față.

— Asta ce mai e? Umblă să-și tragă și ei o parte?

Joey se uită drept în ochii ei. Cu glas scăzut și furios, se răsti:

— Exact, scumpo, umblă după o parte, și partea asta-i mâncarea pe care-ai s-o pui tu pe masă-n viitor, așa că bagă bine la cap.

Ura pură din ochii ei îl înfuria și o simțea răsucindu-i-se în spirală prin trup, până-n creier. Dar azi n-avea de gând să se piardă cu firea. Azi era hotărât să fie cel mai bun om din lume.

— Ei bine, eu nu mai pot sta aici să v-ascult cum vă stropșiți. Am o trampă tare.

Toți ochii se întoarseră spre Debbie care încerca, în felul ei, să-i ușureze situația lui Susan.

— Și cu cine te-ntâlnești?

Glasul lui Joey se mai îmblânzise.

— Cu Micky Shand. Fiul, mai bine zis, nu tatăl.

Râseră cu toții.

— Bravo ție, fetițo, ăștia-s o familie de soi. Vasăzică, a ieșit și ta-su?

Debbie dădu din cap, încântată:

— Mhm, a ieșit acu’ vreo zece zile. Au dat o petrecere trăsnet în cinstea lui, cu coroană de perle și toate valtrapurile. De râsu’ lumii.

June zâmbi.

— Am auzit. Voiam să mă duc și eu, da’ cu toate câte s-au întâmplat…

Lăsă fraza neterminată.

Joey îi apucă mâna într-a lui, strângând-o cu putere.

— Ei, iubito, acum totu-i okay. O să trăim și noi pe picior mare, fetițo. Am luat-o-n sus. Prima, vreau să cumpăr o casă.

Pe fața lui Ivy se întipări fericirea.

— Închipuiți-vă! Fiu-meu să aibă coșmelia lui personală!

Zâmbind, Susan spuse cu răutate:

— Și cum ai s-o botezi – Vila Pulanpizdă?

Joey o privi o fracțiune de secundă, înainte ca pumnul să i se repeadă, nimerind-o, în obraz. June și Debbie săriră de pe scaune, trăgând-o de la masă.

— Las-o-n pace, Joey! Lasă, gata. A luat-o razna și și-a primit pedeapsa, n-o lăsa să ne strice ziua.

June o scoase pe Susan cu forța din cameră și o târî spre dormitorul ei, unde închise ușă, trântind-o pe pat.

— M-am *săturat* de toanele tale, Susan. Așa m-am mai săturat

pe ziua de azi, că nu-ți vine să crezi.

Susan își frecă obrazul, pe care-l simțea deja umflându-se de pe urma loviturii.

— Ai căutat-o cu luminarea, de ce l-ai întărâtat? Știi ce căcănar e.

— Mda, știu, și-o știi și tu, deci ce mai cauți aici cu el? O să-ți vină și ție rându', nu peste mult. Azi un pumn, mâine un șut. O știi la fel de bine ca și mine.

— Nu vorbește serios, anume l-ai provocat, dă-ți spun ca să știi – dacă forțezi prea tare nota, o să-ți rupă gâtu'.

Susan închise ochii, durerea din falca plesnită sfredelind-o până-n creier.

— De cum fac cinșpe ani, eu am spălat putina.

La asta, June râse.

— Cred că nu-ncape nici o-ndoială, Sue, da pân-atunci zău că trebuie să te-nveți să-ți ții gura. Azi nu vreau să te mai văd, dacă nu ești stare să te porți civilizat.

Apoi, îi răsuci brutal fața spre ea, privind-o.

— Hai că n-o să mori. Da' te previn, nu-l mai ațâța și nu mă mai ațâța nici pe mine. Am și-așa destule pe cap, fără să-mi mai faci și tu belele.

În timp ce June ieșea din cameră, Susan simți lacrimile începând să-i curgă. Îl ura pe Joey McNamara; din adâncul sufletului îl ura.

Și începea s-o antipatizeze și pe mama ei. Știa deja că ultima brumă de respect pe care i-o mai purtase se risipise.

Ziua aceea fusese începutul sfârșitului pentru relațiile dintre mamă și fiică.

Urma să fie startul unei lupte de lungă durată între ele, care avea să dureze aproape toată viața.

Iubirea aspră pe care i-o arătase June, când îi venea la socoteală, avea să dispară treptat, dar sigur, până când, peste câțiva ani, urmau să se urască de moarte.

7.

Barry Dalston avea ochi frumoși și o știa. Putea să privească o femeie drept în față, să zâmbească, iar reacția îl uimea

întotdeauna, mai ales din partea celor mai vârstnice.

Știa că nu era tocmai arătos, în sensul convențional al cuvântului, dar avea ceva aparte. Ceva ce le plăcea femeilor. Bănuia, pe bună dreptate, că erau fizicul și atitudinea lui de dat dracului.

În noaptea trecută, fusese cu amicii într-o cârciumă din Bethnal Green, unde cunoscuse o femeie numită Sophie. Avea treizeci și cinci de ani, mașină mișto, apartament ca lumea și niște țâțe trăsnet.

— Era măritată cu un broker de asigurări pe nume Alfie, care o plictisea. Conform lui Sophie, dacă plictisirea de moarte a oamenilor ar fi fost un sport olimpic, Alfie al ei ar fi luat aurul.

Era puțin cam supraponderală, dar grăsimea o făcea să i se pară mai sexy, iar dacă avea părul doar o idee prea strălucitor ca să fie natural și rochiile un pic prea strâmte ca să-i stea comod, Christoase, că bine se mai distra cu ea.

În mașină, se cățărase până pe bancheta din spate de parcă asta ar fi făcut în fiecare zi din viața ei, dezvăluind o pereche de chiloți din dantelă neagră și carne cât cuprinde, între ciorapi și portjartier.

Barry se erectase ciomag în cinci secunde fix și, în timp ce ea îl mângâia chicotind, aproape că se slobozise atunci pe loc. Era o experiență nouă pentru el. Sophie voia să se distreze. Faptul că unor femei le plăcea efectiv sexul îi scăpase până atunci.

Privindu-l în ochi, exclamase fericită:

— Ei, băiete, ce mă bucur că nu mi-am pus ochelarii! Aș fi urlat de frică.

Barry se simțise excelent, de la-nceput și până la sfârșit. De când i se revărsaseră sânii din rochie și până când îl încălecase, ținându-i mâinile la spate, în timp ce juisa.

Avea senzația că murise, pentru a se trezi într-un paradis al regulatorilor. Erau toate visele lui de elev, trezite la viață sub ochii săi.

După aceea, fumase o țigară, apoi o luase de la început, lucru care-l speriase pe Barry, la fel de mult pe cât îl și însuflețea. Niciodată n-ar fi crezut că o femeie o putea dori așa, la fel ca un bărbat.

Când limba ei îi încolăcise penisul erectat pentru a doua oară, fusese nevoit să înșire toată echipa de fotbal West Ham în minte, ca să nu urle.

Sophie era înnebunită după efectul pe care-l avea asupra lui și i-o spusese. Barry stătea pe canapeaua din spate a mașinii, ametit și demolat, dar gata să facă orice-ar fi vrut ea în continuare.

Stabiliseră să se întâlnească de două ori pe săptămână și o aștepta cu mai multă nerăbdare decât orice altceva în viața lui.

Fluiera, în timp ce mergea pe Mile End Road, spre întâlnirea cu Susan. Nu-i dădea prin cap că juca pe două fronturi, fiindcă Susan – Susan a lui, așa cum se gândea el la ea – era din multe puncte de vedere cam opacă.

Se cam fudulea, pentru că citea cărți, dar în ceea ce privea lumea reală, habar n-avea de nici unele. Ceea ce-i convenea lui Barry de minune.

Cine să vrea o păsărică mai utilată la mansardă decât el? Era raționamentul lui. Dacă Susan afla vreodată despre Sophie, avea s-o poarte cu vorba, știind în sinea lui că fata avea de-o mie de ori mai multă nevoie de el decât el de ea. Trecuseră șase luni de când tatăl ei ieșise din spital și, la aproape cincisprezece ani, avea să poată înțelege curând pe cine îl plăcea, și-atunci babacul n-avea decât să se ducă-n pizda mă-sii.

Barry o voia cu burta la gură. Așa, era ca și intrat, până și Joey McNamara ar fi fost obligat să-l înghită, orice fiind mai bine decât rușinea apariției unui plod din flori.

Gândul îl făcu pe Barry să zâmbească. Joey devenise deja un om prima-ntâi, o mutră adevărată cu relații adevărate, iar Barry voia și el o parte: o parte din glorie, un loc în luminile rampei. Și, ca ginere al lui Joey McNamara, urma să le capete.

În plus, o plăcea și pe Susan, într-un mod ciudat. Ochii ei se uitau încontinuu într-ai lui și i se părea că avea un câine cu adevărat credincios, care putea să vorbească, spunându-i cât de mult îl iubea, cât de extraordinar îl găsea.

Și-l lăsa să primească tot ce voia, oricând voia – ceea ce era cea mai mare primă pentru un băiat ca Barry, cu un libido care sălta în sus și-n jos ca bulendrele unei târfe.

Așa că, una peste alta, era mulțumit de viață.

Numai de-ar fi reușit să-și facă intrarea în familia lui Susan și atunci totul avea să fie okay.

Începuse deja cu mam'-mare.

Dacă o vedea prin magazine sau la piață, întotdeauna făcea cel mai mare teatru, iar boarfa bătrână și proastă murea de

plăcere.

Ba chiar îi lăsa pe el și pe Susan la ea în casă, când pleca la bingo, și ținând seama că ea și Susan se urau de moarte, Barry punea totul pe seama farmecului său natural.

De fapt, Susan și Ivy se împrieteniseră la cataramă în ultimele câteva luni, acum, când aveau un dușman comun: mama lui Susan, June.

Susan o detesta, iar Barry găsea ciudat acest lucru, mai ales că înainte o iubise atât de mult. O prevenise de vreo două ori să nu se certe cu maică-sa pe degeaba.

Destul de rău era că-și ura tatăl, fără să mai stârnească scandaluri și cu mama. De cele câteva ori când o văzuse pe June, avusese grijă să-i dea de înțeles că, după părerea lui, atitudinea lui Susan față de ea lăsa mult de dorit, uneori.

Atât de hotărât era să li se vâre pe sub piele.

Odată ce se însura cu Susan, avea să-i tragă câteva drepte și s-o cumințească odată pentru totdeauna, hotărî el. Intră la *Londoner* să ia una mică și-l văzu pe Joey McNamara așezat la bar.

Zâmbind, Barry se apropie de el și dădu din cap.

Joey nu-l luă în seamă, continuând conversația cu femeia de lângă el, o creolă brunetă cu ochii ca doi cărbuni și sâni inexistenți. Barry n-ar fi învrednicit-o nici cu o privire.

Comandă un bitter slab și zâmbi în sinea lui la auzul convorbirii de alături. Așa mai venea de-acasă, la așa ceva voia să participe.

— Îți spun eu, Joey, omu-i îngreunat. E client regulat și mereu are la el ca la vreo cinci bătrâne. N-ai nevoie decât să te asiguri că-l vezi înaintea mea, corect? Eu nu pot să-l lucrez, mă folosește de prea multă vreme și e genul de gagiu care nu se sperie de Moș Bill, știind că l-a uns. Da’ dacă-l cânți când vine la mine, tu te-alegi cu banii, iar eu cu un alibi, beton. Înțelegi, clientul dinaintea lui e unul numit Josh Gold, ovreiașul ăla din piață. Va fi martorul meu, pricepi? Ce zici?

Joey oftă. Răsucindu-se ușor pe taburet, clătină din cap.

— Cinci miare? Scutește-mă, Babs, și găsește pe-altul pentru căcatu-ăsta. Eu nu-mi dau osteneala.

Femeia ridică din umeri.

— Nicio problemă, Joey, era doar așa, o idee.

În timp ce dădea să plece, Joey o trase brutal înapoi.

— Oricum, dacă-l lucrezi, vreau cele douăşcinci de procente ale mele. Asta mi-i rata, în ultima vreme.

Babs dădu din cap, resemnată cu faptul că deschiderea gurii o costase bani.

— Sigur. Te-anunț dacă se face treaba, okay?

Joey rânji, arătându-şi dinții nu tocmai albi.

— Ei, Babs, dacă se face, aflu eu. Pe terenu-ăsta, nimica nu se mai întâmplă fără să dau eu liber, să nu uiți.

Barry o urmă afară din cârciumă. În timp ce femeia încerca să se îndepărteze cât mai repede pe tocurile ei imposibil de înalte, o înhăță de braț.

Se întoarse cu fața spre el şi-i zâmbi cu niște dinți albi şi mari.

— Bună seara, ce pot face pentru tine?

Accentul melodios din Caraibe dovedea clar că, deşi era o londoneză mai get-beget decât mulți dintre cei din jurul ei, să născuse pe Bow Road.

Barry era atât nemulțumit, cât şi flatat că-l luase drept client.

— Pentru mine nu poți face nimic, scumpete. Niciodată nu mi-au plăcut negriturile.

— Atunci, nu ştii ce pierzi, băiețaş.

Zâmbi.

— Am o idee mai bună. Ascultă, Babs, ți-am auzit mica şuetă cu Joey Mac, înăuntru. Poate te-ajut eu cu ceva?

Babs îl măsură din privire. Cu o voce insolentă, replică răutăcioasă:

— Vreau un bărbat, nu un puşti.

— Sunt destul de bărbat pentru ce-ai tu nevoie, duduie.

La asta, creola râse. Îi admira curajul şi încrederea în sine.

— Peştele meu e Jonah. Eşti gata pentru aşa ceva, băiete?

— Îl rezolv eu pe bulachele de Jonah, la nevoie. Acuma, vrei să stăm de vorbă sau nu? Îți garantez un câştig frumuşel, pentru o treabă de zece minute. Ce zici?

— Ascultă, eşti scoțian. Vreau să spun, accentul n-o să-ți ajute cu nimic, nu-i aşa, când ai de-a face c-un profesionist?

Barry râse:

— Eşti tu neagră, da nu ți-am făcut niciun rău, fetițo. Ascult-aici. Am să pun mâna pe bulangiu şi-l prad, nu stau la discuții cu el. Şi-acuma zi, vrei să vorbim sau nu?

Babs îl mai măsură o dată.

— Beau în West, la *Crown* şi *Two Chinamen.* Mă găseşti acolo

mâine seară la opt, dacă încă te mai interesează. Gândește-te bine înainte să te angajezi, și mai gândește-te și la Jonah. S-ar putea să-nghită dacă dosesc un client, da' un străin, nu.

Barry zâmbi din nou și-i surâse și ea. Îl plăcea.

— Mai fute-l în zbanț pe Jonah.

Babs râse sonor:

— A, da' am făcut-o, băiețică, și-ncă de multe ori.

În timp ce se îndepărta pe tocurile ei înalte, Barry simți un val de fericire. Prima lui lovitură reală și o rezolvase singur. Simțea furnicături prin boașe, cu gândul la ceea ce avea să facă, după care porni grăbit spre întâlnirea cu Susan.

Putea s-o ducă la bunică-sa, să-i tragă un clei și pe urmă să ajungă la opt în West.

Una peste alta, viața era grozavă.

∴

— Eu nu-ți spun decât atât, dacă află taică-tău, iese cu omor.

— Puțin îmi pasă, mami, nu e treaba lui. Așa că șezi pe coadă și taci.

June oftă adânc, înfrânându-și impulsul de a-i trânti fiicei sale în cap scrumiera grea de lângă trusa de farduri.

Certurile cu Susan în timp ce se machia începeau să devină un obicei.

— Doar nu ieși îmbrăcată așa?

Susan își privi bluza cea nouă. De culoare roz glasată, se încheia la spate cu năsturași ca perlele, coborând peste o fustă neagră strânsă pe șolduri.

De asemenea, îi scotea în relief pieptul deja considerabil. Ținuta era completată cu o pereche de tocuri înalte. Cu ochii fardați și o tunsoare nouă, Susan găsea că arăta foarte drăguț.

— Parc-ai fi o curvă bătrână!

Susan râse:

— Ei, la asta trebuie că te pricepi, mami, este o înfățișare pe care practic ai inventat-o singură.

— Gogoși!

Fata se privi în oglindă:

— Nu, mami, țâțoși!

Își cuprinse sânii în palme, jonglând cu ei. Lui June îi veni să râdă, dar n-o făcu. Această nouă Susan era cu totul altă mâncare de pește. Se lua la ceartă cât ai bate din palme. Era pentru prima oară când își vorbeau cât de cât civilizat, de

săptămâni în șir.

— Porți un număr cam mărișor, nu, fetițo?

— Mie-mi plac, mă fac să fiu deosebită. Și crede-mă, mami, Barry îi adoră.

June pufni:

— Nu mă îndoiesc, dar dacă te vede taică-tău îmbrăcată așa, Barry o să-și caute boașele prin tot East End-ul.

— Mami, nu mă îmbrac așa decât atunci când merg să mă-ntâlnesc cu el, iar cu mantoul ăla de pled pe deasupra, nimeni nu vede ce nu se cade. Chiar și-n hainele mele șleampete de zi cu zi, ies în evidență ca niște faruri, așa că nu-ți mai face griji.

June privi fața fiicei sale. Părea luminată pe dinăuntru. În unele privințe, o invidia. Să fii tânără și îndrăgostită, cu toată viața înainte.

Mai știa și că ar fi trebuit să ajute mai mult în relațiile cu Joey, dar nu putea. Joey avea ceva cu Susan și, în adâncul sufletului, June ghicea despre ce era vorba. Despre aceleași două lucruri care-l atrăgeau și pe Barry Dalston.

— Eu atâta-ți spun, ai grijă. Viața înseamnă mai mult decât două țâțe și-un gagiu.

Susan râse cu răutate:

— E și cazul să știi bine ce spui, nu? Boarfa Londrei îmi dă mie sfaturi? Hai sictir, mami. Ce ți-e? Ești invidioasă că-ți fac concurență, asta e?

În sfârșit, June își pierdu calmul și-i trânti o palmă răsunătoare peste fața proaspăt machiată. Pumnul lui Susan își luă avânt, pentru a se înfige drept între ochii maică-sii, înainte de a-și da seama ce făcuse.

June se împletici înapoi, încercând să se agațe de masa de toaletă. Nu reuși și căzu grămadă pe pat. Susan se repezi spre ea, încercând s-o ajute și cerându-și la nesfârșit iertare.

— Mami! Christoase atotputernice, mami, ce rău îmi pare. Te rog, mami, lasă-mă să mă uit la tine.

— Jartea mică! Ai ajuns să dai în mine, așa, curvo?

Cu asta, scandalul se porni din plin. Mama și fiica începură să se zgârie ca două mâțe sălbatice. Susan se apăra, apoi dobândi avantajul.

Încăierarea o lua în stăpânire. Pe când își lovea mama, toate frustrările acumulate în ultimii ani ieșeau la suprafață. Tot ceea ce făcuse June, toate la care închisese ochii sau pe care le

încurajase, părea să se bulucească în mintea lui Susan.

Le lăsa cu tatăl ei, ca să se zbânțuie cu gagiii; mereu se prefăcea a ști totul, când de fapt nu știa nimic; niciodată nu-și ajuta cu ceva fetele. Mereu le știa pe toate, mereu îi lăsa pe toți de izbelițe.

Susan auzi țipetele lui Debbie ca de undeva, de departe. În timp ce o smulgea de pe mama lor, Debbie era șocată, fără să-i vină să creadă ce se întâmplase.

— Ai sărit naibii de pe fix, Susan? Ia uite ce i-ai făcut.

Privi fața plină de sânge a mamei sale și nu simți nimic. Asta o șocă mai mult decât tot ce făcuse. Nu simțea nimic, numai ușurare.

Susan își ajută mama să se ridice, apoi ieși din cameră.

În hol, își remedie machiajul atâta cât putea și-și aranjă hainele. Punând pe ea mantoul de pled, își luă poșeta și se strecură afară din casă.

∴

Barry o privea pe furiș cum mergea în lungul străzii. Avea mantoul descheiat și primi cam cinci oferte în interval de douăzeci și cinci de secunde. Băiatul se întunecă la față. Se uită în mașini, pentru a vedea dacă nu-l recunoștea pe vreunul dintre bărbații care îndrăzneau să se dea la păsărică lui.

Ieși și, când deschise gura s-o dojenească, ezită. Susan nu părea să fie în apele ei. Își aprinse o țigară, iar Barry văzu că-i tremurau mâinile.

— Ce s-a-ntâmplat, Sue?

Fata oftă, apoi îi replică tăios:

— Ce nu s-a-ntâmplat în paștele mă-sii, vrei să zici.

O luă de braț, pornind spre apartamentul bunicii ei. Susan pufăi din țigară, nervoasă, iar Barry rămase tăcut, știind că avea să-i spună totul când găsea ea de cuviință.

În timp ce mergeau spre ușă, fața bătrânei apăru la fereastra bucătăriei.

— Japiță mică! își întâmpină ea nepoata.

Susan oftă.

— Cred că tam-tam-urile junglei bat din plin…

— Despre ce e…

Ușa se deschise, iar Susan fu smulsă peste prag.

— Drept e c-ai caftit-o pe maică-ta, Susan? Debbie-i într-un hal fără de hal. Adineaori am vorbit cu ea la trombon. Ai bătut-o

pe Junie de s-a căcat pe ea, așa-i?

Susan dădu din cap:

— Da, am bătut-o, o căutase cu luminarea.

Ivy ezita între dorința de a auzi toate amănuntele și obișnuitul imbold de a-și vârî coada să stârnească și mai multă zâzanie. Însă chiar și ea știa că, pentru asta, fiu-său avea să-și iasă din țâțâni. El avea voie s-o pocnească pe June până o lăsa lată, dar privilegiul nu i se mai cuvenea nimănui. În plus, se întâmpla ceva între el și Susan, un lucru de care nu putea fi tocmai sigură.

Barry privi obrajii roșii ai fetei.

— Ai cotonogit-o pe maică-ta?

— Și normal. A dat în mine, așa că am dat și eu.

Fața lui Ivy era imaginea vie a satisfacției.

— Eu nu așa am auzit. Te-a pălmuit c-aveai gura prea mare, iar tu ai snopit-o în bătaie, din câte zice Debbie. Taică-tu a fost chemat de la cârciumă, ceea ce-l va înveseli de nu se poate, fato. S-o tăbăcești pe mă-ta e una. Să te-amesteci în viața de petreceri a lui Joey e altă poveste. Hai c-ai pățit-o.

Susan își mușcă buzele.

Într-o privință, Ivy avea dreptate. Joey urma s-o nimicească, ba chiar cu toată plăcerea. Acum avea motive legitime pentru a-i plăti cu vârf și-ndesat toate insultele pe care i le trântise în ultimele câteva luni. Nu le uitase și se puneau și ele la socoteală împotriva ei.

— Acasă nu mă mai întorc. Nu vreau să mai locuiesc acolo.

Ivy își înălță ochii spre tavan.

— Ai paișpe ani. Unde naiba o să te duci, Susan? Îți iei o garsonelă sau ce? Din ce-ai să plătești chiria și toate angaralele? Bagă-ți mințile-n cap, fato. Acolo rămâi, pân-o veni vremea. Și-acum, treci în odaia din față, că eu îți fac un ceai. Taică-tu o s-apară aici din clipă-n clipă, și-atuncea, Dumnezeu să te ferească.

Barry o privi pe bătrână:

— Cum adică, Joey vine aici?

— Sigur că vine, pufni Ivy. I-am spus lui Debbie că veneați la mine, ca de obicei.

Și zâmbi, iar Barry o văzu așa cum o știa și Susan: o scorpie bătrână, rea și răzbunătoare.

— O să-ți împrăștie și ție creierii pe pereți, fiule, așa că, să fiu

în locu' tău, eu aș tuli-o de-aici. Las-o să se descurce, fiule, merită tot ce-o să-i facă.

Apoi, țistui sonor din limbă:

— Na c-acuma am să lipsesc și de la bingo. Vacă mai ești, Susan, să stârnești toată gâlceava asta.

Fata îl privi pe Barry, buimăcită.

— Mai bine du-te, Bal, să nu te vadă.

Barry era în dilemă. Nu voia să plece ca un puștan speriat de tatăl ei, dar nici să intre în conflict cu individul nu-i convenea. La urma urmei, Joey era motivul legăturii dintre el și Susan.

Iar acum, când provocase acea încurcătură, bucuros i-ar fi ars și el câteva scatoalce. La ușa din față se auzi o bubuitură, apoi glasul lui Joey, strigând cu putere prin cutia de scrisori:

— Deschide, mamă. Am venit și vreau s-o văd imediat pe cățeaua aia!

— Repede, fiule, du-te-n dormitor. Dacă te găsește aici, Joey te lasă rece.

— Mă cac. Nu m-ascund eu de el…

Susan, uitându-și propria spaimă, îl împinse cu forța spre ușa dormitorului:

— E destul de turbat ca să ne omoare pe amândoi. Acum, măcar o dată, fă ce-ți cer eu, Bal, te rog.

Frica din vocea ei i se transmise și lui Barry, care intră în dormitor. Închise bine ușa în urma lui și rămase în așteptare, ascultând, cu tot trupul încordat de teamă.

Ivy deschise ușa din față și fu împinsă la o parte, brutal, de fiul ei. Joey părea destul de turbat ca să facă moarte de om, ba bine că nu. Ochii-i erau injectați, iar amenințarea îi emana din tot trupul.

Își privi câteva secunde fiica.

— Te strivesc, nenorocito. Te fac praf, cu mă-ta care te-a făcut.

Susan îi susținu privirea, fără să tresară.

— Strivește-mă, tată, oricum nu-mi poți face mai mult rău decât mi-ai făcut deja.

Cuvintele ei erau grele de subînțelesuri, iar Ivy le prinse repede.

— Ce tot îndrugi, fato? Joey, ia arde-i una. N-o lăsa să-ți vorbească așa. Nici nu-i de mirare c-a luat-o naibii razna…

Joey se întoarse spre maică-sa, mugind:

— Taci în pizda mă-tii! Și-acum, ieși afară și lasă-mă singur cu ea.

Vorbea împroșcând cu salivă, atât de intensă-i era furia.

Ivy își luă haina din cui și se răsuci pe călcâie. În timp ce închidea în urma ei ușa din față, o apucă imediat mila de ea însăși. Să fie dată așa afară din casa ei, ca o nimeni, de fiul ei iubit și adorat. Rămase afară, în frig, așteptând să audă ce se întâmplă înăuntru.

Susan stătea față în față cu tatăl ei, în holul îngust.

— O să-ți crăp capu', afurisito, cu toată plăcerea.

Fata îl înfrunta cu o stăpânire calmă, privindu-l, ca și cum ar fi urmat să fie martora, nu victima întregului incident.

— Sigur c-o să-ți facă plăcere, tată, nu ești decât un bătăuș amărât.

La auzul cuvintelor ei, în dormitor, Barry închise ochii. Nu-și putea spune decât că-și pierduse mințile. Nici chiar oameni în toată firea, cu reputație, nu îndrăzneau să-i spună una ca asta lui Joey McNamara.

Susan își scoase haina, rămânând în fața tatălui ei cu toate finețurile de pe ea.

— Uită-te la tine, împopoțonată ca o boarfă de căcat! Umbli pe străzi ca ultima curvă!

Prima palmă o lovi în plin peste față, aruncând-o în perete. Barry auzi bufnitura pumnului următor și-și șterse cu o mână chipul asudat.

Joey îi dădu în total opt pumni, până când Susan căzu la podea. Apoi, apucând-o de păr, o trase în salon, în timp ce fata încerca să se ridice și să scape, îi înhăță bluza roz, sfâșiindu-i-o la spate, iar năsturașii de perie zburară care-ncotro prin cameră, smulși din material.

— Cu asta te fandosești ca la paradă, așa? Gătită ca o ștoarfă de port fără clienți – tu, fiica mea. Am văzut târfe mai de soi ca tine. Da, la o adică, tu ai gura să te lauzi, nu, Susan? Fleanca aia mare și desferecată din care dai toată ziua, fără să stai o clipă pe gânduri. Ei, după ziua de azi, duduiță, nici să te caci n-ai să mai poți fără permisiunea mea, m-auzi tu? Am să stau cu ochii pe tine dimineața, la prânz și seara.

— Nu sunt fiica ta.

De cum rosti aceste cuvinte, ploaia de pumni se porni din nou peste ea.

Joey se opri aplecat deasupra ei, gâfâind. I se părea că avea să-i explodeze pieptul de furie. Susan zăcea sub el, cu picioarele desfăcute și sânii ieșiți din bluză. Îl privea de jos în sus, iar Joey știa ce gândea, la ce se aștepta, așa că se hotărî să n-o dezamăgească.

Descheindu-și cureaua de la pantaloni, o întrebă râzând cu dispreț:

— Și-atunci, ce vrei, Susan? Obișnuitele, hai?

— Du-te-n pizda mă-tii.

Aceste cuvinte îi conțineau toată ura și secretele pe care i le cunoștea. Barry le simți intensitatea chiar și prin grosimea zidului. Susan uitase de el, prezent în dormitorul bunicii, uitase totul, cu excepția faptului că pe acel om îl ura din toată ființa.

Barry, însă, n-avea să uite niciodată ceea ce auzea acum.

— Sper să mori de cancer, urlând. Să nu mai ai o zi de liniște, ticălosule…

Joey îi dădu un picior năprasnic în burtă, făcând-o să amuțească. Încercând cu disperare să respire, Susan fu cuprinsă de panică, înjunghiată de durere prin abdomen. În timp ce Joey o poseda cu forța, nu putu schița niciun gest de a-l opri.

Gura i se prăvăli peste a ei și începu s-o atingă peste tot. Îl simțea, îi simțea fiecare parte a trupului și, în momentul când voma îi țâșni pe gură, împroșcându-i pe amândoi, Joey era deja dus prea departe ca să mai știe ce se întâmpla.

O călărea din răsputeri, penetrând-o cu forța, iar când îl zgârie pe față îi mai dădu un pumn în piept, tăindu-i iarăși răsuflarea.

Apoi se prăbuși peste ea și, râzând, îi șopti la ureche:

— Pot să fac ce vreau, Susan, ține minte. Când ai dat în maică-ta, ți-ai făcut un dușman pe viață. M-ai autorizat să fac tot ce vreau eu și-am s-o fac, domnișoară, crede-mă c-am s-o fac. Am să te-nchid în casă până mă satur de tine. Să nu uiți asta, fato. Am să-ți frâng sufletul și mintea și-am să râd de tine tot timpul.

Îngenuncheat deasupra ei, simți că-i venea să urineze. Citindu-i gândurile, Susan se rostogoli de sub el chiar înainte ca torentul s-o fi lovit în față. Apucând-o de păr, o privi în ochi.

— Îmbracă-te, vii acasă cu mine.

Se ridică în picioare, își trase pantalonii și, privindu-se în oglinda pătată de muște de deasupra șemineului de teracotă,

începu să se aranjeze. O văzu pe Susan încercând să se salte în patru labe.

— Da' urâtă mai ești, curvă grasă, așa-i? Cine altu-ar vrea să te fută? Ia uite ce cur cât toate zilele ai. Uită-te la tine. Ești o cățea și, ca orice cățea, te-ai răzvrătit contra stăpânului. Ei, asta-i ultima dată că te mai pui cu mine, fato. De-acum încolo, ai să-ți câștigi pe merit privilegiile și nu dau premii dacă ghicești cum ai să faci asta, hai?

Scoțându-și cureaua, se repezi din nou la ea. Catarama o lovi peste pielea descoperită, făcând-o să urle, dar Joey continuă fără să-i pese.

Nimeni n-avea să-l denunțe lui Moș Bill, cel puțin nu în cartierul ăla.

În camera alăturată, Barry se așezase pe pat, în stare de șoc. Știa perfect ce se întâmplase și încă mai încerca să se acomodeze cu gândul.

Joey McNamara era o bestie, o bestie de cea mai joasă speță. Era vinovat de incest, cea mai cumplită crimă din comunitățile muncitorești, după viol și pedofilie.

Iar el, Barry Dalston, știa. Își dorea să n-o fi aflat, însă creierul său de afacerist îi spunea că această descoperire îi putea fi de folos.

O auzi pe Susan ridicându-se, îi putu distinge gemetele, în timp ce încerca să se îmbrace.

Unei mici părți din el îi părea rău pentru ea, dar pe de altă parte era revoltat că-i ascunsese acest lucru.

Crezuse că el era primul, cel dintâi bărbat care-i atinsese țâțele alea mari, dar nu era.

Când apăruse el, tatăl ei i-o luase deja cu mult înainte. Oare cine se mai înfruptase? se întrebă el.

Și cum futu-i mama mă-sii avea să afle, dacă Susan nu mai ieșea niciodată din casă?

Aruncă o privire spre micul ceas de voiaj de lângă pat. Era opt fără douăzeci și trebuia să ajungă în West.

De s-ar căra cu toții mai repede, ca s-o poată șterge și el, să-și limpezească mințile.

Să decidă ce avea de făcut. Cum putea folosi acele informații în propriile lui scopuri, căci avea sentimentul că, într-un fel, aveau să-i devină cândva utile.

Ba chiar foarte utile.

∴

Susan era șocată de ceea ce-i făcuse mamei sale. Deși ea, una, o încasase mult mai rău, știa că mama ei nu putea suporta în suflet umilința pe care o suferise.

June o privise cu ură, iar ea îi azvârlise acea ură drept înapoi.

O mamă ar fi trebuit să aibă grijă de ea, să o apere de toate lucrurile rele, dar nu și mama *ei.*

Închisese ochii la tot ce se întâmpla, iar Susan n-avea s-o ierte niciodată pentru asta.

Când intră în dormitor, Debbie o aștepta, cu un zâmbet plin de răutate pe față.

— Mare tupeu mai ai, Susan, să-i faci una ca asta lu' mami. Eu însămi aș putea să te cârpesc.

Privind-o, Susan îi răspunse cu o voce mică și fără viață:

— Eu în locul tău n-aș face-o, Debbie. S-ar putea să le pun gând rău la amândoi și atunci unde-ai s-ajungi, hm? Dacă i-o fac bătrânului, iau eu mingea de meci!

Răspunsul ei o șocă pe Debbie. Unde dispăruse Susan McNamara? Sora ei nu era violentă, ba chiar era prea nepăsătoare, dacă se putea așa ceva.

Însă, după cum arăta, nu părea să mai fie cazul. Susan era tot agresivă, chiar și snopită în bătaie.

În timp ce se dezbrăca, Debbie îi văzu zgârieturile și dungile roșii pe tot trupul și, în pofida oricărei porniri contrare, îi păru rău pentru sora ei.

Se duse la bucătărie și reveni cu un lighean în care pusese apă caldă cu sare și Dettol, începând s-o ajute la spălat.

— Nasol caft, Susan. Mă mir că n-ai intrat în spital. O să ai urme toată viața.

Susan nu-i răspunse.

Nu știa decât că Barry auzise cele întâmplate și n-o ajutase.

O parte din ea era mulțumită de acest lucru, dar o alta îi spunea că Barry ar fi trebuit să intervină, ar fi trebuit să încerce s-o ajute.

Rușinea o devora pe dinăuntru ca un cancer negru, rozând-o încet și sigur.

Joey reușise pe toate planurile. Le avea și pe ea și pe mama ei. Pe amândouă. Le trata cu dispreț și se distra făcând-o.

Barry ascultase cum era violată iubita lui și nu mișcase un deget.

Chiar avea tatăl ei atâta putere?

Se părea că da, se părea că putea scăpa din orice, fără ca nimeni să încerce să-l oprească.

Acum, nici chiar Barry n-avea s-o mai ajute.

Și totuși, crezuse că, alături de el, avea să fie în siguranță. Iarăși greșise.

Faptul de a ști că Barry îi cunoștea secretul era aproape cel mai rău lucru ce i se întâmplase lui Susan, ei, căreia nimic din cele rele nu-i era străin.

Acum n-avea s-o mai dorească, își dădu ea seama. Era o vechitură, pângărită deja de tatăl ei și de faptele acestuia! Probabil Barry era mulțumit că nu mai era nevoie s-o alunge el însuși.

Această revelație îi umplu ochii de lacrimi, lacrimi mari și grele care curgeau cu repeziciune, făcându-și simțit gustul sărat pe limbă.

Umerii începură să i se zguduie, pe măsură ce se instala efectul șocului. Totul ieșise prost, totul se sfârșise.

De-acum, Barry n-avea să se mai atingă de ea nici cu prăjina, odată ce aflase că tatăl ei, propriul ei tată, o folosea pentru sex.

Debbie, întristată pentru sora ei și suferința vizibilă a acesteia, încercă s-o îmbrățișeze, dar vânătăile și rănile făceau acest lucru imposibil.

În schimb, puse o pătură peste trupul gol al lui Susan și o luă de mână, în timp ce fata plângea de parcă i s-ar fi frânt inima.

Apoi, în cameră intră June.

La un gest din cap al acesteia, Debbie ieși. June își privi fiica, fără să simtă nimic. Nici regret, nici rușine, nimic. Nu vedea decât un copil care toată viața o făcuse să se simtă ca și cum ar fi săvârșit vreun rău.

Fata asta fusese pricina căsătoriei ei. Odată ce pornise la drum, fuseseră nevoiți să-și legalizeze relația în ochii lumii.

Susan era un copil născut din durere, însăși concepțiunea sa avusese loc în chinuri, iar acum devenise cauza unor noi suferințe.

Privind-o, June văzu bărbia pătrată a lui Joey, aceeași față rotundă și ochii albaștri, pătrunzători. Trupul cu oase masive, care nu avea deloc grație, niciun fel de stil. În toate, Susan semăna leit cu tatăl ei. Până și unda lui de răutate o moștenise. O dovedise cu bătaia pe care i-o trăsese propriei sale mame.

Dar June luase hotărârea de a o schimba. Sau, de a-l lăsa pe Joey s-o schimbe. Avea dreptate, Susan își făcuse de cap prea mult timp. Trăgând pătura la o parte, June privi urmele de pe trupul fiicei sale și zâmbi. Spera ca mica pramatie să se chinuiască la fel de rău ca ea.

Nu-i trecea niciun moment prin minte că motivul schimbării petrecute cu fiica ei era modul cum fusese tratată, faptul că își trăise viața într-un cămin lipsit de iubire sau măcar de confort normal. Că propriul ei mod de viață li se transmisese și fetelor sale, anulându-le capacitatea de a-și găsi locul printre oameni civilizați. Că silniciile la care o supusese tatăl ei îi creaseră o personalitate confuză și agresivă, incapabilă să vadă lucrurile dintr-un punct de vedere obiectiv.

June, ca de obicei, nu se vedea decât pe sine și ceea ce i se întâmplase ei.

— Sper că-ți dai seama ce ai făcut azi, Susan, fiindcă îți va apăsa conștiința toată viața.

Fata nu-i răspunse. Nu avea absolut nimic de spus. Barry, Barry al ei, plecase, și totul numai din vina acestei femei.

— Ar fi trebuit să ai grijă de mine, mamă. Știi că așa ar fi trebuit.

Cuvintele se făcuseră auzite în cele din urmă, iar June simți imboldul de a-i smulge fiicei sale fața de pe trup, pentru că, spre rușinea ei, știa că avea dreptate.

În schimb, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

8.

Babs adoptase o înfățișare nouă, iar Barry descoperi că îi plăcea mult. În locul obișnuitelor ei haine și machiaj de prostituată, fu surprins să constate că, acasă și fără clienți în perspectivă, arăta ca o ființă normală. Ba chiar, părea pe cât de tânără, pe atât de atrăgătoare.

Babs avea șaptesprezece ani și făcea trotuarul de patru. Era o târfă înveterată și o știa, dar îi plăcea totuși să se mai ducă la biserică din când în când și-și cheltuia toți banii cu fetița ei Bianca, pe care o creștea bunica sa după mamă, Ruth. Îi turnă lui Barry un scotch, iar tânărul sorbi din pahar.

— Ești sigur că știi ce faci, colega? Atâta numai că gagiul ăsta-i în regulă, un client bun. Dar am urgentă nevoie de câteva bătrâne și părea singurul mod posibil de a le obține.

Barry rânji, iar Babs începu să-l placă. Avea un farmec curios și irezistibil, cam ca un Jonah alb.

— La ce oră vine aici, în mod normal?

Babs sorbi din scotch. O privi cum mângâia paharul cu buzele ei pline. Rujate într-un roșu intens, deveniseră pe neașteptate foarte interesante.

Tot ce avea Babs era interesant. De la sânii mici și ascuțiți, până la fundul tare și bombat, era dintr-odată extrem de interesantă.

— La nouă punct. De fapt, e un tipuleț simpatic, om cumsecade în multe privințe. Unii dintre clienți sunt de-a dreptul niște porci. Perverși, înțelegi. Cred că, dacă te plătesc, ești proprietatea lor. Te bruschează, te pun să faci tot felul de chestii pentru care n-au plătit în plus.

În timp ce vorbea, ridică un deget. Avea o unghie lungă și roșie, care îl fascina pe Barry.

— Ieri mi-a venit un gagiu, ca la vreo șaij-de ani în mama măsii – urât ca moartea *plus* că puțea. Mulți put. Ciudat, nu? Oricum, intră tipu', numai lapte și miere, și pe urmă-mi zice că să mă-ncalț cu pantofii ăștia. Mi-i pun, mă-nvârt puțin. Dup-aia, gata, vrea să-i iau muie la geam – la fereastră, nu-ți fie cu supărare – în timp ce el își acoperea mutra c-un batic!

Și începu să râdă în hohote.

Barry se uită la ceas. Era șapte și zece.

— Ascultă, Babs, eu mă-ntorc la nouă, okay? Îi fac figura chiar înainte de-a ajunge aici, așa că nicio grijă.

Femeia dădu din cap.

— Ei, eu credeam că nu mai voiai, înainte, când n-ai apărut. Ce s-a-ntâmplat, Barry? Săptămâna asta te-am văzut în fiecare zi, de-atunci încoace.

Barry oftă adânc.

— Ți-am spus, iubito, a intervenit ceva.

Babs se aplecă să-și mai toarne un pahar, iar el îi văzu urmele de seringă de pe brațe.

— N-ar trebui să umbli cu căcaturi d-astea, într-o bună zi au să-ți vină de hac.

Femeia râse iarăși, gros, din burtă.

— Barry, prostănacule, sunt moartă demult, băiete, de la gât în jos.

Își trase în jos decolteul bluzei, arătându-i sânii.

— Uită-te la ăștia, băiețaș. Au parte cam de șapte bărbați pe zi, șase zile pe săptămână. Dacă pui la socoteală patru ani, ies…

Ridică ochii spre tavan, încercând să calculeze suma exactă, răspunse Barry în locul ei:

— O sută șaizeci și opt de bărbați pe lună. Înmulțit cu doișpe și pe urmă cu patru.

Babs își ridică bluza la loc.

— Nu te mai chinui. Cred că amândoi am prins ideea, nu?

O idee care îl șoca.

— Futu-i mama mă-sii, Babs, cam mulți gagii.

Femeia râse din nou.

— Nu primesc numai bărbați, am și vreo două cliente. Noi, curvele, le zicem moliciuni. Așa pățești, până la urmă. Bărbații nu mai au niciun mister pentru tine, înțelegi, așa că tinzi să te îndrepți spre alte femei.

Acum, Barry era și mai șocat.

— Și-atunci, nu simți niciodată nevoia să te distrezi și tu puțin?

— Mă distrez tot timpul, Barry, asta-i cea mai împuțită problemă.

Râseră amândoi, iar atmosfera se destinse.

— Acum mai bine du-te, îmi vine un client în zece minute. Un tip simpatic, cu pulă zbârcită și coaie și mai zbârcite, dar e cuminte și-n zece minute termină. Mie adu-mi oricând babalâci, ăștia nu-ncearcă să dovedească nimic.

Barry își termină băutura. Abia aștepta să-l lucreze pe fraier. Acum, toți i se păreau niște perverși. Cum putea un om să se culce cu o femeie care era străină și toată ziua se culcase cu alți străini?

Gândul îl deprima și, după ce plecă, se pomeni mergând, mergând și gândindu-se la felul cum Babs și persoanele ca ea deveneau ceea ce erau.

Ca de obicei, constată că mergea spre blocul lui Susan. Se opri în față, ca de obicei, ridicând privirea spre ferestre.

Furia îi revenise. Furie pe sine, pe Susan, pentru că-l minți se, și pe Joey McNamara, care i-o trăgea și scăpa basma curată. Barry se întrebă ce-ar fi zis toți barosanii dacă aflau că Joey era

o bestie, și încă de soiul cel mai rău. Își regula propria puștoaică. Și de cât timp o fi ținut-o așa? Barry avea de gând să afle.

Dar Susan era consemnată în casă și, după câte se părea, pe viață. Nimeni n-o văzuse. Nici la școală, nici în altă parte.

O observă pe Debbie apropiindu-se pe stradă. Asta era o boarfă în devenire, cu fardurile, țigara și hainele ei provocatoare. O privi pe furiș, de la adăpostul blocului de vis-à-vis.

Când fata se îndreptă spre intrare, o strigă:

— Debbie, vino-aici.

Privind prin întuneric, îl văzu și zâmbi radioasă.

— Salut, Barry, ce faci? întrebă ea, traversând.

Era fercheșă ca de obicei. Gura rujată gros îi era bosumflată cu multă artă, iar sânii stăteau expuși ca-n vitrină. Știa că îl plăcea, știa că i-ar fi tras clapa soră-sii la cel mai mic semn.

Îl dezgusta. El pe Babs s-o aibă, la orice oră. Ea, cel puțin, nu se prefăcea a fi altceva decât era.

Totuși, îi zâmbi lui Debbie:

— Ce face Susan?

Fetei îi căzu fața.

— Susan a intrat în căcat așa de-adânc, că ți-ar trebui zece irlandeji cu lopeți ca s-o scoți de-acolo.

Râse de propriile ei cuvinte.

Barry nu râse, iar expresia lui o preveni pe Debbie s-o lase mai moale.

— Tot consemnată e, tot trântită-n pat. Acum nu mai poate intra la ea nimeni, numai taică-miu. El îi duce de mâncare și alte alea. E groaznic. Îți dai seama ce-nseamnă asta pentru mine?

Tânărul zâmbi scurt. De Debbie puteai fi sigur că-și vedea numai propriile necazuri, iar pe ale altcuiva, niciodată.

— Dintotdeauna l-a urât pe taică-miu, dar acum e în relații și mai nasoale cu maică-mea. Ea se poartă de parcă Susan nici n-ar fi în casă. Îți spun eu, e îngrozitor. Nu mai reușesc s-o văd decât dacă-s amândoi plecați, ceea ce nu se întâmplă prea des. Da' mă-ntreabă tot mereu dacă te-am văzut, așa că acum pot să-i spun că da, iar asta o s-o-nveselească, fii sigur. Vrei să-i transmit vreun mesaj?

Barry nu era sigur dacă o dorea sau nu, acum, când avea ocazia.

— Spune-i că-i transmit salutări.

Asta nu însemna ceva neapărat. Avea să se decidă ce anume voia, după ce Susan începea să iasă iarăși din casă.

— Deci, taică-tu-i singurul care are voie s-o vadă? Dar medicul?

Ochii lui Debbie se îngustară.

— Cum adică?

— Păi, a cotonogit-o, nu? A caftit-o de i-au mers fulgii.

Debbie își dădu seama că se afla pe un teren periculos. Toți știau că avuseseră loc necazuri, dar nimeni nu le cunoștea proporțiile, tatăl ei se asigurase de acest lucru.

— Da, i-a tras o chelfăneală, da' o căutase cu lumânarea.

Barry zâmbi:

— O chelfăneală? Ei, atunci nu-i chiar așa de rău. Eu am auzit ca snopit-o în bătaie.

— Și de unde-ai auzit asta?

— Din dormitorul bunică-tii, de fapt. Am auzit totul, Debbie. Totul.

Cuvintele lui erau pline de subînțelesuri, iar Debbie o știa – dar care erau acele subînțelesuri?

— Vezi să nu afle taică-miu, Barry, altfel tu ai să fii următorul cotonogit, cum spuneai.

Dându-și seama că vorbise prea mult, îi întoarse spatele, iar Barry o urmări cum traversa strada pe tocurile ei înalte. Postura încrezătoare dispăruse, observă el, cu satisfacție. Era pleoștită complet.

Barry porni pe lungul drum înapoi spre Babs. Avea treabă, iar acest mic incident nu trebuia să-i încurce programul. În minte i se forma deja un plan și voia să se asigure că îl punea perfect la punct, înainte de a-l duce la îndeplinire.

∴

Ochii lui Susan erau înroșiți, iar carnea părea să i se topească de pe trup. Trecuseră trei săptămâni de la răfuiala din casa bunicii și continua să fie închisă în dormitor. Tatăl și mama ei păreau hotărâți s-o țină acolo toată viața, ceea ce o speria mai mult decât orice.

La școală se spusese că suferise un accident, așa că i se trimiteau temele acasă.

Susan aproape râsese de ironia situației, când tatăl ei îi dăduse caietele, spunându-i să-și vadă de învățătură.

Încă nu avea voie să se îmbrace, nici măcar să se pieptene.

Știa că arăta îngrozitor, mai rău chiar decât de obicei. Mai știa și că era un proces psihologic.

Joey voia să-i frângă voința, iar ea simula că reușise. Știa că era singura cale de scăpare din situația în care se afla.

În lumea ei, autoritățile erau ținute la distanță cu baliverne și agresivitate. Dintotdeauna dăduseră roade și întotdeauna aveau să dea.

Știa acest lucru la fel de clar pe cât își cunoștea propriul nume și adresa.

Era motivul pentru care tatăl ei umbla liber, în loc de a fi închis, iar mama sa își trăia viața în stilul în care și-o trăia.

Erau drojdiile societății în ochii tuturor, așa că nimeni nu se aștepta ia altceva de la ei.

Sociologii îi numeau „clasele inferioare”. Susan o știa, și mai știa că nimic n-avea să schimbe vreodată lucrurile.

Era o situație înnăscută, un mod de viață prea adânc înrădăcinat pentru a putea să-l schimbe ceva.

Orice guvern care credea că putea schimba situația ar fi trebuit să-i citească pe clasici.

Familii ca McNamara existaseră dintotdeauna și aveau să existe întotdeauna. Reprezentau o lege în sine.

Debbie se strecură în cameră, iar Susan fu bucuroasă s-o vadă. Cu toate că nu se înțelegeau prea bine, ajunsese să se bazeze pe vizitele surorii ei ca să rămână cu mintea întreagă.

Până și trăncănelile lui Debbie însemnau mai mult decât nimic.

— M-am văzut adineaori cu gagiul tău, Barry Dalston.

O spusese cu voce mică, iar cuvintele făcură inima lui Susan s-o ia la galop.

— Și ce-a zis?

Debbie pufni cu răutate.

— A zis să-ți transmit salutări. Nu se prea întinde la vorbă, este? Până și capsomanii din față de la cârciumă ar fi în stare de ceva mai grozav.

Pentru Susan, în starea ei de izolare, era mai mult decât suficient, părea o adevărată scrisoare de zece pagini. N-o abandonase, știa tot ce putea fi mai rău și totuși voia s-o vadă! Își simți bătăile inimii accelerându-se.

Trebuia să scape de-acolo, să revină la un soi de normalitate.

— E un lăbar și dacă mai ai ceva de-a face cu el o să-ți pară

rău, Sue. Dacă află tata, face moarte de om, cum știi foarte bine. Lasă-l încolo.

Susan privi fața fardată a surorii sale. Plină cu fond de ten și rimel ieftin, arăta mult mai matură decât vârsta ei și vorbea ca și cum ar fi fost mult mai mare.

Zădărnicia vieților lor o făcu să ofteze.

— Cum arăta?

Debbie își răsfrânse buza rujată cu roz, în semn de dispreț.

— Păi, ia-o așa, nu arăta ca și cum ar fi plâns de dorul tău, dacă asta vrei să știi.

Susan înțelegea că Barry o enervase pe Debbie și-i părea rău pentru acest lucru. Le-ar fi putut fi mesageră, dar acum nici nu se mai punea problema, ceea ce o deprima și mai mult.

— Te-ai distrat bine?

Debbie clătină din cap:

— Nnț, nu prea. Crâșma era pustie ca un cur, iar Dave venise cu boarfa aia de Lynda de la blocuri. Ce-o fi găsind la ea, nu știu. Numai fuste strâmte și farduri.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se privi în oglindă, iar Susan se întrebă cum de nu observa că și ea arăta la fel.

De fapt, era și mai machiată decât biata Lynda, o fată arătoasă care trebuia să trăiască în mizerie pentru că provenea dintr-o familie și mai nenorocită decât a lor.

Ele, cel puțin, aveau un oarecare prestigiu ca fiice ale haidamacului local. Nu era cine știe ce motiv de laudă, dar, în lumea lor, le aducea un minim respect.

Tatăl Lyndei era un irlandez bețiv care-și bătea nevasta în stradă și-și lăsase cele două fiice mai mari gravide înainte de a fi împlinit treisprezece ani. Dar, la o adică, toată lumea știa de el. Păcat că nu aflaseră și despre Joey. Așa ceva ar fi pus frâu galopului, din mai multe puncte de vedere. Atunci, până și Bannermanii și Davidsonii ar fi refuzat să-l mai angajeze.

În East End se puteau face multe: crime, furturi de orice fel, vătămări violente. Dar, dacă te atingeai de copii, mai ales de cei din propria familie, sau dacă violai pe cineva, rămâneai singur cuc. Era o lege nescrisă.

— Și arăta bine – Barry?

Lui Debbie i se făcu milă de sora ei și zâmbi:

— Mda, arăta mișto. Da', ascultă-mă, Sue, recunoaște că era la buni când s-a-ntâmplat dandanaua, iar dacă așa e, o să iasă

cu omor. Vreau să zic, dacă era acolo, de ce n-a zis Ivy nimic?

Susan își dădu ochii peste cap.

— Tu de ce crezi? Îl place. E de părere că-i un tip ca lumea. Dac-ar afla tata, îți dai seama ce i-ar face la vaca aia bătrână.

Râseră amândouă, închipuindu-și-o pe Ivy luând-o pe cocoașă de la fiul pe care declara că-l adoră.

— Totuși, Sue, tata nu s-ar bucura deloc să afle.

— Îl fut. M-am săturat să mă tot gândesc la el.

Cuvintele erau grele de ură, iar Debbie tăcu un moment. Cele două fete se priviră în ochi.

— Oricum, s-ar putea nici să nu-ți fie tată. Măcar cu atâta lucru poți să te consolezi.

Pentru prima oară, Debbie făcuse aluzie la așa ceva, iar Susan îi era recunoscătoare.

— Dacă nu-i el taică-meu, atunci cine e?

Cealaltă râse ușor.

— Păi, nu ca să fac bancuri, surioară, da' cu trecutul lui mami, la-ntrebarea asta s-ar putea să nu se afle niciodată răspunsul.

Din nou râseră, ca două fete între ele, găsind motive de haz chiar și în cele mai negre secrete și împrejurări.

Ridicându-se în capul oaselor, Susan păru să arate mai drăguță decât înainte. Era mult mai zveltă, iar picioarele dolofane i se mai subțiaseră.

— Arăți mai mișto ca altă dată, Sue. Încearcă să nu te îngrași la loc și, cât ai zice pește, ai s-ajungi o tipă trăsnet.

Fata clătină din cap.

— Puțin îmi pasă cum arăt, nu mă mai interesează. Cu mutra și silueta mea, oricum, ce șanse să am? Barry mă plăcea așa cum eram sau, cel puțin așa zicea el. Nu cu cuvinte, sigur, mai mult din fapte. Înțelegi tu.

Debbie dădu din cap. Sensul aluziei lui Susan era că Barry voia să se culce cu ea, prin urmare însemna că o plăcea. Cu toate cărțile ei, judecă Debbie, Susan nu știa o iotă despre gagii. La vârsta lui Barry, ăștia erau în stare să se culce cu oricine, o impunea legea tinereții și a hormonilor.

— Acum mai bine mă duc. Mama-și sforăie vinul de la prânz, iar babacu' trebuie să apară curând. Încerc să trec eu mai târziu, e-n regulă?

Telefonul începu să sune, iar Debbie ieși în fugă. Știa că pe ea o căuta.

Acum, când tatăl lor era gangster, aveau și telefon. Toți vecinii îl foloseau, iar numărul lor le era dat rudelor, ca să sune, în caz că apărea vreo problemă, ca un deces sau o naștere. Susan găsea totul de râsul lumii.

Debbie nu mai putea de plăcere, din cauza asta se simțea acum de parcă ar fi fost regina străzii – le dădea numărul tuturor, cu sprâncenele arcuite și fundulețul ei obraznic aranjate dibaci pentru a se potrivi cu imaginea unei sofisticate posesoare de telefon.

Auzind ușa din față, Susan oftă. Joey venise acasă. De-acum înainte, viața ei nu putea să devină decât și mai grea.

∴

Joey avea draci. Se observa din modul cum mergea, cum închidea ușa, și de pe față, când își văzu fata cea mai mare ghemuită pe noul fotoliu-cu-masă *Dralon,* lângă telefon.

Băuse, se vedea de la o poștă, și mai pierduse și o grămadă de bani la curse. Acest lucru n-avea să reiasă decât mai târziu.

E suficient de spus că o singură privire spre tatăl ei o înștiință pe Debbie să scurteze convorbirea.

Partea rațională a creierului ei îi spunea acest lucru, dar partea cea mai proastă voia să vorbească mai departe cu Dave, care părea să-i fi dat cu pas lui Carol de la blocuri, iar acum o sunase pe ea.

Dave încerca s-o convingă să revină la cârciumă. Oricum avea de gând să se întoarcă, dar instinctele ei de femeie îi dictau ca mai întâi să-l facă s-o roage.

Dacă taică-său avea draci, asta era problema lui, nu a ei.

— Lasă-n mă-sa telefonu', aștept să mă sune cineva important.

Debbie puse mâna pe receptor și șopti:

— Două minute, tată, atât.

Apoi duse din nou receptorul la ureche, reluându-și conversația cu Dave.

Joey o privi lung și, oricât era de beat, fața machiată gros și hainele strânse pe trup ale fiicei sale i se înregistrară pe creier.

Parc-ar fi fost June, așezată în același loc, cu douăzeci de ani în urmă.

Din cine știe ce motiv, acest lucru îl irită teribil. Debbie îl enerva doar prin faptul că semăna cu mama ei.

În seara asta, toate îl enervau.

— Lasă telefonu-n pizdele mă-sii, Debs, că de nu îl smulg din perete.

În timp ce vorbea, îi luă receptorul din mână și-l trânti la loc în furcă. Debbie sări de pe fotoliul *Tudor* imitație, mugind:

— Ce mama mă-tii te-a apucat? Vorbeam cu cineva.

Nu se temea de tatăl ei, care îi înghițea întotdeauna orice. Luă din nou receptorul și începu să formeze un număr.

Smulgându-i telefonul din mâini, Joey îl dădu de perete. Aparatul se prăbuși la podea, spart în bucăți.

Fata își privi tatăl, cu ochii mari ca două farfurii.

— Ei bravo, deștept mai ești! Acum nu mai ai telefon nici tu, nici nimeni.

Își luă haina din cârligul de lângă ușa din față și începu să se îmbrace.

— Încotro, madam?

Glasul tatălui ei era îngrijorător de coborât, dar Debbie se înfuriase prea tare ca să-i mai pese.

— Afară. Unde credeai?

Joey făcu un pas spre ea.

— Ba nu pleci nicăieri, domnișoară, m-auzi? Și fă bine de-mi vorbește cu ceva mai mult respect. Sunt tac-tu, nu cine știe de golan de pe stradă.

— Du-te-n mă-ta că ești beat.

Cuvintele ei sictirite îi străpunseră creierul ca un cuțit. June, trezită de zgomot, apăru în hol.

— Acum ce mai e?

Joey o privi. Arăta îngrozitor; avea machiajul mânjit și hainele boțite.

— Ce să fie, June? Îți spun eu ce e. Fiică-ta vorbește cu mine ca cu ultimu' căcat. Ei, și stau să mă-ntreb de unde futu-i mama mă-sii o fi-nvățat una ca asta, hai? Nu cumva, întâmplător, de la tine și ailantă pizdă umflată din dormitor?

O târî brutal pe Debbie spre mama ei și le îmbrânci pe amândouă în salon.

— Tu, arătă Joey cu degetul spre Debbie, nu pleci nicăieri. Iar mata, cucoană, se răsuci Joey spre nevastă-sa, nu pleci nici tu. Ce băga-mi-aș sunt eu în casa asta, mm? Eu câștig banu', eu pun potolu' pe masă și vă-mbrac pe toată liota, inclusiv maică-mea. Și voi vă purtați cu mine de parc-aș fi prostu' satului. Ei, aflați că s-a zis!

Începuse să răcnească, roșu la față de nervi, cu pumnii încleștați, gata să le lovească.

Se uita la ele neîncrezător, atât de înfuriat, încât se simțea capabil să se ia la bătaie cu toată Forța de Poliție Metropolitană și să învingă.

Avusese o zi care ar fi scos din minți pe oricine, iar femeile din familie, pe care le întreținea, le îngrijea și le ocrotea, își băteau joc de el.

Ziua aceea îl costase nu numai banii lui, ci și o datorie pe care fusese plătit s-o recupereze. Prin urmare, era cu trei miare deficit și nu avea cum să obțină banii până seara, când trebuia să-i dea lui Davey Davidson.

Cel mai rău era că nu putea merge să încaseze a doua oară datoria, cum făcuse de nenumărate ori în ultimii câțiva ani. Oamenii plăteau de două ori, dacă-i plăteai destul de rău. Davey îl cunoștea, pe acest om, care avea o poziție solidă. Joey nu putea să-i forțeze mâna, Davey nu i-ar fi permis.

— Cine te-a călcat iar pe coadă? Ce-ai făcut, de te zbârlești așa?

June, întotdeauna o voce a rațiunii, deschisese gura fără să stea prea mult pe gânduri. Joey o privi un minut încheiat, înainte de a răspunde.

— Am pierdut trei bătrâne din cauza ta, asta am făcut.

Se holbă la el, uluită.

— Din cauza mea? Cum i-ai putut pierde din cauza mea?

Joey clătină din cap, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

— Calul se numea *June's Surprinse*[2]. Am pariat pe el fiindcă am auzit că avea șanse, dar, la fel ca scumpa mea soție, a rămas ca un căcat cu moț în poarta de start. Nu era bun de nimic – ba chiar, de-a dreptu' diabolic. Am văzut și amărâți de hamsteri cu mai mult sânge-n pulă.

June îl privi lung. Apoi, cu vocea la fel de incredulă ca a soțului ei, zbieră:

— Și care va să zică-i vina mea, da? A pierdut calu', și *eu* sunt de vină. Ești căzut în cap, Joey. Și-acum, cară-te-afară-napoi și lasă-ne-n pace.

Debbie începu să-și încheie mantoul.

— Eu mă duc, nu stau s-ascult toate aiurelile-astea.

[2] „Surpriza din iunie"; „Surpriza lui June" (n.tr.).

Joey își privi pe sub pleoapele grele soția și fiica.

— Pune-o să-și scoată haina aia, June, că de nu, jur că i-o smulg cu mâna mea din spinare, cu tot cu ce mai are pe ea, boarfa mică.

Își scutură capul, ca pentru a și-l limpezi.

— Și la urma urmei, tu ce păzești, de le lași să se fâțâie ca niște curve? Uită-te la ea, așa mamă, așa fată-n pizda mă-sii. A tunat și le-a adunat, două ștoarfe.

Îndreptă degetul arătător spre June:

— Ia dă fuga și ad-o și p-ailantă din dormitor, să văd și eu trei târfe-n casa mea odată.

— Nu-s târfă, tată, să nu-ndrăznești să mă faci așa.

Debbie se înfuriase, dându-și seama că tatăl ei n-avea de gând s-o lase afară din casă, iar Dave rămânea de capul lui la cârciumă.

— Până și maică-mea, sărmana, le-ar fi crescut pe fetele-astea mai bine decât tine, June. Pesemne că-mi sărisem de pe fix, de te-am primit înapoi după ce ți-ai făcut de cap cu tăntălău ăla scoțian.

— Nu tu m-ai primit înapoi, bibicule, eu am venit…

Joey o întrerupse, ridicând pumnul pentru a o face să tacă:

— Ba te-am primit, fă pizdă cu două fețe. Te-am luat înapoi în casă după ce tu ți-o trăseseși cu boul ăla și cu toți amicii lui, pun pariu. Că de ce să-ți schimbi tu obiceiurile de-o viață, hmm? Cine, buna June craci-de-margarină din futu-i Bethnal Green?! Iute se mai crăcănează June a noastră. Mai bine te boteza mă-ta Marga-Larga.

În mod normal, Debbie ar fi râs de cuvintele tatălui ei, dar în seara aceea nu izbucnise o ceartă obișnuită, ci una mult mai serioasă. Atât ea, cât și mama ei înțelegeau atâta lucru și aveau grijă cu el.

— Te rog, tată, lasă-mă să plec, am întâlnire cu cineva.

— „Te rog, tată, am întâlnire cu cineva”, o maimuțări Joey. Și cu cine futu-i mama mă-sii ai întâlnire, mă rog? Nu ești decât o puștoaică. Ar trebui să stai aici, să faci ce fac copiii, nu să te-nvârți printr-o crâșmă notorie de futu-i mă-sa. Asta-i treaba lu’ mă-ta, scumpo, nu a ta.

— Las-o să plece. Vine maică-ta pe-aici, o s-o supravegheze ea, la nevoie.

Joey își privi înverșunat soția și fiica:

— Că bine zici, profitați de biata mea mamă bătrână. Măcar pe ea pot să mă bazez, chit că uneori e o tâmpită de scorpie-a dracu'. Ea măcar ni-i credincioasă, mie și alor mei. Nu ca voi, janghine nesătule ce sunteți.

În timp ce Joey vorbea, Debbie încercă din nou să-și încheie nasturii. Se săturase de taică-său pe seara aceea și avea să plece, indiferent dacă el o lăsa sau nu.

— Apropo de maică-ta, tată, știai că-n seara când te-ai dus valvârtej după Susan amicul ei, Barry, era-n dormitorul lui buni, de unde asculta tot ce se-ntâmpla? Știu, fiindcă mi-a spus-o chiar el. Astă seară, mai exact. Așa că nici maică-ta nu ți-i așa de credincioasă pe cât credeai, ce zici?

Când mâna lui Joey o înșfăcă de gât, Debbie cunoscu pentru prima oară în viața ei adevărata groază.

— Ce-ai zis, fă pizdo? Ce-ai zis adinioarea? Cine-a fost acolo… adică vrei să zici că Barry Dalston era-n apartamentu' lu' maică-mea-n seara aia? Asta vrei să zici?

Începuse să guițe de furie.

— Futu-i Hristoșii mă-sii să-i fut cu tot neamul lui astăzi și mâine, adică vrei să zici c-a auzit totu'?!?

June încerca să-l smulgă de lângă fiica ei, tremurând de spaimă. Îi era frică, pentru că știa, în sinea ei, ce anume îl îngrozea pe Joey atât de tare. Fusese descoperit.

Nu știa ce avea să facă.

— Las-o-n pace, Joey. Las-o, pentru numele lui Dumnezeu. Ai s-o omori.

Când Joey îi dădu drumul, Debbie căzu peste mama ei și amândouă se prăbușiră pe canapea, fata gâfâind sufocată.

Joey, care avusese destule probleme pentru o singură seară, era acum înspăimântat de-a binelea. Barry Dalston îi aflase apucăturile, știa cu cine avea de-a face. Demascarea era lucrul de care se temea cel mai mult și îi venea să-l omoare pe loc pe băiatul ăla.

— Îl omor în morții mă-sii! Îl omor pe nenorocit, cu mâinile mele-i iau gâtu'!

Debbie plângea, șocată și speriată. Știa că deschisese o cutie cu viermi care niciodată, niciodată n-avea să se mai închidă. Din acel moment, viermii aveau să fojgăie prin toate, pângărind orice atingeau.

— Banditu'! Canalia! Îi zbor în mă-sa capu' dupe umeri și-n

căcat i-l îngrop!

June se ridică. Luând mâinile lui Joey într-ale ei, îl conduse spre un scaun.

— Stai jos, Joey, stai jos. Gândește-te. Cine-o să-l asculte, la urma urmei?

Auzind-o pe maică-sa cum încerca să-l calmeze, Debbie își stăpâni imboldul de a voma. June le rezolva iarăși pe toate, dar ceea ce făcea nu era deloc bine, iar Debbie o știa.

— Și cine-i el, în fond? Un puști – un țânc idiot, căruia i s-a pus pata pe Susan a noastră. Deși, ce-o fi găsit la curvișteina asta, nu știu. Las-o moartă, Joey. La urma urmei, ce-ai făcut, mm? Ai făcut ceea ce-ar fi făcut orice alt tată. Ai muștruluit-o după ce-și bătuse propria mamă, femeia care i-a dat viață. Atâta tot. Altceva, ce poate să fie, mm?

Vocea rațiunii reușea să pătrundă prin aburii alcoolului, iar Joey începu să se calmeze. Nimeni n-avea să-l acuze de nimic. Nu trebuia decât să se asigure că băiatul își ținea clanța, atâta tot. Și de fapt nici nu *văzuse* nimic cu ochii lui, slavă Domnului.

— Cât despre bani, îi am eu. Am destui ca să-i dau și lui Davey, așa că nu-ți mai face griji.

Joey o privi în față.

— Ba nu-i ai, June. N-ai niciun ban.

Ochii femeii se îngustară:

— Cum adică?

Își șterse cu o mână chipul asudat. Gestul părea să-i recunoască înfrângerea.

— I-am luat eu. Știam ce făcuseși cu ei și am pariat azi ca să-ncerc să-mi acopăr pierderile. Crede-mă, June, calu' ăla împuțit mergea la sig…

Îl privi năucită:

— Faci mișto de mine, Joey? Te rog, spune-mi că glumești.

În timp ce vorbea, știa că banii se duseseră. Se duseseră pentru totdeauna.

— Idiotule, idiot ce ești! Ai luat rezerva noastră, ai luat bruma noastră de siguranță și-ai făcut-o praf în mă-ta pe-un nenorocit de cal? Și-acum, îți bate la ușă Davey Davidson pentru o datorie pe care n-ai de un să i-o plătești. O să facă ca toți dracii. Trei miare nu-s un fleac, Joey. Unde futu-ți mama mă-tii ți-a fost capu'?

Știa însă că n-avea ce să-i răspundă; nu era nimic de spus.

— Acuma, o să trebuiască să mă duc la cămătar, dau o tură pe la unchiu', să văd ce pot amaneta. S-ar putea oricum ca restu' să ni-l împrumute – avem credit destul de bun în ultima vreme, de când tu lucrezi cu regularitate. Oricum, Davey trebuie să-și primească mălaiu'. Dacă-și pierde încrederea în tine, atunci ne-am căcat împrăștiat. Fără grațiile lui, n-ai să fii nimic, Joey, și cu cât îți dai seama mai curând de asta, cu atât mai bine o să ne fie tuturor.

Arătă cu degetul spre Debbie:

— Tu, ia pe tine zdreanță aia nenorocită și vino cu mine, ai înțeles? Am nevoie de-o mână de ajutor, n-am de gând să umblu pe străzi singură, cu trei miare în geantă.

Se îndreptă spre Joey.

— Iar tu, fă o baie cu apă rece și dezmeticește-te-n mă-ta până nu vine Davey după lovele. Zi-i orice, da' ține-l aici până ne-ntoarcem noi cu banii, ai înțeles? Asculți ce-ți spun?

Joey dădu din cap.

Ieșind din cameră ca o furtună, June intră la Susan.

— Scoală-te, îmbracă-te și trezește-l pe tac-tu din beție. Fă-i o cafea, ceva de mâncare, vezi tu ce-ți cere. Obligă-l să mănânce ceva, fie și doar pâine prăjită, e clar? Ai auzit destul ca să știi că suntem în rahat pân-la gât, așa că sfatul meu e să treci acolo și poate, poate numai, ai șanse să ieși din casă într-o zi, două, ca răsplată pentru ajutor.

Susan dădu din cap. Auzise fiecare cuvânt și, în acel moment, ar fi făcut orice ca să uite cele întâmplate în seara aceea.

Acum trebuia mai mult decât oricând să iasă din casă. Barry avea nevoie de un avertisment, și de unul clar.

Tatăl ei era capabil de crimă, ca să nu fie demascat, și trebuia să-i explice deslușit acest lucru, cât mai curând posibil.

Începu să se îmbrace.

∴

Marcus Stein era un om cumsecade. Scund, dar îndesat, avea un zâmbet bun și ochii căprui și triști ai strămoșilor lui.

În serile de marți, îi plăcea să-și viziteze puicuța, cum îi zicea el în sinea sa lui Babs, după care trăgea un rând la cârciumă, cu amicii, înainte de a-i da încasările nepotului său, Jacob.

Jacob era fiul pe care el nu-l avusese niciodată, băiatul surorii lui, tot ceea ce și-ar fi putut dori Marcus. Puternic, chipeș, sârguincios.

Marcus avea să-i lase firma într-o bună zi, fericit să știe că o dădea pe mâini bune.

Soția sa, Rita, era imobilizată la pat, stând astfel aproape tot timpul de când se căsătoriseră.

Piața avea vad bun, dar adevăratul aducător de bani acționa ca un unchi neautorizat pentru comunitatea evreiască.

Dădea bani cu împrumut – la început, sume mici.

Acum scotea între trei și cinci miare pe săptămână.

Una peste alta, viața era minunată.

În timp ce se apropia de casa lui Babs, Marcus își îndreptă cravata și-și netezi părul cărunt și rar.

Pentru el era foarte important să arate prezentabil, fie și în fața unei femei pe care o plătea.

În momentul când ranga de fier îl lovi în cap, nu simți decât o mică înțepătură dureroasă.

Barry îl izbi de cinci ori; voia să se asigure că bătrânul nu se mai ridica, strigând după ajutor, înainte ca el să ajungă cât mai departe.

Merse atât de ușor, încât fu uimit.

Marcus Stein n-avea să mai cheme pe nimeni. Inima îi cedase într-o clipă; muri înainte de a cădea la pământ.

Barry nici măcar nu se deranjă să vadă cum se simțea.

În schimb, îl scotoci prin buzunare, îi luă tot ce avea la el, inclusiv ceasul și inelul cu diamant, apoi îl împinse într-un morman de gunoi care aștepta să fie ridicat de pe trotuar, acoperindu-l pe bătrân cu cutii goale și resturi de mâncare stricată.

După care, fluierând, Barry porni spre casa lui.

Nu-i stătea mintea la Marcus nici cât la o trompă de elefant, în timp ce plănuia cum să-și folosească prada.

Se hotărî să se ducă acasă și să se gândească următorul pas din viața lui.

Cel care avea să-l ducă în lumea Davidsonilor, iar de acolo, spera, în cea a Bannermanilor.

Viața era într-adevăr frumoasă, dacă te străduiai încontinuu să progresezi. Era gata pentru orice se ivea și avea să ajungă oriunde voia.

Din mers, se încrucișă cu June și Debbie. Traversă strada, cu grijă să nu le ia în seamă. Avea timp destul să se ocupe și de ele, mai târziu, iar de timp nu ducea lipsă.

Zâmbi la acest gând, continuându-și drumul spre casă.

Marcus Stein era mort și aproape îngropat, dar Barry Dalston mai era viu și vioi – în cazul lui Barry, vioiciunea fiind cuvântul de ordine.

9.

June își dădea seama că soțul ei era foarte îngrijorat, ceea ce o nemulțumea. Joey se băga întotdeauna în belele pe care le aștepta să se rezolve de la sine, fără ca el însuși să miște un deget.

Ca în cazul banilor. Luase banii *ei* și îi folosise, banii despre care ea nici măcar nu știa că aflase. Iar acum, trebuia să-și amaneteze bijuteriile de aur, pentru a încerca să salveze așa-zisa carieră a bărbatului ei.

Noroc că Davey nu ajunse la ei decât după întoarcerea sa cu banii, pentru care făcuse niște eforturi incredibile. Unchiul insistase să semneze un formular de împrumut care garanta restituirea în douăzeci și una de zile, altfel urmând să-i ceară lui Davey Davidson să recupereze el banii. Era de râsul lumii, pentru că, în mod normal, Davey l-ar fi pus pe Joey să-i obțină, ceea ce ar fi fost culmea penibilului. Nu că s-ar fi jenat, după câteva pahare ar fi găsit totul comic, iar apoi, s-ar fi hotărât să omoare pe oricine îndrăznea să-ncerce să-i smulgă datoria.

Nu i-ar fi trecut prin minte că unui om ca Davey Davidson putea să nu i se pară la fel de amuzant ca lui. Că Davey o putea considera o gafă prea gravă, ajungând la concluzia că trebuia să-i dea o lecție lui Numărul Unu, una cât mai violentă, cum i se cuvenea unuia cu reputația lui Joey.

În plus, spre deosebire de toți ceilalți, Davey Davidson știa că Joey nu-l omorâse pe Jimmy. Joey însuși ajunsese să creadă că el însuși era asasinul, conform cu mentalitatea lui. Chiar credea că-l împușcase mortal pe Jimmy și, prin urmare, le spunea tuturor pe ocolite cum planificase și executase crima, fără a declara pe față că el o comisese.

Și totuși, știa că oamenii îl credeau pe el autorul și știa ce avea de făcut în acest sens. Iar acum, ca de obicei, îi revenise lui June sarcina de a rezolva totul, de a readuce situația la

normal. Ce Dumnezeu o apucase, să se întoarcă la el? Dar, în adâncul inimii, cunoștea răspunsul. Era simplu, același pe care-l știa și ea.

June știa că o stimulau complicațiile, problemele și emoțiile continue. Această trăsătură i se înrădăcinase încă din copilărie, iar acum nu se mai putea dezbăra de obicei. Dacă nu ajungea făcută praf pe dinăuntru, June nu simțea că trăia. Nu se simțea reală. Cu cât trăia mai rău, cu atât se simțea mai răzbunată, ca și cum ar fi meritat toate necazurile care i se adunau pe parcursul unei zile obișnuite. Existau momente când efectiv le căuta cu luminarea, din partea lui Joey, când îl enerva pentru a provoca explozia de violență de care avea nevoie ca să-i mențină adrenalina la un nivel ridicat.

În realitate, nu-l dorea decât pe Joey. Era un criminal atât de sordid, de violent și de necinstit, încât îi înghițea orice, nefiind sigur că altcineva l-ar fi acceptat. Îi chinuiau pe cei din jur. Se chinuiau unul pe altul. Acesta era secretul lor comun, care-i ținea împreună.

Iar dacă se gândea prea mult la el, începea s-o sperie.

∴

Barry o privi pe Babs și zâmbi. Îi surâse și ea, mulțumită de cele două mii de lire sterline pe care i le dăduse și bucuroasă că nu avea s-o bată nimeni la cap. Încă nu știa că Marcus murise, știa numai că Barry Dalston îi dăduse banii necesari ca să-și achite datoriile și ceva în plus, pentru propria distracție și câteva mărunțișuri pentru fiica ei.

În timp ce număra din nou bancnotele, Barry se minună de desconsiderația prostituatelor la adresa banilor pe care-i câștigau. Pentru ele erau bani ușori, o groapă fără fund, plină cu bărbați care plăteau ca să le folosească trupurile. Nici într-un milion de ani n-ar fi fost în stare să înțeleagă.

— Ascultă, Babs, aș putea să câștig câte ceva pentru noi doi, dacă vrei.

Femeia se încruntă:

— Și ce anume să faci?

— Să fac orice căcănărie, îi zâmbi Barry, făcându-i cu ochiul. Asta-i toată frumusețea, de fapt. Aștept să aduci clienții și sar la ei.

Babs începu să clatine din cap încă înainte ca Barry să fi vorbit până la capăt.

— Îmi pare rău, Barry, da’ nu ține. Nu mă amestec în chestii d-astea. Oricum, Jonah m-ar jupui de vie dac-ar ști de treaba de-aseară. Mersi, colega, da’ mai bine lipsă.

Vocea ei avea un ton categoric, care îl nemulțumi.

— Cum adică, nu? Ai putea scoate o avere…

— Seara trecută, îl întrerupse ea, a fost o excepție. I-aș fi cerut lui Jonah s-o facă, dar știam că ar fi păstrat el banii sau m-ar fi mințit, spunând că nu erau la fel de mulți ca de obicei.

Acest ghimpe nimeri exact unde trebuia, iar Barry aproape că roși.

— Cu tine, cel puțin mi-a revenit un procentaj. Mai mult de-atât, nu intru în nicio mânărie. Îmi fac meseria, bag banu-n buzunar și cu asta, gata. N-am ambiții, altfel n-aș fi boarfă. Nici măcar nu vreau să lucrez în cluburi, ca majoritatea fetelor, nu m-aș putea deranja cu toate toaletele și concurența. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Zâmbi, pentru a atenua refuzul, iar Barry știu că trebuia să-l înghită.

— Și nu e numai atât, dar Jonah ne-ar beli pe amândoi – chiar pe amândoi, vreau să zic. Nu te lăsa indus în eroare de stilul lui prietenos și teatrul pe care îl joacă. E un ticălos nenorocit, ca toți peștii. Altfel n-au cum.

Barry ridică din umeri.

— Treaba ta, Babs, tu pierzi. Se găsesc destule care s-ar târî la picioarele mele pentru o șansă ca asta.

— Nu mă îndoiesc, Barry, și-ți doresc tot binele. Dar mai e ceva. Până la urmă, cât ai umflat?

Barry rânji:

— Treaba mea. Destul pentru ce-aveam nevoie.

Peste zece minute, când plecă, simțea o deprimare stranie. Nu numai fiindcă știa că Babs îl dibuise c-o trăsese pe sfoară, ci și pentru că se așteptase la asta din capul locului.

Una peste alta, avea patru bătrâne, patru mii de parale frumoase pe care să le cheltuiască. Îi dăduse deja maică-sii un avans, iar suta de lire o bucurase peste măsură. Nu-l întrebase de unde avea banii și nici n-avea s-o facă.

Iar acum, sosise momentul să-și pună planul în acțiune, ceea ce îl neliniștea. În noaptea dinainte, nu reușise să adoarmă. Nu fiindcă tâlhărise un bătrân – asta nu era nicio scofală, doar meserie –, ci pentru că acțiunile sale de azi aveau fie să-i

împlinească visul cel mai scump, fie să-i trântească odată pentru totdeauna ușa în nas, făcând din el un dușman pe viață.

Dar, cugetă el, oricum urma să aibă un dușman. Atâta numai că avea să poată sta cu ochii pe acesta, dacă totul ieșea așa cum voia el.

Își croi drum spre *Victory,* un mic club cu bar din Bethnal Green, unde știa că stătea Joey McNamara până la ora prânzului. În timp ce bătea la ușa masivă de lemn, îl treceau toate sudorile. Simțea transpirația prelingându-i-se de la subsuori și făcu un efort conștient de a se stăpâni. Mica vizetă cu gratii din partea de sus a ușii se deschise.

— Ce vrei? întrebă un glas brutal.

Barry trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde. Se bucură că glasul nu-i tremura câtuși de puțin.

— Am treabă cu Joey McNamara. Spune-i că-i important.

— Cine-l caută?

Barry oftă.

— Nu contează, e ceva personal. Zi-i doar că e chemat aici, e-n regulă?

Grilajul dispăru, capacul fiind împins la loc, iar acum, când începuse, Barry simți din nou un val de incertitudine. Joey putea hotărî să-l ia la trosneală. La urma urmei, nu prea era favoritul lui. Putea chiar să-l omoare pe loc, piară gândul. Dintr-odată, îi păru bine că nu avea mălaiul la el.

Fu lăsat să aștepte cinci minute, care i se părură ore întregi. Deja, era leoarcă de nădușeală și nu se îndoia că mirosea cale de-o poștă.

Frica îi făcea inima să bată cu repeziciune și-i înmuia picioarele. Regreta totul și se întreba dacă n-ar fi fost mai bine s-o șteargă, lăsând baltă întreaga poveste. Apoi, se auzi zăvorul și în fața lui apăru Joey.

Își miji ochii în întuneric, apoi chipul i se schimonosi într-o strâmbătură.

— Ce pizda mă-tii vrei?

Portarul râse.

— Să ți-l zbor de-aici, Joey?

Pornind spre el, Barry înțelese ce anume îi făcea pe oameni să se ferească de Joey McNamara. Mișcările, însăși poziția lui, ar fi intimidat pe oricine.

— N’nț, Colin, pe pulă ăsta îl zbor eu singur.

Barry ridică brațele într-un gest de apărare, deși încă nu se întâmplase nimic.

— Stai așa, Joey, am ceva care cred c-o să te intereseze. Nu fac decât să-ți arăt respectul meu, atâta tot. Am pontat o șustă și-ți aduc ce ți se cuvine. Nici mai mult, nici mai puțin.

Ochii lui Joey se micșorară și întrebă neîncrezător:

— Da' ce-oi fi – un căcat de client? Mi-aduci ce mi se cuvine... ești sigur?

Se întoarse spre portar, râzând:

— L-auzi p-ăsta, Colin? M-a acostat un împuțit de dicționar.

Uriașul râse zgomotos.

— Păi, atuncea rupe-i deștu'.

Barry asculta cu teamă. Joey începu să-l împingă, nu prea blând, spre stradă. Spre stradă și oameni. Oameni care aveau să-l vadă bătut măr, dacă nu era atent.

— Ascultă, Joey, cum spuneam, am avut și eu o baftă și-ți aduc cei douășcinci la sută, nimic mai mult. Mi s-a spus că așa trebuie. Toți trebuie s-o facă. Știu că nu mă placi, da' asta-i treabă de afaceri.

Joey se opri brusc.

— Cât ai săltat?

Cu el, banii erau întotdeauna esențialul, iar Barry pe asta mizase.

— Patru miare. L-am cântat pe unu aseară.

Nu era sigur dacă să spună adevărul, dar conchise că așa era mai bine, în caz că Joey știa mai mult decât dădea de înțeles.

Într-adevăr, acesta era impresionat.

— Patru miare? Da cum ai reușit, băiețaș? Înveți de la fie-mea meseria lu' ta-su, ai? Plus toate ălelante. Știu că dai târcoale pe la maică-mea pe-acasă, băiete, știu totu' de povestea asta. Debbie te-a turnat, copilu'. Și-acuma, socot c-o să te coste toate ale patru bătrâne ca să nu mă supăr.

Barry știa că ajunsese la momentul adevărului.

— Am fost acolo, Joey, recunosc...

Pumnul lui Joey îl izbi în bărbie, dar tânărul se așteptase și se ținu bine pe picioare.

— Ăstuia-i place să se bage-n gura lupului, este, Joey?

Răsucindu-se, Joey mugi:

— Mișcă-năuntru, Colin, asta-i treabă personală. Chestii de familie.

Portarul dispăru.

— Și ce-ai auzit, hai? Un tată care îi trage fie-sii o săpuneală, o-nvață o lecție.

Barry dădu din cap:

— Sigur. Ce altceva?

Se încruntă, ca și cum s-ar fi întrebat despre ce vorbea Joey. Știau amândoi că era teatru, dar pe moment nu conta.

Barry scoase un pachet de țigări și i le oferi. Joey luă una și-și aprinseră amândoi, în liniște. Dar știau că era un act de reconciliere. Fiecare în felul lui știa că aveau să încheie un târg incomod și niciunul nu bănuia unde avea să-i ducă.

— Și mia mea unde-i, băiete?

— O am gata, oricând o vrei.

Joey dădu din cap.

— Prefer să fie mai curând, nu mai târziu, colega. De unde-o ai? Sper că nu de la cineva din grija mea.

Barry clătină din cap:

— Am lucrat un unchi, un cămătar de pe piață, aseară târziu. Marcus și nu mai știu cum. Derapaj pe roata din față. L-am ras când se ducea acasă la o damă, cât ai bate din palme. Au ieșit patru miare în total, două pentru tipă, trei ale mele și una a ta. Am de gând să mă țin regulat de treabă, acum am relațiile.

Mergea la bluff și o știau amândoi. Joey trase adânc din țigară.

— Și banii tipei? Îmi datorează cinci sutare.

Barry fu nedumerit un moment, până văzu zâmbetul lui Joey.

— Dă-o-n mă-sa. Un miar i-un miar, cum zicea bătrânu' meu.

Joey nu-și mai încăpea în piele. Obținuse o mie dintre cele trei pe care i le datora unchiului.

— De fapt, am și eu un mic câștig pentru tine, dacă te interesează.

Barry dădu din cap atât de tare, încât nu lipsi mult să-i zboare de pe umeri.

— Dacă lichidezi unchi, am omul perfect pentru tine. Hai înăuntru să bei ceva și stăm de vorbă, mm?

Barry avea senzația că Dumnezeu însuși își dăduse seama în sfârșit că era viu și se hotărâse să-i dăruiască tot ce avea, într-o singură zi. În timp ce Joey îl cuprindea cu un braț pe după umeri și-l conducea în *Victory,* un local despre care niciodată nu crezuse că avea să-și deschidă porțile în fața lui, Barry se umfla în pene de mândrie.

Acum nu mai avea nevoie decât de încă o întrevedere cu Susan și toate-i mergeau ca pe roate. Crima nu-l deranja deloc; și propriul lui tată fusese asasinat.

În lumea lor, nu era decât un risc al meseriei, pe care ți-l asumai și cu care te obișnuiai, dacă n-aveai încotro.

Joey voia ca încă un unchi să fie fript, și din motive absolut egoiste. Dacă omul căruia îi datora trei bătrâne murea, atunci toate datoriile se îngropau odată cu el. Altă lege nescrisă, și foarte comodă, a junglei.

Una peste alta, începea să-și spună că Susan a lui avea gusturi mai bune la bărbați decât crezuse inițial. Putea să-l placă pe băiatul ăsta, fie și numai pentru că era un miel în drum spre măcelar. Incapabil să vadă mai departe de lungul nasului și impresionat numai din motive nepotrivite, Barry putea fi modelat într-o anumită formă, folosit de Joey în propriile sale scopuri și apoi lăsat să suporte singur toate consecințele.

Joey urma să întindă capcanele, iar Barry să execute violențele și jafurile, lăsându-l pe Joey cu profitul și cu cinstea de a fi aprodul numărul unu în comunitatea criminală, dar în același timp câștigând de pe urma celor ce erau destul de proști ca să nu-i ceară protecția.

Pe care avea să le-o ofere, după primul atac. Davey Davidson urma să moară de dragul lui, și totul, numai datorită acestui tânăr. Viața avea un mod ciudat de a te îmbogăți. Așa spunea propriul lui tată, iar acum Joey înțelegea la ce se referise.

∴

June o privi pe Susan și oftă. Fiica ei arăta mai bine decât o văzuse de-o veșnicie. Vânătăile dispăruseră și, slăbind, începuse să fie de-a dreptul atrăgătoare. Dar vechea apropiere dintre ele se pierduse pentru totdeauna.

O invidia și, în sinea ei, știa că nu reușise s-o apere așa cum ar fi trebuit s-o facă o mamă adevărată. Dar cum să fi procedat? La începuturile vieții ei tinere nu existase niciun precedent, iar instinctele materne ale lui June demult se ofiliseră și muriseră.

Nu se putea spune că Joey o nedreptățise, sau ceva – Christoase, da' repede se mai aruncase și ea călare pe Barry, așa că, oricum, ce mai conta, de fapt? Joey îi jurase că de fapt nu-i făcuse mare lucru, iar June prefera să-l creadă, oricare ar fi fost adevărul. Și, la urma urmei, ce să vrea el de la o boarfă pocită ca Susan?

Cu acreditările și reputația lui, se putea înfrupta pe alese din femeile cartierului.

De când era mică, Susan provocase probleme, iar acum, crescând, trebuia să suporte consecințele propriilor ei acțiuni. Să-și atace propria mamă era cea mai mare rușine și merita o lecție.

— Ai terminat odată cu cartofii ăia?

Susan dădu din cap, începând să strângă cojile de pe chiuvetă.

— Încă nu i-ai tăiat?

Răspunse cu același gest și se apucă să spele chiuveta și scândura de uscat. Umerii ei căzuți o înfuriau pe June și, în același timp, simțea un val de regret pentru fiica ei. Turnându-și încă un pahar, îl înghiți dintr-o sorbitură.

Ivy intră pe ușa din față, iar June înjură printre dinți când îi auzi vocea zgomotoasă:

— Eu eram, ziceam să trec să-mi mai văd familia.

Când intră în bucătărie, Susan o salută, iar June întrebă cu răutate:

— Ce poftești?

Bătrâna n-o luă în seamă, punând ibricul pe foc să-și facă un grog fierbinte. Văzuse sticla de whiskey imediat ce intrase și iarăși era răcită.

Ivy era răcită de când o știa. Nimeni nu scoase o vorbă. Când ibricul dădu în clocot, Ivy turnă apa fiartă într-o cană. Se așeză la masă, cu mâna ezitându-i în jurul sticlei până când June îi permise să-și toarne o porție generoasă.

— Am fost în piață. Ce credeți? Marcus Stein a fost găsit mort, azi-noapte. L-a omorât în bătaie un hoț. Ce se-alege de lumea asta? Drăguț om, pentru un evreu. Țin minte că în timpul războiului se asigura să avem cu toții câte ceva, cât era plecat bătrânu'. Copii nu avea, înțelegeți, așa că-i plăcea pe ai tuturor ălorlalți. Feblețea lui era băiatul soră-sii. Acuma tre' să valoreze și el câteva sterline. Cred că și Marcus prețuise câte ceva. Unchii au întotdeauna bani puși la păstrare.

June asculta cu tristețe. Îl folosise și ea de câteva ori, de-a lungul anilor. Motivul pentru care nu apelase la el în seara trecută era acela că îi rămăsese deja datoare, în urmă cu patru ani. Numai reputația lui Joey îl oprise pe Marcus să-i ceară datoria. Spre deosebire de ceilalți unchi, el nu lucra sub

protecția Davidsonilor și, în consecință, mai era și jefuit din când în când.

— Bietul om. Era așa de cumsecade, Ivy. Niciodată nu-ncerca să te silească să-i achiți datoriile în natură, cum fac atâția dintre ei. Îl mai ții minte pe moș Isaac? Spurcat futangiu mai era.

Ivy dădu din cap, cu ochii strălucindu-i de whiskey și răutate.

— Știi cine era una dintre cele mai bune cliente ale lui, nu? Mary Hanson. Christoase, în ce crize se mai ținea aia când era mici copiii, cum ne tot zicea ce voia să-i facă și una-alta. Bătrânu' ei știa, o încuraja chiar. Când a murit Isaac, îi era datoare c-o avere. Toți glumeam c-ar fi trebuit să-i lase ceva prin testament – și i-a lăsat. O brățară pe care-o amanetase mă-sa cu ani în urmă. Zi dacă nu era sucit!

June râse în hohote.

— Mi-l amintesc.

Bătrâna se opri din râs.

— N-ai de unde, June!

În timp ce umplea din nou paharele, June spuse pe un ton glumeț:

— Ei, nu se știe niciodată, Ivy, așa-i? Ia-o și tu ca pe-o temă de gândire, în patu' tău de-acasă, la iarnă când sunt lungi nopțile.

Conversația lor o făcu pe Susan să-și dea ochii peste cap, privind apoi pe fereastra bucătăriei, în grădină. În acel moment, trase cea mai mare spaimă din viața ei.

— Mami! Mami, ia vino să vezi!

June se apropie de fiica ei:

— Ce mai e, Susan? Mare băgăreață mai ești, exact ca bunică-ta.

Ivy li se alătură la fereastră.

— Na, futu-i mama mă-sii. Ăștia doi ce fac acolo?

Spre uimirea ei, își văzu fiul, venind peste iarbă împreună cu iubitul lui Susan.

June râse:

— Apropo, Joey știe că-l aveai pe Barry-n casă în seara când i-a făcut educație lui Susan, așa că azi ai grijă cu soldățelul tău iubit, Ivy. O să-ți pună pielea pe băț.

Bătrâna făcu o mutră îngrozită.

Cei doi bărbați dispăruseră și li se auzeau pașii urcând scara. Toate trei simțiră că li se oprea respirația exact în același timp.

Apoi, auziră. Era un tărăboi asurzitor și se uitară una la alta, șocate. Cei doi cântau. Din răsputeri, cântau.

Cântecul *I'm Forever Blowing Bubbles* răsuna peste toată proprietatea, în timp ce se luau la întrecere care să urle mai tare.

Ajunseră pe balcon, venind spre ușă, iar din vecini se auzi vocea lui Maudie strigând:

— Ia mai zi o dată, Joe.

Joey și Barry se conformară și rămaseră în dreptul ferestrei, rânjind ca doi idioți, în timp ce cântau de se zguduiau pereții.

— Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate.

Vocea lui June era sufocată de uimire.

Susan fugi în dormitor să-și refacă machiajul, pentru a încerca să arate cât mai drăguță. Nu știa ce se întâmplase și nici nu-i păsa. Barry venea în casa ei și era uluită, emoționată și fericită.

Ușa din față se deschise și cei doi bărbați se prăvăliră în antreu.

— Junie, adu-ne mie și la prietenu' meu ceva de băut și de potolit, în ordinea asta, te rog.

June își privi soțul de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară în viața ei și zâmbi. Scoțând mia de lire sterline din buzunar, Joey aruncă spre ea banii, care se împrăștiară care-ncotro.

— Uite-aici un miar, și de unde vin eu mai sunt o droaie. Pune-i bine în sertarele tale, fetițo, la adăpost de mâini iscoditoare.

— A, atunci ăla-i ultimul loc unde să-i pui.

Vocea lui Ivy era glumeață, dar rea.

Joey se răsuci spre maică-sa:

— Tu să taci. Vezi că încă nu te văd bine.

Apoi, o îmbrățișă:

— O cunoști pe maică-mea, Barry? Nespălată, împuțită, plină de pânze de păianjeni, da pâinea lui Dumnezeu cu copiii.

Barry râse hohotitor, odată cu toată lumea. Ivy era în culmea încântării, chiar și la auzul insultei. Era un semn că o iertase.

— Ouă, cartofi prăjiți și roșii, și-o băuturică, un-doi, June. Pentru mine și noul meu partener.

Privi în jur.

— Da Susan a noastră unde-i?

— Se face prezentabilă.

Joey rânji:

— Ei futu-i mama mă-sii, n-avem atâta vreme, la șapte

plecăm iar.

Toți râseră din nou. Mai ales Ivy și June. Barry râse și el, dar cam găunos.

— La du-te-n dormitor, fiule, și scoate-o de-acolo. După ce tensori cu ele, arată mai înspăimântător decât un împuțit de Hammer Horror la matineu. Știu eu ce zic. Păi uită-te la June. M-a-ntrebat cineva odată dacă nu i-o-nchiriez să-i sperie ciorile, vara.

Ivy se prăpădea de râs, dar June nu găsea deloc amuzantă gluma și o arătă, boțindu-și buzele.

— Ce-am mai râs, Joey. Poanta următoare care e, să pici mort?

Joey ridică privirea spre tavan, chipurile, cu frică.

— Am supărat-o, pe ea căreia trebuie să-i dăm ascultare. Acuma, ouăle și cartofii ăia-mpuțiți au să fie cât pe ce să se ardă.

June zâmbi.

— Treceți în salon și v-aducem noi ceva să meargă la băutură, O.K?

— Numai Dumnezeu știe câtă nevoie au, June. Îți dau și eu o mână de ajutor, se oferi Ivy.

În acel moment, Susan ieși din dormitor, iar Barry îi zâmbi. Joey simți un junghi de gelozie, dar și-o înghiți. Putea ajunge și cu slănina-n pod, și cu buzele unse, dacă era deștept, iar el era un băiat foarte deștept. Nimeni încă nu știa cât de deștept era Joey. Alcoolul îl făcea să stea nesigur pe picioare și trase concluzia că trebuia să se așeze. Se târî până în salon, unde se prăbuși pe canapea.

Susan arăta mai bine decât se așteptase Barry. Era mai subțire, ceea ce-i accentua cele două puncte principale de atracție. Barry era foarte bucuros să-i lase lui Joey avantajul, știind că el avea să râdă la urmă.

Fata își privi mama, care-i observa cum se reîntâlneau după atâta vreme, sperând împotriva oricărei nădejdi că Barry nu avea să facă sau să spună ceva care ar fi provocat scandal.

Încă nu înțelegea tribulațiile vieții din familia McNamara. Joey își putea schimba dispoziția într-o fracțiune de secundă, iar atunci Barry ar fi fost azvârlit pe ușă afară fără nicio ceremonie. Asemenea lucruri se mai întâmplaseră, iar Susan încerca să spere că nu erau sortite și pentru acea zi.

∴

— Nu-i drăgălaș băiețelu', June?

Vocea lui Ivy era nostalgică, iar June pufni.

— Seamănă cu Joey, atâta, da ea nu se prinde, boarfă proastă ce e.

Intră în bucătărie. În pofida propriei voințe, era nemulțumită de fiica ei. Susan pusese mâna pe-o bucățică bună, cum se spunea în East End, iar June și-ar fi dorit ea însăși să fi fost destul de tânără pentru a lua iarăși viața de la capăt. Cel puțin, își dorea să fie tânără cu condiția de a ști tot ceea ce știa acum. Ochii strălucitori și expresia fericită a lui Susan o făceau să se simtă bătrână și obosită.

— Îmi place acest tânăr Barry, îl găsesc un băiat drăguț. Prea bun pentru domnișorica aia. Ia să fi fost Debbie, mai înțelegeam și eu.

— Lui Debbie, dragă să-i fie inima, îi lipsesc două lucruri care-o fac pe Susan interesantă pentru toți bărbații. Și nu e nevoie să spun pe litere care-s alea, nu?

Ivy dădu din cap, cu înțelepciune.

— Pân-la genunchi la primu' copil, și-mprejur pe după glezne dup-al doilea. Ține seama de ce spun.

June râse, înveselită de aceste cuvinte.

— N-ar strica să profite de ele cât apucă, băiatu', înainte să trebuiască să le caute prin jurul patului!

Nici uneia dintre ele nu-i trecea prin minte că Susan avea doar paisprezece ani și n-ar fi trebuit nici măcar să se gândească la sex, copii sau altele asemenea.

Amândouă cunoșteau situația. Era modul în care trăiau cu toții și n-avea să se schimbe, din câte se vedea. Sexul ținea lumea lor pe roate, le păstra interesul treaz și le distra. Era plăcut, pe gratis și, uneori, le dăruia femeilor o putere enormă.

Întrucât Susan arăta mai mare, o tratau ca pe o adultă. Ceea ce văzuse și trăise toată viața o făcea să pară o bătrână în comparație cu majoritatea egalilor ei. Niciuna dintre femei nu găsea nimic nepotrivit în modul cum se comportau cu fetele, sau în preajma lor. În ceea ce le privea pe ele, Susan și Debbie erau deja femei. Din partea lui Susan, se așteptau să învețe mai repede, fiind atât de bine dezvoltată.

Nu se gândeau că dezvoltarea ei atât de precoce, de la acea vârstă fragedă, putea fi un motiv serios pentru a o feri de

bărbați. O considerau o evoluție firească. Creșteai, ți se forma un trup și îl foloseai, adică exact ce făcuseră amândouă. Nu priveau lucrurile în termenii dezvoltării emoționale, care le depășea puterea de înțelegere.

Fata vorbea la fel ca ele, știa ceea ce știau și ele, deoarece comentau și o lăsau să vadă mult mai multe decât majoritatea oamenilor pe copiii lor. Prin urmare, presupuseseră că Susan înțelegea cu siguranță totul, ceea ce nu era deloc adevărat. Îl lăsa pe Barry să-i facă ceea ce-i făcea fiindcă numai astfel putea să-l păstreze. Asta fusese învățată toată viața. Nu se aștepta nici măcar să-i fie fidel, lucru complet străin de experiența ei.

În timp ce pregăteau masa, cele două femei tăifăsuiau despre trecut și-și aminteau de tinerețile lor. Susan nu era decât încă o victimă a unor oameni nepăsători. Oameni care trăiau vieți nepăsătoare.

∴

În dormitorul lui Susan, Barry încerca s-o sărute, iar ea era neliniștită din pricina tatălui ei.

— Haide, Susan. N-am făcut toate astea pe degeaba, fetițo.

Accentul său scoțian i se părea foarte sexy, la fel ca tot ceea ce spunea.

— Taică-miu e dincolo de ușă, dacă intră o să-și iasă din minți.

Barry zâmbi:

— Nu intră el aicea, fătuco. Și-acuma, scoate-ți odată bluza din fustă sau vrei să plec după una mai dispusă?

Cuvintele fuseseră rostite în glumă, dar amenințarea era totuși serioasă. O ciupi cu putere de sâni.

— Cât dor mi-a mai fost de-ăștia, Susan, ălelalte fete-s nimica pe lângă tine.

Fata se desfăta cu complimentele lui.

O sărută apăsat pe buze.

— L-am făcut pe taică-tu să-mi mănânce din palmă, așa că nu te mai agita, fetițo.

Susan îl sărută și ea, cu toată simțirea unei fete îndrăgostite pentru prima oară.

Barry știa că o excita, deși mai știa și că Susan nu se alegea cu nimic de pe urma sexului. Știa că niciodată, nicicând n-avea să-i placă. Nu-i stătea în fire. Îl aștepta să ia el conducerea și urma să se concentreze numai asupra fericirii lui.

— Pe viitor, vei fi a mea, auzi ce-ți spun? Nimeni n-o să se mai

poată apropia de tine, e clar?

O privi în ochi, iar Susan știu că se referea la tatăl ei și dădu din cap, cu o expresie solemnă.

— Nimeni, Barry. Îți promit. Eu nu-s așa, pe cinstitelea.

Se scuza, așa cum avea să facă toată viața cu el. Îi spunea că tatăl ei o poseda indiferent dacă ei îi plăcea sau nu și că pe viitor avea să i se împotrivească, să-l facă să se lupte pentru ceea ce voia.

Dar asta însemna că urma să fie pe jumătate ucisă. Prin urmare, se hotărî pe loc să continue cu amândoi și să-i păstreze în grațiile ei, pentru a putea să aibă ceea ce-și dorea cu adevărat.

Pe Barry Dalston.

Pentru ea, Barry era ca o stea strălucitoare, un far după care se călăuzea. N-avea să știe ce se întâmpla, fiindcă nu intenționa să-i spună.

Tatăl ei nu era omul care să înceteze. Pentru că nu voia să înceteze, Susan știa asta.

Ar fi făcut orice pentru Barry Dalston. Ca să-l aibă pe Barry Dalston. Credea că merita. Cu prisosință. Îl iubea. Cu adevărat, cu adevărat îl iubea. Și numai fiindcă se purta frumos cu ea, era prezentabil și respectat de toți cei de vârsta lor.

Era băiat de băiat, un bandit, un vagabond fermecător. Genul pe care ar fi vrut să-l agațe toate fetele din cartier, bărbat înainte de sorocul bărbăției. Un tip care ar fi avut grijă de ea doar fiindu-i aproape. Îi conferea prestigiu și respect.

Nu vedea în el o versiune mai tânără a lui Joey, un infractor necopt, cu o undă de egoism și un temperament feroce. Un laș, de fapt, care pungășea oamenii și încerca să-i controleze prin frică și intimidare.

Nu vedea decât un băiat chipeș care ținea la ea în felul lui. Iar pentru Susan McNamara, asta era mai mult decât destul.

În timp ce o ridica pe perete, încercând s-o penetreze, închise ochii și-și imagină că se aflau într-un apartament mic și frumos, cu mobilă elegantă și copii drăgălași.

Când Barry se împinse în ea, Susan se strâmbă și-l mângâie pe ceafă, cu o atingere care păru să-l întărite, căci ejaculă aproape imediat. Se lăsă moale peste ea. Îi simți căldura spermei șiroindu-i pe picioare.

Barry coborî privirea spre ea, zâmbind. Sărutând-o pe buze, i

le mușcă, făcând-o să tresară, iar Susan știu că lăsa un semn pentru tatăl ei, o mică amintire despre ceea ce dorea cu adevărat. Acest lucru o deprimă pe moment, până când, văzându-i expresia, Barry îi strânse capul la piept și șopti:

— Te iubesc, Sue.

Covârșită de bucurie, aproape că scoase un strigăt fericit.

— Și eu te iubesc, Barry, mai mult decât pe oricine pe lume.

El îi împunse ușor un obraz cu degetul.

— Vezi bine că da, fată, că, altfel, vezi tu pe dracu'.

În timp ce se retrăgea de lângă ea, începând să-și aranjeze hainele, îl privi. Era ca un zeu pentru ea și îl simțea cu adevărat divin.

De la umerii lați până la ochii seducători, Barry era tot ce-și putea dori o fată.

Mai ales o fată dintr-o familie și un mediu ca al ei. În timp ce ieșeau din cameră, Susan strălucea radioasă. Fața ei arăta aproape drăguță, iar pielea îi emana sănătate și vitalitate. June observă, iar Ivy de asemenea.

Joey îi văzu imediat schimbarea și hotărî ca, până la momentul cuvenit, să-i ducă pe amândoi de nas.

Tânărul acela avea să lucreze pentru el, să ducă greul și să facă toată munca serioasă. Joey știa că ocazii în genul lui Barry Dalston nu se iveau decât o dată în viață. Dacă totul mergea uns, tânărul Barry avea să tragă ponoasele. Iar atunci, Joey avea să-și crească pe altcineva.

Le zâmbi celor doi îndrăgostiți, dar, când observă buzele tumefiate ale lui Susan, surâsul îi dispăru. Avea însă timp destul să le bage bețe-n roate, pe moment Joey nu voia decât bani.

Cât mai mulți bani.

Iar tânărul Barry părea convins că putea face rost de ei.

June îi surâse fiicei sale pentru prima oară după câteva săptămâni, iar Susan îi fu recunoscătoare. Dar numai fiindcă nu dorea ca Barry să afle prea multe despre situația din familie. Urma să le descopere cu timpul, desigur, dacă nu le și dedusese deja.

În timp ce Ivy îi mai punea lui Barry un ou-ochi în farfurie, băiatul ridică privirea și îi zâmbi. Apoi, începu să povestească o întâmplare cu răposatul lui tată și cu toții râseră în momentele potrivite. Susan avea senzația că-i plesnea inima de mândrie, în timp ce-l asculta.

Barry merita cu vârf și îndesat toate suferințele prin care trecuse în ultimele câteva săptămâni. Era absolut sigură de asta.

În fond, Susan McNamara era îndrăgostită.

10.

— O, mami, ce frumoasă arăți, frumoasă de tot!

June se delecta cu laudele fiicei sale. Acum îi părea bine că o ascultase pe Susan, nu pe Debbie. Taiorul bleu pal mulat pe trup făcea minuni cu silueta ei și-i aducea culoare în ochi. Era genul de costum pe care l-ar fi purtat o adevărată doamnă, una care apărea în paginile revistelor. La el avea o tocă mică de aceeași nuanță cu jumătate de voal care o făcea să arate misterioasă și interesantă.

Pentru prima oară în viața ei, se simțea ca un milion de dolari. Debbie oftă.

— Mă rog, eu preferam costumul cu pantaloni, dar îți stă bine, mami. Ca s-o spun pe-a dreaptă, arăți prea șic pentru noi.

June nu-i luă în seamă împunsătura. Debbie devenea încet dar sigur o iepșoară de-a dreptul sarcastică și începea s-o calce pe nervi.

— Doar n-o să apari cu asta, Debs?

Vocea lui Susan era ascuțită. Debbie se răsuci în fața oglinzii, ridicând din umeri.

— Da ce-are?

Susan clătină din cap, cu tristețe:

— Ce n-are? Arăți ca o curvă-n toată regula. Pune-ți rochia pe care ți-am cumpărat-o, vreau ca ziua asta să arate superb în toate fotografiile mele. Te rog, Debs. Fă-o pentru mine.

— Mai du-te-n mă-ta, Susan. Oricine ar crede că niciodată pân-acum nu s-a mai măritat nimeni. N-am să mă fâțâi într-o rochie de bumbac galben fără mâneci, după care să nu-ntoarcă niciun bulache capu'. M-ar râde toate colegele.

— Ba ai s-o porți, Debbie, în morții mă-tii, sau de nu, nu vii nicicum.

Nimeni nu se miră mai mult ca Debbie de cuvintele mamei sale.

— Susan are dreptate, rochia aia are clasă și-ai s-o îmbraci, domnișoară. Și machiajul ăla ai să ți-l dai jos. Asta-i nuntă la biserică, nu un căcat de disco.

Debbie oftă adânc. Se privi în oglindă. Purta o rochie de doc conturată pe toate liniile trupului și o pereche de saboți înalți. Picioarele ei scurte și grase erau expuse pe toată lungimea, arătând cum nu se poate mai ridicol.

Fardul îi era gros ca de obicei și aplicat stângaci, cuvântul la ordinea zilei fiind excesul. Pentru Debbie, moda era foarte importantă, indiferent dacă cea actuală îi stătea bine sau nu.

— A doua oară n-am să-ți mai spun. Schimbă-te și fă o baie, curviștină scârboasă ce ești.

Debbie începea să fiarbă pe dinăuntru.

— Cum să fac baie, când Grăsana a stat acolo toată dimineața, și pe urmă tu, pân-acum?

Susan și June râseră.

— Haide, Debs, spălatul n-a fost niciodată una din vocațiile tale predilecte, așa-i? o tachină Susan.

— Da’ tu de ce mă-ta mare nu poți vorbi englezește, ca toată lumea?

Și ieși ca o furtună din cameră. June oftă.

— Mare figură și asta, mereu se ceartă. Nu știu de la cine-a moștenit-o, zău că nu.

Susan își înălță sprâncenele, dar nu răspunse. Dorea ca ziua nunții ei să meargă ca pe roate.

— Îți stă minunat părul, Susan. Dacă nu ți-e cu supărare, tu mereu ai avut un păr frumos, încă de mică.

Fiica de șaisprezece ani a lui June se răsuci în scaun, stânjenită din cauza sarcinii ei avansate, și zâmbi.

— Mă bucur că-mi stă și mie bine ceva, mami. Caroseria mea lăsa mult de dorit.

Acum, fața lui Susan fusese machiată de o profesionistă, iar părul îi era coafat cu multă artă. Îi stătea adunat în creștet, cu șuvițe revărsate de jur-împrejur. Printre acestea fusese împletită o aureolă din flori de hârtie, de care să fie prins voalul, iar cu strălucirea tenului pe care i-o producea sarcina, arăta aproape frumoasă. June o privi lung.

— Păcat că Barry n-a ieșit mai devreme din închisoare. Umflată mai ești, fată. N-ai cum s-ascunzi burta asta.

Susan se bătu peste pântece, fericită.

— Nici nu vreau s-o ascund, mami. Barry o iubește la nebunie. În fiecare zi mi-o sărută.

În acel moment, intră Ivy. Era îmbrăcată într-o rochie verde pal, pardesiu, pălărie de pai, mănuși și pantofi de culoare deschisă, arătând din cap până-n picioare ca o mamă a tatălui miresei.

— Afară-i o caniculă de tot căcatu', fetelor! Ce zi superbă pentru o nuntă! Îți stă splendid părul, Susan, zău c-arăți cu totul deosebit.

Susan îi zâmbi:

— Și tu la fel.

Știa că bunică-sa nu făcea decât să cerșească de peste tot complimente.

— Bagă-ți proteza-n gură, Ivy, îți stă mutra de parcă s-a așezat tac-tu pe ea când erai mică.

— Ba p-a mă-tii, June, o să mi-o pun când sunt gata. Mă omoară dantura asta nouă. Îmi sângerează gingiile din cauza ei.

Dantura lui Ivy era un măr al discordiei și toți evitau să vorbească despre ea, dacă puteau.

— Unde-i băieții? Nu s-a ocupat nimeni de ei?

June pufni:

— Au plecat de-aici ieri dimineață la nouă, pizda măsii-ii știe unde-or fi acum. N-ar strica să fie gata și Barry ar face bine să fie-n stare să-și spună labele alea de jurăminte, fiindcă el și mă-sa ne-au bătut la cap că să facem tămbălău la biserică. Scotălăi papistași în familie, ferească Dumnezeu! Și-n frunte cu el, ăl mai mare hoțoman din partea asta-a gârlii. Nu-ți fie cu supărare, de asta-l și plac Bannermanii, ăia toți sunt fanatici religioși.

Susan oftă.

— Mama lui Barry e cea care-a dorit-o cu adevărat, dar și eu am vrut. Nu știu cum, dar mi se pare mai potrivit s-o facem în legea lui Dumnezeu.

June clătină din cap, cu înțelepciune.

— Da' să te măriți cu el, ca să rămâi încălecată pe viață, e cea mai mare prostie, fato, ține minte ce-ți spun. Deja ți-e necredincios, te tratează ca pe o nimica și, cel mai important, nu-ți prea dă bani. Cu ce-ai să mi te-alegi din toată povestea asta, mă rog, decât cu un nume nou?

Ivy își arătă clar nemulțumirea:

— O să se-aleagă cu ceea ce ai și tu, June: un bărbat. Unu

care să aibă grijă de ea și să vadă de nevastă-sa și de copii. Și-acum ai de gând să-ți ții dracu' fleanca două minute și să nu mai găsești nod în papură la toate? Eu cred că ești doar invidioasă și-atâta tot.

— Invidioasă pe cine? Pe ea? Nu mă face să râd. Îmi dau seama de pe-acum ce viață o să aibă și tu la fel.

Ieși din cameră ca o furtună, iar Susan lăsă capul în piept.

— Toată dimineața a avut draci, Ivy, n-o lua în seamă.

Bunică-sa dădu din cap.

— Își amintește de ziua nunții ei și-și dă seama că a trecut de cealaltă parte a dealului, asta o roade.

— Poate, dar azi nu te pune cu ea, vreau ca totul să meargă perfect.

— Ți-ai găsit un băiat de treabă, sper că-ți dai seama, Sue! Fac pariu că-i bun și la tăvăleală, hai?

Împotriva propriei voințe, Susan râse:

— Figură mai ești.

Ivy râse și ea.

— Cu gătelile-astea, s-ar putea chiar și eu să-mi găsesc un rost. Cine știe, hmm?

Hohoti, iar Susan râse odată cu ea.

— Și casa cum iese, iubito?

Ivy era impresionată că primiseră deja o casă de la primărie. Asta, fiindcă Barry îi scăpase câteva lire funcționarului de la spațiul locativ, iar acesta le aranjase totul. Casa era fermecătoare și la doar câțiva pași de a ei. O dublă plăcere, în ceea ce-o privea pe Ivy.

— A fost decorată și ne-a venit și mobila. Arată delicios. Barry a pus chiar pe cineva să sape grădina. A, și, ia ghici. Mi-a cumpărat un aspirator și-o mașină de spălat.

Bunică-sa oftă fericită.

— Norocoasă fată mai ești, să știi. Ăsta o s-ajungă departe. Ține minte ce-ți spun.

— Dar îl iubesc.

Bătrâna mormăi o încuviințare:

— Sigur că-l iubești. Ce n-ai putea iubi la el, hai? I-un maldăr de bărbăție, băiatu'. Ce-aș mai vrea să fiu în locu' tău la noapte, n-am mai avut parte de când a murit bătrânu' King.

Și iarăși se porni pe râs.

June reveni în dormitor, cu o sticlă de șampanie și niște

pahare.

— Haideți, turnați asta pe gât. A lăsat-o Barry ieri, a zis să vă afumați pe jumătate, ca să fiți bine dispuse.

Luară fiecare câte un pahar, iar Ivy îl ridică pe al ei să toasteze.

— Pentru Susan și Barry.

Ciocniră și băură vinul spumos și rece. Susan își goli paharul și râse. Era cu adevărat cea mai fericită zi din viața ei. Peste câteva ore, avea să devină doamna Barry Dalston și abia aștepta.

.·.

Barry deschise ochii, cu pleoapele mijite. Avea gura uscată și senzația că-i turnase cineva clei printre gene. Își simțea propriul miros, un amestec de sudoare și alcool atât de puternic, încât îi dădură lacrimile și în sfârșit reuși să deschidă ochii ca lumea.

Era în casa cea nouă, o recunoștea după tapet. În dormitorul lui, cel pe care avea să-l împartă cu Susan. O mișcare, alături, îl făcu să întoarcă privirea. Și într-o parte și-n cealaltă dormea câte o femeie, iar Joey sforăia la picioarele patului.

Amintirile îl asaltară în timp ce încerca să reconstituie ceea ce se întâmplase în noaptea trecută. Vedea imagini fugare de cluburi cu striptease, un tripou și un bordel din Paddington. Simți bila ridicându-i-se în gât și și-o înghiți.

Îl durea capul și toată fața. Apoi, își aminti cum arăta. Ridicându-se în capul oaselor, își pipăi chipul și oftă iritat. Avea cel puțin un ochi învinețit și gura umflată. Maică-sa avea să-l măcelărească, dacă nu arăta cuviincios în fața altarului. Joey se foi, apoi se ridică încet. Avea ochii injectați, dar niciun semn pe față.

— E-n regulă?

Era formula lui obișnuită de adresare.

— Cum mă-sa ți se pare, Joey? Au să mă omoare. Maică-mea, Susan, June. Toate la un loc.

Joey ridică din umeri și frecă piciorul uneia dintre femei, ca s-o trezească.

— Hai fă, sus și jos din pat. V-ați făcut plinu', acum mai lăsați și pentru altele.

— De unde futu-i mama mă-sii ne-am tras perechea asta de cotoroanțe? întrebă arțăgos Barry.

Un ochi verde se deschise și o voce care ar fi putut crăpa

betonul spuse strident:

— Azi-noapte nu te plângeai, puștiulache.

Barry îi dădu un picior, rostogolind-o din pat.

— Azi-noapte eram paralitic ca un cur, țuțu, de-asta nu mă plângeam. Care om cu mintea-ntreagă ar fute-o pe-oricare din voi, treaz?

Femeia se ridică și, cu câtă demnitate putea să-și adune, replică veninoasă:

— E valabil și pentru noi, bibicule, e valabil și reciproc.

— Ia mai du-te-n pizda mă-tii și ia-o și pe sor-ta geamănă cu tine. Precis că sunteți rude, nu se poate să existe întâmplător două arătări așa de urâte.

Joey râse de expresia indignată a femeii, iar Barry de asemenea.

— Da' bani tot ne datorați.

Barry sări din pat, făcând-o pe femeie să se chircească.

— Adică zici c-aveți pretenția să vă și plătim?

Șocul îi ridicase glasul cu opt octave. Cealaltă femeie începu să se trezească și ea. Își întinse brațele și căscă, răspândind un damf la fel de acru ca mirosul trupului.

— De unde v-am cules, dacă nu vă supărați că-ntreb? interveni Joey.

În timp ce începeau să se îmbrace, cele două nu-l mai luară în seamă. Le privi oricum. Aveau vreo treizeci de ani, picioare groase și piepturi plate, dar cea mai înaltă se lăuda cu un păr și doi ochi frumoși.

— Haideți, fetelor, de unde v-am agățat, mm?

Îi răspunse cea mai înaltă:

— De la *Valbon,* dacă ții musai, și nu suntem travestite. Aveam liber și ne-ați dat de lucru pe-o noapte. Așa că, băgați banu-ncoa'.

— Măciuci! Textila pe voi și caramba.

Barry ieși din cameră, simțind că-i plesnea capul.

— Dă-le-afară, Joey, eu fac niște ceai. Ne-a aprovizionat maică-mea, ieri.

Apoi, revenind în fugă, privi crunt micul ceas deșteptător de pe noptieră.

— Băga-mi-aș picioarele! Acuși apare-aici cu verii mei, să pregătească mâncarea pentru primire. Dacă vede poamele-astea două, o s-o apuce pandaliile.

— Calm, băiete, aproape ne-am îmbrăcat. Dați-ne lovelele și plecăm cuminți ca doi șoricei.

Era o amenințare, iar Barry o înțelese. Apucând-o de păr pe femeia cea mai înaltă, începu s-o târască afară din dormitor. În capul scării, mugi:

— Vrei să cobori singură sau îți trag un șut în cur? Tu alegi, scumpo. Dar mai repede.

Prostituata cea blondă ieși glonț din cameră. Cu pantofii, poșetele și mantourile în brațe, își luă cu forța prietena în jos pe scară. La ușa din față, se întoarse spre Barry și țipă:

— Eram pe liber cu sculament, așa că-ți urez casă de piatră, lăbare!

Barry ajunsese la jumătatea scării, pe urmele lor, când își dădu seama că era gol. Luându-și pula în mâini, gemu:

— E roșie ca focu', Joey.

Joey se strica de râs.

— Nici nu mă mir. Mai-mai că le-ai omorât p-amândouă, fiule. Asta-i vorbărie de boarfe. Și-acum, fă ceaiu' ăla-n paștele mă-sii. Am un gust în gură de parcă s-a căcat cineva-n ea.

Joey începu să facă ordine în dormitor. Cearșafurile erau mânjite cu de toate, de la ruj până la spermă, dar făcu totuși patul. După câteva minute, nevoia de a urina deveni prea puternică și se împletici spre toaletă. În timp ce se ușura, avu o senzație de usturime și înjură printre dinți.

Asta le mai lipsea acum, o rundă de aplauze. Ultima oară când avusese blenoragie, pe June o apucaseră istericalele. Când termină, își vârî capul sub robinetul de apă rece, ca să se dezmeticească. În timp ce termina cu îmbrăcatul, o auzi pe mama lui Barry, Kate, intrând cu mâncarea.

— Te simți bine, fiule?

Avea un accent cockney pur. Se măritase cu un scoțian și, după asasinarea acestuia, revenise la izvoare. Își adora fiul, la fel cum și Ivy îl adora pe Joey. O simpatiza mult.

Kate era loială, civilizată și-și ținea urechile și gura ferecate. Din partea lui, era întru totul așa cum se cuvenea să fie o femeie. Barry îi mărturisise că, nici înainte de moartea soțului ei, nici după, nu avusese relații cu alți bărbați.

Kate se ducea zilnic la biserică, unde se ruga pentru el și tatăl lui, iar asta spunea totul. Nu-i găsea fiului său niciun cusur și-i lua partea în fața oricui era de altă părere decât a ei. Una peste

alta, era o londoneză cu frica lui Dumnezeu, de școală veche.

Casa ei era curată-pahar, mâncarea exemplară și o primire călduroasă asigura oricând. Joey își dorea să fi fost a lui, tare i-ar mai fi plăcut să se însoare cu una ca ea. Arăta încă bine și toate cele. Pentru vârsta ei, firește. Dar nu reușea s-o urnească dintr-ale ei, iar Dumnezeu îi era martor de câte ori încercase. Kate se comportase întotdeauna ca și cum n-ar fi priceput ce-și pusese în cap.

Ridică din umeri, în timp ce-și aranja părul, înainte de a coborî la ea. Poate că nici nu înțelegea. Nu toate femeile erau ca June, conștiente de tot ce se întâmpla.

Cu gândul la soția lui, oftă. Nu făcea decât să ponteze un împuțit de tarabagiu indian dintr-un gang! Avea un *Jaguar* mare, un turban și două șiruri de dinți albi, lucitori, care îl costaseră o avere.

Joey zâmbi. Ei bine, n-avea decât să se bucure de ei atâta cât mai putea, căci avea de gând să-i zboare din gură nu peste mult. Mai întâi, nu voia decât să afle dacă nenorocitul avea ceva ce să se merite șterpelit, apoi să găsească o ocazie de a ciupi tot ce putea, în timp ce-l învăța pe boul asiatic o lecție pe care n-avea s-o uite prea repede.

Fut-o-n cur pe June! Își aducea contribuția la relațiile între rase, nici vorbă. Când intră în bucătărie, Kate îi zâmbi:

— Fac ouă cu șuncă, vrei și tu?

Joey rânji încântat, frecându-și palmele.

— Te rog. Ne-ar prinde bine ceva ca să ne revenim la normal.

Barry, observă el, arăta cuviincios de rușinat în fața maică-sii, ceea ce-l înveseli pe Joey. Băiatul își făcuse o reputație frumușică în ultima vreme și, cu toate că Joey încă mai era stâlpul operațiunii, lui Barry putea foarte ușor să-i vină ideea de a începe să lucreze pe cont propriu. Motiv pentru care acea căsătorie era o mană cerească din mai multe puncte de vedere.

Când Joey era prea beat sau drogat ca să ducă la bun sfârșit o afacere, Barry o prelua automat. Se fripsese deja, își făcuse numărul și ținuse capul în piept și lacăt la clanță. Trei luni stătuse la pârnaie și-i prinsese bine băiatului. Nu voia să mai ajungă acolo, iar ăsta era un semn încurajator. Acum ar fi făcut orice ca să se țină departe de răcoare, iar acest orice era o mare pleașcă pe capul lumii.

∴

Biserica era ticsită, mirosul lacului de podele simțindu-se și mai puternic în arșița de iulie. Susan transpira deja ca o scroafă în călduri, iar părul i se lipea de frunte în șuvițe umede.

— Ar face bine să se grăbească naibii. Era vorba ca eu să întârzii, nu el.

— I-un nesimțit, la fel ca taică-tău. Și căcănarul ăla a-ntârziat la nunta noastră, spuse pe un ton acru June.

Susan o admonestă cu voce ascuțită:

— Ai de gând să nu mai înjuri în biserică?

Maică-sa își dădu ochii peste cap.

— De parc-am veni aici în fiecare zi! O pierdere nenorocită de timp și energie toată povestea asta. Dacă există un Dumnezeu, iubito, demult a uitat de noi.

Susan ignoră aceste cuvinte și se concentră mai departe să privească pe ferestruica de lângă ușile bisericii, încercând să vadă dacă nu sosiseră Barry și Joey.

— Dac-a făcut-o lată tocmai azi, îl strâng de gât pe nenorocit, jur cu mâna pe inimă.

Vocea lui June era aspră, iar Susan simți un junghi în burtă. Copilul o apăsa greu. Dădea din picioare, cu mișcări puternice și înverșunate, care aproape o îndoiau de mijloc.

— Ce-i, iubito, ți-e bine?

Dădu din cap și trase adânc aer în piept, frecându-și abdomenul umflat.

— Mda, mi-e bine. Cred că și copilul s-a săturat, la fel ca noi, atâta.

Ivy își aprinse o țigară și trase cu sete.

— Poftim, iubito, pufăie de-aici. O să te calmeze.

Susan luă țigara, cu recunoștință, începând să pufăie puternic.

— Unde-or fi?

— Ar putea fi oriunde. În cur la Dracu’ și prima pe stânga, din partea mea, replică Ivy, resemnată.

Susan începea să intre în panică. Barry întârziase cu aproape o jumătate de oră.

— O să vină, mami, nu?

În minte îi intră frica de a fi părăsită în fața altarului și simți un gol grețos în stomac, dându-și seama că Barry era absolut capabil să „uite” intenționat că trebuia să apară.

Privind fața albă și încordată a fiicei sale, lui June i se făcu un

moment milă de ea.

— Obișnuiește-te, iubito. E la fel ca taică-tău, da' încă nu-ți dai tu seama. Toată viața o să facă numai ce vrea el, scumpo, și noi nu putem decât s-o luăm în mână. Sper să nu vină într-un hal fără de hal. Fă-ți totuși o favoare, deși n-ai s-o vezi așa, cel puțin nu prea multă vreme.

Susan simți lacrimile înțepându-i ochii și încercă să și le stăvilească înainte de a începe să se vaite cu voce tare. Dacă Barry o făcea de râs în fața tuturor, avea să-l omoare, cu mâna ei.

Unde era?

∴

— Ia oprește mașina aia a lui Moș Bill!

Cele două femei care priveau bătaia erau fascinate. Una alergă la bordură și ridică sacoșele de cumpărături, pentru a face semn mașinii de poliție să oprească.

— Ce se-ntâmplă aici, doamnelor?

Tinerii polițiști vedeau și ei încăierarea, dar părea cam îndârjită și ar fi preferat să cheme ajutoare.

Betty Tomlinson își țuguie buzele.

— Din câte-am înțeles, mașina aia neagră s-a băgat în fața ăleia albastre, și-acuma toți patru ocupanții s-au luat la păruială. Dar, după cum arată cei doi mai puternici, aș zice că e pe undeva o mireasă care-și smulge părul din cap. Uitați-vă la panglicile de pe mașină. Mai mare rușinea, nu, să te bați pe stradă în ziua nunții! Pe vremea mea, nu se-ntâmplă una ca asta, vă spun eu.

Polițiștii n-o ascultau. Îi luaseră deja la ochi pe Joey și Barry, care fugăreau în pumni și șuturi, peste tot carosabilul, doi bărbați între două vârste. Cinci minute mai târziu, sosiseră încă două mașini panda, iar polițiștii cei tineri conchiseră că sosise momentul să se dea jos dintr-a lor.

— Uitați-vă la ei, așa o țin de când am ajuns noi aici.

Un polițist mai vârstnic oftă.

— Haide, să spargem bâlciul. Ăla-i Joey McNamara – fiică-sa se mărită azi. De două săptămâni am fost anunțați despre petrecere. Jumate din lumea interlopă o să vină la biserică.

Cei șase polițiști îi despărțiră pe Joey și Barry de cei doi despre care credeau că le tăiaseră calea. De fapt, Joey se vârâse în fața lor, după care conchisese că făceau pe deșteptii și aveau

nevoie de-o lecție. Ceilalți doi erau bătuți măr, dar nu-și pierduseră cunoștința. Unul, un bărbat înalt și chel, cu burta umflată, stătea așezat pe bordură, în timp ce polițistul mai vârstnic îl întreba dacă voia să depună plângere. Omul răspunse că nu, la fel ca pasagerul lui, un piețar din Covent Garden.

Nu erau proști. Știau ce însemna întrebarea: Moș Bill n-avea chef să ia măsuri. Era legea străzii și o recunoșteau. Peste cinci minute, Barry și Joey erau într-o panda, în drum spre biserică. Mașina pendula cu viteză prin trafic, făcându-i să se distreze nemaipomenit. Cinstea de a sosi la biserică aduși de mașina poliției era irezistibilă.

O sticlă de scotch, turnată pe gât în timp ce se îmbrăcau, le dăduse chef de ceremonie. Și le mai stârnise și pofta de incidente. Doi țopârlani într-un *Daimler* nou-nouț le asiguraseră exact imboldul necesar pentru a spori emoția zilei.

Când opriră scrâșnind din frâne în fața bisericii St. Vincent, văzând expresiile șocate de pe chipurile tuturor, nu-și mai încăpură în piele. Preotul, însă, nu era impresionat. Părintele Stewart Munro devenise legendar pentru cununiile din societatea criminală, fără să pună întrebări delicate.

Dar nu admitea nicio tulburare. Înalt de un metru nouăzeci și cântărind o sută douăzeci de kilograme, era un om pe care mulți îl ascultau. Vorbea cu bun simț, dar mai avea și un pumn care putea doborî pe oricine, și cine ar fi ridicat mâna asupra unui preot?

Părintele Munro avea programată încă o nuntă, peste cinci minute, și era nervos. Nervos rău. Nu acceptase să-i cunune pe ăștia doi decât datorită lui Kate Dalston, o femeie de treabă și o catolică devotată, și uite cum îl răsplăteau. Aproape că se gândea să contramandeze ceremonia.

Dar, când privi în jurul lui, la Davidsoni și Bannermani, mafioți care îmbrățișau toată Londra, și la înfățișarea miresei gravide, părintele Munro se înduplecă.

Însă avea să fie o slujbă rapidă, altfel nu se putea.

∴

Barry stătea așteptându-și mireasa, stropit cu sânge care nu-i aparținea, cu noroi pe pantaloni și cu mâneca sacoului ruptă. Era în culmea mândriei de propriile lui pozne și presupunea că și toți ceilalți amuțiseră de admirație. Auzea în biserică râsete și șușoteli și știa că făcuse din ziua aceea o ocazie pe care nimeni

n-avea s-o uite.

Mai cu seamă Susan Dalston. Îl încânta la nebunie gândul că avea să-i poarte numele. Parcă i-ar fi furat-o lui Joey, făcându-și-o acum proprietatea lui. După ziua de azi, Joey nu mai avea niciun cuvânt de spus în viața ei. Ideea îi dădea fiori lui Barry.

Zâmbindu-i în timp ce stătea stingherită lângă el, rosti jurămintele cu glas ferm și sonor, făcându-i pe toți să izbucnească iarăși în râs.

Susan, ascultându-l, îi iertă totul. Era acolo, se căsătoriseră, iar acum ea era soția lui. Ce-și putea dori mai mult o fată? Simțea mirosul de lac, de flori și de *Midnight in Paris,* un parfum pe care-l foloseau majoritatea femeilor din biserică. Simțea fiorul firesc oricărei mirese, știind că pornea într-o aventură de-o viață.

Chiar dacă șocanta lui apariție o tulburase, era hotărâtă să se simtă bine în acea zi, s-o țină minte ca pe o ocazie fericită, să-și impună să râdă de ceea ce făcuse el, deși în sinea ei știa că-l condamna. Îl ura pentru felul cum o umilise în fața tuturor. Când Barry îi puse inelul în deget, îi văzu pe mâini sângele care se usca și o străbătu un mic fior prin tot trupul. Copilul mai zvâcni o dată în ea, provocându-i un val ușor de greață.

Toată biserica păru să se îndepărteze din fața ochilor ei, fără să mai rămână la locul său decât crucifixul de deasupra altarului. Christul o privea, iar Susan știu că avea nevoie de El, avea nevoie de Dumnezeul ei și urma să aibă nevoie toată viața, după această zi.

Transpirația îi lipea rochia de trup și-și simțea capul gata-gata să plesnească. Dar îl iubea atât de mult pe Barry. Cu toate defectele lui, cu tot ce făcea, îl iubea. Acea iubire, hotărî ea, trebuia să fie de ajuns pentru amândoi.

Barry îi simți tremurul mâinilor și o strânse lângă el, într-o îmbrățișare aspră care stârni din nou râsul tuturor, iar pe părintele Munro îl făcu să pufnească exasperat.

Cel puțin, ține la ea, fu singurul gând al preotului. Fie și într-un stil cam dur, tot era ceva.

Căci, dacă avusese vreodată cineva nevoie de rugăciunile lui, era această biată copilă din fața sa, cu ochii ei triști și burta plină de speranță. Dintr-odată, preotul se simți deprimat.

Copilul urma să fie răsfățat câteva săptămâni de tatăl lui, care apoi avea să-și piardă orice interes. Stewart Munro știa acest

lucru la fel de sigur pe cât își cunoștea catehismul, cum cunoștea parabolele. Trăia de mulți ani în East End și văzuse mulți Barry Dalstoni în viața lui. Îi boteza, îi căsătorea și-i înmormânta.

Barry, din partea lui, se considera nemaipomenit. Luase măsuri ca nimeni să nu uite acea zi. O privi pe Susan a sa, cum îi spunea acum în gând, și și-o imagină goală, mai târziu, cu burta enormă atârnându-i în timp ce el o poseda pe la spate. La acest gând, se erecta deja și încercă să-și stăpânească imaginația.

Era o fată bună Susan a lui. Aranjase minunat casa și gătea bine. Știa că s-ar fi putut procopsi mult mai rău. Maică-sa o plăcea, iar ăsta era principalul.

Își simți măruntaiele răzvrătindu-se împotriva alcoolului, după care urmă un moment de amețeală, când își înghiți voma pe cale să țâșnească. În acea clipă, își dădu seama că era beat pulbere și-și opri respirația, pentru a înfrâna greața și a se ține pe picioare. Dorea ca preotul să se grăbească și să-și închidă odată moara, începea să se plictisească de toată poliloghia. Voia să bea, să îmbuce ceva, să fie cu proaspăta lui soție.

Soția lui. Susan Dalston a lui.

∴

De cum se sfârși slujba, Barry se răsuci să facă o plecăciune spre congregație, într-un spectacol de bravadă ironică. Din păcate, își împinse mireasa de-a berbeleacul. Susan aterizâ în fund la baza treptelor altarului. Barry râdea atât de tare, încât nici măcar nu putu s-o ajute să se ridice. Susan Dalston îndură umilința de a avea un mire beat în biserică, un om atât de amețit, încât își trântea pe jos propria soție gravidă, după care râdea de ea.

Barry găsea sincer că era cea mai comică boroboață. Unii dintre cei prezenți râseră și ei, dar cu nervozitate, căci observaseră expresia de pe chipul lui Joey McNamara. Lui Davey Davidson, renumit pentru umorul său, îi era dificil să zâmbească. Privindu-și iubita soție, șopti:

— Mitocani, scumpo, niște mitocani împuțiți. Hai repede la recepție și de-acolo o tăiem imediat acasă. Eu m-am și săturat.

— Ce faci, băi căcat cu ochi! Aia pe care-ai dat-o cu roatele-n sus e fie-mea!

Glasul lui Joey răsună sonor, iar June și Ivy se duseră imediat

la el, să oprească scandalul care știau că stătea să izbucnească.

— Las-o moartă, Joey. A fost un accident și Susan nu se plânge. Las-o așa.

Joey își împinse soția la o parte.

— Te rog, Joey, nu aici, de față cu toată lumea.

— S-o las așa? Labă ăla-mi dă fata pe jos și eu să stau ca mortu'? Îi zbor capu-n morții cui l-a făcut!

June oftă din greu.

— Haide, Ivy, să se descurce. Mi-e pân-aici.

Joey se răsuci spre ea:

— *Ție* ți-e pân-aici? *Ție* ți-e pân-aici? Înghiți gălușca, June? Dacă-i e cuiva pân-aici, io-s ăla, fă!

Îi îmbrânci din drum, cu destulă violență, pe Kate Dalston și pe fiul ei, și o săltă pe Susan în picioare.

— Gata, vii cu mine-n clipa asta.

Susan își smulse mâna din strânsoarea tatălui ei. Cu vocea înecată de lacrimi și umilință, țipă:

— Lasă-mă-n pace, tată, a fost un accident. Te rog, nu distruge totul, nu înrăutăți situația și mai mult.

Joey o înhăță de braț, deloc blând.

— Ba vii acasă cu mine și cu maică-ta. Pesemne c-am fost sonat în pizdele mamii mele să fiu de-acord cu toată căcănăria asta. I-un bou și, cu cât îți dai seama mai repede, cu-atât mai bine o să-ți fie.

Barry asculta totul, într-o tăcere incredulă. Părintele Munro asculta cu furie, nevenindu-i să creadă. În momentul când Barry îl împinse pe Joey de lângă Susan, Joey își luă avânt cu pumnul. Înainte de a atinge falca lui Barry, părintele Munro îl zburase de pe trepte cu o directă năprasnică.

— Da' pieriți odată toți din ochii mei? Să vă ierte Dumnezeu, că eu cu siguranță nu vă iert!

Kate o cuprinse cu un braț pe Susan, care plângea, în timp ce Barry alerga să-și deșerte conținutul stomacului pe pietrișul de-afară. Icnetele lui se auziră prin toată biserica, amplificate parcă.

Nuntașii care urmau după ei priveau totul, oripilați. Înăuntru, oamenii începeau să ia cadourile, uitându-se unii la alții și întrebându-se care o fi fost protocolul pentru un dezastru de o asemenea magnitudine în ziua nunții. Avea să se mai țină recepția? Susan, cu machiajul scurs și fața roșie, plângea ca un

copil în brațele soacră-sii. Kate încerca s-o liniștească, în timp ce June clătina din cap deznădăjduită, iar soțul ei zăcea leșinat pe pardoseala bisericii.

— Îl omor, futu-i muma-n cur, jur că-i fac de petrecanie. Ticălos nenorocit!

Ivy îngenunche lângă fiul ei, clătinând din cap. Până și ea își dădea seama că de data asta mersese prea departe. Toată speranța și fericirea pe care le vestise nunta erau înlocuite acum de o disperare tăcută, în încercările de a mai salva atât cât se putea. Două dintre cele mai vechi prietene ale lui Ivy veniră s-o ia de brațe.

— Haide, iubito, să mergem acasă.

Bătrâna dădu din cap, ca prin farmec amuțită.

∴

Joey deschise ochii și primul lucru pe care-l văzu fu chipul lui Bannerman. Lăsând să cadă un pachet în culori vesele lângă Susan, acesta spuse cu tristețe:

— Noi trebuie să mergem, iubito, dar îți dorim numai bine.

Zâmbi, apoi adăugă în glumă:

— Cred c-o să ai nevoie.

O sărută ușor pe obraz și plecă, urmat de soția sa, țeapănă de indignare la adresa tărăboiului pe care-l văzuse. În acel moment, Joey se văzu pe sine așa cum îl vedeau toți. Un haidamac spurcat la gură, care nici chiar într-o biserică sacrosanctă nu-și putea stăpâni limba spurcată și violența. Era o intuiție de o limpezime atât de orbitoare, încât începu să plângă. Suspina și nici măcar maică-sa nu-l lua în seamă. Nimeni, se părea, nu voia să-l consoleze, nu era dispus să-i scuze ceea ce făcuse. Ridicându-se nesigur pe picioare, gata să cadă, își imploră fiica din priviri și cuvinte:

— Sue, iartă-mă, iubito. Din cauza băuturii…

Susan clătină din cap și se îndepărtă. Buchetul ei de nuntă era făcut praf. Debbie i-l ridică, încercând să-l dreagă. Joey plângea acum zgomotos, cu toate inhibițiile risipite. Nu putea suporta ca oamenii să-l ignore, când știa că mersese prea departe și ceilalți îl făceau să înțeleagă acest lucru. Avea nevoie să se simtă prețuit, să simtă că era mai presus de toți.

— SUSAN!

Glasul său încerca să sune îmbietor. Dar Susan și Debbie își continuau drumul spre ieșirea din biserică, iar restul nuntașilor îi

urmau ca o turmă de oi. Nimeni nu-i vorbea lui Joey, nu-i adresa niciun cuvânt de consolare. Kate Dalston aşteptă să plece toată lumea, după care, privindu-l cu ochi plini de ură, şopti:

— Ticălos murdar şi scârbos! Dacă soţul meu ar trăi, ar pune mâna pe tine şi praf te-ar face, pentru ce-ai făcut azi aici. Să-l îmbeţi pe Barry al meu şi să-l amesteci într-o încăierare, înainte de nunta lui, şi pe urmă să-l înjoseşti, pe el şi pe făptura aia din carnea şi sângele tău, sub ochii lui Dumnezeu însuşi! Îl măsură de sus şi până jos. Clătinând din cap, mai murmură: Mă dezgusţi.

În sfârşit, o văzu pe June. Stătea în partea dinapoi a bisericii. Chiar şi de la acea distanţă, ochii ei îl condamnau, iar Joey ştiu că, orice-ar fi spus sau ar fi făcut, avea să fie acuzat toată viaţa pentru acea zi. Ştergându-se cu o mână la ochi, îşi dădu seama că plângea. June îi întoarse spatele şi ieşi din biserică. Joey McNamara nu se mai simţise în viaţa lui atât de singur.

11.

Barry era beat, dar spăşit. Oricine putea să vadă atâta lucru. Kate Dalston se asigurase ca toţi să aibă de băut şi ceva de mâncare şi îşi dăduse toată silinţa ca ziua să fie un succes. Nimeni nu menţiona ceremonia, ceea ce le convenea tuturor.

June şi Ivy erau în dormitorul casei noi, schimbând cearşafurile şi făcând ordine. Ivy, pentru prima oară, era iritată pe fiul ei.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, June, au fost la fel de nesimţiţi unu că şi altu'.

Nora ei dădu din cap.

— Atâţia bani, atâta timp şi eforturi. Biata Susan, cât s-a mai străduit.

Ivy ridică din umeri:

— E, acuma măcar înţelege cu ce s-a încotoşmănat. Nu credeam să zic asta vreodată, June, da Barry ăla-i la fel de rău ca Joey, în multe privinţe, se cutremură ea. De fiecare dată când mă gândesc la scena din biserică, simt că mi se face rău.

June clătină din cap, consternată.

— Şi Susan ce crezi că simte? Uneori, e o belea pe capul

omului, dar până și eu trebuie să recunosc că poznele de azi au fost complet nelalocul lor. Ai văzut mutra lui Bannerman, religios cum e el și toate alea?

Adulmecând bănuitoare așternuturile, Ivy oftă.

— Au tras o partidă de tăvăleală-n patu' ăsta, futu-le muma-n cur de porci, ia uite la culoarea asta de ruj, în veci n-o să se mai ia de pe cearșafuri. Dungile roz sunt întotdeauna cea mai mare belea pentru pete.

June își dădu ochii peste cap. Auzind vocea lui Susan din grădină, se duse la fereastră ca să vadă ce se întâmpla. Joey intrase pe poarta din spate, iar June ridică fereastra-ghilotină, cât putea de încet, pentru a le auzi cuvintele. Încerca s-o cuprindă cu un braț pe Susan, care îl respingea, încercând cu blândețe să-l convingă să plece.

— Te rog, tată, n-am avut destule necazuri pe ziua de azi?

Se vedea clar că Joey băuse din nou, ca să-și adune curajul. June își privea soțul și fiica de parcă ar fi fost o străină, uitându-se la ei ca o spectatoare imparțială. Mirosea fierbințeala zilei, duhoarea familiară a gazelor de eșapament, aromele de mâncare gătită și grăsime care caracterizau cartierul East End în timpul verii. Își văzu soțul punând o mână pe burta fiicei sale și încercând s-o mângâie.

— Haide, Susan, știi că n-am fost serios. Eram beat.

Susan îl împinse și mai tare, ca și cum atingerea lui ar fi declanșat în ea un comutator.

— Ia-ți labele împuțite de pe mine! Pentru tine nu mai sunt nimic, de-acuma încolo. Sunt o Dalston, nu o McNamara, e clar? Niciodată n-o să mai ai voie să te-atingi de mine.

June era conștientă de prezența lui Ivy, care stătea tăcută lângă ea. Niciuna nu scoase o vorbă.

— Am încercat să-ți salvez onoarea, iubito. Nimeni nu te dă pe tine pe jos de față cu toată lumea.

Susan se îndepărtă de el încă o dată, deși acest lucru îi era cam greu, în spațiul strâmt dintre zidurile grădinii.

— Mi-ai distrus nunta. L-ai înfuriat și ai iscat gâlceavă. Ai ruinat totul. Știu ce coci. Ești gelos, în mă-ta. Ai nevoie de el fiindcă tu ești un căcat de niciun folos, care nici măcar o slujbă de caftangiu plătit nu poate să și-o țină. Ei bine, pân-aici ți-a fost, tată. Mi-a ajuns până în gât. Barry e soțul meu, iar eu sunt soția lui. Acum nu mă mai poți atinge, niciodată, fiindcă, dacă o

faci, am să-i spun. Știe ce mi-ai făcut acasă la bunică-mea și știe cine ești de fapt. Un animal, o bestie, zi-i cum vrei.

June și Ivy priveau într-o tăcere stupefiată, în timp ce Joey începea din nou să plângă.

— Te rog, Susan, am făcut-o numai fiindcă te iubesc. Tu ești fata mea cea mai bună, dintotdeauna ai fost.

În glasul lui se simțea o notă rugătoare care o frânse pe June, făcând-o să înțeleagă perfect cu cine avea de-a face.

— Ce se-ntâmplă? se auzi vocea certăreață a lui Ivy. Ce-i toată povestea asta?

Privindu-și soacra, June ridică din umeri:

— Tu ce crezi că e, Ivy? Băiatul tău de aur i-a tras-o fiică-sii. Ani de-a rândul, după câte se pare.

Bătrâna clătină din cap, a negație.

— Nu, nici vorbă. El nu-i așa. O fi având el unele obiceiuri mai sucite, da una ca asta, nu. Probabil că Susan l-a-nțeles greșit, știi cum e ea. Toate cărțile alea, regina lecturilor, de futu-i mă-sa…

June o întrerupse:

— Știi ceva, Ivy? Te moștenește în multe privințe. Egoist, îndărătnic și rău de-a dreptul. Prima oară i-a făcut-o când avea doișpe ani și de-atunci a ținut-o întruna. De ani de zile știu.

Ivy își privi nora într-o tăcere năucită.

— *Știai?* Știai și n-ai făcut nimic?

Până și ei îi venea greu s-o creadă. June zâmbi subțire:

— Crezi că n-aveam cu toții destule probleme și fără să iasă asta la iveală? Ia imaginează-ți dacă aflau Davey Davidson și Bannermanii, hmm? Ne-ar fi zburat afară din East End, o știi la fel de bine ca și mine.

Pe Ivy o împiedică să răspundă un zbieret din grădină. Mama lui Barry își trăgea fiul de lângă Joey, iar Susan încerca să-și împingă tatăl pe portiță, în alee.

— Pleacă, tată. Du-te și gata, da? Te rog.

Vocea ei devenise imploratoare. Se săturase pe ziua aceea, de căldură și de companie. Nu mai voia decât să se culce, încercând să uite că se întâmplase măcar un singur lucru din toate acelea. Când Joey ieși din grădină, Susan oftă ușurată.

— Și ce voia? se auzi glasul dur al lui Barry.

— Ce crezi că voia, Bal? Voia să vină la așa-zisa recepție.

Kate Dalston îi lăsă singuri. Găsea mai cuminte să se

lămurească între ei. Ivy și June priveau din dormitor, tăcute amândouă, ascultând ce se discuta. Barry o împinse pe Susan lângă poartă și încercă s-o cuprindă cu brațele. Fata îi simțea în respirație miros de vomă, whiskey și vin roșu, ceea ce o făcu să întoarcă dezgustată capul. Ghicindu-i gândurile, Barry o împinse și mai tare în portița de lemn. Susan simți un cui înfigându-i-se în spate și căută să se smulgă din strânsoare.

— Dă-mi drumul, Barry. M-am săturat să fiu silită să fac ce vor alții.

Barry rânji.

— Aha, deci te-ai săturat să faci ce ți se spune, da? Păi, atuncea dă-mi voie să-ți explic. Azi când m-am însurat cu tine, ți-am dat respectabilitate, tanti. Te-am lua de la căzăturile alea două care te-au crescut și am făcut din tine nevasta mea. Așa că, te rog, fă-mi onoarea și nu uita niciun moment chestia asta. Dacă eu îți zic să sări, Susan Dalston, tu sări, și sări cât poți de sus, femeie, fiindcă mai puțin nu admit de la tine. Ei, am fost clar sau nu?

Îi ținea fața în mână, strângându-i bărbia până o făcu să se strâmbe de durere.

— N-am auzit, Susan, ai zis cumva da?

Dădu din cap, îndurerată, iar el slăbi strânsoarea.

— Ajungi să semeni cu maică-ta. Crezi c-am să-nghit toate căcaturile pe care le-a-nghițit tac-tu, este? Ei bine, ascultă aici. Ești a mea și nu a altcuiva. Să se-nțeleagă foarte clar, Susan. Iar asta-l include și pe bulachele ăla de tac-tu. Dacă mai aud că ți-a dat târcoale, îl omor.

Speriată, Susan încuviință iarăși.

— Iar pe urmă, te omor și pe tine. Dacă plodu', când s-o năștea, seamănă măcar pe departe cu pulă ăla, bucăți te fac. Auzi ce-ți spun, femeie?

Susan își linse buzele sparte.

— Te rog, Barry, nu azi, da? Și-așa, praful s-a ales de ziua asta…

N-o asculta. O târî pe alee și o îmbrânci de peretele opus. Îi ridică rochia de mireasă, mușcând-o de gât tot timpul, cu mișcări mărunte și sălbatice, care o dureau și o împingeau la disperare.

— Lasă, Barry, nu aici. Nu în văzul lumii.

Începu să-i sfâșie și lenjeria de corp. Susan simți materialul

ieftin rupându-se în mâinile lui și închise ochii sub lumina orbitoare a soarelui de vară.

— Ești nevasta mea, Susan. Pot face treaba asta, când am eu chef, iubito. De-asta se-nsoară oamenii, înțelegi? Dacă eu am chef să te fut de să-ți iasă ochii, tu mă lași. Da' pot să le fut și pe altele de să le iasă ochii, și tu tot nimic n-ai să zici. Înțelegi, asta-i diferența dintre bărbați și femei.

Impulsurile lui erau atât de puternice încât o ridicau de la pământ, sfâșietor de dureros. Dar Barry intrase în ritm și se repezea de parcă de-asta ar fi depins viața lui.

Ridicându-și privirea, Susan își văzu tatăl privindu-l din grădina alăturată. Stătea parțial ascuns după un gard rupt, acoperit cu bălării și maldăre de gunoi. Îi văzu chipul tras. Avea ochii întunecați de emoție, iar sudoarea îi lipea părul de țeastă.

Prin jur bâzâia o viespe. În mintea ei, o auzea asurzitor. Părea un lucru complet opus celor ce i se întâmplau în acele momente. Vuietul îndepărtat al traficului și câte o vibrație a pământului, la trecerea camioanelor grele, erau toate evenimente firești, dar nimic nu era firesc în acel moment sau loc. Își dădu seama că Barry era unul și același cu Joey, deși mintea i se crispa în fața acestui gând.

Barry o iubea, nu încăpea nicio îndoială. La șaisprezece ani, însărcinată și cu o copilărie pe care majoritatea oamenilor n-ar fi putut s-o creadă, Susan trebuia să fie convinsă că o iubea. *Voia* s-o iubească.

Voia s-o iubească cineva. În acel moment, toate visurile ei de fată se risipiră și, în timp ce se relaxa, fără a mai dori altceva decât să se termine odată asaltul lui asupra trupului ei, îl simți ejaculând. Tot trupul i se încordă, apoi se moleși, ținându-se de fesele ei ca și cum ar fi fost în pericol de moarte. Apoi, în timp ce patima i se dizolva și-și dădea seama cât de grea era, o coborî la pământ și-și îngropă capul în pieptul ei, strângând-o în brațe.

— A fost grozav, Sue, mai grozav ca oricând. Acum ești a mea, iubito, numai a mea, nu a altcuiva.

Susan îl mângâie pe cap și încuviință, dornică să se încheie totul. Voia să se termine, dorea să uite că se întâmplase vreodată. Dorea să scape de privirea tatălui ei.

Dacă Barry își dădea seama că Joey îi privea, s-ar fi înfuriat, ar fi turbat de-a binelea…

Dar, întorcându-se dinspre ea, Barry se uită la tatăl ei și, încheindu-și fermoarul pantalonilor, strigă:

— Te-ai distrat bine, Joey? Ai văzut ce-a căpătat fie-ta, nu? Un bărbat pe bune.

Susan închise ochii, distrusă.

— O, Doamne, te rog, fă să se termine odată ziua asta nenorocită.

Joey ieși împleticit din grădină și porni pe alee, prin spatele caselor sărăcăcioase. Arăta învins, iar lui Susan i se făcu, un moment, milă de el. Apoi, Barry porni pe urmele lui, răsucindu-l în loc, iar Susan simți că i se revărsa tot aerul din piept, când auzi cuvintele soțului ei.

— Haide, Joey, să bem un păhărel în cinstea zilei de azi, colega. Acum știm amândoi cum stăm, nu?

Joey își privi fiica, iar ea, imperceptibil, dădu din cap. Nu mai putea face nimic altceva. Barry Dalston vorbise, iar acum trebuia să-i facă voia. Viața ei nu se schimbase nici cu o iotă. Numai numele persoanei care o controla acum era altul. Al omului stăpân pe cuvintele, pe faptele, pe gândurile ei.

În timp ce bărbații reveneau împreună în grădină și se împăcau în fața tuturor, Susan îi privi, cu inima frântă de nedreptatea vieții care îl înlocuia pe Joey cu Barry. În acele cincisprezece minute, Susan se maturizase cu câțiva ani, dar era prea târziu. Din acel moment, devenise cu totul proprietatea lui Barry Dalston.

∴

Petrecerea de nuntă era în plin avânt. Se făcuse ora unsprezece și jumătate seara, iar vremea caldă de vară ridica și mai mult buna dispoziție. Stelele licăreau pe cer, o adiere răcoroasă foșnea printre musafirii care se revărsau din bucătărie în grădină și alee, în spatele casei. Cânta muzica, iar oamenii dansau în casă și afară.

Susan era complet zdrobită. Avea senzația că burta îi atârna până la genunchi, iar capul îi bubuia de atâta zgomot și tensiunea zilei. O privea pe Debbie dansând cu toți bărbații și flirtând cu ei. Își vedea mama stând de vorbă cu Ivy, vedea rude și prieteni beți și dezinhibați, dansând, sărutându-se și dispărând cu alți parteneri decât persoanele cu care veniseră.

Debbie se apropie de ea.

— E-n regulă, Sue? Până la urmă, a ieșit trăsnet, nu?

— Faci mișto de mine, Debbie? E un coșmar de tot căcatu'.

— Recunosc că la biserică a fost cam nasol, dar cred că, una peste alta, a ieșit de minune. Doar că tata l-a ofticat pe Barry. Mama i-a și făcut gât pe chestia asta și, după cum vezi, e rușinat cum se cuvine. Mai bine zis, l-a făcut cu ou și cu oțet, am auzit-o cu urechile mele.

— Atâția bani și timp, Debbie, ca să avem totul pregătit pentru azi, și ei și-au bătut joc. Uită-te la mine, am ajuns de râsul lumii. Am auzit-o pe mătușica Violet când i-a spus lui Grace că a fost din cauză că am încercat să fiu șic. Toți ne-am gătit la patru ace și ne-am dat peste cap, cu o nuntă cât toate zilele. Cuvintele ei, bineînțeles, au fost: „A ieșit prost fiindcă lui Dumnezeu nu-i place ca oamenii să întreacă măsura. Și ea, cine pizda mă-sii se crede? Regina?"

Debbie râse.

— Parc-o și aud zicând. Mai-nainte, m-a-ntrebat dacă eu urmez. Am băgat-o mă-sa. Nu-mi pun eu pirostriile, surioară, pe lumea asta-s prea mulți bărbați și prea puțin timp. N-am învățat eu multe de la bătrâna, da p-asta am învățat-o. Nu-i de mine așa ceva, să-l iau pe primu' care-mi iese-n cale. Am chef să-mi bag și eu nasu' pe ici pe colo, să văd ce vreau de la viață, înainte să mă leg de cineva.

Cuvintele ei o deprimară și mai mult pe Susan.

— Deci, asta crezi tu că am făcut, l-am luat pe primul care-a venit?

Debbie își privi sora în ochi, iar Susan își dădu seama că era sinceră.

— Păi și nu așa s-a-ntâmplat? Christoase, Sue, îl doreai atât de mult încât uneori mă și durea să te văd. În ultimii doi ani, ai fost ca o bătrână măritată. Niciodată nu ieșeai în lume, nu făceai nimic, numai așteptai până când domnul și stăpânu-tău îți spunea ce-aveai voie să faci și ce n-aveai voie. Zi tu un loc unde-ai fost vreodată fără el. Hai. Un club, o crâșmă, un film chiar? Nu e niciunul, așa-i?

Sora ei clătină din cap cu tristețe.

— Vezi, ce ziceam eu? Ce-ai vrut, aia ai căpătat, Sue – pe el. Și-atunci, de ce nu ești fericită, mm? Bine, recunosc că nunta în sine a fost o mizerie de tot căcatu', da te-ai ales cu chestia pentru care te-ai dus la biserică. Cu Barry. Ce altceva mai așteptai? Fericire pe loc, sau ce?

Susan se uită în ochii surorii sale. Văzu acolo o tristețe reală, precum și un mic licăr de satisfacție pe care i-o producea lui Debbie ziua nunții sale. Într-un fel, o putea înțelege. Luni de zile se vorbise și se comentase despre acea nuntă. Toți și toate intraseră în umbra ei.

Revenind în casă să-și ia ceva de băut de la barul improvizat în salon, îl văzu pe Barry încercând s-o mamelească pe verișoara ei, Frances, în timp ce stăteau amândoi așezați pe scări. Mai observă și că Frances îl împinse la o parte numai când le văzu pe ea și Debbie apropiindu-se.

Cel mai rău era faptul de a ști că pe Frances o deranja mai mult să fie văzută de Debbie decât de Susan. Debbie era cea cu gura mare, cea agresivă. Nu buna Susan, care închidea ochii sau se prefăcea că nu înțelegea nimic, fiindcă așa îi era mai ușoară viața.

Înghițind un gin mare cu tonic, simți șocul alcoolului în creier, savurând sentimentul de abandon nepăsător pe care i-l dăruia. Era măritată, nu? După cum sublimase Debbie, era tot ce-și dorise. În sfârșit, Susan Dalston își împlinise dorința. Cum era vechea zicală? „Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să primești”.

Cuvintele i se învârteau prin creier și le alungă. De-acum încolo, era femeie măritată, doamna Susan Dalston. Avea înaintea ei toată viața. Putea să-și facă mariajul să reușească, putea încerca să-l schimbe pe Barry, să facă din el un familist. Copilul avea să dreagă totul, nu se îndoia de asta. Ideea îl înnebunea, era convins că urma să fie băiat, la fel ca el.

Piară gândul! Dacă era băiat, Susan avea să-l crească în spiritului respectului față de el însuși și de oamenii din jur, mai ales față de femei. Se întreba ce-i rezerva viața în continuare, după care își mai turnă o porție generoasă și, în curând, dansa ca și cum ar fi fost o adevărată petrecere de nuntă. Ceea ce și era.

Iar dacă Barry dansa cu verișoara ei, în locul soției lui, Susan știa că trebuia să-l lase în pace, măcar de data asta. Nu mai voia necazuri în acea zi. Și-așa, fuseseră deja prea multe.

∴

— Ce mama dracului, Susan, parc-aș fi în pat c-un elefant. Dă-te mai încolo, boarfă grăsană ce ești!

Barry râdea, încercând s-o împingă peste pat, în jumătatea care pe viitor avea să fie a ei.

Apoi, privind-o în lumina lunii, chipul i se îmblânzi.

— Îmi pare rău pentru azi, iubito, crede-mă. Nervii au fost cauza. Am băut prea mult scotch ca să-mi calmez nervii ăștia, înțelegi. Mai bine o ascultam pe maică-mea și amânam până la petrecere.

În timp ce vorbea, trăgea cămașa de pe ea.

— Saltă-ți curu' de pe pat, Susan, și-așa mi-e destul de greu.

Îl lăsă s-o dezbrace complet. Barry îngenunche în fața ei, masându-i ușurel abdomenul.

— Aici e băiețelul meu, care înoată și-și face rost de creieri și toate alea, pregătindu-se să dea ochi cu lumea. Binecuvântat să fie, vreau să-i dăruiesc tot ce se cade să aibă un băiat.

— Ar putea fi și fată, Bal, în lume există două sexe.

Barry râse.

— Nnț, nici vorbă să fie cur-crăpat. E băiat, am avut eu grijă.

Susan zâmbi. Îl iubea pe Barry, când se purta așa. Acela era bărbatul pe care-l dorea, nu celălalt Barry, cel de care-i era rușine, chiar frică.

— Am să-l duc în Upton Park, să-i arăt fotbalul în forma cea mai bună. Și-am să mă joc cu el în parc, am să fac din el un bărbat. Am să-l învăț să se bată, să se apere, să fie stăpân pe soarta lui. Am să-l învăț să nu înghită căcaturi de la nimeni fără să i le vâre pe gât înapoi în paștele mă-sii. Am să fac toate astea pentru fiul meu, Susan, fiindcă am să-l iubesc și știu cum e lumea cu adevărat.

— Sper să fie un băiat blând, Bal, un om al cărților. Vreau să învețe, să ajungă cineva. Nu ca noi. Știi, noi, care luăm ce putem ca să supraviețuim. Vreau ca el sau ea să-și poată alege calea în viață. Să fie un om bun, mai bun decât noi și cei din care ne tragem.

Barry tăcu câteva momente, cu gândul la ceea ce auzise. Susan era mulțumită. Voia ca și el să-i dorească același lucru ca ea copilului lor.

Într-un târziu, vorbi.

— Ascultă, *doamnă Dalston,* dacă-ți închipui c-ai să-l transformi pe fiu-meu într-un fătălău, atunci fă bine și te mai gândește. Bucură-te că scapi neomorâtă, fiindcă am cacarisit-o la biserică și știu că-ți sunt dator. Da dacă-l văd o singură dată pe fiul meu cu-o carte sau ceva care să semene cât de cât, îți zbor în mă-ta capu' de pe umeri. Pricepi? Blând, futu-l în cur pă

mă-sa! Până să se dezmeticească, ai să-l înveți să se joace naibii și cu păpușile!

Apoi o răsuci pe burtă, ridicând-o cu forța în patru labe, deși Susan încerca să rămână culcată pe spate. Până la urmă, o învârti în loc brutal. Înfigându-și degetele în umerii ei, șopti:

— În noaptea asta să nu faci pe deșteaptă, Susan, okay? N-am chef.

Când o penetră, Susan trecuse pe pilot automat, iar peste zece minute termină. O dureau picioarele, o dureau umerii de la tratamentul lui brutal și-și simțea pântecul întins, incomod. La două minute după ce se retrase de pe ea, adormi. Brațul îi rămăsese căzut peste ea.

Culcată astfel, albă și trasă la față de epuizare, Susan începu să plângă din nou, numai că de data asta pentru copilul ei nenăscut și pentru o viață pe care înțelegea că și-o aruncase la gunoi. Vedea acum casa cea mică prin ochi neîmpăienjeniți de iubire, ca pe o magherniță răpănoasă ce era, deși se afla cu un pas mai sus decât apartamentul mamei sale.

Restul vieții i se înălța în față, iar frica pe care i-o stârnea îl făcu pe copil să se agite în burta ei, ca și cum și el s-ar fi revoltat împotriva sorții care îl trimisese la cei doi oameni din acel dormitor sordid.

Mângâindu-și ușurel burta, Susan încercă să se calmeze, și pe ea, și pe copil. Căzuse într-o capcană pe care singură și-o întinsese, acesta era lucrul cel mai rău. Susan Dalston, cum se numea acum, se condamnase singură pe viață.

∴

— Vorbesc serios, Joey, ce se întâmplă cu tine și Susan?

Era beat, ca de obicei, dar nu atât de beat ca să nu-și dea seama că se afla pe un teren nesigur, foarte nesigur. Preferă să facă față în forță, ca de obicei.

— Ce futu-i mama mă-sii te-a mai apucat? Cu mine și Susan – ce să fie cu noi?

June traversă dormitorul, înfigându-i un deget în față.

— M-ai auzit. Te dai la ea? Ai grijă, că azi am ascultat de la fereastră, cu maică-ta, așa că să ții minte asta înainte să scoți o vorbuliță.

Joey simți spaima apăsându-l în piept. Încerca să-și aducă aminte ce făcuse și spusese, dar fusese sub imperiul băuturii și nu-și amintea prea multe.

— Și ce-ai auzit? Un tată stând de vorbă cu fie-sa în ziua nunții ei. Mare brânză.

— Te-am auzit cu urechile *noastre,* maică-ta și cu mine, scuzându-te față de ea și încercând să-ți faci iarăși de cap, asta am auzit. Știi bine că știu adevărul, Joey. De ce trebuie s-o ținem cu toată prefăcătoria asta? Ceea ce-ți cer e să-ți dai cuvântul că pe viitor ai s-o lași în pace. Nici mai mult, nici mai puțin.

Joey tăcu, iar June îl îngână, batjocoritor:

— „Te iubesc, Susan. Tu ești fata mea cea mai bună, știi asta".

Așezându-se pe pat, Joey își luă capul în mâini.

— Și o frecai pe burtă… Ce-i cu tine, Joey? Crezi că e al tău, nu? Cred că s-ar putea să fie. Atunci, ți-ar fi și fiu, și nepot. Bun de cartea recordurilor, mm? Să-i dau telefon lui Norris McWirther și să-i cer părerea, să văd dacă s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

La asta, Joey își ridică privirea, spre ochii soției sale.

— Ești geloasă, așa-i, June? Fiindcă nu te iubesc și pe tine la fel, și o știi. Dar oare Susan e a mea? Trebuie s-o lămurim și pe-asta odată pentru totdeauna, nu? Susan McNamara e fiica mea sau nu? Vreau să zic, ar putea foarte ușor să fie a altcuiva, nu, June?

Femeia clătină din cap, cu un zâmbet, arătându-și dinții galbeni.

— Tot timpul ai crezut asta, din prima zi, nu-i așa?

Își luă paharul de pe masa de toaletă și și-l turnă pe gât…

— E a ta, Joey, nici vorbă, nu-ți face griji. De Debbie ar trebui să te-ntrebi, nu de Susan.

— Atunci, poate-ar trebui să mă dau și la ea?

— Debbie are prea mult cap ca să-ți înghită una ca asta, amice. Susan ți-a cedat de bunăvoie sau ai forțat-o? Deși, din ceea ce-a spus azi, cred că i-ai făcut-o cu de-a sila, Joey. Cred că ți-a plăcut s-o obligi, ca să te răzbuni pe mine fiindcă te părăsisem pentru Jimmy.

— 'Te-n mă-ta, June, mă doare-n cur de tine. Pentru cultura ta generală, află că i-a plăcut, ea s-a dat la mine, nu invers. Numai că, de când a intrat în scenă Barry Dalston, s-a schimbat față de mine. Ea a început totul, de fapt. Îți simțea lipsa, așa că s-a apropiat de mine, ne-am apropiat unul de altul…

June începu să se dezbrace.

— Dacă era vorba de alți oameni, aș fi putut să te cred. Știu ce înseamnă să fii trist; neiubit și nedorit. Știu că asta poate face să se întâmple tot felul de lucruri. Țin minte că cineva a spus odată că se întâmplă adeseori după moartea mamei. Soțul și fiica se apropie unul de altul, ca să se consoleze, și situația le scapă de sub control. Dar tu nu ești destul de nobil ca s-o faci din motivele astea, Joey. Asemenea oameni își dau seama ce-au făcut și se opresc Ție ți-a plăcut să i-o faci *tocmai* fiindcă era fiica ta. Încercai să-ți închipui că nu era, pentru că ți-era mai ușor așa. Ei bine, e a ta. Numai și numai a ta. Complet a ta.

După o clipă, June continuă:

— Atâta doar că de azi încolo, desigur, este a lui Barry Dalston. Acum el are grijă de ea, după cum știi. L-ai văzut cu ochii tăi, azi. Maică-ta și cu mine ne uitam la tine cum te uitai la ei, ca să zic așa. I-ai frânt inima lui Ivy. Nu sper decât să poți remedia răul pe care i l-ai făcut, fiindcă puteai face chiar și moarte de om, iar ea ți-ar fi ținut partea. Dar pentru așa ceva, nu. Era într-un hal fără de hal, îngrozită să nu afle lumea, să descopere și să ne eticheteze pe toți ca violatori de copii.

Joey își privi lung soția. Mai avea pe ea doar sutienul și chiloții și-și aprindea o țigară.

— June, fă-mi o favoare, te rog.

Glasul îi era slab, scăzut.

— Ce anume, Joey? Să trec totul sub tăcere, nu? Să ascund sub covor, ce?

Joey râse cu răutate:

— Dă-ne deșteptarea pe la vreo unșpe dimineață. Unii din nou trebuie să meargă la muncă, okay?

Sări în pat și se întoarse pe-o parte.

— Zi-i cui ai chef, June, mă doare-n șpiț. E vorba de cuvântul tău, față de al meu și, s-o recunoaștem, dacă îmi stric firma, n-au să mi-o spună mulți în față, este?

Așezându-se pe marginea patului, June își coborî privirea spre el.

— Numai Davidsonii și Bannermanii.

Joey râse din nou.

— N-ai să le-o spui tu lor, June, știi bine că n-ai face decât să-ți tai singură craca de sub picioare, iubito. Și-acum, vii la culcare? Dacă nu, stinge lumina și cară-te, sunt obosit.

June stinse lampa și plecă din cameră. Își luă pe ea un

cardigan și se duse să se așeze în odaia din față. Era întuneric, dar nu se osteni să aprindă lumina. Gândurile i se învârteau, știind că de fapt totul era din vina ei.

De o bună bucată de vreme, ghicise ce se întâmpla, și totuși nu făcuse nimic. Îl demascase, și tot nimic nu făcuse. Ca s-o spună pe-a dreaptă, așa îi era mult mai ușor. În plus, Susan îi trezea gelozia, deși nu știa de ce. Nu era drăguță în niciun mod ușor de definit, de fapt nu era nicicum. Ceea ce o râcâia cu adevărat pe maică-sa era dorința ei de a ajunge mult mai mult decât ea. De fiecare dată când lua o carte și se pierdea în altă lume, făcea ca viața lui June să pară oarecum lipsită de orice importanță.

Deși știa că fiica ei avea dreptate, o durea. Sau, poate, tocmai de aceea o durea. Fiindcă avea dreptate. Niciodată nu-i păsase că Joey îi făcea lui Susan acele lucruri pe care niciun tată nu are voie să i le facă propriului său copil. Mă rog, recunoștea June în sinea ei, îi *păsase,* dar din alte motive, mereu din motivele cele mai puțin onorabile.

Era geloasă la gândul că Susan afecta acea parte din el pe care June însăși nu putuse niciodată s-o afecteze: inima. Se temea că Joey o iubea pe Susan cu adevărat. Ținea la ea mai mult decât la propria lui soție, la mama copiilor lui. Se culca, în locul ei, cu copilul pe care ea însăși i-l dăruise.

De ce nu-i păsa de ceea ce-i făcea acelui copil, fiica lor? Ce anume lipsea în sufletul ei, încât n-o interesa cu adevărat, se bucura doar că Susan pleca din casă, nu mai locuia sub același acoperiș cu ea?

Toate celelalte femei nu însemnaseră nimic, o știa, dintotdeauna o știuse. Până la Susan, fusese sigură că ea era singura persoană la care ținuse vreodată Joey McNamara sau de care avusese nevoie cu adevărat.

Acum, nu mai era la fel de sigură. Susan nu era o porție de noutate, cum se referea el la celelalte amoruri ale lui. Era fiica lui, copilul lui. Carne din carnea și sângele lui. De unde provenea atracția?

June se ghemui pe canapea și-și mai aprinse o țigară, jarul roșu al acesteia devenind singura luminiță din cameră, pe lângă aura slabă a felinarelor de-afară. Se făcuse frig, frigul înșelător pe care îl aduce vara la începutul unei zile frumoase.

Auzi corul zorilor, ciripitul păsărelelor. Zgomotul lor avea să

fie înecat curând de trafic.

Era duminică, zi de odihnă. Oamenii dormeau până le treceau mahmurelile, se duceau la cârciumă sau găteau mâncăruri pentru mese enorme pe care nimeni nu dorea cu adevărat să le mănânce. Auzi bocănitul pantofilor celeilalte fiice a ei, în timp ce Debbie mergea pe balcon, spre ușa din față. Îi auzi cheia în broască și pași intrând împleticiți pe ușă. Ridicându-se, o ajută pe Debbie, care era beată și practic incapabilă de vreo mișcare coerentă, să ajungă în dormitor. O dezbrăcă, iar fata adormi.

June privi profilul fiicei sale adormite. Era drăguță, într-un stil curios și ieftin, dar avea trupul masiv și butucănos ca al tatălui ei. Arăta plăcut numai pentru că oamenii se uitau întotdeauna la ea și apoi la Susan, comparându-le una cu alta. În timp ce o privea, June deveni conștientă că soțul ei intrase în cameră. Privindu-l, îi șopti;

— Acuma ți s-a făcut și de Debbie, așa? Sau se mai întâmplă ceva ce nu știu eu?

Joey o trase afară din cameră. Închizând ușa, deloc blând, mugi:

— Mișcă-ți curu-n pat, femeie, și tacă-ți gura-n mă-ta.

June se supuse. Nu fiindcă ar fi dorit-o, ci pentru că era înfrigurată și obosită. Când Joey întinse brațele spre ea, fu uimită de modul cum îi răspunse. Parcă ar fi fost despărțiți ani de zile și, după atâta timp, el tocmai se întorsese acasă.

După ce le fusese dor unuia de celălalt, după ce se așteptaseră și se doriseră. Făcură dragoste până când soarele urcă în înaltul cerului și trupurile le ajunseră lucitoare de nădușeală. Și totuși, niciunul nu scoase o vorbă.

După aceea, adormiră unul în brațele celuilalt, lucru pe care nu-l mai făcuseră de ani de zile. June era împăcată cu ea însăși și nu știa de ce. Nu știa decât că se bucura. Parcă Susan ar fi pierdut, cumva, iar ea câștigase.

Deși nu era sigură ce anume.

12.

Susan se simțea obosită și nervoasă, avusese o zi grea. Măritată de numai o lună și gravidă în luna a opta, începea să-și

dea seama de câtă muncă era nevoie pentru a ține casa în ordine, a-i face soțului ei de mâncare și a fi împovărată de o mare greutate, din clipa când se trezea și până când mergea la culcare.

Dar, una peste alta, se simțea bine. Nunta lor făcea deja parte din folclorul East End-ului. Oamenii vorbiseră despre ea zile în șir, râzând, glumind și făcând tot felul de comentarii. Susan suportase totul cu fruntea sus, câștigând afecțiunea vecinilor și a prietenilor deopotrivă. Casa ei eră imaculată, spăla rufele cu regularitate, iar pragul și ferestrele străluceau ca niște faruri în ochii femeilor care treceau prin față.

Spre deosebire de vecina ei, Doreen Chapman, care trăia ca o scroafă, își lăsa copiii să facă toate năzbâtiile posibile pe stradă și-și petrecea zilele fumând și bârfind, Susan era acceptată de femeile mai vârstnice și fusese primită în inimile lor.

Totuși, lui Susan îi plăcea noua ei vecină. Doreen era o boarfă cu păr lung, vopsit blond, țigara atârnată permanent în colțul gurii și gura ca tunelul Blackwall.

Dar era nostimă, hilară chiar, Susan găsind-o o fată bună. Barry însă nu putea s-o sufere și exprima foarte evident acest lucru.

Lui Doreen puțin îi păsa. Răspundea cu aceeași monedă, ceea ce n-o făcea să câștige deloc în ochii lui. Era genul de femeie pe care Barry o numea jartea ordinară, fiind ordinară în sensul că, din când în când, făcea trotuarul, după care le povestea tuturor ce făcuse.

Până și femeile mai în vârstă râdeau de isprăvile ei, când erau bine dispuse. Susan o găsea un personaj nemaipomenit, cu personalitate și pocnind de viață. După numai o lună, Susan ajunsese să se bazeze pe Doreen. Prezența ei de spirit, viziunea asupra lumii și stilul de viață trăsnit o făceau uneori pe Susan chiar s-o invidieze.

Dar, în ansamblu, era destul de fericită în căsnicie. După dezastrul din ziua nunții, se instalaseră în noua locuință și făcuseră din ea un mic paradis pentru amândoi. Kate Dalston era entuziasmată de talentele gospodărești ale lui Susan și de arta ei culinară, care corespundea până și celor mai înalte exigențe ale ei proprii. În consecință, venea zilnic în vizită și se apropiau una de alta treptat dar sigur.

Lui Susan îi plăcea să aibă în viața ei o figură maternă

autentică și, dacă uneori Barry nu venea acasă, nu i-o reproșa. Îi gătea doar câte ceva de mâncare și-l întreba cum mai mergeau treburile, când în sfârșit sosea, comportându-se ca și cum totul ar fi fost cât se poate de firesc.

Barry, dându-și seama că era o comoară de soție, îi asigura pacea, liniștea și afecțiunea. Atât timp cât Doreen nu se afla la ei în casă, totul mergea strună. În dimineața aceea, soarele răsărise, căldura se întețea, iar primăria deschisese cișmelele de pe străzi, din cauza penuriei de apă.

În East End, așa ceva se întâmpla foarte adesea vara, iar Susan le era recunoscătoare celor doi băieți mai mari ai lui Doreen, care o scuteau de umplutul găleților și căratul acestora până acasă. Le făcu amândurora câte un ceai, când apăru pe neanunțate verișoara ei, Frances, având pe față o expresie care le anunță pe ambele femei că se întâmplase ceva rău.

— Unde-i Barry? întrebă scurt Frances.

— De unde să știu eu, Fran? Ar putea fi oriunde.

Frances arăta fermecător, iar Susan îi turnă o ceașcă de ceai, în timp ce-i admira rochia și pantofii.

— Arăți proaspătă ca o piersică, nu-i așa, Doreen? Tu-ntotdeauna ai avut o siluetă superbă, fetițo. Și ai profitat la maximum de ea, aș spune.

Verișoara ei păru cam rușinată. Fără o vorbă, ieși în grădiniță. Părea să fie morcovită, cum ar fi spus Doreen, iar Susan avu bănuiala că Barry Dalston era cauza.

— Ce treabă ai cu el, Fran? De obicei, vine pe la șase, vrei să mai treci atunci?

Frances continua să se prefacă foarte interesată de grădină.

— Mai bea la *Londoner?*

— Nu știu, în ultima vreme umblă peste tot, cu taică-meu. Pot să-i transmit un mesaj?

Doreen simți neliniștea din vocea lui Susan și, rezemându-se de perete, lângă ușa din spate, strigă:

— Și-n fond, de ce vrei să-l vezi?

Tonul ei o readuse pe Frances în bucătărie. Susan tocmai se așezase pe un scaun și se trăgea de gulerul rochiei, pentru a-și mai aerisi pielea și a încerca să se răcorească. Burta îi crescuse enorm. Privind-o, Frances simți un junghi de regret pentru ceea ce făcuse și ce avea de spus.

— Ai mai trecut pe la spital în ultima vreme? Ce ți-au spus?

Susan râse:

— Nu prea multe. Acum trebuie să aștept, ultimele câteva săptămâni sunt întotdeauna cele mai grele, sau cel puțin așa-mi spune toată lumea. Puteți fi convinse că voi sta în împuțitul de club până trece cea mai caldă perioadă a verii, mm? Bafta mea.

Se bătu peste burtă, încântată, și oftă.

Frances zâmbi cu tristețe.

— Cred că ți-e greu, fato. Totuși, Barry nu te supără cu nimic, așa-i? Adică, să vrea să-ți facă felul, una alta. Te-ai lăsat de la șase luni, nu?

Doreen și Susan izbucniră în hohote.

— Glumești, este? Și-acum se dă la mine ca nimica. Sinceră să fiu, mi-ar prinde bine puțină odihnă.

Expresia deznădăjduită a lui Frances le amuză și mai tare.

— Ascultă, Fran, când ești gravidă, nu știu de ce, te simți mai în draci, iar Barry zice că și copilului îi prinde bine. A citit el în ziar.

— Te și cred! Nici nu observasem că știe să citească, dacă vrei să știi.

Celelalte două râseră, luând-o ca pe o glumă. Apucând strâns mâinile lui Susan într-ale ei, Frances oftă adânc.

— Ascultă, Susan, am ceva de vorbit cu tine. În legătură cu copilul, cu toate...

Se întoarse spre Doreen:

— Vrei să ne lași singure, te rog?

Susan își retrase mâinile dintr-ale verișoarei sale, clătinând din cap:

— Orice ai de spus, poți vorbi de față cu Doreen, probabil că oricum i-aș spune.

Nu voia să audă, într-un fel știa că aveau să iasă belele.

— Susan, uite ce e, îngenunche Frances în fața ei, prinzând-o iarăși de mâini, atitudine care, cine știe din ce motiv, o irita foarte tare pe Susan. Nu știu cum să ți-o spun, dar trebuie...

— Te-ai culcat cu Barry în ziua nunții mele? Pe-asta o știu deja.

Vocea lui Susan era scăzută, amenințătoare, iar Doreen oftă nemulțumită. Știa că prietena ei nu era în toane bune, iar așa ceva n-ar fi destins cu nimic situația. Văzând durerea din ochii lui Susan, îi veni să-i ardă lui Frances un pumn în mutră.

Tânăra își lăsă ochii în jos, ridicându-se nesigură pe picioare.

— Nu asta-i partea cea mai rea, Susan.

Un moment, Susan fu nedumerită. Dintr-odată, știu ce avea să-i spună verișoara ei și, săltându-se cu greu de pe scaun, își simți mâinile intrând în contact cu părul lui Frances. În clipa următoare, o târa prin bucătărie, încercând s-o azvârle pe ușa din spate.

— Cățea! Ai intrat în club, este?

Pe neașteptate, își simți copilul zbătându-se, în timp ce se încorda de efort, împingând-o pe musafira nepoftită afară din casă. Din casa ei, casa pe care o împărțea cu Barry. Barry Dalston, ticălosul mincinos, parșiv, cu două fețe.

Doreen o trăgea de lângă Frances, folosindu-și toate puterile pentru a le despărți.

— Te omor, Frances, jur că te omor.

Acum, Frances plângea. Stătea în grădină și plângea ca un copil, cu lacrimi mari și grele ce i se rostogoleau pe obraji, întinzându-i fardurile. Și totuși, rămânea pe loc, incapabilă să plece înainte de a-i divulga femeii din fața ei vestea pe care i-o adusese.

— Nu-s gravidă, aș vrea și eu să fiu. Orice ar fi mai bine decât asta, Sue, orice.

Susan îi auzi nota rugătoare din voce și se relaxă, calmându-și trupul, în timp ce aștepta să audă ceva și mai rău decât își imaginase.

— Ei, atunci ce e? Mă părăsește, asta e, și n-are curaj să mi-o spună cu gura lui?

Lumea ei se frânsese în două. Avea senzația că cineva luase un satâr de carne și o despicase prin stern, până-n inimă. Nicio durere n-ar fi putut să fie mai cumplită decât acea ură dinăuntrul ei, acel sentiment de neputință, de a deveni din nou o nimeni.

Doreen o ținea cum își ține o mamă copilul, într-o îmbrățișare caldă și iubitoare. Fiind mai umblată pe străzi, mai deprinsă cu ale vieții, ghicise deja nenorocirea.

Frances își privi verișoara în ochi. Clătinând din cap, șopti:

— Mi-a dat o doză, Susan, o doză de sculament.

La început, crezu că n-o auzise bine, că înțelesese greșit, cumva, acea afirmație simplă.

— Ce-ai zis? Ce ți-a dat?

Își dădu seama că răcnea. Că, dacă nu avea grijă, aveau s-o

audă vecinii. Știa că o plăceau cu toții, considerând-o o femeie respectabilă, indiferent ce părere aveau despre soțul ei. Da, era o fată bună, curată, decentă.

Iar acum, verișoara ei Frances stătea în grădină, în grădinița pe care o măturase cu grijă în urmă cu nici două ore, spunându-i că era bolnavă, că avea blenoragie. Că era întinată, murdară, plină de o boală îngrozitoare.

— Boarfă trădătoare ce ești. Cum mi-ai putut face asta, Fran? Cum ai putut face așa ceva cuiva dintr-ai tăi?

Frances suspina.

— Iartă-mă, Sue. Jur pe Dumnezeu, dac-aș putea să dau timpul înapoi… Eram beată, iar pe el îl știi cum e. Ar putea duce cu vorba și-o surdă. Te rog, încearcă să înțelegi…

La asta, Doreen râse, cu hohote răsunătoare ce păreau să fie amplificate în mica bucătărie.

— Ești ceva de necrezut! Stai aici și-i spui unei femei însărcinate în luna a noua că soțul ei ți-a dat o rundă de aplauze – și te-aștepți la compasiune? Iisuse, fato, ce-i cu tine? Te-ai sonat de-a binelea?

Cealaltă continua să plângă.

Luându-i geanta și aruncând-o în grădină, Doreen îi închise ușa în nas, strigându-i tot timpul să se cărăbănească, într-un limbaj care nu lăsa pe nimeni să se îndoiască de ce-ar fi pățit dacă nu se conforma.

Apoi, o înhățâ pe Susan de brațe, privind-o drept în ochi.

— Ascultă-mă, Susan. Iubito, calmează-te. Uite, eu te duc la spital, bine? N-o să afle nimeni despre porcăria asta, ți-o jur. Știu să păstrez un secret, scumpo, mă cunoști doar. Și-acum, ascultă – la clinica de boli venerice, totul e confidențial, nu va ști nimeni, e-n regulă? Dar trebuie să afli ce spun, din cauza copilului.

Susan dădea din cap ca o fetiță, recunoscătoare că Doreen lua inițiativa.

— O să se nască orb? Știu că oamenii pot orbi de la treaba asta…

Doreen o trase din nou spre ea. Vorbindu-i în șoapte blânde, încercă s-o calmeze iarăși.

— Ascultă, nu-i decât o lună de când s-a întâmplat. N-a prea fost timp să afecteze copilul. Plus de asta, curvișina aia putea să ia sculamentul de oriunde, iar Barry nici măcar să nu fie bolnav. Asta-nseamnă că s-ar putea să nu fii nici tu, așa că să

nu ne facem griji până nu aflăm care-i situația, nu?

— Mda, încuviință Susan cu gratitudine că avea pe cineva alături, ai dreptate, probabil nu caută decât să bage zâzanie.

Auzindu-i speranța din voce, lui Doreen îi veni să plângă.

— Dintotdeauna l-a plăcut. Toate fetele îl plac, înțelegi? Uneori, mi-e și milă de el, tare greu trebuie să-i mai fie…

Doreen dădu din cap, având înțelepciunea de a-și stăpâni orice comentariu.

— Haide, fetițo, să mergem la Spitalul Whitechapel și să auzim ce au de spus, mm?

Susan era în stare de șoc, lucru destul de clar pentru Doreen. O ajută să-și ia pe ea un cardigan și încuie ușa casei. Apoi, prevenindu-și propriii copii că, dacă făceau vreo boroboață, avea să-i omoare cu sânge rece în paturile lor, o conduse pe Susan până la stația de autobuz.

Tot timpul, mintea i se frământa frenetic, încercând să-și amintească efectele bolilor venerice la sfârșitul sarcinii. Dar acesta era un lucru pe care nu-l știau decât femeile care-l pățiseră personal.

∴

Barry și Joey erau din nou cei mai buni prieteni, lucrând împreună la recuperat de datorii și bruscat pe oricine avea nevoie să fie „atins”, termenul pentru amenințările plătite cu banii în mână.

Uneori, datornicul putea fi un prieten care, profitând de bunele relații, îl întreba apoi pe creditor dacă nu mai putea aștepta un timp etc., etc. Pe urmă, creditorul se supăra, văzând cum i se duceau banii la canal, și-i angaja pe alde Joey și Barry ca să se asigure că debitorul înțelegea procedura corectă de restituire a unor sume împrumutate de bună credință.

De asemenea, intervențiile lui Joey îl protejau și pe creditor, pentru că încasa un procentaj, care procentaj garanta că, dacă datornicul se înfuria, creditorul beneficia de protecția suplimentară a lui Joey.

Una peste alta, o meserie foarte lucrativă și interesantă, după cum descoperea Barry.

În acea după-amiază însorită de august, încasau o datorie pentru o femeie din Barking. Aceasta îi împrumutase soțului ei înstrăinat două mii de lire sterline, pe care le primise moștenire.

Când îi dăduse banii ca să-și deschidă noua cafenea de pe

Barking Road, crezuse că aveau o căsnicie fericită, iar cafeneaua urma să le aducă o avere.

Doi ani mai târziu, soțul trăia cu prietena ei, iar ea rămăsese nu numai fără bărbat, ci și fără cele două miare pe care le moștenise. Avea nevoie de bani, fiindcă soțul ei rătăcitor îi crea dificultăți și cu plata alocației pentru cei șase copii ai lor.

Prin urmare, Ivy îi făcuse cunoștință cu Joey și Barry, care o asiguraseră că urma să nu mai aibă nicio problemă cu bărbatul ei, din moment ce ei aveau să-l lămurească de la început.

Soțul, un individ mătăhălos, grec de origine, era cunoscut în Barking pentru proporțiile și temperamentul lui. Avea exact genul de chip pe care lui Joey îi plăcea să-l umilească. În plus, îi făceau un serviciu familiei părăsite – șase copii flămânzi și dezbrăcați!

Ipocrizia lui Joey și a lui Barry nu cunoștea margini.

În timp ce-și gătea micile dejunuri englezești pentru toată ziua, Stefano Skarpelis nu simți niciun fel de teamă când cei doi recuperatori notorii intrau în cafeneaua lui. Era ora două, în după-amiaza unei zile frumoase. Două ventilatoare electrice mari se dădeau de ceasul morții sub tavan. Localul era aproape plin, așa cum se și așteptase Joey. Cei doi intrară țanțoși și-și găsiră o masă.

Stefano se apropie. Știa că n-ar fi vrut să stea la coadă ca toată lumea și dorea să-i trateze cu respectul cuvenit.

— Cu ce să-i servim pe domnii?

Vorbea pe un ton jovial. Se bucura să-i vadă. Toată lumea se uita, cum știuseră dinainte că avea să se întâmple.

— Te-ai aranjat frumos aici, Skarpelis. Îmi place decorul.

Stefano se umflă în pene. Frescele din viața rurală grecească pictate pe pereți erau mândria și bucuria lui.

— Vă mulțumesc, domnule McNamara, e o plăcere să vă primesc în cafeneaua mea. Azi e o vreme ca la mine în patrie – caldă și plăcută.

Și râse, iar Joey și Barry râseră odată cu el.

— De unde-ai avut banii ca să-ți deschizi localul ăsta?

În glasul lui Barry se simțea o undă de amenințare, iar grecul nu fu sigur cum să răspundă.

— I-am împrumutat, firește, ca toată lumea.

— Trebuie să fi fost cel puțin două bătrâne, mm?

Stefano dădu din cap, dintr-odată neștiind încotro se îndrepta

conversația, conștient că exista și un rost ascuns la care ar fi preferat să nu se gândească.

— Și ce mai face fermecătoarea ta soție? E o mare favorită a mămică-mii, zău că da, interveni Joey. Și copiii tăi? Imaginează-ți șase plozi nesuferiți, toți de la o singură păsărea. Mi se face rău numai când mă gândesc. Maică-mea socoate că-n viața ta n-ai tras în gol, amice.

Deja, toți clienții ascultau conversația, iar noua femeie a lui Stefano, o blondă de treizeci de ani machiată masiv și cu un piept și mai masiv, îi privea temătoare de după tejghea.

Joey începu să vorbească melodios, ca și cum le-ar fi spus unor copii o poveste:

— Ciudată chestie, Stefano, maică-mea a trebuit să-i dea fostei tale neveste niște lovele săptămâna trecută, ca s-o ajute la plata chiriei și să cumpere niște potol pentru liota aia de fete și băieți ai tăi. „Curios”, îmi zice mie mămica, „păi nu și-a deschis el mai deunăzi o cafenea în Barking? Am auzit că-i merge ca pe roate”. Da’ pe urmă, m-a mai informat și că ai spălat putina și ți-ai lăsat nevasta, copiii și propria mamă în rahat pân-aici. „Așa că”, îmi zice mămică-mea, „ia du-te tu pe la el și află ce face, fiindcă sărmana Angela trage mâța de coadă. Asta, din cauză că a furat-o pe fosta nevastă-sa de ăle două miare pe care i le lăsase bunicu-său”.

Barry clătină din cap, solemn:

— Ce nasol, hmm? Nu-mi vine să cred ce-am auzit, ce zici?

Privi spre cei cinci muncitori de la o masă din apropiere, în așteptarea unei confirmări.

— Voi nu credeți că-i un bulangiu, să-și lase plozii-n găleată și nevasta făr-un chior, în timp ce el culege roadele ălor două miare ale ei?

Oamenii dădură viguros din capete. Știau prea bine ce se aștepta de la ei. Dacă grecoteiul avea s-o-ncaseze, voiau să se asigure că erau de partea învingătorilor. Le-o fi asigurat el haleala zilnică, dar loialitatea lor se oprea aici.

— O grozăvie de futu-i mă-sa, nu? Să nu-ți vie să crezi. Am fost șocat, șocat și indignat de jalnica poveste a maică-mii. „Mișcă imediat acolo”, a zis ea, „și pune-l la punct pe nemernicul ăla”.

Și Joey își desfăcu brațele, invitându-i pe ceilalți să-l aplaude.

— Așa că, Stefano, uite-m-aici, și vreau mălaiu’ nevesti-tii,

plus cheltuielile mele, și cuvântu’ tău de onoare c-ai să-i plătești femeii o sumă regulată.

Privind în ochii lui Joey, Stefano observă cât de bine se distra.

— Înțeleg ce spuneți, domnule McNamara, dar dați-mi voie să vă asigur…

Barry îl întrerupse:

— Ține-ți clanța și adu crăpelnița. După ce halim, îți explicăm totul în termeni cât mai simpli, în camera ta de deasupra cafenelei ăsteia fermecătoare. Decât dacă nu cumva, firește, vrei să discuți acum, aici? În care caz, nouă ne convine de minune.

Stefano Skarpelis știa ce se întâmpla și mai știa și că era învins.

Până seara, vestea vizitei primite de el avea să se răspândească prin tot cartierul. Se temea să nu-i afecteze afacerile. Oamenii din East End erau ciudați. Ar fi ascuns un ucigaș, dar pe același om l-ar fi săltat în streang dacă-și lăsa nevasta și copiii în mizerie. Da, erau niște suciți, iar Stefano știa când era încolțit.

— Am să vă pregătesc la amândoi un mic dejun englezesc complet, și pe urmă ne lămurim.

Se îndepărtă, cu toată demnitatea de care era în stare, palid la față și cu un zâmbet care nu i se citea și în ochi.

— Vezi, Barry, uneori nici nu-i nevoie să ridici mâna. O săpunealã zdravănă în public rezolvă treaba mai bine decât o armă de foc sau un șiș.

Barry râse. Ochii îi licăreau, fiindcă văzuse într-un colț două păsărele care păreau tocmai pe gustul lui. Zâmbeau și-i aruncau ocheade. Una era scundă, cu sâni și picioare grase, dar cealaltă arăta mai bine: roșcovană, cu buze pline și picioare armonioase care își schimbau poziția, unul peste altul, cu o frecvență alarmantă.

— Nu cumva-ți fac cu ochiul fleoarțele alea două de colo? Ce mama mă-sii, am să-ți cumpăr o grămadă-ntreagă de Crăciun, ca să poți ieși cu ele-n public.

Până și Barry râse. Una din calitățile lui Joey era simțul umorului. Peste cinci minute, mâncarea încă nu apăruse pe masă, iar Joey, lăsându-se pe spate cu scaunul, îi strigă unui muncitor care mânca împreună cu un coleg lângă ușă:

— Auzi, amice, cât ceri pe-o-mbucătură din sandvișu’ tău?

Mor de foame-aicea-n paștele mă-sii. Hitler a invadat Polonia mai repede decât îi trebuie grecoteiului ăstuia-mputit ca să facă micul dejun!

Toți se prăpădiră de râs, în timp ce Stefano Skarpelis închidea ochii, întrebându-l pe Dumnezeu ce futu-i mama mă-sii făcuse ca să merite una ca asta.

∴

Susan fusese examinată de un medic, care acum o ajuta să se dea jos de pe masa ginecologică. Era atât de diformă, încât nu se putea mișca fără ajutor. Doctorul era tânăr, cu ochi mari căprui și nas lat, dar urâțenia i-o risipea părul negru cârlionțat și licărul vesel din privire.

— Știați că v-a început travaliul, doamnă Dalston?

— Nu. M-au cam durut șalele în ultimele două zile, dar toată lumea zicea că era din cauza greutății pe care-am pus-o pe mine. Fir-aș a naibii, n-ar strica s-ajung cât mai repede acasă.

Încercă să se ridice în picioare, dar medicul o opri cu un gest:

— Nu mergeți nicăieri, doamnă Dalston, numai în salonul de nașteri. Chiar dacă ați contractat gonoree, cred totuși că n-aveți nicio problemă, dar trebuie să stăm cu ochii pe dumneavoastră și pe copil, ca să fim siguri. Spuneați c-ați contractat-o acum aproape o lună, da?

Susan dădu din cap, umilită.

— E posibil ca eu s-o fi avut mai dinainte, dar sunt sigură că el i-a dat-o verișoarei mele în ziua nunții noastre. Dacă nu vă e cu supărare, Frances e-o asemenea stricată, încât sunt toate șansele să i-o fi dat ea lui.

Daniel Cole o privi cu tristețe și resemnare pe femeia din fața lui. În timpul de când lucra la Whitechapel, întâlnise multe femei în situația ei și se mira mereu cât de multe îndurau. Cum primeau tot ce le arunca viața în cale și reușeau să se ridice mai presus de toate mizeriile.

— Copilul va fi orb sau diform, domnule doctor? Asta mă îngrijorează cel mai mult.

Doctorul Cole zâmbi:

— Nu mă îndoiesc că totul va fi bine. Ei, s-ar putea ca agitația de azi să vă fi provocat travaliul – o spaimă sau un șoc poate avea acest efect. Așa că, să ne concentrăm spre a aduce copilul pe lume, da? Apoi, ne putem ocupa de toate celelalte, dacă se va vădi necesar. O.K.?

Susan dădu din cap, nesigură ce anume voia să spună.

— Dar e cu o lună mai devreme. Să fie oare din cauza bolii? Blenoragia l-a făcut să se nască prematur fiindcă e ceva în neregulă cu el?

Doctorul Cole oftă din greu, silindu-se să surâdă.

— Cum spuneam, așteptăm să vedem, doamnă Dalston. În momentul de față, nimeni nu știe altceva decât că sunteți în durerile facerii, iar copilul se va naște în următoarele douăzeci și patru de ore. N-are niciun rost să vă faceți griji, riscând să vă agravați starea. Și-acum, așteptați să chem o soră care să vă conducă în salon, iar apoi putem merge mai departe.

Susan încuviință. Glasul medicului era scăzut și încurajator, exact lucrul de care avea nevoie în acel moment. Un om care să ia inițiativa, să destindă tensiunea, să o scutească de efort.

Doreen o însoți până la ușa salonului, cu sora. Susan se ținea de mâna prietenei sale ca de un colac de salvare. Avea senzația că, dacă-i dădea drumul, urma să cadă în cine știe de abis, astfel sfârșindu-se cu viața ei, a copilului și cu sănătatea sa mintală.

∴

Roșcovana se numea Sonia. Avea o garsonieră lângă Heathway, în Dagenham, și un băiețel pe nume Luke. Acesta locuia cu mama ei, pare-se, fiindcă Soniei îi era greu să se ocupe de el. Reieși că Luke avea cinci ani. Îl născuse la paisprezece. Nu că asta l-ar fi deranjat cu ceva pe Barry Dalston. N-avea chef de fecioare, avea chef să se distreze.

Pe prietena Soniei o chema Abigail, dar prefera să i se spună Abby. După ce întorseseră cu josu-n sus camera lui Stefano și-i arseseră o mamă de bătaie, cei doi plecară cu fetele la *Bull,* să bea ceva și să facă rost de puțin crack[3].

— La drept vorbind, face niște gustări trăsnet, comentă Joey.

Cele două fete râseră:

— Totuși, o vreme o să stea pe liber, după zgomotele care răsunau de sus. Toți au auzit cum mergea, a fost excelent.

Soniei îi plăceau bărbații cu prestanță. La fel ca majorității celor de teapa ei, nicio clipă nu-i trecea prin minte că se afla în situația unde ajunsese tocmai din cauza gusturilor sale la bărbați.

Nu învățase nimic din nașterea băiatului și cele trei avorturi

[3] Cocaină cristalizată (n.tr.).

din ultimii ani. Sonia era un accident care-și așteaptă momentul.

La început, nu fusese sigură dacă îl dorea pe tânărul Barry, râzând de glumele grosolane ale prietenei sale pe seama lor, dar fiind o fată care nu purta niciodată ranchiună, se hotărâse să-i însoțească la cârciumă ca să vadă ce ieșea în continuare.

Felul cum îi luneca acum pe coapsă mâna lui o înștiința că lucrurile evoluau de minune.

— Încă un rom și-o coca, fetelor?

Glasul lui Joey răsuna puternic în spațiul strâmt al grădinii.

Cele două dădură din capete.

— Căca-m-aș Bal, după cum bagă-n ele astea două, mai bine ne-am duce să dăm jos ușa de la poliția locală, în caz că vor și să halească oarece.

Îi rânji lui Abby:

— N-ar strica să sări peste vreo două mese, scumpo. N-am mai văzut chestii din astea de când am prins-o pe nevastă-mea-n pat cu spălătorul de geamuri.

Abigail râse ascuțit, încântată că i se acorda atenție.

Apoi, Joey intră în cârciumă și se duse la bar.

— Două romuri mari, coca și două halbe, colega.

Barmanul râse:

— Da’ Cenușăreasa la ce oră apare? Văd că v-ați încălțat cu surorile ei alea pocite. Ai grijă, nene, grăsuna aia mică trăiește c-un negrotei de pe piață și ăla are mână iute, se bătu el cu degetul peste nas. Cine are urechi, s-audă. Fără supărare, da nu vreau scandal în cârciuma mea.

Joey îi mulțumi pentru informație.

— Și-atunci, ce-i cu ele, le scoate pofta pe stradă?

Omul dădu din cap:

— Într-un cuvânt, mda. Cu condiția să merite câțiva parai, normal. Sunt niște boarfe, nene, și dacă ai chef de-așa ceva pentr-o dup-amiază, îți urez baftă. Da’ fii pe fază, nu merită să te caftești pentru ele.

— Pă bune că da! Ia-ți și tu unu și dă-ncoace două brandy-uri, d-alea mari. Tre’ să beau ceva, dup-un șoc ca ăsta. Aveam de gând s-o cordesc de să-i meargă fulgii. Acuma, însă, cred că am să mă mai gândesc.

Cârciumarul râse împreună cu el:

— Băga-le-aș în mă-sa! Cine să se uite la ele, hai? Maică-mea avea o vorbă, țin minte: „Ai grijă unde ți-o sădești, băiete. Să nu

uiți niciodată că ale mai mari cățele din lume-s fiicele, mamele sau surorile cuiva”.

La asta, Joey râse și mai tare. Ideea nu-i mai trecuse niciodată prin minte și-i plăcea cum suna din gura cârciumarului. Avea să pună deoparte micul aforism, ca să-l folosească și el.

În grădină, Sonia îi îngăduia lui Barry să-și ia libertățile de drept, cum numea morala liberală din East End mamelitul în public.

Îi simțea mirosul, de peste tot, atât de cald era. Un amestec de sudoare, parfum, deodorant și, pe dedesubtul tuturor, mirosul sexului.

Știa că ar fi putut s-o aibă chiar acolo, pe bancheta de lemn din grădină, iar gândul îl excita și mai tare.

Joey se întoarse cu băuturile pe o tavă.

— Nu cumva m-am bronzat puțin, fetelor, după cât soare am înghițit? Arăt cam ca un marocan, mm?

Barry le văzu pe cele două fete privindu-l pe Joey, fără să râdă.

— Ce s-a-ntâmplat? Să nu-mi spuneți că două fete tinere ca voi au prejudecăți contra fraților noștri din Caraibe? Vreau să zic, fără ei, cine ne-ar conduce autobuzele și trenurile, hmm?

Abigail își aprinse o țigară și pufăi din ea cu sete.

— Sau Salubritatea, dacă tot veni vorba.

Dându-și seama că le lua apărarea oamenilor de culoare, Barry încercă să nu râdă.

Între timp, Joey începuse să se aprindă.

— Ți-ar plăcea nițică budincă înnegrită, nu, Abigail? Dacă stau să mă gândesc, barmanul mi-a spus că trăiești c-un colorat de pe piață. Vasăzică, e-adevărat ce se zice despre negri – o au cât caii și-o pot ține toată noaptea?

Abigail dădu din cap:

— Mhm, chiar așa, și au pielea mai fină și manierele mai elegante decât dobitocii albi. Mai ales dobitocii albi și *bătrâni.* Curios, nu?

Își luă țigările și geanta și se ridică să plece. Joey o apucă de braț, făcând-o să se strâmbe.

— Nu te duci nicăieri, femeie. Ți-am plătit o porție grasă și-ai să stai până la capăt. Dacă apare cioroiul tău, îi zic eu vreo două, O.K?

Sonia se plictisise, dar nu atât de mult încât să nu-și dea

seama că intraseră amândouă la apă.

La apă adâncă. Cei doi arătau acum amenințători, le speriau. Fuseseră descoperite, ceea ce le înspăimânta.

Știau care era situația. Cu unii ca Joey și Barry, trebuia să mergi până la capăt, altfel ți se pretindeau daune.

Joey o așează pe Abigail la loc, cu forța. Zâmbind dulce, continuă:

— Deci, domnișoarelor, la cine mergem după următoarele câteva rânduri, mm?

Sonia zâmbi acru:

— Se pare că la mine va trebui, nu?

Joey râse din nou, arătându-și toți dinții și câțiva kilometri de gingii. Limba sa acoperită cu nicotină dansa în gaura căscată a gurii.

Sonia, căreia beția îi dădea curaj, o privi pe Abigail, triluind:

— Mi se cam rupe de-al tău, fato.

Abigail îi răspunse sarcastic:

— Nu zău? Ei, am o presimțire că te cam vezi cu el, Sonia. Ăștia doi par să facă joc dublu.

Barry rânji. Se distra nemaipomenit. Mergea mult mai ușor dacă le țintuia la podea, cu piciorul pe gât. Sporea emoția jocului, excitația și veselia.

— Ba bine că nu. Ce-i al lui e-al meu și ce-i al meu e și-al lui.

De cum o spuse, expresia i se schimbă, iar ceilalți trei de la masă știură că rostise ceva profund.

Dar numai Joey înțelese adevăratul sens al cuvintelor lui.

Ridicând paharul, îi zâmbi ginerelui său:

— Și nu într-un singur sens. Hai noroc.

∴

Susan împingea din răsputeri. Părul îi stătea lipit de cap și avea senzația că i se sfâșia trupul în două.

— Haide, scumpo, încă un brânci zdravăn și pe urmă poți să te odihnești.

Dădu din cap.

Trăgând adânc aer în piept, împinse din nou, mai tare de astă dată, dar nu păru să fi rezolvat mare lucru.

Sora zâmbi și ascultă din nou inima copilului.

— Iese frumos, dar cred că ai nevoie de-o mână de ajutor. Relaxează-te și așteaptă să vorbesc cu doctorul.

Recunoscătoare, Susan se lăsă pe spate, cu capul pe pernă,

încercând să-și facă vânt cu un număr din *Woman's Realm.* Niciodată nu se așteptase la așa ceva, la durerea continuă și senzația de apăsare din spate. Nu-și imaginase copilul altfel decât îmbrăcat frumos, în leagăn, admirat de toată lumea. Până și povestirile lui Ivy despre niște nașteri cumplite la care asistase de-a lungul anilor păruseră la kilometri întregi distanță de realitate.

Acum, însă, le credea.

Se rugă din nou, nu să-i înceteze durerea, ci ca bebelușul să fie sănătos. Nu orb, surd sau deformat. O îngrozea gândul la ceea ce putea să fie în trupul ei.

O parte din ea dorea nespus de mult ca acel copil să se nască odată, dar o altă parte ar fi preferat să rămână acolo unde se afla, la adăpost de lume, ferit de Barry și de boala lui.

Boala pe care i-o dăduse și ei și, prin ea, copilului ei nevinovat. Își înghiți lacrimile și-și făcu vânt și mai tare. Apoi o simți, o durere năprasnică înjunghiind-o ca o spadă înroșită în foc, cu senzația că i se spinteca trupul în două.

Țipetele scoase aduseră în salon două surori și pe medic.

— Christoase, a făcut-o!

În timp ce Susan năștea, la orele unsprezece și treizeci și cinci ale serii de 22 august, 1968, în Spitalul Whitechapel, Barry stătea tolănit în pat cu Sonia și Abigail.

Joey adormise pe canapeaua din salon, după prea mult alcool, pește și cartofi prăjiți.

Certurile de dinainte erau date uitării. Cele două fete reieșiseră a fi niște bucățele grozave, amuzante foc. Mai ales Abigail, căreia chiar părea să-i placă distracția, lucru rar în ultima vreme.

Majoritatea femeilor pe care le agățau o făceau numai fiindcă așa li se cerea. Niciun moment nu le trecea prin minte că ar mai fi putut spune și nu, din când în când.

Erau de părere că, dacă un bărbat le cinstea cu băutură și mâncare, se cădea să-l plătească în natură, indiferent dacă le convenea sau nu.

Nepăsători, Joey și Barry habar n-aveau ce se întâmpla în timp ce ei își făceau de cap, bând și mâncând după pofta inimii. Niciun moment nu le trecea prin minte să anunțe pe cineva unde erau sau cu ce se ocupau. În timp ce soția sa gemea și icnea, Barry Dalston făcea același lucru.

Susan zăcea scăldată în sudoare, iar Barry, la fel. Singura diferență era aceea că, dacă ea se gândea la el, întrebându-se unde se afla, ce făcea și cu cine naiba, lui nicio clipă nu-i stătea mintea la ea.

După ce copilul se născu în sfârșit, Susan se rezemă de pernă, ușurată. Acum nu mai voia decât să-l vadă, să-l atingă, să-l ia în brațe și să se asigure că n-avea nimic. Pentru prima oară în acea zi, Barry îi dispăru aproape complet din minte. Copilul avea întâietate.

Acest lucru, în sine, era o ușurare.

Era minunat să nu se gândească la el, dar în acele momente Susan nu-și dădea seama. Avea s-o înțeleagă abia mai târziu, amintindu-și acea zi și pricepând clar adevărul despre Barry și ea însăși.

Durerea, furia și umilința pe care le suferise atunci aveau s-o urmărească ani de zile, ascunse în subconștientul său, așteptând să erupă.

Pentru moment însă, nu se gândea decât la copilul ei.

13.

Ivy privi copilul și-și simți ochii umplându-se de lacrimi. Era o frumusețe, leit Joey când se născuse. Aceleași gene imposibil de lungi, gura ca un boboc de trandafir și ochii de un albastru intens.

Trupșorul robust se potrivea perfect în brațele ei, ca și cum acolo ar fi fost locul lui.

Cu lacrimi în ochi, o privi cu milă pe Susan. În acel moment, îi ura pe bărbați, toți bărbații, dar mai ales pe fiul ei și pe soțul nepoatei sale.

Punând ușurel copilul înapoi în lighean, o îmbrățișă pe Susan pentru prima dată din copilărie, strângând-o cu putere pe nefericita fată la piept, într-o încercare de a-i risipi oroarea și suferința.

Susan suspina, cu trupul zbuciumându-i-se ca un val, în timp ce-și descărca toată durerea prin plâns.

— Ticălosul! Canalie nenorocită!

Nici nu putea vorbi coerent; suspinele cu sughițuri îi făceau

cuvintele de neînțeles, numai tonul având cât de cât sens.

Ivy o mângâia pe spate, murmurând vorbe drăgăstoase, căutând s-o aline pe fata pe care întotdeauna îi plăcuse atât de mult s-o sâcâie.

Când își privi strănepotul, se simți sufocată de vinovăție. Își dădea seama ce făcuse, ce permisese să se întâmple.

— Vor mai urma și alții, iubito. Lucrurile astea se mai întâmplă, în viață.

Cuvintele răsunau jalnic chiar și în propriile ei urechi. Cum putea cineva încerca să ia ca pe o nimica toată un dezastru de asemenea proporții?

Era imposibil. Așa că recurgeau la toate clișeele, la toate zicalele învechite, la toate fleacurile care le veneau pe limbă.

Susan, însă, nu se lăsa consolată. Îl acuza pe tatăl ei pentru toate. Nu pe Barry, soțul ei, care de fapt avusese de ales în ceea ce făcuse. Pe el prefera să-l vadă ca victimă a exceselor tatălui ei.

Știa că Barry voia să fie ca Joey. Că scopul lui în viață era acela de a fi un bătăuș de înaltă clasă, un om la care ceilalți apelau când aveau nevoie de ajutoare violente.

Barry îl copia pe Joey în toate, de la umblet până la stilul de viață, care includea seducerea oricărei femei ce părea „să merite”.

Cine-ar fi crezut că una dintre acele aventuri de-o noapte putea cauza moartea copilului ei?

Susan își privi mama, care stătea tăcută în salonul lateral, cu capul în mâini. Cele trei femei păreau să se simtă destinse una în compania alteia pentru prima oară de când se știau. June își ridică ochii spre fața crispată a fiicei sale.

— Era o frumusețe, Susan, o frumusețe de băiețel. Ar fi ajuns un bărbat adevărat.

Cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă, undeva în sufletul lui Susan. Aceasta își șterse fața cu mâna.

— Atunci, e mai bine că a murit, nu-i așa? Nu vreau să mai aduc alți bărbați în lume. Nu vreau să mai treacă nimeni prin ce-am pătimit eu, în mâinile așa-numiților bărbați.

Cuvintele ei erau atât de crude, simțite atât de vizibil din adâncul inimii, încât niciuna dintre femei nu încercă s-o oprească. Amândouă știau că fata nu mai era în apele ei, era în stare de șoc. Avea nevoie de timp ca să se vindece, pe plan fizic

și mintal.

Doreen intră cu patru cești de ceai.

— Vor să ia copilul, Susan…

Cuvintele îi fură retezate, când tânăra mamă răcni ca o precupeață la tarabă:

— Când l-o vedea taică-său – când Barry o să vadă ce-a făcut! Atunci, n-au decât să-l ia, să-l spele și să-l îmbrace frumos, să ne placă tuturor! Să ne simțim mai bine, de tot căcatu'! Dar pân-atunci, nimic!

Doreen n-o contrazise. În schimb, duse copilul într-o parte a camerei, cu ligheanul, și-i puse lui Susan în mâini o ceașcă de ceai dulce și fierbinte.

— Bea, colega, o să te simți mai bine.

La asta, Susan râse, cu un sunet profund și rostogolit, atât de nefiresc pentru ea încât le sperie pe celelalte.

— Bea un ceai, Susan, pe urmă îngropăm copilul în curtea din dos și ne ducem la culcare.

Izbucni iarăși în râs, deși de astă dată nu se mai putea opri.

Ceaiul împroșca peste tot – pe Susan, pe așternut, pe jos. Ivy ieși din cameră și, peste două minute, Susan era culcată cu forța de trei surori, dintre care una îi injecta un calmant.

Își simți ochii îngreunându-se, trupul moleșindu-se și încercă din răsputeri să se opună efectelor sedativului. Medicamentul însă învinse. În timp ce se relaxa într-o lume de coșmar, cu bebeluși și sicrie, celelalte trei femei oftară ușurate.

— Asta o să-i facă bine, somnul e un leac excelent.

Cuvintele lui Ivy sunau găunoase în urechile tuturor.

Nimic n-avea să ușureze suferința lui Susan Dalston.

∴

Barry era nemulțumit, iar Joey tuna și fulgera.

În casă era frig, nicăieri nu se vedea mâncare, iar laptele se terminase. Urmările nopții cu alcool și droguri îi lăsaseră pe amândoi cu un gust sălciu în gură și un miros și mai viciat în chiloți.

Nici unuia nu-i trecuse prin minte să se spele.

Pe moment, principalele priorități erau mâncarea și un ceai. Plecaseră de două zile și niciunul dintre ei nu se întreba unde o fi fost tânăra femeie gravidă.

Joey privi în jur, prin camera ordonată din față, spunând cu admirație:

— Ține bine casa totuși Susan a mea, trebuie să recunosc.

Barry ridică pumnul strâns:

— I-arăt eu curvei ăsteia, când pun eu mâna pe ea. Pe bune, nu, Joey? Doar de-o lună-i măritată și a și-nceput să spele putina, pe ici, pe colo, fără să se gândească nici ca la un căcat la mine. Vin acasă și – ciuciu: în toată casa, niciun strop de lapte, măcar cât pentr-o ceașcă de Rosie Lee.

Ușa din spate se deschise.

— L-auzi-o, numai dulceață și zâmbete, pun pariu. Stai numai să-mi cadă în labă!

Barry ieși furtunos din salon, urmat îndeaproape de Joey, care zâmbea. Abia aștepta s-o vadă pe Susan făcută albie de porci, să vadă căsnicia ideală coborând la nivelul tuturor celorlalte. Mai ales a lui.

Spre surprinderea sa, Barry se pomeni față în față cu mama lui.

— Bună, fiule.

Cuvintele erau scurte, dar pline de înțeles și niciunul dintre cei doi bărbați nu știu ce să-i spună lui Kate. Ochii îi erau puțin cam roșii, observă Barry, și nu părea dispusă să-l privească, uitându-se peste umărul lui, ca și cum n-ar fi suportat să-i vadă fața.

— Bună, mamă. Cam devreme pentru tine, nu?

Vorbea intenționat pe un ton dezinvolt, dar limbajul trupului său o vesti pe Kate că știa ce-avea să spună, încă dinainte de a deschide gura.

— Susan a născut azi-noapte un băiat.

— Un băiat? Ce chestie! Deci, Susan a făcut marea ispravă?

Și el și Joey erau în extaz. Repezindu-se în salon, Joey reveni cu jumătatea de sticlă de scotch pe care o ținea în haină, anume pentru asemenea ocazii.

— Dă-l în mă-sa de ceai, adu paharele, să sărbătorim! Un băiat, în sfârșit! Credeam că nu-s în stare să facă decât crăpături.

Credea, la fel ca Barry, că aerul sumbru al lui Kate era cauzat de cele câteva zile ale lor de absență, când Susan era pe cale să nască.

— A murit, Barry. Copilașul a murit, fiule.

La asta, Barry și Joey o priviră atenți și, în sfârșit, recunoscură ravagiile plânsului și ale nesomnului.

— Cum adică, a murit? Acuma ce-a mai făcut, a căzut pe scară sau ce...

Barry părea distrus. Abia așteptase să-și vadă opera. Gândul existenței unei alte vieți, datorată lui, îi dăduse un sentiment de putere.

— Susan n-a făcut nimic. Copilul a murit de gonoree, o boală venerică pe care tu i-ai dat-o, Barry. Și i-ai mai dat-o și verișoarei lui Susan, la nuntă. Nimeni încă nu e sigur dacă nu cumva copilul a murit din cauza bolii, sau a spaimei și a șocului lui Susan, la aflarea veștii, dar e mort. A murit un băiat frumos și puternic, și *tu* ești vinovatul. Pe toți sfinții, îmi vine să te iau la pumni și să-ți împrăștii creierii pe toată dușumeaua asta din bucătărie – pe care văd că sărmana ta soție a spălat-o abia alaltăieri, în patru labe, cu burta aia a ei mare și umflată atârnându-i în față.

Și Kate începu să plângă, cu lacrimi mari, de rușine și tristețe.

— Ești un animal murdar și păcătos, și nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, băiete. S-a zis. Iar dacă fata aia are un dram de minte, nici ea n-o să mai vrea.

Ieși pe ușa din spate, o siluetă scundă și adusă de umeri, care părea să fi îmbătrânit peste noapte.

Joey și Barry se uitară unul la altul, șocați.

— Mămico! Vino-napoi, mămico, ascultă-mă!

Repezindu-se în grădină, Barry o apucă pe Kate de braț.

— Nu mă atinge! În viața ta să nu mă mai atingi. Nu-i lasă să ia copilul până nu-l vezi tu. Fii măcar o dată bărbat, un bărbat adevărat, ia-ți în serios responsabilitățile și du-te la spital. Încearcă să dregi răul pe care i l-ai făcut bietei fete și copilașului. Împacă-i sufletul, dacă poți.

Îndepărtându-se, îl lăsă în grădinița pe care Susan o mătura cu atâta grijă în fiecare zi. Îl lăsă plângând.

Joey se uita din bucătărie, fără nicio expresie pe chip și cu conștiința încărcată. Îi duse un pahar mare de whiskey lui Barry, care continua să stea stupefiat în grădină.

— Bea, colega, să-ți treacă șocul. Pe urmă, n-ar strica să mergi la spital – să se termine odată.

∴

Susan privea micul sicriu. Era alb, cu o frumoasă cruce aurie pe capac și numele copilului gravat pe o placă de alamă. Îl costase pe Barry o mică avere și-i mai potolise cât de cât

vinovăția.

Privi din nou numele de pe placă și-i veni să urle.

Jason Barry Dalston!

Nu voise ca numele lui Barry să apară acolo, dar durerea lui, atât de sinceră încât era aproape dureroasă la vedere, o înduplecase. Dacă un om regretase vreodată cu adevărat ceva, omul acela era Barry Dalston. Susan era întristată, dar și mulțumită s-o vadă.

Dorea să sufere și el la fel ca ea, să-l doară tot atât de mult ca pe ea. Voia să simtă aceeași goliciune pe care o simțea ea în brațe și în trup.

Trăise atâta vreme cu copilul în ea, simțindu-l cum dădea din picioare, cum se mișca și înota.

Ducea dorul sarcinii. Îi lipsea sentimentul de speranță pe care i-l dăruise, senzația de a fi părtașa unui secret cu adevărat fascinant, pe care nu-l cunosc decât femeile. O făcuse să se simtă, pentru prima oară în viața ei, ca o ființă întreagă.

Iar acum, îl înmormânta pe Jason, dăruindu-l lui Dumnezeu și Fecioarei Maria. Spera ca, acolo în cer, cineva să aibă mare grijă de el în locul ei.

Privi în jur, prin cimitir. Lângă ea stăteau mama ei, Ivy și Kate. Debbie era mai la distanță, cu fața ei drăguță și copilăroasă scăldată în lacrimi. Dar Susan știa că, din partea lui Debs, totul era teatru.

Era prea egoistă pentru a înțelege vreodată suferința altcuiva. De fapt, auzind-o, ai fi crezut că *ea* pierduse copilul, nu Susan. În ziua aceea, pentru Debbie totul nu era altceva decât un pretext ca să facă parte dintr-o dramă, o mare dramă interesantă care o punea în centrul atenției prietenilor și a familiilor acestora. Pentru prima oară, îi făcea pe oameni s-o asculte, în loc de a-și dori să se care și să-i lase în pace.

Susan știa situația, dintotdeauna o știuse. Și asta făcea parte din problemă.

Privindu-și noul soț, simți primele junghiuri de compasiune pentru el. Ceea ce o deranja, o deranja mult. Era nenorocit sincer de tragedie, dar Susan știa, lucru de care Barry nu era în stare, fiind prea obtuz la minte, că mai mult decât tristețea îl chinuia vinovăția.

Barry era la fel ca tatăl ei, ca Debbie, ca mama sa și ca Ivy. Nu simțeau lucrurile decât în măsura în care îi afectau personal,

fără a înțelege toate implicațiile. Le părea rău pentru ea, fiindcă ea născuse copilul, ea îl adusese pe lume. Dar adevărata compasiune le era destinată lor înșile.

Cea mai mare tristețe a lui Barry era aceea că fusese plecat la tăvăleală, în timp ce băiatul „lui” murea, încontinuu se referea la băiatul lui, spunând cât de bine arăta, ce „bărbat adevărat” ar fi devenit. Ar fi frânt câteva inimi, dacă i se îngăduia să crească.

Până și penisul copilului mort era adus în ecuație. Părea să fi fost mare și n-ar fi avut nicio grijă, în sectorul respectiv.

Susan știa că acela era singurul mod în care știa el să sufere. Modul în care putea să se împace cu situația.

Dar asta nu-i slăbea cu nimic ura.

Încă nu-i adresase nicio vorbă. Chiar și în salonul de pompe funebre, unde aleseseră sicriul cel scump cu crucea de aur veritabil pe capac, nu făcuse decât să dea din cap, la propunerea lui. Susan simți că cineva o luase de mână și știu că era Doreen. Ce s-ar fi făcut, fără prietena ei?

Era singura persoană cu care Susan voia să vorbească, iar asta, numai când erau singure.

Atunci, cuvintele îi șiroiau în torente năprasnice, care nu aveau sens decât pentru Susan însăși și, după cum prefera ea să creadă, pentru Doreen.

Pentru că Doreen părea să simtă totul alături de Susan, părea să înțeleagă enormitatea celor întâmplate, într-un mod de care mama ei și biata Ivy nu erau în stare.

Băiatul era mort doar de trei zile, când Ivy o sfătuise pe Susan „să se adune”, spunându-i că „se mai întâmplă” și trebuia „să-și trăiască viața”.

Cel mai curios era că nu o dușmănea pe Ivy pentru cuvintele ei.

De fapt, o apropiaseră de ea pe bătrână. Cel puțin, ea și Kate recunoșteau că se întâmplase ceva cu adevărat îngrozitor. Amândouă refuzaseră să le acorde fiilor lor simpatia și consolarea.

Amândouă îi ținuseră partea lui Susan, dacă se putea spune astfel.

Un timp, se miră de acest lucru, încercând să-și alunge din minte slujba funerară cu ajutorul gândurilor.

Circul prompt al lui Debbie o făcea să râdă. Cu picioarele ei groase, arăta ca o dansatoare tăiată cu ferăstrăul, din *Pan’s*

People.

Susan simți o umbră de zâmbet pe buze, așa că și le mușcă puternic, reamintindu-și că se afla la înmormântarea propriului ei copil.

Își studie tatăl. Cel puțin, era îmbrăcat în culori închise. Avea costumul călcat, părul tuns proaspăt și obrajii bărbieriți cu grijă. Văzând că îl privea, Joey zâmbi trist. Susan își dădu seama că, pesemne, continua să zâmbească, așa că-și acoperi gura cu mâna.

Ce se întâmpla cu ea?

Cum putea găsi motive de râs, în situația aceea cumplită?

Care era afurisita de glumă?

Faptul că Jason scăpase, își dădu ea seama. Pe zi ce trecea, se gândea tot mai mult la asta. Scăpase de Barry și Joey, cu dorința lor de a face din el un bărbat, căci Susan știa că, dacă ar fi trăit, l-ar fi întinat cu viețile lor.

Barry își exprimase deja dorința de a-l face boxer, un prichindel dur al dracu', greu de îngenuncheat. Dar Jason, copilul ei iubit, avusese atâta minte să fugă, acum înțelegea. Le aruncase o singură privire tuturor și-și făcuse ieșirea din scenă.

Acest gând o bucura, cu toată durerea ei.

În biserică, se simțise pângărită, știind că încă mai suferea de boala aceea scârboasă, pe care n-o luau decât oamenii murdari.

Stând acolo, sub privirea Domnului, simțise otrava circulându-i prin vene la fel cum făcuse și înainte, până în trupul copilului ei.

Grație lui Barry Dalston, futangiu extraordinar și tată al unui copil mort.

Iarăși îi veni să râdă.

Patru dintre participanții la înmormântarea fiului ei erau în tratament la clinica de boli dermato-venerice. Acum își dorea să fi venit și Frances, cu ea ar fi fost cinci.

Chinta regală.

Îi venea să râdă în hohote.

Coșciugul arăta atât de mic și singuratic, încât Susan simți nevoia să țipe la preot, spunându-i că Jason nu cobora acolo, în întuneric, de unul singur. Avea nevoie de mama lui, în caz că-i era frică. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, să-l iubească și să se asigure că nu rămânea plângând, fără nimeni care să-i răspundă.

De ce nu pleca și ea cu el? Cu siguranță, Dumnezeu ar fi luat-o și pe ea, i-ar fi dat un motiv de a privi înainte, spre eternitate, cu Jason și fără nimeni altcineva alături.

Doar iubindu-l, îngrijindu-l, ocrotindu-l.

Tatăl ei spusese că trebuia să stea de pază la mormânt o vreme, din cauza crucii de aur veritabil despre care le spusese tuturor că se afla pe sicriul nepotului său.

— S-o găsi vreun bou care să-l dezgroape ca s-o manglească. Știi cum sunt ăștia pe-aici.

Când scosese perla asta, până și maică-sa îl repezise să-și țină gura. Totuși, Susan știa că nu dorea decât s-o consoleze. Era modul lui Joey de a spune cât de multe făcuseră pentru copil. Cheltuiseră bani, îi dăruiseră, cum zicea Ivy, „un adio de soi ales”. Dar încotro? Unde naiba îl trimiseseră? Singur singurel, fără mama lui.

Ce fel de Dumnezeu făcea asemenea lucruri?

Fața i se destinse.

Era același Dumnezeu care i-l dăruise și ei pe Barry Dalston, nu? Și cât se mai rugase să-l primească, proasta de ea.

Slujba se sfârșise, o știa după expresiile de ușurare de pe chipurile tuturor. Barry îi veni alături și o cuprinse cu brațul pe după umeri. Plângea. Susan îi văzu pe toți vecinii privindu-i. Maud, de alături, cu toți ortacii ei, adunați ca șobolanii la stârv.

— Cară-te, Barry.

Cuvintele fuseseră rostite încet, dar limpede și sonor, atât de intense erau. Apoi, începură adevăratele lacrimi, și totul numai din cauza mirosului lui Barry.

Mirosul pe care cândva îl iubea atât de mult: *Old Spice* și tutun, în amestec cu *Brylereme,* pește și cartofi prăjiți.

Cândva, apropierea lui fusese totul pentru ea, o făcuse să se simtă în siguranță, să-l iubească și să-l dorească. Acum, plângea pentru copilul ei și pentru tinerețea pierdută, pe care niciodată n-avea să și-o aducă aminte cu plăcere.

Barry fusese singurul lucru bun pe care-l avusese, după viața cu Joey și June.

Atât de mult timp fusese un far pentru ea, un lucru pe care așa de tare dorise să-l atingă, iar acum știa că tot timpul râvnise doar la o himeră.

Îl lăsă totuși s-o strângă lângă el. Înmormântarea fiului ei nu era ocazia potrivită pentru istericale, oricât de mult o tenta să-l

facă de râs.

La urma urmei, vecinii îi priveau și nu era cazul să afle adevărul.

Oricât de deziluzionată și cu inima neagră era, vechile obiceiuri piereau greu pentru Susan Dalston.

∴

Se trezi în toiul nopții. Felinarul de stradă din fața casei scălda dormitorul într-o aură portocalie liniștitoare, dar Susan nu simțea decât cuptorul din sânii ei.

Laptele continua să se prelingă afară, făcând-o să se simtă înfierbântată și îngrețoșată.

Barry stătea îngenuncheat lângă pat, iar Susan își dădu seama că el o trezise, smulgând-o din binecuvântatele vise care mai alungau durerea, pentru câte un scurt răstimp.

Somniferele erau o invenție minunată.

— Sigur nu vrei să iei și tu?

Glasul ei suna sec dar sonor, în tăcerea din casă.

— Te iubesc, Susan Dalston, te iubesc mai mult decât orice pe lume.

În vocea lui Barry se simțea durerea. Lui Susan puțin îi păsa. Nu-i răspunse.

— Îmi pare atât de rău, Susan, crede-mă. Știu că totul s-a-ntâmplat din vina mea dar, înțelegi tu, labă ăla de Joey a fost cauza. M-a luat cu el, m-a șucărit. A doua zi dimineața, m-am trezit în pat cu el și cu două boarfe…

Barry începuse să plângă de-a binelea. Susan simțea o stranie detașare față de el.

— Au fost aici, în patul meu? Asta vrei să spui?

Îl simți dând din cap, știu că încerca s-o dreagă, încerca să fie cinstit.

— Erau niște târâturi, curve bătrâne, n-au însemnat nimica. Nu ca tine și ca mine, iubito, între noi e pe bune. Te iubesc. Alea, mă cac pe ele.

Când îi răspunse, Susan își auzi amuzamentul din propria voce:

— Mă bucur să aud. Acum pot să mă culc la loc?

Barry își lipi capul de pântecul ei, mare, rotund și moale, cu dâre roșii și pielea flască.

— Te rog, Sue, nu mă lua așa. Nu mă mai tot respinge… Și pe mine mă doare.

Rămase nemișcată, cu ochii deschiși în întuneric, înfrânându-și imboldul de a-i prinde capul între genunchi, strângându-l până storcea toată viața din el.

Cât îi mai plăcuse să-l simtă acolo, cândva, cum mai savurase senzația limbii lui în ea. Atunci, aproape că-și dăduse drumul, lăsând sentimentele plăcute s-o inunde odată pentru totdeauna.

Se bucura că nu cedase. Ar fi fost o trădare la adresa copilului ei mort.

Barry aproape că o făcuse să-i placă sexul; o dată sau de două ori, nimerise în punctul potrivit. Dar Susan își alungase voluptatea, nedorind să știe ce anume îi scotea pe oameni din minți, ce îi împingea să facă asemenea lucruri cu niște ființe complet străine, pentru a-și satisface o pornire primordială.

„Fute-le și lasă-le”. Era una dintre expresiile favorite ale lui Barry.

Ei bine, o futuse pe una, iar aia îl lăsase cu mai mult decât intrase în învoială. Susan Dalston își primise porția de sex și tot ceea ce mai aducea cu sine.

— Lasă-mă să dorm, Bal, te rog.

O apucă strâns, cu mâini disperate, ca niște gheare.

— Susan… te rog, Susan, te iubesc, scumpa mea. Cu-adevărat te iubesc. Putem s-o dregem. Am să mă schimb, îți promit. Am să te fac să fii iarăși mândră de mine. Îți dau cuvântul meu că n-am să mă mai ating de altă femeie, câte zile oi avea. Ți-o jur pe-mormântul lui Jason.

Susan se ridică în capul oaselor, dură și neclintită.

— Să nu juri pe mormântul copilului ăstuia, Barry Dalston. Încerci să faci o promisiune pe care niciodată n-ai să ți-o poți ține. Ești la fel ca taică-meu – numai să regulezi știi. Regulatul sub toate formele sale, sexuale și emoționale. Amândoi m-ați futut și mi-ați futut viața, amândoi. Nu-l amesteca pe băiețel în toată povestea asta. Nu-l întina mai rău decât ai făcut-o deja. L-ai omorât. Recunoaște, privește adevărul în față și lasă-mă naibii să dorm. Nu vreau decât să dorm.

Se culcă la loc, iar Barry rămase întins lângă ea, din nou cu capul pe burta ei moale. Avea nevoie de mirosul ei curat, ca să se simtă iarăși întreg.

Susan, își dădu el seama, era o adevărată comoară. Era curată și ea însăși, și casa ei. Era iubitoare, bună. Susan era o ființă bună și înghițea multe.

Știa că ar fi putut să ajungă mult mai rău, să capete o Frances sau o Debbie care s-ar fi măritat cu el și, la fel ca June, la prima aniversare a căsătoriei și-ar fi tras-o cu toți musafirii.

Fiindcă aveau nevoie să fie dorite, aveau nevoie să se simtă râvnite sexual.

Fiindcă nu le ducea mintea să facă diferența între futut și dragoste.

Se vedeau pe ele însele doar ca pe niște obiecte sexuale, ceea ce le făcea nefericite ca femei, pentru că, după ce-și începeau cu adevărat viața, trebuia să caute tot mai departe și mai mult ca să găsească fiorul după care tânjeau.

Bărbați străini, care se foloseau de ele un timp și le îndrugau toate balivernele pe care voiau să le audă.

Spre deosebire de Susan, Susan a lui, cu fața ei urâtă și trupul greoi, care-i dăruia atât de mult, fiindcă dădea totul fără să se gândească la nimic primit în schimb. Nu era nevoie să-i cumpere de băut, nici să-i înșire la gogoși, ea exista și atâta.

Alături, așteptându-l, pe el și numai pe el.

Pentru prima oară în viață, își dădea seama ce însemna loialitatea. Barry Dalston, omul dur, bătăușul bestial și tatăl îndurerat, se ținea de tânăra lui soție ca și cum ar fi fost ultimul pai ce l-ar fi salvat de la înec.

∴

Peste zece zile, Susan se îmbrăca să participe la încă o înmormântare. De astă dată, o îngropau pe verișoara ei, Frances. Nimeni din afara familiei nu știa de ce își scurtase zilele.

Frances se dusese în Essex, unde se spânzurase de un copac din Belhus Park, Aveley.

Era un loc unde mergeau în copilărie să viziteze o rudă bătrână, de mult moartă și uitată.

Susan era prea preocupată cu înmormântarea și propriile ei emoții confuze ca să observe un articol apărut în aceeași zi în *Daily Mirror.*

O prostituată din Valbon club, Soho, fusese omorâtă în bătaie cu două zile în urmă, trupul ei fiind abandonat în gunoi, pe Gerrard Street.

Dar Barry îl citi, de mai multe ori. Credea din toată inima în achitarea datoriilor fără ca banii să treacă dintr-o mână în alta.

Ei bine, Frances se sinucisese din cauza copilului și a întregii

suferințe pe care o pricinuise. Trebuise s-o ajute și pe cealaltă femeie să crape, dar meritase osteneala.

Îi plătise moartea fiului său. Pusese mâna pe făptașă și o pedepsise. Asta-l făcea să se simtă mult mai bine în sinea lui. Cineva trebuia să plătească și, ca de obicei, nu era el acela.

După înmormântare, o luă pe Susan de mână, iar ea îl privi scurt în ochi.

— Pari aproape fericit, Barry.

Barry clătină din cap, pe chipul său apărând din nou tristețea.

— Sunt fericit fiindcă te am iarăși, atâta tot.

Când o strânse în brațe, zâmbi. Lucrul cel mai trist era că efectiv credea ce spunea. Aceasta era mentalitatea soțului lui Susan Dalston.

Dar, în timp ce ieșeau din cimitir, Susan, deși încă mai suferea de durere și șoc, simți o undă de speranță pentru viitor. Pentru viitorul lor.

„Cel puțin”, își spuse ea, „ține la mine. Tot e un început”.

Soarele strălucea din nou pe cer, aurind ziua. Peste tot încolțea viață nouă. Copiii se jucau, florile își desfăceau petalele, iar oamenii își vedeau de treburi.

„Măcar nu se poate mai rău de-atât”, reflectă Susan, în timp ce soțul ei o ajuta cu blândețe să se așeze în mașină. Când porni motorul, Barry se aplecă și o sărută pe buze. Pentru prima oară de-o veșnicie, Susan zâmbi și ea cu adevărat.

Îl iertase.

Cu coada ochiului, Barry o zări pe Doreen privindu-i. Pornind mașina de la bordură, Barry ridică o mână înapoia capului lui Susan și întinse două degete, în formă de V.

— Să pun radioul, fetițo, să ne mai înveselim și noi un pic?

Susan dădu din cap, absentă, cu gândul numai la Frances și la înmormântare. N-o văzu pe Doreen, care se strâmba ca o maniacă, imitând din gesturi laba.

Dar Barry o observă și reținu ideea pentru viitor.

CARTEA A DOUA

1969

Crud este adevărul, dar poate fi iubit.
El îi eliberează pe cei ce l-au iubit.

(George Santayama, 1862 – 1952)

N-au tihnă, cei fără de lege/zice Domnul

(Isaia, XLVIII, 22, *Biblia)*

Casa e temnița fetei și atelierul femeii.

(George Bernard Shaw, 1856 – 1950)
„Om și supraom”, 1903

14.

— Da’ ai de gând să faci plodu-ăla-mputit să tacă?!

Glasul lui Barry era mai puternic decât vocea fetiței. Susan se plimba prin dormitorul alăturat, bătând ușurel fetița pe spate, pentru a încerca s-o calmeze.

Lui Wendy tocmai îi ieșeau dinții și nu se bucura deloc. De fapt, părea să se fi născut într-o lume care nu-i plăcea și de-atunci își exprima cu prisosință sentimentele.

Wendy plânsese încontinuu, de la naștere.

Medicul spunea că era din cauza colicilor, Susan credea și ea același lucru, iar Barry nu se îndoia că fata le fusese dăruită de Dracul însuși, ceea ce nu-i prea convenea.

Ca pentru a înrăutăți și mai mult situația, dacă Wendy se liniștea, nu era nevoie decât să vadă mutra lui Barry uitându-se în pătuțul ei și iarăși începea al treilea război mondial.

Wendy Kathryn Dalston nu-l simpatiza pe tatăl ei. Susan o găsea o judecătoare deloc nepricepută.

Dar Barry era tot mai enervat de urletele nocturne ale fiicei sale și avea grijă ca toată lumea s-o știe. Susan se întreba adesea cine făcea mai multă gălăgie, Wendy sau el. Oricum, nu auzea decât vocile lor.

Spre deosebire de Barry, Wendy era bucuria inimii lui Susan. Nu era nevoie decât să se uite în ochii aceia mari și albaștri, că se topea toată.

Nu se îndoia că destinul acelei fetițe era de a deveni o mare frumusețe și o adora fără rezerve. Pe scurt, pentru ea Wendy era lumea întreagă. Barry, intuind acest lucru, simțise încă din momentul nașterii copilului o gelozie pe care știa că ar fi trebuit să și-o reprime. Dar n-avea nicio putere.

Wendy ocupa tot timpul, răbdarea și dragostea lui Susan.

Sculându-se din pat, Barry trecu în camera vecină și efectiv smulse fetița din brațele lui Susan.

— Pune-o pe curva asta răzgâiată la loc în pat. Las-o să plângă. Ce pizda mă-sii, Susan, măcar o noapte s-avem și noi dracu' liniște!

Răcnetele lui o enervară și mai rău pe Wendy, care începu să urle de-a binelea, simțind tensiunea din încăpere și teama din trupul mamei sale.

Susan o strânse și mai tare, apăsându-și-o la piept.

— Oricum e ora să mănânce, Bal. Lasă fata-n pace. Are patru luni, naibii, nu poate ști cât e ceasul.

Susan se ținea de copil ca de-un colac de salvare, iar Barry încercă din nou să i-o ia din brațe.

— Te previn, Barry, dacă o mai ții mult așa ai s-o lovești și-atunci să vezi, băiete.

Rostise cuvintele înainte de a-și da seama ce spunea. Erau instinctive, simplul mod al unei mame de a-și apăra copilul. Barry o privi lung câteva momente, iar Susan simți în jurul inimii o menghină de gheață.

— Bal, ascultă-mă, Barry, te rog…

Pumnul care o lovi fu atât de neașteptat, încât se împletici înapoi peste pătuț, aproape scăpând fetița din brațe.

Susan își simți arcada spartă, simți șuvoiul de sânge și începutul lacrimilor usturătoare. Barry privea, cu încetinitorul parcă. Știu imediat ce o atinse că o lovise prea tare, cum ar fi dar într-un bărbat. Știu, din fracțiunea de secundă când ridicase brațul, că nu era bine ce făcea.

Wendy tăcu, amuțind complet, iar Susan și Barry o priviră. Sângele lui Susan îi căzuse pe față și amândoi crezură că era rănită.

— Futu-ți muma-n cur de bestie, Bal, ce-ai făcut?

Cea care o înspăimânta pe Susan era liniștea, nefireasca tăcere a fetiței. Apoi Wendy zâmbi, cu un surâs larg și extaziat, iar Susan simți mâna din jurul inimii slăbindu-și strânsoarea.

Barry își coborî ochii spre fiica lui. Nu începea nicio îndoială – că a lui era. Semăna enervant de mult cu el. Văzu zâmbetul, sângele și mucusul din nas și simți acea ușurare pe care numai un om vinovat o poate cunoaște. Un moment, crezuse că o vătămase, iar pentru Barry acesta era cel mai rău lucru pe care-l putea face.

Nu atât fiindcă nu trebuia, cât pentru că, în lumea lor, oricine lovea un copil era proscris, umilit, tratat cu dispreț de toți. Pe copii puteai să-i învinețești în bătaie, după ce creșteau îndeajuns ca să înceapă școala și să devină oameni în toată firea, dar un bebeluș... ei bine, un bebeluș era bucuria tuturor. Excepție făcând, de multe ori, propriii săi părinți.

Barry se săturase ca oamenii s-o tot laude pe Susan și talentul ei matern. Până și Davey Davidson comentase ce comoară era, spunând cum vorbea mereu soția lui despre fiica lor drăgălașă și casa curată lună.

Susan, după câte se părea, era născută și crescută pentru a fi mamă, deși nimeni nu înțelegea cum, având-o în vedere pe June și trecutul ei. Părea să fi fost o vocație nativă.

Până și mama lui o iubea pe Susan. O găsea ușă de biserică, pâinea lui Dumnezeu. Privind-o acum, cu fața ei simplă și burta grasă, în vechea cămașă de noapte, Barry nu simțea decât repulsie.

Avea încă sânii plini de lapte, mereu îi curgea peste tot, copilul îi stătea prins acolo dimineața, la prânz și seara. „Alimentație la cerere”, o numea Susan; el o numea distrugerea plodului din start, dar cine să-l asculte?

Tot ce dorea, Wendy Dalston obținea. Puteau să fie dezmierdări, mâncare, atenție sau chiar o țigară, dacă fata o voia, o căpăta.

Din partea lui, Susan făcea din ea o vargă pentru propria ei spinare, dar spaima nu-i trecuse și, luând fetița din brațele mamei sale, o legănă. În mod excepțional, Wendy rămase

docilă, ca și cum șocul și zgomotul i-ar fi secat energia.

Privindu-și tatăl, zâmbi din nou, un surâs lătăreț de bebeluș, numai gingii, care desfidea pe oricine să n-o iubească.

Barry o săltă în sus și-n jos câteva minute, minunându-se de senzația pe care i-o dădea trupșorul cuibărit în brațele lui. În acele momente, simți că o iubea. Când îl dorea, când era apropiată de el, o adora.

Susan îi privea, simțind cum i se închega sângele deasupra ochiului și spunându-și că nu conta. Copiii mici supuneau la mari tensiuni majoritatea relațiilor între soți. Iar o relație deja încordată risca să plesnească pe la cusături.

Ieșind din cameră, acum când era sigură că Barry avea să se descurce, se duse la baie și se spălă pe față. Era plină de sânge, dar prea istovită ca să-i pese. Rana părea mai gravă decât era de fapt, o spărtură deasupra sprâncenei.

Un moment, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se ducă până la Londra, pentru vreo două copcii, dar era frântă de oboseală.

În schimb, își lipi deasupra un leucoplast și se spălă. Avea s-o țină până dimineață, după care trebuia să găsească o explicație pentru mama lui Barry.

Ce s-ar fi făcut fără Kate, nu știa. Femeia aceea devenise cea mai de nădejde aliată a ei. De la moartea lui Jason, Kate îi era lui Susan ca o mamă.

În ceea ce-l privea pe Barry, era mai puțin sigură. Nu-i vorbise timp de doi ani, până la nașterea lui Wendy. Apoi, Susan o convinsese să îngroape securea războiului. Dar știa că fața ei vătămată n-ar fi făcut decât să înrăutățească iarăși relațiile între mamă și fiu.

Kate, după cum reieșise, avea o gură și mai spurcată decât a lui Susan, în unele privințe. Deși nu înjura și nu vorbea indecent, se exprima cu o asemenea convingere încât greutatea dezgustului se simțea în fiecare cuvânt rostit.

Barry era atât de des destinatarul acestui oprobriu, încât uneori Susan ar fi preferat ca mama lui să-i evite. Cu siguranță, le-ar fi ușurat mult viața.

Strângând trusa medicală, reveni în dormitor. Barry adormise în pat, cu Wendy la piept. Dormea și ea. Zâmbind ușor la vederea acestui tablou cu tatăl și fiica, Susan se așeză într-un fotoliu de răchită vopsit în alb. Avea să picotească până când o trezea Wendy ca să ceară de mâncare.

Era obosită, atât de obosită…

∴

Doreen intră în bucătărie, aducând o plăcintă mare cu mere. Era opt și jumătate dimineața, iar ea era deja complet fardată, cu părul coafat proaspăt. Nu se deranja însă să-și schimbe capotul, decât dacă ieșea în oraș.

— Și ce face îngerașul meu?

Vocea îi era glumeață, până când Susan se întoarse de la chiuvetă, spre ea.

— Ce-a mai făcut, șuieră prietena ei. L-am auzit tunând și fulgerând, Sue. Ce-i drept, de dat în tine sau în altcineva, nu l-am auzit, că veneam imediat. Aș fi dat telefon la Moș Bill, colega, dacă bănuiam că se-atingea de tine sau de copilul ăsta.

Susan oftă.

— Și-a pierdut calmul, n-a avut ce face. Wendy dădea din picioare, amândoi eram obosiți, eu îi făceam gură…

Ochii lui Doreen se dilatară la maximum:

— Ce-ai spus?

Susan roși.

— Nu contează, dar a fost de-ajuns ca să m-aleg cu asta, își arătă ea ochiul umflat și leucoplastul. Oricum, azi dimineață îi părea rău de mama focului. Nici n-ai să ghicești, Dor, noaptea, a dormit cu Wendy la piept. Să-i fi văzut. Apoi, dimineață, când s-a trezit și a văzut-o acolo, a zâmbit, pentru prima oară i-a zâmbit cu adevărat. Wendy se simțise atât de bine, încât nici nu s-a mai trezit noaptea să mănânce.

Doreen zâmbi amar.

— Deci, și-a dat seama până la urmă că e responsabilitatea lui și toate alea? O ființă vie, nu o păpușică.

În acel moment, amândouă îl auziră pe Barry coborând scara.

— Tocmai i-a dat un biberon, ridică Susan un deget la buze, zâmbind.

Barry intră în bucătărie, cu Wendy în brațe. Se uită la Doreen ca la un gândac descoperit în salată și exclamă:

— A pus pe ea cinci uncii, binecuvântată să fie. Și-asta, fiindcă eu i-am dat de mâncare și n-a trebuit să-și chinuiască gurița cu țâțele tale mari și grase. Pe viitor, numai cu biberonul, îi mai dăm să mănânce.

Era un ordin.

Susan dădu din cap, absentă.

— Primește destul de la sân, doar că n-ai cum să vezi cât de mult, că n-avem gradații pe piept.

Era intenționat veselă, străduindu-se din răsputeri să vadă totul într-o lumină pozitivă.

— Cu dârele astea de la întindere de pe burta ta, și să fi *avut* niște împuțite de măsuri, tot nu le-ai fi văzut. Fă ce-ți spun eu și-i dau eu borfelinei să halească, o dată pe noapte, să rămână cuminte. Tu o răsfeți.

Puse cu grijă fetița în coșul Moses din bucătărie. Dând din piciorușe de plăcere, Wendy zâmbi din nou. Barry îi surâse, simțind iarăși acea stare de putere pe care i-o inspira fiica lui.

Faptul de a o face să-l iubească părea cel mai fascinant lucru din lume, mai grozav decât o legătură amoroasă. Wendy *avea* să-l prefere în locul mamei sale, nu se îndoia de asta. Fără un cuvânt, ieși din casă. Imediat ce Barry închise portița din spate, Doreen simți tensiunea risipindu-se.

— E un lăbar, Sue, aș prefera să-ți dai seama și tu, ca toată lumea.

Râzând, Susan turnă două ceaiuri.

— Îmi dau seama, Doreen, numai că eu știu cum să-l iau.

Aceste cuvinte o făceau să pară mult mai încrezătoare decât era de fapt. Dar Barry plecase pe ziua aceea – și noaptea, spera ea – așa că acum o avea pe Wendy numai pentru ea, exact așa cum îi plăcea.

∴

Barry distra pe toată lumea din cârciumă cu povestea „mesei de noapte”. În timp ce oamenii îl ascultau cum pontifica despre cel mai bun mod de a crește copiii, se simțea atotputernic.

Susan trăia cu impresia că era singura din casă care știa s-o facă pe fetiță fericită. Ei bine, îi dovedise că se înșela, amarnic se înșela. Barry era în elementul lui, spunându-le tuturor că ar fi trebuit să aibă copii care să-i facă să devină mai conștienți de viața dulce a nevestelor.

Majoritatea bărbaților râdeau și îi dădeau dreptate, un cuplu râdea fără convingere, iar un om, un docher aspru pe nume Freddie McPherson, nu găsea discuția deloc amuzantă.

— Te înșeli, Barry, femeilor li-i foarte greu. Jeanette a mea a făcut nouă, chestie care a omorât-o. La doar patrușunu de ani, a făcut un împuțit de infarct. Vorbește gura fără tine, băiete. Numai findc-ai alăptat și tu o dată copilu’, te crezi bulă de

Doctor Spock. Eu am avut nouă să le port de grijă, până când Lee-Anne a mea a crescut destul de mare ca să mi-i ia de pe cap. Nu umili femeile, băiețaș, că fac treabă bună.

Barry era nemulțumit, dar trebuia să înghită gălușca, toată lumea știind că Freddie era un miracol, regele necontestat al copiilor.

Simțindu-se prost, o luă în râs.

— Tare greu trebuie să-ți fi fost, cu nouă. Da, Freddie, vorba aia, tu-n viața ta n-ai tras unu pe lângă țintă. Cred că de-atâta regulat a dat în primire nevastă-ta.

La asta, râseră cu toții, chiar și Freddie, care descoperise pe pielea lui ce însemna cu adevărat datoria de a crește nouă copii, fără bani.

— Am regulat-o, nici pomeneală. Mi-e și dor de ea, la o treabă. Câte o gagică străină nu compensează mângâierea pe care ți-o poate oferi o femeie adevărată, una care-ți știe toate secretele și te iubește oricum. De la mirosu' din farfurii pân-la ăla din subsuori.

Glasul îi era plin de dor de soția lui și de consolarea pe care i-o dăruise. Apoi, în cârciumă intră Joey și, de cum îl văzu, Barry știu că aveau probleme.

Dând din cap spre toată lumea, Joey comandă un scotch și-l trase pe Barry într-un colț liniștit, alungind doi mușterii de pe scaune, ca să discute într-o discreție totală.

— Ce s-a-ntâmplat, Joey?

Joey clătină din cap cu furie.

— Bou' ăla-mputit de Derby. Caută cu lumânarea o cafteală și tocmai eu-s omu' care să i-o trag.

Barry își împinse o mână prin păr, făcând pe agitatul.

— Acum ce-a mai făcut?

Turnându-și paharul pe gât, Joey oftă.

— Nu vrea să plătească, mi-a turnat la gogoși. A zis că nu-i e frică de mine, *nici* de Davey și *nici* de Bannerman. Se pare că acum lucrează pentru o mică firmă de peste gârlă, în Bermondsey. N-ai să ghicești a cui.

Barry simți un sloi de gheață în stomac.

— Nu cumva a fraților Winter?

— Ba chiar a lor. L-au angajat ca recuperator de datorii, așa că, dintr-odată, se crede mare sculă pe basculă.

Joey vorbea printre dinți, scuipând cuvintele aproape cu forța,

atât de furios era.

Intraseră într-o dilemă.

Frații Winter erau binecunoscuți și încheiaseră o alianță încordată cu Bannerman. O știa toată lumea și nimeni nu avea chef de un nou război. De când alde Kray plecaseră în sejurul lor de treizeci de ani la Casele Maiestății Sale, firmele din toată Londra își reîmpărțiseră zonele de influență și le luau apărarea în orice fel puteau.

Armele erau puse la păstrare, dar un eveniment de asemenea proporții le putea scoate iarăși la vedere.

— Trebuie să discut cu Bannerman, să-i aflu părerea.

Barry dădu din cap, absent. Apoi, aplecându-se înainte în scaun, zâmbi:

— Ce-ar fi să-i dăm o lecție pe loc, să vedem ce se-ntâmplă? Pariez că frații Winter ar tăcea mâlc, dac-ar ști că datorează lovele. La urma urmei, probabil că și ei ar făcea la fel, sau măcar lui i-ar pretinde-o.

Joey clătină din cap:

— E prea groasă, Bal, nu-i căzu' să declanșăm vreun război. Cel puțin, nu fără aprobarea lui Bannerman.

Părea stânjenit, lucru care-l deranja pe Barry. Nu era deprins să-l vadă pe Joey atât de neliniștit.

— Haide, să bem câteva păhărele și să uităm, ce zici? Ne mai gândim noi, mâine.

Joey își ridică paharul gol, cu o expresie furioasă și în același timp învinsă.

— Îmi vine să-l omor pe pulă ăla, că m-a băgat în beleaua asta. Să-l fi văzut, Bal, cu ditamai gorila lângă el, și încă unu-n mașină – m-am simțit ca un tăntălău. Da i-o fac eu lui, să nu-mi zici mie pe nume dacă nu.

Barry știa că trebuia să spună ceva ca să-l readucă pe Joey cu picioarele pe pământ.

— Și cum stăteam eu acolo, el râdea de mine, râdea pe bune, și nu puteam face nimic. Îți zic eu, Bal, bine că nu eram utilat. Drept în capu-ăla-mputit al lui îl împușcam pe dobitoc.

Îi înțelegea ușor punctul de vedere. În meseria pe care și-o aleseseră, să râdă cineva de ei era ca și cum ar fi întrebat-o pe Regină dacă n-avea timp să ofere un muiuț scurt.

Și era cu atât mai iritant din partea unuia ca Georgie Derby, o namilă agresivă cu-o gură care putea tăia oțelul și un stil

răzbunător pe măsură.

Era un om de la care greu storceai bani, dar o belea în arena datoriilor l-ar fi făcut să arate și mai ca un bou decât era deja.

Ridicându-se, Joey își luă paharul gol și oftă adânc.

— Hai să mai bem un rând. Dumnezeu mi-e martor că tare bine mi-ar prinde.

În timp ce mergeau spre bar, Barry încercă să se gândească la ceva care l-ar fi făcut pe Joey să se simtă mai bine.

— Apropo, Bal, ce mai face copilul? Tot mai zbiară de se dărâmă casa?

Toți râseră, iar Freddie strigă:

— N-ai auzit? Are niște-mpuțite de mâini tămăduitoare.

Ceilalți hohoteau. Oricât se bucura pentru destinderea atmosferei, Barry încă mai avea chef să-i ardă câteva lui Freddie. La urma urmei, făceau mișto de el. Dar îi lăsă în pace. Începu să-i povestească lui Joey despre Wendy și cum se oprise din orăcăit imediat ce o luase în brațe. Tocmai el, care-i spusese lui Susan să nu mai răsfețe fata luând-o mereu în brațe.

— Dacă stai să te gândești, Joey, copiii sunt ca femeile. Trebuie să știe cine-i șefu', la fel ca păsările. Așa, se simt mai în siguranță. Vreau să zic, nu poți lăsa femeia să facă ce-o taie capu', nu?

Joey râse obosit și se întoarse spre amicii săi de la bar, înainte de a răspunde:

— P-asta să i-o zici lui June. Ultima dată când a făcut ce-a spus, vorbise cu doctorul de sculament de la Old London.

Ca la un semnal, toată lumea râse, iar Barry, dându-și seama că pășise în strâchini, râse și el, spăsit.

— Mă rog, June le are pe ale ei, nu?

Joey dădu din cap înțelepțește".

— Se poate zice și așa.

— Hai să cerem ceva de potol și să ne-apucăm de băut pe bune, ce zici? Încă nu-i decât unu jumate și avem în fața noastră toată ziua.

Deși încuviință, Joey era încă preocupat și toată lumea observă. Pe la ora trei, deveni bătăios, iar la patru și jumătate îl apucase o turbare ucigașă. Georgie Derby îl enervase mai rău decât își dăduse seama, însă Barry cunoștea situația și îl ațâța cum știa el. Din partea lui, dacă-l ștergeau pe Derby de pe fața pământului, dovedeau public un lucru.

Și anume, dovedeau că oricine era atât de nebun încât să se pună cu ei era nimic, indiferent cine ar fi fost sau pentru cine lucra.

∴

Pe Susan o durea ochiul și știa că ar fi trebuit să-și pună copcii. Privindu-se în oglindă, se simțea deprimată. Arăta îngrozitor goală. Fața, niciodată cea mai mare calitate a ei, îi arăta grotesc, ochiul și fruntea umflată părând aproape comice. Vânătaia care acoperea totul o făcea să arate și mai mahalagioaică decât era.

— Băga-te-aș în mă-ta, Barry Dalston, rosti ea în camera goală.

Dormitorul era fermecător. Susan petrecuse mult timp cu el, imaginându-se îmbrățișată cu Barry, iubindu-se, în pat, sau jucându-se cu copiii, duminica dimineața.

— Ai citit prea multe cărți și n-ai chibzuit temeinic.

Luase obiceiul de a vorbi singură. Îi ușura nefericirea din suflet. Wendy, culcată pe pat, gângurea încântată.

— Și tu vorbești singură, fato?

Privi copilul și fu răsplătită cu un scâncet de plăcere. Susan adora fetița, o adora pur și simplu.

Ca de obicei, când se apropia de Wendy, simțea imboldul laptelui. Barry și biberoanele lui… gândul o făcu să zâmbească.

Ridicând-o pe Wendy, și-o puse ușurel la sân, simțindu-i gingășia buzelor în timp ce-și căuta hrana, apoi gingiile încleștându-se pe sfârcul îndurerat. Susan o ținea cu blândețe, lăsând-o să mănânce în ritmul dorit de ea, mângâindu-i capul acoperit cu păr ca un puf, sărutându-i degețelele și piciorușele.

Mulțumită de tratament, Wendy se relaxă în moliciunea voluminoasă a mamei sale, ale cărei mirosuri și gusturi familiare o relaxau, învăluind-o cu iubirea care-i însoțea mesele de la început și până la sfârșit.

Susan îi cânta încetișor, murmurând tandru, în timp ce fetița sugea și se destindea treptat, lipită de trupul ei.

În timp ce o săruta, întrebându-se dacă să-i schimbe scutecele sau s-o lase să doarmă, îl auzi pe Barry dând buzna în casă. Trânti ușa bucătăriei, tropăi pe scări și ajunse în cameră înainte ca Susan să fi făcut vreo mișcare.

Le privi pe amândouă câteva secunde. Ochii-i păreau două fante pe față, atât de înfuriat era.

— Te-am așteptat, Bal, dar a trebuit să-i dau să mănânce, îi era foame.

Barry continua să le privească, fără o vorbă.

Ridicându-se, Susan puse fetița în coșul Moses, lângă pat. Apoi se îndreptă de spate, răsucindu-se cu fața spre soțul ei.

— Anume o faci, așa-i? Eu îți spun ceva, și tu-n mă-ta niciodată n-asculți.

Glasul îi era furios dar resemnat, ca și cum ar fi știut prea bine ce avea să găsească la întoarcerea acasă.

— Am plecat de la lucru ca să vin să-mi hrănesc fiica, da a trebuit s-o faci tu naibii, nu? Nu puteai s-aștepți un minut…

— Barry, ce futu-i mama mă-sii, e două noaptea. Lipsești de ieri de la opt jumate. Ce voiai să fac, s-o las să moară de foame?

Vorbise, dar pe un ton de scuză.

Barry o măsură cu privirea.

— Uită-te la tine, Sue, ești mare ca o vacă, numai ugere și dâre pe burtă. Crezi că am chef să vin acasă la așa ceva, asta crezi? La o muiere grasă și împuțită ca tine? Crezi că ard de nerăbdare să mă-ntorc aici? Ei bine, nu ard. Numai când mă gândesc la tine îmi vine să borăsc.

Deznădăjduită, Susan închise ochii. Wendy plângea din nou, tot mai tare, în mărețul ei crescendo. Susan începu mașinal să se aplece spre coșul pus pe podea.

— Lasă copilu-n pace. Și-așa e răzgâiată ca toți dracii.

Îndreptându-și umerii, Susan îl privi cu ochi imploratori:

— Nu-ncepe, Bal, te rog. Nu-n noaptea asta.

O privi de sus și până jos, cu ochii oprindu-i-se pe burta și sânii ei. Sânii pe care-i iubise atât de mult. Susan simțea laptele prelingându-se, după ce se apropiase iarăși de copil, îl simțea dând năvală, fierbinte, cu senzația neplăcută de a ști că din cauza lui o așteptau noi necazuri.

— Christoase, Sue, da’ urâtă ștoarfă mai ești, nici vorbă.

Susan își coborî privirea spre fetița ce plângea, iar în acel moment Barry o plesni dureros peste față, cu palma deschisă, scoțând un sunet și mai puternic decât țipetele copilului. Apropiindu-se de ea, o împinse cu fața pe pat. Îi îndesă o pernă sub burtă și îngenunche în spatele ei.

— Nici nu pot să mă uit la moaca asta de bidon turtit, că prafu’ se-alege de scula mea.

Își scoase penisul, deja umflat și rigid. Înfigându-l în ea, o auzi

gemând.

— Haide, scroafă grăsană ce ești. Grohăie cât vrei, curvo.

O călărea din răsputeri. Susan îi simțea degetele înfigându-i-se în fese, pe când impulsurile păreau s-o înjunghie ca un cuțit. Întorcându-și capul într-o parte, văzu imaginea reflectată în oglinda mesei de toaletă, Barry cu pantalonii și cămașa încă pe el, cu chipul ca un bulgăre înroșit de concentrare, pompând înainte. Sânii ei atârnau lângă pernă, încă grei de lapte. Îl simțea curgând pe cearșaf.

Barry vorbea, cu cuvinte tot mai întretăiate, apropiindu-se de orgasm. Susan simți schimbarea ritmului și suspină ușurată. Zbieretele ascuțite ale copilului deveniseră aproape asurzitoare. Îi venea să-l omoare pe Barry, ca să-și poată liniști netulburată fetița.

Peste toată hărmălaia răsunau strigătele bărbatului:

— Ești o curvă nasoală și umflată și-ar trebui să zici c-ai noroc că te-am luat de nevastă, fă. Cine altul te-ar mai fi luat, ai? Cine-ți mai făcea ție copii?

O trăgea de păr, smucindu-i capul înapoi, ceea ce o durea și mai rău.

— Ești ca maică-mea. Ți-nchipui că ție nu-ți pute căcatu', zău că da. Ei, află că puți ca o hazna, ești o-mputită de…

Juisa; Susan îi simți trupul trepidând, mâna cu care o ținea de păr se relaxă, slavă Domnului că totul se sfârșise.

Se rostogoli de pe el, cu tot trupul chinuit și frânt de oboseală. Wendy continua să plângă și, instinctiv, se duse s-o ia în brațe, crezând că acum, după ce-și satisfăcuse pofta, Barry avea s-o lase în pace.

Se înșela.

La început, loviturile fură grele, dar nu insuportabile pentru ea. Stătea așezată pe marginea patului, cu mâinile peste față, încercând să le pareze atât cât putea. Pumnii lui Barry erau strânși de li se albiseră degetele, scrâșnea din dinți, cu chipul său frumos schimonosit într-o oribilă mască a dezgustului. Acest lucru, mai presus de orice, o speria pe Susan.

Ajunsese la punctul unde nu-i mai păsa. Acum, oricine putea fi lovit, chiar și copilul.

Susan fugi în dormitorul mai mic și se ghemui lângă pătuțul lui Wendy, acoperindu-se de bine de rău cu brațele.

Barry începu să-i tragă șuturi, continuă cu pumnii și cu

înjurăturile până când obosi, iar din Susan nu mai rămăsese decât o grămadă stâlcită. În sfârșit, furia i se risipi, iar plânsetele lui Wendy îi străpunseră turbarea. Auzea un bubuit și, o fracțiune de secundă, crezu că provenea de la Susan, că dădea cu picioarele în podea.

Apoi, își dădu seama că răsuna de la ușa din spate. Faptul i se înregistra în minte, făcându-l să se calmeze. Dacă erau ai lui Moș Bill, ăia ar fi venit prin față.

Își privi tânăra soție. Arăta într-un hal fără de hal, observă el. Ducându-se la fereastra dormitorului, privi afară și înjură încet printre dinți. Era Doreen, în cămașă de noapte, cu o tigaie mare în mână.

— Știu că ești în casă, nenorocitule. Lasă fata-n pace și ieși afară imediat. Te bat de nu te vezi, animal împuțit!

Țipetele lui Wendy îi răsunau în cap. În timp ce trecea pe lângă coșul fetiței, simți impulsul de a-i da un picior, zburându-l prin cameră și pe scară, ca să închidă odată pentru totdeauna gura nesuferitei ăleia mici.

În schimb, îl împinse nervos cu piciorul, făcându-l să alunece vreo doi metri. Wendy nu fu impresionată. Plângea și mai tare.

Doreen zbiera și ea din toți bojocii:

— Dă-mi fetița, canalie! O aud! Unde-i Susan? Ce i-ai făcut? Am sunat la Moșu Bill, băi, într-o clip-au să fie aici.

Barry se înapoie la Susan. Era tot pe podea și, pentru prima oară, văzu că nu se mișca. Deodată, îl cuprinse teama. Crezu, un moment, că o omorâse.

Coborî în fugă scara și deschise ușa din spre Îmbrâncind-o pe Doreen din drum, se repezi afară în noapte. Vocea lui Doreen îl urmări, în timp ce alerga pe aleea din spatele caselor.

Văzu că la toate ferestrele se aprinseseră lumini și o blestemă pe Doreen, care sculase vecinii. Niciun moment nu-i trecu prin minte că s-ar fi putut ca el să-i trezească pe toți. Strigătele lui, țipetele fetiței, și totul, numai din vina lui Susan.

Doreen alergă în dormitor și o luă pe Wendy în brațe. Examină cu grijă fetița, în timp ce încerca s-o calmeze. Dormitorul lui Susan era lângă al ei, așa că auzise totul la fel de clar ca și cum ar fi fost de față. Știa ce se întâmplase și se temea pentru prietena ei. După ce liniști fetița, cu ea în brațe, se duse să vadă de Susan.

Când o zări pe podea, cu fața de nerecunoscut, între pătuțul și

pereții plini de sânge, un moment simți o ură atât de intensă, încât se bucură că Barry plecase. Nu știa ce-ar fi fost în stare să-i facă, în clipa aceea.

Susan era conștientă, dar se vedea clar că fusese lovită la cap. Încerca să se rezeme de perete pe dibuite, pentru a se ridica în picioare. Peste tot era mânjită de sânge, pe alocuri ruginiu, unde se uscase, iar din alte răni continuând să curgă.

— O, Susan, Susan draga mea. Acuma ce ți-a mai făcut?

Vocea lui Doreen era șocată.

Punând fetița pe podea, lângă ușă, încercă s-o ridice pe Susan, s-o conducă până în dormitor, s-o culce pe ceva moale. Totul păru să dureze câteva ore.

Susan nu-și putea coordona mișcările; mergea de parcă ar fi fost încălțată cu ghete de astronaut, căptușite cu plumb și grele cât niște camioane.

Doreen o luă iarăși în brațe pe Wendy, care se liniștise. O puse în coșul de lângă pat, apoi își privi cu teamă prietena. Trupul lui Susan nu mai era decât o singură vânătaie uriașă, din cap până-n picioare.

Doreen știa că avea nevoie de un medic, de tratament la spital. Acum își dorea chiar să fi telefonat la poliție. Agenții ar fi adus ajutoare, poate că sosirea lor ar fi oprit bătaia înainte de a fi prea târziu.

Dar acea regulă înnăscută din East End o oprise. Pe Moș Bill nu-l chemai pentru *nimic.* Nu se făcea, pur și simplu. Oamenii își rezolvau singuri problemele.

Deși habar n-avea cum urma să iasă Susan din noua nenorocire.

Ducându-se la telefon, Doreen ridică receptorul și sună la Kate, apoi la June, deși habar n-avea de ce-și pierdea timpul și cu ea. Simțea însă că, văzându-și fiica, s-ar fi putut ca lui June să i se facă milă măcar atâta cât să-i ceară lui Joey să-l pună pe Barry la punct. Deși nu prea nutrea speranțe.

Apoi, telefonă unui medic ursuz, din zilele meseriei ei de prostituată. Omul sosi în mai puțin de-o oră.

Barry furase o mașină. Era elegantă, un *Zephyr* bleu pal, cu radio și casetofon cu opt piste. Conduse un timp, ascultându-l pe Elvis cu *Are You Lonesome Tonight?,* și plângându-și singur de milă.

Apoi, îi veni o idee. Se opri la o cabină telefonică și-l sună pe

Joey. Acesta îi răspunse imediat.

— Ce i-ai mai făcut lui Susan a mea?

Glasul era îngălat și amenințător.

— June tocmai a luat un taxi, să se ducă la maghernița ta nenorocită. I-a dat raportu' vaca aia de Doreen.

— A trebuit să-i trag o scărmănealã. Ascultă, mi-a venit o idee excelentă ca să i-o facem lăbarului ăluia de Georgie Winter. Mergi? Vrei să-i dăm o lecție, sau nu vrei?

Din cuvintele lui se simțea amenințarea. Vorbea ca și cum lui Joey nu i-ar fi stat mintea la represalii dar, după cât alcool consumase socru-său nu demult, știa că avea să muște momeala.

— Ce vorbești? Sigur că vreau să-l învățăm minte…

Barry îl întrerupse:

— Atunci pregătește-te și vin să te iau. O să-ți placă figura, colega, de futu-i mă-sa o să-ți placă.

Închise telefonul și porni spre apartamentul lui Joey. După ce terminau treaba din noaptea aceea, nimeni n-avea să-i mai ia vreodată de fraieri. Era noaptea facerii reputației lui, a reputației lui Barry. Avea să devină o legendă vie.

Cu ajutorul lui Joey, desigur. Socrul lui urma să încheie o alianță necurată, care să-i țină uniți de-acum încolo.

Barry nu se îndoia.

∴

Georgie Derby era un soț și tată bun, care își iubea sincer soția și copiii. Se căsătorise la o vârstă înaintată, iar copiii săi erau de două ori mai prețioși pentru el, cum era și tânăra lui soție.

Georgie dormea în pat, cu nevasta cuibărită lângă el. Cei trei copii – Maxine, în vârstă de șapte ani, micul Georgie, de cinci ani, și micuța Caroline, de doi – dormeau cu toții adânc.

Georgie visa un câine mare negru, care încerca să se repeadă la el și la familia lui. În vis, câinele era feroce, cu colți uriași pe care Georgie știa că și-i putea înfige în capetele copiilor lui. Apoi, dintr-odată, câinele începu să scuipe flăcări. Simțea mirosul de ars, auzea trosnetele zgomotoase, în timp ce-l devorau, pe când câinele sufla tot mai multe pălălăi pe gură.

Se trezi, țipetele soției sale răsunând tot mai tare, și văzu de ce urla. Ardea casa – casa lui luase foc. Era un coșmar adeverit.

Sărind din pat, își ridică soția în picioare și încercă s-o scoată

pe ușa dormitorului. Femeia era împietrită, incapabilă să se miște, urlând la el să ia copiii, să-i salveze. Repezindu-se afară din cameră, își trânti o mână peste față.

Palierul scării era plin de fum negru, dar reuși să-și găsească drum, pe dibuite, spre copiii care zbierau, și să-i aducă în dormitorul mare.

Natalie, soția lui, deschisese fereastra, iar vecinii strigau de-afară, asigurându-i că telefonaseră după ajutor. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Fetița cea mai mică, suferindă de astm, tușea rău, zbuciumându-și pieptul în timp ce se chinuia să respire.

Când se uită pe fereastră, rugându-se ca pompierii și ambulanța să vină mai repede, îi văzu pe Joey și Barry. Rezemați de o mașină mare albastră, îl priveau cu nonșalanță.

În acel moment, își dădu seama ce se întâmplase și simți frica strângându-i pieptul ca un cerc de fier. I-ar fi ucis copiii. Ar fi răpit niște vieți nevinovate, pentru bani. Oricât de dur era Georgie – și era un om dur – nici într-un milion de ani n-ar fi făcut una ca asta.

Dar, în fond, știa că, oricât ar fi fost de brutal, nu era atât de necugetat încât să riposteze, punându-și soția și copiii într-un pericol mai mare ca oricând.

Fără îndoială, Joey McNamara reprezenta o forță respectabilă. Georgie știuse acest lucru, dar crezuse că asocierea sa cu frații Winter ar fi pus o asemenea situație pe planul doi. Acum, se părea că doreau războiul și nu era sigur că era un război pe care să-l poată câștiga oricare dintre ei.

O văzu pe Caroline moleșindu-se în brațele mamei sale și se repezi s-o ajute, dar înțelese imediat că fetița era moartă, l-o spunea instinctul, era un lucru pe care îl știa pur și simplu, fără a fi nevoie să i se spună.

Caroline era un copil bolnăvicios, de la naștere fusese așa. Iar acum murise, asasinată de doi oameni care n-aveau idee cât de mult își iubea Georgie copilul, cât investise în familia lui și în viața lor împreună.

Avea să-i omoare, o știa de-acum. Să-i omoare pe amândoi. N-avea încotro. Îi uciseseră copilul și nu-i putea ierta.

Casa lui arsese, soția sa n-avea să mai fie niciodată aceeași, iar Georgie își pierduse pofta de viață în mai puțin de-o oră, din cauza a doi oameni care se credeau stat în stat.

Dar avea să aștepte, să observe și să le-o plătească într-un târziu, era sigur. La fel de sigur pe cât era de propriul său nume și de cuvintele pe care urma să le graveze pe piatra funerară a fiicei sale.

Soția lui țipa isteric. Pentru moment, trebuia să lase deoparte ura și să încerce s-o liniștească. Dar Georgie Derby avea memorie lungă și mai avea un lucru de partea lui: timpul.

∴

Susan se trezi în Spitalul Whitechapel, cu Doreen alături și Wendy, zâmbitoare, în brațele prietenei sale. Susan nu putea face nicio mișcare. Trupul îi era sfâșiat de durere, iar prin minte i se rostogolea conștiința faptului că Barry i-o făcuse.

Barry Dalston, soțul ei, omul pe care-l iubise din toată inima.

— Ești bine, colega?

Vocea lui Doreen era blândă, preocupată.

Susan încercă să zâmbească.

— Cred că voi trăi.

Era o glumă. Proastă, dar tot glumă.

— Și ce face fetița mea cea grozavă?

Încercă să ia mânuțele lui Wendy într-ale ei, dar efortul era prea mare.

— Mă simt îngrozitor. Barry a trecut pe-aici?

Doreen nu răspunse, dar florile care se vedeau peste tot grăiau enorm.

— Știe că nu pot să sufăr crizantemele, dobitocul. De când sunt aici?

Prietena ei zâmbi cu blândețe.

— De patru zile, Sue. Nu-ți face griji, am avut și eu bebeluși. I-am spus maică-tii că ai insistat, înainte să-ți pierzi cunoștința. Cred că n-ai fi vrut să se ocupe ea de Wendy. Dar Kate mi-a fost de mare ajutor.

— Patru zile! Tot timpul ăsta am stat aici?

— Barry le-a spus că ai căzut pe scară. Cred că au înghițit-o, deși nu-s sigură. Nimeni n-a comentat nimic.

Susan dădu din cap. Era mai bine să știe totul dinainte.

— Voi juca după ureche. Nu mai țin minte totul, dar îmi amintesc destule, continuă ea, cu voce tristă. Cred că mai încolo o s-apară și el, numai zahăr și miere.

Doreen clătină din cap:

— Tocmai asta e, l-au arestat ieri, pentru omor și incendiere.

Și pe taică-tău l-au arestat.

Ochii lui Susan se dilatară, uitând de durere, în surpriza dezvăluirii lui Doreen.

— Și pe cine-au omorât?

— Pe fetița cea mai mică a unui tip numit Derby. A murit în incendiu, din cauza fumului inhalat.

— Cât avea?

Doreen nu-și putu stăpâni tremurul din voce.

— Doar doi ani, Sue, un bebeluș, nu mai mult.

Auzind, Susan dădu din cap, cu un gest trist, de ființă singură. În continuare, niciuna dintre ele nu mai vorbi. Nu aveau ce să-și spună. Pe amândouă le frământau propriile gânduri, dezgustul și cumplita milă de familia îndoliată. În cele din urmă, Wendy începu să plângă, iar Susan o privi, parcă pentru prima oară. Săltându-se în pat, luă fetița în brațe și o strânse atât de tare, încât Wendy plânse și mai cu spor.

Prin toată durerea, Susan își dădea seama că purta un război, unul în care nu putea învinge, dar ar fi putut câștiga câteva bătălii pentru copilul ei. Știa deja că Barry era capabil de orice, de absolut orice, ca să-și atingă scopurile. Ceea ce includea și sacrificarea unui copil nevinovat.

Două zile mai târziu, Barry fu eliberat, fără niciun cap de acuzare, iar la câteva zile după aceea, Georgie Derby fu găsit cu beregata tăiată.

Încă o dată, din câte se părea, Joey, iar acum și Barry, scăpaseră basma curată cu o crimă.

Din partea ei, Susan era tratată regește de soțul ei pocăit, dar când își dădu seama că era din nou însărcinată, îi veni să se sinucidă. Barry era într-al nouălea cer, considerându-l un semn că trebuia să rămână împreună, să fie o familie unită. Susan îl vedea ca pe încă un cui la sicriul în care se închisese.

Căci acum știa că Barry era capabil de orice, iar în cazul lui Barry, orice nici nu însemna mai puțin de-atât.

15.

Pe Susan o durea, o durea rău. Avea impresia că-i urla tot trupul, până și terminațiile nervoase. Mângâia capul micului

Barry și-și dorea pentru a milioana oară ca Barry senior să dea în primire.

În timp ce-l privea învârtindu-se prin casă, cu chipul roșu de furie, cu trupul încordat ca un arc de ceas, abia stăpânindu-și agresivitatea, iar pe gură scuipând un șirag continuu de obscenități, Susan și-l închipuia în sicriu. Imaginea aceea devenise coarda ei de salvare. Câteodată, în timp ce gospodărea, gătea sau își îngrijea cei trei copii, bucurându-se că era plecat, își îngăduia acest plăcut vis cu ochii deschiși.

Polițiștii ar fi bătut la ușă și, în loc s-o întrebe unde era Barry și să-l ia la interogatoriu, ar fi stat solemni în prag, cu pălăriile în mâini și chipurile sobre, informând-o că soțul ei, tată a trei copii, era mort. Uneori, murea în împrejurări îngrozitoare, în funcție de ura pe care i-o nutrea în acele momente. Era ucis cu o săgeată de arbaletă în inimă sau cu un glonț în cap. Odată, visase chiar că Barry murise ars de viu, iar această imagine o speriase, însă de cele mai multe ori își imagina poliția anunțând-o că murise într-un accident de mașină. Fără să fie implicați și alți oameni, desigur, pur și simplu intra accidental într-un copac.

Dacă era într-adevăr bine dispusă, își închipuia că Barry se asigurase pe viață, iar ei îi revenea o mare sumă de bani. Atunci, visul cu ochii deschiși dobândea proporții de superproducție cinematografică, Susan văzându-se devenită ca prin miracol zveltă și frumoasă, cu copiii frumoși ca în reclamele de modă. Cutreierau lumea și stăteau la șuete cu David Bowie și Mick Jagger…

În același moment, însă, visul i se risipi, când își dădu seama că Barry îi vorbea. Mă rog, vorbea despre ea, mai bine zis.

— Ascultă, Mal, nu-i vina ta că ai intrat la apă. Și nici copiii nu-s vinovați, nu-i așa? Hai să-ți fac un ceai și-o chiflă caldă cu șuncă, vrei? Să te mai calmezi și tu, să gândești mai limpede. La o adică, pe mine mă ai oricând la dispoziție, nu?

Barry o privi cu dispreț.

— Ia mai taci în pizda mă-tii, Sue. Nu-ncepe să mă enervezi, te previn.

Susan închise ochii, deznădăjduită. Tare-ar mai fi vrut să fie scutită de așa ceva. A doua zi, Wendy împlinea nouă ani și voia să dea o petrecere. Dacă Barry se arunca asupra ei, Susan ar fi rămas cu urme, fiind nevoită ca a doua zi să suporte mila tuturor celorlalte mame.

Știa ce se întâmpla cu el. Din nou era falit și le datora bani tuturor. De la moartea lui Davey Davidson, Barry și tatăl ei mergeau pe un fir de păr. Bannerman se retrăgea din afaceri și se muta în străinătate. Își plătise principalii doi recuperatori de datorii, care tocaseră prompt banii, așteptându-se ca toată lumea să le ofere noi slujbe. Ceea ce, evident, nu se întâmplase. De-a lungul anilor, căzuseră în dizgrația tuturor celor pe care i-ar fi putut interesa să-i angajeze. Până și cotonogelile se excludeau, fiindcă reputația le-o luase înainte și nimeni nu avea chef de belele, deși lui Barry i se oferise un post de portar la un club deocheat. O mare degradare, după părerea lui.

Susan mai știa și că, de la moartea fiicei lui Derby și propria ei internare în spital, localnicii îi țineau la distanță pe Barry și Joey. Erau tolerați, dar nu mai erau simpatizați. Știa că acest lucru îl deranja mult pe Barry, care dădea vina pe ea.

Cel mai ciudat era că tocmai ceea ce-i făcea pe oameni să-l urască cel mai mult era bătaia trasă ei în ziua aceea, încă dinainte de a fi aflat despre copil. Într-o noapte, târziu, pe Barry și Joey îi atacaseră câțiva indivizi înarmați cu bâte de baseball. Amândoi fuseseră răniți grav și nu aflaseră niciodată cine dăduse ordin, deși Susan bănuia în sinea ei că era Bannerman, care în acest mod se răzbuna pe ei și de asemenea îi împăca pe frații Winter.

Susan știa mult mai multe decât suspecta soțul ei. Mama ei o ținea la curent cu toate, avea ea grijă. Voia să știe la ce să se aștepte și, dacă era posibil, când să se aștepte. Trebuia să se apere cât putea de bine, pe ea însăși și pe copii.

În timp ce pregătea ceaiul și chifla cu șuncă, spera ca Barry să se calmeze. Deja îi tulburase pe copii și se luase și de Doreen, interzicându-i să mai pună piciorul în casă. Doreen plecase fără să discute, dar simpla ei trecere pe-acolo îl enervase pe Barry. O detesta, fiindcă ea îi deslușea jocurile.

Doreen era expertă în materie de bărbați. Nici nu putea fi altfel – Dumnezeu îi era martor de câți avusese parte. Gândul o făcu pe Susan să zâmbească. Actualul iubit al prietenei sale era un tânăr ospătar grec din West, după câte se părea. Doreen îi descria viața ei amoroasă în detalii pitorești, făcând-o pe Susan să se prăpădească de râs. Până și June ajunsese s-o simpatizeze, văzând cât de comică era. Doreen putea lua în glumă orice și pe oricine. Mai ales bărbații.

Revenise pe trotuar, având nevoie de bani, acum când copiii creșteau și, totodată, din cauza datoriilor. În unele momente, pe Susan o tenta stilul ei de viață: încasa alocația de la stat, făcea trotuarul prin fum și se distra cum o tăia capul.

I se părea un sistem al naibii de avantajos.

— Ai de gând să stai toată noaptea până-i gata chestia aia, sau ce?

Barry venise în spatele ei. Susan auzi muzica genericului de la *Blue Peter* și speră că toți cei trei copii se uitau cuminți la televizor.

Simțind miros de mâncare, Wendy dădu buzna în bucătărie.

— Mi-e foame, mami.

Se opri ca trăsnită, când văzu expresia tatălui ei. Susan încercă să destindă atmosfera.

— În regulă, puișor, îți fac ceva într-un minut. Du-te să te uiți la televizor.

Barry îi ținu calea:

— Da’ ce, n-ai mâncat la școală?

Wendy, numai plete castanii și ochi mari albaștri, clătină din cap.

— Nu mi-a plăcut, a fost infect, făcu ea o mutră, ca să demonstreze cât de rău fusese.

— Și ce-ai avut?

Glasul lui Barry era prietenos, pe un ton de conversație, dar fetița nu se lăsă amăgită.

— Pește cu cartofi prăjiți, azi e vineri. Dar era prea gras și unsuros, nu l-am putut mânca. Buni Kate spune că-i din cauză că clasa mea intră prea târziu și, până atunci, trece prea mult timp de când a fost gătit.

Adusese vorba despre bunica ei fiindcă era singura persoană pe care Barry o asculta, sau cu care era măcar vag civilizat.

— Deci, vrei să spui că ți s-a oferit o masă, o masă cât se poate de bună, și tu n-ai mâncat-o?

Wendy dădu din cap, cu un aer solemn.

— A fost infectă.

În acel moment, năvăli pe ușă și Alana, care avea șapte ani. Era brunetă și frumoasă, semănând cu tatăl ei mai mult decât oricare dintre ceilalți.

— O porcărie, tati, nici eu n-am mâncat-o pe-a mea, îl privi ea, zâmbindu-i, iar Barry surâse și el.

— Chiar așa de rea a fost, prințeso? Ei, mămica o să-ți facă imediat ceva, e-n regulă?

Fetița dădu din cap și, luând-o pe Wendy de mână, o trase afară din bucătărie. Alana profita de slăbiciunea tatălui ei pentru ea și încerca să-i ușureze viața sărmanei Wendy, care nu putea face nimic bine în ceea ce-l privea pe Barry. Susan bănuia că era așa din cauză că fata semăna atât de mult cu ea, deși arăta mai bine.

— În curând vine Crăciunul, Bal, ard de nerăbdare.

Se detesta pe ea însăși pentru jovialitatea forțată din voce, pentru modul cum încerca să simuleze că totul era bine, când de fapt totul era rău, foarte rău.

— Mare brânză! S-ar putea să trebuiască să te salți naibii de pe cur și să-ți iei o slujbă, dacă eu nu mă rezolv curând. Mai dai și tu jos din grăsimea aia.

Susan îl privi pe omul de care era legată pe viață. Niciodată n-avea să-i redea libertatea, o știa. Ea îl întreținea – cu casă și masă. Îi făcuse copii și-i purta verigheta, după cum îi reamintea el încontinuu. Casa mea, mașina mea, soția mea. Nici măcar nu era prima pe listă.

Barry îi datora la fel de mult ca puloverului de pe el sau ceasului de la mână. Din partea lui, Susan nu era decât unul dintre lucrurile care-i aparțineau.

În timp ce punea mâncarea pe masă, Barry o trase de rochie până în fața chiuvetei.

— Ce-i asta?

Privind în chiuvetă, Susan oftă. Golise ceainicul și uitase să scoată frunzele de ceai.

— Sunt frunze de ceai, Bal.

Vocea îi devenise mai ascuțită, se săturase de el pe ziua aceea. Barry îi trase fața mai aproape de a lui. Îi simțea respirația pe piele, îi vedea răutatea în privire, închise ochii, distrusă. Ar fi vrut el să-i răspundă, să-i dea pretextul dorit pentru a-i trage o mamă de bătaie.

— Tocmai mă pregăteam să le strâng, oricum încă n-am spălat chiuveta.

Își auzea propriul ton rugător, ceea ce o enerva cumplit. Uneori, își dorea să fi avut curajul de a pleca, de a scăpa pentru totdeauna. Barry îi propti sub bărbie pumnul strâns, împingându-i capul înapoi până când i se întinseră toate

tendoanele din trup.

Chiar atunci, pe ușa din spate intră, neanunțată, Kate. Barry se întoarse spre ea, cu chipul vinovat și pământiu.

— Vasăzică, zmeul a venit acasă, așa-i, Susan? Văd că te salută ca de obicei.

Barry își lăsă pumnul să cadă și ieși din bucătărie. Peste câteva secunde, ușa din față se trânti și toată casa, cu ocupanți cu tot, păru să scoată un enorm oftat de ușurare.

Kate clătină din cap:

— Și pe ăsta eu l-am adus pe lume, îți vine să crezi? Taică-său era un ticălos, pe toți sfinții, dar în veci nu s-ar fi atins de mine, Dumnezeu să-l odihnească.

— Uneori, îmi doresc să-l odihnească și pe Barry.

Susan răspunsese atât de prompt, încât râseră amândouă.

— Gata, Wend, hai să mănânci chifla asta cu șuncă, iubito.

Își privi soacra.

— Ar fi păcat s-o aruncăm la gunoi.

În aceeași clipă, băiatul începu să plângă, iar Susan oftă.

— Iar începem. Barry junior îi dă drumul de parc-ar ști că trebuie să preia ștafeta de la taică-său.

Râse din nou, iar Kate o privi cum pleca, grasă și greoaie, să-și liniștească fiul. În acel moment, simți perfect cât de disperată era situația nurorii sale, iar cel mai rău era că totul se întâmpla din cauza lui Barry. Numai de și-ar fi putut alege și copiii, așa cum se pot alege toate celelalte, i-ar fi cerut-o lui Dumnezeu pe Susan de fiică și s-ar fi simțit onorată dacă i se îndeplinea rugămintea.

Era o fată minunată. Casa strălucea. Copiii erau educați și curați, aveau maniere alese și un vocabular impresionant. Până și Alana, deși înjura ca un trupete.

Cum reușea Susan așa ceva, în ghearele toanelor imprevizibile și ale temperamentului veninos al lui Barry, Kate n-avea idee. Dar se vedea bine că fata îl înfrunta, în propriul ei mod calm. Despre vânătăi nu se pomenea niciodată, copiii erau ocrotiți, iar Susan reușea, chiar și când o bătea rău, să-și vadă de treburile zilnice care înseamnă atât de mult pentru copiii mici.

Respecta programul meselor gătite și al băilor înainte de culcare. Le citea oricând putea, le asculta relatările și necazurile și-i iubea cu toate fibrele ființei sale. Chiar dacă erau copiii lui

Barry. Ai lui Barry, care o arsese cu țigara când era însărcinată cu Luke. Micul Luke murise la vârsta de două zile, o bucățică de copil născut prematur cu două luni, grație fracturii de pelvis cu care-și gratificase Barry soția.

Cât de mult o duruse acest lucru pe Kate ca mamă, știind că adusese pe lume un om atât de rău și depravat. Era îngrozitor să-ți urăști propriul fiu, dar nu îl mai suporta în apropierea ei. În pofida acestui fapt, petrecea mult timp la ei în casă, sperând s-o apere de alte nenorociri pe biata fată care se măritase cu fiul ei.

Wendy se săltă pe genunchii bunicii sale. Kate o strânse la pieptul ei voluminos.

— Te simți bine, gândăcelul meu?

Fetița zâmbi fericită.

La asta, Alana râse. Deschise frigiderul și scoase niște șuncă, începând să-și facă un sandviș. Își privi bunica, zâmbind, în timp ce ungea pâinea cu unt în felul său stângaci, fărâmițând miezul sub untul înghețat care refuza să se întindă.

— Ce-i aia, pizdă grasă, buni?

Pe fața ei frumoasă se citea un interes sincer. Ochii îi erau plini de curiozitate și puțină teamă, pentru că auzise acea expresie folosită răuvoitor, la adresa mamei sale. Kate înțelese și, în timp ce-i răspundea fetiței de șapte ani, își învinse pornirea de a plânge.

— E o vorbă urâtă, folosită de oamenii neînvățați, ca tatăl tău. Să nu te mai aud repetând-o niciodată, bine?

Alana dădu din cap, acum părându-i rău că întrebase.

Wendy, cu inocența vizibilă în ochii ei mari, spuse tare:

— Așa vorbește el, Alana, fiindcă-i un lăbar.

Kate închise ochii, deznădăjduită.

— Nici expresia asta nu trebuie s-o folosiți, copii.

Răsucindu-se pe genunchii ei, Wendy o privi drept în ochi.

— Dar așa îi zice Doreen. A zis că ăsta-i cuvântul potrivit pentru oamenii ca el.

Lui Kate îi veni să râdă, parcă o și vedea pe Doreen spunând-o. În schimb, își mușcă buzele, oftând.

— Asta-i o glumă – pe care tăticul nu trebuie s-o audă, ne-am înțeles?

Cele două fete râseră, bucuroase că participau la o conspirație a oamenilor mari pe care n-o înțelegeau. Cuprinzându-le la piept, Kate le strânse. Cu putere. Le iubea din

toată inima și o iubea și pe mama lor. Își dorea să fi avut o baghetă magică și să-l facă pe Barry să dispară, dar știa că nu se putea. Nu putea decât încerca să limiteze răul pe care li-l făcea el.

∴

În acel moment, Barry se afla la *Hiltone Club,* în Old Compton Street. O femeie tânără, cu păr vopsit negru și sâni atârnânzi, îl privea în așteptare.

— Vă pot ajuta?

Cuvintele erau rostite cu o parodie de accent distins.

— Und-i patronul, Ivan? Spune-i că-l caută Barry Dalston.

Fata ridică receptorul telefonului și formă un număr de interior. Profitând de ocazie, Barry se uită în jur. Era o cocină, conchise el. Numai mochete decolorate și draperii ieftine. Cunoștea localul și fără să-l privească. Era la fel ca toate celelalte. Lumina, slabă și într-o nuanță roz, ascundea o multitudine de păcate, printre care, nu pe ultimul plan, și urâțenia unora dintre fete. Ca la un semnal, două boarfe slăbănoage ieșiră din barul principal, măsurându-i cu privirea. Văzu că nu erau impresionate și-și blestemă mama pentru că apăruse tocmai în acel moment. Nu avusese timp să se schimbe.

Să se aranjeze. Până și iepele alea pocite îl luau la mișto, trecând pe lângă el, spre toaletă.

Fata de la recepție zâmbi cu gura până la urechi:

— Ivan vine imediat, ia loc. Să-ți aduc ceva de băut?

Barry se îmblânzi. În sfârșit, puțin respect.

— Un scotch mare – mare pe bune.

Dând din cap, fata se îndreptă spre bar, de unde reveni peste câteva momente cu un *Chivas Regal* mare. Barry îl înghiți din două sorbituri, dar altul nu-i mai oferi. Rămăsese cu paharul în mână, încurcat, când apăru Ivan.

Ivan Rechinovich era un singuratic, dar acest lucru nu-l făcea să fie mai puțin periculos. Era străin, expresia cockney pentru toți cei născuți la sud de fluviu. Avea chipul schimonosit, un nas borcănat roșu și ochi cu pleoape grele, care-i dădeau o înfățișare de clown.

Dar Ivan nu era prost. Era un om violent și periculos, și oricine nu-i dădea ceea ce i se cuvenea, o păția curând. Spre deosebire de ceilalți ca el, îi plăcea să joace o parte activă în toate

acțiunile de afaceri, fie că era vorba de coordonarea animatoarelor sau jefuirea unui furgon păzit. Singura lui formă de vanitate consta în faptul că încă își mai vopsea părul bogat în negru, o culoare intensă care arăta deplasată deasupra chipului său ridat.

Avea nevoie de Barry Dalston deoarece clubul său era amenințat de o firmă nouă din nordul Londrei, doi tineri cu pistoale în buzunar și automate Kalașnikov în portbagajul mașinii. Ivan nu era un neghiob. Știa că nu-i putea ține pe cei doi la distanță o veșnicie. Mulți dintre semenii lui se retrăseseră deja. El, însă, încă nu dorea s-o facă.

Se vorbea că încă mai negocia dar, la fel ca întotdeauna când era vorba de Ivan, nu era nimic sigur. Când avea să fie gata de mutare, urma să informeze pe toată lumea. Dacă declanșa o acțiune, știau numai oamenii implicați în ea. Îl interesa foarte mult să-l cunoască pe durul Barry Dalston.

— Intră, intră, fiule, îl salută Ivan, expansiv. Aruncă o privire prin stabiliment, și pe urmă spune-mi ce părere ai.

Imita rolul amfitrionului volubil, dar Barry nu se lăsa amăgit. Știa că totul făcea parte din joc. Ivan părea un bătrân decrepit. În realitate, era șiret ca un vulpoi și de două ori mai periculos. Cu ani în urmă, când cineva îl făcuse jidănaș, îi tăiase personal nasul. În consecință, când pretindea respect, îl primea.

— Fetele abia așteaptă să te vadă. Cred că, dacă le placi, ai să le dai bacșișuri mai grase. Urmează-mi sfatul, fiule, și rămâi credincios nevestei. Astea-s profesioniste și iau bărbații ca pe ceva sigur. Nu te încurca. Fute-le dacă vrei, au mare talent, dar ai grijă. N-am să permit conflicte printre fetele mele, înțelegi? Trag marijuana, mint și înșală – n-au ce face, e tendința lor firească. O târfă se naște, nu se face, știi doar. Am ajuns să-mi dau și eu seama de asta.

Barry dădu din cap, impresionat de agerimea bătrânului și bucuros că primise aprobarea pentru sesiunea maraton de cordeală. Le măsură pe femei cu privirea.

— Gata, fetelor, ăsta-i domnul Dalston, care-o să vă investigheze portofelele. Fiți drăguțe cu el, da?

Femeile dădură din cap cu respect, spre mulțumirea lui Barry.

În timp ce mergeau spre ringul de dans, Ivan șopti sonor:

— Folosesc cu dărnicie termenul „fete”, înțelegi. Nu le numesc niciodată femei. Femeile adevărate nu au tăria să facă

tot ce fac ele. Curvele mă deprimă enorm, pe tine nu? Detestă ceea ce fac și, în cele din urmă, ajung să urască și bărbații, să-i acuze pentru un lucru pe care ele îl fac de bunăvoie și nesilite de nimeni, ca să câștige bani. Multe dintre ele ajung s-o încaseze, deși pe-asta nu le-o poți spune, firește. La fel ca toate femeile, cred că le știu pe toate.

Barry râse împreună cu el. Îi plăcea bătrânul.

Ivan îl conduse în cabinele unde se schimbau stripteusele, iar el își amenajase camerele private pentru jocuri.

— Când avem cărți, vreau să rămâi și să te îngrijești de ordine. Îi cauți pe jucători de cuțite, pistoale, orice. Am avut odată unul care-a venit cu-o fiolă de acid sulfuric, că se arunce într-un partener care-i luase banii cu câteva zile în urmă. Oamenii care joacă aici sunt serioși și vor să se știe în siguranță. Tu ești dator să le-o asiguri. Femeile n-au voie să intre niciodată și mai ales când un joc e în curs. Nu-ncearcă decât să-i deranjeze pe clienți, să le strice concentrarea la joc.

Lui Barry îi plăcea tot mai mult prezentarea postului. Dădu din cap.

— A propos, domnule Dalston, înțeleg să fii utilat tot timpul. Ai nevoie de un spray cu amoniac și de un ciomag. Vreau să ai la tine și un pistol. S-ar putea să-l folosești doar o dată pe an, dar vei avea nevoie de el. Și-ți cer să-i bați pe clienții care refuză să plătească. În caz de urgență, ai o armă cu țeava tăiată sub tejghea, la recepție. Nu-ți face griji cu poliția, sunt anunțat din timp de orice razie. Așa că, în ceea ce-i privește pe ei, suntem albi ca zăpada. De asemenea, le faci fetelor rost de taxiuri pentru hotelurile clienților sau unde e nevoie. Niciodată, în niciun caz, nu lași o fată să aștepte pe trotuar. E strict interzis. Pot fi săltate pentru prostituție ilegală și nici în ruptul capului n-avem nevoie de-așa ceva. Lângă telefon e o listă a stabilimentelor locale. Ai grijă să ceri numai hoteluri de-acolo, orice-ar zice fetele. Ne fac reducere la preț.

Văzând expresia amuzată a lui Barry, zâmbi.

— Dacă se ceartă cu clienții, le plesnești – dar nu peste față. Doar n-o să le stricăm firma. Un pumn în burtă sau la rinichi, de asta se tem cel mai tare. Le permit să cumpere prezervative de la mine, cu preț redus. Se găsesc într-un dulap din cabinetul meu. Cam asta ar fi. Crezi că te descurci?

Barry dădu din cap.

— Și leafa, Ivan, cât e?

Patronul zâmbi.

— Una pe noapte și orice bacșișuri primești de la clienți. Știi cum să garnisești un portofel, nu?

Barry negă.

— E ușor, fiule. Când plătesc taxa de intrare, sau dacă-i poți convinge să se înscrie ca membri, scrii detaliile de pe cărțile de credit și câți bani au la ei, cash. Vei învăța să judeci din mers. Pe urmă, îi conduci la bar și-i dai hârtia lui Roselle. Atunci, ea înțelege cu cine are de-a face și-i servește ca atare. Te-ai mira câți bulangii vin aici numai c-un sutar, convinși c-au să cumpere cu el cerul și pământul. Mie, unul, îmi plac străinii, își cheltuiesc banii și asta-i tot. Cei care-ți dau bătăi de cap sunt britanicii. Ei, și arabii. Pot fi niște japițe împuțite rău. Obraznici de-a dreptul, unii din ei. Cu siguranță, își închipuie c-avem aici o operă de binefacere. A, și, să nu uit, fii atent la suciți. Anul trecut, două fete mi-au fost biciuite de același bulangiu. Așa s-a făcut că Tom Hanley și-acum mai vorbește cu falca legată în sârme. Nu-și făcea datoria ca lumea și mă fura de bani. Așa ceva nu permit. Fetele mele sunt protejate. Mă rog, atâta cât le pot proteja eu, și pe mine și toate cele. Așa, mai bei un rând?

Barry dădu din cap, uimit cât de complicată părea să fie noua slujbă. Totuși, bătrânul îi plăcea și era recunoscător pentru ocazia ce i se ivise.

— Nu vei regreta că m-ai angajat, Ivan.

Patronul îl privi în ochi și spuse sec:

— Dacă regret vreodată, fiule, tu o vei afla primul.

∴

Copiii erau în pat, iar cel mic stătea culcat lângă ea, în timp ce Susan se uita la televizor. Savura câteva ore de liniște și pace. Spera ca Barry să nu vină acasă tocmai atunci, stricând totul. Mai avea de făcut niște jeleu și alte câteva gustări pentru aniversarea lui Wendy de a doua zi. Primise banii de la Kate, Barry acuzând, ca de obicei, sărăcia.

Sărută degețelele fiului ei, iar acesta gânguri încântat. Era fermecător. Ținându-l la piept, Susan îi mângâie trupșorul voinic, în timp ce se uita la Starsky și Hutch, zâmbind de giumbușlucurile lor cu Huggy Bear.

Peste douăzeci de minute, adormise, oboseala învăluindu-i trupul ca un lințoliu. Barry sosi acasă imediat după miezul nopții

și se opri în ușă, privindu-și soția și fiul.

Barry junior se ușurase, iar mirosul acrișor se simțea în toată camera. Susan sforăia încet, cu fața aproape drăguță, în repaus. Barry se uită lung la ei. Își văzu fiul mișcându-se, încercând să stea mai comod, și-i auzi smârcâitul. O văzu pe Susan strângându-l mai tare, instinctiv, mutându-și trupul în somn pentru a-l ajuta să se simtă mai bine.

Zâmbind, Barry își dori să n-o fi lovit, în aceeași zi.

Pe masa din bucătărie era un sandviș cu șuncă și unul cu brânză, acoperite cu celofan. La vederea acelui mic semn de grijă casnică, se simți și mai vinovat. Era o fată bună, Susan a lui, zău așa. O femeie cu suflet.

În timp ce desfăcea sandvișurile și sticla de scotch pe care o adusese, o auzi umblând prin salon. După ce puse copilul în pătuțul din camera lor, Susan coborî la parter și intră în bucătărie.

— Mi s-a părut mie că te-aud. Vrei să-ți fac niște ochiuri cu șuncă?

— Nnț, mi-ajunge atât. Culcă-te, femeie, vin și eu imediat.

Se purta frumos cu ea, iar lui Susan îi veni să plângă la vederea acelei schimbări. Putea fi atât de bun, uneori, atât de cumsecade, ca pe vremuri.

— Mâine e ziua lui Wendy și trebuie să pun osul la treabă, să-ncep jeleurile și celelalte. Am adormit în timp ce mă uitam la afurisiții de Starsky și Hutch.

Puse ibricul pe aragaz și începu să ia vase din dulapuri.

— Lasă-le pe dimineață.

Susan clătină din cap:

— N-o să am timp. Mâine trebuie să fac sandvișurile și prăjiturile. Îmi va da o mână de ajutor mama ta, și Doreen.

Barry dădu din cap, resemnat.

— Am primit o slujbă.

Zâmbind fericită, Susan se întoarse spre el:

— Chiar așa? Ce ai de făcut?

Ridică din umeri, nonșalant:

— Îl ai în față pe noul portar de la *Hiltone Club.* Una pe noapte.

Aruncă pe masă cincizeci de lire sterline, privindu-le încântat.

— Am primit un avans de la bulă ăla bătrân de Ivan. Mai că n-a trebuit să-i smulg lovelele cu cleștele.

Se întunecase la față, amintindu-și de avertismentul lui Ivan:

„Să nu-ncerci să mă tragi pe sfoară, Barry. Știu totul despre tine și aud totul, să ții minte asta”.

O înghițise, n-avusese încotro. Datora bani în stânga și-n dreaptă, și mai ales agenților de pariuri. Trebuia să pună mâna pe-o afacere, la un moment dat, ca să-și achite toate datoriile.

— Ei, cel puțin e un început. Ce fel de club este?

Barry mușcă din sandviș, zgomotos.

— E un club de animatoare, nici mai mult, nici mai puțin. Dar ies bani frumoși și-mi convin și orele de program. Totuși, e multă răspundere, al naibii de multă.

Rostise aceste cuvinte plin de importanță.

— Îți ajunge ca să-ți cumperi măcar un guler? întrebă Susan. Asta vreau să știu.

Soțul ei țistui sonor din limbă.

— De ce faci asta, Sue, mm? De ce trebuie să-ți bați joc de toate? Eu încerc să-mi câștig naibii existența, iar tu faci mișto de mine.

Vorbea scuipând mâncarea, tot mai furios, iar Susan simți că i se rupea inima.

— Bine, Bal, nu te ambala. Eram îngrijorată pentru tine, atâta tot.

Ridicându-se în picioare, Barry o împunse cu degetul în piept.

— Ei bine, nu-ți mai face griji în mă-ta, bine? Pentru tine să-ți faci griji, ca să mai dai jos din osânza aia de pe cur. Parc-ai fi o scroafă-mpuțită, ca de obicei.

Își luă farfurie și o trânti de perete. Susan stătea tăcută, albă la față, așteptând să se termine totul, sperând că se terminase.

— Până și pe-afurisita de maică-mea ai întărâtat-o împotriva mea, zău că da. Tot ce fac, găsești tu o cale s-o cacarisești. Futu-te-n cur de băgăreață!

Devenise incoerent de furie. Susan îl privea neputincioasă, cum tuna și fulgera, dând cu toate de pământ. Văzu jeleurile pe care le începuse împrăștiindu-se pe linoleum și oftă în sinea ei.

Apoi începu s-o împungă iarăși, înfigându-și degetul osos în pieptul ei moale. Lovindu-i cu toată puterea sânii umflați de lapte, făcând-o să se chircească, umilind-o. Susan încerca să se facă nevăzută în ea însăși, să se refugieze în locul ei personal, dar Barry avea alte gânduri. În seara aceea, cine știe din ce motiv, voia să-i răspundă.

Nu putea.

O împinse cu latul palmei, iar Susan alunecă pe duşumeaua udă, căzând greoi şi lovindu-se dureros cu faţa de linoleum, oricât încercase să se ferească.

Barry îşi coborî privirea spre ea, clătinând din cap, parcă dezgustat, înainte de a o lovi cu piciorul.

— Te rog, Bal, te rog! Nu-n seara asta, mâine e petrecerea lui Wendy. Las-o pe altă dată, te rog.

O maimuţări:

— „Te rog, Bal, lasă-mă-n pace”. Tu mă provoci în morţii mă-tii şi pe urmă, vrei să nu zic nimic, da?

Sincer, nu-i venea să creadă.

Susan se săltă în genunchi. Auzi copiii trezindu-se şi se rugă să aibă atâta minte să rămână sus până se termina totul. În clipa următoare, Barry îi dădu un pumn într-o latură a capului, zburând-o de-a berbeleacul prin bucătărie.

Wendy şi Alana intrară pe uşă.

— Las-o-n pace pe mămica mea, bătăuş nesuferit!

Vocea Alanei era ascuţită de frică.

Wendy stătea ca o statuie în prag. Lui Susan îi sângera sprânceana şi simţea un cucui formându-se în partea laterală a capului. Barry îi spărsese arcada cu un inel masiv de aur, pe care ea i-l cumpărase de Crăciun.

— Du-te înapoi sus, iubito, mămica n-are nimic. Culcă-te la loc şi vin eu imediat să te-acopăr.

Dar Wendy intră în bucătărie şi alergă să-şi ajute mama. Mâna lui Barry o atinse din trecere, doborând-o de pe picioare. Lovitura fusese puternică, iar Wendy ţipă, şocată şi îngrozită.

În clipa următoare, Susan se ridicase. Aruncându-se cu toată greutatea, îl împinse pe Barry de lângă fetiţă. Dar, când porni spre Wendy, Barry o apucă de braţ s-o oprească. Fetiţa zăcea pe jos, cu cămăşuţa de noapte udă de jeleu lichid şi faţa înroşită de lovitură.

Continua să zbiere.

Primul lucru de care Susan deveni conştientă fu că ambele fete o trăgeau de lângă Barry – care căzuse în genunchi în faţa ei, pe când ea îi ţinea un cuţit la gât. Cuţitul cel mare cu care tăia pâinea pentru copii.

— Mami, opreşte-te, opreşte-te!

Vocea Alanei era stridentă, cu fiecare cuvânt ca un ţipăt de

groază.

Susan împinse fetele de lângă ea:

— Urcați sus! Imediat!

Vorbise tare și nu admitea niciun răspuns. Fetele fugiră din bucătărie. Susan îl privi pe Barry în ochi.

— O dată dacă te mai atingi de copiii mei, te tai în bucăți, auzi ce-ți spun, băiete?

Pentru prima oară în viață, Barry Dalston se temea de soția lui.

— Dă-mi drumul, Susan, vorbesc serios. De nu, îți rup în mă-ta gâtu'.

Susan râse, cu un sunet mărunt și amar, pe care Barry ar fi putut să jure că nu-l avea înăuntrul ei.

— Dacă te mai atingi de copiii mei, fă bine și rupe-mi gâtul, amice, fiindcă dacă pun mâna pe tine, te omor. Vorbesc serios, Barry. Te omor în pastele mă-tii.

Barry înțelese că nu glumea și înghiți un nod. Îi vedea adevărul în ochi, i-l auzea în glas.

Cumva, toate îi dădeau senzații noi. Până și dinții din gură păreau străini, nelalocul lor. Simți un gust coclit și bănui că era sânge, imaginându-și ce tablou formaseră pentru copii. Își lăsă brațul să cadă pe lângă trup, fără să dea drumul cuțitului

— Ieși afară, Barry. În clipa asta să ieși.

Barry o așteptă să se destindă, înainte de a se repezi la ea, smulgându-i cuțitul din mână.

Apoi, râse.

— Chiar vorbeai serios, este, Sue? Cloșca păzindu-și puii, nu?

Părea mândru de ea, prietenos chiar. Însă Susan nu se lăsă păcălită. Luând un prosop de bucătărie, îl ridică la arcadă. Acum era imună la durere. După ce o simțise atât de des, parcă s-ar fi zgâriat cu marginea unei hârtii. Îl privi în ochi.

— Nu glumesc, Bal. De copiii mei nu se-atinge nimeni, nici chiar tu. Și-acum, du-te și stai în altă parte noaptea asta, viziteaz-o pe una din vechile tale iubite, sau vezi tu, dar pleacă imediat din casă.

Ieși din bucătărie și se urcă la etaj, pentru a încerca să-și calmeze copiii. Wendy dăduse drumul la apă în cadă și încerca să-l liniștească pe micul Barry, care se trezise din cauza zgomotului.

— Ești bine, mami?

Și ea avea fața umflată, iar Susan știu că urma să i se facă o vânătaie. De ziua ei, era scutită de școală.

— Cum te simți, colega? Las-o pe mămica să se uite la fața ta, inimioară, lasă-mă să te pup, să te faci bine. Tăticul e bolnav, iubito, nu știe ce face.

Barry se oprise la picioarele scării, ascultând-o cum vorbea cu fetița.

— Hai, să punem o castană deasupra, să șteargă vânătaia, da? Pe urmă, aduc lapte cald și biscuiți.

Alana continua să plângă, cu suspine sfâșietoare.

Peste vreo zece minute, Susan băgă fetele în cadă, spunându-le că a doua zi nu mergeau la școală, de vreme ce stătuseră treze până la o oră atât de târzie.

— Și-acum, jucați-vă puțin, iar eu fac ordine în bucătărie și pregătesc ceva bun, da?

Dădură din capete, ascultătoare.

— Mai pot da petrecerea, mami?

Susan zâmbi.

— Sigur că poți, inimioară, doar nu vom lăsa asta să-ți strice ziua.

Coborî încet scara, cu tot trupul urlându-i de oboseală și nesomn. Îl luase pe micul Barry din dormitorul ei și începu să-l legene până când copilul adormi iarăși. Punându-l pe canapea, cu două perne alături ca să nu cadă, se duse în bucătărie.

Barry așternea pe jos toate prosoapele curate, încercând să absoarbă mizeria. Susan închise ochii, distrusă. Altele pe care le avea de spălat. De parcă n-ar fi avut destule deja.

O privi lung. Purta pe ea o cămașă veche de noapte și arăta într-un hal fără de hal. Fața îi era o mască de vânătăi și sânge închegat. I se uscase în păr, înroșindu-l pe alocuri.

— Știi că n-am vrut, Sue.

Pentru el, era maximum ce putea trece drept scuză.

— Nu vreau să aud nimic, e bine? Trebuie totuși să-i pregătesc tratația, orice s-ar întâmpla. I-am spus că va avea o petrecere și-o să aibă petrecere, poți să faci ce vrei.

Și începu să plângă, cu suspine lungi și sfârșitoare, ce păreau să ricoșeze din pereții bucătăriei.

— Uite ce mi-ai făcut, Barry, și mâine vine atâta lume. Arăt de parc-aș fi avut un împuțit de-accident de mașină. Obrazul lui Wend se învinețește deja. De ce-ai făcut-o, Bal? De ce futu-ți

mama mă-tii tot faci asta?

Apropiindu-se de ea, o ținu un moment în brațe, mângâindu-i spatele și umerii. O sărută pe față și păr.

— La cele cincizeci de lire și toacă-le la evreul cu delicatese, mm? Cumpără tot ce-i trebuie și ceva deosebit pentru ceilalți. Șampanie sau ceva.

Susan nu-i răspunse; continua să plângă.

— Aveam draci, fato, și m-am descărcat pe tine. Da-n noaptea asta m-ai învățat și tu vreo câteva despre femei, Susan – când e vorba de copii, poți avea încredere în ele.

Încerca s-o facă să râdă, dar ea nici nu se gândea.

— N-ai voie să dai în copii, Bal. Ni i-ar lua, și-atunci să vezi ce-aș mai turba de furie.

Ținându-i fața în mâini, Barry îi mângâie pomeții obrajilor cu degetele mari.

— Ești o mamă nemaipomenită, Sue, o afurisită de comoară, iar eu sunt uneori cel mai mare bou. Da-n noaptea asta mi-ai făcut-o, fato. Crezusem că mi-a sunat ceasu'.

Ridicându-și fața spre tavan, izbucni în râs.

— Ia uite cum m-ai tăiat sub bărbie, fato, și-acum îmi mai curge sânge.

— Mi s-a făcut frică, Bal. Chiar voiam să te-njunghii și m-a cuprins teama.

Barry râse din nou, uitând totul până data viitoare. Iar Susan știa că avea să existe și o dată viitoare.

— Nu mai face atâta hai. Toate cuplurile căsătorite se ceartă, de-aista se cunună oamenii. Să se fute și să se certe, fato. Ăștia suntem noi doi, teamă mi-e.

Susan se șterse la ochi cu degetele.

— Le-am promis fetelor lapte cald și biscuiți. Sunt în cadă.

Barry dădu din cap:

— Fac eu curat aici, tu du-te și bagă-te lângă ele, fă și tu o baie. Pregătesc ceva bun pentru toată lumea, da?

Resemnată, dădu din cap în fața acestei reveniri la vechiul Barry, cel pe care l-ar fi putut iubi. Îl iubise odată. Nu avea niciun rost să-l contrazică.

Peste douăzeci de minune, stătea în apa fierbinte și îl asculta pe Barry cum făcea fetele să râdă cu poznele lui prostești. Se ruga ca noua slujbă să meargă bine și să-i placă.

Dar, cunoscându-l așa cum numai ea putea, știa ce avea să se

întâmple.

Ceea ce se întâmpla întotdeauna.

Și totuși, chibzuia Susan, era o muncă de noapte, așa că ar fi trebui să i-l ia de pe cap, asigurându-i și ei în sfârșit puțină liniște.

Se culcă pe spate în cadă, lăsând apa caldă să-și facă efectul. Apoi, Barry îi aduse o ceașcă de ceai și o țigară – un adevărat lux, din partea lui Susan.

Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-l amenințe mai des cu moartea.

∴

Petrecerea lui Wendy fu un adevărat succes, până când între Barry și Joey izbucni o ceartă. Toți musafirii plecară grăbiți, iar un vecin chemă poliția. Amândoi fură arestați pentru tulburarea liniștii publice.

Susan nu-și mai încăpea în piele. În sfârșit, avea să doarmă o noapte întreagă. Pentru prima oară, după luni de zile.

Doreen rămase până târziu și băură sticla de șampanie pe care o adusese Barry. Susan, amețită, îi povesti cum îl amenințase cu cuțitul. Râseră amândouă copios. Una peste alta! petrecerea lui Wendy ieșise bine.

Susan se simțea puternică, de parcă în sfârșit ar fi devenit stăpână pe viața ei. Ripostase, și reușise. Barry o ascultase, o respectase. La o săptămână după ziua de naștere a lui Wendy, fu internată în spital, după un atac al lui Barry, la beție. Se părea că nu era chiar atât de iertător, la urma urmei.

16.

Roselle Digby era mică. Nu doar scundă, cum era într-adevăr, ci mică de-a binelea. Avea mâinile ca ale unui copil, cu degete butucănoase, sfârșite în unghii lăcuite, ca niște gheare. Avea picioare mici, nas în vânt, sâni mici și ascuțiți. Ochii-i erau îndepărtați, dându-i un aer de vulnerabilitate, cu toate că numai vulnerabilă nu era. Cea mai mare parte a lui Roselle era inima. Avea o inimă cât o casă și toată lumea o plăcea.

Citea cărți, ceea ce o făcea să fie interesantă pentru Barry, părând atât de bine informată. Se hotărî să uite că și Susan

citise până îl întâlnise pe el, un mod de a-și petrece timpul pe care i-l interzisese, spunând că-i dădea idei în legătură cu statutul ei.

Cu Roselle, lucrurile stăteau altfel, ea era o persoană cu drepturi depline.

Ca animatoare șefă la *Hiltone Club,* era respectată în mica ei lume, pentru că nu mai trebuia să pună curul la treabă, cum se exprimau celelalte fete. Iar asta îi convenea de minune.

Își începuse meseria la paisprezece ani, în Chapeltown, Leeds. Acum, ajunsă la o poziție respectabilă, nu mai era silită să-și facă profesia ca să aibă din ce trăi.

Pusese de-o legătură cu Barry Dalston și îi plăcea nespus. O dărâmase de pe picioare: îi cumpăra flori, o invita la mese romantice și o trata ca pe o femeie normală.

Era trecută prin școala vieții, inteligentă și cu opinii, numai calități pe care în mod normal Barry le detesta la femei, dar Roselle avea un lucru care tuturor celorlalte le lipsea. Era una dintre puținele matracuci care-și investiseră înțelept banii.

O singuratică înnăscută, deși destul de prietenoasă cu toată lumea, își făcuse banii să lucreze pentru ea, cumpărând un apartament mic dar aflat într-o poziție strategică și umplându-l cu mobilă și instalații scumpe. Barry fusese șocat, dar și impresionat, văzând cum trăia. Punea șervete pe masă fie și doar pentru un sandvici. Avea un fiu la școala particulară și conducea o mașină de lux.

Roselle câștiga bani, pe care și-i gospodărea înțelept. Pentru prima oară în viață, Barry era de-a dreptul admirativ. Până acum, când avea bani, el îi cheltuia pe fleacuri ca băutura sau, în ultima vreme, droguri. Animatoarele îi făcuseră cunoștință cu deliciile amfetaminelor și ale canabisului. Îi plăceau și hainele, articolele electrice și cele mai recente gadgets-uri.

Iar acum, întrezărise un mod de a-ți trăi viața, dacă aveai cap să-ți porți bine de grijă. Adevărat, Roselle fuma marijuana, dar de celelalte nu se atingea, ceea ce într-un mediu ca al ei nu era ușor.

Privind-o cum umbla prin club, cum vorbea cu clienții și se asigura că totul mergea strună, simțea că o iubea.

Barry se șterse la nas cu degetele noduroase ale unei mâini. Drogul îl ridicase sus ca un zmeu. Nu mai dăduse pe-acasă de-o săptămână și știa că Susan trebuia să-și fi ieșit din minți. Nu de

îngrijorare, știa că își putea purta singur de grijă, dar nu mai avea bani, asta fiind marea problemă.

Wendy și Alana voiau să meargă într-o excursie cu școala la Lourdes, iar Barry ar fi trebuit să facă rost de bani. Lucrul îl irita și, din cauza drogurilor și a alcoolului, începea să devină paranoic. Considera că Susan și copiii îi pretindeau prea multe. Niciun moment nu i-ar fi trecut prin minte că banii pe care îi cheltuia cu Roselle și pe droguri ar fi acoperit de două ori costul excursiei. Muncise pentru acei bani, avea tot dreptul la ei.

Își termină paharul la bar și porni spre hol. Era miercuri, o noapte înceată pentru muncitorii din Soho. După ce se opri lângă biroul recepției, se apropie de el o negresă înaltă.

LaToyah Fielding, o fată de douăzeci de ani din Brixton, era de serviciu în locul recepționerei obișnuite, care avea concediu medical după un avort cu complicații.

— Te-a sunat o femeie. Zicea că e nevastă-ta, Susan. A-ntrebat dacă ai venit și dacă ai putea să-i dai un telefon.

Zâmbea. Situația lui casnică rămăsese un secret, în cele șase luni de când lucra la club. În primul rând, din cauza lui Roselle, cu care se încurcase aproape imediat.

Acum, Roselle era totul pentru Barry. Trăia numai pentru nopțile pe care le petreceau împreună și îi era tot mai greu să se despartă de ea, ca să plece acasă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea când nu era cu el. Uneori, pornea prin cluburi cu alte pițipoance, în câte-o noapte orbitoare, cum spunea ea, și nu se aștepta ca Barry s-o ia la întrebări pentru dreptul de a face acest lucru. La urma urmei, nu erau un cuplu ca atare. Roselle era stăpână pe viața ei, cum îi amintea ea încontinuu. În fond, se aflau la sfârșitul anilor ’70.

Dacă Susan încerca să-i vină cu asemenea fasoane, Barry ar fi snopit-o în bătaie, dar cu Roselle știa că nu ținea o figură ca asta. Și ea lucra în aceeași sferă, era prea puternică pentru a-i da măcar ocazia de a-i tăia aripile. În sinea lui, Barry știa că se culca și cu alții, o știa pur și simplu. Mai știa și că, după părerea lui Roselle, asta nu era treaba lui.

Privind fața drăguță a negresei, dădu din cap, furios pe Sue pentru că se amesteca în viața lui paralelă, îndrăznise să sune la club și să-l facă așa de râs. Se hotărî s-o cotonogească, la întoarcerea acasă, fiindcă acum trebuia să se ducă, indiferent că-i convenea sau nu.

∴

Micului Barry îi ieșeau dinții, necăjindu-l îngrozitor. Niciuna dintre încercările lui Susan nu reușea să-l liniștească. Era roșu în obraji, i se înroșise și urechea și avea niște draci fără pereche.

Adăugând la asta cererile continue de bani ale fetelor, pentru excursia în Franța, și faptul că se împrumutase de la toată lumea, iar acum nu mai avea un sfanț în poșetă, nici măcar pentru aspirină de copii, Susan ajunsese la capătul răbdării.

Mama ei era la fel de falită, din cauza refuzului total al lui Joey de a-și găsi de lucru, așa că n-o mai putea ajuta, iar lui Susan nu-i plăcea să-i tot ceară bani lui Kate, întrucât acest lucru tensiona și mai mult relațiile dintre ea și fiul său. Doreen avea și ea nevoie de bani, deși Susan știa că, dacă-i cerea, i-ar mai fi împrumutat două lire. Însă nu voia să apeleze iarăși la Doreen, voia doar să știe unde era Barry și ce făcea.

În luna a patra de sarcină, se săturase de toate până peste cap. Copiii trăiau cu frigănele și gem pe pâine, iar ea rămăsese în urmă cu chiria, gazele și curentul electric. Contorul se putea opri în orice moment, Lăsându-i în beznă, ca să le pună capac la toate.

Cele două fete intrară, împreună cu Doreen. Susan le zâmbi obosită.

— Pari frântă, colega. Stai jos, și fac eu un ceai, nu?

Vocea lui Doreen era binevoitoare, iar Susan râse amar.

— Nici urmă de el, Dor. Cred că are o tipesă, tu ce zici?

Doreen, care frecventa ea însăși cluburile, știa și că avea o amantă, și cine era respectiva.

— Probabil, după cum îl cunosc, Sue. Ăsta-i stilul lui, știi doar. Nu înseamnă nimic.

Voia să-și scutească prietena de alte suferințe și, în același timp, spera ca, dacă era adevărat ce auzise, Barry s-o părăsească pentru Roselle, lăsând-o în sfârșit în pace.

— Curentul e pe cale să se întrerupă, s-a terminat aproape toată mâncarea și am restanțe la chirie și întreținere. Musai să-l găsesc pe căcănarul ăsta. Știu c-o să-și iasă din minți, dar trebuie să discut cu el, poate reușesc să obțin ceva. Nu se poate spune că n-are bani, nu?

Doreen nu răspunse, știind că nici nu era cazul. Susan nu făcea decât să se descarce, să se ușureze cu ajutorul ei.

— Le-am dat fetelor hamburgeri de vită și cartofi prăjiți, au

mâncat cu ai mei. Te bucuri?

Susan zâmbi recunoscătoare.

— Să vezi și să nu crezi, este? El umbră înțolit la ultima modă, ca un star rock, și copiii lui nici n-au ce să pună în gură. Mare egoist mai e, dobitocul.

— Nu-s toți ca el? Încă n-am cunoscut un bărbat care s-aibă în cap și creier. Cei mai mulți și-l țin în sculă.

Înainte ca Susan să-i răspundă, luminile se stinseră.

— Asta-mi mai trebuia, nu-i așa, când copilului îi ies dinții într-o veselie. Slavă Domnului că am mașină de gătit cu gaze.

Cele două fete năvăliră în bucătărie:

— Mami, s-a-ntrerupt curentul, nici televizorul nu mai merge.

— Nici n-aș fi observat, dacă nu-mi spuneați voi, râse Susan.

Wendy și Alana chicotiră vesele.

— Atunci bine că ne ai pe noi, mami, dacă singură nu vedeai.

— Mergeți până la mine și aduceți-mi poșeta din bucătărie, scumpele mele. Mai am puțin mărunțiș, le spuse Doreen. Să vedem dacă reușim să vă punem televizorul la punct, da?

Ieșiră în fugă pe ușa din spate, iar Susan fu nevoită să-și înghită lacrimile.

— Ești prea bună cu mine, Dor. Ce m-aș face eu fără tine?

Doreen o strânse la piept, încercând să destindă atmosfera:

— De-asta există prietene pe lume, fetițo.

Ca la un semnal, micul Barry începu să plângă, cu zbierete asurzitoare care o făcură pe Susan să iasă în goană din bucătărie. Până îl luă din pătuț și începu să-l dezmierde, luminile se aprinseră din nou. În timp ce cobora scara, medită la toată situația ei. Trebuia să-l găsească pe Barry și să ajungă la o soluție. Un moment, se întrebă dacă nu cumva o părăsise, dar conchise că nu avea ea un asemenea noroc. Numai de-ar fi plecat, că pe urmă se descurca ea. Cel puțin, cu pensia alimentară, ar fi avut un buget, știa pe cât să conteze în fiecare săptămână și putea cheltui ca atare. Pe moment, nici nu știa cum stătea, cu toate că Barry câștiga de fapt o leafă bună. Deși numai Dumnezeu știa ce făcea cu banii, că încontinuu se plângea de sărăcie.

Aurul ei era amanetat, plus orice altceva pe care ar mai fi putut scoate o liră, două. De data asta, nu credea că avea să mai poată obține ceva înapoi de la cămătar.

Punându-l pe Barry în țarc și spunându-le fetelor să fie atente

la el, reveni în bucătărie. Doreen făcuse ceaiul și fuma o țigară, la masă.

Susan simțea că nu mai suporta. Oriunde se întorcea, oamenii îi cereau banii înapoi, și o ajungea disperarea. Până și cele câteva lire pe care le economisise se terminaseră. Avea buzunarele goale – literalmente. Pantofii își dăduseră și ei duhul. Trebuia să umble tot timpul în papuci, din cauza picioarelor umflate.

Iar acum, era pe drum încă un copil, Barry era dat dispărut, iar ea nu știa ce să facă. Nu avea în casă nimic pentru micul dejun de a doua zi al micului Barry.

Nu peste mult, în bucătărie intră Wendy.

— Mi-au mai rămas trei hârtii de-o liră din banii de la ziua mea, mami, poți să le iei dacă vrei.

Susan o privi cu recunoștință.

— Nu-i nevoie, iubito, se descurcă mama.

Fără o vorbă, fetița îi întinse bancnotele. Când Susan nu le luă, le puse pe masă, lângă ceașca ei cu ceai. Apoi, reveni în salon și se așeză lângă țarcul lui Barry. Îl făcea să râdă, prefăcându-se că dispărea după propriile-i mâini și apărând apoi din nou, cu un „bau!”. Copilașul chicotea încântat, ținându-se în același timp de ureche.

Susan privi banii. Sărind de pe scaun, o întrebă pe Doreen:

— Ai tu grijă de ai mei câteva ore?

— Unde te duci?

— Îți spun eu mai încolo, zâmbi Susan.

Dându-și cu pieptenele prin păr și luând pe ea o haină veche, ieși din casă, cu cele trei lire sterline în buzunar.

∴

Roselle era îmbrăcată mortal, într-o rochie decoltată cu paiete pe care și-o cumpărase în aceeași după-amiază, din Regent Street. Se simțea bine și arăta și mai bine. Barry ar fi trebuit s-o ducă la un restaurant chinezesc din Greek Street, unde erau serviți cei din schimbul de noapte și, la ora trei dimineața, se găsea o cină plus mic dejun de toată minunea. Mai avea un mic salon de jocuri, iar Roselle avea chef de-o partidă.

Acum, însă, Barry îi spunea că trebuia să se ducă acasă pentru a rezolva câteva probleme. Încontinuu se plângea de nevastă-sa. Spunea că nu stăteau împreună decât de dragul copiilor și că era o cheltuitoare, îi toca toți banii și așa mai

departe. Mereu o ținea în același stil. Iar acum, trebuia să se ducă acasă, când Roselle voia să iasă în oraș.

— Nu-i nimic, Bal, am să ies cu fetele. Oricum se duc la *Stage.* Merg și eu cu ele.

Stage era un blues din Brixton, dincolo de Railton Road, sau Front Line, cum i se mai spunea. Un blues era o casă dezafectată, din care se făcuse night-club cu program permanent. Un întreprinzător bătea scânduri la ferestre, instala un bar ad-hoc și un sistem de sunet și încasa o taxă de intrare. Era o formulă perfectă. Puteai să fumezi marijuana sau amfetamină toată ziua și toată noaptea, dacă aveai poftă.

Roselle știa că Barry se înfuria când mergea acolo, motiv pentru care îi și spusese că o făcea. Psihologie feminină elementară.

Pe scenă veni o stripteusă, care începu să se rotească în ritmul unui solo Slade. Sunetul era asurzitor, iar Roselle se îndepărtă de Barry, spre bar. Barry o privi pe stripteusă, o brunetă frapant de urâtă, cu nas coroiat, acnee și cea mai mare pereche de sâni de pe malu-ăsta al gârlei.

Când se duse la bar, Roselle plecase. Zâmbind în sinea lui, Barry ieși în hol, unde îl aștepta cel mai cumplit coșmar posibil pentru un om ca Barry Dalston.

Lângă recepție stătea Susan, în mărime naturală, cu vechiul ei mantou de pled pe ea, cu părul ca o poză dintr-un atlas cu cuiburile păsărilor și trupul lăbărțat vizibil pentru toată lumea, cu tot cu burta recent umflată.

Ca pentru a spori insulta, Roselle era lângă ea, arătând ca o copertă de revistă și ascultând efectiv ceea ce-i spunea Susan. Apoi, soția sa îl zări și, cu un zâmbet larg, îi făcu amical cu mâna.

— Uite-l, scumpo, mulțumesc că m-ai ajutat.

Susan îi zâmbea lui Roselle, iar Roselle îi zâmbea și ea. Numai că în zâmbetul *ei* se simțea tristețea și o undă de neîncredere. Amândouă se uitară la Barry, care își dori să se deschidă pământul în fața lui și să-l înghită.

Susan arăta exact așa cum era, iar pe Barry îl durea că-l făcea de râs în public. O privi din punctul de vedere al lui Roselle: cu părul tuns prost, la mare nevoie de un coafat, cu trupul greoi, fără nimic măcar vag asemănător cu un corset; o față lipsită de cele mai elementare cosmetice; și o burtă enormă, denotând

faptul că din nou era gravidă. Îi văzu unghiile roase, cu pielea din jurul lor tocată și înroșită. Erau pline de jeg de la gospodărie și țigări. Îi văzu sânii mari, care în zilele acelea îi ajungeau până la buric și aveau nevoie de un sutien cu destul metal ca să ajungă pentru blindajul unui tanc. Îi văzu dinții, îngălbeniți și bonți. Îi văzu picioarele – fără ciorapi, nedepilate de-o lună și cu varicele deja evidente.

Mai văzu și cum Susan o trata instinctiv pe Roselle cu deferență, presupunând că era o persoană importantă în viața profesională a lui Barry. Niciun moment nu i-ar fi trecut prin minte să fie invidioasă sau geloasă pe ea. Susan era prea cumsecade pentru așa ceva.

Își mai dădu seama și că Roselle s-ar fi așteptat la o cață în toată regula, cu clanța cât tunelul Dartrord și o atitudine plină de indignare. În fond, el așa își descrisese mereu soția.

Mergând spre cele două femei, avu senzația că mergea printr-o apă cu vârtejuri puternice.

Roselle îi zâmbi sarcastic.

— Barry, tocmai a apărut nevastă-ta să te vadă.

Se întoarse spre Susan și zâmbi din nou, de astă dată sincer.

— Încântată să vă cunosc în sfârșit, doamnă Dalston. Stați să beți ceva. Voi fi în bar, să vă prezint la toată lumea.

Susan îi surâse seducătoarei femei, dând din cap:

— Vă mulțumesc. Foarte mult vă mulțumesc. Îmi pare atât de rău că-l deranjez așa la serviciu…

— Nu vorbiți prostii, o întrerupse Roselle. Ne revedem curând.

Și se îndepărtă, bâțâindu-și exagerat fundul mic și pietros. Barry își privi soția, soția jerpelită și răpănoasă, și simți fierbând în el ura pentru ceea ce făcuse.

— Ce mama mă-tii cauți aici?

Susan reacționă de parcă i-ar fi dat un pumn.

— A trebuit să vin, Bal, am ajuns la limită. Nu mai am un gologan, tu n-ai mai dat pe-acasă… Nici curent electric nu mai avem…

Răsucindu-se, Barry văzu că recepționera îi privea, cu o expresie curioasă. Între timp, toate animatoarele păreau să aibă nevoie la toaletă. Toate treceau pe-alături, în nori de parfum, cu ochii atenți. Măsurând din priviri o nevastă legiuită și constatând că lăsa de dorit. Crezuseră că avea o soție la fel ca ale celorlalți portari, Barry știa. Neveste frumoase, cu mașini personale, case

și vacanțe. În Susan se vedeau pe ele însele, dacă n-aveau să fie atente.

O mașină de reprodus, cu înfățișare învinsă.

Toate știau ce însemna viața lui Susan, pentru că o apucaseră pe calea prostituției ca să nu li se întâmple și lor același lucru.

Apucând-o de braț, o scoase cu forța în stradă.

— Cară-te-acasă, Susan, ce futu-ți morții mă-tii ai venit aici să mă faci de băcănie? Uită-te-n ce hal arăți.

Susan îl privi și pufni pe nas, dezgustată.

— Numai asta te deranjează, că arăt ca toți dracii în comparație cu o gașcă de boarfe bătrâne?

Nu-i răspunse.

— Ascultă, băi, n-oi fi eu împuțita de Joan Collins, chiar dac-aș vrea, cum aș putea să fiu? Am trei copii și încă unul pe drum, destule datorii cât să țin pe roate o republică bananieră și, peste toate astea, un bărbat care se gândește mai mult la colegele de serviciu decât la propriii lui copii. N-am de mâncare, n-am lumină, n-am niciun ajutor. Îmi pare rău dacă arăt ca o ciumă, Bal, da' ce-mi dai tu nu-mi ajunge să cumpăr mai mult decât fleici ieftine și haine de la second-hand.

Începuse să plângă și era înfuriată pe ea însăși că-l lăsa s-o tulbure atât de rău.

Barry scoase din buzunar o hârtie de zece lire sterline și i-o dădu. Dacă o rezolva acum, încă mai avea șanse să iasă cu Roselle. După apariția inoportună a lui Sue, trebuia s-o găsească pe Roselle cât mai repede posibil, ca să-i prezinte varianta lui asupra situației.

Susan privi banii, fără să poată crede.

— Asta-i tot? Una de zece?

Barry nu spuse nimic. Avea nevoie de restul pentru seara în oraș cu Roselle. Susan era învinsă deja. Privindu-l, clătina din cap neîncrezătoare.

— Egoist ticălos mai ești, Barry. N-am avut bani nici de aspirină pentru copil, iar tu nu te deranjezi să treci pe-acasă ca să vezi dacă suntem bine. Paștele mă-sii de treabă, eu trăiesc pe sponci și uită-te la tine cum arăți. Haine noi, tunsoare proaspătă, briantină...

Îl împunse cu un deget în piept:

— Copiii tăi așteaptă seară de seară să le dau alea douăzeci de lire amărâte avans pentru excursia în Franța, și tu ce faci? Te

dai dispărut. Și cu copilul ăsta pe care-l port cum rămâne, Barry? Cu ăsta ce-o să ne facem, mm? Încă o gură nenorocită de hrănit, când tu nu le hrănești nici măcar pe alea trei pe care le ai.

Continua să nu-i răspundă, privind-o doar. Dorindu-și să plece odată. Arăta atât de perplexă, atât de uluită de atitudinea lui, încât lui Barry îi venea să plângă. Cu siguranță, își putea da seama ce însemna pentru el să aibă o nevastă aidoma unei cerșetoare, care venea la el la slujbă să se milogească de bani. Îl punea într-o lumină proastă. Intenționat o făcea. Încerca să-l șantajeze.

În clipa următoare, Roselle ieși și îi spuse că era nevoie de el la o masă, să pună la punct un client dificil.

Barry reveni în club, împingând-o pe Roselle în fața lui. Apoi, întorcându-se spre Susan, mugi la ea:

— Marș acasă boarfă idioată, ne vedem noi dimineață.

Susan rămase în fața clubului. Ploua și era un frig amarnic. Îndesă cele zece lire sterline în buzunar și se întoarse. Strada era întunecoasă și circulată. Oamenii treceau pe lângă ea, fără s-o bage în seamă.

Răsucindu-se în loc, se uită prin geamurile ușilor duble de la intrarea clubului și îl văzu pe Barry adâncit în conversație cu Roselle. Arăta atât de elegant. Purta un costum nou, avea părul aranjat impecabil și își dădu seama că și manichiura și-o făcuse recent. Când îi împinsese banii în palmă, îi simțise mâna mai fină ca a ei.

Privindu-l cum stătea, cu capul înclinat spre femeia scundă în rochie roșie cu paiete, cum îi vorbea, cu sinceritatea întipărită pe fața lui chipeșă, Susan își dădu seama care era motivul eleganței și al îngrijirilor.

Barry era îndrăgostit.

În timp ce ea murea de-atâta griji acasă, el își cheltuia toți banii pe femeiușcă aia cu haine dichisite. Deschizând ușa clubului, Susan intră din nou. Căldura o învălui ca o pătură. Obrajii cu pielea cojită o usturau. Barry și Roselle se întoarseră spre curentul de aer rece și o văzură stând din nou în prag.

Barry o privi de parcă ar fi fost o nimeni, nedemnă de atenția lui. Pornind spre ea, o înșfăcă brutal de braț și o împinse în stradă. Apoi, începu s-o târască pe trotuar. Oamenii se opreau să-i privească, surprinși.

Susan se smulse cu forța din mâna lui.

— Ticălos nenorocit! Nici nu-i de mirare că ai dispărut. Ne-am gândit noi că o luaseși după fuste, ca de obicei, și deodată, ce să vezi, ți-au crescut pretențiile.

O privi din nou, iar Susan își dădu seama că întinsese coarda la limită. Lui Barry îi sărea mușchiul repede, chiar și în cele mai bune cazuri, iar acum era practic gata să explodeze. Îi dădu un brânci puternic în piept, înfundându-și mâinile grele în trupul ei moale.

— Beș de-aici, Sue. Te previn, fato, nu mă face să-mi ies din țâțâni.

O împinse din nou, iar de astă dată Susan își pierdu echilibrul și căzu de pe trotuar. O mașină neagră frână derapând, iar un trecător o ajută pe Susan să se ridice. Începuse să plângă. Șoferul se aplecă peste scaunul din stânga și strigă pe fereastra deschisă:

— Las-o mai moale cu pileala, femeie!

După care plecă, lăsând un șir de obscenități să plutească în urma lui.

Susan rămase însingurată pe strada aglomerată. Încercarea ei de a smulge niște bani de la Barry eșuase lamentabil. Nu dorise decât câteva lire, ca să-și revină, atâta tot. Și când colo, fusese umilită și bruscată pentru că făcuse un lucru la care avea tot dreptul. Știa că-l înfuriase, dar la ea nu să gândea niciodată? Ea și copiii nu intrau deloc în calculele lui?

Îl privi cum ridica din umeri și, un moment, simți o ură năucitoare la adresa lui. Era atât de intensă, încât avea gust și miros. Creștea în ea ca un nor mare și negru, infiltrându-i-se prin pori pentru a se răspândi în aerul din jurul ei.

— Nu voiam decât bani pentru excursia fetelor cu școala, Bal, nu ultimele parale pe care le mai ai. A trebuit să vin aici cu metroul, dând trei lire pe care le-am luat de la biata Wendy. Dacă nu te găseam, ar fi trebuit să mă-ntorc pe jos acasă, ca să-mi rămână bani de mâncare. Și tu mă tratezi ca pe o leproasă, de parcă aș fi făcut cine știe ce rău.

— Pleacă acasă, Susan, până nu pățești ceva. Astă seară n-am chef de chestii de-astea.

O mai împinse o dată în piept, făcând-o aproape să-și piardă echilibrul. Cu coada ochiului, Susan văzu locatarii din clădirile înconjurătoare privindu-o.

O fată drăguță, cu perucă neagră lungă și tocuri înalte, se uita la ei din ușa clubului, cu un zâmbet pe buze. Credea că Susan încerca să intre la *Hiltone,* iar portarul o alunga. Avea să fie o povestire amuzantă, distractivă.

— Fir-ar să fii, Barry. Ei bine, nu plec până nu-mi mai dai niște bani.

Următorul pumn o nimeri în falcă, iar Susan își simți picioarele cedând. Se clătină înapoi ca un boxer, încercând să-și păstreze echilibrul, cu capul ca o văpaie de durere incandescentă, în timp ce-și simțea maxilarul zdruncinându-se în articulație.

Ținându-se de obrazul lovit, zbieră la el:

— Ăsta-i răspunsul tău la toate, așa-i, Barry? Dă cu pumnu'. La mai du-te-n pizda mă-tii. Nu mă mai interesează.

Plângea în hohote, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Mă doare în cot. Copiii mei au nevoie de bani și-am să intru-n mă-sa să muncesc o noapte, dacă altfel n-am cum să-i capăt. Nu ești singurul care poate lucra în Soho, bre.

Roselle o asculta prin ușile de sticlă. Vedea o nouă latură a lui Barry Dalston și nu-i plăcea deloc. Deschizând ușa, se apropie de Susan, o luă de braț și o conduse cu blândețe în club, pe scară, spre birourile de la etaj.

Animatoarele se ridicaseră de la mese să vadă mica dramă casnică din stradă. Una dintre ele, o blondă înaltă cu rochie neagră mulată pe trup, îi dădu puțină hârtie igienică să se șteargă pe față.

— Ai pățit ceva, scumpo?

Susan clătină din cap. Erau între femei. Îngrijiri acordate uneia de-a lor care se vedea clar că intrase la mare strâmtoare.

— Haide, vino sus la birou. Îți chem un taxi pân-acasă.

Roselle îl privi pe Barry ca și cum ar fi fost o murdărie în care călcase.

— O să te jupoaie Ivan pentru povestea asta, băiete.

Apoi, o luă iarăși pe Susan de braț și o ajută ușurel să urce treptele șubrede. Trupul ei părea prea voluminos pentru spațiul îngust și încă nu se ținea bine pe picioare. Se simțea învinsă, umilită și înfrigurată.

În birou, Roselle îi făcu o cafea, în care turnă o porție generoasă de brandy.

— Am să-ți trimit în fiecare săptămână un procentaj din câștigurile lui Barry, okay? Mă socotesc eu cu Ivan – o să fie

dulce ca mierea, după ce-i explic. Cu mulți facem treaba asta, iubito.

Mințea, iar Susan o știa, dar îi era recunoscătoare pentru că-i ușura situația.

— Mă va omorî pentru ce-am făcut. Nu voiam să vin aici. În viața mea n-am vrut să vin într-un loc ca ăsta, nici măcar din curiozitate. Știu că lui Barry îi place, îl încântă ideea, dar pe mine nu m-a atras niciodată.

Roselle îi zâmbi.

— E un gust care se formează, trebuie să recunosc, și uneori mi-aș dori să nu mi-l fi format niciodată, sinceră să fiu. Dar e un mod de a-mi câștiga existența și o duc onorabil. Uneori, însă, mă întreb cum e să fii măritată și să te culci mereu cu același bărbat.

Susan clătină din cap:

— Cu siguranță, e preferabil așa ca aici.

Roselle îi oferi o țigară, pe care Susan o luă cu recunoștință. Conchise că-i plăcea femeia aceea și se întrebă ce naiba o fi făcut o fată lucidă ca ea cu un rahat ca bărbatul lui Susan.

Deschizând un sertar, Roselle scoase o sută de lire sterline. Numără banii, sub privirea pofticioasă a lui Susan.

— Ia-o ca pe un avans din leafa lui. Am să-i spun, nicio grijă.

Susan vârî hârtiile în buzunar, lângă celelalte zece lire.

— O să-mi frângă gâtul pentru că am venit aici, dar n-aveam încotro. Rămăsesem efectiv pe loc gol.

Își frecă burta cu o mână.

— Bietul copilaș a încasat-o și el, în seara asta.

Deodată, lui Roselle îi veni să plângă. În Susan Dalston o vedea pe propria ei mamă. Vedea fața învinețită de la micul dejun, lupta continuă de a-și îmbrăca și hrăni copiii, în paguba ei proprie. Niciodată și ceva pentru ea. Îmbătrânită înainte de vreme, murise la cincizeci de ani, îmbrățișând moartea, fericită să plece. Să scape din infernul zilnic al simplei existențe.

Barry își trata soția în acel mod fiindcă o putea face. Fiindcă ea îi dădea voie. Fiindcă era prea slabă ca să-l înfrunte și să fie stăpână pe viața ei. Roselle îi cunoștea prea bine pe oamenii ca Barry și știa de ce erau în stare, iar în acel moment îi trecu prin minte că, de fapt, trăia cu propriul ei tată. Și el fusese la fel ca Barry: un bătăuș violent care îi vedea pe cei mai slabi ca pe o pradă ușoară, inclusiv pe soția și copiii lui.

— Te simți destul de întremată ca să te duci acasă? întrebă ea încet.

Fața lui Susan era o mască albă a durerii. Scoțând din dulap o haină de blană, Roselle îi zâmbi:

— Haide, te duc eu cu mașina. Așa, am să m-asigur că ajungi cu bine. Altfel, toată noaptea am să-mi fac griji.

Susan scutură din cap cu vehemență:

— Nu, nu, Barry s-ar supăra și...

— Auzi, scumpo, o întrerupse Roselle, mai dă-l în mă-sa pe Barry. Lucrează aici, pentru mine și Ivan. O să facă ce i se spune.

Spaima lui Susan se vedea cu ochiul liber.

— Acolo e o toaletă. Intră, spală-te pe față, aranjează-te și tu cumva. Eu am de dat un telefon, după care te duc acasă. Și să n-aud nicio vorbă, e clar?

Susan se supuse. Întotdeauna li se supunea celor cu autoritate.

Urină îndelung și dureros, cu senzația că burta încerca să i se reverse prin vagin. Simțea o apăsare grea pe bazin, aproape ca durerile facerii, și spera să nu urmeze un nou avort.

Câteva momente, se relaxă pe colacul rece al toaletei, cu fruntea îmbrobonată de sudoare și abdomenul îngrețoșat. Părea să i se ridice în spirală prin trup. O cuprindea teama.

Barry avea să fie livid din cauza celor întâmplate, iar acum își dorea să fi rămas acasă, așteptând ca totul să se rezolve de la sine.

Se spălă pe mâini la chiuvetă și-și stropi fața cu apă rece. În mica oglindă de deasupra lavaboului, văzu că avea cearcăne negre sub ochi, iar falca i se învinețea deja. Și mirosea. Mantoul ei răspândea mirosul de câine ud al materialelor vechi pe timp ploios. Pielea mâinilor îi era aspră. Degetele butucănoase, cu unghiile roase, arătau obscen, în timp ce și le ștergea cu prosopul agățat într-un cârlig de lângă lavoar.

Nici nu era de mirare că Barry nu mai voia să vină acasă, preferând să-și petreacă timpul cu femeia de la birou. Susan s-ar fi bucurat să rămână cu ea, deși bănuia că Roselle avea atâta minte încât să nu se lege de el pentru totdeauna.

Dar Susan avea nevoie de banii lui, trebuia să-și țină copiii. Revenind în birou, zâmbi tremurător. În haina de blană, Roselle arăta trăsnet, cu machiajul impecabil și părul coafat cu cea mai

mare artă. Susan îi invidia siguranța și încrederea în sine.

— Haide, să mergem.

La parter, Barry parcă-și ieșise din minți. Susan îl văzu privind-o cu o expresie care nu se putea numi decât ură.

— Un-te duci?

Roselle ridică din umeri:

— Îți duc acasă soția gravidă.

— Ba n-o duci nicăieri, clătină din cap Barry.

Cuvintele lui aveau o fermitate pe care Susan o recunoscu imediat.

— Iau un taxi, iubito. Îți mulțumesc pentru ofertă.

— Te duc eu acasă, Susan.

Barry scosese deja cheile mașinii.

Roselle clătină din cap, a îndoială:

— Am aranjat deja cu Ivan.

O privi cu răceală:

— Atunci poți și s-o aranjezi naibii la loc, nu?

O înhăță pe Susan de braț și o târî afară din club, cu Roselle pe urme. Fără s-o ia în seamă, o duse pe Susan la mașină, un frumos *Mercedes* negru pe care ea nu-l mai văzuse. Împingând-o neceremonios înăuntru, porni, fără o vorbă spre Roselle, care rămase privind după mașina ce dispărea la cotitură.

Barry și Susan tăcură până în East End. Acolo, Barry opri mașina lângă Roman Road, în parkingul unui bloc de apartamente.

Se întoarse spre ea, privind-o în ochi.

— Ești o vacă, Susan, și o știai, mm? Astă seară, ți-ai semnat condamnarea la moarte. Să mă faci așa de râs în mă-ta! Nu-mi-vine să cred c-ai fost în stare. Nu pot să cred c-ai fost așa de proastă încât ai crezut c-o să-ți meargă.

În glasul său se simțea detașarea rece de care Susan învățase să asculte; o avertiza că se apropia o bătaie soră cu moartea.

— N-am vrut să vin acolo, Bal. A trebuit, n-am avut încotro.

Își auzea nota rugătoare din propria voce, frica, ceea ce o irita și mai mult. Dar avea un copil pe care trebuia să-l apere, iar Barry o mai bătuse și înainte.

— Trebuie să văd de copii, Bal. Spre deosebire de tine, eu nu pot alege ce vreau sau nu vreau să fac. Nu pot umbla de colo-colo, uitând de ei zile în șir, fiindcă eu trebuie să le gătesc, să-i spăl, să-i duc la școală. În fiecare zi.

Ar fi vrut să tacă, să nu-l mai tot contrazică, dar cuvintele se revărsau din ea ca un torent.

— Trebuie să le ascult necazurile, să mă asigur că-s curați, îngrijiți, bine îmbrăcați. Trebuie să stau de vorbă cu ei, să-i înveselesc, când au câte o zi proastă. Pe micul Barry îl doare urechea din cauza dinților și n-aveam nici măcar bani de aspirină pentru copii, fiindcă tu nu te-ai deranjat să treci pe-acasă și să-mi aduci. M-am împrumutat de la toată lumea, inclusiv mama ta, în timp ce așteptam ca tu să binevoiești să apari și să plătești întreținerea. Așa că nu-mi spune tu mie că te-am făcut de râs. Am datorii la două magazine și nu-mi mai vând nimic până nu achit restanțele. În ultima vreme, reputația ta nu ne mai aduce niciun câștig, omule. Ai ieșit din modă, și tu și taică-meu. S-a ocupat Bannerman de asta. Așa că, decât să fac trotuarul în Shepherd's Market, ce-mi mai rămânea? Să-l aștept pe Moș Crăciun? În regulă, fă-ți numărul, ia-mă la șuturi în cap, că și-așa mă doare-n cot.

Privindu-i fața chipeșă, îi simți din nou seducția. Văzu ce le atrăgea spre el pe femeile ca Roselle. Era frumos și periculos. De ce nu-și dăduse seama de asta, în adolescență? Ar fi putut evita atâtea suferințe.

Barry o privi cinci minute încheiate, simțindu-i nervozitatea. Îi simțea mirosul emanând în valuri. Dar n-o vedea pe Susan, mama copiilor lui, femeia decentă, cinstită și, în felul ei, respectabilă.

O privea din punctul de vedere al lui Roselle.

Jerpelită, învinsă și urât mirositoare.

Niciodată în viața lui nu-i mai fusese atât de rușine.

Și totul, numai din vina ei.

Îi arătase cine era el de fapt, iar pentru asta n-avea s-o ierte niciodată. Îi dădu un pumn în față, un dos de mână dur, șocant de zgomotos în interiorul frumoasei lui mașini noi.

O mașină pe care și-o cumpărase ca s-o impresioneze pe Roselle și pe celelalte animatoare. Dorise să se dea mare în fața unei hoarde de târfe, pe cheltuiala propriei lui familii.

— Îți închipui că m-ai făcut de căcat, este?

O lovi din nou, și mai tare. Se uita încântat cum încerca să-și acopere fața și trupul în timp ce o potopea cu pumni, vorbind tot timpul, cu glasul scăzut și melodios. În sfârșit, îi deschise portiera și o împinse afară, pe trotuar. Trupul ei greoi căzu ca un

sac de cartofi pe asfaltul ud.

Sărind de pe fotoliu, ocoli în fugă mașina și o luă la șuturi. Mărunte la început, pentru a se înteți treptat spre o lovitură puternică, a cărei forță o aruncă la un pas distanță.

Farurile unei mașini îi luminară ca pe o scenă. Doi polițiști săriră jos și se apropiară în goană.

— Poftiți, dom' comisar, luați-o. Luați-o pe boarfa asta-mpuțită. Puteți s-o păstrați, mie nu-mi mai trebuie.

Barry îi lăsă aplecați peste trupul fără cunoștință al soției sale, încrezător ca de obicei că poliția nu se amesteca în conflictele familiale. Susan avea să le spună tot ce voiau să audă, iar el era în siguranță.

Sărind în mașină, ieși din parking ambalând în marșarier ca un maniac, pentru a porni înapoi spre West End și Roselle. Trebuia s-o împace, dacă voia să rămână în grațiile ei.

Cei doi polițiști priviră trupul căzut grămadă pe trotuar și oftară.

— Ăsta nu era Barry Dalston?

Cel mai vârstnic dădu un cap.

— Sigur era el. Hai s-o ducem la spital, se descurcă ăia cu ea. În seara asta n-am chef de scandaluri casnice.

Pe bancheta mașinii de poliție, Susan pierdu sarcina, lucru care l enervă enorm pe comisarul Hutchinson.

— Borș peste tot… nu se-nvață odată minte muierile astea? Incredibil de câte ori am fost chemat la ea acasă. Da' o să-l primească înapoi, întotdeauna merge la fel.

Niciun moment nu-i trecu prin minte că Susan nu avea deloc de ales.

17.

Susan râdea, strigând cu o voce zgomotoasă și bețivănească. Fumul de la clienții regulați ai cârciumii plutea gros prin aer și răsuna o zarvă prea mare pentru a auzi cineva ce se vorbea. Ceea ce nu împiedica oamenii beți să converseze peste tot.

June țipă, când pe mica scenă improvizată apăru un stripteur. Era atrăgător, cu păr blond scurt și mușchi unduitori.

— Ia să te vedem, băiete!

Ca de obicei, vocea ei era mai puternică decât a oricui.

— Am văzut și chestii mai mari ieșind din mere.

Ivy era în elementul ei. Aici îi plăcea să vină, în ultima vreme. În sfârșit, după ani de zile în care fusese prea sus-pusă pentru crâșmele locale, îmbrățișase serile în oraș cu o fervoare care uimea pe toată lumea. Și nu în ultimul rând pe fiul ei, Joey, căruia nu-i venea să creadă cât se schimbase.

În ultima vreme, Susan era favorita ei. Se vedea în ea pe sine, în tinerețe. Recunoștea eforturile lui Susan de a rămâne întreagă la trup și la minte. Uneori, până și lui Joey îi părea rău pentru fiica lui. De la ultimul balamuc cu Barry, rămăsese șchioapă. Îi sfărâmase osul gleznei, dar nimeni nu observase asta decât după pierderea copilului.

Chiar și Joey fusese șocat de acest lucru și, cu încurajarea lui June și a maică-sii, îl luase pe Barry deoparte și-l snopise puțin în bătaie. Barry încasase papara fără o vorbă, ca și cum s-ar fi așteptat. Știa în sfârșit că mersese prea departe.

Dar, în adâncul sufletului, Joey știa că de fapt îl ciomăgise pentru că-și făcuse rost de-o leafă frumușică. În repetate rânduri îi ceruse să pună o vorbă la Ivan și pentru el, dar știa că nu voia s-o facă. Barry se considera mai presus de Joey, în ultima vreme, iar asta îl râcâia. Îl râcâia rău.

Prin urmare, între cei doi domnea o animozitate care nu existase înainte, iar Joey își supraveghea mai atent fiica din această cauză. Era singurul mod în care i-o putea plăti lui Barry și îi plăcea.

În plus, copiii erau o mare încântare. Susan, cu toate defectele ei, era o mamă extraordinară și toți îi lăudau eforturile de a crește copiii, în împrejurările grele ale vieții ei. Astă seară, însă, era în elementul său. Se îmbătase și se distra zgomotos. Joey râse când, împleticindu-se, încercă să se ridice de pe scaun.

Stripteurul se învârtea în fața publicului, legănându-și trupul sub ochii femeilor, provocând-o pe una să-i scoată cu dinții suspensorul.

— La vino-ncoace, pentru tine-mi scot și dinții din gură, fiule, îi făcu Ivy pe toți să se prăpădească iarăși de râs.

— Gura, mamă, nu mai speria băiatul.

Muzica se sfârși și pe mica scenă se lăsă din nou întunericul. În sfârșit, Susan reuși să se ridice de pe scaun și porni cu pas

nesigur spre toaletă, urmată de Doreen.

— Micul Barry e un caz, nu? Știi ce mi-a zis azi, Sue? M-a întrebat de ce are lumea nori. I-am spus că pentru ca să fie frumos cerul, când vrem să vedem ceva plăcut. Iar el știi ce-a răspuns? A zis: „De ce Dumnezeu n-a făcut cerul frumos tot timpul, ca mămica mea?”

Susan Izbucni în râs.

— Are abia trei ani, să mi-l țină Dumnezeu, încă nu m-a văzut așa cum sunt.

Doreen se așează pe toaletă, cu ușa larg deschisă, în văzul tuturor, dacă mai intra vreo femeie din barul plin. Dar n-o interesa, nimănui nu-i păsa de așa ceva. Nu făcea decât să sporească distracția, pofta de râs.

— E un copil bun. Cum mai merge treaba cu Domnia Sa?

Susan oftă.

— Ca de obicei. Nu se schimbă niciodată, mereu are câte-o bășină pusă de-a curmezișul.

Doreen ridică din umeri. Nici nu se așteptase la altceva.

Cu mișcări ezitante, Susan își aplică pe buze ruj roz, râzând de propriile-i încercări stângace de a urmări linia gurii.

— Sunt așa de morcovită, Dor. De ani de zile n-am mai fost șucărită ca acuma.

Doreen se șterse, ridicându-și apoi chiloții și colanții, nesigură pe picioare.

— Ei bine, nu strică la nimic să-ți mai faci și tu de cap din când în când.

Susan intră în toaletă după ea și-și dădu pantalonii jos, sprijinindu-se de perete. Simți. Primul val de greață și inspiră adânc. Era mai beată decât crezuse.

— Sunt mangă.

După ce se spălă pe mâini, reveniră amândouă la masă. Susan îl văzu pe Barry și, un moment, inima i se opri în loc. Se sili să zâmbească.

— Salut, Bal, nu te-am mai văzut de mult.

Știa că sarcasmul îi scăpase, dar îi prilejuia puțină plăcere. Barry avea un scotch mare, iar Susan se temea să nu rămână mai mult. Totuși, temerile i se risipiră curând.

— Unde mi-i pașaportul, Sue? Nu-l găsesc.

— Deci, ai trecut pe-acasă? zâmbi Susan.

Soțul ei dădu din cap.

— Am văzut copiii, m-am distrat puțin cu ei și le-am îndesat câteva lire, cum ar veni.

Practic își prezenta scuzele pentru că nu le fusese alături atâta timp. Mare noutate.

— Și la ce-ți trebuie pașaportul?

Barry rânji mânzește:

— Mă duc în Spania, să încasez o datorie pentru Ivan.

— Bravo ție, Bal, mai schimbi și tu, nu tot la Birmingham și Liverpool, hmm? Nițică distracție, o păsărică mișto. Sună excelent. Înțeleg că merge și Roselle?

Dădu din cap.

Din seara când apăruse la locul lui de muncă, viața lui Susan se schimbase în mai multe privințe. Roselle îi era acum prietenă. Se asigura că Barry își onora obligațiile familiale, iar Susan permitea ca relația lui cu Roselle să înflorească. Deși oricum n-ar fi putut face mare lucru. Dacă Barry voia o aventură, o avea. Dar, cel puțin, Roselle se asigura că Susan își primea regulat banii și era lăsată cât de cât în pace. Ceea ce lui Susan îi convenea de minune.

Se întâlnea cu Roselle cam o dată pe lună și luau masa împreună. Pe urmă, Roselle o trata mereu cu câte ceva: un coafat, o rochie, o poșetă… Mărunțișuri, care o făceau pe Susan să se bucure mai mult de viață, să se simtă mai mulțumită de ea însăși. Roselle îi prilejuia un oarecare respect de sine.

În plus, cele două femei se înțelegeau excelent, fiecare găsind la cealaltă lucruri pe care înainte nu le mai văzuse decât la ea însăși. Dragostea de filme și literatură, de exemplu. Susan arăta mai bine decât oricând, ceea ce o făcea mai fericită. Adăugând la asta alunecarea treptată a lui Barry spre apartamentul lui Roselle, toate-i mergeau perfect în viață. În ultima vreme, el nu mai dădea pe-acasă decât o dată pe săptămână sau și mai rar, ca să vadă copiii și să facă act de prezență pentru vecini.

— Pașaportul ți-e în dulapul electric din hol, l-am ascuns printre scrisori, ca să fie în siguranță.

Barry dădu din cap, bucuros să afle unde era. Ridicându-se în picioare, o privi:

— Îți stă bine. Să-ți fac cinste c-un rând înainte să plec, da?

Susan dădu din cap, uimită de felul cum puteau vorbi între ei, în ultima vreme. Barry o trata cu respect.

— Dacă nu te superi, Bal, cred că-mi ajunge cât am băut.

Barry zâmbi și se îndreptă spre bar, ieșind în evidență prin îmbrăcăminte și înfățișare. Susan îl studie; arăta într-adevăr bine. Le văzu pe celelalte femei privindu-l, observă cum le arunca și el ocheade tuturor din mers, punându-le note de la unu la zece.

Gândul o făcu să zâmbească. Dacă l-ar fi văzut acum Roselle, făcându-le cu ochiul unor femei mai tinere, zâmbindu-le celor mai în vârstă... Lăsându-le pe toate să creadă că aveau o șansă. Se întrebă dacă o înșela și pe Roselle și-și alungă gândul.

Dacă făcea asta, era un prost. Femeile ca ea nu creșteau în copaci și, dacă ar fi trebuit să fie cineva conștient de acest lucru, Barry era omul. În timp ce-l privea, un glas familiar o salută sonor.

— Ura, Susan scumpo, ce mai faci?

Era Peter White, un fost coleg de școală.

— Bună, Peter, ce faci? Arăți bine.

Peter îi zâmbi, arătându-și dinții albi pe un chip bronzat. Devenise marinar pe liniile comerciale. Plecase de-acasă la cincisprezece ani, angajându-se pe nave mici, iar acum lucra pe cele mai mari, ale liniilor *A.C.T.* și *Blue Star.*

Avea ochi albaștri veseli și păr blond-nisipos. Era solid, înalt, cu un început de burtă, dar chipeș în stilul lui aspru.

— Tocmai m-am întors din America de Sud. M-am gândit să trec pe-aici, să văd ce mai face lumea, Maică-ta arată excelent, este? În școală, aveam o slăbiciune pentru ea.

Susan râse zgomotos.

— Niciodată n-ai avut gust la femei. Nu te-ai însurat?

Peter clătină din cap.

— Totuși, ai câte-o iubită în fiecare port, nu?

— Dacă le poți numi iubite. Curve străine de doi bani, ce altceva?

Glasul lui Barry răsunase cu putere, iar oamenii se opriră din conversații ca să-l asculte.

Trăgând adânc aer în piept, Peter spuse cu blândețe:

— Ne mai vedem noi, Sue. Să ai grijă de tine.

Susan dădu din cap, întristată de intervenția lui Barry.

— Era doar politicos, Bal. Ce Dumnezeu, îl cunosc de mai mult timp decât pe tine.

Barry își răsfrânse buza, cu dispreț.

— E un labagiu împuțit și nu vreau s-aud că ești văzută cu el,

e clar?

Vechiul Barry revenise, Barry cel posesiv, cel stăpân pe soarta ei. Cel care îi dicta în viață, cu cine avea voie să vorbească și cu cine nu. Susan simți deprimarea lăsându-se asupra ei ca o povară de plumb.

— Nu-i decât un vecin, Bal, nimic mai mult. Nu mai umili pe toată lumea, măcar o dată. Și, oricum, ce motive de gelozie ai avea? N-ar întoarce el capul după mine.

Încheiase cu o glumă, încercând să destindă atmosfera, dar expresia sumbră a lui Barry nu se schimbă.

— Mai bine du-te, probabil te așteaptă Roselle.

Barry rânji cu răutate.

— Acum încerci să scapi de mine, ca să-ți continui șueta cu-mpuțitu' de Popeye?

Susan își aprinse o țigară și trase prelung din ea. Pe scenă veni o stripteusă, o fată înaltă, cu coapse masive și burtă tremurătoare. Bărbații o luară cu asalt. O insultau și încercau s-o pipăie. Barry găsea totul dezgustător. Ajunsese mai presus de toți acei oameni. Gândul îl înveselea și, când îl văzu pe Peter White stând de vorbă cu altă femeie, se ridică să plece.

— Cât timp ai să fii plecat?

O privi pe Susan. În ultima vreme, arăta destul de rezonabil. Nimic spectaculos, dar cel puțin nu mai speria pe nimeni cu mutra ei.

— Ce-ți mai face glezna?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Nu vorbea niciodată de șchiopătatul ei.

— Merge. Mă doare din cauza umezelii. Se pare că am artrită, fiindcă a fost o fractură cam gravă, cum s-ar zice. Dar, în rest, fac față. De ce?

Barry privi cu subînțeles spre Peter White, iar Susan își dădu ochii peste cap.

— Nu e nevoie să mă amenințI, Barry. N-am chef de bărbați, mulțumesc foarte mult. Dumnezeu mi-e martor că n-am avut prea mult noroc cu al meu, nu?

Mâna lui se mișcă repede, iar Susan tresări, dar nu făcu decât s-o mângâie pe bărbie, fără s-o lovească.

— Să nu mă întrebi niciodată când mă întorc, ai înțeles? Îți spun tot ce ai nevoie să știi și atâta ar trebui să-ți fie de-ajuns.

Și, fără alte cuvinte, ieși din local. Nimeni nu-i ură drum bun.

Nici măcar Joey.

Doreen veni să se așeze lângă ea.

— Nu-mi vine să cred ce obraznic poate să fie, Sue.

Susan zâmbi:

— Mie, da. E un dulău sălbatic, Barry al meu. Nu mă vrea, dar tot se teme să nu mă dorească altul. Ei bine, n-are de ce să-și facă griji. Nu vreau niciun bărbat, mersi de mii de ori. Prea seamănă cu munca pe brânci.

Dar o mică parte din ea se bucura de reacția lui, ceea ce o nemulțumea, că doar nu-l mai dorea pe Barry, nu?

Nu-și răspunse la propria întrebare, se temea prea mult. Dar o dezmeticise, nici pomeneală.

∴

Acasă la June și Joey, petrecerea continua. Discurile cântau asurzitor, iar alcoolul curgea șiroaie. Era o seară de sâmbătă tipică. Venise și Debbie, cu soțul ei, Jamesie Phillips, un băiat zdravăn din Canning Town care părea o versiune mai modestă a lui Barry.

Debbie era însărcinată și tocmai fusese primită înapoi în sânul familiei. Căzuse în dizgrația tuturor, când se mutase în noua ei vilă cu terasă din Rainham, Essex. Un timp, păruse să creadă, cum atât de inspirat spunea mama ei, „că ei nu-i pute căcatu' la fel ca la restu' lumii".

Curând, însă, începuse să se simtă singură, Jamesie fiind toată ziua la muncă și toată noaptea beat. O cotonogea în bătaie, ceea ce nu mirase pe nimeni cu excepția lui Debbie însăși. Pierduse deja două sarcini, părând să-i fie greu să le țină.

În sinea ei, Susan se întreba dacă nu cumva cauza era numărul de avorturi pe care și le făcuse sora ei de-a lungul anilor. Debbie folosise avortul ca pe o formă de contracepție și se părea că acum plătea prețul. Dar lui Susan îi părea rău pentru ea, știind câtă bucurie aduceau copiii în viața oricui, oricât de grea ar fi fost. Ea ar fi murit fără ai ei, o știa la fel de sigur pe cât își știa și numele.

Viața ei i se părea ciudată străinilor, dar pentru ea era o comoară, având în sfârșit ceea ce-și dorea: câteva lire, copiii iubiți și niciun Barry la care să se gândească. Știa că în ultima vreme Roselle făcea orice pentru el, îi spăla până și rufele și, după câțiva ani de șuturi din partea boului ăluia, Susan se bucura din toată inima.

Trecu în bucătărie și-și mai turnă un gin cu tonic. Gheață nu avea, așa că îl bău cald, desfătându-se cu fierbințeala beției care o învăluia. Râse din tot sufletul, gândindu-se la gelozia lui Barry. Era un puști, nu-ncăpea nicio îndoială.

Dintr-odată, se simți foarte singură și-și dori să fi fost în pat, cu micul Barry alături. Dormea cu ea, ca apanaj al mezinului familiei, deși în unele dimineți, la deșteptare, Susan constata că și cele două fete se strecurasem alături în timpul nopții.

În acele momente, o apuca plânsul, cu gândul la copii, nostalgică după frageda lor pruncie.

Apoi, în minte îi veneau cei pe care-i pierduse. Jason, micul și frumosul Luke și copilul pe care-l simțise lunecând din ea într-o mașină a poliției.

Barry Dalston era un drac, un diavol violent. Îi răpise acei copii la fel de nepăsător cum i-i dăruise. Fără să stea o clipă pe gânduri. Își mai turnă un pahar. Pe acesta îl dădu pe gât și se cutremură.

Un braț îi cuprinse umerii, făcând-o să se răsucească scurt.

Era tatăl ei.

— Ce-i cu tine, fetițo? Ce faci aici de una singură?

Îi văzu lacrimile.

— Iarăși de-a supărat dobitocul ăla? întrebă el, cu glas aspru. L-am văzut astă seară, turnându-ți o diaree verbală.

Susan ridică din umeri.

— Am băut, tată, atâta. Mă gândeam la copii. Când erau mici. M-a apucat nostalgia, nimic mai mult.

Râse, pentru a-și alunga tristețea din voce.

— La vino-aici să-l îmbrățișezi pe bătrânul tău tată.

După aceea, Susan dădu vina pe băutură. Dacă n-ar fi băut, putea fi mai atentă. I-ar fi recunoscut subînțelesul din glas... Dar era tânără, se simțea singură și o dobora tristețea. În timp ce o mângâia, avu o senzație pe care știa că fără-ndoială o simțeau și propriii ei copii, la atingerea unui părinte. Avea nevoie să simtă că avea cineva grijă de ea, măcar o dată, că îi păsa cuiva de ea.

Când mâna lui Joey urcă spre sân, un moment nu-și dădu seama ce avea de gând. Credea că voia s-o mângâie pe obraz.

În momentul când o apucă, Susan ridică genunchiul și-l lovi între picioare, cu o bufnitură grețoasă. Dăduse din răsputeri.

Joey se cocoșă, apucându-se cu ambele mâini de testiculele

îndurerate, gemând. În timp ce se moleșea în fața ei, June intră în bucătărie. Văzând scena, începu să urle înjurături spre el și spre Susan.

— Ce-l lași să-ți facă, târfă ordinară? Nu-ți mai poți ține bărbatu-acasă așa că acuma-ncepi cu tac-tu, da?

Cei din living ascultau, distrându-se la gândul unei încăierări gata să izbucnească între June și Joey.

Nu fură dezamăgiți.

Imediat ce se putu mișca, Joey se ridică, ținându-se de chiuvetă, și se răsuci spre nevastă-sa.

— Ce te-a apucat, curvă tâmpită? E fiică-mea, ce futu-i mama mă-sii…

June, surprinsă în plin răcnet, refuză să se lase intimidată. Abia începea să se distreze cu drama pe care o iscase.

— Știu prea bine ce se-ntâmplă, bă, nu-mi închizi tu mie gura. Nici nu-i prima oară, așa-i?

La asta, Joey se aruncă asupra ei, dând cu pumnii și picioarele. Apucându-și de păr soția care urla, o scoase pe balcon și începu s-o altoiască din răsputeri.

Debbie zbiera, Ivy zbiera și mai dihai. Susan spera să cheme cineva poliția și salvarea. Își luă haina și poșeta și ieși din apartament. Ocolindu-și părinții, porni spre casă.

Mereu era la fel. Orice-ar fi făcut, oricât de fericită era ziua, o distrugeau. Într-un fel sau altul, o distrugeau întotdeauna.

Simți lacrimile adunându-i-se în piept, îngreunându-i înghițitul. Avea ochii roșii și înfierbântați, de parcă i-ar fi intrat în ei nisip încins. O copleșea conștiința faptului că din legăturile cu familia ei nu putea ieși nimic pozitiv. Oamenii care ar fi trebuit să fie cei mai importanți în viața sa, după copii, erau niște mincinoși, hoți, agresori sexual. Toată viața lor evolua numai în jurul lor înșile și al dorințelor și nevoilor lor. Inclusiv Barry. Era plecat în Spania cu Roselle, fără să fi lăsat măcar o adresă, în caz că vreunul dintre copii se accidenta sau se îmbolnăvea. Cererea unei adrese unde să-l găsească i se părea o insultă, o încercare de a-i ține evidența.

Dar Roselle avea să ia legătura cu ea, printr-o carte poștală sau un telefon. O făcea întotdeauna.

Totul fusese atât de plăcut în acea seară, de ce-i făcuse tatăl ei ceea ce-i făcuse? Pentru el, numai sexul conta. Numai despre sex vorbea, numai la sex se gândea, altceva nu-și dorea.

Ajunsese aproape de casă. Trăgând adânc aer în piept, se aranjă pentru ca băiatul cel mare al lui Doreen, care supraveghea copiii, să nu observe că se întâmplase ceva.

În timp ce ocolea spre partea din spate a micii terase, oftă adânc.

Mâna se repezi din întuneric și o înșfăca. Degeaba încercă să urle. Apoi simți aroma distinctivă de aftershave *Paco Rabanne* și-și dădu seama că era Barry.

— Ce faci aici, Bal? Era să fac un atac de cord.

Barry rânji:

— Pândeam să văd cu cine vii acasă. Mă gândeam că poate te-a condus Popeye, să-ți cânte câteva serenade marinărești și să-și bage ancora la fund.

Susan se simțea atât de înjosită de cuvintele lui, încât își pierdu cumpătul.

— Ce te-a apucat, Bal? Trăiești cu altă femeie, întotdeauna ți-ai dus viața cum ai vrut, până și-o-mputită de boală venerică mi-ai dat, și mai ai obraz în mă-ta să mă spionezi, în caz că-mi tremură și mie genunchii? Ei bine, fii cu cugetu-mpăcat. N-am chef de sex, nici cu tine, nici cu altcineva. Pe-asta poți s-o-nghiți? Urăsc sexul, mi-e silă de sex. Nu aduce decât necazuri, fiindcă nimeni în viața mea n-a făcut vreodată dragoste cu altcineva cum se cuvine, nici n-a iubit, în niciun fel. Și acum, ia-ți amorul propriu și mașina de lux și du-te-acasă la femeia ta. Fiindcă din viața mea nu mai faci parte, Bal. Ai vrut ceva mai bun și, sinceră să fiu, nu te condamn.

Încercă să plece, dar Barry o prinse de braț.

— Cu cine crezi tu că vorbești? Ne-a apucat așa, deodată, să facem gură, da?

Susan își smulse brațul, strigând exasperată:

— M-am săturat, Barry. Sunt sătulă de toate mizeriile astea. Știi ce mi s-a întâmplat astă seară?

Barry îi privi fața crispată. În întuneric, părea aproape drăguță.

— Taică-meu a-ncercat să mi-o tragă, în bucătăria maică-mii.

În timp ce rostea aceste cuvinte, partea neafectată de alcool a creierului ei îi țipa să-și țină gura, să nu-i spună lui Barry ce se întâmplase.

— Propriu-mi tată. Ce fel de viață e asta, pentru un om, hai? Am douășapte de ani, și taică-miu încă mai crede că are dreptu’

să-mi facă tot ce vrea.

Plângea din nou, cutremurându-se din tot trupul și vorbind incoerent. Nu putea să explice ce simțea, degeaba încerca să-și înștiințeze soțul rătăcitor cât se chinuia înăuntrul ei. Cât de murdară, de plină de ură și de dezgustată era de toți. Inclusiv de maică-sa și Barry.

O luă de braț și o conduse în casă. Îl plăti cu cinci lire pe băiatul lui Doreen, care plecă încântat peste măsură. Apoi, îi făcu un ceai.

În timp ce se așeza pe canapeaua cea nouă, cumpărată grație lui Roselle și plăților ei regulate, privind casa curată pahar pe care o crease pentru ea însăși și pentru copii, își dădu seama de zădărnicia propriei sale vieți. Toți o tratau ca pe un obiect, o proprietate a lor, pe care aveau dreptul s-o folosească oricum. Fără a se gândi un moment dacă nu cumva îi răneau sentimentele sau îi nesocoteau dorințele.

Sorbi din ceaiul dulce și fierbinte și se strâmbă.

— Crezi sau nu, țin regim. De peste un an n-am mai mâncat zahăr.

Dar bău ceaiul oricum, recunoscătoare că era cald.

— Și ce s-a-ntâmplat cu Joey?

Susan clătină din cap:

— Ca de obicei, Barry.

Era supărat rău, făcând-o să fie recunoscătoare și pentru acest lucru. Pentru Susan era foarte important să-l intereseze soarta ei. Pe el sau pe oricine, în fond.

— Ce? A-ncercat să se dea la tine?

Dădu din cap:

— Băutura, ca-ntotdeauna. Cel puțin, așa zice el. L-am lăsat luându-se-n gât cu maică-mea ca doi marinari trotilați, pe balcon. Cred că pân-la ora asta i-au săltat pe-amândoi, pentru tulburarea liniștii.

— Îl omor. Vezi să nu te mai apropii, da? Roselle și cu mine îți purtăm de grijă și n-ai niciun motiv să te mai încurci cu ei, e clar?

Susan oftă.

— Ușor de zis, greu de făcut. Maică-mea o s-apară peste câteva zile ca și cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat, dând vina pe băutură, ca de obicei, și pe urmă iarăși o să ne ținem de jocuri, până se-ntâmplă iar. N-am să-l las să se-apropie de fete. O știe

și-l enervează îngrozitor. Dar aș pune mâna pe cuțit și i-aș tăia gâtul bulangiului, dacă bănuiesc măcar că s-a atins de ele, jur pe viața mea.

— Știu c-ai fi în stare, Sue. Ești o mamă bună, să știi. Și o nevastă bună. Niciodată nu te-am apreciat cu adevărat, până am cunoscut-o pe Roselle. Ea crede că-ți luminează soarele din cur.

Zâmbi, iar Susan surâse și ea, bucuroasă că o lăuda, încântată că și Roselle o plăcea la fel de mult ca ea pe Roselle.

— Să te porți frumos cu ea, Bal, e o comoară.

— Nu-mi vine să cred că avem discuția asta, tu ce zici?

— De ce nu? râse și Susan. În seara asta, toate au fost sucite, cel mai cel fiind faptul că tu mi-ai făcut un compliment. Știam că-s o boarfă grasă și leneșă, care ar trebui să-și miște fundul și să mai dea jos din slănină.

Barry tăcu.

— Am să-i spun vreo două lui Joey, zise el, după un timp. Îl pun eu la punct. O să am grijă să te lase în pace.

Susan făcu un gest de lehamite.

— Pierdere de timp. O să mă lase o vreme, până începe iar. Dă-l încolo, nu merită deranjul. Și-n plus, astă seară maică-mea l-a dat de gol. Îi mergea gura, parcă era clopotul de la Lutine. Și-i știi doar. Să tacă, să rămână totul în familie. Din toate punctele de vedere!

Barry se uită scurt la ceas. Văzându-l, Susan oftă.

— Mai bine du-te. La ce oră pleacă avionul?

— La nouă dimineața, făcu Barry o mutră spășită. Mda, ar fi timpul să plec. Roselle s-o fi întrebând ce mi s-a-ntâmplat.

Susan dădu din cap, întristată în mod inexplicabil de cuvintele lui.

— Sigur că da. Te conduc până la ușă.

O sărută ușurel pe obraz.

— Pa pa, fetițo. Să ai grijă.

— Și tu, îi zâmbi ea, tremurător. Distracție plăcută. Salutările mele lui Roselle.

Îl privi cum se îndepărta pe cărare și oftă. Numai de-ar fi putut scoate și ea la iveală ce avea mai bun în el, cum reușea Roselle. Atunci, ar fi putut să fie fericiți. Închizând ușa, simți tăcerea din casă izbind-o în urechi. Ridică privirea, urcă încet la etaj și intră în baie să se dezbrace. În dormitor, văzu trei fețe pe

perne. Toate trei, dormind tun.

Zâmbi. Se strecură în mijloc și îl cuprinse cu un braț pe micul Barry, trăgându-le și pe fete lângă ea în același timp.

Un moment, fu fericită; își iubea atât de mult copiii. Orice altceva i s-ar fi întâmplat, pe ei trei îi avea, lucru pentru care avea să fie recunoscătoare întotdeauna. Dar singurătatea dinlăuntrul ei, dorința unei alte ființe adulte pe care s-o iubească și la care să țină, rămase vie până când, într-un târziu, adormi.

∴

Când Susan coborî la micul dejun, Kate se afla deja la ușa din spate. Îi deschise, zâmbind.

— Matinală mai ești.

Expresia lui Kate era gravă.

— N-ai auzit? N-a trecut nimeni pe-aici?

Susan clătină din cap. O durea, după băutura din seara trecută și evenimentele care urmaseră.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea, cu voce resemnată.

— Tatăl tău ți-a împins mama pe scara blocului, e la terapie intensivă.

Clipi din ochi. Părea să tremure din tot trupul.

— Ce-a făcut?!?

— A îmbrâncit-o pe scări, pe treptele de ciment, și a căzut prost. E într-un hal fără de hal, fetițo.

Susan își șterse fața cu o mână.

— Unde-i taică-meu? L-au umflat?

Kate clătină din cap:

— Toți au spus că a căzut pentru că era beată, și i-au crezut. E cu ea, la spital.

— Mai bine mă duc și eu acolo. Ai tu grijă de copii?

Kate încuviință.

— Cu plăcere. Adu-i jos, și le fac micul dejun.

Deschise o sacoșă de la magazin și scoase șuncă, ouă și pâine.

— Să știi că nu mai e nevoie de astea, Kate, Barry are grijă să nu ne lipsească nimic.

Cu voce blândă, soacra ei îi răspunse:

— Nu mănânc nimic cumpărat de el, știi doar, fetițo. Și-acum, pregătește-te și du-te la biata ta mamă. Totuși, să mă ierte Dumnezeu, aș zice că a căpătat ce-a cerut.

Micul Barry intră în bucătărie și, văzându-și bunica, scoase un

țipăt de încântare. Kate îl luă în brațe să-l dezmierde, simțind mirosul de sudoare proaspătă din timpul nopții și o aromă clară de jeleu pentru copii mici de cu seară.

Susan urcă să se spele și să se îmbrace, pentru plecarea la spital.

∴

Debbie juca rolul fiicei îngrijorate. Susan nu se lăsă amăgită, însă. Știa că sora ei murea după drame.

În timp ce mergea spre salonul din Spitalul Whitechapel, înțelese cum stăteau lucrurile.

— Cum oi fi putând intra zâmbitoare aici, după tot ce s-a-ntâmplat din cauza ta, Susan, nu știu, aruncă Debbie, numai revoltă preacinstită și lacrimi cabotine, ca de obicei.

— Ei futu-i mama mă-sii, ia mai ține-ți clanța, Debbie, și spune-mi care-i situația.

Sora ei își puse mâinile pe abdomen, într-un gest protector, și rosti pe un ton dramatic:

— A trântit-o pe scară – i-a dat un brânci cu toată puterea. A fost îngrozitor, Susan. Niciodată nu i-am mai văzut încăierându-se așa.

În micul salon lateral intră o soră, iar Debbie trecu la varianta oficială, explicând:

— S-a dus de-a berbeleacul. Cred că i s-a agățat tocul și, după cât băuse, n-a prea avut ce face.

Îi zâmbi surorii, o irlandeză cu șoldurile ca un vapor și ochi albaștri veseli.

— Ea e sora mea, Susan.

Infirmiera zâmbi și ea:

— Vine și medicul, imediat. Mama dumitale pare să se simtă mai bine. E într-o stare stabilă și nu are leziuni interne grave. Câteva fracturi, înțelegeți. Oricum, când se va trezi o să aibă dureri, a căzut rău.

Susan dădu din cap, nesigură ce să spună.

— Să vă aduc un ceai bun?

Acceptară amândouă, zâmbind din nou, în timp ce sora ieșea. Debbie își dădu ochii peste cap.

— Mă simt ca un câine din ăia pe care-i vezi în mașini, la spate. Dau din cap și zâmbesc tot timpul. Ce-aș mai vrea să se ducă toți în mă-sa și să ne lase-n pace. N-am chef de conversații.

— Au intenții bune, Debs. Unde-i tata?

Debbie ridică din umeri.

— A plecat cu Barry, imediat după ce s-au dus polițiștii, iar mama a fost luată cu salvarea. Mi-am zis că veneau aici. Da, din câte-l cunosc pe bătrân, s-a dus să se pilească. Jamesie tună și fulgeră. Zicea să mă duc acasă și să-i las cu ale lor. S-a cărăbănit și m-a lăsat singură cu toate pe cap.

Lui Susan îi părea rău pentru ea. Mai era și însărcinată, n-avea nevoie de complicații în plus. Apoi, o mână de gheață îi apucă măruntaiele.

— Deci, Barry a spus că veneau aici? încercă ea să pară nepăsătoare.

— Nu știu. A strigat la balcon, iar tata a coborât la el. Pe urmă, s-au urcat în mașină și de-atunci nu i-am mai văzut.

Începu să plângă.

— Toată noaptea am stat singură aici.

Susan simțea o teamă crescândă.

În noaptea de dinainte, Barry se purtase ciudat. Fusese blând, atent. La plecarea lui, i se făcuse dor de el și, gândindu-se la tot ce suferise din partea lui de-a lungul anilor, era și mai straniu.

Și totuși, pentru prima oară după atâția ani, simțea că parcă ținea la ea, în adâncul lui ținea cu adevărat. Poate numai fiindcă era mama copiilor lui – nu știa. Presupunea că din cauza asta.

Dar, indiferent de motiv, era plăcut. O făcea să se simtă mai mulțumită de viața ei. Ca și cum ar fi făcut-o să devină, cumva, o ființă normală, reală. Ca și cum i-ar fi dovedit că exista.

N-ar fi trebuit să-i spună despre tatăl ei și ceea ce făcuse. Acum, urma să-l aibă pe conștiință și pe tatăl ei, nu numai pe June, fiindcă Barry, furios și convins de dreptatea lui, putea foarte bine să-l fi omorât, sau să-l fi lăsat pe undeva aproape mort.

Violență, violență, mereu violență. N-avea să scape niciodată de ea? Oare și copiilor ei le era sortit să trăiască într-o atmosferă de violență, la fel ca ea?

Debbie văzu schimbarea de expresie a surorii sale și oftă.

— Barry știa ce s-a întâmplat?

Susan dădu din cap.

— I-ai spus, cred?

Rosti aceste cuvinte cu obișnuita ei agresivitate, iar Susan își pierdu calmul. Uitând de mama lor, care zăcea dincolo de

perdelele patului, mugi:

— Și de ce să nu-i fi spus, ai? Spre deosebire de tine, eu nu găsesc nici pe departe firești încercările tatălui meu de a avea relații sexuale cu mine. Știu că s-ar putea să te șocheze, Debs, dar asta-s eu, și gata. Așa sunt eu, ciudată. Și consider că nu trebuie să ai relații sexuale decât cu oameni care nu ți-s rude, dacă-nțelegi naibii ideea.

Debbie își lăsă privirea în jos.

— Nu te uiți la mama?

— Încă nu, clătină din cap Susan, încă nu-s în stare.

— Sigur că nu ești, pufni Debbie. Tu, Madam Mintoasa. Madam Analizează-Tot.

Susan nu-i răspunse, Știa că pe Debbie o durea. Nu-și dorea decât ca sora ei să-și dea seama odată pentru totdeauna că nefericirea lor provenea din educația primită. Niciodată nu învățaseră să iubească omenește, niciuna dintre ele. Dragostea era exprimată întotdeauna prin sex, prin acte erotice, prin glume obscene.

Își aminti cum le apuca tatăl ei de sâni pe ea și pe Debbie, comentând cât de mari creșteau, cum nu mai erau fetițele lui.

Nimeni nu găsea nimic anormal în faptul că vorbea despre ele ca și cum ar fi fost proprietățile lui. Un tată adevărat n-ar fi discutat niciodată despre atributele fizice ale fiicelor sale.

Iar acum, Debbie nimerise, la fel ca Susan, lângă un bărbat care semăna cu Joey din toate punctele de vedere. Un om care se folosea de ea cum și când voia. Îi ardea câte o palmă când considera că merita, vorbea despre ea și o trata ca pe un lucru găsit pe fundul unui pantof vechi.

Nu era nevoie să fie un Einstein ca să-și dea seama că erau niște oameni incompleți, trăind vieți incomplete. Făcând față lumii în felul lor, dând impresia că erau stăpâni pe situație. În fond, aveau relații cu oameni care nu le găseau straniu comportamentul, oameni la fel ca ei. Alte ființe incomplete care râdeau de tot ce le arunca viața în cale, găsind motive de haz până și în cele mai rele împrejurări cu putință. Iar când o criză lua sfârșit, se înfundau neputincioși în următoarea.

— Debbie, cred că ar trebui să întrebăm în spital dacă astă noapte n-a fost adus nimeni la urgențe. Barry nu s-a bucurat deloc de întorsătura evenimentelor, pot să-ți spun. Cu toate cususurile lui, îi e greu să înghită preocuparea tatei de a se

culca mereu cu mine. Îl înfurie, iar când Barry Dalston e furios, se poate întâmpla orice.

Ochii lui Debbie se rotunjiseră. Enormitatea cuvintelor lui Susan își făcea efectul.

— Doar nu crezi că… Barry nu l-ar… Nu?

Susan clătină din cap:

— Crede-mă că nu știu, soro. Nici nu mai știu ce să cred.

Sărind în picioare de pe scaun, Debbie răcni la ea:

— De ce-a trebuit să-i spui, Susan? Trebuia să știi ce putea să iasă de-aici.

Chiar atunci intră sora, cu ceaiurile pe o tavă, zâmbindu-le amândurora. Cu un puternic accent dublinez, le informă încântată:

— A venit tatăl dumneavoastră, tocmai stă de vorbă cu domnul doctor. Va fi aici curând.

— E bine?

Sora clătină din cap:

— Mă rog, se vede clar că e foarte îngrijorat pentru mama dumneavoastră, dar acum e aici. I-am spus că ați venit și dumneavoastră și s-a bucurat.

Trase la o parte perdelele din jurul patului, iar Susan o văzu în sfârșit pe June. Arăta groaznic, cu pielea lividă, respirația încordată și slabă. Joey intră pe ușă. Era bărbierit și îngrijit, cu haine curate. Arăta aproape respectabil.

Sora se hotărî să lase familia împreună. Mai întâi, însă, le privi pe cele două femei și spuse cu blândețe:

— Știu că e o perioadă de tensiune, dar dacă ați putea să vă certați mai încet… mai sunt și alți pacienți aici, grav bolnavi cu toții. Iar mama dumneavoastră v-ar putea auzi, să știți.

Privindu-și soția, Joey oftă.

— Nasol mai arată, nu?

— Unde-ai fost? Ce-ai făcut cu Barry?

Vocea lui Susan era scăzută, cu toată agresivitatea risipită.

— Voia o mână de ajutor ca să încaseze o datorie înainte de plecare.

Susan dădu din cap. Nu putu evita să vadă expresia încântată de pe fața lui Debbie.

Își bătu ceaiul, tăcută. Peste cincisprezece minute, ieși din spital. Circul cu îngrijorarea soțului și a fiicei îi întorcea stomacul pe dos.

În sinea ei, deși se bucura că Barry nu-i făcuse nimic lui Joey, simțea o stranie dezamăgire.

— Ai ajuns la fel de rău ca ei.

Rosti cuvintele cu voce tare, iar oamenii de la coada din stația de autobuz o priviră nedumeriți. Susan însă era prea obosită și necăjită ca să-i mai pese.

18.

Roselle se uită prin club. Convinsă că totul mergea struna, se hotărî să urce pentru a vorbi cu Ivan. Amânase prea mult timp acea discuție.

În timp ce mergea spre hol, îl văzu pe Barry râzând cu una dintre noile animatoare, o nordică slăbănoagă cu ochi migdalați și piele smeadă. Se vedea clar că undeva, pe parcurs, familia primise o tușă de smoală. Roselle rămase observându-i și, nu peste mult, îl văzu pe Barry cuprinzând fata cu un braț pe după umeri, pentru a o strânge lângă el.

Era atitudinea unui om care o cunoaște intim pe femeia din fața lui, iar Roselle simți acea furie de care nu e în stare decât o femeie trădată. Mai ales întrucât știa că fata tocmai avusese o gripă, chipurile, și fusese o săptămână în concediu medical.

Roselle se întrebă ce terapie urmase. Barry și ea păreau foarte apropiați.

Se numea Marianne. Animatoarele nu aveau decât rareori nume de familie, iar cele sub care se prezentau erau de obicei inventate. O fată își spunea Starlight, iar alta, din motive ce se explicau de la sine, Miss Lovelace. Marianne, însă, părea să atragă atenția tuturor bărbaților, iar Roselle se întreba de ce.

Într-adevăr, era drăguță, într-un stil copilăresc, dar nu avea nimic aparte. Presupuse că oferea plăcerea supremă, iar așa ceva reprezenta de obicei un motiv justificat pentru a o trimite la plimbare.

Sado-masochismul crea probleme în cluburi. Menu-ul obișnuit consta în futut și muie. Imediat ce o angajată devia de la regulă, banii veneau mai repede, dar viața părea să le ajungă din urmă și mai repede. Privind-o pe Marianne, Roselle se întrebă dacă suporta ea însăși violențele. Avea mult timp liber și presupunea

că servea clienți și în particular.

Cum putea cineva să se lase bătut sau torturat pentru bani, era un mister pentru Roselle. De-a lungul anilor, arsese și ea câteva scatoalce îndesate, pentru un anumit preț, ba chiar avea doi clienți regulați cu care se întâlnea ocazional, dar să facă obiectul urii cuiva i se părea o perversitate.

Târfa ar fi trebuit să fie cea care exploata, nu invers. Cel puțin, dacă își folosea creierii. Barry o văzu privindu-i și se îndepărtă de Marianne. Fata trecu pe lângă ea, cu un zâmbet înfumurat.

Roselle îi cunoștea prea bine genul, le văzuse pe multe venind și plecând, în timp. N-avea să reziste mult, căci Roselle avea să-i dea curând vestea cea proastă, spunându-i că nu era ceea ce căuta clubul. Asta ar fi trebuit să-i mai moleșească pașii ăia țanțoși.

La recepție era Catriona, o africană cu oase mari. Îi zâmbi complice, Rosellei, arătând cu capul spre ușă. Ivan pleca, spre nemulțumirea lui Roselle, care voia să-i vorbească. În timp ce-și lua pe el pardesiul, din club se auzi agitație, un urlet, apoi o bufnitură înfundată. Întorcându-se, Roselle intră, urmată îndeaproape de Barry.

Marianne căzuse în genunchi și încerca să-și smulgă părul din unghiile lungi și roșii ale unei negrese pe nume Lucille. Ea era desemnată ca fiind cea mai dură dintre fete, renumită pentru că zburase afară un portar, în Dean Street, dintr-un singur pumn năprasnic. Fața ei frumoasă era brăzdată cruciș și curmeziș cu cicatrici din încăierări. Avea o prietenă numită Lizzy, care i se supunea întru totul, lucra pentru ea și-i dădea banii câștigați.

Acum, Lizzy privea bătaia cu ochi sclipitori. Celelalte animatoare se uitau și ele, dar cu teamă.

Roselle îl văzu pe Barry intervenind între cele două femei. Apucând-o pe Lucille de păr, o smuci și o trase de pe Marianne, care zbiera. Cu același prilej, însă, se desprinseră și niște smocuri din părul femeii.

— Gata, gata, domnișoarelor, liniștiți-vă.

Glasul lui Barry era jovial. Totuși, făcea eforturi pentru a n-o scăpa din mâini pe negresa cea voinică.

— Fut în cur la mă-ta, fă, că scot la tine de-aicea și omor! auzi ce zic la tine?

În timp de urla aceste cuvinte, Lucille dădea cu picioarele în

femeia de pe podea. Tocurile ei înalte nimereau de fiecare dată drept la țintă, iar Marianne, plină de sânge, zăcea cu brațele peste cap, apărându-se de alte lovituri.

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

Roselle le privi pe cele câteva femei care stăteau în jurul barului.

— Ce-a făcut?

În timp ce vorbea, văzu doi clienți cerând nota de plată și oftă.

— Care din voi erați cu ăia doi, mișcați-vă curu-acolo, că de nu, în noaptea asta vă căutați alt împuțit de club. Iar restul, faceți bine și treceți la loc pe scaune, în caz că mai avem clienți. Doar de-asta sunteți aici, nu?

Vocea ei nu admitea nicio replică. Până și Lucille își dădu seama că întrecuse măsura. O plăcea pe Roselle, care le plasa tuturor ponturi corecte în legătură cu clienții și nu făcea favoritisme. În timp ce fetele reveneau spre locuri, încercând să-i calmeze pe clienții iritați, Lucille se eliberă din strânsoarea lui Barry.

— Are marfă la ea. Marfă rea – știi tu, H, skag, zici cum vrei. El le dă la ea să vândă. Hai, Barry băiatu', nu-ncerca să nega, fiindcă curvișt*i*na zis chiar ea la mine. Orice vândut aicea e teritoriu' *meu* și atuncea numai amfetamine sau barbe. Stimulente. Plus ceva de pufăit când și când, ca să se moaie.

O privi pe Roselle, cu ochii dilatați de indignare.

— Acuma merge la stil mare – heroină și *speed* amestec. Asta este foarte periculos. Zici la mine că vrei asta aici, Roselle? Ești sigură? Răspunde.

Barry tăcea, ceea ce-i spunea tot ce dorea să știe.

O împunse cu vârful piciorului pe Marianne, însângerată:

— Ia-ți porcăriile și dispari. Și tu, Barry. Ați zburat amândoi.

Barry crezu că avea năluciri.

Roselle știa deja că lucra pe de lături cu marijuana. Ce-o privea pe ea?

La asta, Lucille râse, cu un timbru gros, bărbătesc, văzând expresia de pe chipul lui Barry. Marianne se aduna de pe jos. Arăta foarte tânără și bătută măr.

— Dacă aud că ați apărut prin oricare dintre cluburile din Soho, voi fi nevoită să le spun de ce v-am pus pe liber, o informă Roselle, cu voce dulce. Așa că, draga mea, eu în locul tău mi-aș

găsi alt oraș și o nouă identitate.

Avea vocea plină de îngâmfare. Știa că putea aranja ca fata să fie trecută pe lista neagră. Niciun club n-avea chef de droguri în incintă. Heroina era pentru femeile de stradă și se presupunea că animatoarele se aflau cu o treaptă mai sus. Deși, odată ce gustau din H, de obicei ajungeau pe străzi. Era o otravă. Distrugea și fetele, și cluburile propriu-zise. Heroinomanii deveneau dependenți, hoți și mincinoși. Iar fetele acelea nu fuseseră niciodată niște îngeri. Nu și-ar fi putut permite, în meseria lor. Dar adaosul de heroină le plasa la alt nivel, pentru că nevoia de drog devenea atât de puternică. Ajungeau să se vândă și pentru numai zece lire, viețile lor devenind un șir nesfârșit de cordeli și injectări. Roselle o văzuse de nenumărate ori.

Prin urmare, avea dreptatea de partea ei, plus o anume măsură de bucurie răzbunătoare, pentru că le-o plătea celor doi oameni care crezuseră că o puteau lucra pe sub mână. Ei bine, din partea ei, încă nu se născuse bărbatul sau femeia care s-o poată trage pe sfoară pe Roselle Digby.

Urcă la birou. Tocmai își turnase un brandy, când pe ușă năvăli Barry. Îl așteptase. Întoarsă cu spatele, își îngădui un mic zâmbet, înainte de a se răsuci spre el.

— Și ce pot face pentru tine?

Era o glumă a lor, o expresie folosită de animatoare, care în mod normal îi făcea să râdă. Barry era tulburat rău. Îl văzu încercând să găsească o explicație pentru ceea ce făcuse. Încercând să se justifice, pe el însuși și faptele lui.

Îi părea rău pentru el. Nici măcar nu stătuse să inventeze o scuză, înainte de a se repezi în birou. Știa că ținea mult la ea, iar pentru oamenii ca Barry acest sentiment era vecin cu cel de proprietate. Mai știa și că avea nevoie să i se confirme permanent puterea lui asupra femeilor. Puterea de a le regula și a le folosi. Era o parte din el, o parte intrinsecă.

Roselle se așeză la birou și sorbi din pahar, arătând întru totul ca o observatoare neimplicată. Știa că acest lucru îl deranja cel mai mult.

— N-a însemnat nimic pentru mine…

Îl întrerupse:

— N-aș crede, Barry. Dacă așa a fost, asta înseamnă mult pentru mine, nu? Dar, vezi tu, ceea ce n-ai reușit să înțelegi e că

nu tolerez relații pe dinafară. Nu mă interesează cu cine le ai. Accept că poți să te culci cu nevasta din când în când dar, pe lângă asta, era vorba să fii al meu. Nici eu nu mă mai culc cu Ivan, chiar dacă am un copil cu el.

Văzu culoarea dispărând din obrajii lui Barry.

— Ce tot vorbești?

Roselle râse, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra acelui haidamac violent și fără minte, dar o, cât de chipeș. Își umezi buzele cu limba ei trandafirie.

— Ivan e tatăl fiului meu. Noi doi am trăit împreună mult timp. Altfel, de ce credeai că aveam poziția pe care o am în clubul ăsta? Cred că ai destul cap ca s-o înțelegi și singur.

Barry era năucit.

— Adică, vrei să spui, tu și Ivan…

Dădu din cap, cu un zâmbet încântat.

— Am fost o prostituată, adu-ți aminte, Barry. Era meseria mea. Ivan mi-a oferit o alternativă și am apucat-o cu ambele mâini. Din mai multe puncte de vedere.

Apoi râse, lasciv:

— În ultima vreme, nici colțurile gurii nu i se mai ridică, dar mai avem totuși un copil în comun și interesele noastre de afaceri. Înțelegi, spre deosebire de Susan, mie îmi place să fiu stăpână pe viața și munca mea. Chiar și când mă curvăsăream, întotdeauna aveam grijă să fiu stăpână pe situație. Niciodată nu m-am dat complet și asta m-a ajutat s-o scot la capăt. Când m-am culcat cu Ivan, n-a fost decât un mijloc de atingere a unui scop, el era un om drăguț și bogat, preferabil cu siguranță străinilor de dimineața și până seara. Cu siguranță, ești în stare să înțelegi logica.

Barry o privea cu un amestec de dezgust și respect nehotărât. Înțelegea într-adevăr ce spunea, dar asta nu însemna că trebuia să-i și placă.

— Eu ți-am fost credincioasă, Barry. Așteptam același lucru și din partea ta.

Luă câteva hârtii de pe birou, cu un gest care indica încheierea discuției, parcurgându-le cu privirea ca și cum ar fi fost cele mai interesante lucruri pe care le văzuse în viața ei. Barry rămăsese pe loc, cu o expresie de câine bătut și fără să aibă habar cum să-i câștige din nou bunăvoința.

Roselle își înălță ochii, nedumerită.

— Tot aici ești?

Privindu-i fața zâmbitoare, Barry simți primul fior de furie. Se răsuci pe călcâie și ieși.

În urma lui, Roselle mai strigă cu blândețe:

— Poți să-ți termini săptămâna de lucru. Eu trebuie să găsesc un înlocuitor și să discut cu Ivan.

Jumătatea macho a lui Barry ar fi vrut s-o trimită la origini. Partea care o iubea pe Roselle și ceea ce putea primi de la ea spera ca această amânare să-i dea o șansă de a se împăca. Mai avea câteva zile în care să-i intre iarăși în grații. Nu se putea întoarce acasă, la Sue, pur și simplu nu putea. Ar fi știut ce se întâmplase de cum îl vedea intrând pe ușă.

În timp ce închidea cu grijă ușa în urma lui, Roselle își îngădui un mic chicotit. Avea să-l facă să-și ceară ciolanul în genunchi, iar ea să-l privească râzând. Ce făcea fără știrea ei, îl privea, dar s-o înșele cu una dintre animatoare era cea mai mare nesimțire. Nu i-o putea ierta cu una cu două. Dacă o făcea, însemna că-i dădea voie să continue, că orice făcea el era acceptabil.

După cum îi spusese, ea nu era *în niciun caz* Susan.

În seara aceea, Barry se întoarse spăsit acasă, la soția lui. Imediat ce auzi cheia în broască, Susan știu că el era. Peste două minute, era în ușa dormitorului, privind-o cum stătea în pat împreună cu cei trei copii.

Al patrulea mai avea puțin până să se nască. Trupul ei copt se umflase și mai mult ca de obicei; iar fața și mâinile păreau să se fi buhăit.

— E totu-n regulă, Bal?

Clătină din cap, venindu-i să-și plângă singur de milă. Micul Barry deschise un ochi, își văzu tatăl și se ghemui mai aproape de mama lui, nepreocupat de noul vizitator:

— Nu vine-aicea, da?

Susan râse:

— N-ar încăpea, fiul meu. Și-așa mă mir că noi toți încăpem.

Până și Barry râse.

— Pune ibricul pe foc, Bal, vin și eu imediat.

Barry coborî, iar Susan îi mută cu grijă pe copii și se dădu jos din pat. Îndesându-și picioarele umflate într-o pereche de papuci vechi, luă pe ea un capot pătat și ieși încet din dormitor. La ușă, se mai întoarse o dată spre copii, să vadă dacă erau acoperiți bine, apoi coborî la parter.

Intră în bucătărie căscând, cu părul încâlcit ca o claie de câlți și burta ajungându-i aproape până la genunchi.

— Fute-m-aș fato, nasol mai arăți, comentă Barry, cu blândețe.

Susan se bătu pe pântec, încântată.

— După ce-și face ăsta apariția, am să-mi revin. Dar mă omoară copilul, Bal. Îmi ia totul. Încontinuu sunt frântă de oboseală.

Barry dădu din cap, înțelegător. În timp ce el turna ceaiul, Susan își aprinse o țigară și trase cu sete. Barry îi trezea întotdeauna pofta de nicotină, era efectul lui asupra ei.

— Și ce te-aduce acasă la ora asta din noapte? Nu te așteptam.

Luase o perie de păr de pe masă și-și dădea cu ea prin cap, cu țigara agățată precar în colțul gurii. Își ținea ochii mijiți din cauza fumului, iar obrajii îi erau roșii și înăspriți de vremea aspră a iernii târzii.

Barry se gândi la Roselle, în halatul ei de mătase cu broderii roșii, pe care și-l cumpărase din Portugalia. La feminitatea ei grațioasă. Așa de diferită de Susan, care făcea parte mai degrabă din aceeași categorie cu Yootha Joyce, decât cu Ursula Andress – Ursula reprezentând dintotdeauna fantezia lui erotică.

Susan sorbi din ceai, zgomotos și cu recunoștință.

— Mare nevoie aveam de el. Deci, Bal, răspunde-mi. Ce te-a adus acasă?

Barry începu să-și răsucească o țigară de marijuana pe tăblia mesei.

— Te-ai certat cu Roselle?

Vocea i se înăsprise, iar el nu-i răspunse. Ceea ce era de ajuns pentru a înțelege totul.

— Bine, măi Bal, ești prost sau ce ai? Niciodată, în vecii vecilor, n-ai să mai găsești o fată ca ea.

Barry se concentra, aranjând chiștocul strâns și compact. Termină și îl aprinse, trăgând adânc.

— Am căcat-o, Sue. Mă știi cum sunt.

Susan oftă din greu, nemulțumită. Acum trebuia să-l primească înapoi și n-avea niciun chef.

— Vrei să vorbesc eu cu ea, să văd ce pot face?

O privi cu o expresie stranie, dezgustată:

— Adică vrei să zici că să mă duc înapoi? Credeam c-ai să te

bucuri.

La asta, Susan se pierdu cu firea, răstindu-se:

— Ei bine, se pare că te-ai înșelat, nu?

Barry clătină din cap, uimit:

— Nu pe bune? Muierea mea nu mă mai vrea înapoi. Eu achit toate facturile, vă țin pe toți îmbrăcați și sătui, am grijă ca totul să fie muc și sfârc – iar tu ai obraz să-mi spui că te deranjez.

Susan clătină din cap, deznădăjduită de schimbarea ce se petrecuse cu el. Așa, era periculos.

— N-am spus niciodată asta și știi că nici n-aș spune-o. Erai fericit cu Roselle, atâta tot, făceați o echipă bună, voi doi. Îmi plăcea să te văd fericit, Bal. Oricât de greu de crezut ar părea, ea făcea din tine un om mai bun. Îți putea da lucruri de care eu n-aș fi fost în stare nici într-un milion de ani.

— Și care-or fi fost alea, deșteapto? Pe lângă niște conversații civilizate, o mutră mișto la vedere și cel mai grozav sex din viața mea.

Susan își săltă burta, pentru a sta mai comod și a avea timp de gândire.

— Îți oferea liniște sufletească și un motiv de a munci. Eu și copiii nu ți-am dăruit niciodată așa ceva. Mereu ne-ai văzut ca pe niște pietre de moară atârnate de gâtul tău. Cu Roselle erai mulțumit, fericit, iar dacă ai răhățit totul, nu prea e vina mea, nu? Nu mă acuza pe mine. Am o părere foarte bună despre ea.

La asta, Barry izbucni în râs.

— Ești bătută-n cap, pe bune, da nu mă prostești tu pe mine, Susan Dalston. Tu trăiești ca prin vis, să nu zici nu. Câteva lire și plozii, asta-i tot ce vrei de la viață, este? Iar eu ți le-am dat pe toate: copii, bani, o cocioabă mișto. Și cu ce m-am ales în schimb?

Susan îi privi chipul, cu inima grea. Îi dăruise tot ce avusese mai bun în ea și, cu toate că lui nu i se păruse mare lucru, era tot ce avusese de dat. Pe ea însăși, respectul de sine, cei mai frumoși ani din viața ei. Îi adusese pe lume copiii, îi crescuse decent, împotriva tuturor piedicilor, și-i ținea casa pentru ocaziile când catadicsea să se întoarcă.

Iar acum, era grea cu încă un copil, unul pe care-l iubea deja, deși îi fusese impus cu forța, la fel ca toți ceilalți. Făcuse economii, își supsese de sub unghii și se asigurase că aveau tot ce le trebuia și câte ceva pe deasupra. Iar el avea neobrăzarea

să o compare cu Roselle, care avea o viață cum visa adesea și Susan. În fanteziile ei. O bătea când îi venea cheful, îi răpea puțina fericire ridiculizând tot ce făcea, râdea de încercările ei de a progresa, ea și copiii, iar acum îi pretindea să-l primească înapoi cu brațele deschise?

Și totuși, știa că nu avea încotro.

Dacă el voia să se întoarcă acasă, avea să se întoarcă și asta era tot.

Viața era o curvă ieftină. Cel puțin, viața ei.

∴

Roselle arăta superb, iar Susan i-o și spuse. Complimentul sincer o făcu să se umfle în pene de plăcere.

— Arăți fantastic, fato, parc-ai fi scoasă dintr-o revistă.

Cealaltă zâmbi:

— Tocmai mi-am făcut un tratament facial, iar în Soho e un poponar care-ți concepe machiajul. Data viitoare am să te duc și pe tine la el, îi plac provocările.

Râseră amândouă.

— Ei, cu mine, zic și eu provocare, nu?

Roselle râse cu afecțiune. Ce vedeai, cu aia te alegeai. Ăsta era secretul lui Susan, deși ea nu-și dădea seama niciun moment.

— Ce face fericitul Harold?

Vocea îi era neutră, iar Susan stătu un moment pe gânduri, înainte de a răspunde.

— Sincer?

Roselle dădu din cap.

— M-ar omorî, să afle că ți-am spus, da' dă-l în mă-sa. Pot spune cinstit că-n viața mea nu l-am mai văzut într-un asemenea hal. Nici măcar când era judecat pentru tentativă de omor. E ca un puștiulache care și-a pierdut cel mai frumos pistol. Pe scurt, trăiește ca-n vis, jumate din timp. Iar în cealaltă jumătate, ne dă rău de furcă, mie și copiilor.

Prietena ei păru întristată.

— Îmi pare rău, Sue, ar fi trebuit să-mi dau seama că voi aveați să trageți ponoasele.

— Te iubește, Roselle, oftă Susan. I-ai prins bine. Ai făcut din el un om mai cumsecade.

Roselle ridică ușor din umeri, cu fața ca o frumoasă mască.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta când a-nceput s-o

pună cu borfelina aia.

Susan fâlfâi dintr-o mână, clătinând din cap înțelepțește.

— N-a însemnat nimic, iubito. Pe unele le-am văzut cu ochii mei. Pentru Barry, nu e decât ceva de *făcut,* n-are nicio valoare. Un bobârnac în amorul propriu, atâta tot, și de vreme ce are tot atâta minte cât un țânțar, trebuie să fii îngăduitoare cu el. Acum, însă, își dă cu pumnii-n cap.

Chelnerul veni să ia comanda și ambele femei îi zâmbiră tânărului. Susan îl privi cum se apleca pe spate ca s-o servească pe Roselle și se întrebă până unde mergea puterea unei fețe frumoase.

De existența ei, chelnerul nici măcar nu-și dădea seama.

Se uită prin restaurant. Era un local italian plăcut, pe Dean Street în care se simțea ca acasă, îl frecventase atât de des. Își amintea prima vizită. Cât fusese de nervoasă, întrebându-se dacă era îmbrăcată destul de elegant, dacă se fardase potrivit. Dacă nu cumva Roselle regreta că o invitase la masă. Dar se distraseră minunat, iar Susan se simțise ca acasă. Aceea era o parte din lumea reală, unde oamenii se duceau la restaurante ca să mănânce, să stea de vorbă și să se simtă bine.

De când Margaret Thatcher devenise prim-ministru, până și diversele Susan Dalston ale lumii își dădeau seama că femeile puteau face orice voiau, dacă încercau. Desigur, cu condiția să nu aibă agățat de gât un Barry care să le oprească.

Barry n-o putea suferi pe Margaret Thatcher, detesta totul la ea și considera că Dennis Thatcher ar fi trebuit s-o „trosnească-n mă-sa” ca s-o „puie la punct pe iapa aia”. Susan o plăcea și o admira. Cu atât mai mult, cu cât Barry o ura și se exprima atât de zgomotos.

Margaret Thatcher îi dădea speranțe lui Susan, speranța că fetele ei urmau să aibă o șansă cinstită într-o bună zi, la locul de muncă și în viața particulară. Profesorii spuneau că Wendy ar fi putut intra la universitate. Absorbea cunoștințele ca un burete și era mult peste nivelul mediu de inteligență. Mai era și bine dispusă și iubitoare, îngrijindu-și frații mai mici și ajutându-și mama oricând putea.

Susan se foi în scaun, stânjenită. Noul copil era enorm și-i apăsa încontinuu vezica.

Terminând de făcut comanda, Roselle se întoarse din nou spre ea.

— Ți-am comandat o porție bună de crap de Denver, prăjit în unt cu lămâie, niște legume și o salată mare cu paste făinoase. Luăm un vin roșu delicios, slab și înviorător, ca să-i dea copilașului puțin fier. Un pahar n-o să-ți facă niciun rău, cel puțin nu atâta cât fumezi tu.

Râseră amândouă împreună.

— Ar trebui să mă las, dar de când s-a întors Barry sunt cu nervii praștie. Îmi plăcea de capul meu. Fără picioare împuțite, fără draci, fără crize de nervi. Era plăcut. Calm și plăcut.

Iarăși râseră, după care Roselle deveni serioasă.

— M-a rănit, Sue, făcând treaba aia cu-o curvișteină ca ea. Mai ales la locul meu de muncă, și toate celelalte. Vreau să zic, fetele trebuie să mă respecte și, dacă văd că înghit așa ceva, au să profite.

Susan dădu din cap, înțelegătoare.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar e ceva tipic pentru el, nu? Probabil ăsta-i singurul motiv pentru care a făcut-o. Ca să vadă cum reacționezi. Așa e el.

Apetitivele sosiră, iar Susan zâmbi.

— Bănuiam eu că asta mi-ai comandat, nesimțito.

Avea în față o farfurie mare cu spaghetti bologneze, înecate în sos.

— Bagă-le-n tine, copilul are nevoie de hrană.

Susan nu avea nevoie să i se spună de două ori pentru a începe să mănânce.

— Ce fac ăia micii?

— Ca de obicei. Wendy și Barry sunt tot la cuțite. Ea are deja doișpe ani și crede că le știe pe toate. Și, dacă nu ți-e cu supărare, pe lângă Barry chiar le știe. Dar îl enervează. Îi tot spun că e la vârsta când au opinii, iar el răspunde că n-are dreptul la niciuna, până nu i se spune care-s alea.

Vârî în gură o nouă furculiță plină, chicotind printre îmbucături.

— Mare figură, nu? Chiar vorbea serios.

Roselle mușcă delicat dintr-un *crostino.*

— Nu te deranjează că mai faci un copil?

Ridică din umeri:

— Nu prea. De altceva tot nu-s bună, cred. Să fac copii, să am grijă de ei, să-i iubesc. Sunt de-a dreptul plicticoasă. Oricum, ce altceva îmi rezervă mie viața? Încă unul n-o să schimbe nimic,

așa-i? Nu-mi doresc decât să-i vadă și el la fel cum îi văd eu, dar Barry consideră că numai eu răspund de ei. Dacă-s buni, sunt ai *lui,* dar când o cacarisesc, sunt numai *ai mei.*

— Puștiul meu, Joseph, mă rog, pe el nu-l văd prea des. Învață în alt oraș, cum știi, și mai tot timpul stă la o familie. Îl iubesc, dar stilul meu de viață nu se prea potrivește cu o bună educație a copiilor.

Susan încuviință cu înțelegere, deși în sinea ei nu înțelegea deloc acest lucru. Faptul că Roselle abia dacă își vedea fiul. Doar din când în când, la școală, sau în câte-o vizită la familia Granger, unde locuia.

Însă nu insistă. Știa că prietena ei avea propriile sale motive și, cunoscând-o pe Roselle, nu puteau fi decât justificate.

Ivan avea să le lase o avere frumoasă, dându-i posibilitatea de a-i face băiatului toate hatârurile. Plănuia deja să-l trimită în străinătate, la unsprezece ani, pentru a învăța în Elveția. Era visul ei, un fiu care să devină cineva. Chiar dacă nu i-o putea spune nimănui, ea avea s-o știe, iar atâta lucru îi era de ajuns.

— Am în mașină câteva cadouri pentru fete și ceva pentru micul Barry. Nu m-am putut abține.

— Îi distrugi, râse Susan.

— Știu, dar merită. Și-n rest, cum merge?

Susan ciupi fața de masă, cu un gest agitat, spunând încet:

— Aș vrea să-l scoți din tot necazul ăsta. E într-un hal fără de hal. A trecut mai mult de-o săptămână și e tot mai deprimat.

Roselle râse sonor, atrăgând asupra lor atenția celorlalți meseni.

— Perfect. Am să-i fac un pustiu de bine. Poate-l caut vineri, să-i spun că mai avem nevoie de el câteva săptămâni, până găsim pe altcineva.

Auzind-o, Susan se relaxă.

— Mii de mulțumiri, Roselle! Chiar crezusem că i-ai dat pe bune vestea cea proastă.

Cealaltă râse din nou.

— De ce-oi fi ținând eu atâta la el, nu știu. Cred că datorită puterii pe care o am asupra lui. Are și asta o mare legătură. Când te văd pe tine și aud ce ți-a făcut, îl urăsc. Cu mine, însă, nu-i așa.

— N-ar îndrăzni, fetițo, aici e-aici. Pe tine te respectă și te iubește, de-asta se poartă atât de frumos. Pe lângă mica

scăpare, desigur, și cred că putem fi sigure că n-o să mai încerce!

Susan avea impresia că-i veniseră toate zilele de naștere și Crăciunurile în același timp. Micul Barry avea să doarmă din nou cu ea în pat, fetele urmau să aibă pace și armonie, iar ea se putea relaxa seara în fața televizorului, uitându-se la toate „căcaturile ei”, cum zicea Barry, trăind doar în liniște și calm.

Ce chestie!

Își frecă burta și se strâmbă.

— Cred c-am mâncat prea repede spaghettile alea.

Râgâi zgomotos și duse mâna la gură, zâmbind încurcată.

— În mine poți avea încredere că te fac de râs.

Apoi se albi la față, când simți căldura umedă inundând scaunul și dușumeaua de sub ea.

— Na, futu-i mama mă-sii, Roselle, mi s-au rupt apele.

Roselle, crezând că glumea, izbucni în râs, după care sări de pe scaun, strigând:

— Hai repede, fato, la spital cu tine.

Peste zece minute, Susan stătea pe fotoliul de piele din mașina *Aston Martin* a lui Roselle, ținându-se cu unghiile de bordul din lemn de nuc.

— Ai văzut mutrele ălora? Pariez că unii regretă și acum că au comandat ficat, pot să-ți spun.

— Poți să te ții până ajungem în East End?

Susan dădu din cap:

— Cred că da, dar pentru Dumnezeu, fetițo, grăbește-te. Bucățica asta e pe drum, simt cum împinge deja în jos.

∴

Barry și Roselle stăteau privind fetița nou-născută. Era o frumusețe. Până și Barry se mira de înfățișarea magnifică a fiicei sale. Arăta deja ca la câteva săptămâni. Nu era roșie la față, nici zbârcită, având pielea proaspătă ca o piersică.

— Cum o fi reușind iapa aia urâtă să aducă pe lume copii așa de frumoși, în veci n-am să știu.

Glasul lui Barry era jovial. O avea lângă el pe Roselle, ceea ce-l înveselea peste măsură.

Susan deschise un ochi, buimacă.

— Te-am auzit, obraznicule.

Roselle o strânse puternic de mână:

— Ne ia ochii, Sue, e cu adevărat adorabilă. Parcă mă și face

să intru-n călduri!

Auzind, Barry se încruntă, dar nu spuse nimic. Deși, uneori, își dorea s-o fi putut ține numai în club, ca să n-o mai aibă nimeni.

Susan se săltă în pat, zicând serioasă:

— Nu-i spune asta. Crede din inimă în vechea zicală: „bine futută și prost încălțată”. Cu alte cuvinte, borțoasă și desculță.

— Las că nu știe nimeni că de tine e vorba.

Privindu-și soția și amanta cum râdeau împreună, Barry se simți umilit. Faptul de a ști că fuseseră prietene tot timpul îi dădea senzația că îl manevraseră cumva, deși spre un lucru pe care îl dorea și el.

O avea din nou pe Roselle a lui și iarăși era totul lins-prelins.

Acum putea să vadă adevărata prietenie dintre ele și se minuna de apucăturile femeilor. În mod normal, ar fi trebuit să se urască de moarte.

Probabil că ar fi preferat așa.

— Vreau să-i dau numele tău, spunea Susan. Adică, tu mi-ai fost alături până la sfârșit, Roselle.

Barry își privi nevasta de parcă tocmai i-ar fi spus că era amanta lui Henry Kissinger.

— Nu fi proastă, Susan…

— O botez Rose, îl întrerupse ea, prescurtare de la Roselle. E-n regulă?

Roselle zâmbi încântată.

— O iau ca pe un mare compliment, Susan, serios.

Apoi, își coborî cu regret privirea spre fetiță.

— Acum mai bine plec. Nu pot lăsa localul nesupravegheat, iar Ivan trebuie să fi înnebunit, întrebându-se unde-am dispărut. Îmbătrânește, binecuvânta-l-ar Dumnezeu, iar conducerea clubului a devenit prea mult pentru el. Nu c-ar recunoaște-o vreodată.

Barry se simțea încurcat.

— Te conduc la mașină, bine?

Roselle dădu din cap. Sărutându-le pe Susan și mica Rose, ieși, cu promisiunea de a se întoarce a doua zi.

Pe culoar, se opriră, privindu-se, iar Barry spuse serios:

— Iartă-mă, Roselle. Îmi lipsești atât de mult.

Ea dădu din cap cu blândețe.

— Susan m-a convins azi să-ți mai dau o șansă. Nu ți se pare ciudat?

Barry clătină din cap:

— Nu tocmai, Roselle. Știe care e situația și are destulă minte ca s-o accepte.

Roselle îi privi fața chipeșă. Avea părul brăzdat cu dâre decolorate, după ultima modă, și arăta ca un star pop sau al fotbalului. Ochii săi albaștri te făceau să mori și avea o structură a oaselor fantastică. Iar copiii moșteneau totul.

— Ești un prost, Barry, află de la mine. Susan e o femeie minunată. Mai bună și decât mine, și decât ai putea tu spera să fii vreodată. Există pe lumea asta bărbați care ar da orice pentru o soție ca ea. E cel mai bun lucru care a apărut vreodată în viața mea, să știi. Pentru prima oară, am o prietenă în care pot avea încredere, una cu care pot să stau de vorbă fără a-mi face griji în legătură cu modul cum îmi câștig existența, fără să mă judece, fără să mă prefac pentru ca viața mea să pară mai respectabilă, mai morală. Pot discuta cu ea despre Joseph, și înțelege de ce vreau mai mult pentru el, chiar dacă ea mai curând ar muri, înainte să se despartă de vreunul dintre copiii ei.

Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi, iar Barry o cuprinse în brațe, strângând-o la piept.

— Să fii bun cu ea, Bal, te rog. N-o mai trata ca de obicei. Cumpără-i niște flori sau ceva, fă-o să se simtă mai deosebit, măcar o dată.

Barry dădu din cap:

— Bine, fetițo. Ne vedem diseară?

Desprinzându-se de el, Roselle confirmă.

— Vasăzică, nu te întorci la lucru?

Barry zâmbi, cu acel mic rânjet care-i topea inima și-i amintea de puterea frumuseții.

Era chipeș și periculos. Aceasta era atracția lui.

Roselle se înălță pe vârfuri să-i sărute buzele, spre indignarea a doua surori și a unei moașe care asistaseră la naștere.

— Pe curând.

Barry surâse.

— Ne-am înțeles, iubito, încearcă numai să mă ții la distanță.

Și intră înapoi în salonul soției sale, zâmbind cu gura până la urechi.

— E-n regulă, fetițo? Azi ai făcut o treabă extra, gata într-o oră jumate. Cred că ajungi prea talentată la chestiile astea. În

curând, ai să dai lecții.

Susan văzu cât de fericit era și se destinse în sinea ei. Apoi intră o soră, aducându-i ceai și pâine prăjită, iar privirea pe care o aruncă spre Barry îi spuse lui Susan totul. Își stăpâni un zâmbet. Uitându-se la el cum îi gângurea fiicei sale nou-născute, începu să aștepte vizita părinților ei, a lui Kate și a lui Doreen.

Ardea de nerăbdare să le vadă pe Kate și Doreen. De mama și tatăl ei, ar fi putut să se lipsească.

Dar știa că trebuia să-i vadă, să-i lase să-și privească noua nepoată, apoi să plece acasă, unde să se îmbete pulbere pentru a sărbători sosirea noii membre a familiei.

Iar Susan, ca de obicei, nu înșelă așteptările nimănui.

Era lucrul la care se pricepea cel mai bine.

19.

Roselle îl privea atentă pe Barry. În anul trecut de la nașterea fetiței, se apropiase de Rose mai mult decât de oricare dintre ceilalți copii ai lui. Era favorita lui, marea lui slăbiciune. Până și Alana, fosta favorită, trecuse pe locul doi.

În timp ce Barry o schimba și o săruta pe burtică, Roselle simți un junghi momentan, aproape un sentiment de gelozie, pe care și-l alungă la fel de repede pe cât îi venise. De fapt, ar fi trebuit să se bucure că avea asemenea simțăminte, își spuse ea, dovedeau că era uman, la urma urmei.

Dar iubirea lui pentru Rose devenise aproape o obsesie.

Fetița era *el-însuși,* un Barry renăscut. De la ochii uimitori până la pometii cizelați. Avea părul lui des și negru, grația mișcărilor lui. Oriunde mergea cu ea, oamenii scoteau exclamații, îi admirau frumusețea și rafinamentul. Era într-adevăr superbă.

Barry o lua la el oricât de des putea, pentru câte o după-amiază sau dimineață. Roselle îl urmărise cum stăpânea talentul părintesc, astfel că Sue nu-l putea opri, nici pe el, nici dorințele lui.

— Cine-i fetița lui tăticu', mm?

Rose îi ținu un pupic, iar Barry râse sonor.

— Ai văzut? L-a pupat pe ta-su, draga de ea. Știe cine-i cel

mai important, nu-i așa, iubito, hai?

Fetița își apucă piciorușele grase și trase un vânt zgomotos, râzând tot timpul.

— Ei, la asta nici chiar tu nu-i poți răspunde, Barry. Cred că ți-a spus foarte clar ce părere are despre tine, amice.

Vocea lui Roselle era încordată și încercă să și-o ascundă cu un surâs. Dar prezența unui copil în preajmă, fie și a unuia fermecător ca Rose, punea lucrurile într-o altă lumină.

Barry-tăticul nu făcea parte din ecuația ei și se simțea îngrozitor pentru că avea asemenea sentimente. Dar le justifica în sinea ei cu gândul că nici lui Susan nu-i plăcea obsesia lui față de copil. Și nici nu era altceva decât o obsesie. Numai despre Rose vorbea, devenind obositor.

— Nu crezi c-ar trebui s-o duci înapoi, Bal? Peste două ore deschidem.

Barry dădu din cap, atent în continuare la fiica lui.

— Susan s-o fi întrebând unde întârzii.

— N-are decât să se întrebe, Rose e și a mea, nu numai a ei.

— La fel ca și ceilalți trei copii, Bal. Ai tăi și ai lui Susan, vreau să zic.

Nu-i răspunse, păstrându-și părerea pentru el, dar Roselle observă că era nemulțumit. Privindu-și imaginea reflectată pe fața fetiței, Barry înțelegea în sfârșit iubirea părintească. Ceilalți trei copii ai lui erau, în cea mai mare parte a timpului, niște cruci pe care trebuia să le ducă. Erau copii destul de buni, iar Barry recunoștea ursuz că și Susan era o mamă bună. Dar Rose, mica lui Rose, era cu totul altceva.

Ea era într-adevăr numai a lui.

Îi răspundea într-un fel cum ceilalți nu făcuseră niciodată.

Lui Barry nu-i trecea prin minte că nicicând nu le oferise celorlalți ocazia de a fi altceva decât niște belele. Se considera tatăl anului. Un om neînțeles de toată lumea.

Și mai ales de femeile din viața lui.

Gândul la femeile din viața lui îl făcu să grăbească schimbatul și îmbrăcatul.

Avea o păsărea în apropierea locuinței lui Sue și îi mai rămăsese timp doar pentru o cafeluță și-un clei scurt înainte de slujbă. În timp ce o săruta la despărțire pe Roselle, promițându-i să se întoarcă la șapte, simți un fior de teamă pe șira spinării. Dacă afla și de data asta, urma să-l omoare. Dar n-avea să afle.

Tot ce învățase Barry de data trecută era să nu se mai lase prins.

După ce o lăsă pe Rose acasă, porni spre garsoniera lui Maggie Brittan.

Maggie avea douăzeci și cinci de ani și un fiu numit Duane. Susan ar fi numit-o o scroafă. Casa ei era murdară, băiatul hoinărea pe străzi, iar ea bea și fuma toată ziua după pofta inimii. Și-o trăgea pentru patrie cu oricine îi venea cheful și purta prea puține haine și prea multe farduri. Una peste alta, exact ceea ce-i plăcea lui Barry. Nu avea nici conversație, doar câteva dintre expresiile lui dure, un futai care dura atâta cât voia *el* și niciun protest când pleca de la ea, după o oră.

În timp ce parca *Aston Martin*-ul lui Roselle în fața casei lui Maggie, se simțea fericit. Când intră în garsonieră, Maggie adormise pe canapea. Văzu că plânsese. Avea părul legat într-o coadă de cal și, fără fond de ten, pielea îi era pătată și roșie.

Nasul i se cojise de la plâns, iar pe buze i se vedea obișnuita bosumflare de nemulțumire.

Barry simți miros de gunoi și ghici, pe bună dreptate, că găleata dădea pe dinafară. În jurul lui Maggie plutea o miasmă slabă de lapte acru, care-l făcu să zâmbească blând, privind-o.

Mare cățea mai era.

Maggie deschise ochii și-și trase nasul.

— A. Tu erai, Barry.

Ridicându-se în capul oaselor, încercă să se aranjeze.

Barry îi rânji pofticios:

— N-am decât o oră.

— Timp destul pentru ce vrei, nu? zâmbi ea.

Descheindu-și pantalonii, Barry își scoase membrul deja erectat. Îi trase capul spre el, intrându-i cu forța în gură. O văzu cu câtă poftă sugea și rânji. O cățea, dar fată cuminte, totuși.

Privi în jur, prin camera jegoasă, văzu mizeria de peste tot și-i simți mirosurile trupului, un amestec de țigări și parfum ieftin în amestec cu prăjeli și Weetabix. Îi simțea limba lunecând peste capul pulii și simți fiorii în pântec, pe când își mișca șoldurile ca să savureze cât mai bine senzația.

Călare pe gura ei, se împinse până în beregată, când îi auzi icnetul și râse de ea. Degusta puterea pe care o avea asupra ei. Ar fi acceptat orice înjosire, atâta vreme cât i-o făcea o *față,* un nume. Cineva cu un mic trecut penal.

În mica ei lume, așa ceva o făcea să se considere o personalitate, să se simtă importantă. Avea să le spună tuturor prietenilor că Barry Dalston, bandit și sonat local, îi dădea muie. Era gagiul ei. Ca și cum ar fi făcut-o în public!

Dar își făcu datoria și, după aceea, Barry își încheie fermoarul, iar Maggie îi pregăti o cafea.

— Casa asta-i ca o cocină. Să-ți dau un supliment, ca să chemi și tu pe cineva la curățenie?

Prea proastă ca să pună insulta la inimă, Maggie râse.

Scuipă în chiuvetă, peste cești și farfuriile rămase acolo de la micul dejun.

— Tot gâtul mă ustură.

Barry râse.

— Aveam nevoie, Bal, trebuia să te văd. Azi am avut o zi groaznică. Știi că mă întâlneam cu Peter Groves ăla?

Dădu din cap. Peter era un bulangiu în toată regula, foarte asemănător cu el însuși deși în niciun caz din aceeași ligă.

— Ce? Îți face nasoale?

Adoptase atitudinea macho și se uita la ea cum îl privea, încântat de reacția obținută.

Maggie dădu din cap:

— Mda, nasoale e cuvântul cel mai potrivit. Crede că i-am dat ceva ce se cheamă herpes.

Barry avu senzația că o mână înghețată îl apuca de testicule, strângându-i-le treptat tot mai tare.

— *Ce-ai* spus?

Pesemne avea halucinații.

Maggie se întoarse spre el, oftând, iritată că n-o asculta.

— Am spus că zice că i-am dat o boală numită herpes. Cică i-o boală americană, așa că de unde futu-i mama mă-sii să i-o fi dat? Futu-l în cur de labagiu, unde să cunosc eu un yankeu?

Și ridică brațele, într-un gest exasperat.

Capul lui Barry părea să se umple cu aer cald. Privi prin mica garsonieră sordidă și simți greața ridicându-i-se în burtă.

— Ei, și tu n-ai nimic de zis?

Mâna i se repezi la sculă, pipăind-o prin pantalonii ca și cum ar fi putut să dispară fără știrea lui.

Herpes, spaima animatoarelor, noul flagel. Dumnezeirea mă-sii! În ultima vreme, până și cele mai vechi pe meserie foloseau Durex. Târfele erau întotdeauna primele cu bolile, ele le

răspândeau. Vorbeau despre asta și încercau s-o evite. Mă rog, alea cu cap. Își simți fruntea îmbrobonându-i-se de sudoare.

Roselle l-ar fi castrat cât ai clipi, dacă auzea o vorbă. O vorbuliță. O încurcase.

— Și de ce crede că de la tine l-a luat?

Maggie râse. Dintr-odată, dinții ei părură galbeni, iar Barry o văzu așa cum era. O scroafă nespălată. Cum de nu observase mai înainte? Îi venea să se lă la palme.

— Cică i l-a dat nevesti-sii, așa a aflat că-l are. Oricum, s-a dus să se caute la Old London și ăia i-au dat vestea. Da' de unde știe că l-a luat de la mine? Zice că numai cu mine și-a tras-o. Vezi să nu. Ăsta și pe soră-sa ar cordi-o, dacă-i vine pe chelie!

Începu să-și roadă o unghie, cu nefericirea vie pe față, în timp ce ajungea la punctul culminant.

— Mi-a tras o chelfăneală, Bal. I-am zis că tu nu i-ai permite și a zis: „Atunci, spune-i, în mă-sa. Spune-i și zi-i să mă caute".

Se aștepta ca Barry să-și facă numărul, s-o asigure că avea să-i arate el nemernicului, după care ar fi avut o poveste pe care să le-o spună tuturor. În schimb, Barry nu făcea decât să se uite la ea, cu o privire care o făcea s-o treacă fiorii.

— Ai de gând să-mi răspunzi?

Dădu din cap, cu ochii reci ca gheața, ațintiți asupra ei.

— Dacă aflu că am herpes, Maggie, vin aici și te măcelăresc cu mâna mea. Înțelegi ce-ți spun?

Maggie își zgândări o coajă de pe braț, iar Barry, privindu-i tatuajele și pielea pământie, simți că-i venea rău. Ce l-o fi apucat să și-o tragă cu asta, nu știa. Reveni cu gândul la noaptea nunții și ia boala pe care i-o dăduse soției lui gravide în luna a opta și simți că iarăși îi apuca greața.

Roselle n-avea să fie la fel de încrezătoare ca Susan, nici la fel de iertătoare.

— Ei bine, dacă îi ai, cine-i de vină, mm? Nu eu, Barry. Eu râd de mă prăpădesc și-atâta. Tu trebuie să-ți porți de grijă, colega.

Se gândi la prostituata pe care o omorâse în bătaie, întrebându-se dacă avea șanse să repete figura. Dar toată lumea știa că trecea pe-aici. *Aston Martin*-ul pe care-l parcase atât de mândru îl dădea de gol. Savurase gândul ca oamenii să comenteze că vizita o boarfă. Făcea parte din imaginea de om dur. Ei bine, nu mai era cazul.

Lovitura, când sosi, o zbură pe Maggie prin bucătărie, până în

antreu. Barry o luă la trosneală din răsputeri, asigurându-se că-i plătea cu vârf și-ndesat pentru ceea ce-i făcuse. Când termină, toți pereții erau stropiți cu sânge. Cel puțin, îi dădea o oarecare satisfacție.

Fața femeii era de nerecunoscut, umflată și învinețită, iar Barry știa că-i rupsese un braț. Puțin îi păsa.

Ea o ceruse, fiecare lovitură, până la ultima.

După ce termină, ieși din locuință. Vecinii ieșiseră pe balcoane, ascultând scandalul de la Maggie. Femeile mai bătrâne dădeau din capete înțelepțește, dar nimeni nu telefona la Moș Bill. Îl priviră pe Barry cum cobora scara și se urca în mașina lui de lux. Apoi, când socotiră că pericolul trecuse, intrară în garsonieră, încercând s-o ajute pe femeia isterizată.

Barry se duse direct la Susan și-l spuse toată povestea.

— Bine, și ce-i ăla, herpes? întrebă Susan, cu voce nesigură. Nu prea știa ce să-i răspundă.

— E ca o boală venerică. Mă rog, *este* o boală venerică. Dar spre deosebire de blenoragie, nu trece niciodată. Rămâi cu ea toată viața, ca și cum ar fi un semn din naștere. Îți cauzează ulcerații în jurul organelor. Te dor, supurează și te fac să te simți rău.

— Poți să și mori, Bal?

— Poți în mă-ta, dacă mi-l dai mie, mugi el, cu disperare.

— Ei, și ție cine ți l-a dat? Doar nu Roselle. Pe-asta n-aș crede-o niciodată.

— Sigur că nu de la ea l-am luat, boarfă tâmpită. Mi l-a dat o curvă ordinară, cine credeai?

— Și ești sigur că-l ai? Vreau să zic, ți-ai făcut analizele?

— Tot aia i l-a dat și lui Chopper Groves, care i l-a dat nevestii. Asta e.

Pe fața lui Susan se întipări șocul.

— Adică nenorocitul ăla i l-a dat bietei Brenda?

Barry dădu din cap.

— Fir-ar el al dracului de jeg. Dar-ar Domnu’ să i se usuce și să-i cadă.

Ochii lui Barry se înălțară spre tavan.

— Și eu sper să-i cadă scula, da pe moment cu-a mea îmi fac mai multe griji, Sue.

— Biata Brenda, și nu demult a născut, nu? La câteva luni după mine, a făcut și ea un băiețel. Am văzut-o la clinică. Ce

ticălos!

— Cred că amândoi suntem de-acord că-i o lepădătură. Acum, i-am putea lăsa în pace pe el și pe-mpuțita de Brenda? Sue, pe mine mă omoară panica aicea. Roselle o să m-arunce drept în cosmos, dacă află povestea asta.

Susan îl privi lung. Nu era sigură ce răspuns aștepta de la ea.

— Mă rog, trebuie să-ți faci analizele, Bal. Ca să fii sigur.

Barry dădu din cap, tras la față. Părea să tremure din tot trupul, iar mâinile i se mișcau încontinuu. Era ca un tigru prins în capcană, făcând-o pe Susan să-i pară rău pentru el, într-un chip curios. Niciodată nu se gândea la consecințele propriilor lui fapte. Își petrecea toată viața făcând numai ce voia, fără a-și bate capul până nu se întâmpla ceva îngrozitor.

Iar când se întâmpla, toți erau de vină, numai el nu.

— De la cine l-ai luat?

N-o putu privi în ochi.

— Haide, Bal, cine-i vinovata?

— Maggie Brittan.

Vorbi atât de încet, încât Susan crezu că i se părea.

— Doar nu tatuata de Maggie! replică ea, cu voce neîncrezătoare.

Toată lumea o știa pe Maggie, era o legendă vie. Cu oricine se culca – ceea ce însemna *chiar* cu oricine.

Îi luă pe câteva parale, după un rând de pileală, și pe urmă râdea. Râdea tot timpul ca proasta.

Cei din neamul Brittan erau mai prejos în ordinea naturii chiar și decât propria ei familie, ceea ce însemna ceva.

— Vai de mine, Barry, ce-ai făcut? Are de toate, de la sculament pân-la sifilis. Ce te-a apucat să te culci cu ea?

Barry clătină din cap, ca năuc. Nici el nu știa de ce o făcuse.

— Mi-a ieșit în cale, atâta tot.

Susan îi replică sarcastic:

— La fel ca Everestul? Doamne Dumnezeule, Barry, uneori, n-ai minte nici cât un pui de găină. Să zicem că eu aș ieși în oraș diseară și-aș vedea un tip mișto. Mi s-ar da la el, și lui la mine, așa că l-aș aduce aici acasă și i-aș da ce-i poftește inima. Ce părere ai avea tu de mine atuncea? Fiindcă există bărbați dispuși să se culce cu mine, Bal, tocmai ai dovedit-o, culcându-te și tu cu Maggie Brittan. Dacă ea e-n stare, cu siguranță că și eu sunt.

Barry trase o dușcă prelungă de scotch, fără a încerca măcar să-i răspundă.

— Îți dai seama cum ți-ar putea judeca acum oamenii comportamentul, Bal, oricât ești tu de bărbat? Înțelegi ce-am simțit eu în ziua aia când l-am pierdut pe Jason? Poți să-ți imaginezi, dacă o pierdeam așa și pe mica Rose – fiindcă tu n-ai fost capabil să-ți ții pe tine împuțiții de nădragi! Pune-te-n locul meu, Bal, gândește-te ce efect a avut asupra mea, să știu că bagi în mine o chestie care cu doar câteva ore-n urmă a fost înfiptă în altcineva…

Cuvintele lui îi readuseră în minte faptul că se înfipsese în gura lui Maggie, nu prea demult, și simți nevoia imperioasă să se spele din nou. Susan abia reuși să-l convingă să nu-și toarne leșie, ca să se curețe de-a binelea.

În timp ce-și privea soțul, simți o ură copleșitoare la adresa lui. Știa că vorbele ei nu însemnaseră nimic pentru el, niciodată n-ar fi putut să însemne. Numai propria lui soartă îl interesa.

Ce voia, de ce avea el nevoie.

O clipă nu se gândea și la altcineva.

— O să mă omoare Roselle, Susan.

Nu se osteni să-i răspundă.

— Cum spuneam, trebuie să-ți faci analizele. Altă soluție nu e, așa-i?

Barry nu răspunse nimic.

— Ascultă, ești sigur că Chopper de la ea l-a luat? S-ar putea să i-l fi dat alta.

— Dacă a caftit-o, înseamnă că dăduse de urma infecției. Totuși, am să vorbesc și cu el. N-am încotro, nu?

Susan dădu din cap:

— Cred că nu e timpul să ți-o cer, dar am nevoie de un costum nou, ăsta și-a trăit traiul.

Barry dădu din cap, distrat.

— Gata, deja? Bine, cum vrei. Plătesc. Zugrăvește și casă, dacă vrei. Dar, Sue, promite-mi că mă ajuți. Vino cu mine la clinică, vrei?

Cu amărăciune, Susan încuviință.

Oricât de mult o irita, o umplea de furie și ură, în unele momente nu putea rezista atracției lui, mai ales când era ca acum. Adevăratul Barry, cum îl numea în sinea ei.

— Nicio grijă, Bal, o să rezolvăm totul. Acum, fă bine și du-te

la muncă, altfel Roselle se va întreba ce s-a întâmplat cu tine.

⁘

Roselle era îngrijorată. Barry se comporta atât de ciudat. I se umflase un testicul, avea un furuncul, după câte spunea el, așa că nu putea face amor cu ea. Dar de-atunci trecuse o săptămână și îl privise pe furiș în oglinda băii, văzând că părea în perfectă stare. Apoi, când îl mângâiase, el aproape că-i dăduse peste mână.

— Se întâmplă ceva, Barry? Ceva ce-ar fi cazul să știu?

Barry își coborî ochii, în timp ce se încheia la cămașă, pentru a nu trebui s-o privească. Ridică glasul, chipurile enervat, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce-l întreba.

— Ce mama mă-sii, Roselle, trec și eu printr-o pasă nasoală. Se mai întâmplă. Am să-mi revin, într-o zi, două. Nu mă mai bate la cap, te rog. Lasă-mă doar să mă rezolv singur.

Roselle îl privi lung.

— Ce se-ntâmplă, Barry?

Vocea ei refuza orice contrazicere, iar el o privi în sfârșit în ochi.

— Ce vrei să spui?

Încă mai încerca să se fofileze.

— Ce vreau, îți spun acum, Barry. Trebuie să știu care e problema. Dacă-mi spui, poate găsim o soluție. Dacă nu, și mai continui cu șarada asta cum că totu-i muc și sfârc, atunci mă tem că va trebui să-ți frec ridichea până aflu adevărul. Așa că hai să stăm de vorbă și să vedem ce putem face, mm?

Barry îi privi fața frumoasă și încordată. Însemna totul pentru el, o știa bine. Dar mai știa și că niciodată nu i-ar fi înțeles nevoia de alte femei. Susan îl înțelegea. Fiind atât de recunoscătoare că-l avea, înghițea orice. Dar Roselle era altă mâncare de pește.

Mai știa și că avea să-l piseze până descoperea adevărul. Nu era proastă. Știa să devină o adevărată scorpie, când îi venea pofta, și văzu că tocmai asta se întâmplă, chiar în timp ce stăteau de vorbă.

Încercă altă tactică.

— Așteaptă să mă duc până la ăia micii, la Rosie, l-am promis lui Susan că-i duc la clinică. Pe urmă, când mă întorc, stăm de vorbă ca-ntre oameni, ce zici?

Roselle îl privi douăzeci de secunde încheiate, înainte de a-i

răspunde.

— Vreau să vii înapoi aici până la douăspe și să-mi răspunzi la toate întrebările. Altfel, Barry, ai zburat. Și de-aici, și din viața mea. E clar?

Barry îi văzu tristețea și hotărârea din ochi și avu o senzație covârșitoare că era prins în capcană. În ziua aceea îi ieșeau rezultatele, până seara urma să afle cum stătea. Era deja nerăbdător.

Trebuia să joace după ureche.

Zâmbi, cu un surâs larg și vesel, pe care ar fi putut să jure că nu-l avea în el.

— Lasă-mă să merg la puicuța mea, și pe urmă vorbim, bine?

Roselle dădu din cap aproape imperceptibil, iar Barry își simți toți mușchii trupului relaxându-se. Câștigase câteva ore. Dacă nu se contaminase, o putea scoate la capăt. Deși nu l-ar fi deranjat să mai dea herpesul și altcuiva, îl îngrozea gândul de a-l transmite lui Roselle, și chiar mai mult se temea să nu-l fi luat deja.

Aceste temeri îi provocau sudori reci de fiecare dată când îi veneau în minte. Faptul că se putea ca boala să circule deja prin venele ei, să i se târască prin trup, așteptând momentul pentru primul acces, îl înspăimânta mai mult decât orice altceva.

De asemenea, nu știa dacă se mai putea îndura s-o atingă. Dacă era infectată și îl contamina din nou? Putea chiar să-i agraveze și mai mult situația.

Cine putea ști? Nimeni nu părea să știe prea multe despre boală.

Cei de la clinica de boli dermato-venerice din Whitechapel păruseră la fel de neștiutori ca el. Dar vorbise cu Chopper, care îi spusese că luase herpesul, fără urmă de îndoială, de la Maggie.

La fel ca el, Chopper se folosea de femei când și cum avea poftă.

La fel ca el, Chopper se căca acum cărămizi și le arunca pe fereastră. Încă nu-i explicase soției sale toate implicațiile bolii.

Sărutând-o pe Roselle scurt pe buze, Barry ieși din apartament, întrebându-se dacă nu cumva pleca pentru ultima oară.

Dacă, în aceeași zi pe înserat, casa lui urma să mai fie acolo. Luă mașina, în eventualitatea că altă ocazie n-avea să i se mai

ivească.

Căci, dacă avea marele H, cum îl numea Chopper, se futuse cu vârf și-ndesat, și nu dintr-un singur punct de vedere.

∴

Susan făcu două cești de ceai, iar pe a lui Barry o puse pe masă, în fața lui. Trimisese toți copiii la Doreen, ca să poată pleca liniștiți la clinică. După aceea, nu-i mai luase înapoi, din cauza șocului și a dezgustului total ale lui Barry față de el însuși.

Rezultatul era pozitiv.

Cel mai ciudat era că încă îi mai părea rău pentru el. Cunoscându-l atât de bine, înțelegea că niciodată nu se gândea la nimic decât când era prea târziu.

Ei bine, acum era prea târziu.

Roselle n-avea să se mai atingă de el nici cu prăjina și cine-ar fi putut s-o condamne?

— Am s-o omor pe Maggie Brittan. Martor mi-e Dumnezeu, bucăți o fac pe curva aia.

Era furios, dar Susan își dădu seama că n-avea pic de convingere în glas. Știa că boala de care suferea nu mai trecea niciodată. Nici chiar uciderea lui Maggie nu l-ar fi ajutat să se vindece. Ea îl îmbolnăvise, dar Barry știa în adâncul sufletului că *el* era adevăratul vinovat. Singur și-o făcuse.

Tocmai acest lucru îi era atât de greu să-l accepte.

— Va trebui să-i spui, Bal. Are tot dreptul să știe.

Împinse ceaiul din fața lui cu un gest violent, împrăștiindu-l pe masă și dușumea.

— Cum aș putea, Susan? O știi cum e. N-o s-o-nghită, o să-și iasă din minți în mă-sa.

Susan luă cana de pe pardoseală, începând mașinal să șteargă petele de ceai cu o cârpă.

— Din minți? Din toate săritele o să-și iasă. Dar tot are dreptul să știe, Bal. Asta-i o problemă prea serioasă ca s-o ascunzi. Mult prea gravă, ca să uiți de ea, sperând că va trece. Ai auzit ce-a spus omul de la clinică. Primul atac poate fi ușor, sau foarte vătămător. Ar putea s-o omoare. Trebuie să-i spui.

Tocmai clătea cârpa sub robinet, când pumnul lui Barry o lovi într-o latură a capului.

— Nu mă-nvăța tu pe mine ce-am de făcut, Susan. Am s-o rezolv în felul meu.

Urechile îi țiuiau din cauza loviturii. Se rezemă cu o mână de

chiuvetă, ca să nu cadă.

— De ce te iei de mine, Bal? Ce-am făcut?

În voce i se simțeau lacrimile.

— Sunt nevasta ta, omule. Ți-am stat alături și la bine și la rău, și tu așa te porți cu mine? Dai în *mine,* când nu caut decât să te-ajut?

O privi lung, dar Susan știa de mult că n-o vedea. Se gândea cum să iasă din încurcătură, ca de obicei.

— Spre deosebire de mine, când am fost bolnavă, ei n-au să-i ajungă câteva injecții și un tratament cu antibiotice, Bal. Trebuie să-și facă analizele cât mai curând. Cât de rapid posibil.

Barry dădea din cap.

— Aș putea spune că de la tine l-am luat, Sue.

Susan făcu ochii mari și deschise gura, dar nu putu scoate nicio vorbă.

Apucând-o de brațe, Barry strigă:

— E singurul lucru pe care-l pot spune, nu-i așa, curvă proastă? Nu-mi poate face gât că m-am culcat cu *tine,* nu? Ești împuțita de nevastă-mea.

Deznădăjduită, Susan clătină din cap:

— Nenorocitule! Ai lăsa-o să creadă că de la mine îl aveai, ca s-o înghită mai ușor? Și eu de la cine să-l fi luat, Bal? De la fantoma cu herpes din estul Londrei? Pe cine-ai să dai vina?

Barry își mușca buza de jos. La fel făcea și Wendy, când o îngrijora câte ceva. Din clipă-n clipă, avea să treacă la rosul unghiilor.

Îl cunoștea atât de bine.

— Îmi pare rău, Bal, dar n-ai nicio șansă ca Roselle să înghită gălușca asta. Mă cunoaște mai bine decât mă cunoști tu. Știe că nu mă culc cu alții. Aș fi vrut să putem spune la fel și despre tine.

O privea din nou, cu ochii ațintiți într-ai ei.

— E singurul lucru pe care i-l pot spune. Nu mă mai pot întoarce la ea, Sue. Nu pot.

Glasul îi devenise un scâncet.

— În ultima vreme, m-am spurcat la bine. Nici mort n-aș mai putea locui aici. Și dacă-mi pierd slujba de-acolo, de tine ce-o să se-aleagă, hmm? S-a zis cu banii, ca să-i cheltuiești pe costume și cu copiii.

Susan știa că încerca s-o convingă să ia vina asupra ei, să-i

ușureze explicațiile cu Roselle. S-o prezinte ca pe ființa murdară care cauzase acea epidemie.

Clătină din cap cu tristețe.

— Îmi pare rău, Bal, dar n-ai nicio șansă să iau asta asupra mea. Nicio șansă.

Îi văzu pumnul strângându-se și se feri instinctiv, dar Barry nu-l ridică. În schimb, ieși ca o furtună din casă, trântind ușa în urma lui.

∴

Fața lui Roselle era atât de albă, încât părea pe moarte…

— Ce zici că ți-a dat Susan, Bal?

Coborând ochii spre covor, Barry răspunse încet:

— Un împuțit de herpes, târfa. Se pare că l-a luat de la un lăbar din crâșmă.

Își desfăcu brațele, ca și cum el însuși ar fi fost neputincios și nesigur ce să-i mai spună, ceea ce, desigur, era adevărat. În acel moment, Barry cânta după ureche. Spera, în pofida oricăror nădejdi, că Roselle avea să înghită totul și să-l ierte. La urma urmei, Susan *era* amica ei.

Roselle, însă, încerca în continuare să conștientizeze ceea ce-i spusese. Herpes? Luase herpes? De la Susan. Soția lui.

Așteptă cinci minute încheiate ca informația să i se infiltreze în creier. Cele mai lungi cinci minute din viața lui Barry Dalston.

Apoi, Roselle începu să râdă. Era un sunet ascuțit, tânguitor, mai apropiat de lacrimi decât de veselie. Avea acea stare subacvatică a râsului plin de durere și tristețe.

— Ticălos nenorocit! Ai da vina pe Susan pentru una ca asta! O acuzi pentru ceva ce-ai făcut *tu.* De unde-l ai de fapt, Barry – de la Marianne? De la curvișțina ăla l-ai luat, sau aveai alta ascunsă pe undeva?

Nimerise atât de precis la țintă, încât îl descumpăni complet. Îl cunoștea mai bine decât crezuse. Nu avea de gând să-i accepte povestea cu molipsirea de la Susan. Soția lui se respecta prea mult ca să se culce cu alții. În adâncul lui, o știa, după cum o știa și Roselle.

Femeia se ridică în picioare, numai mândrie rănită și indignare justificată.

— Vreau să-ți iei catrafusele și să dispari, te rog. Nu mai discutăm despre asta. Să nu te mai văd. Și, Barry, nu mă pune să-l amestec pe Ivan în toată povestea. Fiindcă, dacă îmi dai de

furcă, îi spun, jur pe viața fiului meu.

O privi cum își lua o jachetă pe ea, cu fața crispată încă în acea mască de șoc.

— Mă întorc într-o oră și vreau ca până atunci să dispară orice urmă de-a ta din casa asta.

Barry se apropie de ea, încercând s-o cuprindă în brațe.

— Te rog, Roselle, fac orice…

Îl întrerupse, cu un ușor zâmbet pe fața plină de ură și dezgust:

— Nu crezi c-ai făcut deja destul? Dacă am într-adevăr herpesul ăsta, am să te urăsc câte zile oi avea, băi căcat cu ochi!

Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă de el și ieși pe ușă, luându-și din mers cheile mașinii de pe masa din antreu.

∴

— Fă dracu’ copiii ăia să tacă, Susan, încerc să dorm!

Glasul lui Barry era puternic. Agresiv. Fierbea de furie din toată ființa. Hărmălaia copiilor îl scotea din minți. Nu voia decât să zacă în pat, plângându-și de milă în liniște. Certurile și bătăile copiilor, râsetele și țipetele lor erau picătura care umplea paharul.

Susan intră în cameră și răcni la el:

— Nu pot face patru copii să tacă, Bal, e o imposibilitate fizică. Scoală-te și pune-te la punct. Vino-napoi în lume și fii și tu măcar o dată bărbat.

Apoi trecu intempestiv în baie, unde îi croi pe Rosie și pe micul Barry peste fundurile grase, făcându-i să urle.

— Și-acum, gălăgia mică, amândoi, că de nu vă trimit pe-amândoi în pat.

Urletele încetară imediat. Le plăcea la nebunie să facă baie. Era momentul lor favorit din zi. În plus, îi obosea și-i pregătea de culcare.

Era ora cinci și jumătate, într-o seară de luni, în Bethnal Green. Barry era deprimat fiindcă nu mai avea chef de viață.

Cu toate că Ivan îl informase despre un alt post din Soho, la un club mai puțin distins, dar tot cu bani frumoși, îi pierise tot cheful și se întreba ce să facă în continuare.

Se gândea să revină la recuperările de datorii, numai că de data asta lucrând ca lumea. Cumpărând împrumuturi și pe urmă cerând el însuși banii înapoi. Cu ceva pe deasupra, pentru

osteneală.

Era convins că, dacă reușea să se reabiliteze în ochii lui Roselle, totul avea să fie perfect. Și totuși, ea nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el.

Aflase, prin intermediul lui Susan, că analizele ei ieșiseră negative, ceea ce-l dezamăgea. Dacă ar fi avut și ea herpes, atunci ar fi fost chit, ar fi avut ceva care să-i unească și mai strâns.

Barry chiar era atât de prost încât s-o creadă.

În camera ei, Wendy puse un disc. Era Paul Young, cu *Wherever I Lay My Hat.* Versurile erau atât de emoționante, încât lui Barry îi veni să plângă. Ăsta era el înainte de herpes, înainte de a i se fi distrus viața.

Wendy, savurând muzica, dădu volumul mai tare, iar Barry sări din pat și se repezi peste palier spre camera în care locuiau cele trei fetițe și fiul său.

— Închide imediat porcăria asta, Wendy, închide mizeria și gata!

Wendy se conformă, dar pe față i se citea cu totul altceva, dar nu comentă nimic.

— Nu te uita de sus la mine, fetițo! Sunt tac-tu!

Dădea pe dinafară de furie și nervi care-l înroșeau la față.

— Gașcă de secături mici. De ce mi-o fi bătând eu capu’ cu voi, nu știu.

Asta o includea și pe mica Rose care, de când se întorsese tatăl ei acasă, se îndepărtase de el peste noapte. Privi prin cameră, la posterele cu staruri pop de pe pereți și la aparatul hi-fi de pe masa de toaletă.

— La să-mi faci imediat ordine-n cocina asta. Ești exact ca maică-ta! O vacă bună de nimic!

— Fermecător, trebuie să spun! strigă Susan, din baie. Dar tu știi totul despre vacile bune de nimic, nu, Bal?

Ieși pe palier, iar Barry, care se săturase de tot și toate, o luă la pumni până căzu pe podea. Copiii vedeau totul. Rosie țipa de spaimă, micul Barry zbiera și el, iar Alana o tuli de pe scară, înapoi în salon. Wendy ieși din camera ei și, simțindu-se răspunzătoare de calvarul mamei sale, își apucă tatăl de păr, încercând să-l tragă de lângă ea.

Era un pandemoniu.

Barry își plesni fata cea mare peste gură, spărgându-i buza.

Abia când sosi Doreen, se calmă în sfârșit atâta cât să plece de-acasă.

Doreen o duse pe Susan în dormitor și o culcă pe pat, cu fața numai carne vie. Scoase copiii din baie și, cu ajutorul lui Wendy, îi îmbrăcă și-i expedie la ea acasă cu Alana. Apoi, o trimise pe Wendy după Kate, cerându-i să-i spună bunicii sale să aducă și doctorul.

Apoi, Doreen își spălă prietena pe față, compătimind-o.

— Trebuie să te descotorosești de el, Sue. Într-un fel sau altul, fato, trebuie să scapi.

Susan nu-i răspunse. O știa și ea.

Dar cum?

Cum să se debaraseze de un om ca Barry? Unul care nu voia să plece, nu voia să dea pace nimănui? Nu putea vedea nimic rău în tot ceea ce făcea?

Distrusese atâtea vieți, inclusiv pe a ei. Pe ale copiilor, pe a lui Roselle, pe a maică-sii. Chiar și vieți ale străinilor, cu violențele lui. Auzise ce-i făcuse lui Maggie Brittan, aia fusese altă minune de trei zile.

Barry Dalston nu cunoștea decât propria lui lege și, până găsea o compensație alternativă, cum ar fi fost altă femeie, Susan intrase la apă, altceva nu era de spus. Nu-și dorea decât pe copii să-i mai cruțe, din când în când. Pentru ei era și mai greu. La urma urmei, ea se obișnuise cu izbucnirile lui.

Medicul nu veni, dar știau că Barry îi fracturase osul obrazului și câteva coaste, așa că o tratară ca de obicei. Viața revenise în vechiul ei tipar, iar lui Susan nu-i mai rămânea decât să stea pasivă, așteptând noi evoluții.

Îi distrugea tot sufletul, dar altceva nu putea face. Barry era stăpân pe soarta ei, ca întotdeauna.

În sfârșit, la mult timp după plecarea lui, sosi și poliția. Privind-o pe Susan, polițiștii oftară, băură ceaiurile oferite de Doreen, făcură câteva bancuri despre obișnuința lor de a nu mai trece pe-acolo când Barry revenea în scenă și le deranja tot schimbul de noapte.

Dar nu *făcură* nimic. Nu aveau ce face.

∴

Barry se întoarse acasă la douăsprezece și jumătate, beat și drogat. Fusese cu socru-său și-și făcuseră de cap ca pe vremuri. Susan era tot în pat, iar Wendy adormise pe canapea, uitându-

se la televizor. Intrând în cameră, o văzu întinsă acolo, cu frumoasa ei față vulnerabilă și părul bogat încadrându-i capul.

Sânii ei noi-nouți întindeau materialul cămășii de noapte prea mici și al halatului. Îngenunchind lângă fiica sa, Barry îi privi fața. Avea să iasă o gagică trăsnet. La aproape treisprezece ani, atrăgea deja privirile. Mulți oameni i-o spuseseră.

În halul lui de beție, conchise că era prea frumoasă pentru băieții din cartier, prea bună pentru jegoșii pe care avea să-i întâlnească în cele din urmă. Nu asculta toate aiurelile despre universitate, colegiu și educația aleasă. Nu erau decât palavre.

Fiica lui avea nevoie de un bărbat, un bărbat adevărat, care s-o învețe cum să-și folosească trupul. Cum să obțină ceea ce voia, cu ajutorul lui. Asta făceau adevăratele femei, după legea lui Barry. Ședeau pe o mină de aur.

Expresia îl făcu să râdă, ceea ce o trezi pe Wendy. Îi văzu spaima de pe față și modul instinctiv în care își acoperi sânii, ferindu-i de privirea lui, cu brațele încrucișate pe piept, ca o moartă. Ca și cum ar fi zăcut în sicriu.

I le îndepărtă ușurel și oftă. Aplecându-se, își lipi obrajii de sânii ei și-i mângâie încet fesele cu o mână, pe ale ei ținându-le împreunate deasupra capului.

Wendy încercă să se ridice din poziția imobilizată, iar Barry o împinse, la loc cu trupul lui. I se simțea mirosul de bere și whiskey, țigări și cartofi prăjiți.

Buzele i se lăsară peste ale ei. Fata îi simți gustul gurii și-l respinse scârbită, întorcând capul. Încerca să scape de el, fără a-și deranja mama.

Știa că Susan ar fi înnebunit, dacă afla.

Dar mama ei era sus în pat, cu fața umflată și vânătă, iar ceilalți copii se aflau la Doreen. Susan putea dormi în liniște, știind că erau bine îngrijiți, că Barry nu avea ce rău să le facă.

De ce se hotărâse Wendy să vină acasă? De ce nu rămăsese la tanti Doreen? Considera că totul se întâmplase din cauza ei, că ea era vinovată. Scandalul pornise de la discurile ei, iar faptul că se culcase pe canapea, aproape dezbrăcată, le declanșase pe cele de-acum.

— Te rog, tată, termină! Tată, te rog. Oprește-te!

Răsuflarea lui cu iz de bere devenise mai greoaie, în timp ce înceta să-i desfacă picioarele. Wendy îi auzi gemetele animalice și simți gustul sărat al propriilor ei lacrimi tăcute. În cele din

urmă, împingând din răsputeri, îl îndepărtă cât putu de mult. Beat cum era, Barry căzu într-o parte, iar fata fugi din cameră iute ca vântul.

La jumătatea scării, căzu cu zgomot. Se ridică în picioare și, când ajunse sus, își auzi mama strigând-o încet. Intră în cameră s-o liniștească, spunându-i că tatăl ei venise beat acasă și se împiedicase.

Barry urcă scara și, când ajunse în camera lui Susan, Wendy trecu într-a ei și trase scrinul în dreptul ușii. Apoi, se vârî în pat și, pentru prima oară de ani de zile, își dori ca fratele și surorile ei să fi fost acasă.

După ce căzu în pat lângă soția lui, Barry dormi imediat, cu un sforăit sonor, întrerupt doar de mormăieli.

Wendy zăcea în camera alăturată, îngrozită de omul pe care toată viața îl urâse.

Încă îi mai simțea mâinile pe trupul ei, îi simțea respirația viciată și limba încercând să i se strecoare în gură. Icni, simțind cum i se răzvrătea stomacul, în semn de protest la adresa a ceea ce voise să-i facă.

Propriei lui fiice.

20.

Wendy îi aduse mamei sale o ceașcă de ceai și niște pâine prăjită.

Tatăl ei plecase mai devreme, iar ea așteptase să iasă din casă, înainte de a se îmbrăca și a muta mobila la loc.

Abia închisese ochii, toată noaptea. Cel mai slab zgomot, cea mai mică mișcare o trezea din picoteală. Parcă ar fi fost cu tot trupul pe alarmă roșie.

Așteptând să se întâmple ceva.

În timp ce privea fața mamei sale, Wendy oftă. Dacă i se confesa, urmau să se întâmple necazuri și, văzându-i vânătăile de pe față și trup, simțea că mama ei suportase deja destule.

— Te simți bine, puișor? întrebă Susan, îngrijorată.

Wendy oftă destul de tare, tristă, cu ochii ei mari și albaștri plini de durere.

— Mi-e bine, mami. Pe tine ar trebui să te-ntreb. Uite ce ți-a

făcut iarăși! Nu l-am putea face să plece?

Susan își privi frumoasa fiică și simți toată zădărnicia vieții ei. Putea să le gătească, să le spele, să-i apere de lumea din afară. Dar, în privința lui Barry, nu putea face nimic pentru copiii săi.

— Ascultă-mă, inimioară, omul ăsta vă iubește pe toți, în felul lui. Aș vrea și eu ca lucrurile să stea altfel, știi asta, dar nu-l pot obliga să facă nimic împotriva voinței lui. Dacă dorințele ar fi sărutări, pe toți v-aș înecă în dragostea mea, iubito, știi bine. Nu pot decât să sper că totul va fi în regulă. Mai mult nu putem face, niciunul dintre noi. Mai târziu, se va simți foarte prost și totul va fi bine o vreme, ai să vezi.

Susan știa că vorbele ei nu aveau niciun rost, erau doar simple cuvinte în vânt. Însă dorea cu atâta disperare ca fiica ei să se simtă mai bine.

Fiecare respirație era un chin, coastele îi urlau de durere. Dar trebuia să se poarte ca și cum n-ar fi avut nimic grav.

Ca și cum ar fi fost doar puțin indispusă. Ca și cum o asemenea bătaie n-ar fi însemnat mare lucru, doar încă o zi veselă în viața lui Susan Dalston.

— Dă-l afară din casă, mami. Scapă de el, te rog.

Vocea lui Wendy era înceată, plină de sensuri și frântă de dorința de a plânge.

Susan o strânse mai tare de mână.

— Nu pot, iubito. Știi care e situația. Pe Moș Bill nu-l interesează, pe nimeni nu interesează viețile unor oameni ca noi. De-asta vreau ca tu să studiezi, să scapi de toate astea. Să-ți faci o viață cuviincioasă, cu oameni civilizați, care stau de vorbă între ei și nu-și folosesc numai pumnii.

În acel moment, Wendy simți o afecțiune atât de năvalnică pentru mama ei, încât i se aruncă în brațe. O strânse la piept ca și cum în veci n-ar fi vrut să se despartă de ea.

Susan simți iubirea, precum și durerea sfâșietoare a coastelor, în îmbrățișarea fiicei sale.

Împingând-o cu blândețe la o parte, o sărută tandru pe frunte.

— O să se care într-o zi, îți dau cuvântul meu. Nu peste mult, se va plictisi de noi, întotdeauna e la fel. Dar până catadicsește să plece, am cam dat de dracu', fetițo.

Wendy știa că mama sa spunea adevărul dar, cu exuberanța tinerească a tuturor fetelor de vârsta ei, credea că exista vreo cale de a scăpa de el odată pentru totdeauna. Orice problemă

avea o soluție, nu trebuia decât s-o găsești.

— Stai în pat și odihnește-te, mami. Voi avea eu grijă de ăia micii, nu mă duc azi la școală. Oricum am de recapitulat.

Susan dădu din cap, simțindu-se mai bine acum, după ce stătuseră puțin de vorbă. În timp ce Wendy se ridica, îi văzu trupul în formare, sânii mari, atât de asemănători cu ai ei la aceeași vârstă, fața frumoasă despre care nu-i venea să creadă că aparținea unui copil de-al ei.

Wendy avea minte, o minte ascuțită, pe care avea să și-o folosească pentru a duce o viață mai bună.

În acest sens, Susan era hotărâtă.

∴

Roselle auzi bubuiturile de la ușă și oftă. Știa cine era și, ieșind obosită în antreu, strigă:

— Pleacă de-aici, Barry, până nu-l chem pe Ivan, să mă scape el de tine pentru totdeauna.

— Lasă-mă să intru, Roselle, avem de vorbit.

Rezemându-se de peretele alb și răcoros al antreului, lui Roselle îi veni să plângă. Barry era cel mai mare rahat, un bătăuș violent, care-și snopea nevasta, dar cu ea se purta absolut altfel. Întotdeauna.

Cu ea, era omul care ar fi trebuit să fie tot timpul, dacă împrejurările erau altele.

Și totuși, odată ieșit din orbita ei, redevenea Domnul Macho. Era de râsul lumii.

Ridicând receptorul, formă repede un număr, știind în adâncul inimii că trebuia să provoace ruptura finală.

Peste cinci minute, sosiră doi oameni de la tripoul lui Ivan din Dean Street. Roselle privi pe fereastră cum Barry era amenințat cu bâte de baseball și bătut măr pe o stradă circulată din Londra, la începutul după-amiezii.

Nu interveni nimeni, nimeni nu anunță poliția, nimănui nu-i păsa. Decât ei – și, poate, lui Susan. Fiindcă ea avea să tragă ponoasele.

Pe ea urma să-și descarce Barry furia și umilința. Roselle știa acest lucru, iar gândul o tulbura, dar trebuia să-l alunge pe Barry Dalston din viața ei.

Fusese o toană a ei, singurul capriciu de a lua ceea ce voia, indiferent de consecințe.

Cum putea înfățișarea unui om să te facă atât de nepăsător

față de toate celelalte? Știa că, dacă îl mai privea o dată în ochi, amarnic ar mai fi tentat-o să-l ierte. Un lucru pe care știa că nu trebuia să-l facă nici în ruptul capului.

Spre deosebire de Susan, ea avea rezerve, oameni care „să-i rezolve problemele” în singurul mod pe care îl respectau cei ca Barry Dalston.

Prin violență. Cu pumni puternici, cu ciomege de baseball și, la nevoie, eventual chiar cu pistolul.

Totuși, telefonă la Salvare, după ce trecură zece minute de când Barry zăcea inconștient pe stradă. La urma urmei, nu era lipsită de suflet.

∴

June intră în casă și, fără o vorbă, puse ibricul pe aragaz și începu să se uite prin dulapurile lui Susan.

— Pari bine aprovizionată, scumpo.

Susan dădu din cap. Stătea așezată pe masa din bucătărie. Avea fața încă plină de vânătăi, dar cel puțin putea să se miște, la cinci zile după ultima bătaie. Micuța Rose umbla cu pași nesiguri prin încăpere, deschizând dulapurile și jucându-se cu capacele cratițelor.

Privind-o, June zâmbi.

— Ce mai prințesă suntem noi, așa-i? Ia te uită ce ochi avem! Cine-i scumpa lui bunica, mm?

Rose zâmbi, numai gingii lătărețe, topind inimile tuturor celor care o iubeau.

— Io. Io.

Glăsciorul ei era ca un fulg de porumb, când îi dădea drumul, iar cuvintele deveneau un strigăt răgușit care le făcu pe amândouă femeile să râdă.

— Ei, Susan, cum mai merge?

June turnă ceaiul, arătând mult mai tânără decât în realitate, cu fusta neagră strâmtă și tocurile înalte.

— Bine. Ca de obicei. Iarăși e plecat de-aproape o săptămână, așa că mai avem și noi puțină liniște și pace. De ce?

Își cunoștea mama destul de bine pentru a-și da seama că rolul bunicii grijulii nu putea însemna decât un singur lucru. Era pe jantă.

— Dacă după bani ai venit, mamă, află că-s falită. N-am nici măcar de-o înghețată.

June se întoarse spre ea:

— De ce ești întotdeauna o-mputită de iapă așa de nesuferită, mm? Întâmplător, voiam să-ți ofer câteva sterline. Taică-tu a avut un pont, la sfârșitul săptămânii. A pariat la biroul agentului de pe Green Lane, în Ilford.

Râse de expresia șocată a lui Susan.

— Și a câștigat în stil mare. Oricum, mă aștept să toace toți banii, de vreme ce Crăciunul bate la ușă.

Și puse cincizeci de lire sterline pe masa din bucătărie.

— Mi le poți da înapoi la Anul Nou, atunci voi avea nevoie de ele.

Râse din nou, iar Susan dădu din cap, obosită.

— Voi vedea ce zice Barry, înainte să le cheltuiesc. Drept să-ți spun, iarăși a rămas fără serviciu. Dar sper să-și găsească ceva curând. Încă îmi mai fac speranțe. N-am încotro, îl cunoști doar, mamă. Niciodată nu știi unde e de pe-o zi pe alta.

June dădu din cap, înțelegătoare.

— La fel ca taică-tău. Știu ce vrei să spui. Totuși, acum cel puțin îi ai înapoi. Trebuie să fie emoționant.

Susan își dădu ochii peste cap.

— O, e minunat, mult îmi lipseau certurile, scandalurile, violentele ciocniri de temperamente. Când a plecat, copiii erau la pământ, nu se puteau obișnui cu pacea și liniștea. Voiam să-i trimit în împuțitele de insule Falkland, ca să aibă parte de război continuu.

June zâmbi.

— Sarcastică mai ești, Susan.

— Ei, ca să ți-o spun p-a dreaptă, mamă, tare-aș mai vrea ca și el și taică-meu să pice morți.

Sorbind din ceai, June trase apoi un fum din țigara *Rothman's.*

— Mie-mi spui? Și eu aș prefera să-l văd pe taică-tău oale și ulcele. Dobitoc bătrân!

Apoi, râse:

— Țin minte-odată, când tu erai mică, m-a bătut de-am văzut stele verzi, în piața Romford. Cică mă uitasem după un tip. Cum mă și uitasem, că doar mă cunoști tu.

Trase cu sete din țigară, înainte de a continua:

— Totuși, era un tip bine. Prea bine, futu-i mama mă-sii, pe bune.

Incredulă, Susan întrebă:

— Cine, taică-meu?

Auzind-o, June râse zgomotos.

— Nu, ălălaltu'. Era un turc sau așa ceva, un gagiu mișto, brunet, cu ochi mari și negri.

Privirea i se pierdu în depărtare, spre alt loc, alte vremuri.

— Totuși, l-am avut și pe-ăla. Taică-tău n-a aflat niciodată, da' m-am întors și am pus mâna pe el. Orbitor de futu-i mă-sa, era. Numai mușchi și piele ca de ciocolată. Mie-ntotdeauna mi-au plăcut craii de pică. Curios, nu-i așa? Au ei un efect asupra mea, îmi fac sângele să dea-n clocot. Înțelegi ce vreau să zic, fato?

June devenise serioasă, iar Susan simți mila incomodă la care ajungea întotdeauna, pentru mama ei și nesfârșita ei goană după bărbați.

— Ăștia știu să se poarte cu femeile, sunt recunoscători că-i dorești.

— Poate pe vremuri, mamă, când totul era nou pentru ei, dar nu mai e cazul. Cred că acum te tratează la fel ca toți bărbații. Nu ca Barry și ca taică-meu, ci cum își tratează oamenii normali nevestele.

June dădu din cap:

— Și eu cred, dar pe vremea aia muream după ei. Îmi plăcea vânătoarea, înțelegi? Îmi plăcea senzația că eram cineva, că mă duceam undeva, că aveam o viață pe care să mi-o trăiesc. Că eram importantă pentru cineva.

— Erai importantă pentru mine și Debbie, mamă.

Clătinând din cap, June gesticulă negativ cu țigara:

— N-n. Nu ești dorită decât dacă te dorește un bărbat, fato, să ții minte asta. Știi, e greu să îmbătrânești. Tipii încetează să se mai uite la tine, nici nu te mai iau în seamă. Te consideră prea bătrână ca să-și mai bată capul cu tine. Și e cu atât mai greu când ai fost cândva o femeie atrăgătoare. După care se-ntorceau toate capetele.

Susan zâmbi ușor.

— Ei, mamă, tu arăți mai bine ca mine, întotdeauna ai fost așa, iar eu de fapt sunt încă tânără. Însă după mine nu s-au întors niciun fel de capete. Niciodată.

June ridică din umeri:

— Tu dintotdeauna au fost un copil urât, scumpo. Bafta sorților, zău așa. Dacă Debs ar avea creierii tăi, ar ajunge departe. Arată ca lumea – n-are ea cine știe ce trup, dar destul ca să obțină ce vrea. Și-acuma, uită-te la ea, legată acolo-n

Rainham, fără copii, fără nimic. O iapă nefericită, asta s-a ales de ea. Mai ai vreo veste de la ei?

Susan clătină din cap:

— Jamesie iar a făcut-o fiartă, vorbește lumea. Gagică-sa i-a turnat un plod. Cât trebuie s-o mai fi durut pe Debs. La drept vorbind, mamă, cred că-i îngrozitor să fii stearpă.

— Mai ales cânt te-ai încălțat c-un bou ca el! Niciodată nu mi-au plăcut irlandezii. Uită-te și tu ce belele fac, afurisiții ăia de catolici de-acolo. Bombe, toate alea... nu știu ce se-alege de lumea asta.

Lui Susan îi veni să râdă de neștiința mamei sale, dar se abținu. June era June și nimic mai mult.

— Vii la cârciumă diseară?

Susan clătină din cap:

— Mă îndoiesc, mamă. Nu-mi pot permite, zău, iar copiii au nevoie de mine aici.

— Lasă-i cu băiatul lui Doreen sau pune-o pe nesuferita aia de Wendy să aibă grijă de ei. Îi prinde bine și ei să te mai ajute din când în când.

Lui June i se pusese pata pe Wendy, ceea ce pe Susan o irita.

— Se face o frumusețe de fată, mamă. S-o vezi numai ce trup are!

— Apă de ploaie, dacă nu și-l folosește, ridică din umeri June.

Susan o privi în ochi:

— La fel ca tine, adică? Așa ar trebui, să-i lase pe alții să i-l folosească? Există două moduri de-a te privi pe tine și viața ta, să știi.

Maică-sa ridică din umeri:

— Cum vrei, da' pân-la urmă o s-ajungă să se uite de sus la voi toți, ține minte ce-ți spun.

Auzind-o, Susan râse, sonor și dușmănos:

— Sper pe toți sfinții să fie așa. Vreau să aibă o viață mai bună, și ea și ceilalți, decât am avut-o noi.

Dintr-odată, June păru zdrobită.

— Am făcut tot ce-am putut pentru tine și Debs.

Susan râse iarăși:

— Asta voiam și eu să zic, mamă, exact asta voiam să zic.

∴

Doreen fu aceea care o convinse în sfârșit pe Susan să meargă la cârciumă. Era o petrecere nemaipomenită, cu o

formație în carne și oase.

Susan își tencui fața cu farduri și luă pe ea singurul său costum bun, o rochie și o jachetă de la *Marks and Spencer's.* Plecă împreună cu Doreen, lăsând casa în seama lui Wendy.

Încă o mai dureau coastele, dar voia să iasă, să mai vadă și alte fețe, să se distreze. Iar Doreen o convinsese că soluția cea mai bună era să meargă la local, cu toate rudele și prietenii.

Se bucura că venise. Apăru până și Debbie. Grasă și tristă, trăgându-l după ea pe Jamesie cu o mutră amărâtă și având vizibile clar pe fața buhăită urmele unei vânătăi la ochi.

Cele două surori se așezară una lângă alta, iar Susan o ascultă pe Debbie cum făcea bucăți pe toată lumea, sistematic.

Mai ales pe cele după care știa că se ținuse Jamesie de-a lungul anilor.

Cârciuma era plină cu oameni de toate vârstele, se cânta muzică bună, sonoră și dansantă. Băuturile alcoolice curgeau valuri-valuri.

Una peste alta, o seară în oraș tipică pentru East End.

Femeile stăteau laolaltă, bărbații erau la bar. Copiii mai mici se așezaseră afară pe zid, mâncând crochete, bând Cola, jucându-se de-a pupăturile sau luându-se la bătaie.

Nu se schimbase mare lucru, din copilăria lui Susan.

Acolo se simțea în siguranță.

După câteva rânduri de Bacardi și Cola, simți că se relaxa. Tensiunea i se risipea din trup, iar grijile îi părăseau treptat mintea. Doreen se dădea în spectacol, ca de obicei, și toată lumea râdea.

Până și Debs se destinse, începând să se distreze. În timp ce formația ataca încă o melodie veche din repertoriul Beatles, Susan își dori să se fi întremat suficient pentru a dansa și ea.

Dar bătu din palme, cântând la unison cu toată lumea, mulțumită și cu atât. Apoi, June și Joey începură să danseze twist și toți îi priviră, cu ovații și îndemnuri.

Râzând ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume, Susan se alătură aplauzelor și strigătelor. Seara de zece octombrie, 1983, avea să rămână de neuitat, din mai multe motive.

Pentru prima oară după, întoarcerea lui Barry acasă, avea inima ușoară, simțindu-se aproape ca o adolescentă plină de viață…

Apoi, îl zări pe Peter White și-i făcu cu mâna, peste bar.

Acesta îi răspunse asemenea, iar Susan îl văzu croindu-și drum prin mulțime pentru a sta de vorbă cu ea.

— Te place, Sue.

Susan făcu un gest de lehamite spre sora ei:

— Nu fi proastă. Ne cunoaștem de ani de zile, de când eram mici. E politicos, atâta.

Debs râse, cu un sunet gros, obscen.

— Vrea să fie un pic mai mult decât politicos, fato, ascultă ce-ți spun eu. Mereu întreabă de tine.

Susan își ridică ochii spre tavan.

— Se poartă prietenos, nimic mai mult, Debs. Și-acum, las-o baltă-n mă-sa.

Peter le zâmbi amândurora, salutându-le din cap și pe celelalte femei de la masă. Susan era încântată că-i dădea atenție. Toți o priveau cum stătea de vorbă cu acel marinar prezentabil și necăsătorit, care arăta bine, era îmbrăcat elegant și părea să aibă ochi numai pentru ea.

— De mult nu ne-am mai văzut, Sue, cum o mai duci tu cu viața?

Ochii verzi ai lui Peter licăreau, făcând-o să râdă copilărește.

— Ca de obicei, colega, dar tu? Încă nu ți-ai găsit o fată drăguță?

Peter, care luase câteva pahare la bord, se simțea destul de îmbărbătat ca să-i răspundă, chiar și nevestei lui Barry Dalston:

— Toate alea de soi sunt ocupate, inclusiv tu, fetițo.

Auzindu-l, roși. Obrajii i se îmbujorară într-o nuanță vie, iar maică-sa strigă de se auzi în toată cârciuma:

— Ia-n te uită, Susan a mea s-a făcut roșie ca focu'! Ce te-ntrebat, fată, ce număr porți la sutien?

Toți izbucniră în râs, inclusiv Peter.

Susan clătină din cap, strigând peste tot vacarmul:

— N-o lua-n seamă, Peter, e o țoapă.

Dar hărmălaia devenise prea puternică și nu se mai puteau auzi. Mimând că se ducea după ceva de băut, Peter se îndepărtă.

Roșie la față și fericită, Susan își privi sora, zâmbind:

— Dumnezeule, cred că ai dreptate. *Chiar* îmi face curte!

Debbie sorbi din *Pernod,* spunând pe un ton acid:

— Ei, probabil că-i place personalitatea ta, că altceva, de unde?

Susan simți că i se risipea toată euforia și-i răspunse surorii sale pe același ton:

— Din același motiv pe *tine* nu te paște niciun pericol să te placă nimeni, așa-i, cățea afurisită ce ești?

Debbie se ridică, nesigură pe picioare.

— Aici ai dreptate, Susan, n-aș avea nevoie de unul ca ăsta în viața mea. Fin'că-nseamnă că tu ești prea urâtă ca să ajungi altfel la el, nu?

Porni împleticită spre bar, iar Susan o văzu apropiindu-se de Peter și cuprinzându-l cu un braț.

Sărutându-i și mângâindu-l. I se făcea rău văzându-i.

Doreen se așează pe scaunul eliberat de Debbie și-i spuse la ureche:

— Uită-te la ea, cățea grăsană ce e. De parc-ar avea cineva poftă de-așa ceva, fără ajutorul drogurilor halucinogene!

Izbucniră amândouă în râs, atât de tare încât toți cei din jur se întoarseră să-i privească.

Debbie se uită și ea. Ghicind că râdeau pe socoteala ei, se trase și mai aproape de Peter, scoțându-i limba surorii sale.

Susan îi răspunse cu gestul labei, ceea ce o făcu pe Doreen să se cocoșeze iarăși de râs.

— Pariez c-o face tot timpul, pe vaporul ăla ai lui – laba, vreau să zic.

— Termină, Dor, e un om foarte drăguț.

Doreen dădu din cap.

— Știu, dragă, și de ce n-o fi al tău, mm? Gândește-te ia viața pe care ai fi avut-o cu el. Plecat pe mare, văzându-l doar din când în când. Bani regulați, o viață proprie, în lipsa lui. Fute-m-aș cred c-am să mă dau și eu la el! Ce zici, merită să mă dedau la asta?

Susan zâmbi.

— Nu-l interesez. Mă simpatizează doar, nimic mai mult. Ca prietenă.

Vocea îi devenise nostalgică și se opriră din vorbă o vreme, adâncite amândouă în propriile gânduri. Întrebându-se cum ar fi fost viața cum un bărbat care să le placă într-adevăr.

Îl văzură împingând-o pe Debbie de lângă el, iar femeia râse, cât pe ce să cadă pe jos. Picioarele ei scurte și groase se clătinau pe tocurile imposibil de înalte.

— Știi ceva? Seamănă leit cu maică-mea, nu crezi, Doreen?

Doreen dădu din cap, înțelepțește.

— *Este* maică-ta, fată. Atâta doar că-i o variantă mai scundă, mai tânără și mai răutăcioasă. N-aș vrea să fiu în locul lor nici pentru tot ceaiul din China. Astea nu-s femei, sunt paraziți.

Susan dădu din cap, fiind însă din nou deprimată.

— Vreau să mă duc acasă, m-a ofticat nasol de tot.

Luându-i paharul gol, Doreen o dojeni:

— N-o lăsa să vadă că te enervează, nu-i decât invidioasă. Ești o femeie de treabă, Susan, iar calitatea asta n-au să ți-o poată lua niciodată. Să nu uiți, colega. Toată viața s-o ții minte. Și-acum, taci din gură, stai jos aici și-așteaptă până mai aduc eu un rând.

Susan, ca de obicei, se supuse.

∴

Barry era drogat și furios. Fusese acasă la o păsărică din Manor Park. La treizeci de ani, Christine Carvel era mama a cinci copii. Mai avea urme ale frumuseții de altă dată, un trup gras, dar cea mai bună fire pe care ar fi putut-o avea o femeie.

Chrissy vedea totul în termenii bucuriei radioase.

Șase zile în șir, de când o agresase pe Susan, Barry lâncezise la ea, tratat ca un rege în vizită, alimentat și adăpat până când revenise la toanele lui obișnuite.

Chrissy îi dăduse provizia ei de cocaină și amfetamine și-i răsucise câteva chiștoace, ca să-l răcorească. În sfârșit, adunându-și mințile, plecase, cu promisiunea de a reveni curând, pentru a-i compensa tratația.

Chrissy era obișnuită să fie folosită de bărbații ca Barry. Știa că, la un moment dat, primea în schimb câteva lire sterline și ceva droguri.

Oamenii veneau la ea când aveau nevoie de un pat, pentru o săptămână sau o lună, dacă fugeau de Moș Bill sau de neveste ori amante nefericite. Îi plăcea compania lor și lua totul așa cum era. Adică, fără să i se facă niciun rău și fără să facă nici ea rău cuiva.

Copiii ei aveau toate culorile curcubeului și-i adora. Dar nu putea rezista unei fețe, mai ales uneia atât de arătoase ca a lui Barry Dalston.

Îl găzduise în patul ei și avusese parte de câteva zile delicioase. Acum, el o întindea, iar ea îl lăsa să plece cu zâmbetul pe buze și cinci lire-n buzunar.

Tipic pentru ea.

Barry pleca tot cu zâmbetul pe buze, și un herpes cât toate zilele. Dar pe-asta Chrissy n-avea s-o știe, o vreme.

Când intră în casă, era deja nemulțumit. Sulfatul și Driminalul îl făcuseră să se simtă paranoid și era convins că Roselle și Susan conspiraseră împotriva lui. În apartamentul lui Chrissy, trăise într-o lume plăsmuită, cu draperii trase, muzică bună și camaraderie.

Afară, în lumea reală, simțea mai puțin din vibrațiile binevoitoare ale femeii. Barry Dalston suferea de Paranoia Pete, cum numeau toxicomanii recăderile grave.

Wendy, culcată pe canapea după ce vârâse copiii în pat, îi auzi cheia în broască și îngheță. Când intră în salon, o găsi în picioare lângă ușa bucătăriei.

Barry o privi, îi văzu spaima de pe față și se înmuie. Cel puțin fiica lui înțelegea cu cine avea de-a face.

— Unde-i maică-ta?

Wendy ridică din umeri.

— A ieșit, vine curând.

Avea atâta minte să nu spună că Susan se dusese la cârciumă, până când vedea în ce stare de spirit era.

Barry îi maimuțări vocea și poziția, dar fata nu-i răspunse. Nu îl băgă în seamă.

— Cum adică, „a ieșit”? N-am zis niciodată că poate să iasă, nu?

Wendy înțelese că nu era în apele lui și încercă să-l îmbuneze.

— Să-ți fac un ceai, tată? Ceva de mâncare?

N-o luă în seamă. Așezându-se pe sofa, scoase un pachețel de celofan. Îl puse pe masă și-i ceru lui Wendy oglinda din bucătărie. Fata se conformă, iar Barry începu să taie sulfatul pe oglindă. Cu ajutorul unei lame de ras, îl tocă expert într-o pulbere fină. Când fu mulțumit, formă patru linii groase, răzuind praful pentru a-i da formă, cu fiecare sunet amplificat în tăcerea din cameră.

Apoi, făcând sul o hârtie de cinci lire sterline, priză două linii una după alta. Își dădu capul pe spate și horcăi din gât, când simți prima arsură.

Apoi, o privi pe Wendy.

— Nu vrei să-ncerci și tu? Să simți primul fior cu bătrânul tău tată, mm?

Arăta aproape prietenos.

Fata scutură violent din cap.

— Nu mă ating de droguri.

Vocea ei îl condamna și-l înfuria.

— „Nu mă ating de droguri”, o îngână el din nou. Curvișteină constipată ce ești!

Wendy se întrebă ce să facă. Nu îndrăznea să-i lase pe cei mici cu el. În starea în care era, dacă unul dintre ei se trezea, risca să primească o mamă de bătaie. Și pe urmă, o omora maică-sa. Era prinsă între ciocan și nicovală, ca de obicei.

— Ce vedeai la televizor?

— Nimic. Recapitulam doar.

Barry dădu încet din cap, ca și cum ar fi fost prea tălâmb ca să înțeleagă despre ce vorbea.

— A, înțeleg. Recapitula. Fetița cea deșteaptă recapitula.

Vorbea de parcă ar mai fi fost o persoană în cameră. Luă cartea din care citea:

— „Fructele…” cum?

— Mâniei. *Fructele mâniei.* E un roman de John Steinbeck.

— Și-ăsta cine futu-l în cur pă mă-sa mai e, când i-acasă?

Barry aruncă pe jos cartea.

— La hai și stai tu cu tăticu’ tău, să ne zbenguim nițel.

Wendy rămase la ușă.

O privi câteva momente.

— Ți-am spus să vii aici, arătă el podeaua, între genunchi. Așa că, vino-aici. Imediat!

Glasul îi era aproape un răget și, cu gândul la fratele și surorile ei, Wendy se apropie. O trase între picioarele lui și o privi.

— Așa, nici n-a fost prea greu, nu?

Îi ținea mâinile într-ale lui, iar ea ar fi vrut să se smulgă, să fugă din casă, dar știa că nu putea.

— Crești, fetițo, ia uite ce țâțișoare ai deja. La fel era și maică-ta – coaptă și gata să treacă la fapte. Pariez că toți băieții vor să iasă cu tine, este?

Fata dădu din cap.

— Totuși, eu nu vreau să merg cu ei. Vreau ca mai întâi să intru la universitate. Am să umblu prin toată lumea, într-o zi, zău că da.

Pentru Wendy era foarte important ca Barry să știe cum era

ea de fapt. S-o înțeleagă, cu nevoile și dorințele ei.

Barry râse:

— Nicio șansă! Ai s-ajungi ca toți ăilalții. O burtă plină de labe și craci, măritată c-un cheltuitor nenorocit. Și maică-ta își făcea visuri din astea, cu ani în urmă. Ei, și n-a trecut mult și i le-am scos din cap, cum am să ți le scot și ție.

Wendy își mușcă buzele.

Barry privi fața fiicei sale. Era într-adevăr o fată arătoasă. Ar fi putut fi Susan, dacă Susan avea un dram de noroc. Păr frumos, șaten și des, ca un halou castaniu în jurul capului. Arăta deja mai matură decât vârsta ei.

De vreo optsprezece ani, poate. Avea trup de femeie, cu sâni plini și picioare lungi. Parc-ar fi fost o Joan Collins tânără. Numai pometi și ochi languroși.

Îi simți atracția, alura tinerețiI.

Știa, pur și simplu, că avea s-o răstoarne careva tinerel cu mâini aspre și jegoase și răsuflarea puțind a nicotină. Cine știe ce căcăcios avea s-o ia prin învăluire, s-o îmbrobodească, până o făcea să se dea cu roatele-n sus pentru el. Barry știa prea bine ce avea să se întâmple. Dumnezeu îi era martor că și el o făcuse de nenumărate ori.

O trase pe genunchi.

— La dă-i tu lu' tăticu' un pupic.

Wendy încercă iarăși să se ridice, eforturile ei de a scăpa făcându-l să râdă.

Glumea doar cu ea – la început.

Dar senzația atingerii îi dădea un fior în plus glumei. Vru să-i apuce sânii, iar Wendy începu să i se împotrivească de-a binelea. Îi simțea mâinile peste tot, îl simțea râzând de ea și de încercările ei de a-i scăpa din strânsoare. Îi dădu un cot în stomac, o lovitură violentă care avu atâta forță cât să-l răstoarne pe podea.

Căzând greoi într-un cot, Barry răsturnă grămadă măsuța de cafea. Cești goale și bibelouri ieftine se sfărâmară de-a valma. Mândria și bucuria lui Susan, un bol de sticlă în care ținea la Crăciun fructe și dulciuri, se făcu țăndări.

Wendy se adună pe picioare și dădu s-o ia la fugă, dar fu nevoită să pășească peste tatăl ei și, profitând de ocazie, Barry o apucă de gleznă, răsturnând-o pe jos. Nimerind peste cioburi, fata țipă când simți un colț de sticlă intrându-i în genunchi.

Apoi, tatăl ei o încălecă, lăsându-i-se cu toată greutatea pe pântec, în timp ce-i ardea trei palme la rând peste față.

— Calmează-te-n mă-ta, borfelină tâmpită ce ești.

Wendy își smuci șoldurile, încercând încă o dată să-l arunce de pe ea.

— Lasă-mă-n pace, tată, lasă-mă să mă ridic.

Vorbea scrâșnind printre dinți, iar Barry, privindu-și fiica, își dădu seama că nu-i era cu adevărat frică de el. Se temea de ceea ce-l credea pe cale să facă, nu de el personal.

În turbarea provocată de amfetamine, simți că nu era deloc normal. Ar fi trebuit cel puțin să-l respecte.

— Ești la fel ca maică-ta, Wendy, te crezi mai grozavă ca mine. Toți vă credeți mai grozavi ca mine. Și tu, și Roselle, și zdreanță de mă-ta. Vă credeți mari scule numai fiindcă sunteți muieri. Fiindcă mai aveți crăpătura aia-mpuțită între craci.

Își împinse fața aproape de a ei:

— Ei bine, nu faceți nici cât o ceapă degerată. Mi-a zis mie cineva, odată: „Cum să poți avea încredere într-una căreia-i curge borșu' o săptămână pe lună și nu moare-n mă-sa?" Ei bine, a avut dreptate. Toate sunteți niște târfe nenorocite. Înțelegi ce-ți zic? Ei, înțelegi sau nu?

— Te rog, tată, te rog… Lasă-mă să mă ridic. Mă doare. Mă lovești.

Îi privi fața, fața ei frumoasă, încordată și albă. Era fiica lui, carne din carnea și sângele lui. Dar oare chiar era? N-o fi fost cumva rezultatul relației dintre Joey și propria lui fiică? În starea lui paranoidă, acest gând prinse rădăcini, ca să se poată justifica pentru ceea ce voia să-i facă. Actul sexual era modul lui Barry de a pedepsi femeile. Își putea sădi sămânța, își consuma pofta, făcea femeia să se simtă înjosită. Le dezmierda sau le chinuia, în funcție de starea în care se afla.

Se gândi la vremea când se născuse, la greutățile pe care i le cauzase cu plânsetele și colicii ei. După aceea, Susan nu mai avusese deloc timp nici pentru el, nici pentru altcineva, numai pentru afurisiții ei de copii.

Avea să le dea tuturor o lecție. Lui Wendy, maică-sii, nevestii, până și lui Roselle. Cu mințile tulburi cum era, credea că sigur ceea ce voia să-i facă avea s-o învețe minte până și pe amanta lui.

Puse mâinile pe sânii fiicei sale și începu să-i frământe, cu

mișcări sălbatice, care o făceau să se zvârcolească sub ochii lui.

— Ești o pizdă, la fel ca mă-ta…

Wendy suspina isteric și țipă, disperată:

— Tată, te rog! Lasă-mă să plec. Îmi curge sânge, mă doare…

Barry râse:

— Nu-s tac-tu. Joey-i tac-tu, scumpo, cum v-a fost tată la toți. Mă-ta și-a tras-o cu ta-su ani de zile. Ăla nu ți-i bunic, ți-i tată. El, nu eu. Rosie-i a mea și numai ea. De restu' mi-e silă.

Ascultându-l, Wendy tăcu. Era convinsă că Barry credea ce spunea. Wendy știa despre relația incestuoasă dintre mama și bunicul ei. Văzuse cum își manifesta June gelozia uneori, dacă rămâneau singuri împreună. Bunicu-său era faimos și pentru cum îi umblau mâinile peste micile lui nepoate.

— Toate sunteți făcute în familie, fato. Niște degenerături împuțite, toată tagma.

Alana și micul Barry stăteau în ușă, uitându-se la el. Barry întâlni privirile celor doi copii, încadrați în rama ușii. Băiatul ținea în brațe un ursuleț, o jucărie jerpelită, acoperită cu Weetabix. Susan trebuia să i-l șterpelească din când în când și să-l spele, în timp ce copilul dormea.

Undeva, în adâncurile minții sale aburite, Barry știu că de astă dată mersese prea departe. Dar drogurile îi dădeau un sentiment de omnipotență care avu câștig de cauză.

— Înapoi la culcare, voi doi, că de nu, vedeți voi pe dracu'.

Se prefăcu că voia să se ridice, iar cei doi o luară la fugă pe scară, spre etaj, unde Rosie plângea în pătuțul ei, întrebându-se ce-o fi fost cu toată gălăgia aceea și de ce nu era cu ceilalți, în miezul acțiunii, ca de obicei.

Wendy văzu chipul tatălui ei aplecându-se spre ea și, instinctiv, îl mușcă.

Dinții i se înfipseră în obrazul lui, în pometul sculptat fin pe care și ea i-l moștenise. Mușcă din răsputeri, simțind gustul sângelui și al propriei sale groaze.

Atunci, Barry o iovi serios. Durerea și furia se amestecau, luându-i mințile. Țipetele îngrozite ale lui Wendy se auzeau prin toată casa. Rosie stătea așezată pe pat, cu Barry și Alana, ascultând toți trei tărăboiul de jos.

În timp ce țipetele animalice de durere și șoc ale surorii lor atingeau un crescendo, micul Barry se culcă pe spate și-și acoperi fața cu ursulețul zdrențuit. Cu toții plângeau, cu

excepția lui Rosie, care zărise pe jos un biscuit mâncat pe jumătate și arăta spre el, încercând s-o facă pe Alana să înțeleagă ce anume voia. Pentru prima oară în scurta ei viață era neluată în seamă, Alana stând mută și plângând în tăcere, căci ghicea ce se întâmpla jos, în camera din față.

∴

— Ai văzut-o? Doamne Dumnezeule, am crezut că era să mor de râs.

Susan și Doreen veneau spre casă de la cârciumă.

— Nu-mi vine să cred c-a făcut-o, ce zici? Adică, imaginează-ți, să te dai așa în spectacol. Și numai pentru un căcățel ca ăla.

— Totuși, *este* soțul ei. De fapt, poți înțelege și-punctul de vedere al lui Debbie. Da' ce pumn i-a dat ăleia! Iisuse, până și eu l-am simțit, și eram tocmai în celălalt capăt al barului.

Susan dădu din cap:

— Biata Debbie! Numai Barry ar fi în stare de-o figură ca asta, să-și invite gagica într-o seară-n oraș cu nevastă-sa. Mi-a părut rău pentru ea, zău așa. Știu ce iapă poate să fie, da' vorbesc serios, Dor, ce porcărie, să-i facă una ca asta.

Ajunseseră pe aleea din spatele caselor.

— Merg să văd ce-au mai făcut ai mei, și pe urmă îți bat la ușă, dacă ai poftă de-un ceai.

— Bine, Doreen. Lasă-ne doar zece minute să ne punem la punct și vino.

Susan intră pe ușa din spate și, spre surprinderea ei, își văzu cei patru copii așezați la masa din bucătărie. O singură privire spre fața lui Wendy îi confirmă tot ceea ce avea nevoie să știe.

— Unde-i?

Luând cu blândețe în mâini fața fiicei sale, îi privi urmele și vânătăile.

— Ce s-a întâmplat? Era beat?

Wendy dădu din cap, apoi vorbi tristă, cu vocea răgușită, ca și cum nu și-ar mai fi folosit-o ani de zile:

— Și luase și droguri, mami. Era ca un maniac. M-a pus… m-a pus să…

Nu reuși să termine fraza, iar Susan, văzând sângele de pe capotul fetei, știu ce anume o pusese să facă.

— A zis că nu era nicio problemă, fiindcă nu-i tatăl meu. A zis că bunicul e tatăl meu.

Susan simți aerul ieșindu-i din piept, când înțelese ce anume i

se întâmplase fiicei sale neprețuite.

Și ea trecuse prin același lucru, cunoștea dezgustul de sine pe care îl simțea pe dinăuntru fata ei, cunoștea durerea de a ști că omul care ar fi trebuit să te ocrotească te folosea așa cum niciun bărbat nu s-ar fi căzut să se folosească de o femeie, nici măcar de o prostituată plătită.

Cunoștea revolta și sentimentul de zădărnicie din inima fiicei sale, în timp ce încerca să ajungă la un acord cu ceea ce i se întâmplase. Știa că avea s-o bântuie toată viața, să-i distrugă fiecare zi fericită, când revenea cu gândul la ceea ce i se întâmplase.

Cât de murdară avea s-o facă să se simtă pe dinăuntru. Cum n-avea să mai fie niciodată fata de dinainte, din cauza celor făcute de acea fată. Fata aceea n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Chiar atunci intră Doreen, cu un zâmbet strălucitor pe față, până văzu scena care o întâmpină. Părul său blond oxigenat și fardul albastru de ochi arătau fals în lumina din bucătărie, iar tricoul strâmt și tocurile înalte o făceau să pară o prefăcută. O înfățișare de *păpușă Barbie,* care i se potrivea într-un mod plastic, simulat. Buzele roșii i se despărțiră de șoc și oroare, când o privi pe fata dinaintea ei.

— Vai de mine, Sue, acum ce-a mai făcut?

Susan simți că începea să tremure. Șocul acela total, care îi dădea senzația de a se mișca prin apă. Se întoarse spre prietena ei.

— I-ai pe toți la tine, te rog, vrei? Du-i la tine și liniștește-i. Trebuie să mă lămuresc cu el fără întârziere. Odată pentru totdeauna, trebuia să-l pun la punct pe ticălosul ăsta.

Vorbea încet, parcă temându-se să n-o audă.

Doreen clătină din cap:

— Dă telefon la Moș Bill, să-l umfle…

Susan o întrerupse:

— Cum, Dor, așa cum fac în mod normal? Îl țin o noapte și dimineața-l trimit acasă? Nu, ia-i pe ăștia trei, cei mai mici, vreau să vorbesc cu Wendy între patru ochi.

Își privi fix prietena, iar Doreen dădu din cap, absentă.

— Cum vrei, Sue.

O luă în brațe pe Rosie, iar ceilalți doi copii o urmară fără o vorbă, ca și cum ar fi știut că urma să se întâmple un lucru pe

care nu trebuia să-l vadă.

După plecarea lor, Susan își luă fiica în brațe și o consolă cât putu de bine. Îi mângâie părul, murmurându-i cuvinte drăgăstoase. Își amintea reacția propriei ei mame, când i se întâmplase același lucru. Nepăsarea curată a lui June. Cuvintele nerostite care-i spuseseră clar că era din vina ei.

— E un porc, Wendy. Un porc împuțit, murdar și spurcat, și n-aveai ce face, iubito. Orice s-ar întâmpla, să nu uiți asta, îmi promiți?

Wendy dădu din cap, cu fața atât de tristă încât pe Susan o cuprinse o turbare căreia îi putea simți gustul, de intensă ce era.

— E adevărat ce-a spus, mami? Bunicul este tatăl meu?

Susan o strânse la piept, dar nu răspunse.

— Unde-i?

— Sus. E sus. Pe pat.

Ieși din bucătărie, urcând scara în fugă. Barry zăcea de-a latul patului, aproape răsturnat pe jos. Susan văzu căzută lângă el sticla de cherry brandy pe care pesemne o găsise în dulapul din camera din față. Era goală.

Coborând iarăși, își privi fiica. Se uitară una în ochii celelalte, apoi Wendy începu să plângă. Susan o luă în brațe, începând din nou s-o mângâie.

— Nu are nicio importanță, să nu uiți. Nimic nu are importanță. Știu, iubito, am trecut și eu prin același lucru, draga mea, și nu contează. Nu te poate schimba, pe tine, cea adevărată. Wendy a mea, îngerașul meu. Nu te poate schimba decât dacă tu permiți asta.

Peste zece minute, după ce se opriseră amândouă din plâns, Susan se duse la Doreen. Îi ceru prietenei sale să oblojească tăieturile lui Wendy, apoi s-o ducă la bunica ei, Kate, și să-i explice situația. Că Barry o bătuse rău, iar Susan voia s-o îndepărteze de el în noaptea aceea.

Doreen dădu din cap, întrebându-se care avea să fie deznodământul. Nu era proastă, știa că Barry făcuse ceva mult mai rău decât doar să-și fi bătut fiica.

Apoi, revenind acasă, Susan luă o haină pe ea și merse la cabina telefonică din colț.

O sună pe Roselle la club, pentru a o întreba dacă Wendy putea sta acolo câteva zile, din cauză că se întâmplase un necaz cu Barry. Roselle, auzindu-i tonul, acceptă.

Parcă toate femeile din viața lui Barry s-ar fi hotărât să conspire împotriva lui. Ceea ce, desigur, se și întâmplase.

După ce se întoarse acasă, Susan puse ibricul pe foc și-și făcu o cafea. În timp de aștepta apa să dea în clocot, ieși în hol. Căută cu atenție prin dulapul de sub scări, până găsi un ciocan mare, cu gheară. Îl puse pe masă, își bău cafeaua și fumă o țigară.

Se uită prin jur, la casa pe care o iubise atât de mult, când Barry nu era înăuntru.

Era casa ei, nu a lui. Refugiul pe care încercase să-l creeze în haosul complet care fusese viața ei cu un om care nu vedea altceva decât ceea ce voia el, de ce avea el nevoie.

Luând ciocanul, porni încet prin casă, asimilându-i toate imaginile și mirosurile, înainte de a intra în sfârșit în dormitor, pentru a-și găsi soțul. Bărbatul ei legiuit, care zăcea de-a curmezișul patului, cu chipul mușcat și zgâriat de propria lui fiică. Fata pe care o posedase ca un animal. A, știa prea bine ce simțise Wendy, trecuse și ea prin același lucru, de nenumărate ori.

Privindu-și soțul, Susan simți o ură atât de intensă, încât avea impresia că putea ucide întreaga lume, fie și numai pentru a-și apăra copiii.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Bal? Ai avut-o cu trupul tău bolnav, ca pe o nimica – absolut nimica. Sper că a meritat osteneala, oriunde te-ai afla. Sper c-ai simțit că merita. Nu-ți doresc decât s-o simți cu adevărat și pe-asta, bețiv ticălos ce ești. Să mă poți privi în față și să simți frica pe care a simțit-o copilul tău.

Susan ridică deasupra capului ciocanul și îl repezi din răsputeri spre craniul lui.

Repetă mișcarea de peste o sută de ori, până nu mai rămase nimic din el. Nimic care să se poată recunoaște, cel puțin.

Barry Dalston dispăruse pentru totdeauna. Susan era împroșcată cu sânge, creier și frânturi de os. Ieși calmă din cameră și își mai făcu o cafea, după care fumă încă o țigară. În fine, luându-și vechiul mantou, se duse la telefonul public și formă numărul poliției.

Doreen, care o privea de la fereastra dormitorului, simți o lacrimă lunecându-i din ochi, când își dădu seama ce făcuse prietena ei. Dar, spre deosebire de restul lumii, ea știa de ce o

făcuse. Nimeni n-avea să afle vreodată adevăratul motiv, cel puțin nu de la ea. Susan nu făcuse decât să-și apere copiii, cum ar fi făcut orice mamă umană.

Când sosi poliția, îi culcase pe toți și dormeau. Cu excepția lui Wendy, care aștepta cu răbdare la bunica ei s-o ia Roselle și s-o țină până îi dispăreau vânătăile și-și putea scoate fața în lume fără a da de gol ce anume pățise.

CARTEA A TREIA

1985

Nu e timp ca prezentul

(Mrs Manley, 1663-1724,
The Lost Lover, 1696)

Din măritiș în grabă și pocăință-n voie;
Făr-ai plăcea persoana, plăcându-i dar comoara.

(Elizaneth Thomas, 1675 – 1731)

Ce-i făcut e bun făcut.

(William Shakespeare, 1564-1616,
Macbeth, 1606)

21.

Susan se trezi în zgomotele închisorii. Era o deșteptare stranie, o bătaie în ușă, un strigăt, apoi vacarmul. Când deschise ochii, își văzu noua vecină de celulă privind-o.

Matty Enderby, cu părul impecabil, cu fața spălată proaspăt și sprâncenele pensate fără milă, îi zâmbi cu blândețe.

— Te simți mai bine în dimineața asta?

Avea o voce răgușită, genul potrivit pentru o regină a filmelor porno. Era joasă, sexy și cu aluzii promițătoare.

— ’Te-n mă-ta.

Vocea lui Susan suna gâjâită de somn și țigări. Tuși aspru, făcând-o pe Matty să se retragă, dezgustată.

— Să-ți dau o ceașcă de ceai?

Susan aprobă din cap.

— Îmi simt gura ca un cur de bărzăune.

Matty făcu iarăși o mișcare înapoi, iar Susan se ridică în capul

oaselor.

Se simțea și arăta îngrozitor.

Dându-se jos din pat, luă un prosop și un calup de *Camay.* Apoi, privindu-se în oglinjoara prinsă pe perete, deasupra lavaboului, scoase limba.

Arăta și se simțea urâtă. Și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Părul, care nu fusese niciodată principala ei calitate, îi atârna fără viață în jurul umerilor. Culoarea sa părea să fi pălit, din lipsă de soare. Avea pielea pătată din cauza somnului, bărbia îi arăta ca un rai al punctelor negre, iar pielea nasului i se jupuia.

Numai ochii-i păreau vii și erau ochii unei străine. Alerți, strălucitori, plini de înțelepciune și tulburare.

Matty reveni cu ceaiurile, iar pe al lui Susan îl puse pe masa de lângă ușă.

— Aici pute.

Susan dădu din cap.

— Îmi pare rău, astă noapte am transpirat ca o scroafă.

— Ai visat fel de fel de chestii, mormăiai și gemeai.

— Și, zâmbi Susan, după cum mă cunosc, probabil m-am și bășit. Fasolea n-a fost niciodată mâncarea mea favorită.

Știa că le incomoda pe celelalte femei, dar puțin îi păsa. După sejurul la Durham, nu-i mai lipsea decât să stea în aceeași celulă cu o nesuferită înțepată ca Matilda Enderby. Ce-or fi crezut?

În locul posterelor reprezentând bărbați goi, cu niște răngi cât bâtele de baseball, se afla într-o celulă cu postere care arătau fructiere și femei în haine de modă veche, la picnicuri pe maluri cu iarbă verde.

Era mult prea straniu pentru ea.

Se obișnuise cu asprimile și brutalitățile vieții camerale. Îi dădea sentimentul unui țel. Să învingi sistemul. Să faci parte din societatea deținutelor. Să glumești în legătură cu bărbații și atributele lor, să-ți închipui că tuturor le lipsea un picior, când în realitate numai la asta nu le stătea gândul.

Cu noua tovarășă de celulă, nimerise într-un soi de univers alternativ, unde oamenii mâncau sandvișuri cu castraveți și respectau toate regulile.

Inspira o senzație anormală.

Susan sorbi din ceai și se uită încă o dată la postere.

— Sunt tablouri de Monet.

Ridică din umeri; n-o interesa.

Serios? Eu credeam că erau postere.

Își bău repede ceaiul, savurându-i gustul dulce. Apoi, scoțându-și ținuta de noapte, se înfășură cu un prosop și ieși din celulă. În drum spre dușuri, întâlni femei de toate formele, culorile și convingerile. Unele zâmbeau. Altele o priveau prudente, căci reputația ei i-o luase înainte.

Știa că așteptau să afle cum era, înainte de a-i oferi ceva, cât de cât, și cu atât mai puțin prietenia. Dar Susan înțelegea acest lucru, în mediul închisorii se putea simți în siguranță. Cu Matty, avea senzația că nimerise într-un fel de joc.

La dușuri, stătu sub apa călâie, tremurând, în timp ce aștepta ca trupul să i se aclimatizeze. Apoi, săpunindu-se peste tot, se spălă pe cap și începu să se clătească.

O negresă tânără cu semne tribale pe față îi oferi un tub de *Head and Shoulders.*

— Săpunul o să-ți facă praf părul, dom'le. Ia de-aici.

Susan dădu din cap cu recunoștință, urmându-i sfatul.

Savurând spuma grasă, se delectă cu plăcerea simplă de a-și spăla părul slinos și încâlcit.

În dușul de alături, două femei se sărutau, dar Susan le ignoră, nepăsându-i de ele. Știind că intimitatea ținea de domeniul trecutului, ieși de la duș fără să mai privească în urmă. Le respecta discreția prin faptul că nu le privea, nu le lua în seamă. Le lăsa în pace. Era o regulă nescrisă a închisorii.

În timp ce mergea înapoi spre celula ei, se șterse cu prosopul aspru. O gardiană cu față severă și păr de o șocantă culoare roșie o opri.

— Numele.

Ordinul era dur și răspicat.

— Dalston, Susan, PX4414.

Femeia dădu din cap:

— Vizită la unu și-un sfert.

Susan luă la cunoștință, apoi își văzu de drum.

Spera să fie copiii, dar nu nutrea nădejdi prea mari. Serviciile sociale se apucaseră iarăși de șmecherii. Încercau s-o ademenească în tot felul de chestii. Și le alungă imediat din minte, știind că, în actuala ei situație, degeaba ar fi încercat să se gândească la anumite lucruri. Era un talent pe care ți-l formai pentru a nu-ți pierde mințile.

Peste douăzeci de minute, își citea corespondența, obișnuita

scrisoare zilnică de la copii. Declarația mâzgălită „Te iubes” a lui Barry și mica notiță a Alanei, despre școala cea nouă și noile prietene. Susan strânse la piept cele două scrisori, ca pentru a absorbi cuvintele în trup.

Apoi, luându-și inima-n dinți, desfăcu scrisoarea lui Wendy. La cincisprezece ani, fiica ei cea mai mare era deja femeie. Nu avusese de ales. Scrisorile ei erau mature, cu un conținut adult.

Asta o îngrijora cel mai mult pe mama ei.

Spre deosebire de Alana, care vorbea despre farduri și formații pop, modă și televiziune, scrisoarea lui Wendy discuta modul cum se descurcau ceilalți copii. Cum o ducea Rosie, recunoscută ca un copil perfect, în familia ei adoptivă, Simpson. Ce drăguț se purtau cu ea, dar totuși nu erau părinții ei adevărați și nici n-ar fi putut să fie, atâta vreme cât mama ei era în viață.

Aceste scrisori o speriau pe Susan din mai multe motive.

Wendy se învinuia pe ea însăși pentru toate cele întâmplate, ceea ce n-ar fi trebuit, n-avea niciun motiv. Susan era nevoită să i-o amintească încontinuu.

La Durham fusese greu, un drum lung și dificil. Susan nu-și văzuse prea des copiii, iar când avea totuși ocazia, o făcea pe fugă. Erau peste măsură de emoționați, când în sfârșit o vedeau, așa că forțau nota, luându-se la întrecere să-i capteze atenția. Apoi, mai era și mica Rosie, care nici n-o mai cunoștea cu adevărat și plângea când Susan o lua în brațe.

Se scutură în sinea sa. Situația se putea schimba din nou, acum când era mai aproape de ei. Rosie putea începe s-o vadă mai des, legându-se în sfârșit o relație între ele.

Își perie părul cu mai multă grijă ca de obicei, în caz că vizitatorii erau copiii. Voia s-o vadă frumoasă.

Matty reveni în celulă și-l zâmbi, mulțumită că Susan era spălată și pieptănată.

— Am auzit că-ți vine o vizită.

— Repede mai circulă veștile pe-aici.

— Vrei să te coafez? Să arăți mai prezentabil?

Ținea morțiș să-i facă o plăcere și, deodată, Susan simți un val de oboseală. N-avea să reziste mult cu femeia aceea, era sigură. O păștea o nouă acuzație de omor.

Dar, peste zece minute, avea un coc îngrijit și se lăsase convinsa până și să se fardeze puțintel. Când se privi în oglindă,

diferența o surprinse. Matty râse, încântată de ea însăși.

— Ești aproape drăguță. Ce-ți mai trebuie acum e un program bun de îngrijire a pielii și câteva haine frumoase și-ai s-arăți trăsnet.

Susan pufni, arțăgoasă.

— Ascultă, scumpete, eu și dac-aș câștiga la căcatul de loto și m-aș duce la un chirurg plastic n-aș ajunge trăsnet. Nu cu trupul ăsta, în orice caz. Totuși, cu moaca socot că s-ar putea să am puțin mai mult noroc.

Mai admiră o dată schimbarea în oglindă, sperând că veneau copiii. Avea dreptul la o vizită și voia s-o folosească înțelept.

— Ai mai da jos și din greutatea asta de pe tine, dac-ai încerca. Nu mai mânca grăsimi și ținte numai de vegetale.

— Ce ți-e, Enderby? Te-ai angajat să-mi fii împuțita de asistentă personală, sau ce?

Matty zâmbi enervant.

— Se poate zice și așa. Ai o reputație bună. Până și Rhianna se teme de tine, ea, căreia-n rest de nimeni nu-i e frică.

Susan nu-i răspunse.

Cealaltă nu mai insistă. În schimb, luă niște lac de unghii și, zâmbind, o informă pe Susan că pleca la o sesiune de vopsire recreativă a unghiilor.

Susan clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce existență insipidă ducea femeia aceea, până și la pârnaie.

În prag, Matty se opri și spuse cu seriozitate:

— De fapt, eram secretară legală – țin și-aici un cabinet, zilnic, pentru celelalte fete. Le dau sfaturi și-așa mai departe. Ar trebui să arunci și tu o privire, poate reușesc să te-ajut. Oi fi arătând eu ca o pațachină, dar pe dedesubt am un creier ca un computer.

Îi suflă lui Susan o bezea și ieși din celulă. Susan scoase limba spre ușă, apoi oftă. Era bolnavă la cap, nu se îndoia.

Știa că reputație i se trăgea de la sejurul în Durham.

O lesbiană făcuse o pasiune pentru ea, iar Susan îi explicase că o plăcea ca prietenă, dar nimic mai mult. Femeia, o amazoană înaltă și blondă, nu fusese deloc încântată.

Neobișnuită să fie refuzată, se ofuscase serios, lăsând-o pe Susan într-o dilemă. Julia Stone îi făcuse viața insuportabilă. Oriunde mergea, la dușuri, la toaletă, la gimnastică, Julia era acolo, cu o mutră furioasă, încercând s-o intimideze. Susan

auzise prin telefonul fără fir că se pregătea s-o înghesuie la dușuri. N-avea chef să fie violată și știa că Julia, cu tipul ei de personalitate, n-ar fi ascultat de glasul rațiunii. Din punctul de vedere al Juliei, Susan i se pusese contra.

Punându-și o bilă de biliard într-o șosetă, Susan mersese până la dușuri, iar acolo o băgase pe Julia Stone în spital pentru două luni. Astfel, realizase două lucruri: Julia Stone își pierduse prestigiul, iar Susan îl câștigase. Motiv pentru care se temea acum de ea Rhianna, motiv pentru care majoritatea deținutelor se temeau de ea.

Până și gardiencele erau impresionate.

Dar Susan nu voia să se asemene cu Rhianna, cum nu voia să semene nici cu Julia.

Era vorba doar de supraviețuire, nici mai mult, nici mai puțin.

∴

Camera particulară de vizite era zugrăvită într-un verde mat. Chipurile, ca să calmeze spiritele. Susan găsea că arăta ca borâtura. Culoare verde ca fierea. Se așeză la masă și începu să-și roadă unghiile – mă rog, micile cioturi care-i mai rămăseseră. Când ușa se deschise, se îndreptă de spate, cu inima-n dinți, așteptând să intre unul dintre copiii ei sau toți.

Când colo, apăru un tânăr de vreo treizeci de ani, îmbrăcat sportiv. Mult prea sportiv ca să fie procuror, dar Susan nu-și făcu prea mari griji cu asta. Avea păr castaniu, ce părea să fi fost tuns cu cuțitul și furculița, ochi de un verde profund, sclipitori și veseli, și o gură cu buze pline.

— Bună, Susan, mă bucur că te cunosc în sfârșit.

Observă că avea dinți frumoși, egali și drepți. Parcă-l și vedea ca pacient regulat la stomatologie. Numai calote, coroane și punți. Păcat că nu-și îngrijea la fel de bine și părul.

— Colin?

Vizitatorul îi auzi dezamăgirea din voce și zâmbi, pentru a-și ascunde nervozitatea.

— Colin Jackson, am vorbit la telefon.

Susan dădu din cap, observându-i blugii roși și puloverul spălat de nenumărate ori.

— Deci, dumneata ești marele avocat care se va ocupa de apelul meu?

Tonul ei spunea totul, iar Colin avu bunul simț să roșească.

— Știu că azi par foarte neîngrijit, dar am avut o mulțime de

treburi. De dimineață, ți-am întâlnit copiii.

6 văzu luminându-se la față și oftă în sinea lui.

— Au să-i aducă aici vineri. Vineri după-amiază.

Lui Susan îi căzu fața.

— Mai sunt nu știu câte zile până atunci, spuse ea cu o voce plată, lipsită de viață.

Colin încercă s-o înveselească. Deschizându-și servieta, scoase un dosar. Era gros cam de cinci degete.

— Am aici toate hârtiile tale, tot ce ține de cazul tău.

— Ce fericire! Ei bine, poți aduce orice argumente vrei, eu nu mai am nimic de adăugat. Am luat ciocanul și l-am omorât. Nimic mai simplu.

Avocatul zâmbi, fără tragere de inimă.

— Totuși, nu este chiar atât de simplu, nu-i așa, Susan? Ceva anume a declanșat actul tău de violență. Știm că te bătea cu regularitate, știm că era un infractor violent. Am aflat că te bătuse rău, cu câteva zile înainte de crimă. De ce nu l-ai omorât atunci?

Susan zâmbi cu răutate.

— Atunci n-am avut chef să-l omor. Eram rănită, cu dureri, aveam coastele rupte și fața de parcă sărise cineva cu picioarele pe ea. Dar procesul trecut a dovedit că nimic din toate astea nu contează. Am comis o omucidere cu premeditare, mă mir că mi-au aprobat, măcar, apelul.

— Ei bine, situația s-a mai schimbat de-atunci, nu-i așa? N-ai făcut decât o singură declarație, în noaptea când a avut loc incidentul. În acea declarație, ai afirmat că te săturaseși și venise vremea să moară. Au fost cuvintele tale exacte. Acum, desigur, putem pleda o cauză justă. Trebuie să dovedim că se pregătea să te vatăme din nou, că erai îngrozită de el. Dacă putem convinge instanța de acest lucru, cred că avem șanse să reducem sentința la omor din culpă, după care vei ieși cu pedeapsa ispășită.

Surâse, încântat de el însuși. Așteptându-se ca și ea să fie la fel de mulțumită ca el.

— Trebuie să susțin că în momentul ăla eram sonată, asta e?

Colin se arătă potrivit de vinovat.

— Nu vreau să crezi că-ți cer să minți…

— Ascultă, Colin, ridică Susan din umeri, când l-am lovit pe idiotul ăla cu ciocanul, aveam mintea mai întreagă decât

oricând în viața mea. Știu că s-ar putea să ți se pară ciudat, dar asta e. Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă.

Colin îi recunoștea adevărul declarației. I se simțea în voce, în ochi. Acum, văzând-o, cu păru! aranjat, cu fața curată și îngrijită, arăta altfel decât cea din ziar, cu un an în urmă.

Atunci, arătase grasă și înspăimântătoare. Avea o expresie atât de dură pe față... Atât de lipsită de orice stare măcar pe departe comparabilă cu remușcarea sau îngrijorarea, și cu atât mai puțin cu frică. În tot timpul procesului, stătuse cu o privire împietrită; procurorul, înțelegând cu cine avea de-a face, n-o scosese la bara martorilor.

Toți psihiatrii scriseseră același lucru în raport: stare mintală nedecisă. Refuză să discute despre noaptea respectivă. Refuză să-și regrete fapta. De fiecare dată, aceleași cuvinte. Nu face decât să repete că era timpul ca soțul ei să moară.

În cele din urmă, judecătorul o condamnase pe viață pentru omor, spunând că nu avea altă soluție, întrucât doamna Dalston refuza să spună cuiva ce anume se întâmplase în noaptea aceea și să-și recunoască alt rol decât acela de ucigașă.

În declarația pe care o semnase la poliție, mărturisea că ar fi făcut-o din nou, dacă „avea ocazia”. Polițiștii se felicitaseră între ei, ziarele de scandal avuseseră o zi mare, iar Susan dispăruse în pușcărie, departe de atenția și, deci, de gândurile tuturor.

Dar cei patru copii ai ei o adorau și se vedea limpede că și ea îi iubea.

Pe scurt, Susan făcuse tot posibilul să fie închisă. Parcă ar fi vrut să se despartă de copiii ei. Să fie calificată ca ucigașă. Refuzase să folosească drept scuze intimidările sau amenințările din partea soțului ei mort. Apăruse ca o femeie hotărâtă să ucidă și, prin urmare, judecătorul fusese nevoit s-o condamne în consecință.

Dar șeful lui Colin era hotărât s-o scoată din pușcărie și făcuse campanie pentru un apel. Acum, mai aveau doar câteva luni pentru a înainta o nouă cauză. Toți crezuseră că poate avea să spună în sfârșit adevărul despre noaptea aceea. Și se părea că se înșelaseră.

— Ascultă, Susan, numai de-ai vrea să asculți de glasul rațiunii, am avea șanse să te scăpăm. Să te întorci acasă, la copii, la viața ta.

Îl privi cu ochi goi.

— Știm ce ți-a făcut, ți-am studiat fișele medicale, totul. Nu e nicio rușine dacă ai fost bătută rău și ai ripostat. Cu toții suntem capabili de așa ceva.

Nu-i răspunse câteva momente. În sfârșit, îi vorbi, ca unui copil.

— Dar n-am ripostat, nu-i așa? Uiți asta. Când l-am omorât, trecuseră șase zile de când mă lovise ultima oară. În acel moment, era beat și lipsit de cunoștință. O pradă ușoară. Dar să-ți spun ceva, Colin, și o poți scrie în carnețelul tău – când am dat cu ciocanul ăla în capul lui, am avut cel mai minunat sentiment din lume. Și am repetat gestul la nesfârșit. Era mai plăcut decât alcoolul, drogurile sau sexul. Acum sunt închisă aici, dar cel puțin îmi pare bine că am făcut-o și doi ani în șir aș tot face-o, dacă aș mai avea ocazia. Spre deosebire de Barry, eu îmi plătesc datoriile din trecut. Deși a plătit și el, până la urmă.

Zâmbi cu răutate:

— A, a plătit, cu vârf și-ndesat. Am avut eu grijă de asta.

Colin o privi. Era șocat de cuvintele ei, deși în sinea lui știa că avea dreptate. Susan era o ființă a principiului ochi pentru ochi. Înțelegea acest lucru și, după ce îi citise fișele medicale, mai înțelegea și cum putea ajunge cineva la limita când nu putea să mai suporte.

Numai dacă Susan și-ar fi dat seama că îi puteau susține cauza, ca s-o elibereze cu sentința ispășită. Ea, însă, aproape că părea să se bucure că era închisă, să se bucure de pedeapsa ei.

Când judecătorul pronunțase sentința, Susan Dalston râsese. Fusese singurul moment când manifestase cât de cât o emoție, pe tot parcursul procesului. Refuzase sfatul avocatului de a prezenta ca dovezi antecedentele ei medicale. Practic, refuzase să facă orice lucru care i-ar fi ajutat cauza.

Pe scurt, se închisese singură și aruncase cheia.

— Ce se întâmplă cu copiii mei?

Colin zâmbi.

— O duc bine. De fapt, vin săptămâna asta, după cum știi. Dar cu toții se simt bine. Rosie e cea mai mică, nu-i așa? S-a integrat la părinții ei adoptivi, care o adoră. Totuși, nu cunoști pe nimeni care s-ar putea ocupa și de ceilalți? Fata cea mare, cred, locuiește din când în când la o prietenă de-a ta, Roselle Digby. N-ar putea eventual să-i ia și pe ceilalți?

Susan clătină din cap:

— Nnț, nu poate. Aș dori să-i permită vecinei mele Doreen să-i ia. Era dispusă.

Avocatul făcu un gest de înțelegere:

— Mă tem că serviciile sociale nu aprobă să-i ia la ea cu niciun chip.

— O fi ea o blondă oxigenată cu cinci copii de la tați diferiți, zâmbi Susan, dar să-ți spun ceva, amice, e o mamă minunată și o ființă și mai minunată. Totul e relativ, nu-i așa? Și până la urmă care va fi situația cu copiii? Nimeni nu-mi spune nimic clar.

Colin nu-i putea răspunde, întrucât nici el nu știa. Avea întâlnire cu asistenții sociali ai copiilor, în cursul săptămânii.

— Voi ști mai mult după ce vorbesc cu domnișoara Beacham, asistenta socială.

Susan dădu iarăși din cap și-și aprinse încă o țigară.

— Și-apoi ce-ai să faci?

Avocatul ridică din umeri:

— Se pare că nu prea am ce face, nu-i așa?

— Atunci, am să-mi ispășesc pedeapsa, în liniște. Voi ieși peste patru ani, poate puțin mai devreme. Și așa, nu știu de ceți mai bați capul cu mine. Nu am nimic de adăugat la ce-am spus data trecută.

— Nici eu nu știu, sincer să fiu. Aș dori totuși să-ți cer un lucru, Sue. Gândește-te la cei patru copii ai tăi și la ce înseamnă pentru ei să crească fără mamă. Te iubesc foarte mult și, ca mamă, n-ai avut parte decât de laude. Deși, unde oi fi învățat să fii o mamă atât de bună, nu știu.

La asta, Susan râse.

— Deci, ai cunoscut-o pe maică-mea? Cățea bătrână. Și-a vândut povestea la ziare și a câștigat o grămadă de bani. Norocul ei – ridică ea din umeri – nici nu mă așteptam mai puțin. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, eu am procedat tocmai invers cu povestea mea. Am avut grijă în sensul ăsta.

— Mă rog, pe niciunul dintre copiii tăi nu-l văd omorând pe nimeni.

Albindu-se la față, Susan clătină din cap:

— Într-adevăr, Colin. Nici eu.

Și, ridicându-se, puse capăt întrevederii.

∴

— Uită-te la ea, chiar se crede nemaipomenită.

Susan nu răspunse, dar sesiunea lui Matty la care asista o

ajuta să deschidă ochii. Vedea cum Rhianna lua bani sau produse pentru Matty de la fiecare dintre femeile care veneau să ceară sfaturile profesionale ale unei ucigașe condamnate.

Citea speranța pe fețele femeilor care o consultau, le vedea grijile risipindu-se parțial, după ce vorbeau cu ea și trase concluzia că, dacă Matty nu avea niciuna, atunci bravo ei.

Se apropie de masă, ca să asculte mai bine.

Ceea ce-i spunea Matty unei tinere prostituate negrese era logic, făcând-o pe Susan să aibă o părere mai bună despre ea. Atâta vrem cât nu încerca să jupoaie pe nimeni, Susan era pentru libera întreprindere, iar aceasta părea să meargă mână în mână cu sistemul penitenciar. Era uluitor ce-ar fi făcut unele deținute pentru o țigară cu filtru sau un calup de *Mars.*

Dintr-odată, din radio începu să urle Lionel Richie, când una dintre fete, auzind o melodie preferată, dădu volumul la maximum. Începu să danseze prin camera de recreere, cântând: *Hello, Is it me you're looking for?,* până când gardiana închise aparatul, iar una dintre lesbienele mai agresive strigă:

— Ba nu pe tine te caută, boarfă pocită!

Toată lumea râse, iar fata continuă să fredoneze de una singură.

Susan, continuând să zâmbească, o ascultă pe Matty cum dădea sfaturi.

— Te-au închis pentru tulburarea liniștii publice și comportament amenințător, da?

Femeia dădu din cap:

— Și pentru G.B.H.

— Bine, atunci spune-i avocatului să încheie un târg. Zi că menții G.B.H.-ul, dar să retragă celelalte acuzații, și vei pleda vinovată cu circumstanțe atenuante. Erai sub efectul drogurilor și nu aveai controlul deplin al faptelor tale. Prin urmare, vei face cei doișpe pași pe unitate și-ai să ieși cât ai zice pește. Vreau să zic, oricum mai ai un rest de la condamnarea trecută. Așa, poți obține o reducere, ca și o perioadă comodă din programul de reabilitare.

Fata zâmbi, plină de speranțe:

— Îți mulțumesc, Matty, așa am să fac.

Susan o privi cum pleca încântată. Știa că, pentru multe, cea mai grea parte a vieții în închisoare era aceea de a afla ce urma să li se întâmple, ca să se poată feri. Când cunoșteau situația,

puteau face față.

Lui Susan îi plăcea că fusese repartizată în aripa de apel, în timp ce i se judeca așa-zisul recurs, deși nu-l acceptase decât că să ajungă mai aproape de copii pentru un timp. Ceea ce dorea cu adevărat era să se afle cât mai aproape posibil de Londra. Îi era greu să-i vadă doar din când în când, după cum își găseau timp să-i aducă asistentele de la serviciile sociale. Și pentru copii era un drum greu, închisoarea Durham nefiind cea mai accesibilă din țară. Și nici cea mai confortabilă.

Cea pe care o dorea cu adevărat era Cookham Wood sau alta asemănătoare, cu o unitate de securitate maximă și nu prea departe. Undeva unde copiii să se poată zbengui, să poată râde puțin.

Privi toată după-amiaza cum veneau femeile la Matty să-i ceară sfaturi. Ascultând, pe majoritatea le găsea destul de competente. Apoi, se apropie o fată tânără, cu plete blonde și ochi îndepărtați, iar Rhianna îi ținu calea.

Fata ridică două țigări. Matty clătină din cap, cu o mutră acră.

— Cară-te de-aici, curvo, n-avem nimic pentru tine.

Vocea Rhiannei era dură. Una dintre femeile de la masă se ridică, amenințătoare, iar gardiana se apropie, temându-se de o sfârtecare, cum se numeau în pușcărie încăierările.

— Scrie-i lu’ gagică-tu și cere-i lui sfatul, borfelino. El te-a ajutat să omori copilu’, nu?

Fata își lăsă capul în piept.

— Încă-i mai scrie. Ăla l-a-njunghiat pe băiețel, l-ar ars și l-a torturat, dar tu tot îi mai trimiți scrisorele de amor, nu-i așa, iubito?

Femeile începeau să se irite, amintindu-și de propriii lor copii, lăsați în grija rudelor sau a statului. Copii iubiți și doriți, deși mamele lor erau zăvorâte în închisoare. De fapt, în multe cazuri, femeile erau închise din cauza copiilor. Prostituate, hoațe din magazine, escroace, adeseori încercau singurele metode pe care le cunoșteau pentru a-și hrăni și îmbrăca odraslele, așa cum era firesc din partea lor. Aveau bărbați care nu făceau nimic altceva decât să le fecundeze și să plece, la următoarea femeie, la următorul copil și așa mai departe.

Când apărea una de teapa Carolinei Hart, o urau cu înverșunare, fiindcă ea lăsase pe cineva să distrugă ceea ce pentru celelalte era cel mai prețios lucru din viața lor. Puteau să

se dea cu capetele de pereți, să se bată și să se certe, dar niciuna din ele nu le-ar fi făcut vreun rău copiilor ei. Era o lege nescrisă.

Gardiana o escortă pe fată afară din camera de recreere. Încercau să dezamorseze situația înainte de a scăpa de sub control. De fapt, ar fi trebuit să stea la izolare, dar acest lucru nu se întâmpla, din cine știe ce motiv, așa că trebuia să fie și mai vigilente, în eventualitatea că vreuna dintre femei se hotăra să facă dreptate cu mâna ei. Lucru care se petrecea frecvent în închisoare.

Odată cu ieșirea Carolinei, tensiunea se risipi, iar Matty începu să-și strângă lucrurile. Rhianna avea să-i dea mai târziu „partea”, iar Matty, care nu fuma, doar câte un chiștoc ocazional de marijuana, le vindea altor femei țigările. De asemenea, Rhianna organiza pariuri și conducea o mafie de protecție.

Susan urmărea totul. Știa că Rhianna o privea la fel de atentă pe cât o observa și ea: probabil că femeia era îngrijorată ca Susan să nu încerce să-i ia locul. Dar nici n-avea de gând. Trebuia să-i vorbească la un moment dat, pentru a lămuri lucrurile.

Până atunci, trebuise să fie extrem de atentă, perfect capabilă să-și poarte singură de grijă și ca atare n-o deranja deloc că o negresă robustă, violentă și descreierată avea chef s-o înfrunte în viitorul apropiat.

În timp ce-și răsucea încă o țigară, Susan se întrebă ce făceau copiii ei, jinduind să le vadă fețișoarele, strălucitoare de veselie și bucuroase că se aflau în apropierea ei. Își izgoni gândul deprimant că nu-i putea vedea decât după toanele altora, impunându-și încă o dată să accepte realitatea.

Într-o bună zi, își făgădui ea, toate aveau să se sfârșească. Să se termine cu adevărat. Ea urma să-și fi încheiat condamnarea, plătind prețul pentru a fi fost atât de proastă încât să-l primească pe Barry Dalston în viața ei.

∴

Wendy turnă două cafele din filtru, pentru ea și Roselle. Femeia o privea, mișcată de vizibila fericire a fetei la gândul că avea să-și vadă mama. Se schimbase atât de mult, în ultimul an.

În noaptea când Roselle venise s-o ia, după crimă, fata fusese într-un hal fără de hal, tremurând și bâlbâindu-se de spaimă. Ca un pui de gazelă prins în capcană. Roselle se prezentase ca fiind

o prietenă a mamei sale, explicându-i că Susan o rugase s-o ia pe Wendy la ea pentru un timp, până se rezolva totul.

Cel mai trist și mai șocant pentru Roselle era faptul că, fără a i se fi spus, știa de ce anume își omorâse Susan soțul. Se vedea clar ce i se întâmplase fetei. În acel moment, Roselle se întrebă cum putuse vreodată să-l placă pe Barry. Cum se putuse amăgi că era un om de treabă? Wendy era fiica lui, iar el o posedase ca pe o căzătură, o curvă plătită. Roselle o observa pe fată în modul cum umbla, îi vedea vânătăile de pe tot trupul și văzuse hemoragia care o chinuise timp de o săptămână după incident.

În noaptea aceea, inima i se umpluse de ură la adresa lui Barry. Nu-și dorea decât să fi putut vedea și ea ceea ce-i făcuse Susan, să fi fost de față, cu încă un ciocan, ca să-i dea și ea câteva lovituri binemeritate.

Mai înțelegea și refuzul lui Susan de a spune ce se întâmplase la ea acasă în noaptea aceea și pe tot parcursul vieții ei conjugale. Își proteja fiica și pe ea însăși. De ce să știe lumea că un om căruia nu demult i se diagnosticase o boală venerică își atacase fiica minoră și o violase? Fata ar fi fost nevoită să trăiască toată viața cu ceilalți știind acest lucru. Nu merita așa ceva, era complet nevinovată.

Parțial, Roselle se simțea și ea responsabilă pentru cele întâmplate. Numai de nu l-ar fi dat afară așa... probabil că suferise. Dar cum fusese în stare să-și facă propriul copil să sufere atât de cumplit?

Luă cafeaua și își zâmbiră. Nu discutaseră niciodată pe față cele întâmplate, iar Roselle nu intenționa să forțeze nota. Casa ei devenise un liman pentru fată, un refugiu față de toți cei care știau ce făcuse mama ei. Care o priveau ca pe fiica unei femei ce-și măcelărise soțul cu sânge rece, fără să se gândească o clipă la cei patru copii pe care-i lăsa și fără tată, și fără mamă. A femeii prezentate în presa de senzație ca o ființă fără scrupule, ce trăia nepăsătoare din câștigurile imorale ale soțului ei și îmbrățișa același mod de viață cu al lui.

Într-un fel, Barry fusese înfățișat că un derbedeu cockney cu farmec, care devenise dependent de alcool și droguri, prin urmare nefiind pe deplin răspunzător de faptele lui.

Ca de obicei, i se găseau tot felul de scuze, fiindcă era bărbat. Bărbații puteau fi violenți, le stătea în fire, motivele veneau abia pe urmă. Dar nu și femeile. Când o femeie era violentă, acest

lucru era considerat imoral. Susan era personajul negativ, pentru că la proces nu spusese altceva decât că l-ar mai fi omorât o dată, dacă ar fi avut ocazia.

Ziarele se repeziseră asupra acestei declarații. Private atâta vreme de o apariție la Myra Hindley, o transformaseră într-un monstru.

Era o nedreptate strigătoare la cer, pe care Roselle n-o înțelegea pe deplin. De ce nu spunea Susan cum fusese de fapt viața ei? Doar nu era întreținuta vreunui gangster care, după o noapte la crâșmă, unde se îmbătase, iar sora ei se încăierase cu altă femeie, venise acasă cu chef să-și omoare bărbatul.

Just ar fi fost ca acum să se afle în libertate, crescându-și copiii, singurul lucru pe care îl dorise în viața ei.

Wendy tăie câte o felie mică de prăjitură cu cireșe, pentru fiecare. Punându-le cu grijă pe două farfurii, i-o oferi lui Roselle pe a ei, cu un șervețel de in Roselle o luă, încercând să-și ascundă zâmbetul. Își dădu seama că biata Wendy o credea nespus de cumsecade. De-ar fi știut, numai, adevărul!

— Ai s-o vizitezi pe mama acum, că e mai aproape de casă? întrebă fata.

Roselle clătină din cap.

— Nu pot. Nu suport să intru acolo, sincer îți spun.

Wendy dădu din cap, înțelegătoare, cu fața atât de dureros de frumoasă și de asemănătoare cu a mamei sale, încât Roselle simți o copleșitoare pornire de a plânge.

Wendy adoptase din tot sufletul noua modă a anilor ’80, iar Roselle îi făcea toate chefurile. Deși îi ajuta financiar și pe ceilalți copii, nu-i vedea prea des. Doar din timp în timp, când se interesa din partea lui Sue, ca să vadă cum o măi duceau *de fapt.*

Dacă oamenii se mirau de prietenia strânsă dintre o patroană de night-club și o ucigașă, nimeni n-o lua la întrebări.

Roselle știa că mașina ei, hainele elegante și vocea modulată cu grijă îi acordau toate acreditările de care avea nevoie. De asemenea, menținea legături strânse cu Doreen și făceau amândouă tot ce puteau.

Deși Susan îi ceruse o dată să-i ia la ea pe toți copiii, Roselle refuzase, iar Susan, fiind așa cum era ea, înțelesese și n-o mai rugase niciodată. Roselle știa că se bucura de faptul că Wendy putea apela la ea ori de câte ori avea nevoie.

Wendy era cea mai mare grijă a lui Roselle care, în sinea ei, știa de ce. Dar fata părea să fi trecut peste trauma suferită, pe care majoritatea oamenilor o presupuneau a fi fost violența mamei sale. Fusese o conspirație tacită. Toți cei ce știau adevărul își ținuseră gura, lăsând natura și tribunalele să-și urmeze cursul.

— Totuși, eu abia aștept s-o văd, Roselle. Tare mi-e dor de ea. Uneori, noaptea, mă gândesc la toate mărunțișurile pe care le făcea pentru mine și ceilalți. La vremurile când se lipsea de mâncare ca să nu ne fie nouă foame. Când eram bolnavi și stătea cu noi. Când ne înveselea pentru că eram abătuți. Țin minte-odată, eram în vacanța de vară și ea rămăsese iarăși fără bani, așa că am pus de-un picnic în grădina din spate. Era de râsul lumii, toți vecinii ziceau că înnebuniserăm. Mâncam sandvișuri cu marmeladă și prăjituri Mr. Kipling. A fost ceva de comă.

Wendy zâmbi, cu ochii împăienjeniți de amintirea acelei zile. Căldura, muștele, copiii care jucau cricket pe alee.

— Pe urmă, taică-meu a venit acasă și a stricat totul, ca de obicei, clătină ea din cap, amintindu-și. Era s-o omoare-n bătaie, în ziua aia. Când a-nceput, am fugit toți la Doreen, ca-ntotdeauna. Dar îl auzeam strigând la ea și am auzit-o căzând peste mobilă, când i-a dat una.

Tăcu din nou, furată de gânduri.

— Sper ca vineri să mă asculte. Dacă nu, nu știu ce-o să facem.

Roselle ridică din umeri:

— Mama ta are motivele ei pentru toate, și sunt motive serioase. Să nu uiți niciodată asta.

Fata zâmbi, dar dincolo de surâs avea fața atât de tristă, încât Roselle simți nevoia s-o cuprindă în brațe.

— N-am să uit. Niciodată n-aș putea să uit ce-a făcut mama pentru mine. Niciodată. Și, cândva, am s-o răsplătesc.

Roselle își sorbi cafeaua, dând din cap.

— Sigur că da, iubito. Sigur c-o vei răsplăti.

∴

Susan își umplea cana cu apă fierbinte, pe palierul de jos, când se apropie Rhianna. Se așteptase la asta încă de la sosire și se mira că întârziase atât de mult.

Trei zile, mai exact, înainte ca Rhianna s-o întrebe care era

situația.

Iar acum, când în sfârșit se întâmpla, îi era rău de nervozitate. Cu toată reputația ei, Susan nu era o femeie dură. Se prefăcea doar, ca să nu ajungă fraiera tuturor.

Încă din primele zile de pușcărie, își dăduse seama că povestea cu Barry îi speria pe oameni. Nu voiau să pățească și ei același lucru, așa că îi arătau respect. Îi acordau creditul la care credeau că se aștepta. În realitate, nu voia decât să țină capul în piept și să-și ispășească liniștită pedeapsa.

Spera ca, după ce-i explica acest lucru celeilalte femei, să fie lăsată în pace.

Rhianna avea părul împletit în cozi, sute și sute, mici și strânse, care o făceau să arate mai tânără și mai blândă decât era în realitate. Și ea își umpluse o cană cu apă clocotită, iar Susan o observă cu prudență.

— Deci, care-i treaba, Dalston? Ce vrei?

Susan o privi în ochi, sperând ca bătăile repezi ale inimii și mâinile tremurătoare să nu-i dea de gol frica.

Ridică din umeri, nonșalantă:

— Nu vreau decât să-mi aștept în liniște apelul. Nu doresc nimic din ce ai tu, sau pentru ce te-ai străduit, n-am de gând să iau puterea în nicio mafie, nici să-ți fac greutăți de-un fel sau altul. Dar nici căcaturi n-am de gând să înghit. Voi merge cot la cot cu tine, dar n-am să mă las călcată în picioare sau folosită, nici de tine, nici de altcineva. Pe scurt, vreau doar să-mi ispășesc condamnarea. E bine?

Rhianna, care se așteptase la un posibil conflict, se relaxă și ea. Brațele lui Susan păreau foarte cărnoase și mari, perfect capabile să ardă o scatoalcă zdravănă.

Simplul gând la ceea ce făcuse o umplea de teamă.

— Și ce propui?

Susan oftă adânc, simțindu-i teama și savurând-o, deși o detesta.

— Propun să ne vedem de treabă. Noi două am putea fi camarade sau dușmance. Ceea ce nu vreau e să fiu parteneră în oricare din acțiunile tale. Cu alte cuvinte, mă lași în pace, te las în pace. Nimic mai simplu.

Rhiannei încă nu-i venea să-și creadă norocului.

— Nu vrei nimic?

Susan clătină din cap.

— Doar niţică-mpuţită de linişte, dacă se poate în văgăuna asta.

Cealaltă râse cu blândeţe:

— O să ai linişte, nicio grijă. Şi, dacă te pot ajuta cu ceva, să mă anunţi. Orice vrei, îţi fac rost, dacă se poate, okay?

Îi întinse o mână cu unghii lungi, purpurii, manichiurate meticulos, iar Susan i-o strânse.

— Ca să fiu sinceră, Rhianna, am nevoie de nişte ţigări.

Rhianna zâmbi.

— Le ai. Gratis, pentru prima dată, ca un fel de cadou de bun venit. După aia, la preţul zilei.

Susan râse şi se destinseră amândouă.

— Treci pe la mine la o cafea, dacă vrei.

Se bucură să vadă că i se întindea o mână prietenească.

— Ai o celulă normală, cu lucruri normale în ea?

Negresa râse:

— Deja n-o mai suporţi pe Matty, nu? Ascultă, urmează-mi sfatul. E mult mai şireată decât pare. Nu te lăsa amăgită de teatrul cu femeiuşcă fandosită, e un creier pe tocuri. Pricepi ce vreau să zic?

— M-am prins şi singură, da' tot mă scoate din toate minţile.

— Vrei un pic de alint? Se poate aranja. Îţi mai alungă grijile.

Clătină din cap:

— Ascultă, Rhianna, lesbianismul nu m-a atras în viaţa mea. De fapt, nici măcar de bărbaţi nu-s amorezată.

Negresa se amuză, arătându-şi dinţii extraordinar de albi".

— Afară, nici eu nu m-ating, da aici e mişto. Puţină companie, ceva de râs... Un pic de sex gingaş. Mai risipeşte din amarul zilelor, înţelegi?

— Ei, îţi mulţumesc pentru ofertă, dar am să mă lipsesc, dacă nu te superi.

Pentru prima oară, Rhianna şi Susan se priviră drept în ochi.

— Ştii, ai o reputaţie proastă. Niciodată n-am auzit de tine că ai fi simpatică, observă Rhianna.

Susan îi distinse surprinderea din voce.

— Ca s-o spun p-a dreaptă, e valabil şi pentru tine. Poate vin la cafeaua aia, în fond.

Porniră spre celula Rhiannei, care era tot la etajul trei, ca a lui Susan. În timp ce urcau treptele metalice de pe un palier pe altul, apropierea dintre ele fu observată şi urmărită cu mare

atenție de toate celelalte.

Deținutele care încercaseră să parieze pe rezultatul unei posibile lupte erau dezamăgite, dar toate se bucurau să vadă că prima confruntare se terminase cu bine.

În celulă, Susan se relaxă în sfârșit. Pe când Rhianna pregătea cafeaua, se uită la pozele cu Robert Redford și Spandau Ballet, oftând.

Așa mai venea de-acasă, era o lume reală. O celulă plină cu marfă de contrabandă și mizerii, cam cum arătase întotdeauna și a ei, și simțea că în fine găsise un spirit înrudit.

La un mic aparat de radio se transmitea muzică ușoară *reggae* și *rocker's revenge.* De deasupra paturilor privea Steel Pulse și peste tot erau împrăștiate farduri și umezitoare ieftine.

Parcă ar fi fost dormitorul unei adolescente, cu miros de sudoare, fum și săpun Lux.

Lui Susan îi dădea o senzație de normalitate. După trei zile de muzică clasică și tablouri de Monet, parcă s-ar fi întors în sfârșit acasă.

Dar, cel mai important, scăpase de principala teamă și putea în fine să se destindă cu adevărat, văzându-și de ispășirea pedepsei.

După care avea să plece acasă, putea în sfârșit să plece. Până atunci, urma să fi achitat datoriile tuturor.

Și mai ales pe ale ei.

22.

June deschise ușa cu un zâmbet larg pe buze și un pahar mare în mână.

— Cu ce te pot ajuta, scumpule?

Vocea îi era îngălată de alcool și plină de camaraderie.

— Am venit aici pentru fiica dumneavoastră, Susan.

Femeia își săltă cu un braț sânii voluminoși și surâse din nou.

— Ești de la ziar?

În voce i se simțea speranța, iar Colin fu întristat că o mamă își putea exploata propria fiică atât de ușor.

— De fapt, sunt avocatul ei. Trebuie să vă vorbesc. S-ar putea să intru în casă?

În timp ce vorbea, din apartament se auzi un glas bărbătesc hârâit, strigând:

— Da’ ai de gând să-nchizi odată ușa aia-n pizdele mă-tii, June?!

Colin profită de ocazie pentru a trece pragul.

Apartamentul era un adevărat șoc cultural. Pe dinafară, era primărie curată: balcon murdar, gunoaie peste tot, miros de urină. Înăuntru, se găsea altă mâncare de pește. Numai pereți albi, mese cu tăblii de sticlă și mobilă din piele albă. Mocheta maro pufoasă și draperiile de catifea ciocolatie încheiau decorul pentru care nicio cheltuială nu fusese cruțată, deși nu i-ar fi stricat o Curățenie generală sau măcar un șters de praf.

În salon, Joey stătea în fața unui televizor cu ecran lat și video. Colin știa prea bine de unde avuseseră banii ca să-și mobileze așa casa.

Văzându-i expresia, June se umflă în pene.

— Fermecător, nu? Mor când văd mutrele oamenilor după ce intră aici. Am cumpărat toată camera de la expoziție. Am intrat și-am luat totul, un-doi, până și tablourile de pe pereți.

Vocea-i era plină de mândrie.

— Am văzut odată o cameră exact ca asta, în Bergerac. Ei, și acuma, ce-a mai făcut iapa aia mică?

Auzindu-i nota de exasperare din glas, Colin se întrebă cum putea fi o mamă atât de superficială, atât de nepăsătoare față de propria ei fiică. Începea să afle despre trecutul lui Susan niște lucruri pe cât de înspăimântătoare, pe atât de fascinante.

— Nu vă mai amintiți de mine, nu-i așa?

June clătină din cap.

— V-am vizitat acum câtva timp, în legătură cu copiii.

Îi căzu fața.

— Acum știu – jerpelitul ăla cu trening.

Descrierea îl făcu pe Colin să zâmbească.

— De-asta ai venit și acum? Ca să mă hărțuiești iar? N-am chef de nici unu’ din plozii ăia. Trebuia să se gândească la ei când își trimitea omu’ pe lumea ailantă cu ciocanul.

— Cred că exact la asta se gândea, doamnă McNamara, ce ziceți?

Joey își luă ochii de la televizor doar atâta cât să mugească:

— Dă-l afară pe boul ăla până nu-i trosnesc una. M-am săturat și mi-e silă de iapa aia și de toate belelele pe care le-a adus pe

capu' la familia asta. Mai mare rușinea, bre, să fii amestecat într-o porcărie ca asta, de roade adânc. Adânc de futu-i mă-sa.

Colin îl privi pe bărbatul masiv cu trening de la casa de modă și părul stilat țopește.

— Fiica dumneavoastră era bătută cu regularitate, domnule McNamara, a fost agresată sălbatic și a ripostat. Asta-i toată povestea. Cred că i se *trosniseră* prea multe, nu-i așa?

În sinea lui, Colin se temea. Știa că Joey McNamara era un haidamac violent, la fel ca ginerele său. Mai știa și că Joey adunase bani grași, vânzând povești despre escapadele fiică-sii. O zugrăvise ca pe o femeie violentă, hotărâtă ca totul să iasă numai cum voia ea. Când era vorba de bani, se vedea clar că acel cuplu nu avea niciun scrupul, nicio morală sau considerație. Nu vedeau decât simbolurile lirelor sterline.

Joey se ridică. Colin văzu cât de înalt era și i se înmuiară picioarele.

— Ar fi bine să vă previn, domnule McNamara, că lucrez în domeniul legal și, dacă ridicați mâna asupra mea, voi fi nevoit să chem poliția.

O singură privire a lui Joey spre nevastă-sa fu suficientă pentru ca aceasta să-l tragă pe Colin afară din cameră.

— Nu-l întărită, fiule, îi sare repede mustarul. Toată povestea asta cu Susan și-a luat obolul, crede-mă ce-ți spun.

Recunoștea minciuna în vocea lui Joey și i-o vedea în ochi. Știa că se temeau de lege, ca toți oamenii din categoria lor. Nu de poliție, ci de avocați și procurori. Oamenii în costume îi speriau. Era un fenomen de clasă socială. Oamenii cu costume aveau case proprietate personală și plăteau impozite. Cei ca McNamara nu-i puteau înțelege și nici nu aveau să-ncerce vreodată.

La ușa din față, Colin încercă din nou să-i vorbească lui June.

— Ascultați-mă, Susan e în pericol să-și piardă copiii. Nu atât pe cei mari, cât pe micuța Rosie – părinții ei vitregi vor cere adopțiunea. Și li s-ar putea acorda ușor.

June zâmbi.

— Sper s-o și primească, amice, să aibă și ea o șansă omenească în viață. O șansă mai mare decât i-ar fi putut da vreodată târfa ăia criminală.

Avocatul o privi în ochi.

— Chiar vorbiți serios, nu-i așa? Nu înțelegeți că iubirea unei

mame, o *adevărată* dragoste de mamă, este cel mai important lucru pe care-l poate avea un copil în viața lui? Înseamnă mai mult și decât banii, și decât orice. Am venit aici pentru a încerca să fac apel la latura dumneavoastră civilizată. Dar îmi pierd vremea, nu-i așa? Din toți banii câștigați pe spinarea fiicei dumneavoastră, nu le-ați cumpărat nepoților nici măcar o pungă cu bomboane. Mă dezgustați, zău așa. Dar, indiferent ce-a făcut sau ce n-a făcut Susan, doamnă McNamara, copiii ei o adoră. Ceea ce cred că e mai mult decât puteți spune despre ai dumneavoastră, nu-i așa?

June deschise ușa din față și efectiv îl zbură afară din casa ei. O femeie care trecea pe balcon se opri să-i privească. June începu să strige la ea:

— Te-ai uitat în pizda mă-tii, da? Vrei și-o-mpuțită de poză s-o ai amintire, hai?

Trânti ușa în fața lui Colin care, oricât de jenat era, se bucura că măcar ultimele sale cuvinte nimeriseră drept la țintă. În timp ce mergea spre mașină, auzi o voce strigându-l:

— Hei, domnu'!

Se întoarse și o văzu pe Debbie venind spre el.

— Am văzut-o adineaurea pe mama cum v-a dat afară. Ați venit în legătură cu Susan?

Colin dădu din cap.

— Eu sunt sora ei, Deborah. Ce face?

— Nu prea bine, sincer să fiu. Fotografiile din ziare nu v-au făcut cinste, să știți.

Debbie zâmbi:

— Niciodată n-am dat bine-n poze, nici măcar în ziua nunții. Sunt una din alea care par mai grase, nu mai slabe, dacă-nțelegeți ce vreau să zic.

Zâmbind și el, Colin constată că femeia îi plăcea oarecum.

— Copiii ce fac?

Ridică din umeri.

— Nu prea bine. Le e un dor îngrozitor de ea.

— Ei, nici nu mă mir, oftă Debbie. Vreau să zic, pe bune că era o mamă extraordinară Sue a noastră. Și ei erau niște copii buni, cu toții.

— Și mai *sunt* copii buni. De ce nu vă duceți la ei, să vedeți cu ochii dumneavoastră ce fac?

Debbie clătină din cap:

— Jamesie al meu nu mi-ar da voie. Vrea să nu m-amestec. Mă-ntrebam doar, atâta. Înțelegeți, din curiozitate, cum ar veni.

Colin știa că mințea și se întrebă cum putea fi o familie atât de dezorganizată.

— Acest Jamesie trebuie să știe neapărat tot ce faceți? Nimic nu vă oprește să treceți într-o vizită, dacă aveți drum pe-acolo, nu-i așa?

Lăsă fraza în aer, sperând că înțelesese aluzia.

— Și pentru Susan ce faceți?

— Încerc s-o conving să accepte un apel. A cerut unul, dar acum pare că nu se mai ostenește ca să-l și câștige.

Debbie zâmbi:

— Nu voia decât să plece de la Durham, o cunosc eu pe sora-mea. S-a folosit de recurs ca s-ajungă mai aproape de copii, pentru o vreme. Probabil că-i o tortură pentru ea, erau viața ei.

În voce i se simțea o notă de invidie.

— Nu aveți niciun copil?

— Nu, ridică nonșalantă Debbie din umeri, da' bărbată-miu are.

Colin îi distinse durerea din voce și nu știu ce să răspundă.

— Mă rog, în felul lor, acești copii sunt orfani de mamă. Sunt sigur că o mătușă ar fi foarte binevenită, într-o perioadă ca asta. O față familiară, o persoană pe care o cunosc. Gândiți-vă.

Nu-i răspunse de-a dreptul.

— Transmiteți-i lui Sue salutările mele, bine? Spuneți-i că voi încerca să-i scriu sau ceva, O.K?

Colin dădu din cap și o privi cum se îndepărta, cu tocurile înalte care se vedea clar c-o omorau, cu fusta mini demodată lăsându-i descoperite picioarele scurte și grase și părul oxigenat, pieptănat pe spate. Se mira de acea familie ametită, în care toți păreau înstrăinați sau în conflict unii cu ceilalți. Dar rivalitățile familiale erau comune, mai ales în East End, din câte i se spusese. Avusese nevoie de atâta timp ca s-o vadă cu ochii lui și îl deprima. Orice s-ar fi întâmplat în sânul familiilor, cu siguranță, copiii aveau totuși prioritate.

În timp ce mergea înapoi spre mașină, înjură. În ultimele zece minute, cineva îl lăsase fără fereastra laterală și aparatul de radio.

— Căcat!

Asta punea pecetea pe o zi deja nenorocită.

∴

Susan era în al nouălea cer. Sosise ziua de vineri și urma să-și vadă copiii, pe toți patru. Se trezise de la ora cinci, după o noapte aproape nedormită. Era a doua vizită de când se afla la Holloway și ardea de nerăbdare să-i revadă.

Matty râse, văzând-o cum începea să-și facă patul. Era un obicei pe care Susan îl deprinsese recent, întrucât o scutea de multe complicații și oprea pisălogelile continue ale lui Matty în legătură cu dezordinea și spațiul restrâns.

— Vezi, dacă ți-l faci imediat ce te scoli, scapi de-o grijă.

Susan râse, buna ei dispoziție cuprinzând-o chiar și pe Matty, pe care continua s-o găsească obositoare. Pedanteria ei permanentă o făcea de cele mai multe ori să-i vină să urle. Trebuia să recunoască, însă, că-i ușura mult viața.

— Azi îmi vine avocata în vizită – o să-ți placă Geraldine, serios. E o mare scorpie, dar ca persoană e fermecătoare. Ceea ce se găsește rar printre avocați, dă-mi voie să-ți spun. După cum îi cunosc eu, cei mai mulți ne privesc de sus, spuse tărăgănat Matty.

Susan dădu din cap:

— Mă rog, tu ești expertă în avocați. Mai ales când e vorba să-i omori.

Făcu haz de propria ei glumă, apoi se scuză:

— Glumeam doar, Matty, știi că nu vorbesc serios.

Cu ochii plini de lacrimi, Matty spuse tristă:

— Spre deosebire de tine, Susan, eu îmi regret fapta. Dar n-am avut încotro.

Susan oftă și îi cuprinse umerii zvelți cu un braț cărnos:

— Știu, iubito. Suntem în aceeași cofă, așa că, dacă înțelege cineva ce-ai făcut, eu sunt aia.

Se simțea prost pentru că o sâcâia mereu pe Matty, deși femeia o căuta cu luminarea. Avea flerul pușcăriei, dar nimic mai mult. În rest, urla clasa mijlocie din ea. Deși existau nenumărate deținute mai acătării, de obicei fuseseră închise pentru escrocherii sau furtișaguri. Foarte rar făcuseră ceva pedepsit cu marele hartan, cum se numea condamnarea pe viață.

Totuși, după toate probabilitățile, Matty avea să câștige curând apelul, fiind considerată acum o femeie în legitimă apărare, spre deosebire de o ucigașă. Omorâse, dar ca să-și

salveze viața.

De acest argument dorea avocata ei să se folosească.

Dar Susan, fiind așa cum era, nu voia să-i examineze nimeni prea atent cazul. Trebuia să-și protejeze copiii. Mai ales pe Wendy. Era destul de rău că o violase propriul ei tată, dar Susan n-ar fi permis niciodată ca acest lucru să fie dat publicității. Fata ar fi trebuit să poarte stigmatul toată viața, iar mama ei prefera să putrezească în pușcărie, decât să scoată la lumină așa ceva.

Era mai bine ca unele lucruri din viață să rămână ascunse.

— Mă coafezi azi, Matty, ca să arăt și eu mai prezentabilă pentru copiii mei?

— Sigur că da, Susan. Știu că râzi de mine, dar, fii cinstită, când arăți mai bine, nu te simți mai bine?

Susan își trecu mâinile prin părul nespălat și zâmbi.

— Numai dacă mă faci să arăt trăsnet, cum ai obiceiul. Micul meu Barry mi-a spus că eram foarte drăguță, data trecută când m-ai coafat. A zis că arătam ca o regină și, judecând după asistenta lui socială, probabil că se referea la Regină cam ca în *Stoke on Trent,* dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Matty râse:

— Ești incorigibilă.

— Dacă zici tu… Sună frumos, orice-ar însemna.

— Du-te să faci un duș și te aranjez eu, deși de ce m-oi fi deranjând, nu știu. Ai să-mi faci praf toată munca, imediat după vizită.

Susan bătu din gene:

— Asta, numai fiindcă libidinoasa aia cât toate zilele intră mereu în vorbă cu mine, nu de altceva.

Și ieși din celulă, salutându-le veselă cu „Bună dimineața” și „Bună” pe toate femeile care-i ieșeau în cale, spre dușuri. Nimeni și nimic n-ar fi putut-o coborî din al nouălea cer, unde plutea. Veneau copiii ei, iar Susan Dalston era cea mai fericită femeie din Anglia.

∴

Micul Barry se repezi drept în brațele ei. Adusese o fotografie, cu Susan îmbrăcată în dangarezi, uniforma închisorii, zâmbind cu gura până la urechi. Surorile lui o înconjurau, iar soarele strălucea ca un glob de aur pe boltă. Tatăl lui plutea spre cer ca de obicei și, pentru prima oară, acest lucru n-o duru pe Susan. Fiul ei avea aproape cinci ani și se vedea clar că încerca să-și

explice totul cum putea, la vârsta lui.

Fusese închisă un an, în timpul procesului, și încă unul, după condamnare. Era un timp îndelungat pentru o mamă și mai lung chiar pentru copiii ei. Dar copiii erau rezistenți, iar Barry se adaptase mai bine ca oricine.

Rosie stătea pe genunchii asistentei sociale, privindu-și prudentă mama. Ambianța controlată le punea în dificultate reacțiile firești.

Wendy o luă în brațe și, așezându-se lângă mama ei, începu să-i vorbească fetiței, pentru a o destinde.

Susan privi profilul lui Wendy, atât de asemănător cu al tatălui său și totuși și cu al ei propriu, întrebându-se cum Dumnezeu reușiseră să aducă pe lume patru copii atât de frumoși. Deși Barry arătase chipeș pe dinafară, înăuntrul lui fusese putred până-n măduva oaselor. Se ruga doar ca niciunul dintre copii să nu-i fi moștenit și această trăsătură.

— Buni Kate îți trimite urări de bine, dar n-a putut face drumul până aici, mami.

Susan dădu din cap, începând să râdă, în timp ce Alana îl fugărea pe Barry. Spărgea oarecum gheața.

— Se simte mai bine?

Wendy clătină din cap. Mișcarea îi făcu părul des și arămiu să se unduiască peste față.

— Nu e deloc bine cu inima, mami. Abia mai poate să se dea jos din pat, binecuvântată să fie.

După moartea lui Barry, Kate suferise un atac masiv de cord. Susan se simțea răspunzătoare, deși soacra ei încercase totuși să obțină custodia asupra copiilor și nu-i purta niciun fel de pică.

Ea era singura care-i luase partea lui Susan pe față, la cât o fi folosit.

Susan își făcea griji cu Kate și era îngrijorată și pentru Ivy.

Cu toate defectele ei, Ivy încercase să rămână apropiată de nepoata ei, dar June și Joey le făcuseră orice contact adevărat imposibil. Era ca și cum, ținându-i partea, Ivy i-ar fi pus într-o lumină proastă în ochii lumii. Ar fi dat impresia că ei greșiseră cu ceva.

Deși oamenii erau dezgustați de Joey și June, aveau atâta minte ca să n-o spună. În consecință, Ivy nu discuta niciodată despre Susan, ceea ce-i era foarte greu. În schimb, se baza pe Doreen, pentru informații și transmiteri de mesaje.

Doreen minţise poliţia în noaptea crimei, spunând că Wendy nu fusese acasă. Aceeaşi variantă le-o prezentau tuturor, pentru a ascunde experienţele fetei de poliţie. Susan le era veşnic recunoscătoare, ei şi lui Kate, pentru minciunile pe care le spuseseră ca să-i protejeze fiica.

Până şi copiii cei mici jurau că nu fusese prezentă, iar acum chiar o credeau.

Doreen îi scria lui Susan săptămânal, încercând mereu să-i ridice moralul, deşi nu o vizita niciodată. Totuşi, se ducea la Kate, pentru a se asigura că bătrâna era bine şi avea îngrijirile necesare. Kate era prea bolnavă ca să se ducă fie şi doar la tribunal, dar ţineau legătura prin scrisori, iar asta o consola mult pe Susan. Se întreba adesea cât de mult dedusese singură soacra ei în legătură cu noaptea respectivă, dar era un lucru pe care nu-l discutau niciodată şi presimţea că nici n-aveau să-l facă.

Mângâie picioruşul gras al lui Rosie, iar fetiţa ridică privirea spre ea şi-i zâmbi, făcând să-i crească inima.

— Roselle îţi trimite salutări, zice că ţi-a scris. Tolomacul ăla de Colin pare un tip mişto, mami. Aş vrea să-l asculţi. Să te scoată de-aici.

Susan făcu un gest de lehamite.

— Am mai discutat asta, iubito, iar acum nu mai am ce face. Am terminat, bine? Las-o aşa cum e. N-am nimic şi e mai bine să uităm ce s-a întâmplat în noaptea aia. Asculţi ce-ţi spun?

Wendy dădu din cap cu tristeţe.

— Mă simt răspunzătoare că eşti aici, mami. Ăştia micii au nevoie de tine…

— Copiii n-au nevoie de nimic, o întrerupse Susan, iar pe mine nu mă pot ţine aici o veşnicie. Şi-acum, nu-ţi mai face atâtea griji. Eu sunt cea care ar trebui să-şi facă şi nu ţi se pare că arăt foarte normal?

Fata nu-i răspunse. În schimb, o depuse pe Rosie pe podea şi se ridică în picioare, privind prin încăpere. Susan o observa. Pentru ea îşi făcea cele mai mari griji. Wendy părea foarte slăbită, chiar şi cu sânii ei atât de bine dezvoltaţi. Şi, uneori, avea o privire bântuită.

De pe faţă i se ştergea orice expresie, iar Susan ştia că se gândea la ceea ce i se întâmplase, retrăind iar şi iar tot calvarul. Indiferent de câte ori îi spunea că nu avea nicio importanţă, că

se terminase, știa că Wendy nu putea s-o creadă.

Decât când avea să se termine cu adevărat, Susan revenind acasă, în sânul familiei.

Apoi, Rosie întinse brațele spre Susan. Pe fața ei cu obraji îmbujorați apăruse un zâmbet ca al Pisicii din Cheshire. Luând-o în brațe și strângând-o la piept, Susan se convinse din nou că totul avea să fie bine. În timp ce-i asculta pe Alana și pe micul Barry povestind despre casa din Essex unde locuiau, simți că i se risipea o parte din crisparea care-i strângea inima.

Erau copii buni, aveau să facă față.

Trebuia s-o creadă.

Însă fața lui Wendy continuă s-o urmărească, chiar și după ce-i sărută la despărțire. Nici chiar faptul că Rosie plânsese când trebuise să plece, ceea ce arăta cât de bine se simțise, nu reuși să-i alunge lui Susan sentimentul că-și sacrifica toți copiii de dragul unuia singur dintre ei.

Dar ce altceva ar fi putut face?

∴

— Mai ales nopțile le detest aici, tu nu, Sue?

Stând întinsă pe pat, în penumbra amurgului, Susan oftă a încuviințare.

— Nu poate dura o veșnicie, asta-mi tot spun. Și la fel trebuie să-ți spui și tu, Matty. Altfel, toate ne-am pierde mințile. Vreau să zic, uită-te la acea Agnes, are în față doispe ani. Ăsta zic și eu hartan, un hartan și jumătate, după calculele oricui. O s-ajungă la Durham, la fel ca mine, și-o să fie un șoc cultural pentru ea, îți spun sigur.

Colega ei de celulă tăcu, lucru neobișnuit pentru ea.

— Haide, Matty. Dă pe gură, fato. Ce te frământă?

— Nu mai suport să stau aici, noapte de noapte. Ce viață irosită! Când te uiți în jur, la toate Carolinele, la femeile care-și chinuiesc și-și omoară copiii, și te gândești la tine însăți, te-apucă furia, este? Bine, știu că am făcut ceva rău, dar era ultima soluție. Soțului meu îi *plăcea* să mă lovească. În timp ce dădea în mine sau mă umilea, râdea. M-a forțat până la limita rezistenței omenești și, cu toate că am obținut rezultate bune, în unele privințe, încă mai simt că a durat prea mult.

Susan se ridică în capul oaselor și-și luă tabachera.

— Ai luat patru ani, fato. Nu-i chiar așa de rău, pentru omor, fie cu premeditare, fie din culpă.

Coborând din patul de sus, Matty se așeză alături, pe dușumea.

— Pentru el, tot prea mult e. Nu merită patru ani, înțelege. I se cuvenea ce-a pățit.

Vocea i se înăsprise.

— Christoase, cât l-am mai urât!

După ce-și răsuci o țigară subțire cât un băț de chibrit, Susan și-o aprinse.

— Înțelegi, cel mai ciudat este că eu pe Barry nu l-am urât. Nu tot timpul, cel puțin. Îl uram uneori, dacă poți înțelege.

Matty deschise o cutiuță ascunsă sub patul de jos.

— Ai chef să bei ceva, Sue? ridică ea o sticlă de vodcă nedestupată. Am și niște limonadă. Mereu mă mir cât de șocată e lumea că putem strecura alcool aici. La urma urmei, nu poate intra decât într-un singur mod, adică prin câte o gardiancă. Noroc că se lasă atât de ușor convinse. Unele dintre ele, mai bine zis.

Susan se emoționase:

— Iau și eu, colega. Mulțumesc.

Își turnară amândouă vodcă în căni, cu puțină limonadă. Susan trase o dușcă și plesni din buze, admirativ.

— Exact ce mi-a recomandat doctorul, aș spune.

Matty râse.

— Sonată mai ești, știai?

— Mi s-a mai spus de multe ori, mai ales de către scumpul meu soț.

Râzând și ea, ridică sus cana:

— Pentru soții morți – singura ocazie când te iasă puțin în pace.

La asta, Matty izbucni în hohote.

— Știi ce mi-aș dori în clipa asta? Să fim la mine acasă, cu copiii și cu discurile mele. Am putea să bem, să râdem, iar pe urmă tu te-ai duce la tine acasă, iar dimineață copiii ar aștepta să le fac micul dejun. Apoi, i-aș duce la școală, aș glumi cu vecinii, m-aș întoarce acasă și aș face curat. Altceva nu-mi doresc de la viață. Nu vreau nici să câștig la loterie, nici să mă mărit cu un star de cinema. Numai atâta mi-ar fi de ajuns.

Matty îi auzi vocea întretăiată, simțind cât de singură era femeia aceea. Îi părea rău pentru ea.

— O să se întâmple și asta, într-o zi.

— Dar, atunci, copiii mei vor fi mult mai mari și nu vor mai avea atâta nevoie de mine, nu-i așa? Între timp, vor deveni mai mult sau mai puțin independenți. Chiar și Rosie, fiindcă e dată în custodie, iar custodia înseamnă îngrijire de la o vârstă foarte fragedă. Ajunge doar să le-asculți pe fetele de-aici. Majoritatea au fost târâte prin sistem, într-un moment sau altul.

Matty umplu din nou cănile și, un timp, băură în tăcere, adâncite amândouă în gânduri.

— Ce se întâmplă cu apelul tău, Sue? Nu discuți niciodată despre el, ca toată lumea.

Răsucindu-și încă o țigară, Susan îi mirosi aroma.

— Nu e nimic de discutat. N-am să-l câștig, dar cel puțin sunt mai aproape de copii, pentru o vreme.

— Dar, cu siguranță, dacă te bătea și toate celelalte, te poți folosi de asta. Suntem în 1985, Sue, nu în Evul Mediu. În zilele noastre, femeile sunt apărate de violență.

— Ei, nu zău? replică Susan, sarcastică. Mult ne-a mai ajutat pe noi două. Halal protecție, aici, unde-am ajuns. De-atâtea ori trecuse Moș Bill pe la mine, că eram pe lista lui cu invitați de Crăciun. Dar n-au *făcut* niciodată nimic. A, îl mai luau pentru o noapte, ca să-mi facă o favoare, cum ar veni. A doua zi îi dădeau drumul, treaz și cuminți, dar Barry n-avea nevoie să bea ca să fie un ticălos. N-avea nevoie de altceva decât de mintea lui bolnavă. Vreau să zic, dacă totul e atât de diferit, ce căutăm noi aici? Săptămâna trecută, au grațiat un bărbat care-și omorâse nevasta prea pisăloagă, așa-i? Judecătorul a spus că probabil îl scoseseră din minți cicălelile ei. Care-i deosebirea? Cum l-au umflat, așa i-au și dat drumul. Iar noi am mâncat bătaie de ne-am căcat pe noi și pe deasupra mai trebuie să și plătim pentru viața pe care-am avut-o. Oricât de căcăcioasă o fi fost și viața aia. Barry al meu era un căcățiș, da’ pentru judecător asta n-a avut nicio importanță.

Matty tăcu câteva momente.

— Dar nici tu nu te-ai prea dat peste cap, este? Adică, fii sinceră. Declarația ta parc-ar fi fost confesiunea unui ucigaș în serie. „Aș face-o din nou”, ai spus. Nu așa ceva vrea instanța să audă. Legile țării ăsteia sunt făcute *de* bărbați, *pentru* bărbați. Trebuie să respecți regulile sistemului, să fii femeia măruntă. Persoana care are nevoie de protecție. Pe când tu ai apărut ca o Ma Baker cu chef de păruială.

Susan recunoscu nemulțumirea din vocea lui Matty și răspunse cu seriozitate:

— Ca tine, adică?

Matty, care se cam afumase, râse:

— Exact. Ai pus punctul pe i. De-asta am și declarat imediat recurs. Avocata mea, Geraldine, are lângă ea toate organizațiile feministe – pe toate. Am să ies curând și-am să fiu o eroină a feminismului.

Își repezi un deget în fața lui Susan:

— Scriu o carte despre povestea asta și-am să scot bani pe ea. Înțelegi, sunt de clasă medie, drăguță, cultivată. Tribunalele detestă să închidă oameni cultivați. Fiindcă totul nu-i de fapt decât o problemă de clasă. Dar, în lumea mea, am comis un păcat capital. Nu numai că am omorât un bărbat, ci am omorât un bărbat care mai era și avocat. Care, indiferent ce-a făcut, era membru al sistemului. Dar am să-i înfrunt și, până la urmă, voi învinge.

Susan era impresionată de iscusința celeilalte femei, dar nu știa ce să creadă în legătură cu atitudinea ei.

— Te-ai enervat.

Matty râse iarăși, cu hohote sonore și răgușite, care reverberară prin toată aripa clădirii, făcând-o pe o gardiană să bată în ușă:

— La mai lăsați gălăgia, băi astea.

Susan chicotea împreună cu ea. Parcă ar fi fost două școlărițe. Matty turnă încă două porții mari.

— L-am omorât, mai încape vorbă? Dar, vezi tu, cel mai ciudat e că nu se aștepta, izbucni ea din nou în râs. Să-i fi văzut mutra! Și să mai vorbești de oameni șocați. Deloc nu se aștepta.

— Ei bine, nici nu mă mir. La drept vorbind, nimeni nu se-așteaptă să fie înjunghiat în inimă, nu? Vreau să zic, nu se face, între oameni bine crescuți.

Și iarăși le apucă râsul. De astă dată, bătăile în ușa celulei fură mai puternice, iar gardiana de noapte strigă:

— V-am zis să vă țineți gura!

— Pariez că la lesbiene trebuie să urle tot timpul, nu, fată?

Matty trebui să-și îndese în gură colțul păturii lui Susan, ca să nu izbucnească din nou în hohote.

— Hai, toarn-aici, s-o facem latã.

Susan vorbea deja cu greutate, dar perspectiva de a se trotila

o ispitea și era hotărâtă s-o savureze.

— Ei, n-are niciun sens să le iei la rost, cum face Rhianna.

Susan clătină din cap:

— Nicio grijă, nu le iau.

Matty își apropie capul de al ei, ca să-i explice ce simțea.

— Am încercat, să știi. Figura cu lesbianismul. În timpul procesului. Da' nu era de mine. Mie-mi plac bărbații. Sau, de fapt, ce vreau să zic, prefer bărbații, dacă tot e musai s-o fac.

Susan zâmbi.

— Mie mi-e totuna, fato. În ultimii ani, Barry nu mi-a mai făcut-o niciodată. Nici chiar când îl iubeam cu-adevărat, la-nceput cum ar veni, tot n-o făcea niciodată pentru mine. Și-acuma, gagiul ăla din *Mad Max,* australianul… Cum îl cheamă?

— Mel Gibson.

— Așa, Mel Gibson. Ei, cu ăla, aș mai zice și eu. Și vreau să zic, pe bune. Tot tacâmu'. Orice vrea, îi dau.

Se privi pe sine, cu un zâmbet răutăcios:

— Dacă nu ți-e cu supărare, nici n-ar prea avea ce să vrea, este?!

— Niciodată, chiar niciodată, nu ți-a plăcut sexul? Nici măcar de una singură?

Ideea o șocă pe Susan, drept care i-o și spuse:

— Mai ușor, fato! Îmi place mie să le zicem pe șleau, da asta cam întrece măsura, după mine.

Matty începuse să se distreze grozav. Îi plăcea să șocheze alte persoane și știa că, pentru Susan Dalston, discuțiile despre masturbație erau cât se poate de șocante.

— Vrei să zici, n-ai tras și tu niciodată o frecție? O lăbuță mică, acolo?

Apoi se încruntă.

— Ce expresie mai folosesc fetele de-aici?

Susan își îndreptă spatele.

— Nu știu, dar un lucru pe care-l știu e că te-ai îmbătat. Ești beată și dezgustătoare în același timp.

Matty râse din nou.

— Mă faci să mor! La fel ca toate celelalte de-aici, numai înjurături și vorbe porcoase, dar totuși un lucru normal ca masturbația te face să te rușinezi și să te-nchizi în tine. Unul dintre cele mai firești lucruri din lume. Cel mai bun sedativ natural din câte există. Și, totuși –, voi astea care vorbiți liber

despre cicluri și cordeli, cum ziceți voi, îl găsiți jenant.

Susan auzi vocea celeilalte femei devenind tăioasă și tăcu. Știa cum erau oamenii după ce beau. Era și cazul, la viața pe care o dusese ea.

— Gata, Matty, calmează-te. Nu te aprinde. Eu nu vorbesc nici despre treaba aia, nici despre cicluri. Niciodată n-am vorbit. Așa am fost crescută, cred.

Încerca s-o ia în glumă. Matty, însă, nici nu voia s-audă.

— Oamenii ca tine nu-s crescuți, sau educați, sunt târâți în sus. La fel cum au fost târâți în sus și părinții tăi, și bunicii, înaintea lor. Așa merg lucrurile. Se numește socializare.

Sorbind din cană, Susan oftă.

— Ei, oricum s-o fi numind, tot o gogoașă e.

Matty încuviință din cap.

— Toate sunt gogoși, nu înțelegi, Sue. Tocmai asta-i așa de comic.

Susan râse cu ea, deși nu i se părea deloc comic. Ba chiar, habar n-avea unde ar fi trebuit să fie hazul. Dar nu se ofuscă. Considera că tot omul avea dreptul să se mai descarce din când în când și era clar că Matty avea de descărcat mai multe decât oricine altcineva.

Îi venea să zâmbească întotdeauna când fetele arestate pentru furturi din magazine sau escrocherii cu cecuri și cărți de credit furate își deplângeau condamnările. Șase luni, și se purtau de parcă le-ar fi așteptat execuția. Uitau că ea și altele câteva primiseră sentințe „reale”. În închisori reale.

Majoritatea aveau să plece curând de-acolo, să-și găsească o slujbă în agricultură sau în grădinărit, și-și omorau lunile rămase cu pileala și fumatul. În timp ce ea avea să fie din nou mutată într-o închisoare cu securitate maximă și iarăși trebuia să se aclimatizeze.

— Haide, fată, trage și tu o porție de râs, îți face un pustiu de bine.

Matty râdea iarăși din toată inima.

— Toate micile tale predici… Nici nu știi, Susan, așa-i? *Nici nu știi?*

Hohoti din nou, dar de astă dată fără veselie. Era un râs forțat, încordat, care suna trist, a gol.

Susan umplu din nou cănile și, un timp, băură în tăcere.

Știa că Matty era dusă undeva printre amintirile ei, la fel ca

ea, probabil bătând iarăși aceleași terenuri care de-atâtea ori fuseseră greblate și cernute încât în realitate ar fi ajuns complet sterpe. Terenuri neschimbate, pentru Susan. Bănuia că și pentru Matty.

Numai dacă-uri și dar-uri. Dar dacă asta s-ar fi întâmplat altfel, numai dacă aia s-ar fi întâmplat înainte, și tot așa, la infinit.

Susan cunoștea și ea locurile, le străbătuse de atâtea ori, dar învățase totuși un lucru: nimic nu se schimba, absolut nimic.

Barry rămânea mort, copiii tot fără ea erau și, la suprafață, totul arăta la fel, oricât de mult ar fi *dorit* să fie altcumva.

— Când l-am omorât, Susan, știam de mult că urma s-o fac. De-o veșnicie știusem că aveam să-l omor.

Matty o privi în față. Lumina slabă o făcea să arate grotesc.

— *El,* însă, nu știa. Victor nu știa. Adică, de unde să fi știut? Doar nu puteam să i-o *spun,* nu? Stricam toată surpriza.

Râdea iar. Încet, de astă dată, ca un copil prins cu o cutie de chibrituri.

— Dar am făcut-o. Mi-am spus că aveam s-o fac și am făcut-o. Asta se numește gândire pozitivă. Țin minte că am citit despre așa ceva în *Cosmopolitan. Pândire gozitivă.*

Susan râse împreună cu Matty, în timp ce aceasta se chinuia disperată să pronunțe corect cele două cuvinte.

— Sunt pulbere, cum ai zice tu.

Îi luă cana și o ajută să se urce în patul ei. Apoi, o acoperi cu o pătură.

— Trage un pui de somn, colega. Strâng eu. Tu dormi.

Făcu ordine, fără a lăsa nicio urmă pentru inspecția de dimineață. Când deschise cutia de sub patul ei, văzu o sticlă de scotch pe jumătate plină și un cocoloș de drog. Puse vodca alături și împinse cutia în fund.

Apoi, turnând restul de băutură dintr-o cană în cealaltă, o dădu pe gât. Savurând senzația alcoolului. Căldura acestuia în stomac.

— La fix a nimerit, fată, îți spun eu.

Matty întoarse capul s-o privească.

— Îmi placi, Sue, ești o tipă mișto.

Susan îi apucă mâna, strângând-o cu putere.

— Nici tu nu ești prea rea, fato. Și-acum, nani-nani, puișor. Dimineață ai să te simți ca un rahat de câine.

Matty râse iarăși, cu un sunet copilăresc.

— Ai niște copii frumoși, Susan. Foarte frumoși. Până și gaboriţele le admiră pozele. Le-am văzut când se uitau.

Încercă să dea din cap, pentru a-și sublinia cuvintele, iar Susan zâmbi în sinea ei.

— Eu am avortat doi copii, cu Victor. Pe bune, Susan. Nu-i îngrozitor?

Susan veni lângă pat și iarăși o apucă de mână, trăgând-o la pieptul ei ca și cum ar fi fost unul dintre copii, tristă, tulburată și puțin cam îngrijorată.

— Și-al meu mi-a scos câțiva în șuturi. Știu ce simți, iubito. Crede-mă că știu.

Matty încerca să-și limpezească privirea, în întuneric.

— A, la mine n-a fost din vina lui Victor, Susan, el îi dorea. Eu am fost. *Eu* nu voiam copii. Nu cu el, cel puțin. Nu sunt genul matern, teamă mi-e. El plângea după fiecare avort, fiindcă nu-i spuneam decât pe urmă. Când era prea târziu și nu mai putea face nimic, nu? Dar Victor oricum n-a prea fost niciodată în stare de nimic. Asta era problema, că mă irita. Un om inteligent, cultivat, și totuși prost ca o cizmă în materie de femei.

Susan nu știa ce să spună. Se mulțumi să țină mâna celeilalte, încercând s-o aline.

— Nu te da de ceasul morții, scumpo. Cu toții facem lucruri pe care pe urmă le regretăm.

Vocea lui Matty devenise serioasă.

— A, eu n-o regret deloc. Câtuși de puțin, Sue. Ce-ar fi de regretat, în fond? Am scăpat lumea de-un jeg bun de nimic pe nume Victor Enderby.

— Un jeg violent și bun de nimic pe nume Victor Enderby, vrei să zici.

În întuneric, Matty clătină din cap:

— Nu era violent, Sue. Mai scutește-măi Era cel mai liniștit și mai blând om din lume Victor al meu. Asta a fost nenorocirea lui. Am crezut că-l puteam manevra, cu tot ce avea, dar n-am putut, înțelegi. Până la urmă, m-a scos din minți. Mă plictisea de moarte și m-a făcut să-l urăsc. Trebuia să scap de el. Înțelegi, nu?

Susan nu-i răspunse. În schimb, îi trase pătura până la gât și o înveli bine.

— Dormi, dimineață o să ai un cap cât banița.

Dar Matty se dusese, se dusese în cu totul alt loc, iar de astă dată Susan n-o mai invidia. Ba chiar, conchisese că n-ar fi vrut să fie în locul lui Matty Enderby nici pentru tot aurul din lume. Și se mai întreba ce naiba avea să-i spună a doua zi.

Nu putea decât să spere că Matty urma să uite conversația și să nu mai aducă vorba de ea niciodată. Din partea ei, avea să-și scoată din minte tot ceea ce auzise. Unele lucruri din viață era mai bine să fie lăsate în capul cui le știa. Susan nutrea de mult timp această convingere, iar Matty o făcuse să devină mai conștientă ca oricând cât de periculoase puteau fi vorbele, dacă aveai ceva de ascuns.

Și, cu siguranță, Matty avea ceva de ascuns.

∴

Wendy se trezi odată cu păsărelele, ca de obicei. Era culcată într-un pat al Căminului de copii Charlton, Great Wakering, Essex. Privi în jur. Camera era aproape aseptică. Pereți albi și mobilă *Formica* albă.

Ridicându-se în capul oaselor, deschise fereastra de lângă pat și-și aprinse o *Benson and Hedge's.* Pufăind adânc, trase fumul în piept. Dacă mama ei ar fi aflat că fuma, ar fi apucat-o pandaliile. Dar mama ei era departe, nu?

Își scărpină alene piciorul, oftând.

Dacă noaptea fusese de serviciu domnul Potter, acesta urma să bage capul pe ușă din clipă-n clipă, pentru ca apoi să intre și să încerce o pipăială.

Ei bine, în dimineața asta era pregătită pentru el. Își ascunsese sub pernă un cuțitaș.

N-avea să-l lovească, doar să-l amenințe.

Când auzi clanța, aruncă țigara pe fereastră și rămase cu privirea spre ușă, în timp ce inima îi bătea ca o tobă. Se ruga ca ușa să rămână închisă.

Dar domnul Alfred Potter intra deja.

Era bătrân, în ceea ce-o privea pe Wendy, trecut de patruzeci de ani, cu păr blond și rar, și respirație puturoasă. Lucru care nu-l deranja, evident, de vreme ce părea să zâmbească tot timpul.

Mai ales la fete. La fetele mai mari.

— Ne-am sculat cu noaptea-n cap, așa?

Wendy nu-i răspunse, în timp ce el se apropia încet de pat.

— Am fumat, așa?

Continua să zâmbească.

Nu vorbi nici când mâna lui se ridică să-i atingă părul, ca de obicei, dar când se abătu spre sân, scoase cuțitașul de sub pernă. Sări din pat, ridicându-l în fața ei.

— Haide, dom'le Potter, încearcă! șuieră ea, încântată să-l vadă albindu-se la față. O dată să mă mai atingi, și-ți tai gâtu'! Știi, semăn mult mai mult cu maică-mea decât își închipuie oamenii. Sunt la fel de-a dracu' ca ea, înțelegi ce vreau să zic? Nu-nghit căcaturi de la nimeni, e clar?

Domnul Potter era speriat, speriat rău, și i se vedea pe chip.

Fără o vorbă, ieși din cameră, iar Wendy simți cum se relaxa.

Cum își impunea să se relaxeze.

Câștigase! Nu-i venea să creadă că o tulise atât de repede. Dar ieșise fără o vorbă.

Se strânse singură în brațe, satisfăcută.

Luase legea în propriile ei mâini și câștigase, cum și știuse că era cazul.

Se terminase cu trezirile cu noaptea-n cap, ca să zacă în pat întrebându-se dacă urma să vină sau nu, cu mâinile lui spurcate și respirația mirositoare.

Luase inițiativa și-i ținuse piept. Câștigase lupta și, deci, războiul.

Mai aprinse o țigară, ca să sărbătorească victoria.

În acel moment, ușa zbură de perete și apărură doamna Reading, domnul Potter și încă doi asistenți.

— Are-un cuțit la ea. M-a amenințat cu el.

Domnul Potter, respectat asistent social și lider de tineret, știa prea bine ce făcea.

Cuțitul era acolo unde spusese el și nimeni nu asculta explicațiile fetei îngrozite, cum se și așteptase.

Îi zâmbi trist lui Wendy, în timp ce era chemată poliția, după care zâmbi și mai mult de șocul și oroarea ei.

Wendy își dădu seama că nu câștigase nimic. Iar următoarele cuvinte ale doamnei Reading aveau s-o urmărească toată viața.

— Sângele apă nu se face, domnule Potter. Am văzut-o de nenumărate ori. Sângele apă nu se face.

23.

Lui Roselle nu-i venea să creadă ce auzea despre Wendy. Contravenea tuturor lucrurilor pe care le știa despre ea și trase imediat concluzia că trebuia să fie la mijloc altceva, neștiut de nimeni, pentru ca fata să-l amenințe pe unul dintre asistenții sociali cu cuțitul.

Își stăpâni un zâmbet. Dac-ar fi văzut unele dintre armele pe care le confiscase *ea* de la fetele din clubul ei, în trecut.

Odată, luase chiar și un pistol de la o brunetică scundă pe nume Angelina. Arăta ca un înger și vorbea ca un marinar beat. Și fusese pe deplin hotărâtă să folosească acel pistol.

Dar Angelina fusese o curvișină obraznică, mai pricepută într-ale vieții decât ar fi putut ghici majoritatea savanților. În fond, același lucru era valabil și pentru Wendy, din multe puncte de vedere. Roselle se întrebă cum ar fi primit vestea sărmana Sue. Închisă cum era, nu prea putea face mare lucru.

La gândul prietenei sale, Roselle simți familiara stare de greață în burtă. Era închisă degeaba, în fond, Barry ar fi trebuit să fie cel luat de lângă copii. Fiindcă lui oricum puțin i-ar fi păsat.

Ivan intră în apartament, iar Roselle zâmbi, văzându-l că apărea în salon.

— Te-ai sculat devreme, Roselle. Venisem să aduc câteva lucruri pentru Joe. Urmează să sosească azi, nu?

Roselle surâse.

— Într-adevăr, și poți să vii și să pleci de-aici oricând vrei, cum știi bine.

Pe vremuri, Ivan ar fi găsit ușa încuiată, ceea ce însemna că Roselle nu era singură. Trecuseră multe, multe luni de când nu se mai întâmplase asta și îl îngrijora.

— Ești tânără, meriți puțină distracție. Nu-i lăsa pe copiii lui Barry să-ți ocupe toată viața. A fost o lepădătură. Pe toți sfinții, cât mi-aș dori să nu-mi fi apărut niciodată înaintea ochilor. Am știut eu că mirosea a belele. Dar nu atât de mari pe cât s-a vădit până la urmă, pot să-ți spun.

— Îți aduc o cafea. Și mie mi-ar prinde bine una.

În timp ce Roselle trecea în bucătărie, legănându-și fundulețul obraznic la tot pasul, Ivan își dori să mai fi avut puterea unei

erecții. Dar acele zile apuseseră de mult și trebuia să se împace cu situația. În ultima vreme, nu i se mai ridicau decât colțurile gurii când zâmbea, ceea ce era foarte chinuitor. Acum câștiga sume fabuloase și-și aștepta moartea, găsindu-și bucuriile în mâncare, băutură și relații mondene.

O vreme, Roselle îi restituise tinerețea. Și-i mai dăruise și un fiu, un băiat bun și frumos, chipeș și cu minte ageră. Dar era îngrijorat pentru ea. Se atașase de fata aceea ca și cum i-ar fi fost rudă. Când, desigur, nu-i era și niciodată n-ar fi putut să fie.

Revenind cu cafeaua, Roselle văzu ochii apoși ai unui om bătrân și se întristă. În ultima vreme, Ivan îmbătrânea tot mai repede, făcând-o să se întrebe cum naiba avea să se descurce fără el.

În timp ce se apleca, Ivan îi văzu puțină piele albă și cafeniul unei areole de sân. Ridică din umeri.

— Mai nou, Roselle, pot să mă uit și-atâta tot. Groaznic lucru, pentru un bărbat.

Îl mângâie pe obraz cu tandrețe.

— Numai dacă acel bărbat nu s-a bucurat de nimic în viața lui. Tu ai amintirile tale, mă ai pe mine și pe Joseph. Ce ți-ai putea dori mai mult de la viață?

— Dacă o iei așa, draga mea, sună aproape interesant. Și care-s ultimele noutăți cu fata?

O parte din farmecul lui Ivan consta în talentul lui de a atinge întotdeauna esențialul. Știa că era îngrijorată, iar pentru asta nu putea avea decât un singur motiv.

— Se pare că Wendy l-a amenințat pe un asistent social cu cuțitul. L-au găsit acolo unde spusese omul că era și au chemat poliția. Dar trebuie să fi avut ea un motiv. *Trebuie.* O cunosc pe fata asta și nu e așa, Ivan. Dacă avea un cuțit, îl luase ca să se apere de ceva sau de cineva.

Ivan dădu din cap.

— Poate că cineva de-acolo îi făcea greutăți. Într-un asemenea mediu, n-ar fi o noutate. Poți să te-ntâlnești cu ea?

Roselle dădu din cap.

— Au chemat poliția, dar respectivul, un anume domn Alfred Potter, a refuzat să depună plângere. Ceea ce găsesc că e foarte frumos din partea lui. Dar, în fond, toți asistenții sociali sunt inimoși, nu? Vreau să zic, tot timpul citim în ziare despre copiii ăștia. Însă numai când îi cunoști personal îți schimbi părerea.

— Din acele cămine ne selectăm cele mai bune animatoare, nu uita. Acolo primesc o educație bună. Deși, nu cea la care se așteaptă oamenii!

Roselle nu râse, dar în sinea ei îi dădea dreptate. Multe dintre fetele cu care lucrase de-a lungul anilor fuseseră date în grijă, termen pe care-l găsea tot mai nepotrivit, având în vedere ceea ce li se întâmpla celor mai multe, în timp ce, chipurile, erau îngrijite.

— Mă întreb dacă n-am putea afla mai mult despre acest domn Potter.

Ivan clătină din capul său bătrân și zbârcit, zâmbind din nou.

— Aflu eu despre el. Tu liniștește-te și fii gata pentru ziua de azi. Mai am câteva relații pe ici, pe colo, mai ales în poliție. Voi vedea ce pot să scot la iveală.

— E atât de straniu că l-a amenințat, știi? De ce ar amenința Wendy pe cineva?

Ivan nu răspunse, știind că Roselle gândea deja pe aceeași direcție ca el.

∴

Wendy era obosită; obosită și tulburată.

În camera de la izolare, cum se numea, ar fi trebuit să reflecteze la ceea ce făcuse. Să-și aducă aminte că domnul Potter fusese *bun* cu ea și să se întrebe de ce se comportase în acel mod.

Cochetase cu ideea de a-i spune de ce, dar știa de la celelalte fete că orice acuzație de molestare sexuală era o totală pierdere de timp.

Faptul de a fi fete și băieți dați în grijă însemna că erau presupuși deja ca fiind conștienți și activi pe plan sexual. Iar majoritatea erau, lucru trist, dar adevărat, însă cei mai mulți învățaseră ceea ce știau de la oameni ca domnul Potter.

Era un animal de pradă. Încerca să și-i facă prieteni și confidenți, după care ieșea la lumină toată hidoșenia. Un braț pe după umăr, abia atingând un sân. Jocuri și trânte, care-i dădeau posibilitatea de a le apuca și pipăi trupurile, prefăcându-se că nu era decât o distracție nevinovată.

A, știa ea bine toate aceste lucruri, pe de rost le știa. Fetele le discutau între ele, glumind chiar pe seama lor. Dar nu era nimic de râs, fiindcă, atunci când se ajungea prea departe, nu exista nimeni care să le asculte și, categoric, nimeni care să le

ocrotească.

Ei bine, Wendy se apărase singură și-i părea bine că o făcuse. Nu se întâmpla prima oară și presimțea că n-avea să fie nici ultima.

Ușa se deschise și inima îi sări în gât. O văzu pe domnișoara Beacham, aducând pe o tavă ceai și sandvișuri. Tânăra îi surâse, iar Wendy zâmbi și ea, tremurător.

Niciodată în viața ei nu se bucurase mai mult să vadă pe cineva.

— M-am gândit să-ți aduc o gustărică. Să văd ce mai faci.

Domnișoara Beacham avea o față urâtă, un trup slab și o voce frumoasă. Wendy ar fi putut-o asculta ore în șir.

— Vă mulțumesc, domnișoară.

Luă tava oferită și o puse pe pervazul ferestrei, în cameră nefiind niciun fel de mobilier, cu excepția unui mic prici.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Wendy dădu din cap.

— Nu m-ar deranja o țigară.

Domnișoara Beacham făcu una dintre mutrele ei. Avea niște expresii faciale care spuneau mai mult decât toate cuvintele din dicționarele engleze.

— Voi vedea ce pot face, dar nu-ți promit nimic, dacă nu te superi.

Oricât de antifumătoare era, cunoștea valoarea unui lucru familiar în decorul acela mohorât. Fiecare avea câte o metodă de a-și alunga stresul. Pentru majoritatea copiilor din grija ei, aceasta era o țigară, chiar și în cazul celor mai mici, de șapte, opt ani. O revolta, dar înțelegea.

Acesta era secretul ei cu copiii pe care-i îngrijea: încerca să-i înțeleagă. Și să-i ajute. Iar copiii reacționau pozitiv, fiindcă, spre deosebire de ceilalți asistenți, nu încerca să le impună opiniile ei. Nu făcea decât să și le exprime, lăsându-i să tragă ce concluzii voiau.

— Ce face domnul Potter?

Domnișoara Beacham avu una dintre fulgerătoarele ei schimbări de expresie și ridică din umeri.

— Să zicem că bine. Deși e vizibil șocat.

Vorbise caustic și fără pic de sentiment. Nu-l plăcea pe domnul Potter, după cum nici el nu o simpatiza. Știa că, fiind neatrăgătoare, și el, ca majoritatea bărbaților, nu găsea nicio

valoare decât la femeile care îl inspirau.

— Ce se va întâmpla cu mine?

Recunoscu în cuvintele lui Wendy singurătatea și teama și-și stăpâni un imbold de a o îmbrățișa, ca s-o încurajeze.

— Stai câteva zile aici, apoi te prefaci că ai învățat lecția și revii la programul normai. A, și domnul Potter a fost trecut în schimbul de zi, nu știu din ce motiv – așa că ai de ce să te bucuri, nu?

Auzind-o, Wendy zâmbi din toată inima. Domnișoara Beacham îi sugera că știa situația, că o înțelegea. Pentru ea, asta însemna mai mult decât orice. Avea cel puțin o aliată, o aliată adevărată.

— Acum, mănâncă și păstrează-ți puterile. Vei avea nevoie, draga mea.

Wendy dădu din cap, mai fericită acum, când știa ce urma.

— La noapte sunt de gardă, așa că s-ar putea să-ți strecor vreo două Benson’s-uri. Mai vedem, okay?

Fata mai dădu o dată din cap, iar când asistenta ieși, își cuprinse trupul în brațe, încântată.

Cel puțin, de-o grijă scăpase. Potter nu mai lucra în schimbul de noapte. Putea în sfârșit să se relaxeze.

∴

Susan era obosită, dar însuflețită. Tocmai avusese prima sesiune în sala de gimnastică și, spre surprinderea ei, descoperise că-i plăcea. Avea în buzunar o scrisoare, care o bucurase așa de mult, încât trebuia s-o atingă tot timpul, numai pentru a-și aminti că era într-adevăr acolo.

Revenind în celulă, se așeză pe pat și scoase cele două foi de hârtie pentru a le mai citi o dată.

Era uimită că Peter White putuse găsi în inima lui resursele pentru a-i scrie câteva rânduri. Scrisoarea fusese expediată cu două luni în urmă. Avea pe plic numele ei și nimic mai mult. Niciun număr de închisoare. O expediase doar pe adresa H.M.P. Holloway. De acolo fusese trimisă la Durham, iar acum ajunsese în mâna ei, prilejuindu-i o fericire nemărginită.

De fapt, nu era decât un scurt mesaj amical, întrebând-o ce mai făcea, cum o duceau copiii, și spunându-i că se afla la bordul navei A.C.T. 2, spre Australia. Îi plăceau vapoarele cu carne. În special cele noi. După ce-i descria totul, încheia cu adresa lui de pe mare.

Îi mai cerea și să-i răspundă. Amândoi se bazau pe scrisori,

pentru a-i ține la curent cu lucrurile din lumea exterioară, așa că se cuvenea să-și scrie și să se informeze cât puteau de des.

Susan strânse scrisoarea la piept, cu un oftat. Avea să fie minunat să-i scrie, să primească vești de la el. Să afle despre țările pe care le vizita. Despre oamenii cu care se întâlnea. Poate avea să vadă lumea prin ochii lui.

Peter adăugase un sărut sub numele lui, ceea ce-i plăcuse și mai mult. Avea să-i scrie după masă. Să-i spună despre ea puținul pe care-l putea spune, apoi să formuleze câteva întrebări inspirate, ca să aibă un subiect pentru următoarea scrisoare.

Gardiana Billings intră, zâmbăreață.

— Ți-a venit avocatul, Dalston. Aranjează-te, mergi acum să-l vezi.

Susan fu surprinsă.

— Ce vrea?

— Tu să-mi spui. Hai, bagă viteză, e deja la vorbitor.

Susan se aranjă cât putu de bine și o urmă pe femeie afară din celulă. Era speriată, se temea de ceva. Știa că nu era o vizită oarecare și-i era frică să nu se fi întâmplat ceva cu vreunul dintre copii. Prin minte îi alergau gânduri la toate scenariile nefericite posibile. Rosie – era bolnavă, pe moarte. Barry – zăcea cine știe unde, cu oasele rupte. Lista nu se mai sfârșea. Chiar știind că se tortura singură, cugetul ei nu reușea să se liniștească.

Descuierea fiecărei uși părea să dureze o veșnicie și toată lumea îi încetinea drumul. Când în sfârșit fu introdusă în camera de vizite, o treceau toate sudorile. Colin stătea în picioare lângă fereastră, cu silueta suplă conturată de lumina soarelui de-afară.

— Ce s-a întâmplat, e ceva cu unul dintre copii?

Avocatul îi auzi imediat neliniștea din voce.

— Cu Wendy. Nu te pierde cu firea, n-are nimic. N-a pățit nimic rău, pe plan fizic.

Susan își simți tot trupul înmuindu-se. Așezându-se la masă, oftă greu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Era atât de albă la față, încât arăta ca un cadavru. Până și de pe buze părea să i se fi șters orice culoare.

— Și-a atacat asistentul social cu un cuțitaș.

Colin ridică mâna, oprind-o să vorbească:

— Înainte de a spune ceva, ascultă-mă, Susan. E bine, n-o

închide nimeni, asistentul social nu va depune plângere. E pedepsită în cămin. Nu-i mare lucru. Tot timpul au de-a face cu asemenea situații și le înțeleg. Mai îngrijorată e să nu afli tu, ceea ce este foarte firesc.

Susan îl privea de parcă tocmai i-ar fi crescut o barbă lungă, roșie, și urechi de elf.

— Ce vorbești! Ce-a făcut Wendy a mea?

Părea atât de neîncrezătoare, arăta așa de șocată, încât lui Colin îi veni să râdă.

— Ascultă, Susan, serios, pare mult mai rău decât e de fapt. Crede-mă.

Consternată, Susan clătină din cap:

— Și ce i-a făcut ăla? De ce l-a amenințat?

— Nu știu, ridică din umeri Colin.

— Cum, adică, nu știi? Ce, i-a venit ei așa să scoată cuțitul și să amenințe un asistent, asta vrei să cred? Că Wendy a mea a luat-o razna, adică?

Se ridicase în picioare. Arăta înfricoșător. Gardiana de serviciu se apropie de ea și o așează la loc pe scaun. Susan se scutură, ca și cum ar fi fost o muscă sau un țânțar enervant.

— Calmează-te, Dalston.

— Să mă calmez! Nu ți-e bine la cap sau ce ai? Cum să mă calmez? Fetița mea are probleme și eu nu pot nici măcar să vorbesc cu ea. Cum se simte? E bine? Ce are?

Colin închise ochii, iritat. Femeia asta îi crea probleme mai mari decât oricine în viața lui. Nu-și ușura deloc situația. De fapt, chiar părea dornică să nu iasă din temniță. Voia să rămână închisă. Și, pe deasupra, îi pretindea să-i rezolve el toate problemele, ca și cum i-ar fi fost rudă de sânge – slavă Domnului că nu-i era.

— Ascultă, Susan, n-ai putea să te liniștești?

Gardiana aștepta în apropiere. Susan îi simțea deodorantul, un miros dens și sufocant care-i întorcea stomacul pe dos.

— Nu mai suport. Jur pe orice, n-am să mai suport mult situația asta.

Apropiindu-se de ea, Colin îi puse o mână pe umăr, cu blândețe:

— Te înțeleg, Susan, crede-mă. De ce nu vrei să te ajuți singură? Ai putea fi acasă, cu copiii tăi, mai repede decât te-ai aștepta.

Susan se îndepărtă de el, cu ochii în pământ.

— N-ai cum să înțelegi, Colin.

— Sigur că nu înțeleg, Susan. Aici ai dreptate. Nu te înțeleg deloc.

Câteva momente, Susan tăcu. Auzea slab glasuri și râsete de dincolo de fereastră. O adiere ușoară ridica perdeaua, furișându-se printre gratii. Privind într-acolo, Susan știu că era prinsă într-o capcană. Imobilizată.

— Și care e situația? Chiar n-a pățit nimic?

Colin dădu din cap. Dar era revoltat din cauza refuzului ei de a-și ușura soarta, și pe a copiilor. Nu era firesc, deloc nu era firesc. Se vedea clar cât de mult își iubea copiii, atunci de ce nu făcea nimic ca să scape?

∴

Matty se afla cu două camere mai încolo, bând cafea și vorbind despre apelul ei ca și cum decizia ar fi fost luată.

Ceea ce, din punctul ei de vedere, era adevărat.

Avocata, Geraldine O'Hara, stătea jos în fața ei.

Geraldine era o femeie fermecătoare. La treizeci și nouă de ani, avea statura și structura osoasă a unui manechin. Părul îi era de un roșu vibrant, arămiu natural, cu luciri aurii. Avea ochi verzi, răutăcioși, și buze pline. Se îmbrăca în taioare austere, negre, cu fustă strâmtă și umeri vătuiți, și întotdeauna avea buzele și unghiile orbitor de roșii. Întruchiparea femeii din anii '80. Sexy, serioasă și realizată.

Mai era și o cunoscută feministă și o celebritate mass-media. Poreclită „Mâncătoare-de-bărbați" de către colegele ei, întotdeauna susținea cazuri privind drepturile femeilor și lupta pentru cauze pe care ceilalți le considerau pierdute.

Nu avea soț, nici vreun amant sau iubit.

Nu fiindcă n-ar fi dorit-o niciunul. Geraldine era potopită cu oferte din partea bărbaților, tot ce și-ar fi dorit, de la cine în restaurantele de lux până la jocuri de alcov.

Nici nu voia s-audă. N-o interesa decât munca, munca și iarăși munca. Bărbații, susținea ea, îți alungau gândul de la toate realitățile vieții, de la lucrurile cu adevărat importante. Nimeni nu știa sigur dacă vorbea serios, dar o fi fost numai una dintre glumele ei. Nu se ostenea niciodată să explice.

Aceasta era personalitatea lui Geraldine O'Hara. Însă, chiar și cu dogmele și ideile sale feministe, îi era foarte greu s-o placă

pe femeia din fața ei. Deși n-ar fi permis nicicând ca o asemenea stare să-i tulbure judecata.

Din prima zi, Matilda Enderby îi provocase un sentiment neplăcut. Până și strânsoarea mâinii ei o făcea pe Geraldine să i se încrețească pielea pe trup. Evita s-o atingă pe Matty cât de mult putea.

Acum, Matty vorbea, iar Geraldine făcu un efort să revină cu atenția la cuvintele ei.

— Victor era un pervers, în multe sensuri, să știi. Îi plăcea sexul cât mai denaturat. Bice, filme deocheate... Era omul durerii.

— S-o provoace sau s-o sufere el? întrebă Geraldine, răspicat.

Privind în gol deasupra capului ei, Matty oftă. Calmă, fața ei frumoasă arăta și mai atrăgător. În sfârșit, după o eternitate, răspunse:

— Ei, de fapt amândouă. Dar mai mult s-o provoace.

Geraldine se uită la femeia din fața ei și zâmbi cu jumătate de gură.

— Acasă sau în biroul lui nu s-a găsit nimic. Cel puțin, nimic privitor la obiceiurile lui sexuale. Intenționez s-o vizitez pe prostituata pe care o folosea.

Își privi carnetul cu însemnări:

— Numita Mariah Brewster. Să vedem, de data asta, ce are de spus. Înțeleg că la primul proces n-a fost prea cooperantă...

Fața lui Matty era o întruchipare a soției scandalizate.

— Am turbat de furie când am aflat despre ea, serios, îți dai seama ce-am simțit, să știu că plătea o străină pentru sex?

Geraldine ridică din umeri.

— Oricât o fi fost de îngrozitor, dacă relațiile intime dintre voi erau neplăcute, cu siguranță că te-ai simțit și ușurată, nu?

Matty confirmă:

— Sigur, și asta.

Sorbind din cafea, Geraldine își aprinse o țigară. Trase adânc fumul în piept și zâmbi.

— Arăți bine. Te descurci ușor?

Matty surâse, cu unul dintre zâmbetele ei luminoase care o făceau să pară foarte tânără și foarte vulnerabilă.

— Sunt nevoită, nu? Îmi tot spun că se va sfârși curând și am să-mi reiau viața.

— Te poți gândi la vreun loc unde să-și fi ținut jucăriile

sexuale, bicele, etc.? Apartamentul tău și cabinetul lui, chiar și garajul, erau complet curate. Dacă nu găsim nimic, nu vom putea folosi argumentul ăsta. Nu ai nicio urmă vizibilă – nu-i așa? – la care să ne putem uita.

Matty clătină din cap, cu buclele dese legănându-i-se în jurul feței.

— Mă tem că nu, întotdeauna mă vindec perfect.

— Nicio cicatrice?

— Știi bine că nu. Dar, cu siguranță, faptul că folosea prostituate spune totul!

Geraldine se ridică în picioare, întinzându-se. Taiorul ei negru de lână era impecabil. Nici măcar o scamă rătăcită nu-i compromitea perfecțiunea.

— Nu neapărat. De exemplu, conform acelei Brewster, era, citez, „un băiat drăguț”.

Înainte ca Matty să poată răspunde, dintr-o cameră învecinată se auzi un trosnet puternic. Vocea unei femei urla din răsputeri obscenități, iar Matty sări de pe scaun.

— Asta pare să fie colega mea de celulă, Susan Dalston.

Geraldine rămase cu gura căscată:

— Te-au pus în celulă cu Susan Dalston, femeia cu ciocanul?

Dând din cap, Matty se îndreptă spre ușă.

Gardiana de serviciu scoase capul de după colț, cu un zâmbet amărât:

— Trebuie să vă-ncui înăuntru, până scot de-aici o deținută. Îmi pare rău.

— Nenorociților, ticăloși nenorociți! Rosie… O vreau pe Rosie a mea!

Vocea lui Susan era ascuțită de plâns. Auziră din cameră cum încercau s-o imobilizeze, în timp ce limbajul ei îi exprima perfect părerea despre gardiene.

— Te omor, Colin, futu-ți muma-n cur de labagiu!

Instinctiv, Geraldine își ridică o mână la față.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?

Matty ridică din umeri, privind spre ușă ca și cum ar fi avut șanse să vadă prin ea.

— Nu. Știu, Geraldine, crede-mă că nu știu.

∴

Colin era într-o stare de șoc total. În timp ce o vedea pe Susan târâtă pe jos de trei gardiene voinice, își atinse gâtul și se miră

că nu găsi sânge. Simțea, totuși, dârele umflate în locul unde îl zgâriase.

— Rosie!

Era un zbieret, un urlet care se repeta încontinuu.

O trăgeau cu forța pe ușă, în hol. Cineva dăduse alarma, iar țipetele disperate ale lui Susan erau acoperite de sirenele care anunțau toată închisoarea că se produsese un incident grav. O gardiană vorbea la walkie-talkie, chemând medicul să tranchilizeze o deținută.

Colin se simțea copleșit de vinovăție și remușcare. Trebuise să-i vorbească, și încă repede. Dar nu prevăzuse modul cum avea să reacționeze. Se așteptase să fie necăjită, însă nu și să-ncerce să-l sugrume cu mâinile ei. Cel puțin, fusese și asta o lecție de viață.

Susan dispărea sub grămada de gardiene care încercau s-o imobilizeze. Bluza groasă i se ridicase, lăsând să i se vadă sutienul vechi și sânii mari.

Și, tot timpul, vocifera și striga numele fiicei sale.

În sfârșit, după un răstimp ce păru interminabil, doctorul îi făcu un sedativ și, în timp ce se împotrivea efectelor libriumului, se liniști treptat. Singurul cuvânt repetat continuu devenise incoerent, pe când se chinuia să rămână cu ochii deschiși.

Noroc că cineva oprise alarma. Tăcerea era la fel de șocantă pe cât fusese vacarmul.

Gardiana de serviciu, domnișoara Dobbin, îl privi pe Colin și spuse sarcastic:

— Ți-ai făcut fapta bună pe ziua de azi, așa-i?

Apoi se uită la celelalte:

— N-a făcut decât să-i spună lui Dalston, calm, că fetița ei cea mai mică va fi adoptată de părinții vitregi.

Clătină din capul ei tuns scurt, neîncrezătoare:

— Aveți idee ce-o fi simțit femeia asta?

Celelalte îl priviră, dându-i senzația că era un fel de râmă. Dar nu fusese deloc așa, el încercase să-i dea vestea cu menajamente! Deschise gura să vorbească, dar fu întrerupt imediat:

— Mai taci în mă-ta! Și pe-asta, s-o ducem repede-n aripa Muppet. Sunt toate șansele să-și revină curând și iar o s-o luăm de la-nceput.

După ce Susan fu luată de la vorbitor, descuiară celelalte uși

și tuturor avocaților veniți în vizită li se permise să plece. Colin știa că auziseră tot ce se vorbise și-și făcea de lucru cu servieta, încercând să-și amâne plecarea.

Geraldine îl văzu. Intrigată, rămase lângă ușă, vorbind cu Matty, înainte ca aceasta să fie dusă în celula ei. Când Colin ieși din camera alăturată, îl aștepta. O recunoscu imediat. Geraldine O'Hara nu era o persoană care avea nevoie să se prezinte.

— Ești bine? îl întrebă ea.

Tânărul avocat dădu din cap cu tristețe.

— Pari lovit la gât și ți-a rupt gulerul bluzei.

— Pe moment, asta-i cea mai mică dintre grijile mele.

Văzu în fața lui o pereche de ochi verzi care-l opriră ca trăsnit. Încercă în grabă să se aranjeze, știind cât de șleampăt arăta, chiar și când încerca să fie prezentabil. De mic avea talentul acela. O scosese din minți pe mama lui, ca și pe toate prietenele serioase pe care le-avusese de-atunci.

— Haide, îți fac cinste c-un ceai, ai să te simți mai bine, nu?

La bufet, unde Geraldine era bine cunoscută, Colin învăță o lecție. Femeia le zâmbea și le vorbea tuturor, având grijă să întrebe despre copii, soți și familii. Era impresionat. De obicei, juriștii aveau de furcă în închisori, mai ales când erau porniți să obțină eliberarea unor ucigași. Geraldine se purta ca la ea acasă, de parcă s-ar fi aflat într-un bar din piață, nu la cantina închisorii. Aduse ceaiul la masă, zâmbind.

— Deci ești avocatul lui Susan Dalston?

— Colin Jackson. Fostul ei avocat, probabil. Cred că s-ar putea să primesc un șut în fund, stil East End.

— N-o poți învinui. E clar că a avut un șoc și s-a dezlănțuit. Tuturor ni se întâmplă. Și eu am fost tăvălită pe jos de un client din Wandsworth.

Colin o măsură cu privirea.

— Nici nu mă mir, dacă ai intrat acolo arătând așa.

— Condamnat pentru jaf cu mână armată, acum câțiva ani, zâmbi Geraldine. A trebuit să-i spun că soția lui murise de tumoare pe creier, în timpul procesului. Cel mai straniu e că n-a fost găsit vinovat și, la cinci zile după pronunțare, s-a spânzurat.

— Uneori, tragediile vin una după alta, nu-i așa?

Geraldine sorbi din ceai și-și aprinse o *Rothman's.*

— Din ele ne câștigăm noi banii. În fine. Cum e Susan Dalston în realitate?

— Când… când nu-ncearcă să-și strângă de gât avocatul, adică?

Geraldine își dezveli dantura perfectă, într-un zâmbet larg.

Colin stătu câteva secunde pe gânduri, iar când răspunse, avocata îi distinse sinceritatea în cuvinte:

— E o femeie de treabă. N-ar trebui să se afle aici. Mai normal ar fi să fie cu copiii ei. Susan îi adoră și o adoră și ei pe ea. Înțelegi, a mâncat bătăi bestiale de la soțul ei, ani de zile. Până și sarcinile i le scotea din burtă în șuturi, și i-a dat boli venerice. Dar, la proces, nu s-a folosit niciunul din argumentele astea, fiindcă ea a refuzat. Niciun moment n-a spus mai mult decât: „Aș face-o din nou, dac-aș avea ocazia”. E clar că avocații ei nici nu se gândeau s-o scoată la bară, ca s-o sfâșie în bucăți acuzarea, așa că a fost găsită vinovată și condamnată pe viață. Cred că n-a declarat recurs decât ca să se întoarcă la Londra, să fie mai aproape de copii. Înainte, a fost la Durham. Azi a trebuit să-i spun că serviciile sociale îi vor da fetița cea mai mică în adopțiune, la părinții vitregi. Nu poate face nimic. Nu mai are pe nimeni care să-i preia copiii, nicio rudă binevoitoare. Așa că puterea a decis ca fetița să treacă la familia Simpson.

Râse, cu un sunet gâunos.

— Și atunci a încercat să mă stranguleze.

— Și poți s-o condamni?

Vocea ei era blândă, iar Colin îi zâmbi din nou:

— Nu, Geraldine. Nu pot s-o condamn. Iar peste toate astea, fiica ei cea mai mare a amenințat cu cuțitul un asistent social, la cămin, azi-noapte. Îți dai seama că și asta a căzut ca un bolovan de zece tone în portbagajul unui *Mini Cooper.*

Geraldine clătină din cap, oftând.

— Ce mai poveste. Viețile unor oameni sunt insuportabil de auzit, nu-i așa?

— Spre deosebire de a fermecătoarei Matty, bineînțeles.

Ochii lui Geraldine se dilatară:

— Vrei să spui că o cunoști?

— Numai din vedere, zâmbi Colin. Am lucrat pentru Victor, când eram la sfârșitul stagiului. Un ban de buzunar. Pe-atunci era secretara lui, desigur. Nu se căsătoriseră.

Geraldine se uită la ceas și-și mușcă buzele.

— Ascultă, acum sunt foarte grăbită. Ne-am putea întâlni mai târziu, cumva?

— Pariez că toți bărbații visează să le spui cuvintele astea, în condiții normale.

— Și ce, tu nu visezi? Îmi pierd cumva efectul?

Avocatul râse. O plăcea și bănuia că-l plăcea și ea.

Își împinse mâinile prin părul răvășit, amuzându-se.

— N-am niciun program. Alege ora și locul, și ne vedem acolo.

— Ce zici de *Zilli's,* pe Dean Street? Nu peste mult, trebuie să mă duc în Soho. Am o întâlnire. Pe la șapte jumate?

Dădu din cap.

— Atunci, ne vedem la *Zilli's.*

Colin îi zâmbi ironic:

— De-asta poți fi sigură.

O privi cum ieșea din bufet, având senzația că viața lui tocmai trecuse printr-o mare cotitură. Un gardian se opri lângă masa lui.

— Mă fir-aș al dracu'! Cum o fi reușit un boboc ca tine să-și bea ceaiul cu sexu' ambulant?

Privindu-l, Colin replică sec:

— M-am milogit, normal.

∴

Rhianna intră în celula lui Matty, strigând:

— E-adevărat ce-am auzit de biata Sue?

— Da, mă tem că este. Nu-i așa că-s niște japițe, să-i facă una ca asta?

— Altceva nici nu fac, tâmpito, pufni Rhianna. Eu pe fiică-mea n-am mai văzut-o de când avea trei ani.

— Au dat-o în adopțiune? întrebă Matty, părând sincer interesată.

Rhianna clătină din cap:

— Nu, nu tocmai, l-au dat-o maică-mii. A cerut custodia. Eu am semnat hârtiile. Peste câteva zile, maică-mea s-a mutat și de-atunci nu le-am mai văzut.

— Îngrozitor.

— Da, a fost foarte „îngrozitor", o imită cu răutate Rhianna. Da, asta-i viața, nu? Maică-mea-și închipuia că proceda bine, cred.

Își aprinse un chiștoc și inhală cu sete.

— Ce faci?

Matty desfăcu brațele, astfel că Rhianna văzu ce ținea în poală.

— Mă uitam și eu prin lucrurile lui Sue, nimic mai mult. Ia uite scrisoarea asta, e de la micul Barry.

Îi întinse hârtia Rhiannei, care i-o smulse din mână, răcnind:

— Ce futu-ți mama mă-tii te-a apucat, fă? Astea-s lucrurile private și personale ale lui Susan Dalston. N-ai niciun drept să-ți bagi nasu' prin ele.

— Și ce rău am făcut? Ea nici nu știe, nu?

— E o lege nescrisă, Matty, îi înfipse ea în față un deget cu unghia lungă și purpurie. Nu te-atingi de nimic, dacă nu ești invitată, ar fi trebuit s-o știi.

Și începu să adune obiectele.

Matty era nemulțumită.

— Hai, fii serioasă, Rhianna, cui îi strică?

Negresa se răsuci spre ea, iar Matty avu surpriza de a-i vedea lacrimi pe obraji. Strângea scrisorile și desenele la piept, ca și cum ar fi valorat mai mult decât aurul.

— Nu te-atingi în mă-ta de nimic, auzi ce-ți spun, femeie? O dată să mai pui mâna, și-ți fac praștie mutra aia-mpuțită. Asta-i tot ce i-a mai rămas lui Susan din viața ei de-afară. Viața ei, Matty, *a ei,* nu a ta și nici a altcuiva. Numai a ei. E lumea ei personală, în care se poate duce când vrea. Sunt amintirile ei, locul unde-și poate îmbrățișa copiii, unde poate sta de vorbă cu ei, în gând. Unde poate să viseze la ei și să-i iubească fără să se amestece nimeni. Iar dacă nu pricepi asta, atunci ești o javră mai egoistă decât credeam.

Matty tăcu. Cu ochi triști, o asculta pe cealaltă.

— Habar n-ai de viață, nimic nu știi despre oameni sau nevoile lor, continuă Rhianna, furioasă. Te fâțâi pe aici ca și cum ai fi mare sculă, de parcă toate am sta mai prejos de tine și n-ai avea nicio îndoială că ești mai grozavă ca noi. Da' nu ești, nu ești cu nimic mai bună ca oricine de-aici. Fiindcă noi toate știm regulile de bază ale vieții la un loc și împărțim cu celelalte numai ce vor *ele* să împartă, nu ce credem noi că ni se cuvine sau doar să-ntindem mâna și să luăm. Zi, de unde-s toate astea?

Matty avu senzația că primise o palmă.

— Bine, Rhianna, nu te ambala.

Era atât de furioasă, încât Matty se temu pentru propria ei siguranță.

— Chiar nu pricepi nimic, nu-i așa, Matty? Nu-ți dai seama ce-

ai făcut, este?

Trântindu-i lucrurile în brațe, Rhianna continuă cu seriozitate:

— Pune-le la loc și astă seară să nu-mi mai apari în față. Vorbesc serios, Matty. N-am chef de tine.

∴

Susan se trezi în patul de spital, cu brațele legate în chingi. Un timp, nu fu sigură unde se afla. Avea gura uscată și o durea. Își simțea limba ca și cum s-ar fi umflat de zece ori mai mare, iar din ochi îi curgeau lacrimile. Își dădu seama că plângea, plânsese în somn. Apoi, toate îi reveniră în minte și știu de ce era legată.

O dădeau pe Rosie a ei, ca și cum ar fi fost o haină purtată. Hotărâseră că-i era mai bine la familia Simpson, cum probabil îi și era! Dar asta nu rezolva cu nimic lucrurile. Rosie era fetița lui Susan, cea din urmă. Rosie era mica zestre a casei. Nici chiar Barry nu-i putuse rezista.

Susan o purtase în pântecul ei și în brațe, o crescuse și o iubise de când venise pe lume, cu fața ei ca piersica și țipetele ascuțite.

Cu coada ochiului, văzu obiectele din buzunar, în locul unde o dezbrăcaseră. Scrisoarea lui Peter zăcea pe noptiera *Formica* albă și din nou simți usturimea lacrimilor. Fusese o zi minunată. Ar fi trebuit să știe că nu avea dreptul la zile sau lucruri minunate.

Toată viața ei se rostogolise dintr-o catastrofă în alta. Și totuși, întotdeauna crezuse cu tărie că, într-o bună zi, avea să tragă lozul cel mare.

Lângă pat apăru o față. Era o femeie scundă, trecută de șaizeci de ani, cu dinți stricați și păr lățos, legat șleampăt cu o panglică.

— Vrei ceva să te simți mai bine, scumpo? Ceva să-ți alunge amarul?

Susan clătină din cap. Încă nu se inventase drogul care s-o înveselească pe ea. După ziua aceea, nu credea că avea să mai cunoască un singur moment fericit. Nici măcar nu era sigură dacă-și mai dorea fericirea. Mereu îi era luată din nou, atât de repede, încât începea să se teamă.

Fericirea era pentru alții, pentru oamenii din reviste sau de la televizor. Nu pentru cei ca ea și copiii ei. Începu din nou să plângă, cu un tânguit singuratic, până când, într-un târziu, îi

făcură o injecție și putu îmbrățișa uitarea.

24.

Mariah Brewster locuia lângă Wardour Street. Geraldine fu surprinsă când o văzu, așteptându-se la o prostituată ca oricare alta. În schimb, găsi o femeie între două vârste, cu păr îngrijit, siluetă plăcută și haine foarte cuviincioase. Mariah o pofti în casă ca și cum ar fi fost de viță regală, iar Geraldine avu un nou șoc.

Apartamentul arăta ca o cameră de fată tânără, numai creton și mese acoperite cu bibelouri și mici podoabe. Pe măsuța de cafea era pregătit ceaiul de după-amiază, inclusiv sandvișuri și prăjituri, un ceainic mare și câteva plăcinte de orez cu lapte.

— Te rog, ia loc, domnișoară O'Hara. Mă bucur atât de mult că ai fost punctuală. Nu pot suferi să fiu lăsată să aștept și îmi vine un client peste o oră și ceva, așa că nu voiam să te grăbesc. Ar fi fost foarte nepoliticos, nu crezi?

Geraldine era uimită, dar începea s-o placă. Peste cinci minute, își ținea în echilibru precar, pe genunchi, o felie de Battenburg și o ceașcă de ceai.

— Ai un păr minunat, draga mea, dar cred că ți se spune tot timpul, nu-i așa? Și fiica mea cea mai mare are păr frumos. E la universitate, studiază dreptul, nici mai mult, nici mai puțin.

— Deci, ce pot face pentru dumneata? Crede-mă că nu mai am ce să adaug la declarația de data trecută.

Avocata dădu din cap:

— Înțeleg, dar trebuie să urmez toate căile de atac. Vreau doar să-mi vorbești, cu propriile dumitale cuvinte, despre Victor Enderby. Cum era? Ce voia de la dumneata?

— Era un om drăguț, Victor, foarte politicos și amabil. Mi-aș dori să am mai mulți ca el.

Se îndreptă de umeri, cu un surâs:

— Nu vrei o plăcintă?

Geraldine clătină din cap.

— Ți-a cerut vreodată ceva ieșit din comun? Din punct de vedere sexual, vreau să spun.

Auzind-o, Mariah Brewster râse, cu un sunet cristalin plăcut la

auz.

— Ei, nu! Victor? ridică ea mâinile. Sex curat și nicio sărutare, ăsta era Victor. De fapt, sexul nici nu era prea important pentru el.

Se încruntă, încercând să explice mai clar:

— Era mai mult ca o legătură sentimentală. Îmi aducea vin – vin bun, nu poșirci ieftine. Am învățat multe despre vinuri de la el, era pasionat. De vinuri, vreau să zic.

Râse din nou.

— Destupa vinul și stăteam de vorbă. Prima oară a venit la mine acum zece ani și ceva. Pe-atunci, mama lui trăia, desigur. Mare scorpie. Îl scotea din minți cu bolile și cicălelile ei continue. Cred că de fapt eu eram un refugiu pentru el, o persoană căreia putea să i se confeseze, simțind-o aproape. Să petreacă o după-amiază sau o seară plăcută, fără a-și face griji că era Victor Enderby, avocat pledant. Sau, mai important, Victor Enderby, fiu devotat.

Surâse.

— Ne-am distrat de minune, Victor și cu mine. Pentru el, sexul era un fel de primă. Se termina cât ai clipi. Și fără complicații.

— Nu-i plăceau brutalitățile? Sado-masochismul? Oricât de moderat – fie și doar să-ți țină brațele deasupra capului, lucruri din astea?

Mariah clătină din cap, râzând iarăși:

— Victor nu voia nici măcar să facă amor cu lumina aprinsă! Nu putea vorbi deloc despre sex. Eu luam inițiativa, de fiecare dată. Când i se apropiau de sfârșit cele două ore, îl luam de mână și-l conduceam spre pat. Nimic mai simplu. Mă plătea cu bani cash, pe care îi punea într-un plic și-l lăsa lângă pat. Una peste alta, era o formulă avantajoasă. Cum am mai spus, aș vrea să am mai mulți ca el.

Geraldine nu-și putea imagina nici moartă cum și-ar fi putut dori cineva asemenea bărbați, străini, oameni de pe stradă. Puteau să fie bolnavi, sau cine știe cum.

Mariah păru să-i citească gândurile și, binevoitoare, spuse cu tristețe:

— Ascultă, iubito, înțeleg că modul meu de viață îți poate părea ciudat. Dar trebuie să ții minte că eu *nu* sunt la fel ca dumneata. Am crescut trei copii, i-am înscris la școli bune, m-am ocupat de toate nevoile lor – și totul, numai din munca asta.

Când a murit soțul meu, am rămas fără un sfanț. Pierduse la joc tot ce-aveam. Casa era ipotecată până la prăsele, ajunsesem literalmente în stradă. Într-un fel, asta mi-a redat independența. N-aș fi ales-o singură, dar mi-a acoperit necesitățile. Copiii mei cred că sunt funcționară civilă, iubito, că lucrez la treburi importante pentru guvern. Și de ce n-ar crede-o? Sunt mama lor, mentora lor, și mă duc la serviciu în fiecare zi, ca toată lumea. Seara, când se întorc acasă, mă găsesc aici. Îi iubesc. Simplu, nu-i așa? Dacă aș avea mai mulți ca Victor, aș fi o femeie fericită, crede-mă. Îmbătrânesc, iar asta nu prinde bine, în meseria mea. Dar mi-am căptușit bine cuibul, atâta cât am avut ocazia, iar într-o bună zi voi fi bunică, locuind în Eastbourne, cu o căsuță și o oarecare credibilitate. Cu toții trebuie să ne purtăm crucea, iubito, să facem ce putem.

Geraldine era jenată de totala sinceritate a femeii din fața ei.

— Nu te judec.

— Ba, cum să nu? Stă în firea omenească să judece. Ei bine, eu, una, nu judec niciodată pe nimeni. Cum spune și *Biblia:* „Nu judeca, să nu fii judecat” Cam așa ceva, oricum. Am fost bătută. Am fost jefuită. Dar am supraviețuit, grație Victorilor din lumea asta. Oamenii cu adevărat buni, cei care vor alinare, nu sex. Știi, când a cunoscut-o pe soția lui era atât de fericit…

— Ți-a spus?

— O, era într-al nouălea cer. Ea era mai tânără, foarte atrăgătoare, iar el credea cu adevărat că îl dorea. Că ținea la el. A venit aici și mi-a spus că nu ne mai puteam întâlni, întrucât n-ar fi fost corect față de ea. De Matilda. Mi-a plătit două sute, daune de despărțire, așa le numea el. Era un om atât de cinstit. Dar a revenit la șase luni după nuntă. Mă și așteptasem, totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

— N-ai menționat toate astea în prima declarație?

— Înainte, n-am vrut să fiu implicată. Îți dai seama, era ultimul lucru de care aveam nevoie. Dar, după ce am citit ce se spunea despre el, m-am gândit că era cazul să clarifice cineva lucrurile. L-a torturat pe omul ăsta din prima zi. Îl ridiculiza: aptitudinile lui sexuale, viața lui. Devenise o umbră a celui de altă dată. Era un avocat penal strălucit, știi asta. În tribunal, se spunea că era fantastic. Dar, cu femeile, parc-ar fi fost un băiețel rătăcit. Parcă-l mai văd și-acum, cu fața aia nefericită… era distrus de tot ce făcea ea. Nu putea înțelege unde greșise.

Și i-a avortat și copiii. El însuși mi-a spus. Dacă încerci s-o scapi basma curată, spune-i din partea mea că e o cățea mincinoasă. Un copil ar fi fost punctul culminant a tot ceea ce-și dorea omul ăla de la viață. Când l-a lăsat fără ei, a fost zdrobit. Își pusese în cap să-l doboare și a reușit. Dar, dacă a dat în ea, sunt uimită. Refuz să-l cred capabil de așa ceva.

— Chiar vorbești serios, nu-i așa?

— Așa e. L-am cunoscut ani de zile. L-am *cunoscut.* Oi fi eu o matracucă, dar nu sunt genul obișnuit de matracucă. Aleg pe sprânceană și mi-am format o clientelă puțin numeroasă și de soi ales. Mai mult Victori. Intelectuali care au nevoie de puțin răsfăț, de puțină afecțiune. Nimic mai mult. Le spuneam: „Ia-ți o nevastă, fă-ți o viață, întemeiază-ți un cămin”. Asta era tot ce le trebuia. Și să-ți spun ceva: mi-aș fi dorit să mă ia de soție. Ca din pușcă m-aș fi repezit. Era un om drăguț, inteligent, educat. Dar, în ce-o privește pe javra aia, a fost la fel ca toți bărbații. Și-a pierdut capul de cum i-a pus mâna pe țâțe.

— L-ai iubit?

— După cincisprezece ani de curvăsărie, nu mai poți iubi pe nimeni, scumpo. Nu cu adevărat. Dar poți să placi un om, să-l respecți. Aș fi fost recunoscătoare să-l am. Îmi achitam notele de plată, iar lui îi făceam o plăcere. Numai lui, nu unui șir întreg de bărbați, în majoritate străini. Aș fi făcut orice voia și mi-aș fi petrecut fiecare zi din viață având grijă de el. Poți înțelege ce spun?

Cel mai ciudat era că Geraldine putea înțelege.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Mariah. Mi-a fost de mare folos.

Femeia ridică din umeri, cu tristețe.

— Îmi pare său că nu ți-am putut spune ceea ce voiai să auzi, iubito. Aș vrea să fi putut.

— Oamenii se uită de sus la noi, prostituatele, dar vrei să știi ceva? Noi, cel puțin, nu ne prefacem. Cerem bani și oferim ceea ce se dorește de la noi. Un serviciu, dacă vrei. Femeile ca ea îi iau bărbatului toată viața, fără să-i dea nimic în schimb. Ea e adevărata târfă, pentru că, din câte cred, a intrat în căsnicia asta pentru ceea ce putea obține și, spre deosebire de mine și de colegele mele, nu s-a descotorosit de el la sfârșitul zilei. Eu pot să mă duc acasă, în casa mea adevărată, uitând totul despre asta. Ea nu putea. Trebuia să-i vadă fața dimineața, la

prânz și seara. Asta era problema ei. Cred că l-a omorât ca să scape de el. Fiindcă făcuse o greșeală și o irita. Avea casă, banii, prestigiul, dar, în rest, nimic. Fiindcă el o iubea atât de mult, încât i-a luat multe. O știu și, în adâncul inimii, o știi și dumneata.

Geraldine o asculta pe femeia din fața ei și știa instinctiv că spunea adevărul.

Și, cel mai rău lucru, tindea s-o creadă pe Mariah Brewster.

La plecare, femeia îi strânse mâna, zâmbind:

— Victor era un om bun, domnișoară O'Hara, n-avea în el starea de a fi altfel. Și, dacă va fi nevoie, aș compărea în instanță ca să le-o spun. Însă, ca prostituată, n-aș fi considerată o martoră de încredere. Dar eu știu adevărul, se bătu ea cu pumnul în piept. Aici, înăuntru, știu adevărul.

În timp ce cobora, Geraldine se întâlni pe scară cu un bărbat înalt, de o vârstă respectabilă, cu păr grizonant și dinți încălecați. Aducea o sacoșă *Oddbins* și avea un comportament nesigur. Simți un miros de after-shave.

Se întoarse și îl văzu intrând în micul apartament ca și cum ar fi fost un oaspete de mare vază, după care auzi râsul cristalin al lui Mariah din spatele ușii închise.

Stomacul i se întorcea pe dos, dar totuși inima ei o înțelegea. De acest lucru era cel mai surprinsă. O *plăcea* pe Mariah Brewster, chiar o plăcea.

∴

— Nu poți fi și tu măcar o dată cuminte, Barry Dalston?

Cuvintele doamnei Eappen răsunau sacadat. Era iritată și se vedea. Iar la o persoană ca ea, acest lucru era și mai enervant. Întotdeauna îi plăcea să se considere blândă și afectuoasă.

Faptul că de multe ori îi venea cheful să-i strângă de gât pe unii dintre copiii dați în grija ei o făcea să se simtă ușor întinată.

Știa că era o ființă cumsecade, în adâncul ei. Atâta numai că Barry Dalston, cu nasul curgându-i, cu pantalonii atârnând pe trupul său subțire și cu cămașa încheiată greșit, o scotea din sărite.

— Dar, domnișoară, nu-mi place la Simpsoni. Numai cu mami a mea îmi place. O vreau pe mami.

— Simpsonii sunt niște oameni foarte buni, care vor avea grijă de surioara ta mai mică. Au fost atât de amabili, încât să vă dea voie să petreceți o după-amiază cu ei și cu Rosie, tu și Alana, la

parcul de distracții.

— Și-atunci, de ce nu le poți fi recunoscător pentru asta, Barry?

Băiatul o privi cu frumoșii săi ochi albaștri și limpezi, ridicând din umeri. O fixă cu o privire dură și spuse serios:

— O vreau pe mami. De ce nu pot merge la ea?

Doamna Eappen ridică ochii spre tavan, ca și cum s-ar fi putut întâmpla cine știe ce miracol care să-l transforme pe micul Barry Dalston într-un băiețel cuminte.

— Mai bine să se care Simpsonii-n mă-sa și să aducă pe surioara mea înapoi. Nu-i a lor, e a lui mami.

Femeia scrâșni din dinți, apoi oftă.

— Mama ta a intrat în închisoare din cauză că vorbea urât, să ții minte, Barry. Nicio clipă să nu uiți. Limbajul urât e începutul răutății din oameni. De la urâțenia vorbelor, devin urâți și pe dinăuntru și fac lucruri urâte. Cum a făcut și mama ta. Acum, ai să te duci cu familia Simpson și-ai să fii băiat cuminte. Mulți copii ar da orice ca să aibă o zi ca asta. Ei ar ști să fie recunoscători.

Barry se smulse din strânsoare.

— Atunci, trimite-i pe ei. Eu mă duc s-o văd pe mami.

— Nu te poți duce s-o vezi pe mami decât în vizită programată. Ți-o explic de cincizeci de ori pe zi, măi copilule. Mama ta a renunțat la dreptul de a te vedea, când a fost rea și a luat-o poliția. Măcar atâta lucru ești în stare să înțelegi?

Ridica vocea, deși se străduia din răsputeri să se controleze. Barry, continuând s-o privească în ochi, nu mai răspunse.

— Înțelegi ce-ți spun, Barry?

Băiatul își trase nasul. Un smârcâit sonor, mucos, care îi întoarse doamnei Eappen stomacul pe dos, făcând-o să-și schimonosească dezgustată fața.

— Ia mai du-te-n mă-ta. O vreau pe mami.

O spusese încet, fără convingere. Tot trupul prea să-i fi intrat în alertă, atât de intens o privea.

Alana intră în cameră și izbucni în râs:

— Barry, nu mai înjura! Dacă află mama, o să-ți ardă o bătaie.

Se apropie de el și, în câteva secunde, îi aranjă ținuta. Doamna Eappen privea totul, cu disperarea întipărită pe fața ei acră.

— Aici a învățat să înjure, domnișoară. Acasă n-aveam voie să

înjurăm, decât când eram prea mici ca să știm ce spuneam, și chiar și-atunci o-ncasam dacă nu încetam.

— Întocmai.

Cu tot trupul țeapăn și crispat, femeia se ridică în picioare, cât era de înaltă, privindu-i pe cei doi copii ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o gură de canal ca să se așeze la masa ei.

— Ei, Alana, arăți foarte drăguț. Vezi de Barry și ai grijă să fie cuminte cu familia Simpson. Sunt niște oameni foarte cumsecade…

Alana o întrerupse, cu un ușor surâs:

— Știu, doamnă Eappen. Ar trebui să fim foarte *recunoscători,* și suntem, e bine? Foarte foarte *recunoscători.*

Doamna Eappen știa când era învinsă și se grăbi să bată în retragere. După cum avea să remarce de față cu soțul ei, în aceeași seară, cum ai fi putut lua în serios un copil, când purta numele nevestei unui nesuferit de star rock?

Dar Barry și Alana plecară să se joace cu sora lor, fără a le trece un moment prin minte că, în curând, Rose avea să fie scoasă de pe orbita familiei. Urma să devină o Simpson, fără a mai fi vreodată o Dalston.

Niciodată n-avea să mai fie comoara unei case pline de copii și de mobilă roasă, și cu o mamă care trăise permanent în pragul dezastrului. O casă unde, în ciuda tatălui lor, a lipsei de bani și de lux, cu toții fuseseră atât de fericiți.

∴

Geraldine intră la *Zilli's* și afișă un zâmbet care li se adresa tuturor, de la Colin, așezat într-un colț, până la ultimul chelner, piccolo și client.

Colin era impresionat. Geraldine știa câtă agitație stârnea și le oferea tuturor câte un crâmpei din ea, pentru ca apoi să poată să se relaxeze și să se simtă bine. Toată după-amiaza se întrebase cum o fi fost ca o persoană să fie atât de atrăgătoare. Să fie ceea ce-și dorea.

În timp ce făcuse duș și îmbrăca singura sa cămașă și perechea de pantaloni buni, se întrebase ce-aveau să creadă oamenii văzându-l că mânca la aceeași masă cu ea. Spera să-i presupună cuplați, dar știa că nici în cele mai avântate vise ale lor nu și-ar fi închipuit cu adevărat una ca asta.

Geraldine îi zâmbi, așezându-se în fața lui, iar Colin surâse și el. Ducă-se dracului ceilalți. Era acolo, cu ea, altceva nu conta.

Chiar dacă oamenii îl credeau un frate mai tânăr sau un client.

— Scuză-mă că am întârziat.

— Nu face nimic. Mi-a plăcut să stau aici. Am ajuns mai devreme.

Geraldine surse:

— Mă gândeam eu. Pari genul suprapunctual.

Nu era sigur dacă nu cumva își râdea de el.

Geraldine comandă o sticlă de vin bun și o băură împreună, conversând nimicuri.

— Mare nevoie aveam de asta. Deci comandăm mâncarea acum sau mai bem un rând înainte și ne destindem?

Colin nu făcu decât să zâmbească, iar ea luă din nou inițiativa. Comandă pentru amândoi, îl făcu pe chelner să revină la masă în câteva secunde, apoi rămaseră iarăși singuri, fără niciun deranj. Colin credea că murise și se afla în paradis. Era formidabilă, și mai extraordinară decât o crezuse la început.

— Deci, ce se mai spune pe seama Matildei Enderby?

Cuvintele lui Geraldine erau glumețe, dar Colin știa că vorbea serios și se gândi câteva momente, înainte de a-i răspunde.

— Matty nu-i era decât secretară, când am lucrat eu acolo, deși încă de pe-atunci se vorbea despre ei. Una dintre angajatele de la birou s-a întors într-o seară ca să termine niște acte și i-a prins îmbrățișați.

Zâmbi ironic:

— De fapt, erau mai mult decât îmbrățișați. El era legat de scaun cu ciorapii Matildei, iar ea îi stătea pe genunchi. Las restul în seama imaginației tale. Cel mai curios e că, după asta, Victor a crescut în ochii tuturor. Până atunci, fusese considerat un avocat strălucit, dar cam nătăfleț ca bărbat. Cu siguranță, l-a scos din ale lui, pot să-ți spun.

Un timp, Geraldine nu-i răspunse, pierdută în gânduri.

Colin îi făcu un semn cu mâna, zâmbind:

— Mă mai ții minte? Luam cina împreună și stăteam de vorbă.

Avocata scutură din cap și râse.

— Scuză-mă, eram dusă pe altă lume.

Bău din vin.

— Ce părere ți-a făcut? Ai cunoscut-o, cred, ai vorbit cu ea?

Colin își trecu mâinile prin păr, oftând.

— Niciodată nu mi-a plăcut prea mult. Era drăguță, frumoasă

chiar, și se îmbrăca sexy, într-un stil oarecum școlăresc. Cred că i-a trecut în revistă pe toți bărbații din firmă, înainte de a se opri la sărmanul Victor. Vreau să zic, el era un accident așteptându-și momentul. Își îngrijise mama ani de zile, era timid și retras. Știi, dacă-l vedeai în instanță, niciodată n-ai fi crezut că era unul și același cu omul șters din birou. Era foarte ciudat.

Geraldine dădu din cap:

— L-am văzut o dată sau de două ori, era al dracului de bun. A făcut bucăți un martor, în câteva minute. Și totuși, niciodată nu ridica glasul, nici măcar o dată. Genial.

— Atunci, înțelegi ce vreau să spun. Dar, în ceea ce-o privea pe ea, se îndobitocise complet. Vreau să zic, gândește-te și tu. Fata asta tânără, foarte tânără, arătoasă, l-a cotropit tot, ca o pecingine. Era de râsul lumii, zău așa. Un bărbat cu mai multă experiență o avea o dată și se debarasa de ea, la fel cum au făcut ceilalți din barou. Dar Victor nu făcea parte cu adevărat din enclava lor, ca să zic așa. Era respectat, dar nu era omul care să lege relații cu oricine sau să facă parte din ansamblu. Era un mare avocat pledant, însă după aceea se ducea direct acasă. Nu umbla după femei, nu glumea cu nimeni, stătea mai mult închis într-ale lui. Cred că Matty știa asta, motiv pentru care l-a și luat în colimator. Desigur, după nuntă, ea a vrut ca amândoi să facă parte din acea lume. Teatru, dineuri, toate celelalte. N-aș crede că mariajul lor a fost un mare succes. Nimeni n-o plăcea și cu atât mai puțin soțiile. Cred că îi intuiau jocul, iar ea știa. Nici chiar Victor nu era atât de opac, probabil ghicise. Dar, în fond, presupun că o iubea.

Geraldine îl privi pe tânărul din fața ei. Pusese degetul pe rană, era sigură. Cu Matty, se părea că fie o iubeai, fie o urai.

Victor o iubise.

Asta fusese nenorocirea lui?

Chiar atunci sosi mâncarea și trecură câteva minute până să-și reia conversația.

— Sunt dezolată că trebuie s-o spun, îi mărturisi Geraldine, dar simt că Matty ascunde mai mult decât se vede cu ochiul liber. Tot teatrul ăsta, cu „vai de mine și de mine ce-am mai suferit”, și totuși nu există nicio fărâmă de dovadă, decât o vizită la medic, cu o săptămână înainte de omor. Se pare că Matty i-a îndrugat o poveste cu cruzimi conjugale, plângându-se cât de rău stătea cu nervii. Până și doctorul a părut sceptic.

Niciodată nu venea la serviciu cu semne pe ea. Nimeni n-a văzut-o vreodată să aibă o urmă. Însă, deși pare imposibil, a spus că lui Victor îi cam plăcea sado-masochismul, ceea ce ai confirmat și tu, prin ce-ai spus adineaori. Așa că, m-am întors de unde am plecat, de fapt. Înțelegi, nici mie nu-mi prea place, și mă deranjează. Ca profesionistă, n-ar trebui să simpatizez sau să antipatizez oamenii, deși înainte de Matty nu mi-am mai antipatizat efectiv niciun client. Ea, însă, mă tulbură. Mă tulbură serios.

Colin dădu din cap:

— Înțeleg ce vrei să spui. Și eu am aceeași stare față de Susan. Numai că mie îmi place prea mult. Deși azi a încercat să mă sugrume, am înțeles de ce a luat-o razna. Știu ce simte pentru copii și, cu siguranță, le cunosc și eu sentimentele pentru ea. Și-a ținut familia pe picioare, indiferent ce i se întâmpla. Barry Dalston era un bălegar. O bătea și o înjosea. Am acces la fișele ei medicale și, ascultă aici: primul ei copil s-a născut mort, fiindcă îi dăduse o boală venerică în noaptea nunții. Nu se știe dacă boala sau șocul descoperirii a cauzat moartea copilului, dar a dat tonul întregii căsnicii. Ea dădea și el lua. Până la urmă, l-a lovit cu un ciocan de peste o sută de ori. Nu mai avea față, nu mai rămăsese nimic, ca să-ți dai seama cum arăta, ce simțise înainte de moarte – nimic. A intrat în casă când el zăcea fără cunoștință și l-a omorât. Apoi, a telefonat la poliție și și-a făcut o cafea. Când au sosit, era plină de sânge, creier și fragmente de os. Ei bine, de ce l-a omorât așa? De ce i-a șters identitatea, dacă vrei? Parcă ar fi vrut să-l nimicească de tot, ca să nu mai rămână nimic din el, pentru nimeni.

Se uită la Geraldine, care își privea fix delicioasa salată cu ficăței de pasăre, și oftă.

— Scuză-mă. Nu m-am gândit.

Geraldine pălise suspect, făcându-l să se simtă îngrozitor.

— Atâta doar că mă intrigă, înțelegi? Poate cineva să înghită atât de multe, încât, atunci când cedează, în sfârșit, să cedeze cât pentru toți și toate? Pentru fiecare scăpare, fiecare pumn, fiecare durere? Poate deveni atât de răvășit, încât uzul rațiunii zboară pe fereastră și trebuie să ucidă? Dar totul pare atât de premeditat. A intrat în cameră, l-a văzut zăcând acolo și s-a hotărât să-l elimine din lumea ei, de lângă copii, din casa ei? Ce a determinat-o se facă, tocmai atunci? O bătuse cam cu cinci

zile în urmă, așa că nu poate folosi motivul ăsta. De ce nu l-a omorât în seara când o atacase? De ce să aștepte? Fusese în oraș și era beată. Dar, conform prietenei sale Doreen, se distrase grozav și era bine dispusă. Susan o recunoaște și ea. Spune că a venit acasă și s-a hotărât pur și simplu să-l omoare. N-o cred.

Pur și simplu nu pot să cred. A suportat mai mult decât ar suporta oricine și și-a apărat copiii. Nici în ruptul capului nu i-ar fi părăsit, dacă nu era nevoită. Îi adoră pe copiii ăia, sunt viața ei. Atunci, de ce s-a hotărât, așa, dintr-odată să facă un lucru care avea s-o despartă de ei? Să-i lase în grija altora. Știa cum era familia ei. Niște căzături, se vindeau pentru câteva lire sterline. N-ar fi fost de acord să le lase lor copiii în grijă, nici chiar dacă se ofereau să-i ia. Pur și simplu nu se leagă.

— Oare băutura să fi fost cauza? S-ar putea ca alcoolul să-i fi provocat violența.

Colin își răvășește cu degetele părul deja ciufulit, până când acesta se zbârli complet, făcându-l să arate ca un băiețandru.

— N-aș crede. Nu cred că băutura a fost. Cred că n-a fost nimic explicabil în mod rațional.

— Și atunci? De ce-a făcut-o?

Tânărul oftă.

— Nu știu. Efectiv nu știu. Dar, într-o zi, mă rog lui Dumnezeu, voi afla.

Geraldine îl studie. Vedea cât era de torturat de Susan Dalston, își dădea seama cât de mult o plăcea pe femeia aia, o respecta chiar. Îi simțeați dezaprobarea, sentimentul că, într-un fel, Susan își abandonase copiii, punându-se într-o situație în care nu mai putea să-i protejeze.

Îl găsea fermecător și idealist. Chiar dacă puțin cam naiv.

— Poate că Susan Dalston pur și simplu a găsit ocazia – o ocazie de a-l înlătura din viața lor odată pentru totdeauna, sugeră Geraldine. Poate că băutura a acționat în sensul ăsta. A îndemnat-o să profite de ocazie, înainte ca el să se trezească și tot ciclul acela îngrozitor s-o ia de la început. Poate că, văzându-l așa, beat, inconștient, pur și simplu a găsit o *ocazie.* Fără niciun alt gând, nimic, numai o șansă de a scăpa de el.

Colin îi auzea rezonanța cuvintelor. Geraldine știa într-adevăr despre ce vorbea. Înțelegea nevoia care îi putea veni cuiva, nevoia de a face pe cineva sau ceva să dispară pur și simplu.

— Poate că nu voia decât s-o lase în pace.

Observându-i expresia sinceră de pe față, Colin avu senzația că o întrezărea pe adevărata Geraldine O'Hara. Acea Geraldine de sub costumul la ultima modă și părul coafat pretențios. Și nu-i venea să creadă ce vedea. Vedea o fată speriată, în interiorul unei femei foarte dezirabile.

Geraldine își bău vinul din patru înghițituri și, scuzându-se, se duse la toaletă. Peste zece minute, tocmai când Colin se alarma că plecase fără să-i spună, reveni.

Din nou era calma avocată feministă cu picioare frumoase, minte ascuțită și acea înfățișare care sugera nu-care-cumva-să-*ndrăznești*-să-mă-atingi.

Era ușurat și întristat în același timp.

∴

Matty se trezi în razele soarelui, cu un sentiment straniu de singurătate. Era ciudat, simțea lipsa cuiva.

Mai ales a cuiva ca Susan Dalston. Susan, însă, o intriga. Îi era greu să înțeleagă o ființă care putea fi atât de altruistă. Se gândea încontinuu la alți oameni, la oameni mărunți, care nu făceau altceva decât să aibă pretenții de la ea. Din timpul ei, din atenția și puținii ei bani.

Vorbea despre ei permanent, ca și cum ar fi fost oameni reali, cu opinii, gânduri și nevoi. Când, de fapt, nu aveau altceva decât nevoi.

Copiii aveau nevoi, iar părinții, ca niște neghiobi ce erau, le satisfăceau acele nevoi. Fără să stea pe gânduri, fără nimic altceva decât propria lor nevoie de a da.

Cu ea, nu le-ar fi mers niciodată. Nu voia să dea nimănui nimic și cu atât mai puțin oamenilor nerecunoscători. Oameni care nici să se hrănească singuri nu puteau, sau să se facă înțeleși. Acest gând o făcea pe Matty să se cutremure.

Ieși din celulă, plictisită. Ajunse în camera de recreere, unde încercă să-și dea o pasienă, dar altele tot încercau să intre în conversație cu ea, așa că-și luă o cafea. Și se îndreptă spre celula Rhiannei.

Rhianna era înăuntru, cu o fată numită Sarah. Era înaltă, cu ochi mari, căprui, și fața în formă de inimă. Părea coborâtă dintr-un film pasional de Fellini, plin de italieni păroși și mustăcioși.

Până când deschidea gura. Atunci, devenea o londoneză get-beget, iar gândurile romantice se risipeau. Dintr-odată, era o

boarfă spurcată la gură, iar frumusețea părea să-i pălească.

— Ura, fată, e-n regulă?

Sarah avea o stare de voie bună pentru care o invidiau toate femeile din acea aripă a închisorii.

— Arăți de parcă ți-ar fi luat fecioria Moș Ene.

Râsul ei era profund și molipsitor. Până și Matty fu nevoită să zâmbească. Rhianna dădu din cap spre fată, care se topi din celulă, numai picioare, plete și zâmbete.

— Sonată mai e și Sarah asta. Orice-ar zice, cu ea nu mă plictisesc niciodată.

Matty dădu din cap:

— Din cauza dispoziției ei. Așa-s unii oameni. Nu-și dau seama niciodată ce căcat au făcut din viața lor. Ai de ce să-i invidiezi.

Rhianna tăcu. Când Matty era în starea aceea, era mai bine să-i cânți în strună.

— Te simți bine?

Matty clătină din cap.

— Am draci de pușcărie, cum ar zice Sarah. Sunt ciufută, șucărită și cu capsa pusă.

Rhianna se destinse. Cu așa ceva știa că putea să se descurce.

— Eu mă simt așa de-o veșnicie. Trebuie să te lași dusă de curent, să aștepți până trece de la sine. Dacă nu-ți trece, tragi un fum. Faci o plimbare. Îți ieși din capul tău. De obicei, pe mine o doză mă liniștește.

— Nu crezi că Susan are dreptate? Vreau să zic, nu părea deloc în apele ei. În viața mea n-am mai auzit așa ceva. I se simțea în voce o asemenea durere. O durere adevărată, care-ți frângea inima.

Rhianna scoase un chiștoc din tabacheră și îl aprinse, suflând zgomotos fumul. I-l dădu lui Matty, care trase și ea cu poftă.

— Știi ce cred eu? Cred, Matilda Enderby, că pentru prima oară în viața ta ai fost afectată de o altă persoană. Chiar te interesează soarta lui Susan Dalston și nu știi ce să faci.

Începu să râdă, iar Matty se așeză pe pat, fără să-i răspundă, lăsându-și privirea să se plimbe prin celulă. Acolo, totul era masculin: masculi pe perete, masculi pe coperțile revistelor, masculi până și în mirosuri. Drog, tutun și sex neprimenit.

Numai sexul nu era masculin, deși ar fi trebuit să fie.

— Adevărul e că puțin îmi pasă de Susan Dalston. Atâta

numai că trebuie să împart celula cu ea și, dacă își iese din minți, cred că am dreptul să știu, spuse nepăsătoare Matty.

Rhianna dădu din cap, continuând să râdă.

— M-am și interesat de ea, așa că nicio grijă. E bine. După-amiază se întoarce în secție. Susan își iubește prea mult copiii ca să se lase scoasă din uz pe o perioadă de timp cât de cât prelungită. Nu i-ar da nimănui ocazia de a spune că nu e în formă. Nu-ți mai face atâtea griji, Matty.

Rostise ultimele cuvinte rar, ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, aflând că era îngrijorată, orice ar fi spus ea.

Sarah reveni în celulă. Ochii ei imenși sticleau de L.S.D. și, când se așeză pe celălalt pat, trupul i se moleși.

— Mă cac în ea de ocnă împuțită.

Nu-i răspunse nimeni. Nu era nimic de adăugat.

∴

Susan îl asculta pe psihiatru. Medicul era vârstnic, cu păr vopsit șaten și ochi cenușii, apoși. Glasul lui, însă, îi plăcea. Vorbea cu un accent scoțian tărăgănat, care trezea amintiri vagi ale unor vremuri mai fericite.

— Cum te mai simți, Susan? Ce părere ai de viața ta?

Se gândi îndelung, temeinic. Ce simțea?

— Mă simt la fel ca acasă. Când eram stăpână pe situație. Atunci, după ce puneam ultima rufă în mașina de spălat, făceam un pas înapoi, mulțumită de mine însămi. Și mai vedeam o șosetă. O șosetă murdară scăpase, cumva, de mașină. Și atunci știam ce-mi spunea viața: că întotdeauna există ceva sau cineva care-ți scapă. Sau care îți compromite programul, viața, starea de bine.

Doctorul McFadden o privi pe femeia cea masivă din fața lui și surâse. Trăsese concluzia că o plăcea, era o filosoafă, în felul ei. O visătoare care niciodată nu avusese timp să-și împlinească visurile.

Dar, la fel ca toți ceilalți, nu știa asta.

— Te gândești vreodată la ceea ce ai făcut?

Susan oftă, prelung, istovită.

— La gândiți-vă, domnule doctor. Dacă dumneavoastră erați în locul meu, v-ați gândi la ce-ați făcut?

McFadden își mușcă buza, reflectând câteva momente. Apoi, ridică din umeri:

— De fapt, depinde, nu-i așa? Depinde dacă simți sau nu că

fapta ta a fost injustă.

Susan zâmbi.

— Ce lăbar șiret sunteți. Trebuie să fiu atentă cu dumneavoastră, nu?

— Auzind-o de la tine, Susan Dalston, o iau ca pe un compliment.

Mai târziu, în însemnările lui, scrise: „Plină de vinovăție; plină de iubire pentru copiii ei, cu care ar trebui să fie, acasă, dacă există justiție pe lume”.

Știa că șefii îl detestau, îl considerau prea liberal, prea destins cu fetele cu care avea de-a face. Dar acesta nu era decât efectul atâtor ani în care ascultase numai suferințe și dureri.

∴

Wendy se trezise cu o durere familiară, o senzație de usturime între picioare care o făceau să nu poată urina fără a-i veni să plângă. Își dorea să fi fost în camera ei, cu loțiunea de calamină rece, calmantă.

Acel lucru i se întâmpla periodic, o moștenire de la tatăl ei și de la ceea ce-i făcuse. Îi dăduse o boală. Uneori, Wendy se întreba dacă nu cumva era pedeapsa lui Dumnezeu. Tatăl ei o avea deja, când o posedase, așa că pesemne Dumnezeu i-o dăduse anume, ca să i-o poată transmite lui Wendy.

Nu reușea să găsească niciun sens.

Închise ochii, revenind la visurile ei. Își imagina că era acasă, cu mama, surorile și fratele ei. Tatăl său murise ca prin minune, într-un accident de mașină sau într-un incendiu, și cu toții erau fericiți, sătui și calmi. Stăteau la căldură în salon, mâncând crochete aromate cu sos de roșii și bând suc cu frișcă după pofta inimii. Vedeau *Bonanza* la televizor, iar mica Rosie se muta pe rând de pe genunchii unuia pe ai altuia, primind de la toți câte o bucățică.

Așa fusese uneori, când tatăl ei era plecat la cealaltă femeie, la cealaltă viață a lui. Puteau să se relaxeze toți cu adevărat și să fie fericiți, ca și cum absența lui le-ar fi făcut viața să devină mai reală. Cu toții puteau simți că existau și pentru alte motive decât ca să se răcnească la ei sau să fie împinși la o parte din drum.

Bunica lor, Kate, îi vizita cu pachete de Rolos și Wagon Wheels, și o pungă Jamboree pentru Barry, căruia îi plăceau farfuriile zburătoare al căror șerbet tare îi strepezea limba.

Bunica le vorbea tuturor cu vocea ei frumoasă, având pentru ei numai cuvinte bune.

Iar acum era pe moarte, nu mai putea nici măcar să-i viziteze. O costase scump bănuiala celor întâmplate în noaptea aceea. Știa, în adâncul inimii, ce făcuse fiul ei. Știa de ce era în stare, iar Wendy își dădea seama că acest lucru era cu atât mai rău pentru bunica ei. Cuvintele „sângele apă nu se face” i se învârteau prin cap și făcu un efort să le izgonească. Își impuse să se gândească la altceva, dar acum durerea se înrăutățea.

Wendy scoase un țipăt.

Era mai rău decât oricând. O durea atât de tare și simțea băsicile sub trup, când se mișca. Ca și cum ar fi fost arsă, cu apă fierbinte sau cu leșie.

Își linse buzele cu limba uscată. De niște gheață avea nevoie. Gheața o răcorea, alunga durerea. Ce bună era gheața!

Doamna Eappen năvăli în cameră, numai gel de păr și cardigan încheiat la toți nasturii.

— Te-ai gândit și tu să te scoli, măi copilo?

Vocea îi era dezaprobatoare, ca de obicei, de parcă s-ar fi așteptat automat la răutate, astfel încât chiar i se confirma. Wendy era dezolată că o dezamăgea și făcu un efort conștient să fie rea, dacă putea. Simțea că acest lucru o înveselea pe doamna Eappen.

— Azi nu mă simt deloc bine.

Femeia o privi atentă. Arăta într-adevăr palidă și vlăguită. Și părea să aibă dureri.

— Ce-ai pățit? Ai nevoie de doctor?

Vocea îi devenise îngrijorată, iar Wendy era destul de bolnavă pentru a aprecia favorabil acest lucru.

— N-am nimic. Ciclul doar.

Doamna Eappen o privi cu suspiciune:

— Ai fost la ciclu cu nicio săptămână în urmă.

Cu ochii spre fata de pe pat, oftă.

— Mă duc să chem doctorul. Mai bine să fii în siguranță, decât cu păreri de rău.

Până la urmă, protestele ei fură cele care o determinară să telefoneze. Cu cât nega mai abitir fata că avea dureri, cu atât mai convinsă era doamna Eappen că avea nevoie de un medic. În anii ei de serviciu, văzuse de toate: avorturi la domiciliu cu andrele și bețișoare, pierderi de sarcină în paturile curate ale

fetelor, fără niciun gând la pericolul în care se puneau sau la necazurile pe care le cauzau altora.

Doctorul sosi conștiincios, pentru a găsi o fată isterică, refuzând să-l lase s-o examineze. În sfârșit, Wendy fu imobilizată de câteva brațe bine intenționate, iar fețele preocupate o priviră în timp ce i se dădeau la o parte păturile de pe trup, dezvăluindu-i cumplitul secret.

Îl auzi pe medic fluierând printre dinți și strigătul sufocat al doamnei Eappen:

— Sfinte Dumnezeule din ceruri, ce-are copila asta?

Wendy fusese descoperită într-o dimineață însorită, când se afla la reflux maxim. Dintr-odată, fu potopită de persoane care-i cereau să le explice când și cu cine avusese relații sexuale.

Și, în primul rând, când.

Mai ales domnul Potter, care părea pe cât de nedumerit, pe-atâta de nemulțumit. În timp ce se răstea la ea, pe chip i se citea ușurarea.

Wendy păstră tăcerea. Nu învățase multe în viață, dar ceea ce știa învățase lângă bunica ei. Buni Kate, care mirosea a prăjituri coapte în casă și a 4711.

„Oamenii nu știu decât ce le spui tu, fetițo. Toată viața să ții minte asta. Să nu le spui secretele tale decât acelor oameni despre care știi că le vor păstra cu sfințenie. Care le vor ține așa cum trebuie să fie: secrete”.

Wendy înțelegea acum ce însemna bătrânețea. Însemna să știi lucruri pe care ceilalți oameni încă nu le aflaseră. Însemna să încerci să-i previi despre pericolele unei vieți cu care tu îți încheiaseși socotelile. Ale unei vieți care se risipea încet, golindu-se de toate, cu excepția amintirilor și secretelor.

Culcată în pat, se simți dintr-odată cuprinsă de seninătate. N-avea să le spună nimic. N-aveau decât să-și dea cu presupusul, că tot nu puteau face mai mult decât să zgârie pojghița de la suprafață.

Tatăl ei nu mai era și se bucura pentru asta. Nimic nu-i mai putea face cu adevărat rău. Nici măcar acea blestemăție primită de la el n-o putea răni la fel de mult pe cât o rănise el, dându-i-o.

Îi privi pe toți, cu ochii ei mari. Dar nu le spuse o vorbă.

Știa că doamna Eappen o bănuia de a se fi dezmățat chiar sub nasul lor. Conștiința acestui fapt îi provocă un mic sentiment de

îngâmfare rebelă.

25.

Roselle era cu un dur din Soho, numit Danny. Nimeni nu-i știa numele de familie și nimeni nu avea curaj să-l întrebe.

Era înalt, negru ca tăciunele și chipeș într-un stil plesuv și musculos. Animatoarele îl iubeau, iar Danny le iubea și el pe ele. Deși numai pentru câte o noapte, pe ici, pe colo. Era mai greu de prins ca sifilisul de un vicar, cum comentau fetele între ele.

Nici nu vorbea mult, ceea ce le convenea de minune. Toată noaptea turuiau în club, îndrugând fel de fel de baliverne. Gogoși pentru bărbații care-și făceau visuri ale feminității perfecte la fel de îndepărtate de realitate ca Luna de Pământ.

Dar practicau jocul și se bucurau de Danny. De puterea lui calmă, de zâmbetul fermecător și, în primul rând, de scula asemenea unei bâte de baseball – sau unui ciocan de cricket, depinde cu cine vorbeai.

Râdea de bancurile lor, le înțelegea nefericirea și le acorda câteva ore de sex gratuit.

Roselle, însă, îl cunoștea mai bine ca oricine. Se știau de ani de zile și, când avea nevoie să i se rezolve câte o problemă, el era omul la care apela. Acum stătea în mașina ei, numai priviri sumbre și zâmbete tainice, în timp ce îi explica situația.

— Când îl vedem pe tipul respectiv, îl aduci pe sus la mașină, dar să nu se prindă nimeni ce se întâmplă, nici trecătorii, nici altcineva, e clar?

Danny dădu din cap. Tot timpul făcea asemenea treburi. Era maestrul recunoscut al răpirilor.

— Pe urmă, îl învățăm amândoi ce-nseamnă frica de Dumnezeu.

La asta, Danny rânji de-a binelea, arzând de nerăbdare.

— Dacă e un pervers, apuc și eu să-l trosnesc, da?

Roselle râse cu blândețe.

— A, e pervers, nici vorbă, și vei avea ocazia să-l sperii. Dar să vedem cum reacționează, înainte de a trece la dureri. Uneori, frica de bătaie e o pedeapsă mult mai aspră. Vom vedea.

Danny se relaxă. O plăcea pe Roselle. Spre deosebire de

majoritatea femeilor, gândea ca un bărbat. Era o singuratică, la fel ca el, și înțelegea mecanismele fricii.

∴

Alfred Potter ieși din apartament cam pe la opt și jumătate seara. Lucra ca voluntar la un club local de tineret, iar în seara aceea întârziase. Tocmai avusese o vizită, o fată pe nume Leyla, în vârstă de unsprezece ani și bine dezvoltată pentru vârsta ei. De asemenea, era sub limita normală ca educație. Exact genul lui. Părinții ei nu mai puteau de încântare pentru modul cum o ajuta la lecții și o lua la el în zilele libere. La urma urmei, era asistent social și știa ce făcea. Puteau avea încredere în el.

Leyla, din partea ei, era o fată liniștită și prietenoasă. Înțelegea lumea numai sub formă de senzații și gânduri. Dacă îi bucura pe oameni, avea un sentiment de bine. Dacă erau supărați, plângea. Dacă îi făcea o plăcere domnului Potter, primea prăjituri de la cofetărie și Pepsi, lucruri de care acasă nu avea parte niciodată.

În seara aceea, domnul Potter și Leyla avuseseră o meditație foarte lungă, pierzând complet noțiunea timpului. La plecare, o urcă într-un taxi și-i făcu cu mâna până când n-o mai văzu.

Apoi, mulțumit de sine și simțindu-se indestructibil, își încheie sacoul și porni țanțoș pe trotuar, netezindu-și părul rar.

Negrul, observă, părea să lunece spre el. Nu avea pe față nicio expresie, nimic. Abia când fu prins ca într-o menghină și îl auzi în sfârșit vorbind, îi trecu prin minte pericolul evident în care se afla.

Între timp, însă, ajunsese într-o mașină luxoasă.

Vecina lui, doamna Henderson, îl salută cu un gest, iar domnul Potter îi răspunse asemenea. Fiindcă negrul îl informase că, dacă nu se comporta normal, aveau să-i fie smulse fuduliile și vârâte în cutia de scrisori.

Îl credea pe uriașul cu albul ochilor îngălbenit și dinții imposibil de albi. Cel puțin, judeca el, nu avea niciun motiv să nu-l creadă.

Iar acum, femeia, foarte arătoasă și foarte bine îmbrăcată, porni de la bordură, iar Alfred, continuând să-i facă doamnei Henderson cu mâna, se pomeni dus cu mare viteză, deși nu atât de repede, încât să atragă atenția, în timp ce i se spunea să-și țină gura până când i se vorbea.

Era îngrozit. Exact cum doreau cei doi de lângă el. Nu-i

dezamăgi. Începu să plângă încă înainte de-a ieși de pe strada lui și, când ajunseră pe șosea, suspina. Numai de-ar fi spus ceva, dacă-i ziceau ce făcuse.

Dar nimeni nu scotea o vorbă, iar Alfred n-ar fi riscat pentru nimic în lume să stârnească mânia negrului.

Roselle constată că se distra grozav.

∴

— Înc-o noapte la zdup, nu? Ce perspectivă minunată.

Vocea lui Matty îi trecea lui Susan drept prin cap. Parcă s-ar fi hotărât să se sinucidă prin trăncăneală.

— Ascultă, Matty, ce-ar fi să-mi asculți scrisoarea? Să-mi spui ce părere ai.

Matty încuviință. Își încetă plimbarea prin celulă, așezându-se pe patul lui Susan.

— Hai, citește.

Dregându-și vocea, Susan începu:

— „Dragă Peter…” așa-l cheamă.

Matty oftă:

— Mă rog, m-așteptam ca nici chiar *tu* să nu greșești cu asta.

Susan își drese încă o dată glasul și reluă:

— „Dragă Peter, mi-a făcut mare plăcere să primesc vești de la tine. M-am bucurat că mi-ai scris. Sper că ești bine. Și eu sunt bine, atâta cât se poate în situația mea. Copiii sunt și ei bine. Cred că le e dor de mine, dar și mie mi-e dor de ei.

Ce se întâmplă cu tine? Cum e Australia și vaporul? Cum e viața pe o navă așa de mare? Ce faci în zilele când ești liber, la bordul navei? Sunt femei pe navă – marinare, adică? Ha, ha. Te rog să-mi mai scrii curând, căci a fost așa de frumos să primesc o veste de la cineva din cealaltă viață a mea. Din vremurile mai bune.

Să-mi scrii curând. Cu drag de la Susan Dalston”.

Matty își acoperi fața cu mâinile și se trânti pe spate, de-a latul patului. Nemulțumită, Susan se zbârli:

— Doar n-o fi chiar așa de proastă, nu?

Cealaltă se săltă la loc.

— Susan Dalston, e cea mai tâmpită scrisoare pe care am auzit-o în viața mea. Parc-ai fi o cretină.

Susan se supărase de-a binelea și nu se ascundea.

— Las-o mai moale-n mă-ta cu cretina. *Tu* ești cretină. Nu înțelegi nimic de nimica. Eu găsesc că-i o scrisoare foarte

drăguță. Pune întrebări și cere răspunsuri.

Matty se șterse cu mâna la ochi, un tic al ei când era enervată.

— Dacă te interesează Peter, nu-i trimite scrisoarea asta. Am să-ți scriu eu una pe care să i-o trimiți.

Susan scuturâ vehement din cap:

— Ba n-ai să-i scrii nicio scrisoare. Nu-i fac curte și nici el nu-mi face mie. Suntem doar amici. Foști colegi de școală. El e blocat pe o navă, eu sunt închisă aici. Nu vrem decât să mai auzim o vorbă unul de la altul, atâta. De ce trebuie să fie în toate vorba numai despre curte, sex și gagii, tot timpul?

Matty clătină din cap, zâmbind.

— Fiindcă astea fac lumea să se-nvârtească. Femeile și bărbații, bărbații și femeile. Asta-i toată ideea.

Susan pufni, aprinzându-și o țigară.

— Toți bărbații pe care i-am cunoscut eu nu mi-au dat altceva decât bătăi de cap. Păstrează-ți spanacurile astea pentru cei ca tine. Mie un amic mi-e de-ajuns. Închisă aici, ultimul lucru de care am nevoie e să-mi împui capu' cu aiureli. Romantismul este pentru mimoze, Matty. Mimoze ca tine și Sarah și celelalte care credeți că, după ce veți ieși, totul o să fie okay. Ei bine, ascultă aici, am să-ți dau un semnal de deșteptare. Chestia asta o să te urmărească toată viața. Dacă pui vreodată mâna pe alt tip, totdeauna o să se-ntrebe dacă nu cumva ai de gând să-l omori și pe el. Cu cât îți dai seama mai repede ce-ai făcut, ce-ai cauzat, cu atât mai bine o să-ți fie.

Matty o privi într-un mod al ei tipic. O privire dură, fără nici cea mai mică urmă de sentiment.

— Greșești, Susan. Suntem niște victime, iar oamenii civilizați ne vor vedea ca pe niște victime.

Susan își aruncă pe spate capul, în derâdere. Apoi, sub imperiul nervilor, spuse un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l spună niciodată.

— Nu ești nicio victimă, mi-ai și mărturisit-o, săptămâna trecută când vorbea vodca. Niciuna din noi nu e cu adevărat victimă. Ne măritățm cu oamenii ăștia și, chiar când îi vedem așa cum sunt, rămânem cu ei. Cădem într-o capcană, dar e o capcană pe care singure ne-am întins-o. Barry era taică-meu, scumpo. M-am măritat cu taică-meu, omul pe care l-am urât cel mai mult în lume. Eram o victimă, nici pomeneală. O victimă a

încercării de a scăpa de-acasă, de a mă îndepărta de babacul meu. Asta-i tot. Nu există niciun mare plan, nicio brânză. Mă fut în toate, ăsta-i adevărul și, cum bine știm, fututul doare.

Matty o privea fix. Arăta. Înspăimântător. Susan își dădu seama că mersese prea departe, dar, pe toți sfinții, rău o mai enerva Matty uneori.

— Ce-am spus atunci, când cu vodca?

Vocea-i era plată și ochii atenți, iar Susan regretă că adusese vorba.

— Nu cine știe ce. Am dedus doar eu adevărul, atâta tot. Dar nu-ți face griji, sunt ultima care să vorbească, nu?

Cealaltă se ridică; oricât de scundă și de mignonă era, arăta cât se poate de amenințătoare. Susan se ridică și ea, iar inegalitatea de statură și greutate fu evidentă pentru amândouă.

— Ascultă, Matty, ce faci tu e treaba da, corect? N-are nicio legătură cu mine. Am destule pe cap ca să rămân cu mintea și cu trupul întregi, să-mi văd de copii și să-ncerc să scriu scrisori. Dacă voiam să mă folosesc de ceea ce mi-ai spus, nu prea cred că te-aș fi informat, este?

Matty înțelese logica acestor cuvinte și se mai liniști.

— Spun multe prostii când sunt beată, Sue. Nu-nseamnă că-s și adevărate, nu-i așa?

Susan clătină din cap. Tensiunea din celulă se risipise, iar Matty zâmbea din nou.

— Ei, pricep ce vrei să zici, surioară. Nici nu mai prea țin minte, sinceră să fiu. Și-acum, dă-mi o mână de ajutor cu scrisoarea, vrei? Mă înclin în fața vocabularului tău superior.

Furtuna trecuse, dar Susan își dădea seama cât de aproape de stânci o împinsese vântul. Și mai înțelegea că Matty Enderby era o ființă periculoasă. Pe una ca ea, mult mai bine era s-o ai ca prietenă, decât ca dușmancă, după cum aflase propriul ei soț.

∴

Alfred Potter se afla într-o pădure friguroasă, departe de casa lui și fără nicio haină pe el. În viața lui nu se mai simțise atât de vulnerabil.

— Iisuse, da’ ce carici pricăjit are! Nu ești de aceeași părere, Dan?

Negrul dădu din cap, în tăcere.

— E mult prea mic pentru o femeie adevărată, domnule Potter. Nu cumva de-asta te atrag fetițele mici?

Vocea lui Roselle răsuna puternic în penumbră, iar Alfred, care înțelegea prea bine ce se întâmpla, tăcu.

Danny îl înhață cu un pumn cărnos, scuturându-l:

— Răspunde-i dom'le doamnei când îți vorbește. Clar?

Domnul Potter nici nu știa ce să răspundă, așa că scutură viguros din cap.

Roselle râse sonor:

— Deci, mă faci mincinoasă, da? Nu ești o bestie, un căcat lacom care-i vânează pe cei mai vulnerabili copii din societatea noastră. Copii dați în grijă, copii luați de la casele lor nu din alt motiv decât pentru că părinții lor au pizdit-o. Crezi că se cuvine să faci asta, așa-i?

Domnului Potter îi venea să plângă, atât de expus se simțea, atât de speriat și de neputincios. Gol și înfrigurat, era la discreția a doi străini, doi oameni care se vedea clar că știau adevărul despre el.

Despre orele lui liniștite cu copiii, cum numea el micile lor jocuri.

— Nu v-aș face nici mort mincinoasă, doamnă.

Se detesta pentru tonul rugător din voce. „Doamne, scapă-mă de-aici", se rugă el, „și n-am să mă mai apropii de niciun copil, câte zile-oi avea".

Roselle zâmbi.

— Ei, cum e să fii atât de expus, să se uite la tine niște străini – străini care ți-ar putea face orice vor? Fiindcă sunt mai puternici, mai răi și mai perverși ca tine?

Nici acum nu putu răspunde. Nu exista niciun răspuns.

— Asta-i excită pe cei ca tine, nu? Frica, lipsa de apărare a fetelor de care abuzați? Fiindcă *este* un abuz, să știi. Un abuz de cea mai joasă speță. Lucrezi conștient cu copiii, prefăcându-te că ai grijă de ei. Cum era și fetița din Wales, ei, cum o fi chemând-o…?

Simulă că se concentra, ca și cum numele i-ar fi scăpat fără voie.

— Karen să fi fost? Da, Karen. Fetița cu codițe. Mai ai și-acum fotografiile ei acasă. Ți-am făcut o vizită, domnule Potter. Eu și prietenul meu aci de față. Am umblat puțin prin lucruri. Ți-am văzut toate cărțile, și casetele video și celelalte căcaturi. Acum

te cunoaștem mai bine ca oricine.

Vorbea grav, cu o voce dură și o față la fel de dură.

— Ai plecat din Wales, nu-i așa, domnule Potter? Și din Newcastle, și din Leeds. Mereu pleci înainte să te dea afară, așa-i? Înainte să te prindă. Totul rămâne între voi, da? Sunteți mulți la fel pe lumea asta. Ei bine, mă aflu în fața ta ca să-ți spun că știm cu ce te ocupi și stăm cu ochii pe tine. Marea greșeală pe care ai făcut-o a fost că te-ai dat la mica mea prietenă, la buna mea prietenă, Wendy Dalston. După cum vezi, spre deosebire de tine, Wendy ne are pe noi alături. Așa că, să vedem, cum rămâne? Doar nu te pot lăsa să scapi cu una cu două, nu? Trebuie să mă asigur că înțelegi absolut exact ce-ai făcut. Să mă asigur că niciodată nu vei face ceva nici măcar pe departe asemănător. Ceea ce înseamnă durere, teamă mi-e, o mare durere.

Domnul Potter căzu în genunchi, printre bălării. Simți bețele înfigându-i-se în genunchi și noroiul adunându-i-se pe țurloaie.

— Vă rog, vă rog, nu-mi faceți nimic! Vă implor! Stau prost cu inima, vă rog…

Plângea. Plângea în hohote.

Roselle se distra de minune.

— Vai, ce plăcere, să aud un bărbat milogindu-se. Orice bărbat. Bine, lăbare, milogește-te înainte. Ai fost prins.

Porni încet înapoi spre mașină, lăsându-l cu Danny. Ceea ce-avea să-i facă Danny era treaba lui, așa se înțelegeau întotdeauna. Aplica pedeapsa pe care o găsea pe măsura crimei.

Roselle presimțea că urma să-i administreze o sancțiune destul de aspră și, în noaptea aceea, nu putea găsi resurse de a-i părea rău pentru Alfred Potter.

∴

Colin era neliniștit. Stând la vorbitor împreună cu asistenta socială a copiilor, domnișoara Beacham, își amintea cu amărăciune de comportamentul lui Susan la ultima vizită și îi zâmbi spășit femeii, care dădu din cap spre el, ca pentru a-l asigura că totul avea să fie bine.

Îi plăcea domnișoara Beacham. Avea un mod agreabil de a se purta. Constituia o influență calmantă printre copiii dați în grija ei, ceea ce îl impresiona. Mare păcat că era atât de urâtă. Cu personalitatea ei, ar fi fost mult mai căutată dacă Dumnezeu

găsea de cuviință s-o înzestreze cu o față pe măsura temperamentului.

Când îi fulgeră prin minte acest gând, își dădu seama că, dacă i-l-exprima lui Geraldine O'Hara, avocata i l-ar fi demolat într-o secundă. Dar ușor le era Geraldinelor din lumea asta să fie feministe. Ele nu erau judecate niciodată după altceva decât după modul cum arătau, așa că nu trebuia să cunoască angoasele muritorilor de rând, ca el și domnișoara Beacham.

Ideea îl făcu să zâmbească, iar domnișoara Beacham, presupunând că ei îi zâmbea, surâse la rândul său.

— Mă bucur că ni s-au programat amândurora vizitele în același timp, Colin. Poate mâncăm ceva după aceea și te pun la curent cu ultimele evenimente din viața copiilor…

Colin dădu din cap.

Un alt lucru care-i plăcea la ea era că mânca așa cum se cuvine să mănânce oamenii. În cantități enorme, și numai mâncăruri declarate nesănătoase. Știa de la copiii lui Susan că îi luă adesea la Wimpys, cumpărându-le gogoși și shake-uri enorme cu lapte, precum și burgeri cu cartofi prăjiți.

Cu toții o iubeau, și mai ales fata cea mare.

Pe Wendy o găsise o anomalie, deși toți copiii mai mici fuseseră prezenți în noaptea respectivă și toți susțineau că nu văzuseră și nu auziseră nimic.

Îl deranja, căci cine anume ar fi trebuit să aibă grijă de ei? N-o vedea pe Susan lăsându-i în grija Alanei, orice-ar fi spus lumea. Chiar și Susan însăși.

Era clar că Rosie nu putea ști nimic, dar până și micul Barry spusese doar atât: „Tati s-a dus și ne pare bine".

Alana spunea mereu că nu știa nimic, nu văzuse nimic, nu auzise nimic.

Dar, după cum începea Colin să înțeleagă, povestea aceea ascundea mult mai multe decât se vedeau în prima clipă. Oamenii rareori îi ascultau pe copii sau le cereau părerea. Ca și cum adulții ar fi crezut instinctiv că ei nu aveau opinii despre nimic, numai cele pe care le impuneau oamenii maturi. Aceștia, însă, erau niște copii șireți, formați la școala străzii, cărora nu le scăpa nimic, oricât de mărunt. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai bănuitor devenea, și totuși încă nu știa cu adevărat ce anume îl făcea să se îndoiască de povestea lui Susan.

Chiar atunci Susan intră în cameră, numai zâmbete și scuze. Îl

privi plouată pe Colin și, mașinal, își duse mâna la gât.

— Bună, Colin, domnișoară Beacham.

Amabilitatea ei revenise, iar Colin se mai calmă.

— Ce fac copiii și când îi pot vedea?

Dorul crud din vocea ei era înfiorător.

— Se simt bine, cum ar veni?

Domnișoara Beacham îi întinse o mână mare și osoasă, zâmbind:

— Bună, Susan, arăți bine, ai mai slăbit?

Dădu din cap, bucuroasă că se observa.

— De fapt, da. Din cauza potolului. E infect de-a dreptul, își frecă ea burta. Până și cauciucurile mele de rezervă – roata de rezervă 0 e în panică, pot să vă spun.

Cele două femei râseră împreună, Colin simțindu-se străin de conversația aceea.

— Poate-ar fi bine să fac și eu un stagiu aici, mi-ar prinde bine să mai scad în greutate, glumi domnișoara Beacham.

Și iarăși râseră, atmosfera destinzându-se și mai mult. Colin, împotriva voinței sale, era impresionat. Se așezară toți trei. Susan își aprinse o țigară dintr-un pachet de pe masă, pe care îl adusese domnișoara Beacham.

— Mulțumesc, domnișoară Beacham, e o tratație rară. M-am săturat să tot fumez țigări răsucite cu mâna.

Colin era nemulțumit de sine. De ce nu se gândise să aducă și el ceva? Domnișoara Beacham își drese vocea și oftă.

— Am să-ți spun ceva, Susan, despre Wendy. Înainte să-ncep, e bine, chiar foarte bine.

Avocatul o privea de la fereastră, cu un zâmbet acru. Exact la fel spusese și el, înainte de episodul cu strânsul de gât. Se hotărî să rămână un timp lângă fereastră, în eventualitatea că pe Susan o apuca din nou. Până și gardiana se afla în stare de alertă.

— Se pare, Susan, că Wendy a luat o anumită boală, o privi drept în ochi domnișoara Beacham. Tare mă tem că e o boală venerică. Știu ce neputincioasă trebuie să te simți, dar întrucât nu are încă șaisprezece ani ne-am gândit că e cazul să te informăm, cu toate că e în îngrijirea tribunalelor. Ne poți lămuri cumva? Ai idee de unde o fi luat-o? Numai că, înțelegi, la cămin n-a avut nicio posibilitatea de a face vreo boroboață. Înțelegi ce vreau să spun?

Oftă.

— Iisuse, Sue, e cel mai greu lucru pe care a trebuit să i-l spun vreodată unui părinte.

Aproape că plângea.

— Știu, colega. Înțeleg, crede-mă.

Colin era uimit. Uimit și stupefiat. Dacă el i-ar fi dat lui Susan aceeași veste, ar fi fost încălțată cu încă o acuzație de omor. Ce naiba aveau femeile?

— Și ce boală are?

Vocea lui Susan era surdă, resemnată.

— O afecțiune numită herpes. Seamănă cu virusul varicelei, dacă-ți vine să crezi. A fost adusă din State, după câte înțeleg.

Susan ridică din umeri:

— De ea poți fi sigură că se prinde tot ce-i american. Vechile boli britanice nu-i mai mulțumesc pe copiii din zilele noastre, nu?

Lui Colin nu-i venea să creadă cât de ușor suporta vestea și reținu să o aducă pe domnișoara Beacham cu el la toate vizitele viitoare.

— Poate fi tratată? E periculoasă?

Asistenta socială clătină din cap cu tristețe.

— Se pare că nimeni încă nu știe prea multe despre boala asta. Dar se fac tot felul de cercetări. Așa că, să sperăm că se va rezolva cât mai curând, nu? Dar nu e mortală, așa că nu te-ngrijora. Acum se simte bine. Probabil cel mai mult se teme să nu afli tu.

Susan dădu din cap, fără expresie.

— Am s-o pot vedea curând?

Domnișoara Beacham dădu din cap:

— Sigur că da, vor veni cu toții vineri, ca de obicei.

— Și cu afurisita aia de adopțiune ce se mai întâmplă? Vezi c-am de gând să mă împotrivesc, cum îți va spune și Colin, după ce discut azi cu el, îl privi Susan, cu un mic zâmbet. Refuz să-mi dau copiii oricui, chiar și drăguților de Simpsoni. Voi găsi pe cineva care s-o țină, pe-asta pot s-o jur. Așa că, știi de pe-acuma. Și sper, domnișoară Beacham, că asta nu te va face să mi te pui contra.

— O, Susan, cât aș dori să poți fi alături de ei, nu mai pot după tine, o știu sigur și mai știu că ești o mamă minunată pentru copiii ăștia.

Susan oftă.

— Ești o femeie cumsecade, domnișoară Beacham. Toți copiii te plac, iar pentru mine, asta spune totul. Dacă niște copii nu se atașează de cineva, simt întotdeauna că ei au o intuiție care nouă ne lipsește. Miros oamenii mult mai ușor, încheie ea, zâmbind.

Domnișoara Beacham se ridică și îi întinse din nou mâna.

— Te aștept afară, Colin. Acum vă las să vorbiți între patru ochi.

Și ieși din cameră, după ce chemă o gardiană s-o escorteze.

Susan și Colin se priviră în ochi.

— Dacă eu ți-aș fi spus asta, Susan, încercai să mă omori, îi reproșă el.

Tonul său mâhnit o făcu să râdă.

— Încă nu te-ai prins, Colin? Ești bărbat. Sigur că te-aș fi omorât. Așa e legea.

O spusese sec și cu un ușor surâs. Deși nu-i ardea deloc de amuzament, Colin râse. Râse și Susan, și gardiana de serviciu. Zâmbetul abia îi ajunse în ochi, iar Colin deduse că din nou juca rolul deținutei înrăite.

Dar vestea pe care o primise despre fiica ei trebuia s-o sfâșie pe dinăuntru. În tot timpul vizitei, fumă țigară de la țigară.

∴

Doamna Eappen nu era sigură cum s-o ia pe femeia din fața ei. Bine îmbrăcată, bine încălțată și cu banii curgând de pe ea, numai vocea nu se potrivea cu înfățișarea, ceea ce o descumpănea pe asistenta socială.

Roselle îi adresă cel mai fermecător surâs al ei, făcând eforturi să fie politicoasă.

— Înțeleg că Wendy e bolnavă, dar sunt sigură că mă va primi.

Femeia era derutată, sentiment care nu-i plăcea deloc. De fapt, acea vizitatoare era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Mama ei și cu mine suntem foarte apropiate, de ani de zile. Dacă Susan era aici, n-ar fi ezitat să-mi permită să văd fata. Indiferent care e situația cu ea.

Doamna Eappen știa că Wendy mergea la femeia aceea pentru câte o noapte, uneori chiar un weekend întreg. Mai știa și că era ceva suspect la ea, deși n-ar fi putut spune ce anume.

— Doriți să discutați cu avocații mei, Eversham și Hope, de pe

Great Russell Street? Sunt sigură că pot găsi un precedent de un fel sau altul. La urma urmei, am venit aici la cererea mamei. Știu că micuții sunt în îngrijire, dar încă nu aflasem că se află numai în responsabilitatea dumneavoastră.

Roselle șarja, însă o făcea cu atâta convingere, încât doamna Eappen nu găsi altă soluție decât să-i permită întâlnirea cu Wendy Dalston.

Fața fetei se lumină în momentul când Roselle fu introdusă în camera ei. Se îmbrățișară, apoi Roselle o privi pe femeia încruntată de lângă ea și spuse veselă:

— Un ceai ar fi minunat.

În timp ce doamna Eappen ieșea, cu o față ca norii de furtună, Roselle se așeză pe patul fetei, râzând împreună cu ea.

— Ce cață nesuferită! Christoase, dar ar trebui să candidez la *Oscar,* după rolul ăsta. Ei, și-acuma, zi, cum o mai duci? Vechea problemă, așa-i?

Wendy dădu din cap. Nu pronunțau niciodată cuvântul, decât dacă n-aveau încotro, și îl ocoleau, conștiente amândouă de enormitatea a ceea ce i se întâmplase.

— Tot ce poate fi mai rău, Roselle. Cinstit, mă doare îngrozitor.

Suferința i se citea în cuvinte și pe față. Roselle o strânse din nou la piept.

— Am auzit despre domnul Potter, sau cum îl cheamă, și cuțit. Ești o fată grozavă, să știi. Păcat că mama ta n-a avut niciodată aceeași energie, nu?

Râse, iar Wendy îi răspunse cu sinceritate:

— Cred că a avut-o cândva, dar taică-meu i-a făcut-o praf. Azi mă gândeam la el. N-am încotro, când mă simt așa. De fapt, parc-ar fi iarăși în cameră și-i simt mirosul…

Privi pe fereastră, pentru a-și ascunde lacrimile, iar Roselle își înghiți nodul care i se forma în gât.

— Ei, află că am o veste bună pentru tine.

Wendy o privi cu speranță.

— Domnul Potter nu mai e. A încetat să mai existe, s-a cățărat pe cortină ca să-și cunoască autorul, cum ar spune John Cleese. E un fost asistent social.

Ochii lui Wendy se măriră cât două farfurii.

— Glumești?

Roselle clătină din cap:

— Îl mai ții minte pe Danny, negrul ăla înalt căruia i te-am prezentat odată?

Fata încuviință.

— Ei bine, i-a șoptit lui Alfred o vorbă la ureche și l-a convins să-și dea demisia. Se pare că domnul Potter a avut un accident, unul grav, și nu mai poate lucra. Ce chestie, hmm?

Mușcându-și buza, Wendy clătină din cap:

— Pe bune?

Roselle confirmă:

— Pe bune, jur, să mor de nu!

Cu un zâmbet strengăresc, Wendy încheie rima:

— Ba pe bune să mori tu!

Ușa se dădu de perete și năvăliră ceilalți copii. Alana o ținea pe Rosie în brațe. Râdeau, până când o văzură pe Roselle.

— A. Bună ziua, domnișoară.

Wendy râse:

— Nu-i nicio domnișoară, e Roselle, Alana, știi doar.

Barry îi zâmbi; semăna atât de mult cu tatăl lui, încât Roselle simți o tresărire în inimă. Deschise geanta, ca să-și facă de lucru, și scoase câteva dulciuri.

Trântind-o pe Rosie pe pat, cu toții se repeziră, fără a sta un moment pe gânduri. Roselle luă în brațe fetița, care era curată și cu miros plăcut, privindu-i. Privindu-i ca pe orice copii. Cum se bucurau de câteva dulciuri. Era atât de tristă, încât îi venea să plângă, pentru ei și viețile lor irosite. Rosie, trăgând concluzia că vizitatoarea îi plăcea, îi dădu un sărut umed și râseră cu toții.

Apoi, în cameră intră doamna Jane Simpson și se prezentă. Era o femeie drăguță. În timp ce i-o lua pe Rosie din brațe, Roselle îi văzu pe față nevoia de un copil și fu silită să-și întoarcă privirea.

— Rosie pleacă acum acasă, copii.

Vocea lui Jane era sonoră și fermă.

Barry, plin de nevinovăție, o privi întrebând:

— S-a-ntors mami?

În glasul lui se simțea speranță, dor chiar, iar lui Roselle îi veni să-și ia geanta și să fugă. Să fugă departe de acei copii care *nu* erau responsabilitatea ei.

Jane Simpson oftă.

— Nu, Barry, mama ta încă nu s-a întors acasă și mai e mult timp până să vină.

Optimist ca întotdeauna, băiatul ridică din umeri:

— S-ar putea să evadeze și să vină, ca-n westernuri.

Din tonul lui se simțea că era convins de această posibilitate. Orice-ar fi crezut doamna Simpson.

— Poate să-și facă rost de-un pistol sau de-o pușcă…

Alana îi întrerupse visările:

— Gata, Barry, cred că am înțeles ideea.

Dar lui Barry n-avea să i se închidă gura atât de repede. Strigă cu glas răsunător, cât putea de convins:

— Ba să știi că ar putea!

Doamna Simpson ieși pe ușă cu Rosie, care plângea, și se lăsă tăcerea.

— Mi-e dor de Rosie, chiar dacă nu face decât să halească și să se cace.

De astă dată, Alana îi croi lui Barry una zdravănă peste picioare.

— Mai termină. De parcă n-am avea destule belele și fără ca tu să vorbești tot timpul porcării, iscând alte probleme.

O privi pe Roselle, ridicând din umeri:

— Pe *el* aș vrea să-l adopte cineva, cu mâna mea aș semna împuțitele alea de hârtii.

Wendy și Roselle râseră.

— Și eu! exclamă Wendy, chipurile amuzată.

Barry făcu o mutră vicleană. Cu ochii întredeschiși, spuse serios:

— Mă-ntreb dacă nu cumva Steve Austin are nevoie de-un băiețel? Tare mi-ar mai plăcea să mă duc la el. Aș deveni bionic și n-aș mai mânca decât Angel Delight și Twix-uri.

O privi atent pe Roselle.

— Când ești bionic, nu mai trebuie să mănânci ca oamenii, fiindcă nu mai ești uman.

Roselle dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles perfect:

— Aha.

— Tu oricum nu ești uman, râse Alana, ești băiat!

Barry, sătul de atâtea tachinării, oftă.

— Și, pe urmă, când vine mami acasă, aș veni și eu. Și i-aș aduce cadouri și fel de fel de lucruri, ca să se bucure.

Roselle îi ciufuli părul:

— Sigur că i-ai aduce. Ești un băiețel foarte drăguț, Barry.

Îi plăcea că i se dădea atenție, dar se prefăcu dezgustat, ca să

facă pe toată lumea să râdă din nou. Încălzindu-se pe subiect și având un public atent, strigă:

— Și, pe urmă, știți ce-am să fac? Am să mă duc s-o fur pe Rosie înapoi, pentru ca mami s-o găsească acasă când vine. Ca o surpriză în plus.

Încântat de sine, ieși din cameră. Știa să părăsească un public încă doritor, făcea parte din farmecul lui.

— Mare nebun mai e Barry al nostru, spuse cu mândrie Alana.

Apoi o privi pe Roselle și oftă.

— Citește ca un copil de unșpe ani și abia a-mplinit șapte. De-acolo îi vine toată imaginația.

Auzindu-i tonul matern, Roselle o strânse în brațe. Era un act spontan, dar îi făcu din Alana o prietenă pe viață. Fata o îmbrățișă și ea, iar mica atenție acordată o făcu să plângă, drept care izbucni și Wendy în plâns.

Alana era atât de tulburată, încât abia mai putea vorbi.

— Mi-e așa de dor de mami, iar ăștia o iau pe Rosie și nimeni nu știe ce-i place ei de fapt. Au să-i dea numai ce vor *ei* să-i placă. Ce cred ei că ar trebui să-i placă. Dar ei îi plac ciocolatele *Mars,* nu *Milky,* și-i place să te prefaci c-o scapi în cap, și să doarmă cu mine și cu Barry. Nu e cinstit, pur și simplu, nu-i cinstit! N-am făcut nimica. Rosie are trei ani și ne iubește. Cum pot să ne-o ia?

Roselle le strânse cu putere la piept pe cele două fete, în timp ce și ei îi curgeau lacrimile. Toate trei se îmbrățișară plângând, și astfel le găsi doamna Eappen. În sfârșit, se hotărâse să-i aducă musafirei un ceai. Încredințată că prima ei impresie fusese corectă, lăsă tava pe masă și ieși, cu un zâmbet de automulțumire.

N-avea decât să se descurce singură femeia aia oribilă. Ea cauzase totul.

Dar plânsul le făcu celor două fete și lui Roselle un pustiu de bine. Le descătușase emoțiile, ușurându-le pe toate trei.

Alana plecă după Barry, ca să împartă cu el prada: o hârtie de cinci lire sterline de la Roselle. Rămasă din nou singură, Winter o privi în ochi, clătinând din cap:

— Totul e atât de trist, nu-i așa? Niciunul din ei n-a făcut nimic. Și totuși, ei sunt cei care suferă. Cât aș mai vrea ca noaptea aia să nu fi fost niciodată.

Roselle o luă iarăși în brațe, cu un oftat.

— Tuturor ni se întâmplă lucruri rele în viață. Vreau să spun, niciodată n-am visat că voi ajunge să fac ceea ce fac. Dar nu-ți rămâne decât să mergi cu valul, nu crezi, iubito? Cum facem toți.

— Bine, și Rosie? Mama o să-nnebunească dacă o adoptă. O noapte n-o să mai doarmă în liniște, câte zile o avea. Rosie era fetița mică, fetița tuturor, chiar și a lui tata. O adora. Nu eram invidioși pentru felul cum se purta, tuturor ne părea bine pentru ea. Până și Alana, care înainte de Rosie a fost favorita lui. S-a dat deoparte cu plăcere, fiindcă Rosie e deosebită. Ar trebui să stea cu mama și, dacă nu eram eu, așa ar fi fost. Totul e din vina mea, Roselle. Toată porcăria asta… eu am făcut-o. Nu mama. Eu.

Roselle o luă de umeri, scuturând-o cu blândețe.

— Ascultă la mine – ceea ce ți s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Tatăl tău a greșit, a greșit foarte grav cu ceea ce a făcut. Mama ta a procedat la fel ca oricare altă femeie. Orice femeie din lume, dacă propriul ei copil pățea așa ceva. Termină cu prostiile astea. Mama ta e mândră pentru ce a făcut, te-a apărat de el, pentru totdeauna. S-a asigurat că niciodată n-avea să mai facă una ca asta. Și, crede-mă, cunoscându-l pe tatăl tău, știu că s-ar mai fi întâmplat, iar și iar și iar. După ce-i mergea prima oară, ar fi văzut-o ca pe o distracție. Mama ta o știa și a rezolvat-o, la fel cum va rezolva și orice se va întâmpla în viitor.

Wendy îi privi fața severă și oftă.

— Tu nu înțelegi, Roselle, nimeni nu înțelege. Dacă nu eram eu, acum mama n-ar fi în închisoare. Nici copiii n-ar fi aici, în îngrijire. Nimic nu s-ar fi schimbat atât de drastic. Niciodată nu l-ar fi omorât, niciodată. Îi era prea frică de el. Înțelegi ce zic? A, poate că ar fi divorțat. Sau încerca să fugă de el. Da’ nu l-ar fi omorât. Mama nu e capabilă să omoare pe nimeni.

Roselle clătină din cap, consternată.

— Cu toții suntem capabili să omorâm, iubito. Asta înseamnă semnul lui Cain din Biblie. Toți suntem în stare să ucidem. Toți putem fi împinși prea departe.

Wendy oftă cu tristețe.

— Asta încerc și eu să-ți spun, Roselle. Nu mama l-a omorât pe tata – eu l-am omorât.

Cuvintele, odată rostite, electrizară camera și pe cele două femei din ea.

— Ce-ai făcut?

Wendy își linse buzele și spuse, rar și limpede:

— L-am omorât. Orice-ar zice lumea, eu l-am omorât. Eu.

Roselle o strânse cu putere, oftând din nou.

— Nu mai lua toată vina asupra ta. N-ai avut ce face, așa că ascultă-mă, și ascultă-mă bine. Mama ta e în închisoare, departe de voi toți, dar ceea ce o ține în viață e faptul că a făcut ceea ce a făcut ca să vă știe pe voi în siguranță. Pe voi toți. Fiindcă cine poate ști că nu s-ar fi dat și la Alana, cândva, în viitor? Și-acum, fă bine și scoate-ți toate aiurelile astea din cap. Mama ta a declarat recurs și voi avea grijă să-l câștige, orice-ar spune ea, okay? Începând de azi, trec la acțiune. Așa că nu-ți mai face griji.

Fata se rezemă de ea, moleșită din tot trupul.

— Te iubesc, Roselle. Și mama te iubește.

— Și eu pe voi, scumpa mea.

Se mai îmbrățișară o dată, apoi Roselle se ridică. Luându-și geanta de jos, scoase un pachet de *Benson and Hedge's.*

— Deschide fereastra, să ne facem puțin de cap, ce zici?

26.

Colin fu surprins s-o vadă în cabinetul său pe femeia pe care tocmai o admirase în stradă. Știa că zâmbea tâmp, dar la coborârea din mașină femeia îi arătase un picior grozav.

Secretara comună, Callie, îl privi lung. Cu un oftat sonor și cu accentul ei din Birmingham, spuse:

— Poți să-ți pui ochii la loc, Colin. E adevărată, nu-i așa, scumpo? îi zâmbi ea lui Roselle. Să-ți ofer o cafea?

Roselle dădu din cap. Îi plăcea fata, deși era conștientă că, în acel moment, tânărul probabil și-ar fi ucis secretara.

Când ușa se închise, Colin încercă fără succes să mute un teanc de hârtii de pe un fotoliu aflat vizavi de biroul său încărcat. Hârtiile căzură pe jos cu un fâșâit, iar Roselle se aplecă și le ridică, lăsându-l să-i zărească pielea albă ca laptele, ceea ce-i înroși chipul ca focul.

Ridicându-se din nou, îl privi cu un zâmbet.

— Aveți nevoie de o prietenă stabilă, tinere domn.

Aprins la față ca un far, o pofti să ia loc ca un gentleman de modă veche.

— Deci, domnișoară… ce pot face pentru dumneavoastră?

Roselle zâmbi, cu buzele întredeschise arătând atât de lasciv, încât pe Colin îl luă cu leșin.

— Domnule Jackson, sunt o bună prietenă a lui Susan Dalston și m-am hotărât s-o ajut, vrea, nu vrea.

Câteva momente, Colin rămase derutat.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun, domnule Jackson, că doresc s-o ajut pe Susan Dalston să iasă din închisoare. Am bani ca să-i plătesc cel mai bun avocat. Sunt dispusă să dau oricât pentru a o aduce acasă la copiii ei, unde-i e locul.

Tânărul o privi lung, peste birou. Nu era sigur dacă nu cumva o fi fost o lucrătură.

— De ce tocmai acum?

— Ce contează când, de ce sau cum? Nu vreau decât să-mi găsiți cel mai bun avocat posibil. Voi achita eu nota și am s-o conving și pe Susan să se lase ajutată. Ceea ce, cum nu mă îndoiesc că știți, a împiedicat-o să iasă până acum.

Colin bănuia că femeia aceea știa mult mai multe decât el. Mai bănuia și că n-avea de gând să intre în amănunte. La fel ca Susan, nu spunea decât ceea ce considera relevant în momentul când vorbea.

Ambele erau femei dificile. Trebuia să accepte acest fapt, dar nu se putu abține să insiste:

— Ce anume știți?

Roselle râse cu poftă:

— Destule. Acum, voi aranja s-o vizitez pe Susan și să-i vorbesc personal. Dumneavoastră veți afla pe cine putem angaja ca să se ocupe de eliberarea ei.

— Probabil că Geraldine O’Hara e cea mai bună avocată pe care ați putea-o găsi, dar nu e ieftină.

— Atunci, pe ea o vom angaja. Ne puteți stabili o întâlnire?

Lui Colin îi plăcu partea cu „ne”, făcându-l să zâmbească.

— Pot încerca.

Aplecându-se înainte în scaun, Roselle spuse cu voce senzuală:

— V-a vorbit cineva vreodată de puterea gândirii pozitive?

∴

Debbie îl privea pe Jamesie cum se pregătea să iasă. Arăta fermecător ca de obicei, numai frumusețe masculină sumbră și haine scumpe.

— Deci, azi nu lucrezi?

O ignoră, ca de obicei, continuând să se îmbrace.

Debbie își înghiți o replică furioasă.

— Vii acasă la cină?

Jamesie se întoarse dinspre oglinda dulapului, privind-o în față:

— Ce te privește?

În capul lui Debbie striga un glas, spunându-i să nu-i permită să se poarte atât de urât cu ea. Dar știa că, dacă riposta, Jamesie s-ar fi urcat pe pereți. Era răspunsul lui la toate. Dacă îl întreba unde se ducea, o lovea, ca întotdeauna. Încontinuu încerca să rămână împăcată cu el.

Știa că se ducea la Carol. La Carol, care-i dăruise un fiu. Carol, amanta cu păr blond, ochi albaștri și siluetă zveltă. Carol, care o privea în față, cu o jumătate de zâmbet pe buze, când se întâlneau în piață. Ochii fetei îi spuneau că era o proastă, dar Debbie o știa deja. Nu avea nevoie să i-o amintească o curviștină pe tocuri. Trebuia să trăiască zilnic cu acel gând.

Cinci copii pierduse. Medicii spuneau că nu putea ține sarcina. Se îngrășase, de la sarcini, de la mâncarea copioasă, de la băutură. Își șterse fața cu o mână. Era un gest obosit, iar Jamesie râse.

— Ești o fraieră bună de nimic, Debs, știai?

Îl privi în ochi.

— Ar fi și cazul, Jamesie, mi-o spui destul de des.

Îi văzu ochii îngustându-se și chipul devenind aspru.

— Ne-am apucat să răspundem, nu? Ce, crezi că poți spune ce vrei?

Debbie clătină din cap, cu momentul de ripostă încheiat.

— Nu cred, Jamesie. Eu sunt o nimeni.

Jamesie o împunse în piept cu un deget osos:

— Aici ai nimerit-o.

Trecu pe lângă ea, ieșind din dormitor. Dezolată, Debbie îl urmă, cu întrebările inevitabile, pe care nu și le putea stăpâni.

— Diseară ai să fii acasă? Să-ți fac totuși ceva de mâncare, s-o pun în cuptorul cu microunde?

Își auzea în voce tonul rugător, auzea nevoia în propriul ei cap

și se detesta pentru toate astea. Pentru că le lăsa să i se întâmple.

La capătul scării, Jamesie se întoarse:

— Fă ce mă-ta vrei.

Luă pe el o geacă de piele, iar Debbie încercă să-i perie umerii. O plesni peste mâini ca și cum ar fi fost contaminată.

— Te rog, Jamesie, azi nu te duce. Putem să ieșim în oraș, sau ceva.

Jamesie se strâmbă. Ochii săi albaștri și părul des și negru îl făceau să arate prea chipeș. Chiar și înfuriat pe ea, încă mai avea puterea de a o face să-l dorească.

— Unde să vreau eu să merg cu tine? Futu-te-n cur de pițipoancă, unde? Nici mort nu m-ar vedea lumea cu tine, Debbie. Măcar atâta lucru cred c-ai priceput și tu.

O privi intens, uimit de îndărătnicia ei, de modul cum putea fi tratată atât de rău, revenind totuși să mai primească.

— Cărămizile și mortarul mă țin aici. Sunt proprietar pe coșmelia asta și vreau să te cari. Na, c-am zis-o.

Debbie simți familiarul gol în stomac. Tremura pe dinăuntru, ca și cum ar fi așteptat-o un drum primejdios.

Știa că jena ei îi făcea plăcere, întotdeauna îl distra.

— Ticălos nenorocit.

Jamesie rânji:

— În două vorbe.

Și ieși pe ușă, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă în lume.

∴

— Doar nu mai scrii și-acum scrisori?

Susan dădu din cap, la masa din celulă. Avea în fața ei o grămadă de țigări răsucite manual, o cutie de chibrituri și o ceașcă de ceai.

— Ba da. Trebuie să încerc să rezolv ceva pentru Rosie. Până și cu soră-mea Debbie încerc, deși nu prea nutresc speranțe. Numai de n-ar fi fost așa de bolnavă mama lui Barry, Dumnezeu s-o țină, că atunci totul ar fi aranjat.

Matty îi mângâie părul.

— Să vorbesc cu Geraldine pentru tine, să vedem ce zice și ea?

Susan o privi:

— Ai face-o? Serios?

Cealaltă dădu din cap, încântată.

— Sigur că da. Cred că e o rușine ce ți se întâmplă. Și Rhianna a trecut prin asta, să știi. Mi-a povestit. Eu nu-mi pot imagina cum e să ai copii. Cred că e destul de greu să ai propriile tale griji.

Susan își aprinse încă o țigară, trăgând din ea cu sete.

— Nu pot suferi chestiile-astea. Mi s-au îngălbenit complet degetele. Avocata aia a ta se zice că-i cea mai tare, nu? Dar nu lucrează decât la cazuri ca al tău, este?

Matty oftă.

— Cazul tău *este* ca al meu, Sue. Ai mâncat bătaie, nu? Numai dacă te-ai strădui mai mult, ai ieși de-aici.

Susan o privi câteva momente.

— Tot ceea ce se spune în instanță trebuie neapărat să fie dat publicității?

Matty se așeză pe pat.

— Nu e obligatoriu. De ce?

— Mă întrebam, atâta tot, ridică din umeri Susan. Vreau să zic, există vreo șansă ca să rămână confidențial?

Cealaltă o privi în ochi:

— Cum spuneam, depinde. Uneori, dacă o crimă e deosebit de oribilă, judecătorul poate spune că anumite aspecte ale ei nu trebuie să fie date publicității. Omorurile de copii, eventual, chestii de-astea. Se găsește de cuviință să nu fie aduse la cunoștința publicului.

Susan o asculta cu atenție.

— De ce, tu vrei să păstrezi secret? o iscodi Matty.

Nu-i răspunse.

— Haide, Sue, mie poți să-mi spui.

Vocea îi era joasă, persuasivă.

— Nimic, mă întrebam doar, atât.

Vecina ei de celulă se ridică, nemulțumită vizibil.

— Dacă mi-ai spune ce se întâmplă cu adevărat, aș putea să te-ajut. Cinstit, Sue, aș putea.

Susan părea pe punctul să spună ceva, când ușa se deschise și în fața lor apăru gardiana Blackstock.

— Ce-i aici, o întâlnire a mamelor? Haide, Dalston, ai o vizită adevărată.

— Cine-a venit?

Femeia o privi cu răutate.

— Păi, cui i-ai trimis formular?

Vocea ei nu mai admitea niciun răspuns, iar Susan o urmă nerăbdătoare. Știa cine venise și era uimită. După atâta timp, perspectiva o emoționa și o neliniștea.

Spera să fi procedat bine.

∴

Geraldine și Roselle se priviră o singură dată și între ele se legă o prietenie. Două femei, asemănătoare în unele privințe și totuși enorm de îndepărtate ca stiluri de viață, se întâlneau într-un cabinet elegant din Holborn și știau amândouă instinctiv că aveau să se împrietenească la cataramă.

— Stai jos și-am să pun două cafele. Dacă nu preferi ceva mai tare, desigur?

Roselle zâmbi.

— Un brandy mare nu mi-ar strica. Sunt pe cale să deschid cât toate zilele lumea celei mai bune prietene a mea. Pentru asta, am nevoie să bag ceva în mine.

Intrigată, Geraldine turnă de băut pentru amândouă și, așezându-se, ridică paharul, cu privirea spre Roselle.

— Atunci, haide, te-ascult. Până nu te răzgândești, făcându-mă să-mi pierd vremea de pomană.

Roselle râse cu blândețe. Femeia o mirosise deja.

— Te-am primit fără preaviz numai datorită lui Colin Jackson. Așa că vezi să nu mă dezamăgești.

O privi cum își turna brandy-ul pe gât dintr-o suflare.

— Aveam mare nevoie. În regulă, adevărul. E strict confidențial, da?

Geraldine dădu din cap:

— Bineînțeles.

— Barry Dalston, îți vine să crezi sau nu, a fost amantul meu. Așa ne-am împrietenit Susan și cu mine, oricât de ciudat ar putea să-ți pară. Știu de la Susan că a violat-o pe fiica lor cea mai mare, Wendy. Asta a determinat-o pe Susan să-l omoare. Fata a primit herpes de la propriul ei tată, nu-i așa că te-apucă greața? Susan n-a spus-o nimănui, pentru ca Wendy să poată trăi în liniște, fără să știe toată lumea ce-a pățit din vina propriului ei tată.

Geraldine era șocată până-n adâncul ființei.

— I-ai fost amantă și prietenă a soției lui, iar ea l-a omorât fiindcă a violat-o pe fiica lor – am reținut corect? Credeam că Wendy nici măcar nu era acasă, în noaptea aia.

Cealaltă dădu din cap:

— Așa știe toată lumea. Deci, ce-ai de gând să faci?

— Să mai torn un rând, cred.

Roselle zâmbi.

— Perfect, iar eu voi începe cu începutul, bine? Atunci, vei înțelege mai clar situația.

Geraldine clătină din cap cu tristețe.

— Sper, dar am impresia că puterea mea de înțelegere va fi cea mai neînsemnată dintre probleme.

∴

June stătea jos în camera de vizită, arătând precum cea mai nepăsătoare mamă din lume. Susan îi zâmbi:

— Bună, mamă. Ce faci?

Femeia își privi fiica și oftă, aprinzându-și o țigară, pentru a-și ascunde jena.

— Credeam că sunt ultima persoană pe care ai vrea s-o vezi!

Susan continua să zâmbească, iar surâsul ei o stânjenea pe June tot mai mult cu fiecare clipă.

— Ești mama mea.

June ridică din umeri cu indiferență:

— Nu prea e nevoie să mi-o amintești, este?

— Atunci, de ce-ai venit?

Același gest.

— Și eu aș vrea să nu mă fi deranjat, cinstit îți zic. Cred că nu voiam decât să văd cu ochii mei ce faci, ca să zic așa. Cum spuneai, sunt mama ta.

I se părea că Susan arăta ciudat. Era mult mai slabă, iar în jurul ei lucea o aură pe care June n-o mai văzuse.

— Ei, se vede clar că-ți place viața aici. Îți prieste, dacă nu te superi că-ți spun. Arăți foarte bine.

Era cea mai maternă atitudine de care ar fi fost capabilă June, iar Susan se simți recunoscătoare.

— Și tu arăți excelent. Îmi place haina ta.

Mantoul lung de piele era mândria lui June.

— Ei, trebuie să mai faci și eforturi, nu?

Își aprinse încă o țigară, de la chiștocul celei anterioare.

— Trebuie să fi costat câteva sterline?

June o privi cu ură.

— A costat. Mi-am cumpărat-o cu banii primiți de la ziare, Sue. Așa, acuma știi.

Susan închise ochii, deznădăjduită.

— Nu vreau să ne certăm, mamă, ce-i făcut e bun făcut. Voiam să-ți cer o favoare.

June suflă fumul, cu un aer bătăios.

— Mă așteptam eu să fie așa ceva. Ei bine, dacă vrei să ți-i iau la mine pe împuțiții ăia de copii, mută-ți gândul. N-am chef de ei.

Cu ochii închiși, Susan își impuse să fie calmă.

— Nu asta voiam, mamă. N-aș vrea ca tatăl meu să se apropie de copii și știi bine de ce, nu? Vreau să te-ntreb dacă n-ai încerca s-o convingi pe Debbie să-i țină la ea un timp.

La asta, June râse.

— Glumești? Cu dobitocul ăla irlandez de bărbat al ei? El te găsește rușinea familiei, fetițo. O căzătură. Câte n-a trebuit să-nghită biata Debbie, din cauza ta.

— Ba n-a înghițit nimic, mamă. Termină cu exagerările. S-a avut la cuțite cu el din prima zi. Jamesie a făcut până și un copil cu alta.

June oftă.

— Carol aia e o lepădătură. Se pare că până și propriii ei părinți o dezmoștenesc. Ar fi trebuit s-o crească mai bine, nu?

Susan clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Știi ceva? Chiar mă uimești, mamă. Ai avut mai mulți bărbați decât o boarfă de port și totuși ai tupeu s-o faci albie de porci pe fata aia. Soțul tău s-a dat la propria lui fiică și niciodată n-ai mișcat un deget, este? Din cauza lui și-a ta sunt acum aici. Tu vorbești de crescutul copiilor, după ce ne-ai făcut, mie și lui Debs…

Când June dădu să se ridice, Susan o apucă strâns de încheietura mâinii.

— Un pas să faci, și-ți smulg în mă-ta capu’ de pe umeri. Auzi ce-ți spun, mamă?

Așezându-se în fața fiicei sale, June se simți cuprinsă de spaimă.

— Când mă gândesc ce viață am avut, cu tine și cu el, îmi vine să te strâng de gât! Barry era la fel ca voi, un bou egoist, numai chefurile lui îl interesau. Ca și pe voi, atunci și acum. Știi ce-a însemnat pentru copiii mei, că ai vândut la ziare toate palavrele alea vechi despre mine și el? Pe mine a căzut toată vina. Ai insinuat că eram o mamă denaturată. Deși niciodată n-

ai putut s-o spui pe șleau – nu-i așa? – fiindcă nu-i adevărat. Dacă ne iubeai așa cum îmi iubesc eu copiii, acum n-am fi avut nicio problemă, Debs și cu mine. Eu am jurat să le fac altfel viața și-am făcut-o. Copiii mei au avut tot ce trebuie să aibă niște copii. Au avut haine, au avut de mâncare și au fost *iubiți* – iubiți cu adevărat. Și încă mai sunt. Am vrut să te văd ca să-ncerc să las trecutul în urmă, să-ncerc să găsesc un sens în toate, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că-mi pierdeam vremea de pomană. Hai, cară-te de-aici. Poți să le spui la toți vecinii că ai fost la fiică-ta, ucigașa. O să te-alegi cu câteva pahare la crâșmă, javră bătrână cu două fețe ce ești!

June era albă la față de șoc. Privind-o pe Susan, pentru prima oară în ani de zile, simți o scânteie de afecțiune pentru fiica ei. De respect, chiar.

— Ei, dacă voiai să-ți fac o favoare, ai un mod ciudat de a mă îndupleca. Aduc un ceai, bine?

Împinse pachetul cu țigări peste masă:

— Până aștepți, mai bâte un cui la sicriu.

Susan o privi cum plutea prin camera de vizită, cu părul impecabil și hainele prea strâmte pe trup și prea tinerești.

De mult își dorise să-i spună ce părere avea despre ea. Cel puțin, o făcea să se simtă mai bine.

Mult mai bine.

Indiferent ce se întâmpla în ziua aceea, cel puțin își văzuse mama. Din cine știe ce motiv, Susan încă mai avea nevoie de ea. Deși, de ce anume, n-avea idee.

∴

Soții Simpson urmau s-o ia pe Rosie după vizita ei la ceilalți copii. Doamna Eappen le dădea sandvișuri și ceaiuri. Era îngrijorată pentru Wendy, fata părea să se simtă foarte rău.

— Haide, Wendy, mănâncă și tu ceva, draga mea.

— Cinstit, n-aș putea pune nimic în gură.

Barry îi luă sandvișul din farfurie.

— Eu pot. Pot să mănânc orice eu. Am un stomac de fontă.

O spusese cu mândrie și toți râseră. Wendy se rezemă de spătar, închizând ochii. Mica Rosie îi adormea pe genunchi, iar ea îi simțea mirosul părului proaspăt spălat și al transpirației de copil mic. Se ținea strâns de bretelele sutienului ei, prin bluză, cu mânuțele ca două stele de mare.

— N-o vor lăsa cu adevărat să fie adoptată, nu-i așa?

Doamna Eappen ridică din umeri:

— N-am de unde știi. Mama ta are tot dreptul să se împotrivească, dar, dacă nu se oferă curând cineva din familie, mă tem că pierderea e inevitabilă.

Wendy dădu din cap, absentă.

— Nu e drept. Pur și simplu, nu e drept.

Cu blândețe, doamna Eappen o prinse de braț:

Știu, draga mea.

În cameră intră Colin, cu chipul numai zâmbet.

— Hai salut, gașcă!

— Colin, dacă aveam șaișpe ani, puteam să-i iau eu pe toți în custodie?

— Poate, depinde. Ai fi avut nevoie de mult ajutor.

Wendy ridică din umeri:

— Oricine are nevoie de ajutor, cu Barry la bord. Dar vorbesc serios, nu există nicio șansă?

Avocatul ridică din umeri:

— Aș putea să mă interesez, pentru ceilalți doi, dar cu Rosie e altă poveste.

Lui Wendy îi căzu fața. Parcă i-ar fi stins cineva lumina dinăuntru.

— Totuși, eu pe Rosie vreau cel mai mult s-o văd aranjată. Știu că Simpsonii sunt oameni de treabă, dar mama mea nu poate rămâne închisă la nesfârșit și, când vine acasă, va vrea să ne aibă pe toți. Asta-nseamnă că și pe Rosie. Nu se poate să nu existe nimeni care să ne ajute.

Îi privi pe Colin și pe doamna Eappen. Niciunul din ei nu-i putu răspunde.

— De fapt, voiam să stau de vorbă cu tine, Wendy. La un moment dat. Când te vei simți în stare, desigur.

Colin îi zâmbi încurajator, dar fata rămase serioasă:

— Despre ce?

În ochi îi reapăruse acea privire inexpresivă.

— Trebuie să te întreb câteva lucruri, doar unele detalii pe care vreau să mi le clarific.

O privi cu sinceritate, iar Wendy își lăsă privirea în jos. Doamna Eappen îi observă expresia speriată și se întrebă ce se întâmpla, uneori, în căpșorul acela atât de drăgălaș.

În continuare, Wendy rămase tăcută, în atmosferă plutind o anumită tensiune. Doamna Eappen o privea atentă. Fata era

permanent pe muchie de cuțit. Dar așa ceva era foarte firesc, după o asemenea tragedie în familie.

∴

June porni pe aleea din fața casei lui Debbie, aruncând mucul țigării în ghiveciul de flori agățat lângă ușă.

Zâmbi. Debbie chiar credea că dăduse lovitura, în ultima vreme, fie și cu un împuțit de soț care regula tot ce mișca sub vârsta de șaizeci și cinci de ani. Micuța Carol, însă, nu-l putea păstra numai pentru sine, deși încercase, după bârfele auzite de June. Oricum părea să facă o treabă mai bună decât Debbie. Ea, cel puțin, îl vedea cu regularitate, ceea ce despre soția lui nu se prea putea spune.

Îi deschise chiar Debbie, cu fața plină de pete roșii. Avea colțurile gurii întoarse în jos, ceea ce-i dădea o expresie copilărească, deplasată pe fața ei adultă.

— Ei, futu-i mama mă-sii, iapă nenorocită! Nici nu mă mir că bărbat-tu umblă creanga cât e ziulica de lungă, când are o mutră ca asta să-l aștepte-acasă seară de seară!

Debbie izbucni iarăși în plâns, iar June, împingând-o, trecu prin hol, până în bucătărie. Puse ibricul pe aragaz înainte de a vorbi din nou, observând toate detaliile din casă.

— Aici e prea curat, Debs. Seamănă mai mult cu-o afurisită de expoziție, decât cu o casă de oameni.

Deschise dulapul și scoase două căni albe.

— E-adevărat că borfelina aia a rămas iarăși borțoasă cu Jamesie? întrebă ea, în timp ce punea în căni ness și zahăr. Dacă da, de data asta trebuie să-l pui la punct. Mai mare rușinea, pentru mine și taică-tău. E destul de rău că avem o fată închisă pentru crimă, iar acum și ailaltă se face de râsu' lumii. Mie să-mi dai oricând soluția lui Susan la toate problemele.

Debbie se așeză la micul bar pentru micul dejun, cu care cândva se mândrise atât de mult, blocându-și creierul. Era singura cale de a-i face față mamei sale.

— Înfiptă aici în Rainham, cu toți bătuții-n cap ca vecini. Ăștia o dată nu-și spun o vorbă unii altora.

— Numai cu noi nu vorbesc, mamă. De când ai informat-o tu pe doamna Black de-alături că tare ți-ai mai trage-o cu bărbat-su, dac-ai avea ocazia.

June ridică din umeri:

— Păi așa și e. E un tip bine, nici vorbă. Da' ea...! Parc-ar fi un

cur luat la palme. Nu trebuia să plecați niciodată din East End, nici unu' din voi. Acolo, cel puțin, puteai să-l ții răboju' lui Jamesle. Dobitocul de el.

Turnă apa în căni, amestecând energic.

— Azi am văzut-o pe Susan.

Se bucură să vadă expresia de pe fața fiicei sale.

— Ce-ai făcut?!?…

June turnă peste cafea lapte, inundând tăblia bufetului. Ca prin minune, Debbie nu-și ieși din țâțâni.

— Chiar ai fost la Susan? Ce face? Nu-mi vine să cred că mai vorbește cu noi, după ce-a apărut ultima oară în ziare.

June n-o luă în seamă.

— Susan a noastră înțelege, întotdeauna a avut un piculeț mai multă minte. Oricum, vrea să te vadă.

Își aprinse o țigară, iar Debbie se ridică instinctiv și deschise ușa din spate. Jamesie nu putea suferi mirosul de fum în casă.

— Ce treabă are cu mine?

June rânji, arătându-și dinții mari și îngălbeniți.

— Vrea s-o iei la tine pe mica Rosie, până iese ea din pușcărie.

— Îi arde de glumă?

Maică-sa clătină din cap, cât se poate de serioasă.

— Nu glumește deloc. Au s-o dea în adopțiune unui cuplu, soții Simpson, iar Susan, cum e și normal, găsește că e o mare porcărie. Așa că așteaptă ajutorul și sprijinul familiei.

Debbie asculta tonul plin de revoltă chipurile îndreptățită al mamei sale și-și dădu seama că June era și mai dezechilibrată decât o crezuse.

— Măcar atâta putem face pentru ea, nu? Vreau să zic, stă închisă acolo, cu mâinile legate. Și, la drept vorbind, Susan a fost o mamă excelentă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton ostil. June privi expresia sceptică a fiicei sale.

— Chiar și în ziar am spus, pe lângă toate celelalte, că Susan era o mamă bună.

Debbie se ridică, încet și cu mișcări calculate. Când vorbi, vocea îi răsună ca un mârâit gros. În sfârșit, mama ei întrecuse măsura. Îi reveniră în minte toate comentariile răutăcioase, toate cuvintele pline de venin, iar profunzimea stării sale se exprimă în trei cuvinte scurte:

— Ieși afară, mamă.

June păli la față.

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit, o împinse Debbie spre ușă, fără blândețe. Carăte-n pizda mă-tii de-aici. Dispari.

June se pomeni împinsă prin holul îngust. Smulgându-se din mâinile fiicei sale, se răsuci spre ea ca o scorpie:

— Să nu-ndrăznești să mă dai tu afară pe mine, boarfă de nimic ce ești!

Debbie izbucni în râs, iar June nu mai știu ce să facă.

— De ce râzi, nenorocito?

Cealaltă râdea cu lacrimi.

— Ești cea mai mare lepădătură, mamă, știai? Biata Susan s-a chinuit cu gândul că-n tot timpul ăsta copiii ei trăiau în străini, iar ție puțin ți-a păsat. Ce ți-a oferit, nu? Ce i-a oferit *propriei ei mame,* ca s-o convingă să-i facă o favoare? Încă o povestire bănoasă pentru presă? Haide, mamă, ard de curiozitate. Spune-mi.

June fierbea de furie și de revoltă.

— Secătură mică! Chiar te crezi mai grozavă decât mine, așa-i? Tu, cu-mputița ta de casă cu terasă și căcatul tău de mașină de tuns iarba. Cu draperiile tale de catifea și taioru' *Draylon.* A, chiar te crezi mare sculă pe basculă, pe bune. Ei bine, ascultă aici, femeie. Tu n-ai nimic, nici plod, nici bărbat și niciun fel de viață. Susan a mea a avut puțin avânt în ea, cel puțin atâta lucru a avut. Cel puțin, a avut curaj să-i facă de petrecanie nenorocitului ăluia, pentru cât o bătea. Tu ce curaj ai? Al tău se ține cu alta, are o familie cu ea, și tu n-ai fost în stare nici măcar să-i dai ordin de drum. Susan înțelege de ce-am făcut ce am făcut. Știe valoarea banului, zău că da. Spre deosebire de tine, ea a trebuit să-și sugă de sub unghii pentru tot ce are. Tu și ăla stați împreună numai din cauza casei ăsteia, atâta tot. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun, o casă nu-i decât un căcat de casă. Dacă nu ești fericită-n ea, atunci nu-nseamnă nimic.

Gesticulă în jur:

— Crezi că dacă mături și speli toată ziua ai să fii fericită? Ei bine, n-o să fii. Eu, una, știu că-s o vacă, de ani de zile mă perfecționez. Da' tu ce scuză ai, hmm? Ești o iapă veninoasă, răzbunătoare și nefericită. Susan a avut curaj să-mi spună ce părere are despre mine, deși știe totuși că, orice-aș fi făcut, tot

mama ei sunt. Până și eu îmi dau seama de-atâta lucru, acuma. Ei bine, tu ești sora ei și i-ai putea lua foarte ușor copilul ăla. Dumnezeu e martor că nici măcar nu ești în stare să faci unul al tău…

Ambele femei tăcură, ca și cum ar fi înțeles că merseseră prea departe.

— Christoase, Debs, n-am vrut s-ajungem aici.

— Ieși afară, mamă. Și de data asta, să nu te mai întorci.

June își strânse pe ea mantoul lung de piele, cu un gest protector, și spuse încet:

— N-am să mă mai întorc, Debs. Dar, înainte să plec, ascultă-mă. Susan și cu tine sunteți surori, iar eu sunt mama voastră, vrei-nu vrei. Treci pe la ea. Încearcă s-o ajuți. Dumnezeu e martor că și ea ar fi făcut același lucru pentru tine și știi foarte bine că așa e. Dacă lucrurile stăteau invers, nici n-ar fi trebuit să i-o ceri, este? Regret că trebuie s-o spun, dar Susan e mai bună decât noi toți la un loc. Până și pe mine m-a făcut să-mi fie rușine.

Ieși. Debbie o privi tăcută cum se îndepărta pe cărare. Închizând ușa, reveni în bucătărie și începu să șteargă laptele în urma maică-sii.

În timp ce scotea detergentul de sub chiuvetă și îl turna pe tăblia bufetului, mirosul înțepător îi umplu ochii de lacrimi. Privindu-și mâinile, văzu cât de înroșite erau, de la apă fierbinte și detergenți. Se uită prin bucătărie, spre dulapurile aranjate impecabil și pardoseala de faianță imaculată, și se întrebă ce naiba făcea ea acolo.

Jamesie prefera să-și petreacă timpul cu o știoarfă, într-o garsonieră de la stat, cu igrasie și mucegai pe pereți. Deși simțea că de fapt n-o dorea decât pe Carol, pe băiatul lui și casa cu terasă.

Voia să scape de Debbie.

Nu mai stătuse cu adevărat acasă niciodată, de când i se născuse fiul.

Pe cine încerca să mintă că încă mai avea o căsnicie?

∴

Carol îi făcu lui Jamesie un sandviș și un ceai. Bucătăria ei era mică, dar bine utilată. Totuși, ea nu se deranja niciodată să facă ordine. Avea dormitorul plin de rufe pentru călcat, iar salonul de jucării și jocuri. Bucătăria arăta ca după bombardament. Nu

făcea decât să strângă totul grămadă, ca să aibă loc.

Pentru Carol, curățenia însemna mai degrabă să aleagă lucrurile de care se putea lipsi. Nu vedea niciodată ce rost ar avea să-ți consumi viața spălând, când în schimb poți să-ți faci de cap.

Jamesie mușcă din sandvișul cu șuncă, râzând de micul Jamie, care făcea eforturi să-și construiască un turn din cuburi. În timp ce Carol își făcea și ea un sandviș, o îndemna încontinuu:

— Hai să-l vezi, Cal. Ia uite ce-a construit. Deștept băiat. Uite ce umeri lați are. O să iasă un bărbat cât toate zilele.

Complimentele lui nu mai încetau, iar Carol se delecta la gândul că Jamesie era al ei. Din clipa când văzuse chipul roșu și boțit al fiului său, Jamesie devenise numai al ei. Își mângâie burta. Acum mai avea unul înăuntru și știa fără umbră de îndoială că Jamesie urma să-i dea papucii nevesti-sii. Grăsana de Debbie avea să zboare din micul palat pe care-l iubea atât de mult. Pe Carol n-o deranja deloc. Ba chiar considera că Debbie o căutase cu luminarea. Orice femeie care pune altceva mai presus de soțul ei e o proastă.

În timp ce se așeza pe canapea, privindu-i pe cei doi cum se jucau împreună, zâmbi, prelung și încet ca o pisică după ce a prins un șoarece peste măsură de mare și de gras.

Adică exact ceea ce făcuse, deși încă nu-și dădea seama.

∴

Wendy stătea în camera ei, privind cum soarele asfințea după un șir de case din apropiere. Vedea în grădini și, adeseori, observa cum se relaxau acolo familiile, îi vedea pe locatari grădinărind, citind cărți în șezlonguri, vedea copiii jucându-se în piscine. Auzea râsetele și, uneori, cuvintele aspre și conflictele, pe care i le aducea vântul de seară.

Îi invidia pe copii pentru casele lor sigure, hainele frumoase și părinții buni. Cel mai mult pentru părinți îi invidia.

Ce n-ar fi dat să se afle în brațele mamei sale, să-i audă vocea spunându-i că totul avea să fie bine.

Își lăsă capul pe antebrațe și închise ochii.

Un moment, stătu nemișcată, complet încremenită. Apoi, se duse la birou și deschise un sertar. Înăuntru era un flacon cu tablete de paracetamol. Mângâie ușor sticla.

Simțea o nevoie disperată să le ia, una câte una. Să le înghită pe toate. Dacă ea dispărea, poate că totul avea să fie mai bine.

Din cauza ei se întâmplaseră toate. Dacă n-ar fi fost acasă în noaptea aceea… Dacă s-ar fi dus cu unul dintre copiii mai mici… Dacă s-ar fi ferit din calea lui, nu s-ar fi întâmplat nimic. Rosie n-ar fi fost acum la familia Simpson, iar ceilalți doi ar fi dormit în paturile lor.

Provocase atâtea necazuri, cu faptele ei, răvășise viețile atâtor oameni, încât ar fi fost mult mai bine să dispară. Ar fi fost normal și just să-și ia viața, după ce le distrusese pe ale altora.

Se gândi la ceea ce-i spusese Colin în aceeași zi. Știa că era ceva în neregulă și încercase să afle de la ea de ce era la bunica ei, lăsând copiii în grija Alanei. În grija unui copil.

Wendy nu-i răspunsese.

Mama ei ar fi putrezit mai degrabă în pușcărie, decât să spună cuiva ce i se întâmplase fiicei sale.

Ce făcuse fiica ei.

Wendy știa că nu i-ar fi putut-o spune niciodată, chiar să fi vrut, pentru că ar fi frânt inima mamei sale.

Deschise flaconul și scoase pastilele. Apoi, așezându-se pe pat, își turnă suc de portocale din carafă într-un pahar mare de pe noptieră. Strânse cu putere sticla în mână, simțind sudoarea care-i umezea palmele infiltrându-i-se printre degete.

Nu trebuia decât să înghită acele pastile și totul avea să se rezolve.

27.

— Ce-a făcut? Și pân-acum n-ai scos o vorbă!

Vocea lui Susan exprima neîncrederea. În timp ce i se relata tentativa de sinucidere a fiicei sale, avea senzația că-i cădea cerul în cap.

Gardianei-șefe îi era o asemenea milă de femeia din fața ei, încât se temea să nu izbucnească și ea în plâns.

— Ascultă, Susan, e okay. Cinstit. Nu te-am trezit noaptea, fiindcă n-avea niciun rost să te alarmăm. Am luat hotărârea asta fiindcă am găsit că era cea mai potrivită.

Susan nu-i răspunse; se uita prin birou, ca și cum în fața ochilor ei s-ar fi putut materializa o miraculoasă cale de scăpare.

— Fetița mea, copilul meu, era la reanimare, și voi *n-ați vrut*

să mă alarmați?

Doamna Carlin clătină din cap cu tristețe.

— N-ai fi putut face nimic, Susan. Am considerat că ar fi fost o dovadă de răutate să te speriem în toiul nopții, când oricum nu aveai ce face.

Susan privi fața blândă a femeii și șopti:

— Aș fi putut să mă rog, doamnă, măcar atâta aș fi putut să fac.

Doamna Carlin ocoli biroul. Luând ceașca de lapte fierbinte și dulce, o puse ușurel în mâinile lui Susan.

— Bea. Mă duc la guvernator să văd dacă nu-ți putem aranja o vizită.

Susan strânse în mâini cu disperare cana albă și grea.

— Doar nu mă vor lăsa să ies, nu?

Fața adânc ridată a doamnei Carlin se îmblânzi:

— Ei, Susan, putem încerca. Nu putem decât să încercăm.

∴

Wendy era obosită, atât de obosită…

Întinsă în patul de spital, auzind mișcările zgomotoase din salon, se simțea cuprinsă de o disperare absolută.

Nici măcar să se sinucidă ca lumea nu fusese în stare.

O soră, o irlandeză drăguță cu ochi mari și albaștri și păr de un roșu șocant, scoase capul de după ușă:

— Un ceai, scumpete? Sau un pahar cu apă, eventual?

Wendy zâmbi în gol, cu fața atât de tristă, încât sora se simți deprimată doar privind-o. Intră în salon și se așeză pe pat. Îi zâmbi larg, profesional.

— Haide să stăm puțin de vorbă, mor să conversez cu cineva mai apropiat de vârsta mea. Să mă ierte Dumnezeu, dar englezii sunt așa de reticenți, iar sora șefă e o cățea cu fustă.

La asta, Wendy zâmbi cu adevărat, deși tot trist.

— Mă vor trimite înapoi la cămin, curând?

Sora ridică din umeri:

— Sigur, deși nu știu precis. Mie nu-mi spun nimic, cât sunt în stagiu.

Îi dădu la o parte părul lung și des de pe frunte.

— Ia te uită ce mai păr! Iisuse, mi-aș da toate salariile pe-un păr ca ăsta. E nemaipomenit. Pariez că atrage toți băieții, nu?

Își dădu seama că făcuse o gafă, după expresia de total dispreț de pe fața fetei. Wendy se îndepărtă de ea, spunând cu

voce stinsă:

— Nu vreau să atrag băieții, mulțumesc. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

— Mai termină, da? De-asta suntem aici. Nu peste mult vei fi de altă părere, crede-mă. Asta te-a făcut să… știi tu?

Era interesată sincer, iar Wendy o văzu ca pe o fată ca ea, încercând să se integreze în lumea adulților și neștiind cum s-o facă. Nu-i răspunse și rămaseră amândouă tăcute.

— Toate câștigăm experiență, cu timpul, cred. N-ai cum altfel. Trebuie să le-nveți pe toate.

Vocea fetei era coborâtă; se străduia atât de tare să fie prietenoasă.

— Eu deja știu prea multe și nu vreau să mă amestec cu ceilalți. Mi-a trecut.

Wendy vorbea cu o asemenea deznădejde, încât tânăra soră se simți întristată până-n adâncul sufletului.

— Hai, nu te amărî din nou. Viața e un mare dar de la Dumnezeu, dar ce faci cu ea, de tine depinde. O singură șansă primești, nu e o repetiție generală, cum spune maică-mea. Peste șase luni, ai să te-ntrebi de ce naiba ți-ai făcut atâtea griji.

Wendy zâmbi, privindu-i fața jovială. Numai de-ar fi putut să fie și ea la fel ca ființa aceea măruntă, cu uniforma ei apretată și pantofii sobri.

— Peste șase luni, toate problemele mele vor fi tot nerezolvate, ba chiar mai grave. Crede-mă că știu ce vorbesc.

Până atunci, Rosie avea să plece definitiv.

Micuța Rosie, bucuria și mândria tuturor.

— Nu poți fi sigură de asta. Totul se schimbă. Totul trebuie să se schimbe. Sigur, așa e viața, nu? Să faci lucrurile să se întâmple, să le faci să se schimbe.

Wendy privi fața drăguță și pistruiată a surorii, cu un oftat adânc.

— Cred că acum am să beau un ceai.

Sora sări de pe pat, zâmbind:

— Apropo, eu sunt Oria. Oria O’Halloran.

Wendy zâmbi:

— Iar eu sunt Wendy Dalston.

Oria râse sonor.

— Sigur, păi ce, nu-ți știu eu numele, fetițo? E scris deasupra patului.

Și ieși veselă, iar Wendy se rezemă de perne, parțial întristată, parțial recunoscătoare că fata cea exuberantă plecase.

Oamenii fericiți erau obositori, conchise ea.

Iar Wendy se simțea frântă, și pe dinăuntru, și pe dinafară, ca și cum ar fi trăit o sută de ani.

∴

Geraldine se afla în biroul ei, parcurgând dosarul lui Susan Dalston. Era o lectură grea. Pe măsură ce citea declarațiile martorilor și rapoartele poliției, o apuca furia, înțelegea prea bine că poliția acceptase varianta lui Susan fără să-și pună nicio întrebare.

Era plină de contradicții, avea destule goluri ca să fie practic inadmisibilă în instanță. Dar mai știa și că oamenii aceia, care vizitaseră casa femeii de nenumărate ori, care știau ce tratamente suferise din partea victimei, fuseseră porniți să obțină o condamnare ușoară.

Scurt și cuprinzător.

Barry o bătuse pe Susan cu cinci zile în urmă, iar ea se hotărâse să-l omoare, după o seară petrecută într-o cârciumă locală unde, citat, „se distrase grozav”.

Dacă era atât de bine dispusă, de ce se hotărâse, tocmai în noaptea aceea, să ia la ciocane capul bărbatului ei până nu mai rămânea nimic din el?

Până îl transforma într-un terci de creier și oase zdrobite?

Raportul medicului legist declarase că fusese lovit sălbatic și repetat. Primele câteva lovituri îi cauzaseră moartea, decreta legistul, în înțelepciunea lui.

Atunci, de ce mai continuase atacul, care, estimaseră, că trebuia să fi durat cel puțin cincisprezece minute?

Acum, când știa despre incidentul cu fata, Geraldine înțelegea mult mai multe decât ei. În același timp însă i se părea totuși prea exagerat.

Chiar știind ce-i făcuse lui Wendy, tot o măsură extremă era. Parcă Susan Dalston ar fi vrut să șteargă orice urmă a lui Barry Dalston.

Parcă voise să-l lase fără față.

Scoase rapoartele psihiatrice. Fiecare declara că Susan Dalston fusese în deplinătatea facultăților ei mintale *în timpul evenimentului.*

Susan însăși susținea că fusese absolut lucidă, când o făcuse. De fapt, continua prin a spune: „Aș face-o din nou, dacă aș avea ocazia”.

De ce nu încercase niciodată să-și justifice faptele?

Fata fusese violată de propriul ei părinte. Mai mult, acesta îi dăduse herpes, lucru ușor de dovedit în fața instanței.

Faptul că Susan nu voia să se afle despre viol era de înțeles.

Nicio femeie n-ar fi dorit ca fiica ei să-și ducă zilele cu un asemenea stigmat. Dar fata ar fi trebuit să se trateze, cu siguranță că Susan știuse atâta lucru.

Wendy avea nevoie de consultanță specializată. Avea nevoie de ajutor pentru a trece peste un viol și peste acțiunile mamei sale ulterioare acelui viol.

Doar n-o fi crezut Susan că avea să-și revină de una singură? Și, pe deasupra, tatăl îi dăduse fetei o boală pe care urma s-o aibă toată viața.

Susan Dalston, ca mamă, ar fi trebuit să-și da seama că, la un moment dat, toate acele traume aveau să se răzbune pe Wendy într-un fel sau altul.

Chiar credea că era mai bine pentru fată să-și închipuie că nimic nu se întâmplase?

Că putea face față și fără mama ei?

Că și ceilalți copii se descurcau fără ea? O femeie care, după toate afirmațiile, fusese o mamă devotată și iubitoare, care-și adora copiii și îi crescuse ca pe niște oameni de bun simț, cu toate că trăise cu un bărbat care o tratase mai rău ca pe un câine?

Nu se lega, și pace.

Trebuia să mai existe și altceva, un motiv mai profund, iar până îl descoperea, Geraldine știa că Susan Dalston avea să putrezească în temniță.

La tribunal, se dăduse impresia că Barry Dalston, deși își bătea nevasta și într-o vreme fusese gangster, se îmbătase și, în timp ce zăcea inocent în pat, fusese asasinat cu sânge rece de propria lui soție.

O femeie supraponderală, neatrăgătoare, cu mutră de criminală. Arătând ca una în stare să-și omoare bărbatul dintr-un capriciu.

Iar Susan Dalston făcuse tot ce-i stătea în putere ca să întărească acest mit. Fotografiile din ziare reprezentau o femeie

cu expresie dură, privind cu dispreț spre cameră. În instanță, râsese zgomotos când vorbiseră despre viața soțului ei.

Cum că fusese un derbedeu simpatic. Un om civilizat, în esență, pe care îl trăsese în jos stilul lui de viață. Lipsa de studii. Care venise acasă în sânul familiei și fusese ucis bestial de o ființă monstruoasă.

Susan nu încercase niciodată, în apărarea ei, să susțină contrariul. Nu amintise că o maltratase sistematic, că o făcuse să piardă sarcinile din bătaie și o torturase cu pumnii și cu cuvintele. Un om care o lăsase fără nimic, de la afecțiune până la bani.

Un individ care își făcea de cap cu altele și avusese chiar și o relație de durată cu o fostă prostituată care, ca prin minune, devenise prietena și mentora soției lui. Roselle îi spusese lui Geraldine acest lucru, dar l-ar fi putut afla și singură, din rapoartele poliției și declarațiile martorilor.

Până și familia lui Susan o trădase, pentru banii oferiți de presa de scandal. Ce fel de oameni erau, ca să-i transforme nenorocirea în lire sterline, șilingi și pence? Asta spunea totul despre stilul de viață și creșterea lui Susan. Propriii ei părinți erau în stare să vândă sufletul fiicei lor, pentru bani.

Iar acum, Geraldine avea sarcina, deloc de invidiat, de a încerca s-o convingă pe Susan să iasă basma curată.

Și bănuia că avea să fie într-adevăr o sarcină foarte grea. Dar era hotărâtă s-o scoată din închisoare.

Devenise o problemă personală. Devenise cruciada lui Geraldine O’Hara.

∴

Barry, Alana și Rosie stăteau toți trei în camera luminoasă rezervată la cămin pentru momentele de liniște. Era o cameră care se folosea atunci când copiilor trebuia să li se dea vești proaste, sau era necesar să fie calmați într-un fel ori în altul.

Domnișoara Beacham, care renunțase la ziua liberă pentru a sta cu ei, îi privea cu un amestec de milă și revoltă.

După părerea ei, Susan Dalston ar fi trebuit să fie acasă, cu copiii săi, și nimic mai mult. Vedea frecvent copii molestați de tații lor, trimiși la cămin, apoi expediați înapoi acasă, unde-i aștepta exact același tratament.

Dar pe acești copii nu-i mai pândea niciun pericol, dacă aveau să locuiască în casă cu mama lor. Numai că Susan era închisă,

incapabilă să le poarte de grijă, și nu era normal deloc. Tot sistemul era greșit.

Uneori, puterea pe care o deținea o înspăimânta pe domnișoara Beacham. Puterea serviciilor sociale o speria. Li se pretindea să ia zilnic decizii în legătură cu niște oameni reali, care aveau vieți reale.

Barry și Alana se țineau de mână. Până și mica Rosie simțea că era ceva în neregulă și stătea cuminte, jucându-se cu niște cuburi din care făcea un turn, fără chef.

Domnișoara Beacham știa că soții Simpson nu doriseră s-o aducă în acea zi, dar înțeleseseră că prezența ei avea să-i îmbărbăteze pe ceilalți doi copii. Și așa era. Acei copii se simțeau uniți între ei, grație mamei lor.

Nu-i dezbina nicio rivalitate, cum se întâmpla adesea cu copiii dați în îngrijire.

Atât de mulți părinți făceau dintr-un copil un zeu, iar ceilalți erau obligați să se chinuiască toată viața pentru a avea parte de aceeași atenție. Pentru a fi acceptați.

O vedea în fiecare zi de muncă. Acești patru copii se adorau, își aplaudau unul altuia victoriile și se respectau.

Dacă unul reușea ceva, ceilalți erau fericiți pentru el. Nu se vedea nimic din obișnuitele degradări sau minimalizări ale izbânzilor, atât de răspândite printre ceilalți copii dați în grijă.

Își deschise geanta și scoase două pachete de Twix, ciocolata favorită a lui Barry. Băiatul mulțumi zâmbitor și le puse pe masă, în fața lui.

— Pe-a mea o păstrez pentru Wendy, când se întoarce.

Alana o desfăcu pe a ei și-i dădu și lui o jumătate.

Domnișoara Beacham privi acest act de generozitate cu lacrimi în ochi. Îl văzu pe Barry rupând o bucățică, pentru a o vârî în gura deschisă a lui Rosie, fără a sta un moment pe gânduri.

Era cel mai firesc lucru pentru el. Rosie parcă ar fi fost mascota familiei Dalston. Dădeau impresia că, atâta timp cât se afla cu ei, în siguranță, cu toții se simțeau bine.

Domnișoara Beacham se ridică și bătu din palme, făcându-i pe cei trei copii să tresară.

— Haideți, cred că e vremea să mergem cu toții la spital, ce ziceți?

Alana și Barry-zâmbiră.

— Serios? Doamna Eappen a spus că nu putem merge.

— Știu ce-a spus, dar cred că e mult mai bine s-o vedeți voi înșivă pe sora voastră. Și presimt că Wendy își va reveni mult mai repede dacă și ea vă vede.

Alana o luă pe Rosie în brațe și ieșiră cu pași repezi din cameră. Doamna Eappen îi văzu pe toți urcându-se în mașina domnișoarei Beacham și se apropie grăbită, pe aleea prunduită a căminului.

— Ce faceți?!

Domnișoara Beacham închise portiera și o conduse pe femeia cea iritată mai departe de mașină și de urechile copiilor.

— Îi duc la spital, nu le folosește la nimic să stea aici.

Cealaltă oftă.

— Am interzis cu strictețe să-i duci la spital, domnișoară Beacham, și-o știi foarte bine.

Domnișoara Beacham zâmbi – un surâs moale, obosit.

— Tare-ți mai place să le interzici tot felul de lucruri oamenilor nu-i așa, doamnă Eappen? Ei bine, azi puțin îmi pasă. Îi duc pe acești copii să-și vadă sora și, dacă nu-ți convine, atunci mă doare-n cur.

Fața doamnei Eappen deveni o mască a șocului și a furiei. Îi pierise graiul. Domnișoara Beacham reveni la mașină, unde deschise portiera de lângă volan, zâmbind peste umăr:

— Apropo, azi e ziua mea liberă. Deci, nu e nevoie să mă prefac. Să ții minte, pe viitor.

Doamna Eappen se uită cum cea mai bună asistentă socială pe care o avusese vreodată demara de pe aleea cu pietriș, pornind spre spitalul local. Privi în jur, să vadă dacă nu le auzise nimeni schimbul de replici. Convinsă că nu, porni cu pași amorțiți spre ușile mari și duble ale imaculatului și deprimantului cămin de copii.

∴

Susan era unită cu cătușele de domnișoara Henning, o gardiană guralivă și binevoitoare din aripa A, care mergea mereu în escortă.

În timp ce intra în Spitalul General, văzu oamenii privind-o fără ascunzișuri și făcu un efort conștient de a nu le da atenție. Și ea s-ar fi uitat la orice persoană cu cătușe la mâini.

Era ceva omenesc, nimic personal.

În timp ce luau ascensorul spre salonul unde era internată

fiica ei, își simți bubuiturile inimii.

Ieșiră din lift, așteptate de o tânără și drăguță soră irlandeză.

— A, dumneavoastră trebuie să fiți mama lui Wendy. Nu știe că veniți, ne-am gândit că va fi o mare surpriză pentru ea. E o fată extraordinară.

Susan zâmbi, urmând-o nerăbdătoare pe ușă, apoi printr-un salon lung, până într-o rezervă.

Perdelele din jurul patului erau trase, pentru a descuraja privirile iscoditoare.

Fața veselă a fiicei sale, când o văzu în sfârșit pe Susan, valoră mai mult decât toate lingourile de aur din lume.

— Mami? începu ea să repete cuvântul la nesfârșit, tot mai tare și mai tare, până se transformă într-un țipăt fericit.

Gardiana legată de Susan cu cătușele fu și ea trasă pe pat, de îmbrățișarea puternică a fetei.

— O, mami, ce s-a întâmplat? Cum de ți-au dat voie să mă vezi?

Îi strângea cu putere mâna, temându-se să-i dea drumul.

— Am primit o învoire, datorită ție. Vai, Wendy, promite-mi că nu vei mai face niciodată o asemenea prostie. Era să-mi pierd mințile de îngrijorare, când mi-au spus. Îmi promiți, Wend? *Promite-mi!*

Susan își privi frumoasa fiică, atât de tânără și cu toată viața înaintea ei, și simți că-i veneau din nou lacrimile.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș muri, iubito. Aș muri pe dinăuntru. Tot timpul mă gândesc la tine. Îmi place să cred că ești afară, că-ți construiești o viață. Te rog, nu te mai gândi niciodată la lucruri atât de urâte, încât să-ți vină să te sinucizi. Nimic nu e chiar atât de rău. Nimic.

Gardiana se ridică în picioare, cu greutate, și descuie cătușele.

— Te las zece minute, Dalston. Stau de pază afară, la ușă.

Susan îi zâmbi recunoscătoare:

— Nu plec nicăieri. Și-așa, abia apuc să-mi văd copiii. Nu m-aș pune în pericol luând-o la fugă, jur.

Femeia o crezu.

— Aveți câteva minute între patru ochi, okay?

Vocea îi era înăsprită de emoție. O plăcea pe Susan Dalston, știa că era o fată bună.

Singure, mama și fiica se strânseră într-o îmbrățișare și mai

puternică, mărturie a iubirii care le unea.

— De ce-ai făcut-o, dragostea mea?

Wendy oftă, rezemându-și capul de umărul mamei sale.

— Trebuie să le spui adevărul, mamă. Nu-l mai pot ține în mine. Pur și simplu nu pot.

Susan îi auzi starea de înfrângere în voce. Adânca suferință pe care o simțea părea să i se infiltreze în oase, devenind parte și din ea.

— Greșești, iubito. *Trebuie* să știi totul secret. Altfel, toate astea au fost degeaba. Nu tu ai fost de vină, să nu uiți. Eu am hotărât ceea ce-am făcut. Am *hotărât.* Așa că, dacă le spui tuturor ce s-a întâmplat, nu vei face decât să irosești totul. Oricum, nimeni nu te-ar crede. Este prea târziu.

— Dar cum rămâne cu Rosie și Simpsonii? Nu putem lăsa să se întâmple una ca asta. M-am gândit chiar și să fug cu ea. M-am gândit la tot ce-aș putea face, și nimic nu merge. Cel puțin, nu pentru prea mult timp. Dacă ne-o iau pe Rosie, atunci familia se va destrăma, știu că așa va fi.

Susan o cuprinse strâns la piept.

— Lasă grija asta în seama mea. Încă mai caut soluții. Crede-mă când spun c-o să se rezolve. Îți promit. Aranjez eu totul.

— Dar dacă le-ai spune, mami… N-o mai pot ține în mine mult timp. Mă roade pe dinăuntru, fiindcă a fost numai din vina mea. Eu am fost cauza, și-o știi foarte bine. Tu nu trebuia să te amesteci, mami. N-ar fi trebuit niciodată să te las să faci ce-ai făcut. Eram așa de speriată. Am făcut ce mi-ai spus tu, fără să mă gândesc. Acum știu că am greșit. Trebuia ca-n noaptea aia să stau și eu și să înfrunt totul.

Susan își privi fiica în față, o față frumoasă și tânără, pe care păreau să se fi întipărit deja grijile vieții.

— Ascultă la mine, Wend, și ascultă-mă cu atenție. Am s-o rezolv cu Rosie, îți jur. Într-un fel sau altul, voi obține un apel. În curând mă întâlnesc cu o avocată pe care mi-a găsit-o Roselle. Voi face tot ce pot ca să se aranjeze. Tu ține-ți doar gura. Uită totul. Știu că ți-e greu, dar e mai bine așa.

O sărută cu tandrețe pe față, mărunt și din toată inima.

— Lasă-mă să fac doar lucrul ăsta pentru tine, inimioară. Te rog, lasă-mă să am grijă de tine în singurul mod în care pot.

Wendy începuse să plângă încet. Susan o ținu la piept, mângâindu-i părul și murmurându-i la ureche cuvinte de alint.

— Las-o pe mami să facă asta pentru tine, iubito. Altfel, toată viața mea se va fi pierdut degeaba. O existență fără niciun sens. Fiindcă voi ați fost tot ce-am avut mai bun pe lumea asta. Și tu ești prima mea fetiță, sufletelule, mai ții minte?

Wendy dădu din cap, prea șocată ca să vorbească.

— Eu tot mai cred că ar trebui să spui adevărul. Va ieși la iveală într-o zi, mami.

Mângâindu-i obrajii, Susan zâmbi:

— Cine zice asta? Numai tu și cu mine știm cu adevărat ce s-a întâmplat în noaptea aceea, iar eu voi nega totul, nu glumesc. Deci, dacă te gândești vreodată să spui adevărul, amintește-ți asta. Și amintește-ți că te iubesc atât de mult, încât mi-aș da viața pentru tine. Ca să ai o șansă. O șansă cât de mică. Și tu ai face la fel pentru fiica ta, Wend, știu că așa ai face. Lasă-mă să fac numai atâta lucru pentru tine, da? De-asta există mamele.

Ușa se deschise, iar Susan se întoarse pentru a-și vedea ceilalți copii năvălind în cameră, cu domnișoara Beacham. Îi strânse pe toți în brațe.

Știa că tocmai își șantajase fiica mai mare să păstreze tăcerea în legătură cu acea noapte, dar mai mult nu putea face. În timp ce mica Rosie îi trântea un sărut apăsat pe obraz, simți justețea a ceea ce făcuse pentru Wendy.

Copiii sunt un dar de la Dumnezeu și trebuie să-i aperi cât poți de bine. Nimic mai simplu.

∴

Matty intră la vorbitor cu grația ei dintotdeauna. Totuși, oricine o privea atent i-ar fi văzut ridurile fine din jurul ochilor și gura strânsă. Privi rapid în jur, iar ochii i se opriră asupra unei femei brunete și îndesate, care stătea așezată lângă birou.

Se apropie de ea, cu un zâmbet larg pe față.

— Bună, Angela.

Cealaltă râse afectat și-și aprinse încă o țigară, privind-o.

— Mereu netulburată, așa-i? Mereu, același stil nonșalant. Nimic nu te descurajează, este?

Matty zâmbi din nou.

— De ce m-ar descuraja? Acum, că tot ești aici, aș lua o cafea neagră și o ciocolată, de la barul de-acolo. Presimt că nu e tocmai o vizită ca între surori.

Angela se ridică și scoase din buzunar un portofel.

— Aici ai nimerit-o. Șireată ca-ntotdeauna, după cum văd.

Matty o privi cum se îndrepta spre bufet. Hainele Angelei erau ieftine, iar pantofii uzați. Surâse, când sora ei îi aduse docilă lucrurile cerute. S-ar fi putut să meargă mai ușor decât se temuse.

În timp ce se așezau din nou la masă, Matty începu:

— Nu e nevoie să-mi spui, Angela. Ți s-au terminat banii.

Sora ei zâmbi:

— Ai ghicit din prima.

— Ei, ridică Matty din umeri, nici eu nu am un chior, așa că ai bătut drumul degeaba. Ai mei s-au dus toți pe taxele juridice.

Angela clătină din cap, tristă.

— Păcat. Dar, în fond, am și o întâlnire cu avocata ta, mai încolo. Sunt sigură că o va interesa foarte tare ceea ce am să-i spun. Și, pe urmă, mai sunt și ziarele – plătesc foarte bine, din câte am auzit.

Matty nu se lăsă intimidată.

— Și ce ai de spus, Angela?

Își privi sora mai vârstnică în ochii ei de un verde intens și simți un fior de teamă.

— Povestea familiei noastre, pentru început. Recunosc că nimeni nu te-a suspectat niciun moment, nici măcar când totul a apărut în ziare. Nici chiar mama n-a adunat doi și cu doi. Dar, de fapt, de ce-ar fi făcut-o? Ai lăsat-o cu creierul vătămat, nu?

Matty închise scurt ochii. Deși era impresionată, nu dădu niciun semn de emoție.

— A fost un accident, o știi și tu, Angela.

Cealaltă zâmbi:

— Aproape fatal, nu? Săraca mama. A căzut de la etajul doi pe aleea de beton, în timp ce spăla ferestrele. Sigur, noi două știm că-n viața ei n-a spălat un geam. Dar asta nu înseamnă nimic, nu-i așa? Am internat-o într-un azil și am făcut prada pe din două. Ce fiice bune! Numai că acum banii mei s-au terminat și cred că s-ar putea să vreau câțiva dintr-ai tăi. Înțelegi, am aflat că în curând vei veni acasă și m-ar întrista foarte tare să intervină ceva care să te împiedice, nu crezi?

Sorbind din cafeaua rece, Matty oftă.

— A fost un accident, toată lumea știe.

— Ba nu, toată lumea *crede,* ceea ce e cu totul altă poveste.

Pentru prima oară, Matty păru îngrijorată, iar Angela se împăună în sinea ei, văzând cum se foia pe scaun.

— Acum îți zici Matty. Cu totul altceva decât Tilda. Dar, în fond, și numele de familie ți l-ai schimbat, nu? Ba, chiar, ai schimbat totul, în ce te privește. Nu crezi că s-ar putea ca oamenii să se întrebe de ce, dacă li s-ar atrage atenția?

Matty se ridică, punând capăt torturii:

— Am să-ți mai trimit o invitație, curând. Până atunci, lasă-mă să mă gândesc, și-am să-ți spun ce voi face.

Angela zâmbi. Știa că își atinsese scopul și mai știa și că nu avea rost să forțeze. Mai ales cu sora ei.

— Nu vrei să știi ce mai face mama?

Matty o privi cu seriozitate:

— Ce mă interesează pe mine?

Și plecă grăbită, dar calmă. Angela o privi ieșind, cu zâmbetul pe buze.

∴

Susan se înapoie în aripa închisorii ca o vedetă pop. Toate o luară cu asalt, începând să-i pună întrebări. Până și gardienele se bucurau că i se permisese să iasă pentru a-și vedea fiica.

Rhianna o conduse prin toată mulțimea și o introduse în celula ei. Închizând ușa, scoase o sticlă de brandy, agitând-o deasupra capului.

— Merită să sărbătorim, nu? Ce face fata?

— Bine. De fapt, a fost o tentativă fără convingere. Binecuvântată să-i fie inima, habar n-are de sinucideri. Cred că faptul de a mă vedea a ajutat-o mai mult decât orice.

Rhianna o strânse în brațe.

— Ești o tipă mișto, Susan Dalston, știai? Azi, toată aripa vorbea numai de tine. Parcă ni s-ar fi întâmplat tuturor, înțelegi?

Susan luă brandy-ul oferit. După o dușcă zdravănă, spuse încet:

— Știu. Am mare noroc cu colegele. Și unul și mai mare cu copiii.

Cealaltă zâmbi larg:

— O știm cu toatele, Susan. Până și gardienele erau preocupate. Pe toate ne-a doborât vestea.

— Unde-i Matty? Susan își dădu seama că nu o văzuse nicăieri.

Rhianna clătină din cap, cu o expresie îngrijorată:

— S-a-ntors de la un vorbitor, arătând ca un urs cu hemoroizi. Dracu' știe ce i s-o fi întâmplat, da' o cunoști pe Matty. E mai

bine să n-o-ntrebi. Ce mă bucur că nu-s în celulă cu ea, pot să-ți spun.

Susan ridică din umeri:

— Te obișnuiești, după un timp.

Rhianna turnă încă două porții mari.

— Cu toate te poți obișnui, se spune. Martor mi-e Dracu', eu m-am obișnuit să stau la răcoare. Da-n fond, am fost aici de-atâtea ori c-au ajuns să-mi trimită ilustrate de Crăciun!

Susan râse împreună cu ea. Se distrară până obosiră, după care Rhianna spuse serioasă:

— Meriți să fii acasă, cu copiii tăi, Susan, trebuie să încerci să câștigi apelul ăsta. Îți dai seama, nu?

Privindu-și colega în ochii căprui și adânci, plini de afecțiune și preocupare pentru soarta ei, Susan răspunse:

— Ești o comoară. O știi și tu, nu? Și ai dreptate. trebuie să ies de-aici. Problema, însă, e cum să fac. Înainte, am de rezolvat o droaie de lucruri.

Rhianna o privi cu o expresie ciudată.

— Ce lucruri ai de rezolvat? Au nevoie de tine, așa că trebuie să ieși.

Susan își termină paharul dintr-o înghițitură zgomotoasă.

— Numai de-ar fi așa de simplu. Dar nu e și nu-ți pot spune, nici ție nici altcuiva, de ce e atât de dificil.

Rhianna îi umplu paharul.

— Păstreaz-o pentru tine, Susan, e tot ce ne-a mai rămas, aici. Intimitatea gândurilor noastre.

De după ușa celulei apăru capul lui Matty, cu un zâmbet crispat:

— Am auzit că totul e-n regulă, da, Sue?

Dădu din cap, bucuroasă că-și vede vecina de celulă.

— A mai rămas din brandy-ul ăla? se interesă Matty.

Rhianna îi turnă și ei un pahar.

— Ți-e bine, Matty? Arăți ca și cum ai fi primit o veste proastă. Cum a fost vizita?

Ridicând din umerii ei înguști, Matty râse cu nepăsare:

— Am căzut în butoiul cu melancolie, atâta tot.

— Beau pentru asta, fato, ridică Rhianna paharul. Pentru melancolia închisorii și să-ți găsești un tip de treabă, într-o zi.

Matty își vârî mâna în buzunarul salopetei și-i întinse lui Susan un plic air mail.

— Că tot veni vorba despre tipii de treabă, azi ai primit asta.

Văzând scrisul lăbărțat al lui Peter, Susan simți un fior în inimă.

— E prompt, fato. Cred că ți-a scris retur.

Susan băgă scrisoarea în buzunar, cu bucuria întipărită pe față.

Nici Matty și nici Rhianna nu mai aduseră vorba de scrisoare. Parcă ar fi știut amândouă că Susan voia s-o păstreze numai pentru ea. Se temea să fie fericită și o înțelegeau.

Era un efect al vieții în închisoare.

28.

Scrisoarea lui Peter o făcu să râdă. Citind-o, Susan evada în lumea vapoarelor comerciale, a soarelui și a camaraderiei. Îi spunea totul despre bucătarul navei, un homosexual numit Bobby, descriindu-i încercările de a părea macho, deși toți știau că era gay. Îi povestea despre cabina lui, o cămăruță ce părea asemenea unei celule mai de soi.

Spunea cât de încântat era să primească vești de la ea și depăna amintiri din copilăria lor, readucându-i în gând orele de la școală. Iernile cu zăpadă și verile lungi și fierbinți păreau la îndemâna ei, când îi descria evenimente petrecute cu douăzeci de ani și mai bine în urmă.

Era exact lucrul de care avea nevoie, vesel și fără niciun fel de presiuni. Erau colegi, prieteni, oameni care se cunoșteau de mult și aveau saci mari de deșertat. Nu se simțea nicio undă de romantism, spre bucuria lui Susan.

Celelalte femei o pisau încontinuu despre Peter, dar ea știa că n-ar fi dorit-o altfel decât ca pe o bună prietenă. Era un băiat chipeș și drăguț. Mult prea bun pentru cele ca ea.

Însă îi plăcea să aibă un prieten, un corespondent. Cineva care s-o fi cunoscut înainte de a începe toate necazurile. Înaintea șirului de nenorociri. Când fusese doar Susan McNamara și atât.

Puse scrisoarea în dulap, iar gândurile i se abătură spre Barry. Amintirile lui Peter îi readuseseră în minte modul cum îl văzuse pe Barry ca pe un răspuns la toate rugăciunile ei. Când

atingerea lui o lumina și glasul lui suna ca o muzică în urechile sale.

O viziune a lui, fără față, i se ridică înaintea ochilor, și i se întoarseră mațele pe dos. Simți că era gata să vomite.

Alungându-și din minte imaginea, făcu un efort de a se gândi la fiica ei. La Wendy.

Simțea o peliculă de sudoare pe tot trupul, nădușeala cu miros acru grețos a fricii. Dacă Wendy vorbea, atunci toate se întorceau pe dos, iar fiica ei trebuia să suporte consecințele.

Susan nu putea permite să se întâmple una ca asta.

∴

Geraldine privi în jur, prin apartament. Când auzi soneria, îndreptă mașinal o pernă albă de pe canapea și își aranjă părul. La ușă, se privi în oglinda antică, studiindu-și rapid înfățișarea. Apoi, deschise.

Colin Jackson arăta ca de obicei, de parcă tocmai ar fi ieșit din așternutul unui pat în care dormise, cu haine cu tot. Părul îi stătea ciufulit în toate direcțiile, iar blugii arătau ca și cum ar fi fost croiți pentru cineva cu două numere mai voluminos. Avea nevoie de curea ca să nu-i cadă. Mai purta un tricou *Ramones* și niște cizme coloniale cafenii, vechi.

Văzând mocheta albă, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se descalțe. O singură privire spre fața lui Geraldine îi dădu răspunsul. Și le scoase lângă ușă și se înroși la față, amintindu-și că avea o gaură în ciorapul drept.

Geraldine zâmbi binevoitoare:

— Îmi faci bine, Colin. Îmi amintești cum e să fii tânăr.

Avocatul zâmbi, arătându-ți dinții albi și egali.

— Nici eu nu mai sunt așa de tânăr. Am aproape treizeci de ani.

O urmă în salon, uimit de opulența decorului. Casa era ca o reclamă din reviste.

Geraldine surâse, mulțumită de reacția lui. Pe masa de stejar se aflau o sticlă de vin și două pahare mari. Mai erau câteva sandvișuri și prăjiturele. Colin se așeză pe canapeaua de damasc bleumarin cu perne albe contrastante și imediat se simți nelalocul lui.

Geraldine nu-i indică prin nimic că arăta ca un student îmbătrânit prematur care trăsese lozul cel mare la loteria femeilor. În schimb, îi turnă un pahar de vin rece și se așeză

lângă el.

— Acum poți să-ți bagi ochii la loc în cap. Era vorba că lucrăm, mai știi?

Purta pantaloni albi de mătase și o bluză asortată. Colin îi distingea culoarea închisă a areolelor prin material și se întrebă cum naiba ar fi fost în stare să pronunțe o frază coerentă fără să le menționeze.

— Bea și relaxează-te, ne așteaptă o seară grea.

Avocatul zâmbi lasciv. Mai încăpea vorbă?

— Dacă mă întâlnesc cu Susan săptămâna viitoare, trebuie să avem pentru ea ceva concret. Am obținut câteva informații noi de la Roselle, care elucidează și mai mult cazul, dar îl și îngreunează. Se pare că Barry Dalston își violase fiica mai mare.

Colin dădu din cap, cu mintea intrându-i în viteză, înfățișarea lui Geraldine trecând pe planul doi.

— Știam eu. Simțeam că-mi ascundea ceva. Susan își adoră copiii și niciodată n-ar fi trecut cu vederea una ca asta.

Bău din vin.

— Ticălos nenorocit. Herpesul e de la el, înțeleg?

Geraldine dădu din cap.

— Scria negru pe alb în raportul medicului legist. N-a fost folosit, pentru că nimeni nu i-a acordat importanță. Sau, cel puțin, așa mi s-a spus. Nimeni nu părea să deducă din asta că era un afemeiat, un om promiscuu, care știa în mod evident că era bolnav când își posedase propria fiică. Roselle fusese amanta lui de lungă durată. Nu mă întreba ce-o fi găsit la el. Pot doar să deduc că se purta altfel cu ea. Poate a crezut că avea să-l schimbe, există și femei atât de naive pe pământul ăsta. Dar Roselle nu e proastă, sau cel puțin mie nu mi se pare așa. Deși, în materie de bărbați, s-ar putea să nu fie la fel de inteligentă ca noi, ceilalți.

Colin zâmbi.

— Prin noi, ceilalți, te referi la femeile ca tine, nu?

Nemulțumirea lui Geraldine se văzu clar.

— Încă n-am cunoscut un bărbat care să merite să-mi pierd timpul cu el. Crede-mă când îți spun că mulți au încercat să mă manipuleze spre a-i privi din punctul lor de vedere, dar le-am depistat jocul. E un talent pe care mi l-am dezvoltat de la o vârstă foarte fragedă.

Pe Colin îl întrista ceea ce auzea. Era o femeie sexy și

vibrantă, bătând spre patruzeci, desigur, dar cu atât mai bine, din partea lui. Cuvintele ei îl duceau cu gândul la mătușa sa necăsătorită, femeia care ura bărbații cel mai mult din lume.

— Ei, nu toți suntem răi, să știi.

Geraldine îl privi în ochi:

— Nu? Îmi pare bine să aud. Oricum, hai să ne-ntoarcem ia Susan Dalston.

Își luă vinul, iar gestul puse capăt conversației. Colin îi privi buzele rujate impecabil cum mângâiau marginea paharului și oftă în sinea lui. De ce se împopoțona așa, dacă n-o interesa să atragă bărbații, pentru numele lui Dumnezeu?

— Susan s-a întors acasă după o seară în oraș. Wendy avusese grijă de copii. Barry lipsea de cinci zile – Roselle o cunoaște până și pe femeia la care a stat, dacă avem nevoie de ea. Și-a făcut foarte conștiincioasă temele. Oricum, a posedat-o pe Wendy în camera din față, pe jos. Susan a venit acasă, i-a găsit pe toți copiii treji și a trimis-o pe Wendy la soacră-sa. O femeie foarte cumsecade, dar grav bolnavă, care sunt sigură că ar face orice ca s-o scape. Nimeni dintre autorități nu a aflat că Wendy trecuse, măcar, pe-acasă. Până și vecina lui Susan, Doreen, a ținut-o cu aceeași șaradă. Se pare că toată lumea a înțeles punctul de vedere al lui Susan în legătură cu cele întâmplate. A făcut ceea ce a făcut pentru ca fiica ei să nu aibă suspendat pentru totdeauna deasupra capului stigmatul violului comis de propriul ei tată.

Colin tăcea. Ridicându-se, se duse la fereastră și privi afară, peste Tamisa.

— Grozavă priveliște, nu-i așa?

Geraldine mi-i răspunse, știa că nici nu aștepta vreun răspuns. Încerca să-și facă ordine în gânduri. Colin tăcu timp de câteva minute.

— Dacă Susan a păstrat secretul atâta timp, a stat în închisoare știind toate astea, n-o va recunoaște niciodată public. Îți dai seama, Geraldine, nu-i așa?

Avocata sorbi din vin, lăsând cuvintele lui să-și facă efectul. Nu-i răspunse nici acum. Colin se întoarse de la fereastră, privind-o.

— De ce nu mi-a spus Roselle nimic? De ce s-a hotărât să-ți spună ție, iar mie nu?

Geraldine ridică din umeri. Era un gest foarte feminin, foarte

grațios. Lui Colin, însă, îi scăpă. Era revoltat, lezat și umilit.

— N-a putut avea încredere într-un simplu bărbat, asta era? Toți suntem la fel, nu? Pentru Geraldinele și Rosellele din lumea asta. Toți bărbații-s niște porci. Asta e?

O privi, iar Geraldine îi susținu calmă privirea.

— Asta trebuie s-o întrebi pe ea. Nu știu de ce s-a hotărât să-mi spună mie, iar ție, nu. Poate fiindcă-i era mai ușor să-i vorbească altei femei despre problemele private și personale ale unei prietene. Poate pentru că eu aveam un birou mai scump, mai luxos, mai elegant. Crede-mă că nu știu. Nu știu decât că trebuie s-o ajutăm pe Susan Dalston în orice mod putem. Chiar dacă asta înseamnă s-o scoatem din închisoare pe altă cale.

Colin rămase derutat, nesigur dacă auzise corect.

— Despre ce vorbești?

Oftând, Geraldine umplu din nou paharele.

— Vreau să spun, tinere, că s-ar putea să fie necesar să păstrăm secretul lui Susan și să găsim altă cale de a o aduce acasă, la copii, unde-i e locul.

— Nu poți vorbi serios! o privi el cu uimire.

Geraldine râse.

— Parc-ai fi nebunul ăla de tenisman american. Ascultă-mă, Colin. Dacă femeia aia a suferit timp de peste patru ani pentru a încerca să-și apere copilul, atunci merită s-o ajutăm în orice mod posibil. O am pe Matilda Enderby pe lista clienților, am alături de ea toate organizațiile feministe, e ca și eliberată. Și totuși știu, aici – se bătu ea cu putere în piept – că și-a omorât soțul, ba chiar se pare că i-a făcut plăcere. Știi că zilnic mergem în echilibru pe muchie de cuțit. Chiar dacă oamenii sunt vinovați, datoria noastră e să le asigurăm cea mai bună reprezentare legală de care suntem capabili. Indiferent ce-a făcut clientul. Până și pedofilii au dreptul la *cea mai bună* reprezentare în fața legii. Cu siguranță, și o femeie ca Susan Dalston are dreptul să fie ajutată, la fel de mult ca Matilda Enderby sau ca un violator de copii, nu? În genere, se presupune că eu am una dintre cele mai ascuțite minți avocățești din barou. Simplul meu nume îi va garanta o audiere obiectivă. Știi că așa e. Sunt fiica tatălui meu – Terence O'Hara, vulturul legii, la vremea lui. Vreau s-o ajut pe Susan Dalston și o voi face chiar și pe gratis, dacă aș fi nevoită. Măcar o dată, vreau ca o persoană despre care știu că e cumsecade, că nu merită să fie închisă, să umble liberă. M-ar

face să simt că, în sfârșit, în toată viața mea nenorocită și bună de nimic, mi-am adus într-adevăr o contribuție.

Colin o privi de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară în viața lui. Simpla forță a cuvintelor ei era de ajuns pentru a-l convinge că avea dreptate. Se așeză lângă ea, zâmbind cu blândețe.

— N-am știut niciodată că ai avut o viață nefericită.

Privi prin apartamentul scump. Ochii săi constatară goliciunea pereților și a suprafețelor. Nicio fotografie, niciun bibelou, nimic. Lipseau cu desăvârșire orice obiecte care ar fi indicat că Geraldine locuia acolo. Era o atmosferă aproape aseptică.

Îi văzu în ochi singurătatea și durerea. Îl întristau.

— Deci, suntem împreună în povestea asta? întrebă ea, cu voce mică.

Colin zâmbi strâmb, abătut, arătând foarte chipeș și foarte tânăr.

— Așa se pare, nu?

.·.

Debbie intră în salonul de spital. Ținând în brațe o sacoșă plină de dulciuri și băuturi, îi zâmbi nervoasă nepoatei sale.

— Bună, iubito, cum te mai simți?

Wendy era atât de uimită s-o vadă pe mătușa ei Debbie, încât începu să râdă și să plângă în același timp.

— O clipă, am crezut că e mami. Hai și stai jos, mă bucur mult că te văd.

Erau cuvintele potrivite. Debbie intră și se așeză pe un scaun de lângă pat. N-o mai văzuse pe Wendy de doi ani, timp în care se schimbase remarcabil. Fata arăta acum aproape ca o femeie, cu părul des pe care-l moștenise de la tatăl ei și pieptul mare, leit al lui Susan.

— Văd că ai crescut.

Wendy dădu din cap. Mătușa ei arăta îngrozitor. Debbie, care fusese întotdeauna arbitra modei, părea bătrână și obosită. Nu era fardată și avea părul lățos. Hainele îi erau prea strâmte, însă amorfe. Înfățișarea ei o întrista pe Wendy. Nu știa nici ea de ce.

Debbie îi observă privirea estimativă și zâmbi.

— Am făcut drum lung, iubito. Și cei mici ce fac?

— Vor fi aici imediat, îi aduce domnișoara Beacham, asistenta socială. E așa de drăguță, Debbie. Vrea s-o vedem pe Rosie cât mai mult, înainte de a pleca, așa cred.

Mâhnirea din glasul fetei îi puse lui Debbie un nod în gât.

— Am primit o scrisoare foarte frumoasă de la mama ta, iubito. Mi-a cerut să stau cu ochii pe tine, cum ar veni.

Wendy se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să discut cu un psihiatru, se pare. Să le explic de ce-am încercat să-mi scurtez zilele. De parcă situația asta n-ar spune totul! Totuși, cel puțin am să pot pleca în curând înapoi acasă. Cât aș vrea să n-o fi făcut, Debbie, crede-mă. I-am cauzat mamei atâta suferință și, fiind în pușcărie, nu putea face nimic, așa-i? Am speriat-o de moarte.

Debbie vedea o fată care era pe jumătate copil, pe jumătate femeie, și o durea să știe că ea însăși nu încercase deloc să-i ajute pe copii, după plecarea lui Susan.

— Ce mai face unchiul Jamesie?

Întrebarea fusese pusă doar din politețe și se vedea. Debbie zâmbi:

— Ca de obicei, iubito. Nu se schimbă niciodată, tot timpul parcă s-a sculat cu fața la cearșaf.

Felul cum o spusese le făcu pe amândouă să râdă, deși niciuna nu știa ce găseau atât de comic.

— Și ce fac bunica și bunicul?

— La fel. Sunt tot o *pair* de căcănari.

Iarăși izbucniră în hohote, iar domnișoara Beacham auzi râsetele și se bucură, în timp ce se apropia cu copiii prin salon.

Dacă Wendy putea râde așa, însemna că trecuse peste perioada cea mai grea.

Barry și Alana intrară, cu Rosie între ei. Arăta fermecător, într-o rochiță galbenă, cu pantofi și pălărie mare, asortată, primite de la familia Simpson. Alergă spre pat. Întinzându-și brațele dolofane, vru imediat să se așeze în poala lui Debbie.

Femeia o ridică pe frumoasa fetiță și-i zâmbi. Rosie surâse și ea fericită și, arătând spre fereastră, spuse cu voce sonoră:

— Grădină. Cuțu.

Din depărtare se auzea lătrând un câine și râseră toți împreună cu ea. La trei ani, vorbea cam greu, dar în ultimele câteva săptămâni învățase mai multe cuvinte.

Barry, observând dulciurile, spuse fudul:

— Pe astea să ți le pun în sertar?

Deschisese deja sacoșa și scotocea prin pradă.

Alana îi zâmbi neliniștită mătușii sale, iar Debbie surâse și ea. Domnișoara Beacham stătea privind, până când Wendy,

amintindu-și de buna creștere, făcu prezentările.

— Ea e sora mamei, mătușa mea Debbie. Ea e domnișoara Beacham, asistenta noastră socială.

Cele două femei se salutară. Debbie se simțea atât de deplasat, încât rămase tăcută. Vinovăția era cauza, vina de a ști că în timp ce ea își pierdea vremea încercând să se țină de un bărbat care nu era bun de nimic și niciodată n-avea să fie, acei patru copii, sânge din sângele ei, încercaseră să se împace nu numai cu pierderea tatălui, ci și cu a mamei lor.

— Nu-i așa că-i minunat aici, mătușă Debbie? Mai târziu, vom merge pe malul mării. Domnișoara Beacham ne-a promis.

Glasul lui Barry îi anunța pe toți, în special pe domnișoara Beacham, că el avea să se ducă, indiferent ce părere aveau ceilalți.

— Ce-ar fi să vii și tu cu noi, Debbie? Sunt sigură că le-ar plăcea celor mici.

Alana nu părea atât de sigură, dar mica Rosie se amorezase de mătușa ei și surâse cu toată fața, ca și cum ar fi înțeles ce spuneau.

Debbie nu răspunse, însă zâmbi, ceea ce echivala cu o acceptare. Mai târziu, în timp ce îi privea pe copii cum se jucau împreună, bucurându-se unii de compania celorlalți, și văzu câtă afecțiune îi unea, Debbie o invidie pe Susan pentru ceea ce izbândise, împotriva tuturor piedicilor. Adusese pe lume patru copii frumoși și iubitori, care continuau să adore pământul pe care pășea ea. Cu toate că era departe de ei, de atâta vreme era departe. Cel puțin, vizita o ajutase să-și pună propria viață în perspectivă.

∴

— Te simți bine, Matty?

— O dată dacă mă mai întrebi chestia asta, înnebunesc, se răsti ea.

Susan ridică din umeri:

— Mă rog, pari să fii bolnavă, fato. Deprimată. Eram doar îngrijorată pentru tine, atâta tot.

Matty se ridică. Împingând-o pe Susan pe un scaun, începu să-i aranjeze părul. În timp ce îl împletea cu pricepere într-o coadă franțuzească, spuse cu tristețe:

— Uneori, Susan, trecutul te ajunge din urmă și nu te mai poți osteni să-l înfrunți. Nu, am să reformulez. Nu mai ai posibilitatea

să-l înfrunți.

— Ce vrei să spui, Matty?

— Ce-am spus. Am ajuns, cum s-ar spune, în budă, în viața mea.

Susan râse:

— Unele lucruri nu-ți ies nici de frică, Matty. Credeam că buda e locul unde mergeai înainte de a se inventa toaletele cu canalizare.

Matty o trase de păr, în joacă, făcând-o să stea nemișcată.

— Buda e atunci când se întâmplă ceva și trebuie să iei o hotărâre. O decizie care-ți va afecta tot restul vieții. Uneori, mă întreb ce fac, ție nu ți se întâmplă niciodată? Umblăm de colo-colo pe-aici, și totuși suntem captive. Orice-am face, orice-am crede în sinea noastră, suntem prizoniere aici și, în esență, o știm. Nu ne gândim decât cum să ieșim, să revenim în lume. În cazul tău, principala prioritate e întoarcerea în sânul familiei. Vreau să spun, eu sunt la bază o ființă foarte egoistă. Dintotdeauna am fost așa, și nici închisoarea nu m-a schimbat. Ba, chiar, sunt mai egoistă ca oricând. Iar *tu,* află că ar trebui să fii și tu mai egoistă. Dacă erai, n-ai fi acum aici. În ultimă instanță, ai făcut același lucru ca mine, te-ai apărat. Dar, spre deosebire de mine, pe tine te cred toți cei de-aici.

— Termină, Matty. *Tu* ai melancolia închisorii, de-o veșnicie o ai. Christoase, apelul tău e ca și câștigat. Ai convins toate celebritățile să declare că nu trebuia să fii închisă. Pe când eu, eu ce am? Parcă și văd – zdrang! Semnarea unei petiții ca să ies, nu? Hai, fii veselă. Dacă te lași învinsă, aici, ești pierdută. Eu găsesc motive de bucurie în fiecare zi pe care o petrec aici. Îmi dă putere să înfrunt realitatea. Scrisorile copiilor mei mă scot din butoiul cu melancolie. Trebuie să faci altceva cu viața ta. Dacă a avut nevoie cineva de altcineva la care să se gândească, tu ești aia. Fă-ți un pustiu de bine.

Matty ocoli scaunul și se opri în fața ei. Punându-i mâinile pe umeri, spuse cu seriozitate:

— Susan, ești singura persoană la care am ținut vreodată. Ți-am spus că aveam să vorbesc cu avocata mea, și n-am făcut-o. N-am făcut-o fiindcă, în ultimă instanță, voiam să lucreze pentru mine și numai pentru mine. Atât de nemaipomenită sunt, nici măcar n-am vrut să te ajut, când s-a pus problema. Nu sunt nobilă, nici bună, n-am niciuna dintre calitățile pe care mi le

atribui tu. Sunt o sociopată, Susan. O știu și ar trebui să te ferești de asta. Să stai în gardă, față de mine și de cei ca mine. Suntem niște distrugători. Distrugem tot ce atingem, fiindcă așa vrem. Nu ne putem stăpâni. Sunt Barry în rochie, cu o față frumoasă și o siluetă zveltă. Te rog, nu-ți mai tot închipui că sunt altceva.

Susan îi privi fața sinceră și oftă cu tristețe.

— Nu ești. Ești nefericită și pierdută, în adâncul tău, la fel ca mine. Ai nevoie să vorbești cu cineva, să scoți din tine toată putreziciunea asta. Nu-s psihiatră, dar am mirosit că nu erai ceea ce păreai, colega. Însă oamenii nu ajung aici fără motive. Părinții își formează copiii. Soții și soțiile își formează unul altuia viețile. Nu pretind că aș avea capacitatea ta cerebrală, Matty. Tu ești deșteaptă, inteligentă chiar. Întoarce inteligența asta asupra ta, ajută-te singură, fiindcă în cele din urmă pentru asta ne aflăm aici. Ca să ne privim în oglindă și să ne vedem așa cum suntem cu adevărat.

Cele două femei tăcură câteva momente, apoi Matty spuse cu gravitate:

— Dar tocmai asta e, Susan, mi-am îndreptat atenția asupra mea însămi și știu ce sunt. Asta încerc să-ți spun. Mă cunosc *deja* și pe dinăuntru, și pe dinafară. Faptul de a mă cunoaște atât de bine e cel care mă deprimă. Trecutul te prinde din urmă, oricât de deșteaptă crezi c-ai fost. Trecutul este unul și același cu viitorul, dar nu-ți dai seama decât când iarăși își saltă capul hidos.

Susan clătină din cap, contrazicând-o cu convingere:

— Greșești, Matty, greșești amarnic.

Cealaltă femeie zâmbi, cu același mic surâs pe care îl afișa când voia ca oamenii s-o placă.

— Oare? Ești sigură de asta, Susan?

∴

Geraldine se întinse. Era obosită, dar se simțea mult mai bine decât înainte de a vorbi cu Colin toată după-amiaza.

Destupase încă o sticlă de vin, iar acum simțea în jurul ochilor acea contracție pe care i-o provoca întotdeauna vinul alb. Nu era băutoare.

Colin, însă, putea ingera vinul într-un ritm uluitor. Când îl văzu umplând din nou paharele, se resemnă să accepte mahmureala pe care urma s-o aibă a doua zi dimineață.

Îl plăcea. Era un om dezinvolt, necomplicat și generos. Foarte generos.

— Crezi că Susan va coopera cu noi? Vreau să spun, știu că aici totul sună perfect, dar ne aflăm într-un decor fals. În ultimă instanță, contează ceea ce vrea ea, nu ce vrem noi.

Geraldine primi paharul cu vin, ridicând din umeri:

— Cred că, după ceea ce s-a întâmplat cu Wendy, ar fi dispusă să facă orice ca să scape.

Colin încă nu era convins.

— Dacă reușim să obținem un proces cu ușile închise, ar putea spune adevărul, iar ăsta e mai convingător decât tot ce ne-ar trece nouă prin cap. În plus, adevărul este mult mai greu de contrazis, nu?

— Nu putem decât să așteptăm și să vedem ce părere are Susan de planul nostru. Pe moment, mai mult nu avem ce face. Să ne oprim, deocamdată.

Colin se așează lângă ea.

— Pari obosită.

— Sunt pe jumătate beată! Niciodată n-am fost prea obișnuită cu alcoolul.

— Deci, nu pășești pe urmele tatălui tău? zâmbi el. Avea o reputație legendară cu scotch-ul. Aproape la fel de legendară ca procesele pe care le-a câștigat.

Geraldine nu-i răspunse.

— Îți simți lipsa?

Privi câteva clipe în paharul cu vin.

— Nu, de fapt, nu i-o simt. Niciodată nu l-am prea plăcut.

Cuvintele ei îl uimiră vizibil pe Colin.

— Alți oameni îl iubeau. Era irlandezul făcător de bine tipic. Un creier ca un computer, conjugat cu un farmec înnăscut, care-l făcea favoritul tuturor. Dar înțelegi, Colin, acasă, cu soția și fiicele lui, era o brută. O brută zgomotoasă și alcoolică. Așa că, nu, nu mi-e deloc dor de el.

— N-am știut niciodată…

Cuvintele lui erau nepotrivite și lipsite de convingere.

— Nimeni n-a știut. Doar nu era să-l dăm la televiziunea națională. Chiar și după moartea lui, am continuat cu prefăcătoria. Așa se face, nu? Când a murit, de fapt era cu o prostituată de șaptesprezece ani. O avea în cabinetul lui judecătoresc de la Holbron. Dar prietenii s-au unit, știi cum e

profesiunea legală. De-asta a fost închisă Matty, fiindcă soțul ei era unul de-ai noștri. Un jurist. Deși am și sentimentul neclar că l-a omorât pe Victor Enderby cu sânge rece. Nimic în viață nu e ceea ce pare, nu-i așa? Tu ai crezut că tatăl meu era un sfânt, la fel cum credeau toți ceilalți, campionul celor oropsiți, protectorul oamenilor mărunți. Ei bine, îl durea-n cot de toți clienții lui. Nu-l interesa decât să câștige. Victoria era totul pentru el.

Colin tăcu. Nu era nimic de spus și, deodată, lui Geraldine îi păru rău pentru el și pentru tot ceea ce-i dezvăluise.

Era beată. N-ar fi trebuit să bea atât de mult.

Era periculos, iar ea ar fi fost cazul s-o știe mai bine ca oricine. Îi puse mâna pe braț, zâmbind:

— Iartă-mă, Colin. Nu trebuia să-ți spun nimic din toate astea.

Colin îi surâse, prietenește. Știau amândoi că, la el, secretele ei erau în siguranță.

— Cred că tot ar fi trebuit s-o spui, într-o bună zi. Toată lumea trebuie să spună lucrurile de genul ăsta, măcar o dată în viață.

Geraldine dădu din cap și mai luă o sorbitură de vin. Rezemându-se de perna moale, se relaxă, cu un oftat.

— Familia mea era plicticos de normală, îi spuse el. O mamă drăguță, un tătic drăguț, o surioară și mai drăguță. Am locuit cu ei până acum doi ani.

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton spăsit.

Geraldine spuse cu blândețe:

— Atunci, ai fost foarte, foarte norocos...

— Așa se pare, zâmbi el din nou. N-am niciun secret ascuns, ca majoritatea oamenilor. Viața mea a decurs ca la carte. Casă plăcută, vacanțe plăcute, numai lucruri plăcute. Dar zdrobitor de plictisitoare.

Geraldine își termină vinul dintr-o înghițitură.

— Nu condamna plictiseala, Colin. Unii oameni ar da tot ce au, pentru o viață sigură, plăcută și plicticoasă. Crede-mă.

O privi în ochi, spunând cu seriozitate:

— Te cred, Geraldine. Nici nu știi cât te cred.

∴

Jamesie intră în casă, încruntat ca de obicei. Pe masa din bucătărie îl aștepta o friptură uriașă și un soufflé. Era flămând, după o zi de muncă, și privi mulțumit mâncarea.

Debbie îi umplu farfuria cu carne de vită și budincă de Yorkshire, morcovi și varză, cartofi prăjiți și piure. Îi făcuse până

și salata lui favorită.

Duminica, Jamesie venea regulat acasă. Era singura zi când se putea aștepta cu adevărat să-l vadă, devenise un adevărat ritual.

Duminicile lucra peste program. Să-și creeze o bază, cum se exprima el.

Debbie știa că banii se duceau la Carol și la băiat. De-acum înainte, aveau să fie necesari pentru noul copil, cu care Carol se lăuda atâta.

Îi zâmbi, în timp ce începea și ea să mănânce.

— Pari cam de mulțumită de tine, mormăi el.

Debbie surâse din nou:

— Sunt, într-adevăr. Ieri am fost să-i văd pe copiii lui Susan.

— Serios? Ei bine, bucură-te c-ai fost. A doua oară nu te mai duci.

Mușcă dintr-o fleică de vită, iar Debbie îi văzu dinții inegali și se întrebă cum de nu-i mai observase niciodată. Ca de obicei, mesteca mâncarea cu gura deschisă.

— Chiar așa?

Debbie se prefăcea nonșalantă.

Jamesie își puse cuțitul și furculița pe farfurie și o privi drept în ochi.

— Mda, chiar așa.

Debbie continuă să mănânce, ca și cum n-ar fi spus nimic.

— Asculți ce-ți spun, Debbie? Îți intră-n cap, da sau nu?

— Sunt niște copii drăguți, Jamesie. Sue a fost o mamă bună. Înainte, n-am recunoscut-o niciodată. Mereu consideram că era nedrept, ea să aibă copii de parcă altă treabă n-ar mai fi avut, iar noi doi să rămânem fără niciunul. Uneori, o uram.

Jamesie își privea soția ca și cum ar fi fost gata să fie răpită de extratereștri.

— A fost o curvă criminală! Asta a fost. Bătută-n cap mai ești, zău așa. Să nu te mai apropii de țâncii ăia. Tu nu poți să ai și cu asta am terminat.

— Într-adevăr, dar tu poți, nu-i așa? Din câte-am auzit, Carol e din nou însărcinată. Ești sigur că-i al tău? Până și maică-mea o scuipă-n cap pe Carol, ceea ce nu-i puțin lucru.

Privindu-și soția, Jamesie nu fu sigur deloc ce să facă în fața unei asemenea schimbări.

Unde era Debbie, nevestica recunoscătoare că-l vedea? Care

își dădea toată silința să-i mulțumească? În locul ei apăruse o femeie cu ochi duri și împietriți, în care nu se recunoștea zâmbetul de pe buze.

— Ți s-a făcut de cotonogeală, Debbie? Ia vezi.

La asta, femeia râse și continuă să mănânce.

— O dată să mă mai lovești, și vezi tu pe dracu', Jamesie, crede-mă.

Jamesie își împinse scaunul înapoi, scrâșnind zgomotos cu picioarele acestuia pe podeaua bucătăriei. Debbie fu sus înaintea lui. Avea cuțitul de carne în mână.

— Hai, grăsan împuțit ce ești! Încearcă. Să capeți și tu ceva din ce-a primit Barry Dalston. Îmi cunosc drepturile, să știi. Pot păstra casa asta numai pentru mine, iar tu rămâi cu ochii-n soare. N-ai niciun drept asupra ei. M-am interesat, băiatu'. Acum îmi știu drepturile. Zi-i târfei de Carol că n-o să calce-n viața vieților ei pragul ăsta, nici ea nici plozii ei afurisiți. M-am săturat de tine și curvăsăriile tale. Și de tine, și de ce vrei *tu.* Cu mine cum rămâne? Cum rămâne cu mine, soția ta? Ce-ar fi să te intereseze și ce vreau eu, măcar o dată?

Continua să țină cuțitul ridicat, parcă gata să-l înfigă-n el din clipă-n clipă.

— Lasă cuțitul jos, Debbie, te previn.

Debbie clătină din cap:

— Ieși afară, secătură, și du-te la aia cu care-ți petreci tot timpul. Mie mi-e pân-aici. În sfârșit, m-am săturat. Nu te-aș mai vrea acum, nici dacă ți-ai bătea scula-n diamante și te-ai băși parfum. Așa că ia cară-te de-aici.

În cuvinte și pe față i se citea tot ceea ce-i făcuse Jamesie vreodată.

Jamesie își privi mâncarea. Era lihnit de foame și, cunoscând-o pe Carol, la ea nu putea primi decât un sandviș. Dintr-odată, confortul casei i se păru destul de atrăgător.

Debbie ocoli încet masa.

— Ieși afară, Jamesie. Cară-te înapoi la ea. Nu mai am chef de tine. N-am să te mai primesc în bucătăria mea, cu tot ce însemni tu. Asta-i casa *mea.* Eu am curățat-o, eu am decorat-o, eu ți-am ținut-o. Acum, e a mea.

Când mai făcu un pas spre el, Jamesie se retrase. În sfârșit, ieși din casă.

Debbie trase zăvorul în urma lui și oftă din greu.

O făcuse, chiar o făcuse.

Jamesie plecase.

29.

Rhianna se uita la Matty cum stătea singură, albă și trasă la față, cu ochii neliniștiți. Arăta îngrozitor. Până și părul îi era lipsit de viață.

Traversă camera de recreere, pentru a-i vorbi. Când se apropie, Matty spuse cu voce tare:

— Nu azi, Rhianna. N-am stare.

Rhianna se așeză totuși lângă ea.

În cameră era zgomot. Un televizor urla dat la maximum, iar radioul încerca să-l întrecă. Se transmitea o emisiune despre natură, „Supraviețuirea”. Niște urși polari se fugăreau în jurul unei calote de gheață, încercând să se împerecheze. Femeile îi îndemnau cu comentarii obscene. La radio cânta muzică pop. Era un haos.

În capătul opus al sălii, alte deținute jucau cărți, bând cafea și fumând. O pâclă deasă plutea prin aer, formând o atmosferă de tavernă.

Matty continua s-o ignore, iar Rhianna stătea mai departe lângă ea, așteptând-o să vorbească.

Sarah veni spre ele, cu pupilele dilatate și gura mișcându-se în ritmul unui cântec pe care nimeni nu-l înțelegea.

— Vreo șansă de ceva pileală, Rhianna? Pe credit, ca să zic așa. Până vine partea următoare.

Rhianna clătină din cap:

— Nicio șansă. Ești prea trosnită, Sarah. Dacă n-ai grijă, ai s-adormi și s-a zis cu tine. Adio.

Sarah oftă.

— Mie mi se pare destul de mișto.

Matty își șterse fața cu o mână. Gestul îi trăda furia.

— Ție toate ți se par mișto, curvă idioată.

Vocea ei era amenințătoare.

— De ce te plângi? Ești în proces pentr-un fleac. Ai să pleci din tribunal cu sentința ispășită, așa că de ce nu ne lași în pace, să-ți ții pentru tine aiurelile de drogată?

Se ridică și o îmbrânci din fața ei:

— Hai, caramba, până nu mă enervez. Nu ești decât o puștoaică răsfățată. Nu te mai smiorcăi și ține distanța. Dacă ții la moaca asta împuțită.

Pumnul fu pe cât de puternic, pe atât de neașteptat. Nimeni n-ar fi crezut ca Sarah să aibă un asemenea curaj.

Femeile amuțiră.

Sarah rămase pe loc, nesigură, cu pumnii strânși.

La televizor, glasul lui David Attenborough înșira meritele calotei de gheață polară, iar la radio, Pointer Sisters cântau *We Are Family.*

— Haide, bă aia mare! Dă și tu!

Sarah avea chef de bătaie. Matty îi privi ochii tulburi și o mai împinse o dată.

— Ești prea drogată ca să dau în tine. Nu-ți dai seama, tâmpito?

De astă dată, Sarah îi dădu o palmă răsunătoare.

Obrazul lui Matty se înroși.

Luându-și cana albă de cafea, o lovi din răsputeri în obraz. Pometul se turti sub impact, iar Sarah, sub ochii tuturor, inclusiv ai gardienelor, căzu în genunchi, apoi cu totul, pe dușumeaua tare. În clipa următoare, se dezlănțui debandada.

Gardienele mișunau pretutindeni. Rhianna îngenunchease lângă fată, încercând să vadă ce făcuse, iar Matty fu scoasă din sală.

Era un pandemoniu total. În timp ce era condusă afară, Matty nu făcea decât să zâmbească modest. Gardiană șefă ar fi pariat leafa pe-o lună că Enderby n-ar fi trecut niciodată la agresiuni fizice. Nu dovedea altceva decât cât de amarnic putea să se înșele.

Rhianna rămase cu tânăra leșinată până la sosirea medicului, când plecă înapoi în celulă. Așezându-se pe pat, cu capul în mâini, se întrebă ce sistem o fi fost acela care o închidea pe una ca Matty împreună cu Sarah și celelalte fete.

Susan năvăli pe ușă.

— E adevărat, Matty a bătut-o pe biata Sarah?

Rhianna dădu din cap.

— Nu e în apele ei, i s-a întâmplat ceva săptămâna trecută, explică Susan. La vizită.

— Nu-i mai tot găsi scuze, Susan. Tot ar fi lovit ea pe cineva,

altă dată. Așa merge treaba aici.

Își privi prietena în ochi.

— Dacă nu ești așa când sosești, devii, până pleci. Să nu uiți.

Susan ieși, revenind în celula ei.

Privi spațiul restrâns, produsele de coafură și fardurile lui Matty. Îi văzu periile de păr și gelurile și se simți cuprinsă de o cumplită tristețe.

Oare aceasta avea să fie următoarea etapă a propriei sale vieți? Episoade violente și oameni dezechilibrați? Alte colege de celulă, alte fețe?

Simți că o apăsau pereții și-și impuse să-și înghită panica din ea.

Matty tocmai își ratase orice șansă de apel.

Dacă o acuzau de scandal, era terminată.

Dar Susan se întreba în adâncul sufletului dacă nu cumva asta și dorea cealaltă femeie.

∴

Lui Roselle îi plăcea clubul în timpul săptămânii. Era mai liniștit, mai calmant. Nici chiar stripteuselе nu se prea deranjau, în timpul săptămânii. Executau doar mișcările, știind cu siguranță că bărbații care le priveau nu așteptau prea mult de la ele. Domnea o atmosferă foarte relaxată.

Se duse la principalul ring de dans, unde o văzu pe Denise făcându-și numărul. O plăcea pe Denise, o fată înaltă, cu sâni până-n talie și niște coapse care-ar fi putut sparge nuci. Bărbații o plăceau și ei; pentru unii, era inaccesibilă, adică exact ceea ce-i interesa. Bărbații plăteau pentru femei pe care nu le puteau obține decât dacă erau prostituate. Știau că o femeie ca ea, dacă-i cereau o întâlnire, le întorcea spatele.

Acest gând o făcu pe Roselle să zâmbească, iar Mad Mary, una dintre „fetele” mai vârstnice, chicoti împreună cu ea. Mad Mary lucra în timpul săptămânii, știind că la vârsta și cu înfățișarea ei nu mai avea nicio șansă, când venea weekendul.

De fapt, Mary bea șampania clubului. Bea orice.

Roselle o privi, parcă abia atunci văzând-o pentru prima oară. Ridurile din jurul ochilor și al gurii, sticlirea dură a privirii. Zâmbetul profesionist.

— Aș putea primi vreun avans, Roselle?

Clătină din cap:

— Nicio speranță, Mary. Îți dau un avans dacă te cari de-aici în

altă parte, până le rămâi și ălora datoare, și pe urmă te-ntorci. Te-am bunghit eu.

Logica argumentației n-o descurajă deloc pe Mary. Ba chiar o făcu să râdă și mai tare.

— Într-adevăr, dar mor să beau un pahar.

Roselle trecu pe lângă ea, fără o vorbă, dar îi spuse barmanului să-i ducă lui Mad Mary o vodcă mare și o cola.

Nu era chiar atât de aspră pe cât dădea impresia.

În hol, aruncă în jur o privire profesionistă. Totul era în ordine. La recepție era Linette, o fată înaltă cu înfățișare hispanică, o claie de bucle și ochi mari de căprioară.

Avea șolduri ca un crucișător și sâni mici și tari. Cea mai mare speranță a ei era să-și păstreze postul de ia intrare. O foloseau când se umplea clubul, iar celelalte fete erau ocupate. Linette mai avea și un defect de vorbire destul de accentuat.

Mandrax-ul o făcea să pronunțe bălmăjit cuvintele.

Roselle n-o luă în seamă, ieșind în aerul rece al nopții.

Portarul, Harry Albright, îi zâmbi:

— Frumoasă noapte.

Dădu din cap, dar nu-i răspunse.

Harry era o mană cerească. Nu bea, nu fuma și nu s-ar fi atins de fete nici cu mănuși. Le detesta. Avea o soție drăguță, copii drăguți și o casă drăguță, în Becontree.

— Pari necăjită, fetițo. Totu-i în regulă?

Glasul îi era morocănos, dar grijuliu.

Roselle surâse:

— Mă simt cam abătută, atâta tot.

Harry clătină din capul său leonin, a deznădejde.

— Din cauza clubului. Atâta prefăcătorie nenorocită, de mi se-apleacă. Dar măcar își achită notele.

Rămase ascultându-l, tăcută.

— Toate-s niște boarfe, toată gașca. Cu viețile pe care le duc, te-apucă jalea. N-au niciun pic de respect, mă-nțelegi. Nu se respectă nici pe ele însele, nici pe nimeni.

Roselle reveni în clubul cald. Fără a-și da seama, Harry o deprimase și mai rău.

Joseph era plecat la schi, cu școala. Gândul o făcea fericită. Băiatul avea de toate, tot ce-i putea dărui ea. Iubire și bani. Lucruri pe care Roselle nu le avusese niciodată.

Apoi se gândi la Wendy și la ceilalți. Dar mai ales la Wendy.

În cabinetul ei, scoase o fotografie pe care o ținea într-un sertar. Era cu ea și Barry. Arăta foarte chipeș, ca un manechin. Ochii îi zâmbeau și era fericit, cu adevărat fericit.

După aceea, își deschise poșeta și luă o poză a ei cu Wendy, făcută în apartament. Fata semăna leit cu el, erau aproape identici.

Și totuși, adolescenta pe care începea s-o iubească de-acum ca pe propriul ei copil fusese violată bestial de omul pe care Roselle îl iubise cândva. Cum putuse să nu-l vadă așa cum era de fapt?

Dar știuse, în adâncul ei. În noaptea când apăruse Susan, cu vechiul ei mantou de pled, mirosind a copii mici, a sarcină și a sărăcie, Roselle înțelesese perfect cu cine era încurcată. Toată viața cunoscuse Barry Dalstoni, până la Ivan. Barry o trăsese înapoi în șanț, ceea ce o speria mai rău decât orice. Nu trebuia să permită să se mai repete. De dragul lui Wendy și, poate, al altora ca ea.

Toată acea experiență cu Barry și familia lui o schimbase pe Roselle. O făcuse să se privească pe sine și viața ei și să decidă că avea de operat niște schimbări majore.

Începând cu clubul.

Avea să-l vândă, într-o bună zi, după ce bietul Ivan își dădea ultima suflare, iar ea îl instala undeva într-un cimitir evreiesc civilizat. Atunci, avea să se debaraseze de toate și să-și facă o altă viață, o viață respectabilă, eventual cu un bar sau un restaurant cochet.

Undeva unde să se poată relaxa și să poată privi clientela fără a o apuca dezgustul și deznădejdea. Unde chelnerițele erau curate și pe dinafară, și pe dinăuntru. Unde banii se câștigau cinstit și se cheltuiau pe distracții decente.

Fusese nevoie de Susan Dalston pentru a o face să înțeleagă cât de atrăgătoare era o asemenea perspectivă. Susan și necontenita ei luptă pentru a rămâne cu capul la suprafață, cu copiii pe calea cea dreaptă și cu șoldurile într-un perimetru acceptabil.

Lăsându-și capul pe birou, Roselle începu să plângă cum niciodată n-o mai făcuse. Doamne, cât spera ca prietena ei să înțeleagă de ce-i trădase încrederea, spunându-i lui Geraldine adevărul. Se temea numai ca, în disperarea sa de a o ajuta, să nu fi pierdut singura prietenie adevărată pe care o cunoscuse în

viața ei.

∴

June și Joey stăteau în fața televizorului lor nou și mare, urmărind *Profesioniștii.* June bea mai mult ca de obicei. Când o văzu turnându-și încă un scotch mare într-un pahar de sticlă încrustată, Joey comentă:

— Te lași, ziceai, nu?

Îl privi, cu ochii strălucitori după atâta alcool.

— Am nevoie. Azi iar am primit o scrisoare de la Susan.

Joey își dădu ochii peste cap.

— Iar începem. Acum ce-a mai făcut?

— N-a făcut nimica, ridică June din umeri. Susan n-a făcut niciodată nimic, nu? Nu ca noi. Nu ce-am făcut noi.

Enervat, Joey închise ochii.

— Doar n-ai de gând s-o iei de la capăt? L-a omorât pe Barry și, oricum o fi fost el, nu merita asta.

June clătină din cap:

— Ba o merita, Joey, și-ar fi trebuit să i-o facă de ani de zile. O trata ca pe un căcat. De ce ne mai prefacem cu o chestie care știm că-i minciună? Ne-am umplut de bani de pe urma ei și a copiilor ălora și nu le-am dat niciun chior. Nici măcar de-o-mpuțită de bomboană.

Joey dădu televizorul mai tare, spunând plictisit:

— Mai slăbește-mă, June. Și cu Debbie slăbește-mă. Alta ca ea. De unde ne-or fi picat astea două? O pereche de smiorcăite nenorocite.

June își bău paharul dintr-o suflare.

— Susan avea dreptate să nu lase fetele aici, cu tine. Și cu asta a avut dreptate. Nici măcar tu nu poți s-o negi. Am văzut cum te uitai la Wendy. Și Susan a văzut. Juma' din viața ei te-ai ținut după ea. Mai ții minte când te-am prins în bucătărie? Știam că te dădeai la ea și eram geloasă.

Joey rămase cu ochii pe ecran.

June clătină din cap, bețivănește.

— Atâția ani am urât-o, din cauza ta. Și totuși, tu ce erai, de fapt? Un stricat, Joey. Un pervers și nimic mai mult. Debbie a fost să vadă copiii și nu mai poate după ei. Mi-a zis să mă car și a avut dreptate. Când ajungi la vârsta noastră, nu-ți mai rămâne altceva decât copiii și nepoții. Le-aud pe femeile din cartier vorbind, „I-am dus pe micuții fie-mii la zoo sau la muzeu". Le

acordă nepoților mai mult timp decât le-au acordat copiilor lor. E de la sine înțeles, nu? Ei sunt viitorul, generația următoare. Iar noi doi, ce avem? Un împuțit de televizor cât toate zilele și-o coșmelie ca lumea, cumpărată cu banii din sângele lui Susan.

Joey privea ecranul; parcă ar fi fost surd, cuvintele ei nu păreau să-i ajungă la urechi.

— În fiecare zi din săptămâna asta, Debbie a fost la cămin. În fiecare zi nenorocită. Parcă și-ar găsi acolo o nouă șansă de viață. S-ar putea să mă duc și eu. Pe Rosie o găsește de toată coma, iar Barry junior e o comoară. Alana și Wendy sunt două frumuseți. Wendy a-ncercat să se sinucidă, Joey. O fetiță ca ea, a vrut să-și pună capăt zilelor…

— Parcă-ți spusese să te cari. De unde știi toate astea?

Auzindu-l, June râse:

— Sigur că m-a expediat, da nu vorbea serios, nu? O nimica toată de ceartă. Se întâmplă în orice familie. M-am întors de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și am găsit-o veselă. Îl dăduse pe Jamesie pe ușă afară.

Joey se răsuci în fotoliu, mugind:

— Nu mă interesează, June. Dacă vrei să te-apuce mămoșenia, treaba ta, fato. Eu nu vreau să știu.

June își umplu din nou paharul și sorbi din lichidul arzător.

— Sigur că nu vrei. Asta-i problema, că niciodată n-ai vrut.

Privind-o, Joey își dezveli dinții:

— Ei bine, ai cam întârziat, nu crezi? S-o faci pe mămica și pe drăgălașa.

— Prea mult am întârziat, Joey, răspunse June, cu privirea în pahar. Aici e-aici.

Atunci Joey își privi soția, cu adevărat o privi, și oftă. Arăta bătrână. Pe sub machiaj și coafură, era bătrână. Amândoi îmbătrâniseră.

— Mă mai ai pe mine, June.

Îl privi în față, îi văzu ridurile de ură din jurul ochilor porcini, răutatea gurii, și oftă adânc.

— Ai dreptate, Joey. La înveselește-mă puțin, ce mai aștepți?

Joey reveni la *Profesioniștii,* sperând ca Junie a lui să redevină bleagă cum o știa, și cât mai curând.

Îl călca pe nervi.

∴

Susan îi zâmbi a bun venit lui Colin. O privi pe femeia de

lângă el și dădu din cap, politicoasă. Geraldine nu era pregătită pentru înfățișarea lui Susan. Vedea o femeie diferită de cea din fotografiile de la dosar. Osânza aceea greoaie dispăruse. Deși femeia din fața ei n-avea să fie niciodată slabă, părea sănătoasă și în formă, și chiar avea talie. Părul îi era împletit într-o coadă franțuzească și purta un machiaj discret, care-i împuțina anii.

Geraldine îi întinse o mână cu manichiură fină, zâmbind.

— Geraldine O'Hara. Încântată de cunoștință.

Susan surâse larg:

— Deci Matty tot a vorbit cu dumneavoastră, până la urmă?

Era peste măsură de încântată. Prietena ei era la izolare de peste o săptămână. Nimeni nu mai știa ce se întâmpla cu ea, nici ce făcea.

— E bine? întrebă Susan, neliniștită.

Geraldine ridică din umeri:

— Nu vrea să vadă pe nimeni, mă tem, nici măcar pe mine.

Susan se încruntă. Îl privi pe Colin, apoi pe gardiană, care făcu o mutră ca pentru a o întreba: „La mine de ce te uiți?"

— Înțeleg. Și-atunci, cum ați ajuns aici?

Avea un presentiment rău, senzația că i se pregătea ceva important. Asta nu era o avocată de două parale, asemenea lui Colin; era o personalitate, una pe care oamenii o ascultau.

— Roselle a trecut pe la mine…

Susan avu impresia că toată camera se umple cu aer umed. Ridică mâinile:

— N-am eu bani pentru mata, așa că mai bine să ne oprim acum, da?

— Susan, știm ce s-a întâmplat. Știm totul.

Se albi la față.

Geraldine continuă, cu voce scăzută:

— Nu vrem decât să te ajutăm, atâta tot.

— N-am nevoie de ajutorul matale, scumpo. Mersi oricum. Sunt O.K. cu Colin.

Tânărul își scutură capul ciufulit, abătut.

— Vrei măcar să ne asculți?

Îndărătnică, Susan clătină din cap:

— Nu este nimic de spus. Acum plecați, vă rog, și lăsați-mă în pace.

— Știm ce i-a făcut Barry lui Wendy. Știm *totul,* Susan.

— Ba nu știți nimic. Și orice-ați ști, eu am să neg. Nu vedeți ce

face Wendy? Ce face Roselle? Zic orice, ca să mă scape. Chiar dacă nimica nu-i adevărat.

— Nimic din ce nu e adevărat, Susan?

— Din porcăriile pe care le-ndrugă.

O cuprindea panica.

— S-ar putea să obțin un proces cu ușile închise, spuse grăbită Geraldine. Nu va fi nevoie să mai afle nimeni.

— Cărați-vă de-aici, amândoi.

Se întoarse spre gardiană:

— Vreau înapoi în celulă. Aici am terminat.

— Poate-ar fi mai bine să-i asculți, Dalston.

— Nu zău? Și poate-ar fi mai bine să-ți ții clanța și să-ți faci datoria!

— O vor oferi pe Rosie pentru adopțiune, iar pe ceilalți copii au să-i împrăștie în familii diferite. Chiar vrei asta, Susan? N-au avut destule greutăți? Wendy a încercat să se sinucidă, din cauza celor întâmplate. Are nevoie de ajutor profesionist, femeie. Credeam că nu le dorești decât binele. Cum poți să nu vezi asta?

Vocea lui Geraldine răsuna cu putere în camera mică. Părea să ricoșeze din pereți. Susan ezită o fracțiune de secundă, iar Geraldine prinse ocazia.

— Te-aș putea duce acasă cât ai bate din palme, înapoi la ei. Sunt o forță respectată în meseria mea și accept să te-ajut pe gratis. Pe nimica. Niciun ban. Nu-mi arunca oferta în față, fiindcă a doua oară nu ți-o mai fac.

Vocea îi era atât de puternică, atât de sigură, încât Susan își dădu seama că, dacă refuza, își abandona singura șansă de a-și regăsi libertatea.

Privind-o pe gardiană, Geraldine spuse cu subînțeles:

— Vreau să discut cu *clienta mea* între patru ochi, dacă se poate.

Femeia ieși, fără să se uite în urmă.

— Dacă nu vrei să se afle, vom găsi o altă cale, îți dau cuvântul meu.

Susan o privi pe femeia imaculat îmbrăcată din fața ei.

— De ce vreți să faceți așa de mult treaba asta? Ce contez eu pentru voi?

— Susan, dacă ți-ai da seama cât de mult contezi pentru o mulțime de oameni, și în primul rând pentru propriii tăi copii.

Știm ce i-a făcut Barry fiicei tale. Fiicei lui. Știm că, pentru ceea ce a făcut, trebuia să-l elimini. Suntem alături de tine, numai dac-ai putea înțelege.

Îl privi pe Colin, așteptându-i confirmarea, iar tânărul zâmbi.

— Întru totul. Nu pierde șansa asta, fiindcă e cam singura pe care o poți avea.

— Și-atunci, ce altceva am putea face?

Geraldine se relaxă, nesigură de ce permisiunea acelei femei de a o ajuta o făcea să se simtă atât de bine. Atât de normal.

— Fișele medicale declară că ți-a dat o boală venerică și ai pierdut un copil. Pe alții, ți i-a scos din burtă în șuturi. Te ataca încontinuu. Dacă folosesc argumentele astea, te pot salva și nu va fi nevoie să știe nimeni adevărul. Până și propria lui mamă e dispusă să depună mărturie despre Barry și cine era el cu adevărat. Îți promit, pot să te scot cu sentința executată, dacă pun bine accentul pe detaliile din viața lui trecută.

Susan zâmbi.

— Kate îl ura, Dumnezeu s-o țină.

Se așeză la masă, privind-o pe Geraldine.

— Au să examineze cu atenție probele criminalistice, ce crezi? Acuzarea, vreau să zic.

Întrebarea o derută pe Geraldine.

— Vor miza pe faptul că l-ai lovit repetat cu ciocanul, da. Asta-i tot ce au, de fapt, modul de comitere a agresiunii. Dar pot aduce un psihiatru care să spună că era un act singular de represalii, provocat de ani întregi de violențe. Cum a și fost, nu-i așa?

Susan dădu din cap, absentă.

— Dar dovezile criminalistice… le-au păstrat? Știi, eșantioanele și toate celelalte.

— Ce-are-a face cu eșantioanele? Toate rapoartele declară că Barry a fost lovit de nenumărate ori cu un ciocan. Știm deja asta. Ceea ce ne trebuie acum e o limitare serioasă a pagubelor, care să facă irelevant acest fapt. Trebuie să apari ca o femeie care la propriul ei proces era încă în stare de șoc. Care a simțit că merita să fie închisă, pentru că luase o viață. Chiar dacă acea viață nu prea merita să ajungi în pușcărie pentru ea.

Susan o privi și surâse:

— Îmi placi, ești ca lumea.

Geraldine râse și ea:

— Și tu îmi placi, de fapt. Presimțeam eu.

Privindu-le, Colin se minună încă o dată de empatia instinctivă a femeilor între ele.

— Deci, vrei să zici că le spunem adevărul, dar nu tot adevărul. Asta e?

— În două vorbe, da.

— Dar probele – nu le vor examina, nu vor încerca să găsească altceva?

— Ca, de pildă? interveni Colin, exasperat.

Susan ridică din umeri.

— Știu eu? Voi sunteți experții.

Geraldine o privi în față:

— Mai există ceva ce-ar putea să găsească?

Nu-i răspunse direct.

— Chiar o faci pe gratis?

— Roselle spune că ar plăti ea. Dar mai vedem noi. Dacă pierd, nu-i iau niciun ban. Ce zici?

Susan o măsură cu privirea, de la pantofii de comandă până la tunsoarea scumpă, și oftă în sinea ei.

— Atunci continuă, m-ai convins.

Era un lucru pe care Geraldine O'Hara nu mai trebuise să-l facă niciodată în viața ei. De obicei, oamenii se rugau de ea să le preia cazurile; așa se proceda în lumea ei. Aveai experiență, deci luai bani pentru ea. Și, totuși, avea în față o ucigașă condamnată care-i făcea *ei* o favoare, acceptându-i competența, cunoștințele, timpul.

Geraldine râse cu poftă:

— Figură mai ești.

Lăsându-și capul în mâini, Susan se gândi la Wendy, la Rosie, la Barry și la Alana. Cei patru copii ai ei, atât de diferiți și totuși atât de asemănători. Trebuia să se întoarcă la ei, iar femeia aceea arătoasă, cu zâmbetul ei plăcut, putea s-o aranjeze.

Wendy avea nevoie de ajutor. Aceste cuvinte îi umpleau creierul. Cea de care avea nevoie Wendy, de care aveau nevoie toți, era mama lor. Sosise vremea ca Susan Dalston să-și permită să plece acasă.

∴

Matty stătea în celula de pedeapsă a secției cu izolare. Nu avea acces la materiale de scris, cărți sau radiouri. N-o deranja. Stătea așezată pe pat, zi și noapte, fără să se miște.

Gardiana de noapte deschise ușa celulei.

Era o femeie slabă, cu trăsături colțuroase și o slăbiciune pentru romane de Danielle Steel. Matilda Enderby o îngrijora.

— Să-ți aduc o cafea sau ceva?

Matty o privi de parcă n-ar fi știut cine era.

— Poftim?

— M-ai auzit. Vrei o cafea sau nu?

— Nu, mulțumesc. Mi-e bine așa.

Femeia ieși din celulă și o încuie. Cel puțin, încercase. Acum se putea întoarce la cealaltă lume a ei, plină de femei sexy și intrigi.

Matty reveni cu privirea la mâzgăliturile de pe pereți, zâmbind. Unele erau de-a dreptul amuzante, într-un mod naiv și porcos.

Încercă să se concentreze asupra lor, dar nu putea să vadă altceva decât pe Victor, sărmanul Victor, stând în fața ei, implorând-o să-i spună de ce era așa de nefericită.

De ce era atât de stângace. Atât de rea cu el. Cerându-i să-i explice ce anume o amăra atâta.

Expresia nedumerită din ochii lui, când își trecea mâinile prin păr, agitat.

Simțise cuțitul sub prosopul de bucătărie. Faptul de a ști că era acolo, așteptând-o, îi dăduse o senzație atât de plăcută.

În timp ce Victor se ținea după ea, îl mângâiase, conștientă că avea putere de viață și de moarte. Un sentiment atât de îmbătător.

A, își făcuse bine temele. O singură dată, prin inimă. O lovitură, fapta unei femei disperate. Îl vizitase pe medic, îi arătase vânătăile. Îi vorbise despre cruzimea soțului ei. Despre crizele lui de furie.

Victor arătase atât de șocat când îl înjunghiase.

Căzând în genunchi pe dușumea la picioarele ei, cu chipul atât de îndurerat, atât de alb. Crezuse că n-avea de gând să mai moară odată.

Chiar și când zăcea pe dalele albe, cu sângele bălțind în jurul lui, se temuse că avea să scape cu viață. Stătuse lângă el timp de peste zece minute, până se asigurase că era mort.

Nu-și asuma niciun risc.

Apoi, acel ultim horcăit oribil. Fusese îngrozitor.

Își turnase un pahar, un G&T tare, îl băuse, apoi ridicase

receptorul și începuse să urle.

Un rol unic în viață.

Le spusese povestea ei zecilor de ziariști, făcuse din ea însăși o reprezentantă a femeilor maltratate. Iar acum, apăruse Angela. Jigodia aia grasă îi pusese gând rău. O făcuse să-și piardă controlul, s-o atace pe Sarah.

Matty trebuia să se gândească la ceva strașnic pentru Angela, ceva la care nu s-ar fi așteptat. Să-i ofere ceva deosebit, cum făcuse și cu mama ei.

Gândul îl aduse un zâmbet pe buze. Eventual un incendiu... focul era purificator. Iar Angela avea nevoie de curățenie. Întotdeauna avusese o gură spurcată.

Se ridică de pe pat și bătu în ușa celulei. Gaborița veni în grabă. Deținuta respectivă era supravegheată să nu se sinucidă.

— Aș bea acum cafeaua ăla, te rog. Dintr-odată, mă simt mult mai bine.

— Ai putea și să mănând ceva, ce crezi?

Nu mai mâncase de zile întregi și dintr-odată simți că-i era o foame de lup.

— Cred c-aș reuși să iau câteva îmbucături.

— Un sandviș, poate?

— Îmi vine-n minte un pui fript, dar și un sandviș ar fi minunat.

30.

Roselle venise s-o ia pe Wendy de la cămin. În timp ce intra pe ușa dublă, simți obișnuita tristețe, la vederea copiilor care forfoteau prin jur. De toate culorile, de toate confesiunile, și toți nedoriți. I se sfâșia inima. Acele minți tinere erau perfect conștiente că nu li se acorda nicio valoare.

Fuseseră deja întinați, erau obișnuiți să fie trecuți cu vederea, dacă nu făceau nimic care să atragă atenția asupra lor. Ceva absurd, violent, sau autodistructiv.

Aceasta ar fi putut foarte ușor să fie și soarta copiilor lui Susan. Atâta că, indiferent ce altceva li se întâmpla, mama lor îi adora. Roselle se apropie de ușa biroului și ciocăni încet. Vocea doamnei Eappen răspunse cu dispreț:

— Așteaptă.

Roselle știa că văzuse prin geam cine era. Mai știa și că doamna Eappen nu era deloc sigură ce să creadă despre ea. Despre mașina ei, despre haine, despre ceasul scump. Știa că răsturna ideile doamnei Eappen cu privire la ce era just și ce nu. Se întreba cum reușea femeia aceea s-o pună mereu în defensivă, cu accentul mult mai puternic. Se pomenea spunând „gagiu” sau „bre”, cuvinte pe care nu le folosea cu niciun alt prilej. Nici măcar nu era propriul ei accent, pentru Dumnezeu.

Fu lăsată să aștepte aproape cinci minute, până când o chemă înăuntru un ordin dintr-un singur cuvânt:

— Intră.

Pășind în cameră, avu senzația că era transpusă din nou în zilele ei de școală. Simțea că avea probleme, deși știa că așa ceva era absurd. Ajunsese o femeie în toată firea, nu mai era un copil. Dar doamnele Eappen din această lume aveau grijă să trateze pe toată lumea ca și cum ar fi avut doisprezece ani.

Femeia o privi, cu expresia ei rece și critică.

— A, domnișoara Digby.

Cuvântul „domnișoara” fusese accentuat, ca și cum orice femeie de vârsta ei care nu se numea „doamna” ar fi fost o ratată totală.

— Cu ce te pot ajuta?

„Să mori”, îi trecu lui Roselle prin minte, dar știa cum să joace partida.

— Am venit s-o iau pe Wendy Dalston, ca de obicei. M-am gândit ca azi s-o duc la un ceai, la *Claridge’s,* apoi poate pe Regent Street, să facem niște cumpărături. Știu că abia așteaptă.

Vorbea cu un accent atroce. O știa și îi plăcea, mai ales când doamna Eappen închise ochii, chinuindu-se vizibil.

— Tocmai. Îți dai seama că, după calvarul prin care a trecut, e încă obosită și cam deprimată?

— Ba după ziua de azi nu va mai fi, pot să v-asigur. Mai am și o invitație la vorbitor, pe numele meu și al ei. Așa că-și va vedea și mama.

Roselle păstrase cea mai interesantă informație până la sfârșit și avu satisfacția de a o vedea pe cealaltă femeie pălind. Când doamna Eappen deschise gura să vorbească din nou, Roselle nu mai așteptă. Ieși din biroul mic și aglomerat, cu poze

ale lui Pooh Bear pe pereți și diagrame cu progresele copiilor marcate în carioca roșu și negru.

Doamna Eappen îi trata pe copiii din grija ei ca pe niște obiecte, iar aceasta avea să fie întotdeauna principala sa greșeală.

Wendy stătea însingurată, în zona de primire. Roselle o privi câteva secunde. Arăta ca o femeie în toată firea. La vederea lui Roselle, fața i se lumină.

În timp ce mergeau spre mașină, dintr-un taxi coborî Debbie. Arăta bine cum de luni de zile nu i se mai întâmplase. Expresia încordată îi dispăruse de pe față.

— În regulă, iubito. Pleci în oraș?

Wendy dădu din cap și făcu prezentările. Roselle observă că acei doi ochi albaștri și șireți o măsurau cu atenție.

— Am auzit multe despre tine, Roselle. Eu sunt sora lui Susan, în caz că nu știai.

Cuvintele lui Debbie sugerau că mai mult ghicise decât auzise și n-o deranja câtuși de puțin.

— Mi-a luat un timp până s-ajung să văd copiii, dar acum sunt în sfârșit aici…

Era cea mai aproximativă scuză posibilă a lui Debbie pentru că-i lăsase singuri atâta timp.

— Unde-i duci?

— La mine. Mă gândeam să-i țin o zi în grădină. Vara e pe terminate. Le fac și ceva de potol, îi las să lenevească. E frumos la mine-acasă. Liniștit.

— Eu am o invitație la vorbitor. Merg cu ea s-o vedem pe maică-sa, s-o convingem să accepte ajutorul unei noi avocate. Adică, dacă n-a fost deja convinsă, desigur.

— Susan mi-a spus de ea. Am primit ieri o scrisoare. Pare pe felie, dacă asta ne-ncălzește cu ceva. O luminiță la capătul tunelului, vorba ei.

Wendy tăcu pe tot parcursul convorbirii, dar niciuna dintre femei nu observă.

— Ei, vă urez o zi plăcută.

— O să fie. Am stat mult timp departe de copiii ăștia și am de gând să-mi scot pârleala.

— Fac o gașcă mișto, dac-o zic până și eu.

Se despărțiră bine dispuse. Roselle o privi pe femeia cea scundă și boccie, cu picioare grase, luând-o efectiv la fugă pe

alee, pentru a ajunge la nepoatele și nepotul ei.

Wendy nu vorbi decât după ce se așeză în mașină:

— Mama mea nu va lăsa să se afle adevărul. Pentru nimic în lume.

— Mama ta va face ce i se spune, măcar acum. Hai să mergem să ne distrăm, ce zici?

Porni, dar strălucirea zilei pălise oarecum. Wendy arăta din nou abătută, bântuită.

Roselle făcu o mare concesie și puse pe Radio One. Știa că fetei îi plăceau ultimele cântece pop. Spera s-o înveselească.

∴

Matty ieși de la izolare, întâmpinată de un ocean de fețe. Privi în jur, spre fetele și femeile pe care le ajutase, le sfătuise, și se miră de rezistența lor. Încă mai erau îngrijorate pentru ea, chiar și după ceea ce făcuse.

Sarah o privea prudentă, cu ochii mohorâți, dar neîncețoșați de droguri. Zâmbind, Matty îi făcu cu mâna și observă că se relaxa vizibil.

Într-un mediu de închisoare se puteau cultiva discordii, care degenerau în episoade violente la cel mai mic fleac. Fără altceva în minte, mai ales la izolare, feudele erau la ordinea zilei. Femeile ca Matty complicau viața. Toată lumea se temea de ea și de cele asemenea ei. Simțeau că aceste persoane nu aveau nevoie de motive adevărate pentru a deveni violente. Susan ținuse celula lună, ceea ce o făcu pe Matty să zâmbească.

— Toată afurisita de dimineață am făcut curat.

Vocea lui Susan era ascuțită. Avea nervi și, cine știe din ce motiv, acest lucru o deprimă pe Matty și mai mult.

— Parcă nici n-aș fi fost plecată.

— Mai adineaori, n-ai fi zis! Arăta ca după un bombardament. Da’ mă știi, colega, ce vezi, aia culegi!

Intră Rhianna, care umplu și mai mult spațiul restrâns.

— Eram la sala de sport, am auzit că te-ai întors.

Fața ei slabă o privi curioasă pe Matty, care văzu în ochii ei o prietenie sinceră.

— Ce face Sarah?

— A luat-o pe seama ei, cum era și firesc. A spus că ea te provocase, că nu era în toate mințile și a stârnit gâlceavă. Obișnuitele.

— Mă așteptam eu. Nu vor să-ți spună nimic, așa-i? Nici acum

nu știu dac-au să mă inculpe sau nu.

— Nicio șansă, zâmbi Rhianna. Fata nu-i proastă. Și-a făcut numărul. Nu va mai urma nimic.

— Poate. Mai vedem noi.

Rhianna și Susan se uitară una la alta. Nu la așa ceva se așteptaseră.

— Ți-e bine, Matty? Ai nevoie de ceva?

— Mă crezi sau nu, am nevoie doar de puțină pace și liniște, vreau să scriu o scrisoare.

— Cui?

— Soră-mii, le privi serioasă Matty.

— Nu știam că ai o soră, replică Rhianna, cu vocea ascuțită de neîncredere.

— Multe nu știți voi despre mine, fetelor. Dar cred că veți afla într-o zi, dacă n-am grijă.

Apoi râse, iar Rhianna și Susan râseră împreună cu ea. Ambele știau însă că motivul de râs, oricare-ar fi fost, nu era deloc comic. Rhianna o trase ușor pe Susan afară din celulă, lăsând-o pe Matty să scrie. Se așezară în celula Rhiannei și se priviră.

— Iarăși s-a schimbat, nu? comentă Susan.

— Dacă nu te deranjează c-o spun, e mai sonată decât cea mai sonată ființă care-a fost vreodată sonată. Efectiv simți ostilitatea cum îi iese prin pori. Nu te-apucă frica, Susan? Pe mine m-ar apuca.

— Nu prea am ce face, este? Da’ după cum sună, e zguduită rău. Să sperăm că scrisoarea o să-i împace conștiința, am destule pe cap și fără să-mi mai fac griji cu Matty.

— Cu cât ți se stabilește mai repede data apelului, cu atât mai bine.

— Cred că s-ar putea să am într-adevăr șanse, cu Geraldine asta. Mă-ntreb cum o să reacționeze Matty, că a luat și cazul meu.

Rhianna nu-i răspunse. Dar presimțea că, în starea în care se afla, Matty n-avea să se bucure prea mult.

— Să ai grijă, Susan. Stai cu ochii deschiși. Când o apucă așa, Matty e capabilă de orice.

— O să-și revină, după ce o fură iar iureșul vieții. Iar Sarah ne-a scutit de multe bătăi de cap, nu? O să-i treacă și lui Matty, cu timpul. Ca tuturor.

Rhianna rămase tăcută.

Capul lui Susan era plin de gânduri la Wendy și Roselle. Urma să-și vadă prietena pe care n-o avusese înaintea ochilor de peste doi ani, Abia aștepta vizita. Urma să fie nemaipomenită.

— Oricum, azi îmi vine fata și cea mai bună prietenă, Roselle. N-am mai văzut-o de-atâta vreme că nu mai pot de emoție. Vreau să mă uit bine la ea, să văd cum a trecut prin anii ăștia din urmă.

— Care, Roselle? Mereu vorbești despre ea, îi știu numele.

— Roselle Digby. Locuiește în Soho.

— Nu cumva *acea* Roselle Digby, care ține clubul din Dean Street?

— Una și aceeași. Ne cunoaștem de câțiva ani buni. O fată de toată coma. Ea s-a oferit s-o plătească pe această Geraldine, deși zice că mă reprezintă și pe gratis, la nevoie.

— Te cred. O să ai apariții în presă, să ții minte.

Totuși, Rhianna era impresionată.

— Trebuia să spui mai demult secretul. Ai fi fost tratată aici ca o regină, cu o avocată ca ea.

Susan oftă fericită.

— Poate că da, poate că nu. Totuși, acum se leagă toate, nu-i așa?

— Ai să ieși, Susan, zâmbi Rhianna. Am o presimțire bună.

— Și eu, să știi. În sfârșit, mă simt în stare să privesc înainte, înțelegi?

Rhianna înțelegea perfect și avu un moment fugar de invidie.

— Știu prea bine ce simți. *Știu,* crede-mă.

∴

Geraldine era surprinsă de schimbarea lui Matty. Părea mai slabă, dacă așa ceva era cu putință, și era roșie la față, ca și cum ar fi alergat, lucru absolut imposibil în locul acela.

— Bună, Matty. Înțeleg că au explicat totul?

— Fata a căutat gâlceavă. Se mai întâmplă, în pușcării, Geraldine. A trebuit să mă apăr.

Geraldine nu era prea convinsă.

— Ei, oricum, ni s-a stabilit data apelului. Peste patru săptămâni, în 3 noiembrie. Ce părere ai?

— Excelent, zâmbi Matty, cu fața dezarmant de drăguță, în lumina soarelui de după-amiază. Abia aștept să ies.

Vocea ei părea a unei fetițe. Geraldine își înghiți sentimentul

de repulsie care o cuprindea de fiecare dată când vorbea cu acea clientă.

— Ar trebui să iasă bine, după articolele anticipate din presă. Cred că acum e climatul propice. Pe oameni îi interesează soțiile agresate. E un subiect politic. Se promulgă și se aplică legi. Ai mari șanse să pleci acasă.

Matty surâse din nou.

— Perfect. Fiindcă încep să nu mai suport. Vreau să-l las în urma mea și pe Victor, și tot ce s-a întâmplat. Să încep o viață nouă.

— Va fi greu să le lași în urmă când o să ți se publice cartea, nu?

Geraldine nu-și putuse stăpâni ironia, iar Matty ridică iarăși din umeri. Și mai nonșalantă ca de obicei.

— Dacă oamenii vor să-mi afle povestea, de ce nu le-aș spune-o? Aș putea inspira și alte femei să iasă din căsnicii similare, înainte de a fi prea târziu. Eu am așteptat prea mult și uite ce mi s-a întâmplat. O povestire prevenitoare e cel mai necesar lucru, nu crezi?

Putea să justifice orice, Geraldine știa, și abandonă subiectul. Acesta, însă, rămase plutind în aer între ele, tensionând atmosfera.

— O reprezint și pe Susan Dalston, spuse Geraldine, ca să schimbe vorba. Știai?

Matty păli și-și împinse părul înapoi de pe frunte, cu un gest despre care Geraldine știa că exprima furia.

— Nu. Nimeni nu s-a deranjat să mă pună la curent. Nici măcar propria mea avocată.

— Haide, Matty, calmează-te. Am mulți clienți, știi bine. Mereu mă ocup de femeile cu probleme. Exact cum e și Susan Dalston. Copiii ei au nevoie de ea. Și ea de ei. Dacă există vreo femeie care n-ar fi trebuit să fie închisă niciodată, numele ei este Susan Dalston. Vreau să spun, a suferit agresiuni în serie de cel mai grav soi. Știu, o pot dovedi. Am s-o scot de-aici și o duc acasă. Abia aștept. Din primul moment am plăcut-o.

Matty nu-i răspunse. Asculta zgomotele de-afară. Era oră de vizită și auzea sporovăială soților și a iubiților, a copiilor și a mamelor. De când se afla în închisoare, ea nu primise decât o singură vizită, cu excepția celor ale avocatei, iar de acea vizită ar fi preferat să se lipsească.

— Să nu uit – a sunat o femeie, cerându-mi să ne întâlnim în legătură cu tine. Angela și nu mai știu cum. Dar n-a venit. Știi despre ce-ar putea fi vorba?

Expresia lui Matty nu se schimbă. Știa că Geraldine strecurase anume acea veste, ca să-i observe reacția.

— S-ar putea să fie o ziaristă. Nu-mi vine-n minte nicio Angela. De ce, părea ceva important?

Privirea inocentă îi revenise. Geraldine ridică din umeri.

— Nu. Mi s-a părut doar ciudat, atâta tot. Mă gândeam că o fi cineva care ar putea să te ajute.

— Singura persoană care mă poate ajuta ești tu, Geraldine. Numai pe tine te am.

— Plus organizațiile și grupurile feministe. Să nu le uităm nici pe ele.

Matty privi un punct aflat deasupra capului lui Geraldine.

— Ei, ce știu ele, în fond? Tu ești cea mai importantă, nu? Fără tine, aici îmi putrezeau oasele. Nu, numai tu contezi, Geraldine. Nici nu-ți pot spune ce simt.

Geraldine avea impresia clară că Matty își bătea joc de ea și știa că nu putea face absolut nimic. Oricine avea dreptul la un proces cinstit, indiferent de sentimentele personale ale avocatului. Geraldine știa în sinea ei că eliberarea lui Matty ar fi putut prevesti judecarea dreaptă a multor femei pentru crime pe care fuseseră silite să le comită. Susan Dalston și atât de multe ca ea. Și-atunci, de ce nu simțea niciun dram de simpatie pentru femeia asta? De ce avea impresia că făcea o mare greșeală, reprezentând-o? Toți ceilalți o găseau pe Matty minunată, o clientă de vis, inteligentă, spirituală, cultivată, foarte atrăgătoare.

Și totuși, în sinea ei, nu se îndoia că Matilda Enderby era o asasină vicioasă, cu sânge rece. Din nou o cuprinsese deprimarea.

Acesta era întotdeauna efectul lui Matty asupra ei.

∴

Susan își văzu fiica și prietena așteptând-o în mohorâta cameră de vizită și zâmbi ca Pisica din Cheshire. Roselle o strânse în brațe până când le despărți gardiana. Se așezară la masa șubredă, iar Wendy se duse după cafele și o cola, ca să le lase câteva minute singure.

— Arăți de-a dreptul fantastic, Roselle. Grozav de tot. Și nici

cu o zi mai bătrână.

Vocea lui Susan era plină de admirație.

— Nici tu nu arăți prea rău, fetițo. Ai dat jos ceva de pe tine.

Susan oftă.

— Aici e mai bine decât în taberele de sănătate. Mi-aș dori să mă fi umflat cu ani în urmă, nu m-aș mai fi îngrășat niciodată așa.

Dar complimentul îi făcea plăcere și se vedea.

— Acum nu mai am decât zece pietre.[4] Christoase, mă simt ca Twiggy.

Trăsăturile ei fine se distingeau din nou și, deși n-avea să fie niciodată frumoasă, era cu siguranță atrăgătoare, ceea ce îi plăcea nespus lui Roselle.

— Wendy cum ți se pare? își întrebă ea prietena, neliniștită.

— Mult mai bine. Cred că faptul de a ști că s-ar putea să vii acasă o ajută enorm. A, și am auzit la bârfă că procedurile de adopțiune s-au accelerat.

Ridică mâna, pentru a o opri pe Susan să înceapă cu protestele.

— O să se ocupe Geraldine, face parte din procesul eliberării tale – faptul că ești o mamă atât de minunată. Așa că nu-ți mai face griji. Am lovele ca să-i întârzii la tribunal până-n anul 2000, dacă trebuie.

Susan se relaxă din nou.

— Ești o fată bună, Roselle. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Cel puțin, Barry mi-a dăruit copiii și, într-un mod ciudat, mi te-a dat și pe tine, nu?

Roselle îi apucă mâna, strâns.

— Iar mie mi te-a dat pe tine, și prin tine, pe Wendy. Țin așa de mult la voi două acum, îmi sunteți mai apropiate decât niște rude. Cu excepția lui Joe al meu, desigur.

— Desigur. Ce face?

Roselle se lansă într-o relatare despre fiul ei și meritele lui, pe care Susan o ascultă încântată. Nu-și mai încăpea în piele. Prezența lui Roselle în carne și oase compensa totul, atât de mare era puterea prieteniei lor.

Câteva dintre femeile de la vorbitor le priveau neîncrezătoare pe Susan Dalston și Roselle Digby. Susan nu-și dăduse seama cât de cunoscută era Roselle, iar acum înțelegea de ce prietena

[4] *10 stones* = 63 kg.

ei nu o mai vizitase. Reprezenta o enigmă pentru toate. O față celebră, care nu primise nici măcar o amendă de parcare, vreodată. I se spunea adesea „femeia lui Ivan”, deși relația dintre ei se încheiase cu ani în urmă.

Lui Susan îi plăcea enorm senzația pe care o creau.

— Măi să fie, dacă știam, te-aș fi chemat mai dinainte. Nu-mi strică să am parte de cât mai multe ajutoare.

O deținută se opri lângă masă, salutându-le. Wendy veni cu cafeaua și spuse încântată:

— La bufet, toate vorbesc numai despre voi. Lucruri frumoase, bineînțeles.

— Ar îndrăzni să spună altceva?

Apoi, schimbând brusc subiectul, îi puse lui Susan întrebarea cea mai arzătoare:

— Și ce părere ai de Geraldine O’Hara?

— O găsesc nemaipomenită, Roselle. Și se ocupă și de Matty, colega mea de celulă.

— Asta vă va face să aveți și mai multe în comun. Geraldine pare convinsă că eliberarea ta e ca și sigură.

— Mda, mă rog, așteptăm și vom vedea. Dar am o presimțire de bine. Totuși, nu îndrăznesc să mă ambalez prea tare. Aici, așa ceva ar fi fatal. Trebuie să te-aștepți la tot ce poate fi mai rău. Orice e mai presus de-atât se ia ca o primă.

Wendy le asculta atentă pe amândouă.

— Spune-le adevărul, mami. Hai să-l dăm la iveală, odată pentru totdeauna.

— Vor avea parte de adevăr destul, iubito, ca să le-ajungă o viață. Nu e nevoie să te amestecăm și pe tine în povestea asta.

— Nici acum nu înțelegi, așa-i, mami? Poate că eu am nevoie să se știe adevărul, pentru ca oamenii să mă înțeleagă puțin mai bine. Ca să mă înțeleg eu însămi mai bine. Să-ncerc să găsesc un sens în viața mea.

Susan îi privi fața frumoasă și tulburată și spuse cu seriozitate:

— Nu ai ce sens să găsești, iubito. Ai fost prinsă într-o situație asupra căreia nu aveai niciun control. O știu, fiindcă și eu am trecut prin asta, ani de zile. Tatăl tău era un om care se folosea de toate, de oameni și de lucruri. Acum îmi dau seama. Noaptea, stau în pat și mă mir câtă putere l-am lăsat să aibă asupra noastră, a tuturor. Am fost o neghioabă nenorocită. Cu

ani în urmă ar fi trebuit s-o iau la picior. Să-l las să fiarbă în suc propriu. Dar n-am făcut-o. Am stat pe loc. Și pentru ce? Pentru asta. Iar acum, dacă deschizi gura, îmi vei arunca totul înapoi în față. Să ții minte asta, draga mea.

Wendy o privi un lung răstimp.

— Acum nu mai e vorba de tine, mami. Până și eu pot înțelege atâta lucru. E vorba de vină, de cine-a făcut una și cine-a făcut alta. Ei bine, ar trebui să-mi asum partea mea de vină. Trebuie să încep să accept responsabilitatea pentru ceea ce am făcut.

Roselle se uita la mama și fiica aproape matură, uimită cum reacționau una în fața celeilalte. Parcă ar fi fost gata să se ia la bătaie.

— Ia calmați-vă.

Vocea ei le risipi confruntarea din priviri. Susan se aplecă înainte, șuierând:

— N-ai să spui la nimeni, auzi? O vorbă să scoți, și-am să te fac mincinoasă. Am să spun că încercai să mă aduci acasă, și mă vor crede, fato. Mă vor crede.

Se întâmpla ceva, iar Roselle nu era sigură ce anume.

— N-am destule pe cap, cu Rosie și afurisiții de Simpsoni, cu școala lui Barry și nefericirea Alanei, fără să-ncepi acuma și tu? N-am nevoie și de chestia asta, Wend. Zău că n-am nevoie, pe lângă toate celelalte.

Vocea lui Susan tremura de emoție.

— Ar putea însemna o rejudecare a procesului, tot felul de complicații, așa că las-o moartă. Te rog, las-o așa cum e și pe urmă, când ajung acasă, am eu grijă să fie totul bine. Îți dau cuvântul meu, iubito.

Wendy se ridică de la masă și porni spre zona de primire, unde erau toaletele publice.

Sesizând expresia lui Roselle, Susan spuse:

— Treaba asta ne privește numai pe noi două.

— Așa se pare. Dar, cum spunea Geraldine, un proces cu ușile închise ar putea rezolva totul, numai dacă ai fi în stare să înțelegi. Ceea ce i-a făcut el ți-ar aduce imediat suspendarea sentinței și, indiferent dacă vrei s-o auzi sau nu, Wendy *are nevoie* de ajutor, ca să se liniștească înăuntrul ei. Nu-ți dai seama, Susan? Fata asta e chinuită de vinovăție și remușcări pentru cele întâmplate. Trebuie să se împace cu ea însăși. Să se

simtă cu conștiința curată.

Susan nu-i răspunse. Era dusă pe altă lume.

— Nu mai e un copil, Sue. E femeie. A avut grijă Barry. Acum, ție îți revine s-o faci să înțeleagă că o respecți ca adultă. Ca pe o persoană care poate hotărî singură. *Ei* i s-a întâmplat, Sue, i s-a întâmplat *ei,* nu *ție.* Trebuie să poată rezolva singură totul, altfel înseamnă că Barry a învins din nou, nu? Încă vă mai controlează pe toți.

Susan tăcea. Nu găsea nimic de spus. Wendy reveni. Îi zâmbi blând mamei sale.

— Mi-e dor de tine, mami, și trebuie să mă împac în sinea mea. Nu voi reuși, dacă mă tot protejezi. Am nevoie să se afle adevărul. Am nevoie ca oamenii să știe ce s-a întâmplat.

— Nimeni n-are nevoie să știe despre asta, iubito.

Wendy își privi mama drept în ochi.

— În noaptea aia, mi-a spus că nu eram a lui. A spus că tatăl meu era bunicul. Te-am întrebat și pe tine asta, odată, și nu mi-ai răspuns. Trebuie să știu, mamă. Trebuie să știu ce sunt și de unde vin. Oricât de rău ar fi. Nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce simt acum. În fiecare zi când mă scol, în fiecare dimineață când stau în pat încercând să mă-ndur să fac față încă unei zile împuțite de vinovăție și ură.

Susan clătină din cap. Vocea i se smulse din adâncurile ființei, când îi răspunse fiicei sale:

— Barry a fost tatăl tău, nici vorbă. Aș vrea să-ți pot spune altceva, crede-mă.

Wendy dădu din cap.

— Bănuiam eu. Dar trebuia să fiu sigură. Îți dai seama de ce, nu?

— Sigur că-mi dau seama, iubito. De-asta vreau ca totul să se termine. Ca să nu mai trebuiască să te mai gândești niciodată. Să nu ai de suportat nicio consecință, doar de a ști ce s-a întâmplat. Și până și asta se va șterge cu timpul, îți promit. Voi avea eu grijă, ți-o jur, sufletelule.

— Poți încerca, dar nimic nu schimbă adevărul, mamă. Poți să-l vopsești, să-l aranjezi altfel, dar adevărul tot adevăr rămâne, orice-ai spune tu.

O privi fix pe Roselle.

— Eu l-am omorât pe tata. Nu ea. Eu. L-am omorât cu sticla de brandy. Era deja mort, înainte de a ajunge ea acasă. Nu-i

așa, mamă?

Susan își privi ceașca de cafea rece și nu răspunse.

Nu mai era nimic de spus.

31.

Roselle stătea în apartament, sorbind dintr-un brandy mare. Încă mai era într-o stare de șoc extrem. Cum de nu ghicise niciodată? Cum nu-i trecuse prin minte că Wendy era cea care îl omorâse pe Barry?

Dar, în fond, cine-ar fi crezut una ca asta? De ce ar fi crezut-o cineva? Wendy era un copil, o victimă.

Iar acum, aveau în față o dilemă de proporții olimpiene.

Dacă Wendy mărturisea adevărul, și se părea că asta voia, putea ajunge într-o situație mult mai grav decât părea să-și dea seama. Avea să fie închisă, la fel ca mama ei, dar, în cazul ei, avea să fie deținută la discreția Maiestății Sale. Era prea tânără pentru a fi judecată, ca și pentru închisoare, așa că ar fi fost internată undeva într-o unitate de maximă siguranță.

Pe termen nedefinit.

Intră în dormitor, unde o privi pe fata adormită. Se părea că mărturisirea celor întâmplate îi luase de pe umeri povara unei lumi întregi. Acum era vizibil mai relaxată.

Până și doamna Eappen simțise ceva și-i permisese să rămână peste noapte la Roselle, fără prea multe proteste. Pentru prima oară după ani de zile, doamna Eappen nu mai avea niciun Dalston în incinta căminului. Ceilalți trei înnoptau la mătușa lor. Roselle îi auzise ușurarea din voce și zâmbise complice.

Scorpia bătrână avea să vorbească acum numai despre ei, se părea că în ultimele zile deveniseră singurul ei subiect de conversație.

Copiii asasinei.

Și dacă afla că adevărata autoare a crimei era fiica? Tare i-ar mai fi plăcut.

Roselle mai luă o sorbitură de brandy.

Biata Susan, nevinovată, în tot acel timp. Închisă, ascultând toate mizeriile din pușcărie și știind că nici n-avea ce căuta

acolo.

Chiar știa Wendy ce făcuse mama ei pentru ea? Ce împiedicase să i se întâmple? Și Roselle ar fi făcut același lucru pentru fiul ei, o știa. Dar nu putea crede că Susan nu făcuse niciodată măcar o mică aluzie.

Dar, în fond, Susan era isteață. Știa că un secret odată divulgat își pierde misterul, devenind mai ușor de dezvăluit iar și iar și iar.

Adică exact lucrul de care se temeau acum din partea lui Wendy. Acum, când adevărul ieșise în sfârșit la lumină, nu cumva fata avea să simtă nevoia să-l strige în gura mare?

Roselle reveni în salon și-i telefona lui Ivan.

— Am nevoie de un număr, cât mai curând posibil.

Apoi zâmbi, spunând politicoasă:

— Sigur că știu ce oră e, Ivan. Da ce futu-i mama mă-sii, este o urgență!

După ce închise telefonul, se așeză pe canapea și-și aprinse o țigară. O aștepta o noapte a naibii de lungă.

∴

Susan stătea întinsă pe pat. Era în plin tumult. Wendy dăduse totul la iveală. Deși avea încredere în Roselle, adevărul era că povestea ieșise la suprafață. Divulgarea adevărului putea fi un lucru îngrozitor. Uneori, putea face mai mult rău decât minciunile.

Toată viața o știuse. Mama și tatăl ei o învățaseră bine. Își acoperi ochii cu un braț, oftând.

Matty coborî din pat și îngenunche lângă ea.

— Credeam că nu vorbești cu mine, Matty. Abia dacă mi-ai spus o vorbă, de când m-am întors de la vizită.

Cealaltă nu-i răspunse imediat și, în lumina slabă, Susan îi distinse ochii, strălucitori, luminescenți.

— Deci, nu ești mulțumită că-mi iei prietenele, ți s-a făcut și de avocata mea? Cu asta mă aleg pentru că am fost bună cu tine, pentru că ți-am fost prietenă.

Vocea ei era negrăit de înceată și de suavă. Susan se întrebă dacă o auzise corect.

— Când mă gândesc la ce-a trebuit să suport aici, să împart celula cu una pe care n-aș angaja-o nici măcar să-mi facă în casă curat. Și totuși, se cade să te ajut, să fiu amabilă cu tine. Așa că te iau sub aripa mea, încerc să te ajut, și tu ești la fel ca

toate celelalte: o egoistă, o profitoare ignorantă.

— Ce spui? Ce te-a apucat?

Era ultimul lucru de care mai avea nevoie Susan Dalston în noaptea aceea.

Matty zâmbi:

— A, îți știu eu jocul, nicio grijă. Mă pricep la oameni ca tine, Susan. Sunteți profitorii lumii ăsteia. Eu îți dăruiesc prietenia și, pe urmă, la fel ca toate celelalte, tu abuzezi de ea. O folosești în propriile tale scopuri. Dar de data asta n-o să-ți mai meargă. De data asta, am s-o sugrum în față. Am să te omor înainte de a te lăsa să-mi iei totul.

Susan nu-i răspunse. Simți ceva rece pe gât și înțelese că era un soi de armă.

Matty părea să vorbească singură.

— Tot timpul... eu trebuie să le fac pe toate. Altfel, nimic nu iese bine, nu-i așa? Ești la fel ca Angela, ca maică-mea, ca Victor. Fără mine, toți ați fi niște *nimicuri.*

Susan asculta. Auzi din depărtare pași, în timp ce o gardiană își făcea rondul de noapte. În curând, vizeta avea să se deschidă și un ochi urma să privească înăuntru, ca să se asigure că totul era în regulă.

Atâta doar că nu era, iar Susan n-avea să i-o poată spune, nu?

— Și Victor a făcut aceeași greșeală... Le-a vorbit oamenilor despre mine. Le-a spus cum mă schimbasem. Dar eu nu mă schimbasem, niciun pic... doar că încetasem să mă mai prefac. Să mă prefac că totul era extraordinar, că-l iubeam. Că țineam la el. Îți dai seama ce greu îmi fusese, Sue? Să mă prefac că țineam la un om înalt, urât și plicticos? Un om cu o conversație așa de nesărată, încât mi-era greu să nu adorm. Uneori, îi căscam în față. Drept în fața lui căscam, și el se făcea că nu observă. Iar acum, trebuie să rezolv problema cu tine. Femeia cu care m-am împrietenit, sau cea mai apropiată pe care am avut-o în viața mea. Voiam să-i vorbesc lui Geraldine despre tine, dar tu mi-ai luat-o înainte, pe la spatele meu, nu-i așa? Ai luat-o pe la spatele meu și mi-ai furat-o. Nu mă mai place, din cauza ta. Mi-am dat seama azi, am simțit-o. O făceam să se simtă incomod, înțelegi, fiindcă se vede pe sine în mine. Cum faceți toate.

Vizeta se deschise și o voce întrebă încet:

— E totu-n ordine aici?

Matty afișă un zâmbet orbitor:

— Stăteam și noi de vorbă. N-avem somn.

Vizeta fu închisă, iar pașii cei grei se îndepărtară.

Susan nu mai putea să respire. Se temea să nu scoată vreun sunet, ca să n-o irite din nou pe Matty.

Cealaltă stătea neclintită, tăcută. După un lung răstimp, vorbi din nou, cu aceeași voce joasă, cântată.

— Iar acum Angela s-a întors și, închisă aici cum sunt, nu pot face nimic. Vrea totul de la mine, ca de obicei. Tot ce am. Mereu a vrut totul. Oamenii mă văd ca pe calea lor de a răzbi prin lume. Încă din copilărie, mă vedeau ca pe o ființă respectabilă. Așa că am să mă ocup și de Angela. Am și plănuit cum s-o rezolv. Ceea ce-nseamnă că mai rămâi numai tu, așa-i?

Susan era îngrozită. Știa că Matty era capabilă de orice.

— Ce-ai să faci?

Matty zâmbi, larg și prietenos, luminându-i fața drăguță, chiar și în semiîntuneric.

— Am să te omor, firește. Nu asta fac eu întotdeauna?

∴

Pe Geraldine o trezi din somn țârâitul persistent al telefonului.

Ridicând receptorul, șopti un „alo” obosit. Când auzi vocea lui Roselle, se ridică în capul oaselor, surescitată și perfect trează.

— De unde naiba mi-ai aflat numărul de-acasă?

Roselle râse încet:

— Te-ai mira să vezi ce pot obține, dacă vreau. Acum, am să-ți dau adresa mea – și fă bine de vino aici imediat. Iar înainte să-ncepi, află că e ceva ce nu poate aștepta până mâine dimineață și, când vei afla ce este, ai să te bucuri că te-am sunat acum. Crede-mă.

Peste zece minute, Geraldine traversa Londra.

Era intrigată, obosită și, mai mult decât orice, nervoasă.

Wendy ieși din dormitor. Arăta atât de matură, stând în lumina din hol, semăna atât de mult cu tatăl ei, încât Roselle amuți.

— A fost avocata? Avocata mamei?

Roselle dădu din cap.

— Bine. Pot să-mi fac o cafea, te rog?

Același gest.

Fata era acum femeie, în toate sensurile cuvântului. O putea controla oricare dintre ei?

O puteau opri să facă orice voia? Într-un fel, Roselle se îndoia. Nu avea încredere în ea.

∴

Jamesie intră în casă prin trapa pisicii. Dacă își împingea brațul înăuntru, în sus, putea descuia ușa din spate. Era un lucru pe care nu i-l spusese niciodată lui Debbie, pentru că dintotdeauna presimțise că putea avea nevoie să-l aplice într-o bună zi. Și, ca de obicei, avusese dreptate.

În timp ce închidea încet ușa, zâmbi în sinea lui. Acum avea să-i dea un motiv de răgete. Întorcându-se, văzu un băiețel în ușa bucătăriei.

Își scuturâ capul, consternat. Doar nu-ndrăznise…

Străbătând bucătăria cu pași mari, prea furios ca să-i mai pese de zgomot, aprinse repezit lumina.

— Salut, locuiești aici?

Barry îl uitase, nu mai ținea minte cine era.

— Unde-i mătușă-ta Debbie? Îi răspunse un glas gros, al cărui ton îl făcu să tresară.

— E aici cu mine, frățiie. Te-am auzit când ai venit prin spate. Și ți-am pregătit un comitet de primire.

Vocea lui June era mai stridentă ca oricând.

Jamesie închise ochii, disperat.

Când intră în salon, avu impresia că greșise casa. Arăta ca o cocină. Sau, atât de asemănător cu o cocină pe cât ar fi permis Debbie. Mai bine zis, casa arăta locuită. Erau acolo cei trei copii, micul Barry stând cocoțat acum pe genunchii mătușii sale.

— Și ce te-aduce înapoi aici? Te-a dat Carol afară, da? se interesă June.

Jamesie nu-i răspunse, iar Debbie râse sonor:

— Că bine i-ai mai zis-o, mamă. Ei, Jamesie, mă tem că te-a părăsit norocul, amice. Casa e plină și așa va rămâne, o bună bucată de vreme.

— E casa mea, Debbie, eu spun cine vine și cine pleacă.

June răspunse cu voce joasă:

— Ei bine, soțul meu, tatăl ei, s-ar putea să fie de altă părere. Ar fi bine să te previn de la început. Tare supărat mai e Joey pentru felul cum te-ai purtat cu fata lui. Mereu favorita lui a fost Debbie. I-a ascuns ea multe, da’ acuma, gata.

Jamesie simți pe beregată degetele de gheață ale spaimei. Își privi soția, care îi susținu ochii, numai nevinovăție.

— Nu i-am spus chiar totul, stai liniștit. Dacă-i spuneam, ai fi avut de-a face cu el pân-acum, nu crezi?

Jamesie se răsuci pe călcâie și ieși din casă. Toți știau că n-avea să se mai întoarcă.

June își privi fiica și râse:

— Era și timpul să fie și taică-tău de folos cu ceva, nu? Chiar dacă numai ca să-i sperie pe fricoși, bătrâni și copii mici.

Râseră cu toții.

Până și Rosie.

Alana, mereu atentă să prindă o ocazie, spuse cu voce tare:

— S-o fi găsind niște ciocolată fierbinte, ca să obosim la loc?

— Asta ești tu, nu alta, comentă June cu drag. Nicio șmecherie nu-ți scapă.

Debbie zâmbi.

— Sper să aibă mai multă minte de-atât, mamă. Zău că așa sper.

Privindu-și fiica, June simți o scânteie de afecțiune.

— O să aibă. Asta-i bucățică ruptă mă-sa. Susan, era ea în multe feluri, da' proastă nu era.

Fiica ei o privi serioasă.

— Ba era, mamă, ăsta-i necazul. Ambele am fost. Dar copiii ăștia, nu. Am să le spun de ce să se ferească în viață, ca să nu facă aceleași greșeli.

O vreme, June nu-i răspunse. Apoi, zise încet:

— Da, iubito. E o idee foarte bună.

∴

Susan avea dureri. Stătea în aceeași poziție de peste o oră și era prea speriată ca să se miște. Matty îi ținea cuțitul la gât și continua să vorbească.

Dacă nu-și întindea curând încheieturile, Susan se temea să nu înnebunească.

— Roselle mi-a adus-o pe Geraldine, Matty. Ți-o jur.

Cealaltă clătină din cap.

— Nu minți. Mi-ai umblat prin lucruri, am verificat. Mi-ai citit scrisorile. Javră cu două fețe ce ești.

Susan clătină încet din cap.

— N-aș face așa ceva, Matty, știi bine că nu.

Simți un strop de sudoare prelingându-i-se de pe frunte, pe perna tare.

Matty râse din nou.

— Ba da, Susan, nu te-ai putea abține. Cine-ar putea? Și eu ți-am umblat prin lucruri, de multe ori. Chiar și după ce m-a repezit Rhianna. Dar, de fapt, Rhianna te preferă acum pe tine, nu-i așa? Toate femeile te preferă pe tine în locul meu. Mă întreb, oare de ce?

Părea mâhnită.

Susan se grăbi s-o asigure:

— Nu mă preferă deloc. Toate îmi fac mizerii, știi și tu asta.

Simți lama lunecându-i în piele și înghiți un nod.

— Mă tai, Matty. Simt, simt sângele.

Și îl simțea. I se scurgea pe gât, amestecat cu transpirația. Cu siguranță, doar n-avea să-și dea viața într-o celulă a închisorii Holloway, ca încă o victimă a lui Matty Enderby și a fanteziilor ei psihopate.

∴

Geraldine o asculta pe Roselle tăcând. De fiecare dată când privea spre Wendy, simțea durerea și oroarea faptelor fetei. Cât de greu îi fusese, cu siguranță, să păstreze secretul atâta timp, apoi să-l scoată la lumină.

Violată de tatăl ei, apoi responsabilă de moartea lui. Privind-o pe mama ei cum trăgea ponoasele. Și, tot timpul, plângând în sinea sa, incapabilă să fie normală, incapabilă să fie din nou fată.

Geraldine știa ce simțea.

Nu fusese și propriul ei tată la fel? Peste măsură de prietenos cu fiicele lui. Atât de prietenos, încât mama lor nici măcar nu-l lăsa singur cu ele în aceeași cameră. Dar nu voia să se despartă de el, nici de viața îmbelșugată pe care le-o oferea.

Așa că au rămas împreună și au fost nevoite să învețe să-i țină piept singure, pe măsură ce creșteau și încetau să mai vadă totul ca pe un joc al tatălui lor cu ele. Erau singurele ocazii când își manifesta afecțiunea față de ele, în timpul acelor jocuri îngrozitoare.

Câtă îi mai rămăsese, cel puțin.

Acum, una dintre fete era măritată cu un bărbat foarte asemănător cu el, iar cealaltă rămăsese cu o ură la adresa bărbaților care uneori devenea de-a dreptul patologică. Geraldine știa că n-avea să-i treacă niciodată.

— Ce vrei să faci, Wendy?

Fata oftă adânc, cu fața ei tânără și frumoasă frământată de

griji.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Geraldine bău cu sete din cafeaua cu brandy și clătină din cap.

— Zău că nu știu. Din punct de vedere legal, mama ta ar putea ieși mâine. Dar, în fond, știi și tu asta. Pe tine te-ar aresta și te-ar închide în locul ei. Și știm amândouă că mama ta a trecut prin atâtea tocmai pentru ca să nu se întâmple așa ceva. Cred că ar trebui să spui o jumătate de adevăr, să le spui ce ți-a făcut. Probabil că mama ta ar accepta acum un asemenea compromis, ce zici? Dar ești gata să spui lumii acel lucru? Asta-i întrebarea.

Wendy dădu din cap cu tristețe.

— În tot timpul cât e închisă acolo, o simt. În fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut. M-am uitat cum ne decimau ca familie. Înghițeam tot ce-mi puteau arunca în față doamna Eappen și ceilalți ca ea. Încercam să am grijă de ceilalți, dar în sinea mea nu mai voiam decât să mă culc și să mor. N-am să mai suport mult timp. Fiecare fapta bună mă face să mă simt și mai rău, fiecare cuvânt blând mă face să mă simt ca o înșelătoare, să le spun tuturor să înceteze. Să nu mai fie așa de buni, când eu m-am purtat atât de îngrozitor. Mi-am asasinat tatăl cu o sticlă goală și am lăsat-o pe mama mea să suporte consecințele. Mama a patru copii, care au rămas fără ea, când aveau nevoie de ea mai mult decât de oricine, fiindcă numai pe ea o aveau.

Cuvintele erau rostite simplu și fără nicio emoție. Constituiau adevărul.

— Dacă vorbești, îi vei arunca totul înapoi în față, Wendy. Știi că așa e. Fă ce spune Geraldine. Spune-le ce anume a dus la crimă și lasă în pace restul, insistă Roselle.

— Mama a fost condamnată din cauza gravității atacului. A făcut praf capul tatei fiindcă eu îl mușcasem și îl zgâriasem, ăsta a fost singurul motiv. Din cauza expertizei criminalistice. Nu din alt motiv. Dacă ar fi telefonat atunci, imediat, la Moș Bill, nimic din toate celelalte nu s-ar fi întâmplat. O știu, iar acum o știți și voi, amândouă.

Geraldine începea să se enerveze.

— Ascultă, Wendy, mama ta a făcut-o ca să nu fii tu închisă și tind să fiu de acord cu ce a făcut. Cred că a acționat din instinct,

ocrotindu-te ca întotdeauna. Nu-i poți azvârli asta înapoi, acum, când a ajuns atât de departe.

Wendy privi în jos. Își mișca degetul mare, cu nervozitate, iar Geraldine și Roselle își amintiră că încă nu era decât un copil, oricât de repede fusese silită să se maturizeze.

Tăceau, fiecare adunându-și gândurile.

Într-un târziu, Roselle vorbi.

— Haide, iubito. E de ajuns s-o scoatem pe mama ta de-acolo și să ne mulțumim cu atât. De dragul lui Susan.

∴

Susan simțea oțelul intrându-i tot mai adânc în piele. Luându-și avânt cu un pumn, o azvârli pe Matty de lângă ea cu toate puterile pe care și le putea aduna. În spațiul restrâns al celulei, asta nu însemna prea mult.

Matty căzu greoi peste scrin, făcând ușile să se deschisă și tot conținutul să se răstoarne pe jos. Juca rolul de dulap, masă de toaletă și etajeră. Prăbușindu-se, o îngropa sub cărți, haine și ustensile de mâncat.

Susan se târî jos din pat. O văzu pe Matty ridicându-se în același timp și auzi pași pe palier, în timp ce gardienele alergau să găsească sursa zgomotului.

O încăierare într-o celulă putea fi lăsată să continue, dacă femeile nu foloseau arme tăioase. Gardienele ezitau să se implice în disputele personale. Dar dacă avea loc un incident în care cineva se rănea grav, era necesară o anchetă. Așa că, auzind trosnetele din celula lui Enderby, se mișcau mai repede ca de obicei.

∴

Matty se ridicase în picioare, clătinându-se. Lovea în gol cu cuțitul. Repezindu-se spre Susan, îl ridică în dreptul feței sale și încercă s-o taie cu toată forța de care era în stare.

— Te omor, Dalston. Am să-ți fac bucăți fața și o să mă uit la tine cum mori. Cum m-am uitat și la Victor.

Susan era îngrozită. În lumina slabă, Matty părea dementă – absolut capabilă să-și pună în aplicare amenințarea.

O apucă de beregată și o împinse peste paturi, lovind cu picioarele, în timp ce lama se mișca periculos în apropierea ochilor și a gâtului ei. Își retrase capul și o izbi din răsputeri pe femeia care urla.

În momentul când Matty se prăbuși sub lovitură, Susan îi simți

degetele zgâriind-o tare, iar cuțitul din mâna dreaptă o tăie lângă ureche, întețindu-i forța și adrenalina. Își dădu seama că Matty era complet nebună.

Sângele care-i curgea în ochi îi înroșea, făcându-i să arate diavolești.

— Te omor, Dalston, să vezi numai.

Matty ridică din nou tăișul în dreptul feței și al gâtului lui Susan. Râdea.

— Ești moartă, Dalston.

Susan îi mai dădu un cap în gură. Și, de astă dată, avu satisfacția de a o vedea pe Matilda Enderby căzând pe podea.

Când ușa se deschise, simți o ușurare enormă. Dar Matty se ridica din nou. Lama îi tăiase mâna, dar totuși nu simțea nimic, nicio durere. Se aruncă asupra lui Susan, cu dinții dezgoliți că ai unui animal. Era o masă de sânge și energie.

Gardienele se uitau cu uimire, iar Susan își retrase un pumn masiv și i-l trânti în fața rânjită.

În sfârșit, după un timp cât o veșnicie, Matilda Enderby ieși din joc. Totuși, încă mai reuși să se țină pe picioare zece secunde, înainte de a se prăbuși pe jos. Nimeni nu se apropie de ea. Frica se citea pe toate fețele.

Susan privi spre gardiene și spuse frântă:

— Da mult v-a mai luat...

∴

June ajută la culcatul copiilor. Micul Barry ridică brațele pentru un sărut, iar June ezită, după care, zâmbind, fi îmbrățișă, simțindu-i trupul mic și voinic lângă al ei. Era un sentiment minunat.

— Te iubesc, buni.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. În sfârșit, înțelegea farmecul copiilor. Poate ar fi fost mai bine să fi avut băieți. Întotdeauna preferase sexul masculin.

— Și eu te iubesc, prichindelule.

Cuvintele îi ieșiseră instinctiv.

— Da’ tot mama mă iubește cel mai mult.

— Sigur că da, amice, zâmbi June. Acuma, dormi.

Când ieși din cameră, o găsi afară pe Debbie.

— Ce drăgălași sunt, nu-i așa, mamă?

June dădu din cap, dar nu răspunse. Era prea sufocată ca să mai spună ceva.

— Dacă Susan iese din închisoare, toate astea vor înceta, îți dai seama?

Debbie oftă, istovită.

— Știu, mamă. Însă chiar dacă nu-i țin la mine multă vreme, cel puțin mă vor cunoaște. Vor ști că au o a doua casă aici, oricând o doresc.

June o privi lung.

— Știi ceva, Debbie?

Cealaltă clătină întrebător din cap:

— Ce?

— Chiar că ești o femeie de treabă.

O spusese cu uimire. Debbie râse, dar June observă imediat că nu-i răspunsese cu același compliment.

∴

Susan se așeză pe pat, înfiorată. Ușa larg deschisă lăsa să intre un frig amarnic. Gardiana de noapte, Leslie Gardiner, îi aduse un ceai fierbinte. Îi puse și o pătură pe umeri.

— Dârdâi. Infirmierii vin imediat, mai au de lucru cu Matty.

— Ai lovit-o rău?

Privind-o pe cealaltă în față, spuse repezit:

— Sigur c-am lovit-o al naibii de rău! Îmi ținea un cuțit la beregată, nu?

Gardiana oftă și reîncepu:

— De câte ori ai dat în ea?

— Păi, știi, și eu mă mir, da' n-am numărat. Eram prea ocupată s-o-mpiedic să mă avarieze permanent. De ce?

Femeia își înălță sprâncenele:

— Reține că nu trebuie să te enervez niciodată, Susan Dalston.

— Deci, e grav?

Gardiner zâmbi cu tristețe:

— Ia-o așa, era inconștientă și nimeni nu i-a găsit pulsul. Eu aș zice că e destul de grav, nu ești de aceeași părere?

Susan își înghiți teama.

— Ascultă, îmi sărise la beregată, îndrugând verzi și uscate. Nu-i în toate mințile, știi doar.

Gardiner își luă și ea un ceai și începură să poștească o țigară.

— Ei, votul meu îl ai. Dar, după ce-au să te-asculte, izolarea te mănâncă. Cel puțin, până se face o anchetă regulamentară.

Susan era îngrozită. Numai asta-i mai lipsea.

∴

Roselle intră în dormitor și o îmbrățișă pe Wendy prin așternut.

— Acum ți-e mai bine?

Fata dădu din cap. Părea mai destinsă, arătând din nou ca un copil.

— Mă simt mult mai ușurată după ce mi-am luat piatra asta de pe inimă. Atâtea nopți n-am dormit, văzându-l doar pe el. Pe urmă, mă vedeam pe mine însămi, lovindu-l cu sticla. Și zgomotul, Roselle, a fost un zgomot așa de groaznic. Ca un trosnet. De fiecare dată când mă gândesc, mi se face rău. Iar apoi, mă gândesc la buni Kate și la fața ei, când și-a dat seama ce-mi făcuse. Cât dezgust, în toate mișcările mâinilor și ochilor ei. Mă simțeam îngrozitor. Mi-a dat să beau whiskey și mi-a făcut o baie. Din cap până-n picioare m-a spălat. Pe urmă ai venit tu, mult mai târziu, când eu cădeam de somn, și m-ai dus cu tine acasă. M-am bucurat să merg. Era groaznic ca ea să mă vadă și să-și amintească mereu ce adusese pe lume. Și pe urmă, mama, făcând ceea ce-a făcut. Când am auzit, la început am fost atât de recunoscătoare. Voiam să mă ascund de toți și toate. Dar nu poți ține lucrurile închise în tine la nesfârșit, Roselle, oricât ai dori. Nu le poți ține ascunse.

Roselle o sărută pe frunte.

— Cred că știi mult mai multe despre asta decât mine, iubito. Îți dau dreptate.

— Mama mea nu-i în stare să facă rău nimănui. Nici măcar lui tata. Dar e cea mai mare specialistă din lume ca să-și facă singură rău.

∴

Susan stătea în celula întunecoasă a izolatorului. Știa că de-acum n-avea să mai adoarmă. Era prea activată.

Nu avusese intenția s-o vatăme pe Matty Enderby, în niciun fel, dar o lovise rău.

Închise ochii și oftă.

Din nou începea povestea cu Barry, fără să știe ce să gândească sau să facă.

Ar fi fost o ironie ca tocmai acum, când în sfârșit avea șansa de a scăpa, să fie condamnată pentru omor, cu premeditare sau din culpă.

Cu siguranță, viața era parșivă.

Dar știa că Gardiner o credea; toate gaboriețele își dădeau

seama că Matty nu era întreagă la cap și deja o atacase pe Sarah.

Gândurile îi alergau nebunește. Dar Sarah luase totul în seama ei. Își asumase vina. Ea ce-avea să facă?

Începu din nou să se plimbe prin celulă, având senzația că o striveau pereții. Dacă Matty murea, își pierdea orice speranță de a mai ieși vreodată de-acolo.

Susan se lăsă pe dușumea și începu să plângă, cu lacrimi amare. Revenise de unde plecase.

Chiar la începutul partidei. Într-o celulă, singură, întrebându-se ce naiba putea să facă.

Presimțea că, de undeva, Barry râdea de nenorocirea ei.

∴

Matty deschise ochii într-o lumină albă orbitoare, simțind o sfâșietoare durere de cap.

Un medic tânăr se aplecă asupra ei.

Îi simțea mirosul de aftershave și țigări.

— În sfârșit, te-ai întors printre noi.

Avea un glas surprinzător de profund pentru vârsta lui. Părea de vreo douăzeci de ani.

Îl privi lung.

— Ce mi s-a întâmplat?

Doctorul nu-i răspunse. În schimb, îi luă foaia de observație și o mai consultă o dată.

Matty închise ochii și ațipi din nou.

Tânărul medic din salonul psihiatric clătină din cap, deznădăjduit.

Doborâse deja doi infirmieri și un asistent, întorsese pe dos camera de tratament, iar pe el îl mușcase și-l zgâriase.

Trebuise ca tocmai în noaptea când era el singur de gardă să aducă una cu-adevărat violentă.

Fuseseră necesare două injecții separate cu librium ca s-o calmeze suficient pentru a fi imobilizată cu chingile

Își dorea să fi rămas inconștientă și ca femeia care o doborâse cea dintâi să lucreze în secția lui.

Dumnezeu îi era martor că mare nevoie ar fi avut de ea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Matty Enderby să se trezească din nou.

Făcuse deja destule pagube.

32.

În toată secția domnea liniștea. Podoabele de Crăciun atârnau de tavane, creând o atmosferă festivă. Un radio cânta încet, undeva, în apropiere. Televizorul era deschis. Femeile mergeau de colo-colo, bând cafele și fumând, vorbind în murmure joase, ca și cum s-ar fi temut să facă zgomot.

Rhianna, care aștepta transferul după pronunțarea sentinței, urcă la etajul patru și se opri lângă celuia lui Susan. Simți mirosul deodorantului pe care-l folosise; privi peria de păr lăsată neglijent pe așternut; zâmbi la vederea fotografiilor cu copiii, de pe perete.

Celula era vraiște, ca de obicei. Avea să-i lipsească Susan, cu adevărat avea să-i simtă lipsa. Dar nu se supăra. N-ar fi vrut decât s-o vadă liberă. Toate o doreau. Fiecare femeie din închisoare, de la deținute până la gardienele șefe. De la Matty nu mai rămăseseră decât posterele. Se părea că nu avea nevoie de ele la Bradmoor. Probabil că acolo existau destule materiale ca să fie mulțumită.

Rhianna mai primea vești de la ea din când în când, scrisori dezlânate, pline de amenințări voalate și promisiuni de prietenie nemuritoare. De data asta, Matty o luase razna de-a binelea, își pierduse orice capacitate de a mai deosebi realitatea de fantezie. În ultima vreme, nu mai trăia decât cu Depixol și cu vise. Era paranoică, după câte se părea. Când auzea, pe Rhianna o umfla râsul. Toate erau paranoice, așa ajungeau, în închisoare.

Închise ușa celulei și coborî încet scara. Își dădu seama că-și încrucișase degetele și zâmbi, dezvelindu-și dantura perfectă. O gardiană în trecere pe palierul de jos o privi și ridică din umeri.

Încă nu sosise nicio veste. Dar Rhianna putea să aștepte. În fond, fiecare femeie de-acolo avea tot timpul la dispoziție. Tot timpul.

∴

June și Joey erau la cârciumă. June băuse mai mult decât ar fi fost cazul, la o oră atât de timpurie, dar era bine dispusă. Joey arăta îmbătrânit. Pentru prima oară în ani de zile, îl vedea clar, îl studia cu adevărat, și-și dădu seama că avea o înfățișare decăzută. Viața îi era înscrisă în trăsături și pe tot trupul, de la

burta balonată de bere până la obrajii roșii vârstați cu vinișoare, după prea multă băutură și curvăsărie.

Zâmbi în sinea ei. În ultima vreme, nici halba nu mai era în stare să și-o ridice, necum altceva. Recent, avusese un preinfarct, care-și lua și el obolul. Nu mai băuse de o săptămână și mânca efectiv salată. Azi însă reîncepuse să bea „moderat”. Îl privi cum goli o halbă din două sorbituri și zâmbi din nou.

Pentru prima oară după ani de zile, June se gândi la Jimmy al ei. Ochii i se îmblânziră. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el, să-l păstreze. Fusese singura ei șansă de a duce o viață mai bună. Simți un nod în gât.

Oamenii încă mai credeau că Joey îi făcuse felul. Intrase în folclorul local. Până și tinerii în ascensiune îl respectau pentru asta, îi făceau cinste cu câte-un rând și vorbeau cu el ca de la egal la egal. Numai de-ar fi știut!

Joey își lăsă mâna grea peste a ei, rânjind. Ochii însă îi umblau după o barmaniță nouă, o blondă scundă cu piept mare și albeață pe un ochi. Albeața nu i-o observase, bineînțeles. Joey nu privea niciodată o femeie în față, înainte de a ajunge în pat cu ea.

June însă se bucura că dulăul bătrân mai avea viață în trup. Oricât de mult îl ura, încă mai ținea la el. Era un obicei pe care-l dobândise cu mulți ani în urmă și, cumva, nu se mai putuse dezbăra de el. La fel ca de fumat. Știi că până la urmă te va omorî, dar, Doamne, acea primă țigară a zilei…!

— Aș vrea să se grăbească, Joey. Sunt foarte nervoasă și neliniștită.

— Nu te mai frământa. Vom afla destul de curând.

— E fata noastră, sânge din sângele nostru.

Joey își turnă pe gât ultimele picături de whiskey și se ridică. Voia să mai zărească o dată Bristolii păsăricii ăleia, cât mai avea prilejul. Ieșea din schimb la ora două.

— Încontinuu mi-o spui, Junie. Încontinuu.

Porni spre bar, mătăhălos, în costumul prea strâmt pentru statura lui masivă, cu pungi sub ochi și colțurile gurii arcuite acru în jos. June rămase cu privirea în pahar. Ce viață irosită avuseseră amândoi.

∴

Rosie târâse bradul de beteală argintie Woolworth prin salonul lui Debbie de trei ori în ultima oră. Ceilalți copii se amuzau, dar

Debbie își pierdea răbdarea cu repeziciune. Acum, Rosie își propti mâinile-n șolduri și strigă din răsputeri:

— Rosie e rea!

Cei doi copii râseră și mai tare, până și Debbie găsind puterea să zâmbească. O parte din ea dorea atât de mult ca Susan să vină acasă, încât simțea gustul dorinței în gură. O altă parte, cea veche și egoistă, se îngrozea de posibilele consecințe. Copiii aceia își croiseră drum în sufletul ei de-a lungul a doar câteva luni, până-n adâncul făpturii. Ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru ei. Îi arătaseră cum putea fi viața, ce anume îl bucura pe Jamesie. Acum înțelegea cum îl cucerise Carol. De fiecare dată când le vedea fețele, înțelegea ce însemna viața.

Dar Susan avea să și-i împartă cu ea, era destul de matură pentru așa ceva. Dacă o eliberau, mai bine zis.

Micul Barry luă bradul și îl duse la loc, în colțul camerei. Alana strângea globurile și podoabele împrăștiate pe jos. Ochii băiatului stăruiră asupra cadourilor împachetate în culori vesele, toate așteptând ca mai multe mâini mici să sfâșie hârtiile, pentru a dezvălui comorile ascunse înăuntru.

— E cel mai frumos Crăciun din viața noastră, mătușă Debbie.

Barry nu știa despre recurs. Nimeni nu voise să-i trezească speranțele și cu atât mai puțin mama lui.

Alana își privi mătușa cu un surâs crispat, în timp ce pe fața ei în formă de inimă i se citea clar toată tensiunea, dacă nu și deplina conștiință a faptului. Oamenii credeau adesea că Debbie și Alana erau mamă și fiică. Asemănarea de familie sărea în ochii tuturor.

— Totul va fi bine, iubito.

— Am mai auzit eu asta, mătușă Debs. Am auzit-o toți.

Fața ei mică era lipsită de orice expresie, ca și cum și-ar fi consumat toate emoțiile, așteptând acum să-și facă din nou plinul.

— Vrei un ceai?

Debbie dădu din cap. Din bucătărie se auzea radioul și știa că urmau știrile. Alana voia să asculte, în caz că se întâmplase ceva. Debbie verifică dacă telefonul funcționa, pentru a cincisprezecea oară în ziua aceea. Avea de gând să sune odată, ca să le spulbere tuturor nerăbdarea?

O luă pe Rosie în brațe și o strânse, sărutându-i părul des și buclat și savurând senzația trupșorului ei robust.

Rosie zâmbi și o sărută la rândul ei. Toată acea iubire necondiționată era îmbătătoare pentru Debbie. Nu mai era sigură dacă ar fi putut supraviețui fără ea.

∴

Wendy stătea așezată pe treptele de la Old Bailey. Privea oamenii care treceau încoace și încolo, toți cu treburi și vieți proprii.

Pe trotuar, Roselle fuma cu furie. Probabil ajunsese la a treisprezecea țigară din ziua aceea. Wendy o văzu aruncând-o pe jos și strivind-o sub talpă, pentru a-și aprinde imediat alta.

Își dorea să fi fumat și ea o țigară, dar îi promisese mamei sale că avea să se lase și o făcuse. Azi, pofta de nicotină era aproape covârșitoare.

Îi amorțise fundul pe treptele de piatră. Se ridică, simțind cum sângele îi năvălea din nou prin picioare. O furnicau, amintindu-i că era în viață.

Privi spre locul unde un cordon izola reporterii și camerele de televiziune și zâmbi. Încă nu ghicise nimeni cine era. Avusese grijă Geraldine. Pentru câtva timp, avea să mai fie doar o fată atrăgătoare în costum negru de la casa de modă, prin bunăvoința lui Roselle. Pe toate le avea de la Roselle. Pantofii, poșeta, până și tunsoarea. Ce prietenă minunată le fusese tuturor.

Curând, Wendy avea să devină fata violată de propriul ei tată. Motivul pentru care mama ei îi terciuise capul până devenise de nerecunoscut. În curând, totul urma să apară în ziare. Geraldine o prevenise în legătură cu asta și cu toții erau pregătiți.

Cel puțin, credea că era pregătită. Oricum, se terminase. Nu spera decât să fie suficient pentru a obține eliberarea mamei sale, ca să revină acasă și să fie din nou stăpână pe viața ei și ale copiilor. Acolo unde-i era locul, de unde niciodată n-ar fi trebuit să plece. Își sacrificase ceilalți copii numai pentru ea. Wendy avea să țină minte toată viața. Indiferent ce spunea doamna Eappen sau oricine altcineva.

Mama ei valora cât o sută de doamne Eappen. O mie chiar. Mama ei era o eroină și pentru Wendy întotdeauna avea să fie, indiferent de rezultatul procesului. Spera numai ca acesta să fie cel pe care-l așteptau cu toții. Altfel, Wendy Dalston nu era sigură că mai putea trăi cu cugetul împăcat. Și până acum îi fusese destul de greu. Nu prea știa ce s-ar fi întâmplat dacă o

țineau pe mama ei închisă în continuare, cum era foarte posibil, chiar și cu ponderea opiniei publice și a organizațiilor de femei care așteptau afară, cu pancartele și rochiile lor Monsoon.

Bărbații, în special, păreau să găsească moartea tatălui ei mai sinistră decât o crimă obișnuită. Din cauza nimicirii complete a capului. A da în cineva cu ciocanul de peste o sută de ori părea opera unei maniace.

Dar Geraldine susținuse că în acele momente Susan Dalston nu fusese în deplinătatea facultăților mintale. Șocată de violul asupra fiicei sale, voise să-l înlăture de pe fața pământului.

Ziarele erau în al nouălea cer. Se terminase cu Barry Dalston, derbedeul simpatic, iar în locul lui apărea adevăratul individ: un pervers anormal și violent, care distrusese viața fiicei sale.

Geraldine avusese grijă și de asta. Adunase tot ce se putea găsi despre el și încropise o povestire foarte neplăcută. Ziariștii de scandal aveau impresia că muriseră și ajunseseră în rai. Acum, toate ziarele cereau eliberarea lui Susan. Wendy spera să li se împlinească dorința. Avea nevoie de mama ei mai mult ca oricând.

∴

Susan era dezamăgită de gardiană, o femeie mai în vârstă, cu păr cărunt și dinți de iepure. Era una dintre gaboriţele care se considerau datoare să le impună deținutelor și o sentință a lor proprie. Susan cunoscuse multe ca ea. Respectau cu strășnicie regulamentele, fără nici cea mai mică abatere.

Fuma o țigară, sorbind dintr-un ceai călâu. Încercase de două ori să lege o conversație cu femeia și de ambele dăți fusese ignorată. Îi simțea animozitatea emanând valuri-valuri. Ușa celulei se deschise, iar Susan se ridică în picioare, așteptând. Era o altă gardiană. Urâta pleca în pauza de masă.

Susan se destinse. O putea ține tot așa până mâine, până poimâine. Se întâmpla de multe ori, la apeluri. O văzu pe cealaltă femeie așezându-se pe scaunul de lemn tare și zâmbindu-i. Îi surâse și ea.

Ani de zile avea să povestească ora petrecută cu Susan Dalston. I se citea în ochii surescitați și modul cum i se agitau mâinile. Susan îi zâmbi încă o dată, larg și prietenos.

— Ce mai e pe-afară?

Gardiana surâse:

— Toți se-așteaptă să-ți dea drumul. Și eu sper, scumpo,

crede-mă că da.

Acest răspuns amical îi făcu o plăcere nespusă.

— Ei, toată lumea știe cât a costat.

Deși pe ea și pe Roselle nu le costase niciun ban. Geraldine făcuse totul gratuit, fără a cere nici măcar taxele legale. În ce-o privea, o făcea pentru femeile de pretutindeni. Pentru femei ca Susan, care nu aveau pe nimeni să vorbească în numele lor, nimeni căruia să-i pese ce li se întâmpla la ele acasă.

Când revenea cu gândul la Barry, i se părea că totul i se întâmplase alteia. Unei alte Susan Dalston. Uneia pe care o cunoscuse cândva.

Nu avea sentimentul că ei personal i se întâmplaseră toate.

Uneori, îi era greu să-și aducă aminte cum arăta Barry. Dacă-i revedea chipul, era de pe vremea când amândoi fuseseră tineri. Înainte de nașterea copiilor și de nemulțumirea lui față de viață.

Își irosise atâția ani cu un om care n-o dorise decât fiindcă tatăl ei era un bandit. Un gangster violent. De ce nu-și dăduse seama, încă de pe-atunci? De ce avusese o părere atât de proastă despre sine, încât acceptase totul?

Clătină din cap, cu gândul la trădările vieții. Se repezea să te muște de cur și, până să te dezmeticești, aveai patru copii, un ochi vânăt și o condamnare cu închisoarea suspendată deasupra capului.

Susan scoase din buzunar o scrisoare și o citi din nou: Peter îi ura numai bine. Până și mama lui îi scrisese un post scriptum, cu urări de succes.

Existau oameni cumsecade pe lume, atâta doar că ea avusese nevoie de mai mult timp ca oricine pentru a întâlni măcar câțiva. Era straniu, dar adevărat că prietena ei cea mai bună fusese iubirea vieții soțului ei, iar altă prietenă bună era o prostituată și o hoață condamnată. Rhianna și Susan se apropiaseră mai mult ca oricând. După răfuiala cu Matty, Susan nu era sigură ce s-ar fi făcut fără ea. Acum însă revenise la activitatea pe care o cunoștea cel mai bine. Așteptarea.

Susan Dalston așteptase ceva toată viața și, până în acest moment, nici măcar nu o știuse. Mereu așteptase să se întâmple ceva. Ceva care să-i schimbe viața în bine. Ei, și se părea că acel moment putea să fi sosit, numai dacă putea să mai reziste puțin.

∴

Doreen regreta că o chemase pe Ivy, în așteptarea verdictului. Bătrâna o scotea din minți.

— Încă de mică, Susan a fost favorita mea.

O privească și cum ar fi fost fascinată de fiecare cuvânt al ei. În sinea sa, se întreba dacă nu cumva Ivy începuse în sfârșit să se senilizeze. Toată lumea știa ce-i făcuse lui Susan în copilărie. Chiar dacă, de la crimă încoace, proclamase nevinovăția nepoatei sale.

Începură actualitățile și amândouă ascultară într-o tăcere încordată o posibilă știre despre apelul lui Susan.

Doreen privi prin cameră, la pomul de Crăciun și cadouri, întrebându-se dacă prietena ei dragă avea să se poată bucura de toate împreună cu ele. Își aprinse o *Benson and Hedges* și trase fumul cu sete.

Vocea lui Ivy o readuse la realitate:

— Adică vreau să zic, chiar dacă l-a omorât, ăla nici nu era om. Nici impozitele nu și le plătea. Nu-ți fie cu supărare, eu din prima clipă când l-am văzut, n-am putut să-l înghit. I-am zis eu, ai să blestemi ziua când te-ai încurcat cu el, zău că i-am spus-o. Da' ea n-a vrut să m-asculte. Îndrăgostită până peste cap.

Doreen o privi și spuse încet:

— Îndrăgostită, Ivy?

— Ce?

— Mai taci în mă-ta!

Ivy își țuguie buzele, oftând. Apoi, turnându-și încă un scotch, se puse iarăși pe vorbă.

∴

Kate Dalston stătea în capul oaselor, pe patul azilului. Îi puseseră în cameră un televizor, la care se transmitea o telenovelă tâmpită. Închise sonorul cu telecomanda și se rezemă de perne. Fetele de-acolo erau foarte drăguțe. Prietenoase, amabile și atente.

Lui Kate îi plăcea enorm în sanatoriu.

Pe moment, devenise o mică celebritate și o știa. Când Debbie îi adusese pe copii în vizită, se dezlănțuise aproape o răzmeriță, ca să li se arunce o privire. Se pretextau ceaiuri și biscuiți, pentru a intra în cameră ca să-i vadă pe copiii ucigașei.

Lui Kate puțin îi păsa.

Sănătatea ei cedase în acea noapte cumplită când apăruse la ea Wendy, bătută și plină de sânge, iar Kate își dăduse seama

că vinovatul era propriul ei fiu, pe care îl crescuse și-l educase, îl iubise cu adorație cândva. Șocul fusese cât pe ce s-o ucidă. Și-acum, uneori, îi venea greu să creadă.

Dar scrisese o declarație pentru a fi citită în instanță, explicând cu amănunte grăitoare cum își tratase Barry soția și copiii. Se asigurase că aflau cine era, iar asta îi liniștea conștiința. O făcea să simtă că-și plătise rolul ce-i revenea în toată nenorocirea.

La urma urmei, ea îl adusese pe lume.

Fusese fiul ei.

Dacă știa cineva ce lepădătură fusese de fapt, Kate era aceea. Se ruga ca declarația ei s-o readucă pe Susan acasă, în sânul familiei.

Kate simți din nou durerea în piept și încercă să-și regularizeze respirația. Nu-i mai rămăsese mult timp și nu spera decât să fie de ajuns pentru a o vedea pe Susan din nou acasă. Să-i atingă fața și mâinile, să-i spună cât o iubea și cât o admira pentru ceea ce făcuse.

Luase legea în propriile ei mâini, înăsprite de muncă.

Ultima dorință a lui Kate era aceea de a mai strânge o dată mâna fetei care-i ucisese propriul fiu.

Își luă rozariul și începu să spună încă un șir de zece *Născătoare.* Sfânta Fecioară avea să înțeleagă, și ea fusese mamă. Cunoștea dificultățile maternității, nevoile necontenite ale copiilor.

O fracțiune de secundă, Kate reveni în Scoția, cu soțul și băiețelul ei. Cât de frumos fusese Barry, cum îi mai remarcau oamenii ochii și părul. Îl revedea în prima zi de școală, cu piciorușele grase în șosete albastre, asortate cu bluza.

Unde dispăruse băiețelul acela?

De unde apăruse bărbatul?

Bărbatul cel vicios. Bătăușul. Agresorul propriei soții. Violatorul.

Lacrimile o usturau, gustul lor sărat amintindu-i că încă mai era în viață. Ea trăia, iar băiețelul acela era mort.

Kate strânse *și* mai tare rozariul, cu mărgelele intrându-i în carne. Închise ochii, în timp ce buzele i se mișcau continuu în rugăciune.

Kate Dalston nu lăsa nimic la voia întâmplării.

∴

Se apropia ora ceaiului, dar femeile ezitau să plece din sala de recreere. În timp ce stăteau la coadă să-și ia mâncarea, făceau cât mai puțin zgomot posibil.

Rhianna stătea singură, așteptând-o pe Sarah să-i aducă mâncarea, ca de obicei.

Gardiana Blackstock se așeză în fața ei.

— În viața mea nu mi-am făcut griji mai mari pentru o deținută.

— Toate au un început, din câte-am auzit.

— Îmi plăcea de Susan. Tuturor le place.

— Și ce n-ar fi de plăcut? E o fată cumsecade. Cum suntem multe dintre noi, dacă ți-ai da osteneala să afli.

— Am auzit că Matty a fost declarată în sfârșit nebună criminală. Va rămâne închisă pe termen nelimitat.

Rhianna ridică din umeri.

— Și mai ce? Zi-mi ceva ce să nu știu.

Ochii gardienei cutreierară sala.

— Stai așa, se dau știrile.

Se ridică și bătu cu tava în masă. În sală se făcu liniște. Glasul crainicei se auzi sonor în camera de recreere:

— Astăzi, Curtea de apel a eliberat-o pe Susan Dalston…

Toată sala făcu explozie. Femeile strigau și se îmbrățișau. Gardiene și deținute se luau în brațe, cu exclamații. Restul buletinului de știri se pierdu în hărmălaia generală.

Aripa lor începu prima, urmată și de restul închisorii. Farfuriile erau trântite de mese, picioarele tropăiau în podele. Era un vacarm asurzitor.

Rhianna și Blackstock își zâmbiră, deținuta strângând pumnii și sărind în sus, cu un strigăt repetat la nesfârșit:

— Da!

În cabinetul său, guvernatoarea își îngădui un zâmbet, înainte de a apăsa pe butonul intercomului, pentru a spune cu voce seacă:

— Lăsați-le-n pace, un timp. Lăsați-le să se descarce.

∴

Alana țipa, iar Barry, și mai și Rosie li se alătura și ea, altceva neștiind ce să facă. Debbie, râzând și plângând în același timp, îi strânse pe toți la piept.

Apoi, deschizând cămara, scoase un tort mare cu glazură de afine.

Se terminase, sora ei venea acasă.

Alana o îmbrățișă strâns.

— Îți mulțumim pentru tot, mătușă Debbie. Ești nemaipomenită, te iubesc.

Debbie o luă iarăși în brațe, spunând încet:

— Și eu vă iubesc, pe toți, scumpa mea. Să nu uiți. Aici veți fi întotdeauna ca acasă. Știi asta, nu-i așa?

Alana dădu din cap, cu lacrimi de fericire în ochi.

Barry, profitând de ocazie, își vârî degetul în glazura tortului și începu să mănânce cât putea de repede. Acest lucru risipi tensiunea. Toți începură să-și înfigă mâinile în tort, înfulecând. Ieși cu bătaie și, în timp ce-și vedea scumpa bucătărie devastată în fața ochilor, Debbie râdea ca o femeie care nu mai râsese în viața ei.

∴

June văzu sticla de șampanie și se uită la Joey. Acesta îi rânji.

— Am aranjat mai devreme, știam că voiai să sărbătorești. Moș Joneesey a zis că-i din partea firmei. Frumos din partea lui, nu?

June luă paharul și îl ridică, într-un toast:

— Pentru fata mea, care vine în sfârșit acasă.

Joey dădu din cap, bându-și șampania dintr-o suflare. Cu un râgâit zgomotos, adăugă:

— Poți să termini tu poșirca asta, mie-mi provoacă vânturi.

Dar în același timp o apucă de mână, iar June îi zâmbi. După toate certurile, toate necazurile, toate suferințele pe care și le cauzaseră unul altuia, ajunseseră în sfârșit, la apusul vieții, un cuplu.

∴

Susan era în mașina care o ducea de la Old Bailey spre o destinație cunoscută numai de Geraldine și de Roselle. De fapt, se duceau într-o casă din Essex, pe care Roselle o găsise cu ajutorul lui Ivan. Chiria era scumpă și se afla în plină pustietate. Acolo, Susan putea să-și adune gândurile.

— Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că în sfârșit sunt liberă.

Wendy o ținea strâns de-o mână, iar Roselle de cealaltă. Geraldine stătea în față, cu Danny, prietenul de încredere al lui Roselle. Acesta urma să le poarte de grijă o vreme, până se terminau tratativele cu ziarele, iar isteria cauzată de proces se

liniștea.

— Colin ne așteaptă cu șampanie și friptură, Sue. În seara asta, o facem lată. Copiii vin dimineață la prima oră, după care viața ta va fi din nou întreagă.

— Cum ți-aș putea mulțumi vreodată?

Geraldine zâmbi.

— Distrându-te de futu-i mă-sa de-acum încolo!

Înjurătura lui Geraldine îi făcu pe toți să râdă, tensiunea nervoasă risipindu-se.

Roselle stătea în tăcere, cu inima plină. Dar ea îl vedea pe Barry, acel Barry pe care îl iubise. Omul care o adorase atât de mult pe Rosie a lui, încât nu se putuse despărți de ea.

Îl revedea în apartamentul ei, schimbând scutecele fetiței, zâmbindu-i cu fața sa sfâșietor de chipeșă.

Închise ochii, simțind că i se umpleau de lacrimi. Susan o luă de mână. Privind-o, Roselle știu că și ea vedea același lucru. Îi ghicise gândurile.

— Știu, iubito, știu. Dar el nu mai e, iar noi suntem tot împreună.

Din adâncurile ființei lui Wendy se auzi o voce:

— Amin!

Kate Dalston a răposat peste patru zile, la scurt timp după ce îi strânsese mâna nurorii sale, spunându-i cât de mult o iubea și o admira. S-a stins liniștită, cu cugetul curat. Susan Dalston avusese grijă de asta.

EPILOG

— Cine-ar fi crezut? Schimbarea secolului. Un nou mileniu.

June vorbea încet. Debbie râse:

— Tare i-ar mai fi plăcut lui tata, pișarea secolului!

June râse cu ea.

— Stai numai s-ajungem acolo. Am să-l omor că m-a lăsat să mă-mbăt de una singură astă seară.

— Nu ești singură, ne ai pe noi.

— Încă trei luni, și-ar fi văzut noul secol. Da, ăsta era el. Niciodată nu ducea o treabă până la capăt.

Vocea îi era furioasă. După tot ce se întâmplase de-a lungul anilor, încă îi mai ducea dorul. În ultima vreme, arăta firavă, îmbătrânită.

Femeia certăreață și băutoare dispăruse. June recunoscuse în sfârșit că pur și simplu nu mai avea energie. În fața bătrâneții și a singurătății, își îmbrățișa copiii și nepoții, savurând fiecare moment pe care-l petrecea cu ei. Delectându-se cu iertarea pe care i-o acordaseră pentru viețile lor din trecut. Ivy stătea într-un fotoliu, cu ochii goi, încercând să înțeleagă ce se întâmpla în jur. June îi puse o mână pe picior:

— E-n regulă, fato?

Bătrâna îi dădu mâna la o parte, strigând arțăgoasă:

— Da' tu cine ești? Ce cauți în casa mea?

Aplecându-se peste fotoliu, Debbie spuse cu blândețe:

— Suntem la Susan, bunico, ai uitat?

Văzând în fața ei o pereche de ochi buni, Ivy zâmbi.

— Deci i-au dat drumu'? Era și timpu'.

— Hoașcă senilă, se auzi vocea enervată a lui June.

Wendy intră în cameră, cu o tavă plină de mâncare.

— Pune-o acolo, Debs, restul aduc eu.

Debbie îi luă tava grea din mâini, mârâind:

— Nu mai căra greutăți, în starea în care ești.

Wendy zâmbi:

— Nu mai vorbi aiureli. Fac un copil, nu-s bolnavă.

Debbie pufni. În ultimele zile, devenise o adevărată matroană. Glumeau că era a doua mamă a copiilor, prin procură.

Continua să locuiască în casa din Rainham și să facă încontinuu curățenie. Dar era mult mai fericită. Relațiile ei cu Susan se strânseseră de-a lungul anilor, iar acum se vedeau frecvent și vorbeau la telefon de cel puțin cinci ori pe zi. Erau nedespărțite.

Din bucătărie tună vocea lui Susan:

— Las-o-n pace, Debs.

Toată lumea râse.

Chiar atunci intră și soțul lui Wendy. David Hart era un tânăr înalt, arătos și liniștit, care-și adora apriga soție.

— A venit Geraldine, acum i-am văzut mașina. N-ar strica să vă uitați și voi, e un *Mercedes* decapotabil nou.

Tonul lui voia să spună: „la vârsta ei…” și iarăși se prăpădiră de râs.

La cincizeci și patru de ani, Geraldine arăta mai bine decât majoritatea femeilor la douăzeci și cinci. Tot nemăritată și mulțumită că era așa, se lupta din răsputeri pentru cauzele femeilor.

Susan năvăli în cameră, cu sânii ei grei, zâmbetul pe buze și părul coafat. Era o femeie diferită de cea care se măritase cu Barry Dalston. Arăta mai bine decât oricând și o știa. În sfârșit, Susan era ceea ce voia să fie, o femeie plină de încredere, cu familia în jur și fără nicio problemă. Continuând să trăiască numai pentru copiii ei, își construise viața în jurul lor, iar ei o adorau la fel de mult ca ea pe ei.

— Ați văzut-o pe Geraldine?

Geraldine o urmă, zâmbindu-le tuturor, cu două sticle mari de șampanie în brațe. În surdină cânta Robbie Williams, dând tonul pentru toată lumea.

Intră și Alana, cu Barry după ea.

— Ce faci, Ger? Arăți superb.

— Nici tu nu arăți prea rău.

Barry o sărută pe buze.

La douăzeci și unu de ani, era leit tatăl său mort, dar din fericire avea o personalitate și un creier complet opuse. Lucra în computere și câștiga douăzeci și cinci de mii pe an, lucru pe care Susan îl spunea oricui era dispus s-o asculte. Uneori însă o durea să se uite la el.

Geraldine începu să ajute la servitul mâncării, iar când ușa se deschise iar și intră Doreen, se porni iarăși tumultul.

— Iisuse Christoase, Sue, e imposibil să găsești un taxi. A trebuit să plătesc triplu.

Vocea ei puternică se auzea până în grădină. Era tot slabă, tot oxigenată și tot cu o țigară agățată în colțul gurii. Pe lângă câteva riduri noi, nu părea să se fi schimbat nicicum.

— Michael al meu vine să mă ia la zece, mergem la el, de parcă tocmai în noaptea asta aș vrea să mă duc acolo, cu nesuferita aia de nevastă-sa.

Wendy o sărută de bun venit.

— E o iapă nenorocită, recunosc, mătușă Dor.

— Toți vin, pare-se. Nu știu cum s-a potrivit. Mă mir că m-a invitat și pe mine, necum pe ceilalți.

Se aplecă spre fotoliul lui Ivy.

— Ești bine, Ivy? întrebă ea, și mai tare decât de obicei.

Bătrâna dădu din cap, încântată:

— Joey încă-n-a venit, draga mea?

— Sper că nu, scumpo, în noaptea asta vrem să ne simțim bine.

Până și June râse, auzind-o. În bucătărie, Susan o cuprinse pe Wendy cu brațele.

— Sigur ți-e bine, iubito? Pari cam palidă.

— N-am nimic, mamă. Are David grijă de mine.

— E un om de treabă. Sper ca și surorile tale să aibă același noroc, când o veni vremea.

Vocea îi era plină de speranță, iar Wendy o mai îmbrățișă o dată.

— Nu suport ideea că istoria se repetă.

Fără să-i răspundă, fata schimbă subiectul:

— I-a venit avansarea. Șef de catedră la engleză, nu-ți fie cu supărare. Mă gândeam s-o păstrez pe mai târziu, dar am vrut ca tu să afli prima.

Susan dădu din mână:

— Era de așteptat. A muncit atâta pentru asta.

— E un om de ispravă, mamă, nu-ți mai face griji pentru toți.

— Pentru Rosie îmi fac griji. Fata asta e prea atrăgătoare ca să-i meargă bine.

O spusese cu o mândrie aspră.

Geraldine intră în bucătărie și o privi atentă pe Wendy.

— Sper ca ăsta să n-aibă chef să vină tocmai în noaptea asta. Toate spitalele sunt pustii.

Wendy se bătu pe burtă.

— Cu totul altceva decât cârciumile.

Sărbătoririle începuseră de câteva zile, toată lumea uitând de discuțiile despre întreruperile de curent electric și blocările computerelor, în emoția de a trăi un moment istoric.

În salon, June striga:

— Deschide televizorul, Angus Deayton ăla își face numărul obișnuit la sfârșit de an.

— Se numește „Spectacolul sfârșitului de an”, bunico.

— Acu câțiva ani, m-aș fi dat la el, așa-i de drăgălaș.

— O să moară de plăcere, dacă află.

Vocea lui Rosie era plină de voie bună, când intră în cameră.

Toți o priviră. Arăta fermecător.

Cu părul lung și blond și ochii albaștri, arăta ca o imagine pe computer a femeii perfecte. Urma un curs de surori medicale și pusese pe jar nu puține inimi. Alana, care era soră șefă, o ținea sub supraveghere. Cele două surori erau foarte apropiate.

Dar secretul lui Rosie consta în faptul că de fapt nu știa cât era de frumoasă; asta o îngrijora pe Susan la fiica ei cea mai mică. Însă fata avea capul bine înfipt pe umeri și se descurca de minune în viață.

Alana zâmbi, când o auzi pe June exclamând:

— Oricum, de data asta se va numi „Spectacolul sfârșitului de mileniu”!

Rosie și Alana gemură.

June trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— Cum vrei tu, bunico.

— B.B.C.-ul se cuplează cu restul lumii. Vom vedea momentul în direct cu întreaga planetă.

June părea încântată să participe la ceva atât de important. Susan îi înlocui paharul gol cu unul plin.

— O s-adoarmă înainte de a începe și sfârșitul tot adormită o s-o găsească, prezise ea, cu drag. Ea și bătrâna Ivy.

Ivy dădu din cap;

— Nu mi-ai văzut pe nicăieri dantura, Sue?

— O ai în gură, scumpo! răspunse exasperată Susan.

— Barry, ajută-mă să descarc mașina, te rog.

Barry o urmă pe Geraldine afară. Roselle tocmai parca în stradă. Era cu Danny, de care nu se mai despărțea. Cumva, se potriveau unul cu altul, unindu-i un respect reciproc și o

dragoste care depășea barierele de vârstă și culoare. Erau împreună și atât.

Roselle privi casa cu curte, alee largă și ferestre luminoase. Nici nu se compara cu începuturile lui Susan, dar, dacă cineva merita o asemenea casă, ea era aceea. O avea din banii câștigați pe articolele din ziare și pe cartea despre viața ei.

Porniră împreună pe alee, simțindu-se firesc unul în compania celuilalt.

În bucătărie era o căldură înăbușitoare, iar Susan deschise ușa din spate.

Simți două mâini împingând-o în grădină, pentru ca apoi s-o apuce de la spate. O pereche de buze reci îi atinseră ceafa.

— Ești fericită, Susan? Acum, când îi ai din nou pe toți în jurul tău?

Se întoarse, pentru a luneca în brațele lui Peter.

— Ea două noapte ca fericire din viața mea.

— O meriți, fetițo.

O privi cu drag. Lui Peter nu-i venea nici acum să creadă că era soția lui. Pentru el, era un vis adeverit. Ori de câte ori o privea, o vedea pe fata cu care învățase la școală, fata care pe vremea aceea abia dacă era conștientă de existența lui.

Noaptea, când se iubeau, o făcea cu o pasiune feroce opusă aspectului său liniștit din timpul zilei. Iar Susan îl iubea la fel de mult. Niciodată nu știuse că putea simți așa ceva. Că atingerea cuiva îi putea dărui o asemenea fericire, atâta plăcere. Cu Barry, totul fusese numai posesiune, însușirea a ceea ce-și dorea el, docilitate din partea ei. Și-l alungă din minte. N-avea să-i strice tocmai noaptea aceea.

Îi distrusese destul din viață.

Peter fusese un tată adevărat pentru copiii ei și l-ar fi iubit fie și numai pentru acest lucru. Îl sărută din nou, cu pasiune.

— Nu lași să-ți scape nicio șansă, așa-i, Susan?

Vocea era mai profundă, dar în ea se simțea aceeași tandrețe.

— O, Rhianna, ai reușit!

Negresa zâmbi:

— Doar nu credeai c-aș fi lăsat baltă gașca tocmai în noaptea asta?

Rhianna apărea și dispărea ca fulgerul din viața lui Susan. Așa era ea. Dar Susan presimțise că în seara aceea urma să apară. Cumva, era firesc să fie toți împreună, cu acea ocazie deosebită.

— Tocmai au venit Colin și copiii lui. Nevastă-sa nu-i cu el.

— Iarăși s-au despărțit! Oricum, o să-l înveselească Geraldine.

Le auzi pe cele trei fete ale lui Colin strigând încântate și pe June răspunzându-le. Le plăcea să vină acolo, deși mama lor îi găsea pe Susan și al ei niște oameni prea simpli. Gândul o făcu să zâmbească.

O vacă proastă, asta era, numai respectabilitate de clasă mijlocie și blairism, haine de la *Marks and Spencer's* și medicină alternativă.

Feng Shui fusese adaptat în rime cocnkey argotice, iar una dintre fetele lui Colin îi ținea isonul. Susan știa că și pentru asta tot ea era de vină. Și totuși, fără ea, Colin ar fi fost și acum un nimeni, muncind pe degeaba. Cazul ei îl făcuse celebru, lucru pentru care îi era recunoscător. Toți se reuniseră după apel, rămăseseră împreună, prieteni.

— Astă-seară o s-apari la televizor, Sue. Se reiau toate evenimentele mari ale secolului.

Susan își înălță sprâncenele, nemulțumită.

— Nu mă uit eu la aiurelile alea, am o afurisită de petrecere.

O sărută cu blândețe. Mirosea a *Chlo,* ca întotdeauna.

— Zgomotoase mai sunt puștoaicele tale.

— Numai când vin pe-aici, Sue. E efectul tău asupra oamenilor.

— Sigur, eu sunt de vină pentru toate!

∴

Mai târziu, în timp ce închinau pentru noul mileniu, Susan își privi familia și prietenii. Îi vedea pe toți așa cum fuseseră cândva, mai tineri, dar, într-un fel, mai lipsiți de speranțe.

O văzu pe Ivy, rânjind și neînțelegând ce se întâmplă în jur, și din nou se miră de efectele vârstei prea înaintate. Acum, toți o plăceau pe Ivy, iar în căminul ei de bătrâni era adorată. Însă cei de-acolo n-o cunoscuseră în zilele ei bătăioase. Susan își vedea prietenii, fiecare fericit în felul său și bucuros să fie acolo, bucuros că era cu ea.

Acum se numea Susan White. O persoană nouă, o femeie nouă, din mai multe puncte de vedere. Când îl simți pe Peter luându-i mâna, fu recunoscătoare că, de prima oară când îl sărutase, fusese învăluită în iubirea și respectul după care tânjise toată viața. Aceste sentimente deveniseră mai puternice, cu trecerea anilor. Nimic din cele întâmplate în trecut nu putea

schimba ceea ce i se dăruise. Patru copii fericiți, un nepot pe drum și prieteni minunați. Ce-și putea dori mai mult de la noul secol? Avea deja totul, tot ce râvnise în copilărie.

Simțea mâna lui Peter într-a ei și îi zâmbi fericită, știind că, atunci când în sfârșit urmau să se ducă la culcare, câteva ore n-avea să fie lăsată să doarmă. Nici nu se putea gândi la ceva mai plăcut.

Gândul o făcu să zâmbească și mai larg, iar privirea i-o întâlni pe a lui Roselle. Aceasta ridică paharul, într-un toast privat, numai pentru ele două, iar Susan făcu același gest. Ambele fuseseră victimele lui Barry, fiecare în felul ei, iar legătura dintre ele se strânsese cu anii. Joseph se afla la New York cu soția lui, iar Susan știa că, de când îl înmormântase pe Ivan, iar fiul său își descoperise adevăratele origini, se produsese o ruptură. De fapt, el avea de pierdut, deși știa că Roselle nu vedea lucrurile tocmai așa. Situația prietenei sale o durea ca și cum i s-ar fi întâmplat ei înseși.

Când brațul lui Danny o cuprinse, Roselle zâmbi fericită, iar Susan putu din nou să se destindă și să se simtă bine.

Geraldine, flirtând de bine de rău cu Colin, se așezase pe brațul fotoliului lui June. Privind spre mama ei, Susan își miji ochii amuzată. June era iertată demult de fiicele ei.

— V-am spus eu? Am spus c-o s-o fure somnul și uite c-am avut dreptate!

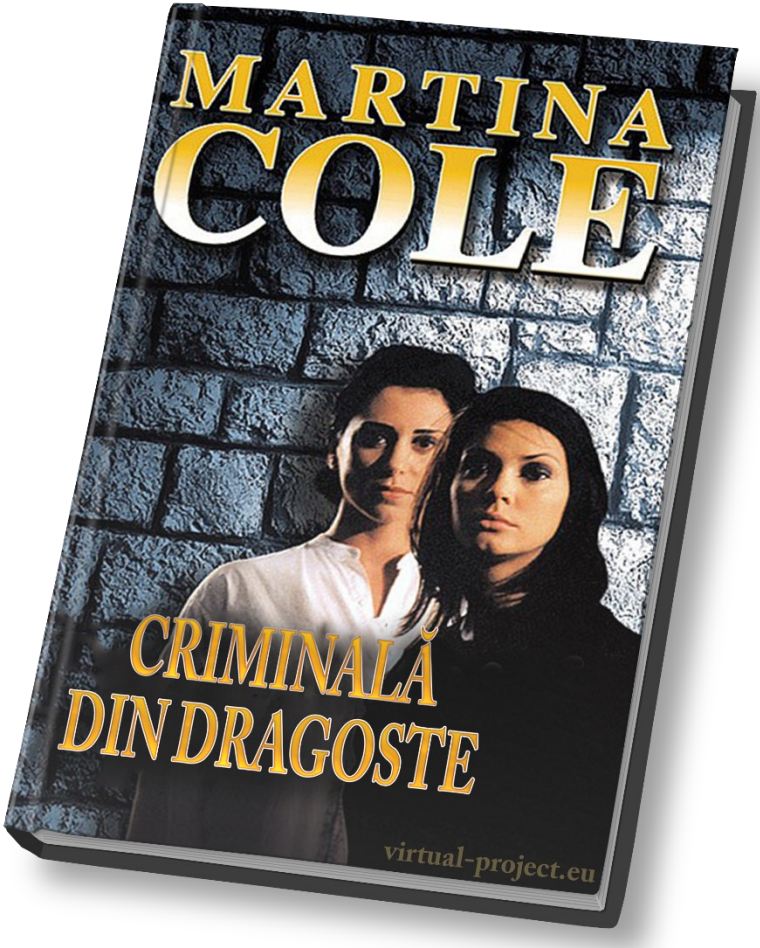

virtual-project.eu